Prietenie frățească

(Urmare din pag. 1-a)

noastră, devenite aici tradiționale, permanente; în întîlnirea cu delegația au putut fi auzite adesea referiri la vizitele în întreprindere a multor oaspeți din Romînia, la concertele date aici de artiștii romîni de operă; în timpul vizitei prin secții megafoanele din curte transmiteau muzică românească. Mai mult, directorul Gromov a vorbit cu competență, vădind o substanțială informare, despre succesele obținute de unele întreprinderi din Romînia în introducerea tehnicii moderne. Uzina de rulmenți nr. 1 din Moscova se numără printre întreprinderile care aplică automatizarea producției într-o măsură din ce în ce mai mare.

Tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer, Nicolae Ceaușescu și ceilalți membri ai delegației au urmărit cu mult interes modul de funcționare al celor două linii automate de fabricare a rulmenților. Conducătorul delegației noastre a relatat gazdelor unele aspecte din activitatea constructorilor de rulmenți de la noi în țară, avînd totodată cuvinte de înaltă apreciere pentru realizările harnicului colectiv moscovit, pentru nivelul tehnic al utilajului.

— Tot ce am văzut — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — ne-a interesat foarte mult. Dînd o înaltă apreciere nivelului deosebit de ridicat al producției uzinei, gradului de automatizare a uzinei care asigură producției o calitate înaltă și un preț de cost scăzut, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej remarcă buna gospodărire a întreprinderii, înalta specializare a muncitorilor și tehnicienilor și își exprimă convingerea că schimburile de experiență între muncitorii sovietici și cei romîni se vor dezvolta și mai mult în folosul ambelor țări.

Filmul vizitei păstrează multe imagini de neuitat, gata să apară oricînd pe ecranul memoriei...

Delegația vizitează Depoul de locomotive Moscova-Triaj. Încă înainte de a intra în întreprindere, delegația noastră știa că acest glorios colectiv, locul unde a fost organizat în 1919 primul subotnic comunist, se bucură de titulatura de „întreprindere a muncii comuniste". Și, ca și în cazul Uzinei de rulmenți, calitatea cunoscută de mai înainte se afirma cu fiecare pas făcut în depou.

Respectînd ca lumina ochilor titlul dobîndit, oamenii muncii din depou știu într-adevăr să muncească și să trăiască în chip comunist. Îți dai seama că principiile morale afișate în curtea întreprinderii sub titlul „legămîntul colectivului muncii comuniste" au devenit parte integrantă din conduita socială și personală a fiecărui muncitor.

Depoul trăiește ca o uriașă familie. De aceea pe pereți pot fi văzute nu numai grafice de producție, ci, oricît s-ar părea de paradoxal, fotografii de familie. Iată, de pildă, într-o ramă, o fotografie înfățișînd o pereche de tineri căsătoriți. În preajma lor se află E. E. Alexeev, șeful depoului.

— După cum văd — spune zîmbind tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — vă ocupați deci nu numai de organizarea procesului de producție, ci și de viața oamenilor.

— Da — răspunde E. Alexeev — nunțile comsomoliste sînt la noi un fenomen destul de frecvent. Aceasta pe care o vedeți a avut loc de curînd...

Pe același perete alte fotografii înfățișează aspecte din excursiile comune, de la vizionările de spectacole în colectiv. Ceva mai încolo un bufet în dreptul căruia nu se vede nici un vînzător. Muncitorii se servesc singuri, punînd banii într-o casetă.

Ca într-o familie adevărată, sărbătorile sînt prilej de bucurie pentru toată lumea, de la mic la mare. Astăzi la depou este sărbătoare — vizita oaspeților dragi din Romînia. Muncitorii au venit cu soțiile și copiii. Copilul Vitia Prosvitov îl salută pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Înaltul oaspete îi răspunde: „Să trăiești Vitia, să crești mare, puternic!".

Apoi îl întreabă:

— Spune, Vitia. Ce e tata?

— Lăcătuș.

Toți cei ce asistă la aceste calde convorbiri au sentimentul că se află într-adevăr printre prieteni foarte apropiați. Domnește o atmosferă de bucurie, de înțelegere, care nu are nimic din atmosfera unei împrejurări oficiale.

Bătrînul muncitor Kondratiev, participant la primul subotnic comunist, după ce a făcut înaltilor soli ai poporului romîn o patetică evocare a istoriei de luptă și de muncă eroică a Depoului, începe să declame versuri... Ultimele cuvinte rămîn adînc întipărite în mintea celor de față:

„Locomotiva noastră merge înainte,
Ea se va opri numai în comunism!".

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej îl îmbrățișează călduros pe bătrînul veteran, apoi își exprimă dorința de a face o fotografie „na pamiati" — spre amintire...

Multe impresii bogate vor rămîne în aceste zile „na pamiati" — în memoria moscoviților și romînilor din întîlnirile prietenești ce au avut loc.

Asemenea impresii de neuitat vor rămîne și în mintea vizitatorului Expoziției realizărilor economiei naționale, care, venind din cine știe ce colț îndepărtat al Uniunii Sovietice, și-a ridicat în brațe fiul, probabil școlar în clasa întîia, spunîndu-i: „Privește, aceștia sînt prietenii romîni"; și în aceea a muncitoarelor care au adus flori înaltilor oaspeți; și în aceea a trecătorului de pe stradă, care, văzînd mașina guvernamentală, a strigat într-o românească aproximativă, învățată ad hoc, „Trăiască prietenia romîno-sovietică"; a tuturor oamenilor sovietici care au arătat încă odată soliei de prietenie a poporului nostru, frățească lor dragoste.

B. BUZILĂ

Moscova, august 1961.

În vizită la Expoziția realizărilor economiei naționale a Uniunii Sovietice

UN DOCUMENT ISTORIC

(Urmare din pag. 1-a)

în decurs de 20 de ani va lăsa cu mult în urmă actualul volum global al producției industriale al S.U.A. **„Noul program al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice**, se spune într-o știre publicată în coloanele ziarului „New York Times", **proclamă inevitabilitatea victoriei generale a socialismului asupra capitalismului".** Corespondentul din Moscova al acestui ziar arată că proiectul de program al partidului **„va exercita o influență asupra mișcării comuniste mondiale mulți ani de acum înainte".**

Semnificative sînt și ecourile care pot fi citite în paginile presei engleze. Publicarea proiectului de Program al P.C.U.S. a coincis neplăcut pentru cercurile conducătoare britanice cu agravarea situației economice a țării și cu anunțarea unor măsuri de austeritate fără precedent.

„Nimeni din Anglia nu poate fi sigur de viitor, și mai puțin ca oricine cirmuitorii noștri conservatori, scrie ziarul „Daily Worker". **În Uniunea Sovietică însă poporul știe că pînă în anul 1980 producția va crește de șase ori, iar producția pe cap de locuitor va fi cea mai mare din lume... Cînd oamenii sovietici citesc despre viitor în noul program, ei știu din propria lor experiență că programul va deveni o realitate". „Contrastul dintre perspectivele Uniunii Sovietice și cele ale Angliei,** scrie „Daily Worker", **este uriaș. Pentru ce? Pentru că în Uniunea Sovietică este socialism, pentru că ea merge pe calea comunismului, în timp ce noi, în Anglia, mai trăim încă în condițiile sistemului capitalist perimat, înapoiat și anarhic".**

Chiar și ziarele reacționare londoneze care nu-și ascund teama pentru viitorul capitalismului în legătură cu perspectivele pe care le deschide noul program al P.C.U.S., au fost nevoite să recunoască importanța excepțională a acestui document. „Daily Herald" scrie că planul de 20 de ani al P.C.U.S. reprezintă „o provocare". În momentul cînd tot ceea ce poate oferi guvernul englez se rezumă la reduceri, restricții și prudență, remarcă ziarul, proiectul de Program al P.C.U.S. oferă îndrăzneală și dezvoltare continuă. Celelalte țări ale lumii vor observa acest contrast. „Daily Express" își exprimă de asemenea temerea că noul Program al P.C.U.S. va exercita o mare influență **„asupra multor milioane de oameni din Africa și din Asia, care sînt deja impresionați de realizările tehnice colosale ale Rusiei".**

Ziarele italiene „Messaggero" și „Gazetta del Popolo" relevă că publicarea acestui document „a constituit un fapt senzațional pentru lumea întreagă". Ziarul „Il Paese" subliniază că proiectul de Program „deschide uriașe perspective" de creștere a economiei și dezvoltării societății sovietice. „L'Unita" arată că **„uriașele realizări în domeniul economiei, științei și tehnicii asigură posibilitatea aplicării acestui program".** Ziarul scrie că Programul va fi îndeplinit cu siguranță în timpul prevăzut dacă pacea va fi apărată și consolidată. **„Mai mult ca niciodată,** adaugă ziarul, **poporul sovietic resimte acum necesitatea de a apăra pacea în lumea întreagă deoarece apărarea păcii constituie o condiție necesară pentru triumful societății comuniste".**

Poporul romîn a salutat cu entuziasm, alături de celelalte popoare din întreaga lume, acest document de o mare însemnătate teoretică și practică. Poporul nostru, antrenat în munca entuziastă pentru realizarea hotărîrilor Congresului al III-lea al P.M.R. a primit cu o uriașă bucurie și dragoste proiectul noului Program al P.C.U.S.

Pentru oamenii muncii din țara noastră constituie o sursă de energie, încredere și optimism faptul de a trăi în epoca în care se făurește victoria comunismului.

Visul de aur, care vreme de secole a însuflețit pe cei mai buni fii ai popoarelor, va deveni o realitate vie și incontestabilă, care va cuceri mințile și inimile oamenilor de pe întregul glob pămînesc. Comunismul îndeplinește misiunea istorică a izbăvirii tuturor oamenilor de inegalitatea socială, de toate formele asupririi și exploatării, de ororile războiului și instaurează pe pămînt Pacea, Munca, Libertatea, Egalitatea și Fericirea tuturor popoarelor.

Centrale electrice pe bază de flux și reflux

În peninsula Kola, într-unul dintre golfurile Mării Barenț, a fost ales locul unde va fi construită prima centrală electrică experimentală din U.R.S.S., care va folosi energia fluxurilor și a refluxurilor.

Centrala va fi construită într-o uzină, apoi va fi transportată pe mare, în golf, și instalată pe o platformă pregătită în mod special pe fundul mării. Toate agregatele ei vor fi dirijate cu ajutorul automaticii și telemecanicii.

A fost de asemenea prezentat proiectul unor clădiri administrative și case de locuit pentru energeticienii viitoarei centrale. Ținînd seama de clima aspră din această regiune situată dincolo de cercul polar, proiectul asigură maximum de confort.

Clădirea va avea o mare grădină de iarnă, iar toate încăperile ei sînt astfel planificate încît în zilele grele de iarnă, ca și în timpul nopții polare oamenii să poată trăi și lucra fără să iasă în stradă.

Volga, pusă în slujba omului, va putea fi văzută din Cosmos

Nikolai Mihailov

Volgăi, cu regiunile din sudul U.R.S.S. învecinate cu Marea Neagră. Pentru a înlocui vechiul sistem Mariinski, se construiește în prezent o cale navigabilă modernă care va lega cursul superior al Volgăi cu bazinul Balticii și care, printre altele, va face legătura cu Leningradul.

Aceasta reprezintă încununarea cu succes a lucrărilor efectuate de la instaurarea puterii sovietice în vederea reconstruirii și construirii de căi navigabile care leagă mările Albă, Baltică și Caspica cu Marea de Azov și Marea Neagră. Astfel, toate mările din partea europeană a U.R.S.S. formează un sistem unic de transport pe apă.

Pescăruși deasupra ogoarelor

În anii puterii sovietice pe malurile Volgăi au apărut nenumărate uzine. Ele necesitau din ce în ce mai multă energie electrică. De unde se putea lua această energie? În regiune nu există cărbune, iar cît despre petrol, nu ar fi fost judicios să fie ars în cazane. Prin urmare, Volgăi îi revenea sarcina de a furniza energia electrică necesară.

Pe tot cursul ei se aflau depresiuni și bancuri de nisip. Depunînd aluviuni, fluviul modifica adesea defileurile, făcea navigația dificilă. Era necesar ca Volga să devină un fluviu adînc.

Cursul ei mijlociu și inferior traversează o zonă secetoasă, aridă. Pe cîmpurile de pe malurile fluviului, grîul crește bine, dar în orice moment vînturile uscate pot începe să sufle o boare atît de caldă, ca și cînd ar veni de la un cuptor. Jos, între cele două maluri, apa clipocește dar nici un strop nu udă pămîntul. Era necesar ca Volga să irige terenurile secetoase de pe malurile sale.

Marele fluviu trebuia să producă energie electrică, să irige cîmpurile și să devină o bună cale navigabilă. Trebuie deci să îndeplinească trei sarcini.

Ofensiva a pornit de pe cursul superior al Volgăi. În anul 1937 o centrală relativ puțin importantă a fost construită la Ivankovo, acolo unde începe canalul care se îndreaptă spre sud și care mai departe cu 128 km ajunge la Moscova, furnizînd acestui oraș apă potabilă din abundență și o bună cale navigabilă. „Marea Moscovei" se întinde în fața barajului. Cînd călătorești cu trenul de la Moscova la Leningrad treci prin fața unei întinderi mari de apă, în mijlocul pădurilor. Aceasta este „Marea Moscovei".

Cu puțin înainte de război o altă centrală, mai importantă, a fost construită puțin mai jos, la Uglici. Iar în noiembrie 1941, puțin și mai jos centrala de la Ribinsk furniza primul curent electric. Această centrală părea enormă în comparație cu celelalte. Turbinele sale aveau roți cu un diametru de 9 m. Pentru a creea „Marea Ribinsk" a trebuit să fie inundate toate cîmpiile Șeksnei și Mologăi (afluenți ai Volgăi). Cel ce se află în centrul acestui lac artificial nu-i vede malurile. Iar cînd vîntul suflă pe timp de furtună valurile sale ating o înălțime de două ori mai mare decît a unui om.

În nord apa a ajuns pînă la Cerepovet, care a devenit un „avanport" al Leningradului pe Volga.

Peisajul s-a schimbat. O plajă formează o pată galbenă, sub malul rîpos. Un trunchi de copac căzut în apă se mai agață încă de mal cu rădăcinile sale. Unui pin stufos i-a ajuns apa pînă la jumătatea trunchiului. Colinele par niște insule mici. Acolo unde înfloreau margaretele, cresc astăzi nuferi. Colhoznicii lucrează pămîntul și nu-i mai urmăresc corbi negri, ci pescărușii albi.

Complexul hidroenergetic de la Ribinsk reține o mare parte din apele provenite din topirea zăpezilor și atenuiază astfel umflarea apelor. Dacă odinioară, la Iaroslavl, mai jos de Ribinsk, nivelul Volgăi se ridica primăvara cu 10 metri și chiar mai mult, în prezent, el nu se mai ridică decît cu 3 sau 4 metri.

Transformările n-au afectat decît cursul superior al fluviului, dar o forță nouă a fost conectată la sistemul energetic central și permite vaselor mari din Astrahan să urce pînă la Moscova. În prezent trebuie să se coboare și mai jos și să se acorde atenție nu cursului superior, ci cursului mijlociu al Volgăi, acolo unde este mai larg, mai puternic.

Debitul său de energie va fi și mai generos, și mai apreciabil... Industria se dezvoltă, necesitînd din ce în ce mai multă energie electrică. Cargoboturile nu mai puteau încărca toate mărfurile...

Îndată după terminarea războiului, puțin mai sus de Gorki, s-a început construirea unei hidrocentrale și mai puternice decît cea de la Ribinsk, care trebuia să aibă o putere de 400 mii kW. Acolo, puțin mai înainte de locul unde ea primește apele rîului Oka, Volga are aproape aceeași lățime ca Niprul, la Zaporojie, unde, se înalță barajul „Dneproghes-ului". Aceasta înseamnă alte miliarde de kWh de energie electrică, o nouă ambuscadă pentru apele de primăvară, adîncirea Volgăi.

Cucerirea fluviului Volga progresa, cobora tot mai jos.

Atunci a început o ofensivă din flanc: s-a început construirea hidrocentralelor de pe Kama. Aceea de la Perm a și fost construită, iar cea de la Votkinsk se află în construcție. Mai tîrziu se va ridica și o centrală pe Kama inferioară.

Cele mai mari hidrocentrale din lume

Mai rămînea să se dea lovitura hotărîtoare; înfrînarea Volgăi lărgită cu toți afluenții săi, înfrîngerea ei.

Atunci problema reconstruirii Volgăi ar fi în linii generale rezolvată.

La cinci ani după terminarea războiului s-a trecut și la înfăptuirea acestei sarcini. U.R.S.S. avea puterea necesară de a duce la bun sfîrșit această sarcină presantă. S-a început construirea hidrocentralelor de la Kuibîșev și Stalingrad. În prezent ele sînt terminate. Puterea celei dintîi este de 2.300.000 kW, iar a celei de a doua — de 2.400.000 kW. Ele sînt cele mai puternice din lume.

Centralele sovietice au sporit cu peste 100 la sută producția de energie electrică realizată în întreaga Rusie în anul 1913. Iar producția Volgăi ocupă un loc de frunte în acest aflux de energie. Centralele hidroelectrice construite pe Volga și Kama totalizează o putere de aproximativ 6.000.000 kW, ceea ce reprezintă de peste 5 ori mai mult decît puterea energetică de care dispunea întreaga Rusie înainte de revoluție. În prezent puterea hidrocentralelor de pe Volga și de pe Kama reprezintă o zecime din întreaga producție de energie a U.R.S.S.

Energia produsă de Volga este îndreptată spre rețeaua generală. Ea alimentează industria, transporturile electrice. În ultimul timp ea este folosită și în agricultură deoarece numărul satelor electrificate crește neîncetat.

Înainte era suficient să faci o plimbare printr-un port și să citești numele cargoboturilor pentru a afla cui oferă Volga bogățiile sale, pentru a ști pentru cine se încovoiau sub poveri docherii, cui aparțineau încărcăturile din cale transportate... În zilele noastre, Volga nu mai are de-a face cu mari negustori sau industriași. Marele fluviu a pus bogățiile sale în slujba poporului.

Pe acolo pe unde curge Volga, datorită energiei sale electrice ieftine, s-au dezvoltat petrochimia, construcțiile mecanice și producția de obiecte de larg consum. Pe căile ferate circulă locomotive electrice.

Volga este o sursă de energie extrem de bogată pe care toate regiunile de pe malurile ei n-o pot utiliza numai pentru ele. De aceea prin intermediul liniilor de transport de înaltă tensiune Volga furnizează energie centrului țării, și în special Moscovei și Uralului.

Volga furnizează energie. Fluviul este mai adînc. Toate acestea sînt foarte bune. Dar unde este cel de-al treilea obiectiv, irigarea cîmpurilor? Și acest obiectiv este pe cale de înfăptuire.

Volga se va ridica singură pînă la nivelul cîmpurilor învecinate. Ea va furniza energie stațiunilor de pompare, care vor trimite apele în canalele de irigație. Ele vor acoperi cu o rețea ramificată această regiune însorită și secetoasă. Atunci, pe milioane de hectare se vor coace recolte bogate, fără a se mai teme de capriciile vremii. Bogatele pășuni și apa abundentă vor face să se dezvolte creșterea vitelor. Va lua ființă un nou grînar, dotat cu un modern utilaj electric. În regiunile cele mai aride de pe cursul inferior și mijlociu al Volgăi se vor putea iriga 6 sau 7 milioane de hectare.

Malul jos al Volgăi și al rîului Ahtuba se întinde pe aproape 400 km și pornește de la Stalingrad la Astrahan. De jur împrejur este deșert. Dar în apropiere de fluviu numeroși afluenți traversează o vale luxuriantă unde se depun aluviuni fertile.

Dar dacă omul nu intervine, terenurile așezate mai jos vor rămîne pentru totdeauna necultivate. Ele sînt supuse inundațiilor pînă la sfîrșitul lunii iunie. Dar îndată ce apele se retrag, ele sînt cuprinse de secetă.

Se pune deci problema construirii unui dig în jurul acestei „văi a Nilului" de pe Volga, a valorificării ei. Ceva s-a și făcut în această direcție. Dar numai noua putere energetică a Volgăi va putea rezolva definitiv problema. Cu barajele lor, hidrocentralele vor regla debitul apelor de primăvară. În plus, ele vor furniza curentul electric necesar aducerii apelor pe ogoare. Și atunci malul jos al Volgăi și al Ahtubei va furniza bogate recolte de orez și legume. În aceste regiuni și în stepele învecinate vor putea fi incluse în circuitul agricol încă aproape 7 milioane de hectare.

Mai sînt încă multe de făcut

Hidrocentrala „V. I. Lenin" de la Kuibîșev și centrala de la Stalingrad constituie etape hotărîtoare în cucerirea Volgăi. Dar ele nu sînt ultimele. Pentru a lua de la Volga întreaga sa energie trebuie să i se adauge lanțului verigile care îi lipsesc. Cu alte cuvinte, trebuie să se construiască o hidrocentrală la Ceboksari (între Kuibîșev și Gorki) și alta la Balakovo (între Kuibîșev și Stalingrad) (numită și centrala Saratov).

Lucrările de construcție a hidrocentralei de la Ceboksari (care va avea o putere de 1.800.000 kW) vor începe în curînd. Centrala Balakovo se află în construcție. Se va mai construi încă o centrală mai jos de Stalingrad — centrala de pe Volga inferioară.

Numai atunci această scară de apă va avea toate treptele sale. Bazinele de acumulare se vor succeda una după alta și fluviul nu va mai avea aspectul său de altă dată. El va deveni o suită de lacuri, cu un curs lent și fără creșteri.

Ulterior se proiectează să se devieze o parte din apele Peciorei și ale Vîcegdei, care se varsă în Oceanul Înghețat de Nord, spre sud — prin Kama și Volga. Aceasta va permite să se sporească considerabil producția centralelor de pe Volga și Kama și să se creeze o cale navigabilă continuă, între Volga și Oceanul Înghețat de Nord. Un alt factor de mare importanță: abaterea parțială a cursurilor unor ape nordice spre bazinul Volgăi, spre sud, va permite să se stabilizeze sau poate chiar să se ridice nivelul Caspicii, care a scăzut în mod sensibil în cursul ultimilor ani, în special din cauza condițiilor climaterice.

Oamenii sovietici au reușit deci să transforme cel mai mare fluviu din Europa și au făcut primii pași spre o nouă repartiție a apelor fluviului între mările planetei noastre.

DE PRETUTINDENI • DE PRETUTINDENI • DE PRETUTINDENI

ÎN PARTEA de sud-est a Tadjikistanului se găsește un munte, avînd o înălțime de 800 m. și un diametru de 3,5 km. Atît muntele Hodja-Mumin, cît și subsolul, sînt bogați în sare. Potrivit calculelor făcute, rezervele de sare ar putea să satisfacă nevoile de consum ale populației din întreaga lume, timp de cîteva milioane de ani.

●

COLABORATORII științifici ai unei uzine din Vladivostok (U.R.S.S.) au pus la punct tehnologia de a obține... marmură artificială. La baza acestui produs, atît de mult căutat de constructori, stă cimentul. În curînd, la noile clădiri care se vor ridica în Vladivostok, se va folosi cu succes marmura care pînă acum era socotită un material de construcție din cele mai scumpe.

●

NU DE MULT, pensionarului Grigori Konstantinovici Spak, din satul Uvarovici, regiunea Gomel, i s-a remis ordinul „Drapelul roșu", care i-a fost acordat acum 42 de ani pentru fapte de eroism. Fiind mutat imediat după ce a fost propus spre decorare, pe alt front, eroicul comandant al unui detașament, n-a știut nimic despre cinstea care i s-a făcut. Pînă la urmă, înaltul ordin a fost prins pe pieptul celui care l-a meritat.

●

LA SFÎRȘITUL lunii iunie a plecat din Leningrad într-o cursă lungă — unică în lume — un uriaș doc plutitor, destinat noului port din Marea Neagră — Ilicevsk. Această „insulă artificială" este remorcată de vasul „Pekin" și supravegheată îndeaproape, în timpul călătoriei, de spărgătorul de gheață „Sibiriakov" și de alte vase de intervenție.

●

ORAȘUL polonez Wroclaw, datează — nu de o mie de ani, cum se credea pînă acuma — ci de 2.500 ani. În cursul unor săpături, într-o suburbie a orașului, oamenii de știință polonezi au dat de metereze și ruine de clădiri care, după părerea arheologilor, ar data din anul 500 î.e.n. Această așezare, unde au trăit probabil 1000 de oameni, va fi reconstruită și va avea caracterul unui muzeu.

●

LA 200 km. de Oslo a fost descoperită într-un lac, o „pungă" care conține aproximativ 7.500.000 m. c. de apă sărată de proveniență oceanică. Această descoperire a atras în Norvegia savanți din lumea întreagă, interesați să descopere cum a putut să reziste „pungă" atîtea milenii la o presiune de zeci de atmosfere.

●

ÎN ORAȘUL american Hot-Springs (Statul Virginia) a avut loc întrecerea anuală a chelnerilor. Chelnerul, purtînd un platou încărcat (17,5 kg.) trebuie să străbată distanța de 100 m. fără, bineînțeles, a vărsa sau a scăpa ceva. Cîștigătorul primește o cupă de argint. De cîțiva ani, competiția a fost cîștigată în mod regulat de negrul Norman Laixi.

●

MEDICUL suedez dr. Smith a constatat că dintre patru bărbați unul suferă de chelie. El a descoperit că atît creierul, cît și capul, cresc în timp ce creșterea generală a corpului a încetat. Ca urmare, pielea de pe capul omului se subțiază, iar rădăcinile părului numai sînt suficient hrănite. Medicul suedez recomandă o tăietură pe fruntea pacientului, pe o lungime de aproximativ doi cm., prin care pielea se destinde parțial. Asemenea operații au fost efectuate la 30 de bărbați predispuși la chelie. Toți au declarat că li s-ar fi oprit căderea părului, iar cinci au arătat că părul lor ar fi devenit mai des.

●

„PREZENTARE matură, folosirea atractivă a culorilor", așa certifică juriul o lucrare cu care Kevin Worthington a primit premiul întîi la secția de artă abstractă a Expoziției din Whangarei (Noua Zeelandă). Kevin Worthington are patru ani. El s-a jucat cu praf de curățat, culori de ulei și hîrtie, iar bunica sa a trimis în glumă această „pictură" la expoziție...

●

CATACOMBELE Romei sînt des vizitate de turiștii străini. În aceste locuri, acum 2000 de ani erau ținute fiarele sălbatice și toi aici își așteptau rîndul să apară în arenă, gladiatorii. Din cauza umidității și a frigului chiar, unii turiști au început să se abțină de a vizita catacombele. Pentru a atrage totuși pe excursioniști, s-a găsit o soluție care a și fost pusă în aplicare în multe locuri: s-a introdus sistemul de încălzire centrală.

●

ÎN AFRICA au apărut elefanți sălbatici, care poartă un număr imprimat cu o culoare albă. Operația este destul de simplă. Oamenii de știință cunosc itinerariul elefanților. Ei trag asupra lor cu arme încărcate cu săgeți înmuiate în substanțe narcotice. După 20 de minute, animalul adoarme. Cînd se trezește, este... înregistrat.

ȘTIȚI CE ESTE DANSUL DE CAMERĂ?

Copiii care au necăjit-o s-au săturat de joacă și sperietoarea a rămas din nou singură în mijlocul lanului. Se plictisește. Ca să-i mai treacă urîtul, își duce la gură biciul pe care-l are în mînă, închipuindu-și că e un fluier cu care ar putea ademeni păsările. Și iată că o vrabie se apropie. Sperietoarea, peticită și cu un smoc de paie pe creștet, începe să danseze, iar în fața păsării uimite, dansul preface sperietoarea cînd într-o balerină grațioasă, cînd într-un făt-frumos dezlănțuit și ademenitor, cînd într-o zînă bună, care îi oferă în palmă toate grăunțele lumii. Vrăbiuța cade în cursă și sperietoarea, fericită, își închide degetele peste ea. Apoi, cu un gest hotărît, înduioșată... îi dă drumul.

...Din culise prind a fi rostite versuri, care aprind în ochi lucirii de minie, — ciupercile otrăvite au înnegrit cerul Hiroșimei. O femeie care și-a pierdut pruncul, aleargă nebună de durere, prin cenușă și sînge. Se dă cu groază înapoi în fața trupurilor în care forța dezlănțuită a atomilor a sfredelit răni oribile. Se oprește, aleargă din nou, se zbate să scape din coșmarul morții. Într-un tîrziu, sleită, cade la pămînt. După un răstimp se ridică, limpezită parcă și pașii ei răsună hotărîți. Nu! Moartea adusă de ciupercile otrăvite nu va cuprinde în ghiare pămîntul. Va trebui să-și adune puterile să cheme ea, ce simbolizează acum întreaga suferință a Hiroșimei, oamenii la luptă.

Și, rînd pe rînd, „sperietoarea" se transformă în „Surîsul Hiroșimei", într-o autentică țărăncuță de pe malul Dunării, sau în artista care îi aduce un „Omagiu lui Enescu".

Stilul și compoziția acestor dansuri datoresc mult dansatoarei. La început (cu cîțiva ani în urmă și, cînd e vorba despre artiste, e mai bine să nu se spună cu cîți), a apărut în fața publicului cu o demonstrație de ritmică populară. În colaborare cu compozitoarea Hilda Jerea, dansatoarea Vera Proca, de ea este vorba așa dar, a arătat plastic cum se stilizează pasul dansului popular, posibilitățile nelimitate pe care le oferă folclorul.

Acesta a fost prologul a ceea ce avea să se numească „dansul de cameră". Asemănător muzicii de cameră atît ca formație (de la un singur interpret pînă la un grup mic de 10-12 persoane) cît și din punct de vedere al construcției și tematicii, dansul de cameră este constituit din mici compoziții comice sau dramatice, din suite coregrafice sau simple momente emoționale. Acompaniamentul acestor compoziții coregrafice are iarăși legătură cu formațiile muzicii de cameră, putînd fi un singur instrument, sau o mică formație de instrumente.

O redescoperire a unor bogății nesecate

Cine asistă la cîteva spectacole de dans de cameră, are impresia unei redescoperiri a folclorului, a unei stilizări originale, sau, ca să vorbim în limbaj muzical, a unor variații moderne pe o temă străveche.

Țărăncuța de pe malul Dunării („Dans dunărean")

Fotografii: G. ȘERBAN

Inspirația dansurilor de cameră o constituie cîntecele, dansurile și poveștile populare, legendele sau pictura pe sticlă, frescele care au fixat atitudinile traco-ilirilor, străvechea populație a țării noastre. Iar aceste elemente ale folclorului, transpuse în această concepție nouă, au drept ilustrare muzicală creațiile compozitorilor romîni contemporani. Degajă aceste mici compoziții o atmosferă de tradiție și modernism, mesajele transmise sînt adînc umane, părînd totuși spontane. Ele par a pune în evidență ca printr-o descoperire de moment, sclipirile inedite ale diamantului șlefuit de înțelepciunea populară.

O altă vînă bogată de inspirație a acestor dansuri o constituie poezia și muzica contemporană. Așa numitele euritmii („Surîsul Hiroșimei", poemul lui Eugen Jebeleanu, pe care l-am schițat la început, este un exemplu) ilustrează sensul versurilor pe care cîntînd le recită în timpul dansului. Compoziții ale lui Ion Dumitrescu, Tudor Ciortea, Teodor Grigoriu și Ștefan Mangoianu, sînt mereu prezente în repertoriul dansurilor de cameră.

Hiroșima („În coșmarul morții").

„Omagiu lui George Enescu"

„Sperietoarea" a început să ademenească păsările.

O lună pentru... un minut

Aceste compoziții coregrafice care alcătuiesc dansurile de cameră, sînt extrem de scurte. Ele pot dura între 1 minut și cinci minute. Spectatorul aplaudă însă în aceste minute o strădanie de luni și uneori ani de zile. Cercetarea izvoarelor populare, „gîndirea" compozițiilor, costumele care, ca și dansurile, sînt tot o expresie modernă a cusăturilor și desenelor populare, sînt primele etape. Abia apoi urmează antrenamentul fizic, repetițiile, armonizarea perfectă a mișcărilor.

După care vine, bineînțeles, ultimul act: întîlnirea cu publicul.

Ca solistă, Vera Proca este binecunoscută publicului. Cu începere din anul 1947 însă ea a apărut pe scenă într-un rol dublu, — solistă și dăscăliță a grupului experimental „Mioriță", alcătuit sub egida Institutului de Folclor. Acest ansamblu format din 12 dansatoare, a familiarizat publicul cu ineditul dansului de cameră, reușind să redea ceea ce maestrul Tudor Arghezi caracteriza drept: „iluzia, sugestia, schema și umbra: ultimul cuvînt în ceea ce se numește artă".

Ritualul nunții țărănești sau mesajul poetului popular, care, găsind floarea fermecată a artei o dăruiește lumii, strălucitoarea „Baccanală", „Frescele" care însuflețesc picturi țărănești pe sticlă, „lelele" sau delicioasele păpuși țărănești, iată cîteva din temele pe care le-au ilustrat dansurile ansamblului „Mioriță".

Talentul de dăscăliță al Verei Proca este folosit din plin și de echipele teatrelor de amatori, iar pe scenele Teatrului Național, Municipal sau Muncitoresc C.F.R., divertismentele de mișcare poartă adesea amprenta dansatoarei. Această amprentă are uneori rădăcini mai adînci, cînd actorii l-au fost elevi la Institutul de artă teatrală „I. L. Caragiale", unde Vera Proca predă arta mișcării scenice.

Dansatoarea și pedagoga Vera Proca are un colaborator serios în cercetătoarea de folclor... Vera Proca. La Institutul de Folclor, această șefă a sectorului coregrafic este înconjurată de tomuri groase de studii asupra dansului popular, și de caiete cu dansuri din toate regiunile țării, culese în notație rapidă a Institutului.

Această notație a constituit la Congresul de notație a dansului care a avut loc de curînd la Dresda, subiectul unor foarte vii discuții. Și Vera Proca, în comunicarea făcută la acest Congres, a știut să-și susțină metoda pe care o folosește și ea.

★

Am început să schițăm, în cîteva creionări o formă nouă a coregrafiei noastre, care caută, alături de muzică, plastică sau poezie, să transmită esența nesecatului „izvor de-a pururea reîntineritor" al folclorului în expresivitatea pasului, a gestului și mimicii moderne.

Și dacă cele spuse pînă aci nu v-au convins, spectacolele și recitalurile semnate: Vera Proca, nu vor lipsi nici în stagiunea care va începe.

Maria PREDUȚ

PORTRETE ÎN APA TARE

Elocvență iliană

Cuvîntul este un mijloc de comunicare între oameni. Așa ca regulă generală. Există însă și reguli parțiale, conform cărora cuvîntul devine un mijloc de tortură a omului de către om. Așa se întîmplă cînd cuvîntul ajunge în mîna... vreau să spun, în gura unuia ca Ilie.

Nu știu cînd a învățat Ilie să vorbească. Probabil pe la doi-trei ani. De atunci, însă, nu s-a mai oprit nici o dată. În așa măsură, încît cei care îl cunosc spun că știința care se ocupă de viața lui nu este biologia, ci monologia. Într-adevăr, existența lui Ilie este un lung discurs, care nu cunoaște pauze, nici atunci cînd mănîncă, nici atunci cînd doarme. Se povestește că, în primii ani după căsătorie, soția lui a petrecut lungi nopți albe, ascultîndu-l cum vorbește în somn. Pe urmă însă a făcut ceea ce în fiziologie se numește o reacție de apărare: i s-au sclerozat timpanele. Așa că acum îl ascultă cu o seninătate cu atît mai deplină, cu cît nu aude nimic din ce spune.

Ilie nu se întrerupe nici măcar pentru a-și trage răsuflarea. Specialiștii pretind că, utilizînd tehnica lui Mario del Monaco, el a învățat să inspire pe consoane și să expire pe vocale. Pentru dînsul — ca și pentru oracolul de la Delfi — nu există pauze ortografice: punctul, virgula, semnele de întrebare sau exclamare, au naufragiat definitiv în taifunul lui verbal.

Dacă îl întîlnești pe stradă și-i dai bună-ziua (în loc să treci pe trotuarul celălalt, cum ți-ar dicta instinctul de conservare), el îți răspunde cam așa:

— Bună ziua ce mai faci eu sînt bine mulțumesc dar tu ia zi știi bancul cu sănătatea e foarte nostim sau lasă că ți-l spun mai tîrziu acum mai bine să-ți povestesc patru anecdote despre șeful nostru care s-a însurat alaltăieri are o nevastă nostimă prea nostimă pentru el dar nu știi proștii au noroc apropo tu cînd te însori mi se face și milă cînd mă gîndesc de noi nu de el că dacă ea n-o să fie serioasă el o să fie nervos și noi o să tragem ponoasele nu știi proverbul însurătoarea șefilor bucuria nebunilor stai să auzi anecdota întîia...

Și așa mai departe, fără punct și fără virgulă. Nu se cunosc forțe materiale sau spirituale capabile să zăgăzuiască torentul elocvenței iliene. Orice încercări de întrerupere — sub formă de rugăminți, proteste sau amenințări — sînt dinainte sortite eșecului.

Se citează cazuri de oameni slabi de înger — în special femei — care au izbucnit în plîns, implorîndu-l, fără succes, să se oprească. Un coleg al lui, pe care dacă nu mă înșel îl cheamă Toma — faimos pentru spiritul lui de aventurier — a făcut rămășag că rezistă pînă la epuizarea lui Ilie. După 6 ore și 18 minute, a leșinat (Toma, nu Ilie. Acesta a continuat să-i vorbească, în timp ce imprudentului său auditor i se făcea reanimarea).

Un alt coleg, Mihai, care suferă de astenie nervoasă într-o formă violentă, l-a luat o dată de guler pe Ilie și l-a amenințat că dacă nu tace, îi taie limba. Imperturbabil, Ilie a început să-i povestească anecdota despre rasolul de limbă cu hrean. Atunci Mihai a scos din buzunar un briceag, l-a deschis și era pe cale să-l amputeze pe Ilie de principalul său organ. A sărit însă Alecu și i-a smuls din mînă briceagul. De atunci, nimeni dintre noi nu mai vorbește cu Alecu. Nimeni, afară bine înțeles de Ilie.

Pentru că a venit vorba despre colegii lui Ilie, trebuie să spun că aceștia au cîteva trăsături comune, prin care se deosebesc de toți ceilalți salariați ai instituției noastre: sînt palizi, melancolici și, mai ales, extrem de tăcuți.

Adevărul ne obligă să arătăm că serviciul în care lucrează Ilie este fruntaș pe instituție: tovarășii lui de muncă se întrec în a ține legătura cu terenul. Din păcate, însă, tot de aci provin și cele mai multe cereri de transfer, însoțite de certificate medicale semnate de psihiatri.

Acolo unde talentele lui Ilie se desfășoară în toată splendoarea lor este însă ședința. În ședințe...

Dar mi se pare că de cînd vorbesc despre Ilie i-am luat năvalnic și mă tot lungesc. Acum, nemaiavînd loc, trebuie să închei. În ce privește ședința, o lăsăm pe data viitoare.

Nicolae MINEI

Mecanicul electronic

Totul mergea normal. Noul tren al metroului nu se deosebea cu nimic de celelalte. El făcea ocol Moscovei cu aceleași vagoane albastre, confortabile, cu aceeași viteză ca și celelalte trenuri. Asemenea celorlalte se oprea la fiecare stație și deschidea ușile pentru urcarea pasagerilor.

La fiecare oprire o voce plăcută anunța la difuzor numele stațiilor.

Înconjorul Moscovei fiind terminat trenul a revenit la punctul său de plecare, la ora fixată de orar, deși într-o stație unde fuseseră mai mulți călători plecase cu 10 secunde întîrziere.

Seara tîrziu, cînd a reintrat în depou, dintr-un vagon de la capătul trenului a ieșit un grup de muncitori. Erau satisfăcuți de călătoria lor, de rezultatele obținute. La discuția care a avut loc cu participarea directorului, a inginerului șef, a șefului sectorului tehnic și a mai multor muncitori a lipsit doar... mecanicul trenului. De ce? Pentru că trenul era condus de o mașină electronică, care înarmată de om cu un program de acțiune complet, a înlocuit cu ușurință conductorul.

„Mecanicul" electronic a fost încercat prima oară anul trecut. Acum uzinele termină fabricarea mai multor asemenea aparate electronice, cu care va fi înzestrat metroul din Moscova. În fază de elaborare se află planuri mai mari de folosire a mașinilor electronice cu program pentru transporturile subterane. Aceste planuri prevăd crearea unor mașini dispeceri, care vor putea dirija circulația mai multor trenuri fără mecanic.

Călătorind prin țară

MUNTELE RARĂU

Rarăul nu este un munte înalt. Crestele lui nu depășesc 1700 de metri. Totuși, pitoreștile sale urcușuri, cu stînci argintate, cu păduri nesfîrșite de brazi și cu poiene pline de flori, se zăresc de departe... se zăresc din toate împrejurimile.. dinspre Vatra Dornei sau Lucina, dinspre Sadova sau Pogorîta, dinspre Cîmpulung sau de pe apa Chirilului. Multe și frumoase sînt potecile care duc spre culmile muntelui, acolo unde strălucesc în soare, într-o singurătate de basm, Pietrele Doamnei, Piatra Zîmbrului, Piatra Șoimului, acolo, de unde se văd înălțimile Giumalăului, colții Pietrosului din Bistrița, sau turnurile magnifice ale Ceahlăului.

Potecile se cațără alene pe sub pădurile dese, unde zburdă cerbii și căprioarele, cocoșii și găinile de munte, unde se ascund rîșii cei fioroși.

Potecile urcă din toate părțile, de la Vatra Dornei prin Zugreni, pe valea Seacă, pe pîrîul Mesteacănului, pe plaiul Sihăstriei. Ba încă de la Cîmpulung, din apropierea Gării de est, pornește un drum carosabil care merge pînă sus, la cabana Rarăului.

Călătorul, pe ori unde ar fi venit în părțile locului, nu se poate să nu fi admirat Pietrele roșii și Pietrele albe, pe sub trupurile cărora gîlgîie necontenit apele Izvorului limpede și Izvorului alb. Nu se poate să nu fi auzit de pădurea seculară a Slătioarei, în care sînt porțiuni virgine, pe unde toporul încă nu a ajuns. Nu se poate să nu fi cunoscut povestea zimbrului, care de mult, din bătrîni, se ivea necontenit, la revărsatul zorilor, deasupra pietrei, care astăzi îi poartă numele... sau povestea pietrelor unde Doamna lui Petru Rareș și-ar fi ascuns bogățiile în vremuri de bejenie.

Călătorul, din oricare parte ar fi suit muntele, își găsește loc de odihnă peste noapte în cabana modernă, așezată în fața Pietrelor Doamnei. Aici se strîng, zi de zi, oameni din toate colțurile țării și de peste hotare. Cabana este plină de viață și de cîntec. Veselia nu se curmă decît noaptea tîrziu.

Oamenii sînt dornici să cunoască și să admire frumusețile patriei. Mii și mii de turiști sosesc an de an în munții Rarăului.

Nicolae NASTA

MORAVURI ȘI NĂRAVURI

La ștrand

— Sînteți drăguț să vă trageți puțin mai într-o parte?

Cum sînt drăguț, m-am executat. Perechea de tineri au așternut și ei un cearșaf. S-au dezbrăcat pentru plajă și într-un tîrziu l-am auzit pe el:

— Ei, ce zici, îți place? Te-am adus și la ștrand.

— Și e un timp minunat... Intrăm în apă?

— Intră dacă vrei.

— Fără tine nu mă duc.

Asta a fost toată discuția. El a scos din sacoșă o carte și a început să citească. După o bucată de timp:

— Hai Nelule, să luăm o barcă.

— Ia o barcă dacă vrei, eu citesc.

— Nu mă duc singură.

Nelu s-a întors cu carte cu tot spre dreapta. Femeia privea spre gloata de oameni de pe plajă. Nimeni cunoscut. Nimeni cu care să schimbe o vorbă. A smuls un fir de iarbă și a început să-l gîdile la urechi. Nelu a repezit-o. După cîteva ore de citit, soțul și-a adus aminte că a venit la ștrand cu soția.

— Pregătește ceva de mîncare, Puico. Mi-e foame.

Și pînă Puica a pregătit masa, el a mai citit un capitol. În timpul mesei a citit alt capitol. Iar între două fraze s-a adresat și soției:

— Du-te și ia două sucuri.

— Hai să bem acolo.

— Lasă garanție pentru sticlă.

Nelu a citit pînă seara. Dar stați, am uitat ceva. La vreo zece pași de această familie, o scenă asemănătoare. Adică nu chiar așa. Aici era inversiune. Ea citea de cîteva ore și el căuta tot de atîtea ore să schimbe o vorbă cu ea. Ea, tare pe poziție. Nu accepta de loc. Îi dădea înainte cu cititul.

El: — Hai Lenuțo, să luăm o barcă.

Ea: (după ce a ajuns la punct) — Du-te și ia o barcă.

El: Lenuțo, dar poți citi și acasă.

Ea: Victore, te rog, lasă-mă.

A lăsat-o. Și-a tras cearșaful mai bine sub el și a început să privească la gloata de tineret care se zbenguia în apă și pe plajă. Și pe urmă... Pare-mi-se că bărbatul „cititoarei" a descoperit și el pe nevasta „cititorului" care se frămînta și ea pe cearșaf la fel ca și el. Ea a observat că e privită insistent. A întors capul în altă parte.

Nu știu dacă au mai schimbat priviri, că i-am lăsat în pace. Dar culmea: în stația lui 5, amîndouă familiile așteptau tramvaiul. Puica se certa cu Nelu.

— Să știi Nelule, că duminică viu singură la ștrand.

— Treaba ta.

A venit tramvaiul. Ne-am urcat toți. Lenuța și-a găsit un loc. A scos cartea din sacoșă și iar s-a pus pe citit. Victor, soțul ei, privind spre Puica:

— Să știi Lenuțo, că duminică am să vin singur la ștrand.

Lenuța, cu ochii în carte:

— Ai spus ceva, Victore?

— Duminică viu singur la ștrand.

— Treaba ta.

Orice treburi aș avea, duminică tot mă duc la ștrand. Sînt sigur că nici Puica, și nici Victor n-o să fie singure!

Nicuță TĂNASE

Poșta redacției

CONSTANTIN S. TEODORESCU — București. Pronosticul statistic trimis revistei este nepublicabil pentru că în primul rînd nu este ceea ce își propune și apoi nu este nici interesant pentru marea masă de cititori.

BADEA ATANASIE. — Este necesar în primul rînd să stabiliți precis care este situația fetiței din punct de vedere al sănătății. Numai după aceasta vă puteți interesa de școala respectivă.

DOBOȘ HORAȚIU — Brașov. Ceea ce vă interesează puteți obține de la Academia R.P.R. Calea Victoriei 125 București.

CONSTANTIN OANCEA — Brașov. Într-adevăr în această problemă sînt discuții contradictorii. Pentru a primi un răspuns competent este bine să vă adresați Institutului Botanic din cadrul Academiei R.P.R.

C. Ș. — Sibot. Are o singură adresă dar călătorește în toată țara și după cum probabil știți și peste hotare unde dă diverse concerte. Scrieți-i pe adresa Filarmonicii de Stat din Cluj unde poate fi găsit mai des.

IRINA ZAHARESCU — București. Incercarea dv. este promițătoare. Mai realizată este partea a doua. Nu ar fi rău ca pentru început să participați la un cenaclu literar de unde puteți primi un ajutor substanțial, mai ales că sînteți hotărîtă să continuați.

I. DAN M. D. — Nu există o școală specială. Dacă credeți că aveți predilecție spre dresură adresați-vă Circului de Stat din București. Cît privește pe prietenul dv. comunicați-i să se ducă la Institutul de Cultură Fizică și Sport.

DAN MIRONESCU — Birsănești raionul Tg. Ocna, regiunea Bacău. Vă publicăm adresa pentru a face schimb de corespondențe pe teme muzicale.

INA PANDELE — str. Sinaia nr. 29, raionul 1 Mai, București; ANICA FAUR — str. Saratov nr. 8, Timișoara; DOMNICA BUDIMIR — com. Fizeș nr. 102, raionul Deta, regiunea Banat și MARIA LĂZĂRESCU — B-dul Lacul Tei nr. 30, raion 1 Mai, București vor să facă schimb de vederi.

D. ȘTEFĂNESCU — București. Nu numai că am citit, dar am și recitit articolul ce ni l-ați trimis, intitulat „Un fel de a-și crește și educa odrasla". Și aceasta pentru a afla mai precis despre ce este vorba. Căci, articolul dv. — trebuie să o spunem — aglomerează o sumedenie de fapte fără a te lăsa să înțelegi care este firul lui conducător. Pînă la urmă am dedus că vreți să arătați în ce constă caracterul nesănătos, antisocial al educației din trecut.

Noi apreciem bunele dv. intenții, apreciem munca depusă pentru scrierea lui precum și faptul că v-ați adresat revistei noastre. Dacă articolul nu este publicabil, totuși el sugerează unele idei care ar putea fi tratate.

I. ANDRONIC — Panciu. Urmînd cursurile unui institut pedagogic de 3 ani, vă puteți califica în frumoasa carieră didactică. În acest institut veți avea prilejul să studiați și disciplinele despre care ne scrieți.

THEA CARP — București. Nu v-am uitat! Avertismentul de la sfîrșitul scrisorii nu putea fi trecut cu vederea mai ales că, după cîte am văzut, sînteți o cititoare asiduă a revistei noastre.

Cu părere de rău însă trebuie să vă spunem că răspunsul ce vi-l dăm nu este cel pe care l-ați fi dorit. Și de ce? Aceasta întrucît datele cerute depășesc posibilitățile noastre actuale de documentare.

M.C. — Baia Mare. Observațiile făcute de dv. după citirea articolului din „Orizonturi" au mare parte de adevăr. Oamenii nu pot fi împărțiți în „categorii mintale" deoarece — credem că sînteți de acord și dv. — că este dificil, imposibil chiar, să calculezi și apoi să faci o astfel de clasificare.

Indrumarea către anumite profesii cere însă cunoașterea posibilităților, a aptitudinilor oamenilor. A face abstracție de aceste elemente înseamnă a nu da posibilitatea de dezvoltare creatoare multor talente, ceea ce este dăunător și pentru cei în cauză și pentru societate.

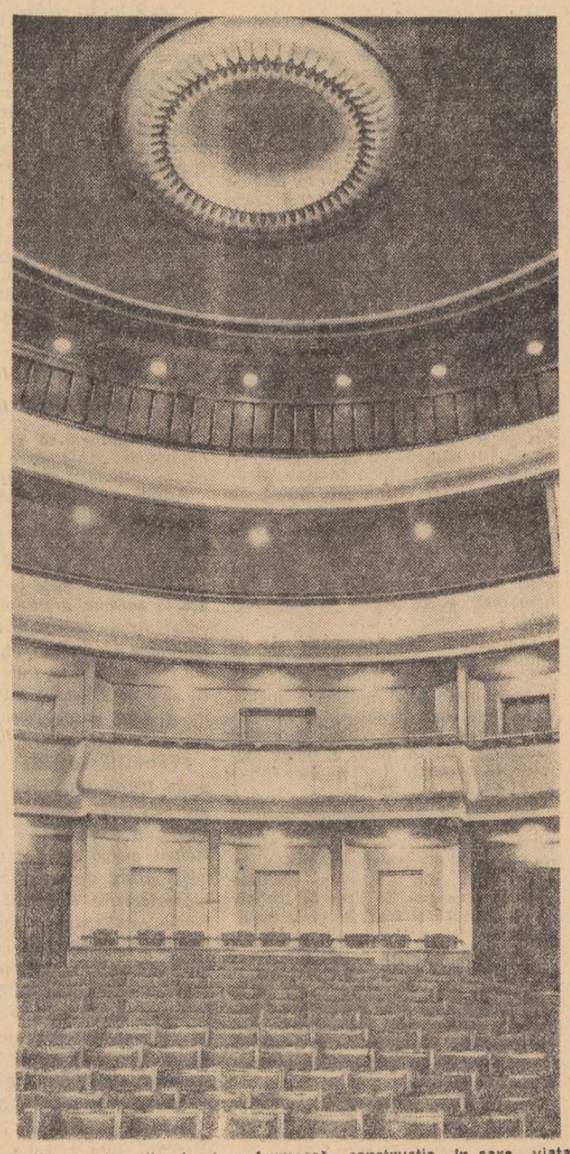

Noul teatru din Arad, o frumoasă construcție în care viața cultural-artistică a orașului își găsește un nou teren de manifestare. În clișeele noastre, o vedere a sălii și un aspect din foaier.

SPECTACOLUL
magazin

Scena din parcul Vitan

Seară de vară. Aleile parcului Vitan sînt deosebit de animate, iar majoritatea vizitatorilor se îndreaptă spre aceeași țintă: Teatrul de vară. Deși nu există afișe care să anunțe spectacolul, publicul știe că reprezentațiile de aici, cele mai multe susținute de echipe ale artiștilor amatori, sînt de bună calitate, că ele le vor procura o seară agreabilă.

În duminica aceasta, la Estrada parcului se prezintă un concert spectacol susținut de tînăra brigadă artistică a Uniunii Cooperativelor Meșteșugărești București. Majoritatea textelor spectacolului, intitulat sugestiv „Parcul melodiilor" (autor Atanasiu-Atlas) înfățișează momente desprinse din viața de fiecare zi a bucureștenilor. Cîntecul „Tinerețe" dedicat primului cosmonaut sovietic este primit cu aplauze. Cupletul „De ce?" satirizînd acei părinți care servesc exemple negative copiilor, ca și hazlia „Scrisoare către mama" stîrnesc rîsul, dovadă că satira și-a ajuns scopul. Buchetul de melodii ale compozitorilor romîni și sovietici a fost bine ales, compozițiile fiind dintre cele mai valoroase lucrări ale genului, iar interpretarea a dovedit strădanie din partea artiștilor amatori pentru a reprezenta cu cinste brigada lor artistică.

La sfîrșitul spectacolului am stat de vorbă cu instructoarea Nives Massini. De la început, o surpriză: aflu că este fata dirijorului Egizzio Massini.

— Deși înființată de abia de două luni, ne spune tovarășa Nives Massini, brigada a dat o serie de reprezentații în diverse întreprinderi și parcuri. Ne-a bucurat mult faptul că spectacolul a fost apreciat, artiștii noștri amatori imprimînd la Radio, săptămîna trecută, aproape întregul repertoriu.

Sandu MARIAN

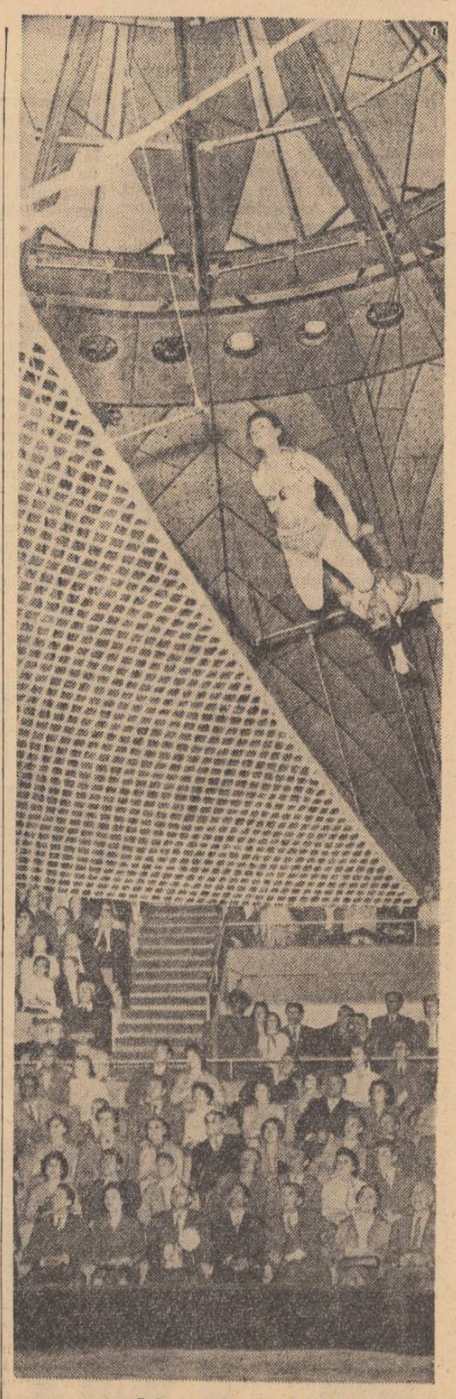

Sub cupola noului circ

Un compozitor ardelean la București

Zilele acestea a venit în Capitală, din îndepărtatul sat ardelenesc Șiria — la 28 kilometri de orașul Arad — compozitorul Emil Monția, în vîrstă de 80 de ani. Prezența sa în București era legată de transmiterea la posturile noastre de radio, în ziua de 25 iulie, ora 19,30 pe programul II, a poemului liric-dramatic scris în versuri de cîntec bătrînesc „Fata de la Cozia", al cărui autor este. Compozitorul a asistat la repetițiile operei sale, întreținîndu-se cu dirijorul Iosif Conta, cu membrii orchestrei și corului Radioteleviziunii, cu interpreții, artiștii Arta Florescu, Lela Cîncu, Elena Popa-Rădulescu, Cornel Stavru, Nicolae Florei, Valentin Loghin.

E interesant de arătat că lucrarea aceasta a fost scrisă în anul 1920 și reprezentată pentru prima oară pe scena operei din Cluj în ianuarie 1936. Deci acum 25 de ani.. Dar marea pasiune pentru muzică și viers a compozitorului ardelean datează cu mulți, mulți ani înainte.

— Acum 60 de ani am dat la iveală primele mele compoziții, „Mîndru, mîndrulița mea" și „Frunză, frunzuliță verde de stejar" — ne-a mărturisit maestrul Emil Monția.

— Aveți în vedere și alte lucrări?

— Da! O nouă operă, a cincea, pe care doresc s-o realizez. Și țin să mulțumesc tuturor pentru sprijinul și atenția ce mi se acordă.

„Basme la estradă" — un spectacol al Teatrului de Stat — Ploiești

Teatrul de Stat Ploiești a întreprins recent un turneu în stațiunile climaterice de pe Valea Prahovei și în alte centre din regiune, cu noul său concert-spectacol, „Basme la estradă", de Sandu Anastasescu.

Folosind un pretext ingenios, inspirat din folclorul popular, spectacolul urmărește să exprime ideea că lumea basmului, cea plină de minunății, este palidă față de realitățile noastre contemporane. „Fantezia creatorului popular a închipuit fapte și lucruri realizabile odinioară numai în visurile cele mai îndrăznețe", scrie autorul spectacolului în caietul de sală. Omul de azi a întrecut însă chiar cele mai îndepărtate hotare ale acestor visuri. Lumea de basm ni se pare azi mică; lucrurile „năzdrăvane" nu mai sînt în măsură să uimească nici copiii de vîrstă preșcolară".

Pentru a ilustra acest contrast, autorul plimbă pe doi cunoscuți eroi de basm, Făt Frumos și Ileana Cosînzeana (interpretați de experimentații actori Alexe Marcovici și Tanți Grigoriu), prin regiunea Ploiești și prin alte colțuri ale țării, făcîndu-i să se minuneze de măreția faptelor și locurilor întîlnite.

Concertul-spectacol „Basme la estradă", a cărui muzică este semnată de Nelu Danielescu (cu colaborarea lui Petru Firulescu, Dinu Mussules, Titus Dincă, Puiu Mancaș) iar cupletele și textele muzicale de Aurel Felea, cuprinde o serie de scheciuri și cuplete reușite, din care reținem „Poveștî", „Ah fețî-frumoșilor", „Educația", „Ploaia" etc. Spectacolul scoate totodată în evidență calitățile interpretative ale unor tineri cîntăreți ca Grațiela Chițu Oros („Unde ești tu dorul meu", „Povestea dragostei", „Vieni-vieni") Jojou Munteanu („Fiecare fată visează un făt frumos", „Te iubesc"). Dorin Ionescu, Dan Constantinescu și Puiu Păunescu („Trei garoafe și trei pălării").

M. PAULIAN

SPORT

Luni se dă startul în

„Cursa Scînteii" — ediția a XIV-a

Între 7 și 13 august se va disputa ediția a XIV-a a tradiționalei întreceri cicliste de lung kilometraj, „Cursa Scînteii".

De astă dată, alergătorii invitați să participe vor avea să acopere un traseu de 830 km, care a fost împărțit de organizatori în cinci etape. Varietatea traseului, care străbate 6 regiuni, va chema concurenții la o întrecere pasionantă, în care să poată arăta din plin calitățile ce i-au impus atenției generale și organizatorilor, care s-au arătat exigenți, ca de obicei, în alegerea făcută.

★

Parcursul competiției urmează anul acesta un traseu nou, care ocolește unele dintre orașele des „bătute" de competițiile cicliste — cum e de pildă Brașovul — în schimb urmărește să creeze emulație pentru ciclism în alte localități.

Competiția va debuta cu cea mai lungă etapă a ediției, 170 km. București—Tîrgoviște—Pitești. Va fi o etapă care va da de furcă alergătorilor, pentru că, concurenții nu se vor menaja de fel — pe lîngă faptul că și alergătorii tineri vor avea grijă de aceasta. E greu de admis că această etapă poate fi hotărîtoare pentru rezultatul final al competiției. În orice caz e de presupus că viitorul învingător final trebuie să absolve cu brio și această etapă, de al cărei fruntaș nu se poate lăsa depășit cu mult.

Cele două etape imediate, din zilele de 8 și 9 august, se vor desfășura pe traseele Pitești—Craiova (120 km) și Craiova—Tg. Jiu (125 km). Această din urmă etapă va începe printr-un circuit de 3,5 km, pe care concurenții îl vor avea de acoperit, în orașul Craiova, de mai multe ori. În felul acesta publicului craiovean i se va oferi prilejul să urmărească pe valoroșii concurenți ai competiției într-o palpitantă alergare-circuit.

După aceasta, alergătorii se vor îndrepta spre Tg. Jiu, unde este capătul etapei. Aici concurenții vor avea o zi de repaus, în care se va face și transbordarea lor la Hunedoara, unde la 11 august, se va da startul etapei a IV-a.

Această etapă are și ea caracteristicile ei. Ea se va desfășura împărțită în două. Dimineața alergătorii se vor întrece individual, contra cronometru, pe o distanță de 40 km, traseul fiind Hunedoara—Deva—Hunedoara. După amiază plecarea se va da în bloc pentru semi-etapă Hunedoara—Sibiu, unde se va stabili clasamentul general al etapei. Primii trei clasați în etapă vor cîștiga și premiile oferite de ziarul „Romînia liberă".

În general, drumul pe care se aleargă „Cursa Scînteii" din acest an este asfaltat. Vor fi totuși anumite porțiuni în care șoseaua este acoperită cu piatră cubică, ceea ce sporește dificultățile parcursului. Asemenea drum este în special pe valea Oltului, unde se aleargă etapa a V-a Sibiu—R. Vîlcea, care, în felul acesta, deși măsoară numai 95 km (fiind etapa cea mai scurtă) nu va fi și cea mai ușoară.

Capul „terminus" al competiției va fi București, unde concurenții vor ajunge la 13 august, zi în care vor avea de acoperit etapa Curtea de Argeș—Pitești—București (155 km).

★

La startul competiției se vor prezenta 60 de cicliști, aparținînd echipelor bucureștene Dinamo, C.C.A., Voința, Flacăra Roșie, I.T.B. și C.P.B., precum și unor formații din Ploiești, Brașov și Brăila. Între alergători se găsesc și cei mai cotați dintre cicliștii noștri (I. Cosma, G. Moiceanu, L. Zanoni etc.), precum și o serie de tinere „speranțe", pentru care „Cursa Scînteii" poate fi pragul spre consacrare, cum practic se petrec lucrurile în fiecare an. De pildă, ediția precedentă a evidențiat, dintre tinerii concurenți pe Nicolae Niculescu, Walter Ziegler — care a fost apoi cîștigătorul „Turului R.P.R.", Silviu Duță etc.

Aspect din ediția de anul trecut a „Cursei Scînteii"

Desemnarea unui favorit al competiției este un lucru destul de dificil, pentru că veleitățile temeinice pot ridica mulți dintre alergători. În ediția de anul trecut se aștepta un duel G. Moiceanu — I. Cosma pentru desemnarea învingătorului final. Cîștigătorul a fost însă altul, Ludovic Zanoni, care și-a înscris astfel pentru a doua oară consecutiv numele în palmaresul competiției, al cărei învingător a fost și în 1959. Victoria de anul trecut a dinamovistului i-a asigurat-o un avans de 45 secunde obținute asupra lui Nicolae Niculescu, în timp ce G. Moiceanu și Ion Cosma au venit la 2'12" și 2'16" de învingător, ceea ce indică cît de strînsă a fost lupta dintre ei.

Poate L. Zanoni va reînnoi succesul și în acest an, ceea ce ar însemna tripla lui victorie în competiție? Firește că da, pentru că ciclistul dinamovist e înzestrat cu toate calitățile necesare unui alergător (rezistență, viteză, simț tactic, putere de luptă, voință etc.) ca să cîștige o competiție pe etape de valoarea „Cursei Scînteii". Dar tot atît de bine această victorie i se poate potrivi talentatului și înzestratului Ion Cosma, sau lui Gabriel Moiceanu, ca și altora. De aceea, dacă asupra favoritului discuțiile pot fi controversate, în schimb se impune în unanimitate constatarea că și ediția din acest an a „Cursei Scînteii" se anunță a fi chemată spre un cert succes.

Ceea ce urăm și noi concurenților, care, de luni, vor porni în pasionanta lor întrecere.

I. BOCIOACA

Iulia Podoreanu, una din speranțele noastre la gimnastică

2000 de sportivi vor fi prezenți la

Universiada de la Sofia

De azi în trei săptămîni, la Sofia se va deschide „Universiada", marea competiție polisportivă care stîrnește de pe acum un viu interes în toate țările lumii. Din Moscova, Londra, Rio de Janeiro, Paris, București sau Tokio, „Alma Mater" se pregătește să-și trimită la Sofia reprezentanții săi sportivi pentru a continua o veche și frumoasă tradiție.

Jocurile sportive internaționale ale studenților au avut loc pentru prima oară la Varșovia în anul 1924, inițiate de cunoscutul pedagog francez Jean Pestijean, prieten și colaborator al lui Pierre Coubertin, fondatorul olimpiadelor moderne. La Varșovia s-au disputat concursuri de atletism, înot și scrimă. Ediția următoare desfășurată la Roma (1927) a fost marcată de primirea în competiție a studentelor însă... numai la probele de înot. Apoi jocurile mondiale studențești au avut loc la Paris (1928), Dortmund (1930), Torino (1933), Budapesta (1935), Paris (1937).

După zdrobirea fascismului și crearea organizației studențești antifasciste, democrate, Uniunea Internațională a Studenților, în 1947, s-a organizat la Paris cea de a 9-a ediție la care iau parte pentru prima oară și studenții din Uniunea Sovietică. Tot sub egida U.I.S., în cadrul festivalurilor de la Budapesta și Berlin, au loc jocurile studențești iar ediția jubiliară, din nou la Budapesta în 1954, cu o participare de peste 2.000 de sportivi din 34 de țări.

Diversiunea încercată atunci de unele cercuri studențești reacționare, din Occident, prin organizarea unor jocuri separate, se soldează cu un eșec total. Fixate inițial la San Sebastian, în Spania, jocurile sînt mutate apoi la Luxemburg, dar nu reunesc decît vreo 200 de concurenți la patru discipline sportive. Aceasta i-a determinat pe unii activiști mai lucizi ai mișcării studențești din Occident, sub presiunea maselor studențești să se situieze pe linia apropierii de U.I.S. Așa s-a ajuns ca în 1957 să aibă loc la Paris jocurile mondiale studențești unice la care iau parte echipe universitare din 45 de țări. Culorile românești au obținut două medalii de aur cu Iolanda Balaș și sulițașa Maria Diți care a produs o mare surpriză, învingînd-o pe campioana olimpică Inesa Iaunzeme. Echipa masculină de volei s-a clasat de asemenea prima.

După doi ani competiția este organizată la Torino de către studenții italieni. Ei o denumesc Universiada prin asociere cu Olimpiada ce urma să aibă loc la Roma.

Noi am cîștigat din nou înălțimea cu Iolanda Balaș și Cornel Porumb. Cel mai important rezultat al jocurilor de la Torino a fost însă întărirea unității sportului studențesc prin gruparea tuturor delegațiilor în Federația internațională a sportului universitar, (F.I.S.U.)

Pentru prima oară la Sofia

Iată-ne acum în preajma celei de a doua Universiade. Ea coincide cu a 15-a ediție a jocurilor mondiale studențești. Evenimentul prilejuiește o competiție de anvergură excepțională. Vor participa mai mult de 2.000 de studenți și studente din 50 de țări pe care prietenii bulgari și-au dat silința să-i găzduiască cu toată cinstea cuvenită. Orașul de la poalele Vitoșei s-a gătit cu o nouă și foarte modernă sală de sporturi (capacitatea 3500 locuri) cu un „oraș studențesc", putînd găzdui în blocurile sale peste 3.000 de persoane, cu un nou complex sportiv. Stadionul „Vasil Levski", străndurile „Diana", velodromul și celelalte baze sportive au îmbrăcat și ele o nouă toaletă.

...Afișul Universiadei ce împînzește străzile Sofiei și hotelurile universităților din marile orașe reprezintă — după cum știți probabil pe Iolanda Balaș — în plină acțiune, omagiu adus recordmenei mondiale și sugestivă invitație la mari performanțe. Iolanda va fi însă prezentă nu numai simbolic la Universiadă ci chiar ca protagonistă a concursului atletic alături de Brumel, Tamara Press, Ovanesian, Thomas, Elliot, Berutti, Thelma Hopkins și alte stele de primă mărime ale atletismului mondial. (Multe din acestea vor fi văzute în avanpremieră la București).

Fiind o manifestare de prietenie și apropiere a tineretului, Universiada va oferi participanților săi un bogat program extrasportiv: concerte, simpozioane literare, spectacole de estradă, excursii.

Va fi organizată și o mare gală de filme în cadrul căreia vor rula, printre altele, în premieră la Sofia, „Darclée" și filmul sportiv bulgar „Ultimul round", inspirat din lumea boxului.

Pregătiri la București

Țara noastră va participa cu 140 de sportivi, angajați în toate cele nouă discipline înscrise în program: atletism, gimnastică, scrimă, volei, baschet, tenis de cîmp, înot, polo pe apă, sărituri de la trambulină. Întreaga elită a sportului nostru universitar și multe tinere talente descoperite recent a fost cuprinsă în diferitele loturi.

De două săptămîni candidații la selecția pentru Universiadă se află în plină pregătire la București. Pe planșele de scrimă de la Stadionul Republicii, în liniștea de pistă a sălii de gimnastică de la „Stadionul Tineretului", pe terenurile de tenis ale parcului Dinamo, se lucrează intens, cu pasiune, într-un ritm trepidant, de dimineață pînă seara. Asistentele universitare Elena Leustean și Sonia Iovan conlucrează perfect cu studenta fruntașă Iulia Podoreanu, gimnastă de talent, cu stil acrobatic. Olga Orban, maestră de floretă și profesoară de limba franceză „în spe" și-a găsit o redutabilă parteneră în persoana studentei Denisa Varvarichi, ca și Ion Țiriac căruia medicinistul clujan Vasile Serester îi servește cu eleganță replica rachetei.

În lotul de natație întîlnim pe viitorul inginer energetician D. Caminschi, pe tînăra studentă Lia Nedelea; la volei, alături de consacratele Colceriu și Herișanu, pe Maria Crișan, absolventă de la I.M.F. Cluj și pe Ana Mocanu studentă la Farmacie. Jucătorii de polo, înotătorii, voleibalistele, o parte din atleți au trecut cu bine primele verificări internaționale. Universiada, întrunind tot ce are mai bun sportul mondial studențesc este un examen foarte exigent, dar care poate oferi în aceeași măsură satisfacții. Studenții trebuie să privească cu toată răspunderea sarcina de a reprezenta mișcarea noastră sportivă continuînd și la Sofia seria marilor succese ale acestui an.

I. GOGA

„Trei mușchetari": Poenaru, Csipler și Drîmbă, se pregătesc să ia cu asalt titlurile Universiadei.

Fotografii: A. IONESCU

În cîteva rînduri

Conducerea federației de ciclism a trimis în Turul Poloniei și în Turul Iugoslaviei echipe nepregătite în componența cărora n-au intrat cicliștii cei mai în formă.

Totuși, fără pesimism,
O părere se enunță:
Dacă-i vorba de ciclism
Cum? Rămînem de... căruță?

Așa cum s-a constatat, în recentul campionat de juniori la volei nu s-a acordat suficientă atenție schimbului de mîine al echipelor reprezentative de seniori.

Nu e schimbul la fileu
Însă eu
Socotesc, deși în masă
Sînt rezerve (deci nu-i greu)
Să nu luăm cu schimbul...
plasă!

Deși planoriștii noștri s-au comportat bine în campionatul republican de zbor fără motor, am adăuga totuși...

Am vrea ca la concursul viitor
(Aicea toți cred sîntem de acord)
Să fie, sigur, zbor fără motor
Dar nu vrem însă zbor fără...
record

În campionatul de popice echipa „Tinerețea" I.R.P. s-a clasat pe locul penultim.

Și în sfîrșit ceva despre popice
Am vrea ca „Tinereții", cum
s-ar zice,
Să-i urăm cu toată fermitatea
Să-și ia și ea curînd...
maturitatea!

D. TABACU

De toate

● Respingîndu-l sub diferite pretexte ca șalanger pe Sonny Liston (un boxer negru nelnvins pînă acum) campionul mondial la categoria grea Floyd Paterson și-a ales ca adversar pe Fan Mac Neeley, un boxer de duzină. Meciul pentru titlul mondial a fost fixat pentru 23 octombrie la Boston.

● Ciclistul nigerian Nicolas Mabala a stabilit un adevărat record mondial de durată pedalînd fără încetare timp de 11 zile pe o pistă de 400 metri.

● Arnaldo Pambianco, cîștigătorul turului ciclist al Italiei și Jacques Anquetil, cîștigătorul Turului Franței s-au întîlnit la Parc des Princes într-un meci de pistă. Pambianco a cîștigat patru din cele șase manșe de viteză bătîndu-l cu 3—1 pe francez.

● Jean Jourden, un tînăr ciclist francez în vîrstă de 19 ani, despre care se spune că posedă calitățile lui Rivière, va încerca să bată recordul mondial al orei pe care compatriotul său l-a stabilit în 1957 la Vigorelli: 47,376 km.

● Arheologii bulgari au descoperit la Plovdiv o arenă sportivă care datează din secolul II al erei noastre. Tribunele acestei arene puteau cuprinde 30.000 de oameni.

MOZAIC

● *O FABRICĂ din Australia vine în ajutorul alpiniștilor începători. Ea livrează la cerere produsele sale care au multă căutare în diferite colțuri ale lumii. Nu este vorba de bocanci speciali, de haine de vînt sau de piolete. Ci pur și simplu de „conserve cu aer de munte". În baloane speciale este „împachetat" ermetic aerul, cu care urmează să se obișnuiască viitori alpiniști.*

● *DE CURÎND, orașul Iakutsk a făcut o primire caldă unui vestit vînător care împlinește în curînd 105 ani. Este vorba de pensionarul Piotr Safronovici Zaharov care în fiecare an vinează: 500—600 de veverițe, 40—50 de hermine, 10—15 vulpi, cîțiva urși și un număr mare de iepuri.*

● *LA AMSTERDAM — deși Olanda este lipsită de munți — sînt cîțiva alpiniști pasionați. Pentru a demonstra frumoasele lor calități în această ramură sportivă, ei escaladează în mod regulat... turnul de pază al pompierilor, înalt de 70 m. Este și asta o soluție!*

● *ECHIPA de fotbal suedeză „Nornköping" susținuse un meci în deplasare. Abia urcați în trenul care avea să-i ducă acasă, au aflat că s-a scos de la casă un bilet mai puțin. Atunci stoperul echipei s-a băgat sub bancă unde a stat nemișcat pînă aproape de destinație, cînd controlorul a îndrăznit să-i întrebe: de ce aveți 13 bilete pentru 12 persoane? Cel care făcuse această glumă — arătîndu-i călătorul de sub bancă i-a răspuns că locul preferat al stoperului este... pe jos.*

● *MARCEL TELLIER, fundașul unei echipe franceze de fotbal s-a ales cu un cucui în urma gestului nesportiv al unei spectatoare care a asvîrlit din tribună un pantof. După cît se pare motivul acestei răzbunări crunte a fost faptul că fotbalistul, a introdus, fără voie, mingea în propria-i poartă. La cîteva minute după ce Tellier a ajuns acasă, a sosit și soția din oraș. Culmea: îi lipsea un pantof. Exact acela pe care fotbalistul hotărîse să-l păstreze ca... amintire.*

● *„BURSA" jucătorilor de fotbal continuă în cluburile profesioniste din Occident. Aproape nu trece zi fără ca ziarele să nu anunțe despre noi... vînzări și cumpărări de jucători. Acest lucru a dus dealtfel la o serie de surprize.*

Reprezentativa de fotbal a Argentinei s-a înapoiat recent în țară după turneul pe care l-a întreprins în mai multe țări europene. Bilanțul făcut cu acest prilej a permis o constatare neobișnuită. Într-adevăr, în cursul meciurilor susținute cu echipele naționale ale Spaniei și Italiei cei mai buni jucători „spanioli" și „italieni" nu erau altceva decît... argentinieni.

Echipa argentiniană de club Millionaris din River Plata a făcut la rîndul ei un turneu în Europa. În cursul celor trei meciuri disputate cu Real Madrid (3—2), F. C. Neapole (3—1) și Internazionale Milano (1—1) din echipa argentiniană s-au remarcat în mod deosebit... brazilienii Moazur, Delem și uruguayanul Perez.

Cum se simte un jucător „vîndut" unui club străin se poate vedea și din cele întîmplate după meciul dintre reprezentativele Italiei și Argentinei. După terminarea partidei, fostul argentinian Sivori care a jucat de data aceasta în echipa italiană a plîns cu lacrimi amare în vestiar. Într-adevăr, el a fost unul dintre principalii autori ai victoriei echipei italiene (4—1), înscriind două goluri în poarta compatrioților săi.

Și cu toate aceste „surprize", tîrgul vînzării și cumpărării de jucători continuă în Occident. Ei stă de altfel la baza sportului profesionist.

● *ÎNTR-UNUL din orașele din California, pe terenul de golf se petrece de un timp încoace o adevărată tragedie: dispăreau, parcă intrau în pămînt, mingile folosite de jucători. Mai grav este faptul că și în timpul concursurilor oficiale se petrecea același fenomen. Pînă la urmă s-a stabilit că „un duo", alcătuit dintr-un bătrîn de 86 de ani și un copil, furau aceste mingi. La percheziția făcută s-a găsit un stoc de 144.000 de mingi de golf, ceea ce echivalează cu producția anuală a unei fabrici.*

● Varietăți ● Varietăți ● Varietăți ● Varietăți

Știința înaintată în serviciul sportului

Pe stadion se desfășoară antrenamentul obișnuit al unui alergător de fond. Tur după tur el acoperă distanța stabilită inițial pentru ședința respectivă. În tribuna rezervată spectatorilor se găsește antrenorul lui care privește la ecranul unui televizor portativ. Cu toate că între sportivul de pe pistă și antrenor este o distanță de cîteva sute de metri el poate auzi sfaturile antrenorului. Acesta îi cere să respire mai regulat, să nu încordeze mușchii mîini stingi, să-și lase brațul mai liber.

Cum poate antrenorul să constate că sportivul nu respiră cum trebuie sau mușchii brațelor sînt încordați? Răspunsul la această întrebare a fost dat de ultimele cercetări ale oamenilor de știință sovietici.

De cîtva timp specialiștii de la Institutul de cercetări științifice pentru cultură fizică și sport din Leningrad se preocupă de această problemă. Ei au reușit să o rezolve datorită ultimelor descoperiri ale științei electrotehnicii. Dacă pînă nu de mult posibilitățile unui sportiv puteau fi determinate numai intuitiv, cu ajutorul electrotehnicii pot fi stabilite deficiențe ale antrenamentului care nu pot fi descoperite cu ochiul liber. Activitatea inimii, respirația și contracția mușchilor sportivului sînt controlate atît înaintea cît și după încheierea ședinței de antrenament. Fiziologii pot obține chiar și o solicitare artificială a organismului pentru ca în felul acesta să experimenteze viteza lui de reacție. Dar aceasta oferea informații incomplete despre activitatea organismului și solicitarea la care erau supuși nervii sportivului mai ales în timpul concursurilor.

Problema a fost studiată în amănunțime de prof. Saritciev și inginerul Davidov, cercetători ai Institutului din Leningrad. Ca rezultat al strădaniilor lor a fost construit un aparat special care funcționează pe principiul radio-televiziunii. Pe mușchiul sportivului este fixat un mic electrod care permite transmiterea mai departe a impulsului nervos — o celulă nervoasă nu este de fapt decît un mic aparat cu curent alternativ. Cît timp lucrează mușchiul se produc slabe semnale electrice care pot fi amplificate și înregistrate pe bandă. În felul acesta antrenorul poate stabili cu cea mai mare exactitate funcționarea mușchilor sportivilor în timpul desfășurării antrenamentului.

Oamenii de știință sovietici au construit de asemenea un aparat pentru determinarea ritmului respirației sportivilor. Este vorba de un mic aparat de emisie care retransmite semnalele electrice ale respirației. Semnalele sînt recepționate de un alt aparat și apoi cu ajutorul unui oscilograf sînt reproduse pe ecranul unui televizor. Atît în cursul antrenamentului cît și după aceea poate fi determinată cu precizie în ce direcție trebuie îndreptat antrenamentul sportivului, dacă este cazul să fie schimbat sau îmbunătățit.

Cu ajutorul sistemului descoperit de prof. Saritciev și inginerul Davidov s-a putut constata de pildă că canotoarea Seredina vîslește mai puternic cu o mînă decît cu cealaltă. Acest lucru nu ar fi fost posibil să fie stabilit niciodată cu ochiul liber.

Keen Atoomwapens!

De ani de zile în Olanda ciclismul este unul dintre cele mai populare sporturi fiind în același timp mijlocul cel mai răspîndit de circulație. Luna trecută cicliștii olandezi au abandonat preocupările lor sportive organizînd una dintre cele mai mari demonstrații din această țară împotriva înarmării atomice și a staționării armelor nucleare pe teritoriul țării. Timp de cîteva zile cîteva sute de cicliști, dintre care cel mai în vîrstă avea 68 de ani iar cel mai tînăr abia împlinise 11 ani, au străbătut principalele regiuni ale țării unde sînt amplasate instalații atomice ale trupelor blocului agresiv N.A.T.O. În locul obișnuitelor nume de concurs ei purtau pe piepturile lor eșarfe și țineau în mîini pancarte pe care era scris: „Keen Atoomwapens!" (Jos armele nucleare n.r.), „Afară cu armele atomice de pe teritoriul olandez!". Demonstrația a luat sfîrșit odată cu desfășurarea unui mare miting la Amsterdam.

Astfel, alături de întregul popor olandez, numeroși sportivi ai acestei țări au arătat că sînt partizani hotărîți ai luptei pentru pace, împotriva distrugătoarelor arme atomice și planurilor agresive ale puterilor occidentale.

D-ALE FOTBALULUI

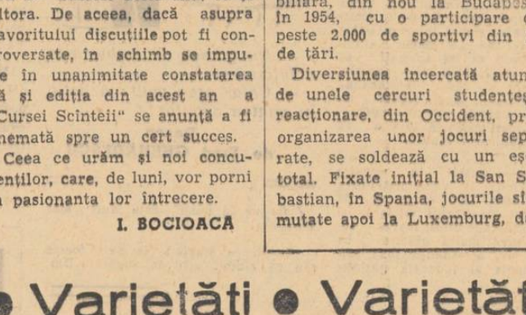

ANTRENORUL: — Hei, iar înghesuiți jocul pe o singură parte?...

Desen de Petre STOENESCU

Fără cuvinte

Desen de Fred GHENĂDESCU

Sugar Robinson revine la 41 de ani

Boxerul negru Ray Sugar Robinson a reluat antrenamentele și este gata să reînceapă activitatea pugilistică. El speră să-l întîlnească pe Terry Downes într-un meci pentru titlul mondial, în octombrie la Chicago. Robinson are acum 41 de ani. Pentru prima oară a fost campion mondial la semimijlocie în 1946 cînd l-a învins pe Tony Bell. În 1951 devine campion mondial la mijlocie bătîndu-l prin k.o. în repriza treia pe Jack La Motta. În acelaș an pierde titlul la puncte în fața lui Randy Turpin, dar după cîteva luni se revanșează învingîndu-l prin k.o. în repriza 10-a în 1952 Robinson, la vîrsta de 32 de ani abandonează boxul pentru a deveni artist de music-hall. Revine în 1955 și recucerește titlul mondial la mijlocie învingîndu-l pe Bob Olson prin k.o. în repriza doua. Robinson este singurul boxer din lume care a reușit să recîștige titlul mondial după ce a întrerupt activitatea.

Lev Iașin despre el și despre alții...

Într-un articol publicat recent într-o revistă de specialitate, cunoscutul fotbalist sovietic Lev Iașin face cîteva mărturisiri deosebit de interesante. Iată cîteva spicuiri din acest material: „Într-adevăr, portarul nu are dreptul să greșească. Și fiindcă în fond este om și nu-i lipsește nimic din ceea ce este omenesc, înseamnă că poate greși. Singura greșeală, care în nici un caz nu poate fi admisă, este de a nimeri întîmplător în postul de portar al unei echipe de fotbal. Din cîte îmi amintesc, am visat să joc totdeauna în poartă. Am urmărit să devin portar și am realizat acest lucru.

Se spune că am fost pus în postul de portar pentru că sînt înalt. Este bine ca portarul să aibe înălțimea corespunzătoare. Însă aceasta nu este suficient. Portarul trebuie să fie și un adevărat atlet. Aceasta înseamnă că el trebuie să alerge tot atît de bine ca și orice atacant, să sară mai bine ca un apărător și să fie mai rezistent ca un mijlocaș. Portarul se va strădui să acumuleze forță, îndemînare, viteză, elasticitate, tot ce este propriu fiecărui jucător. În afară de aceasta el trebuie să posede zeci de calități, specifice portarului: o coordonare superioară, un calcul fără erori, tenacitate". În continuare Lev Iașin subliniază faptul că pentru a ajunge aici, portarul — ca și orice jucător de fotbal — nu se poate dispensa de o pregătire atletică multilaterală. Antrenamentul — după părerea specialistului sovietic — trebuie să fie sistematic efectuat în fiecare zi. Practicarea altor sporturi, în afara fotbalului, va ajuta pe jucător să devină un adevărat atlet.

„Portarii buni — declară fotbalistul sovietic — joacă totdeauna cu economie. Simplitatea lor stă la granița artei. Nici o săritură cu efect dintr-un colț într-altul, nici un plonjon acrobatic nu sînt așa de prețuite, ca un simplu pas lateral sigur care dă posibilitate portarului să pareze lovituri sau să culeagă mingea. Nu știu ce cred alții, însă eu socotesc că acel portar joacă frumos cînd face totul simplu și cu siguranță. Nu sînt vorbe, aceasta este cerința însăși a vieții: trebuie să cazi cît mai puțin. Deoarece pînă te ridici, situația poate să se schimbe și apoi în cădere nu întotdeauna poți să prinzi mingea".

În legătură cu acțiunile pe care le întreprinde portarul în timpul meciului Lev Iașin mărturisește că *„încercînd a părăsi poarta atunci cînd nu avea o pregătire tehnică suficientă și o experiență, am riscat și am adus prejudicii echipei. Și totuși am riscat și voi risca și de acum înainte. Însă acum cu un risc întemeiat. În aceasta nu văd un mijloc de remarcare, ci pur și simplu dorința de a fi mai folositor echipei. Desigur, că pentru aceasta este nevoie să te descurci în tactica și particularitățile stilului jucătorilor adverși. Mai există și o altă fațetă a acestui joc. Ieșirea riscantă din poartă este aproape întotdeauna urmată de un duel ascuțit și în aceasta constă unul din farmecele sportului. Riscul justificat este bun și prin aceia că asigură portarului o libertate de acțiune, îi permite să joace cu inițiativă ceea ce este un factor destul de important în apărarea cu succes a porții".*

Interesante sînt considerațiile pe care le face fotbalistul sovietic cu privire la faptul că apărarea porții este uneori periculoasă El consideră că insuficienta pregătire a atacanților și chiar a portarului sînt cauzele unor accidentări a jucătorului care apără poarta. *„Jucătorii* — scrie Lev Iașin — *fie că sînt portari sau atacanți se respectă unul pe altul. În aceasta se reflectă și educația fotbalistului în echipă și principiile sale înalte, etice. Cei mai buni atacanți nu și-au permis și nu-și permit să joace astfel încît să-l pună pe portar în primejdie, ci dimpotrivă. Un exemplu în această privință îl consider pe Fedotov. În prezent, la fel joacă V. Ivanov și Mamedov".*

În concluzie, autorul interesantului articol se referă la entuziasmul care trebuie să fie propriu fiecărui jucător. *„Este plăcut să joci împotriva unor atacanți valoroși. Aceștia te obligă să lupți, să joci cu însuflețire și entuziasm. Așa am acționat în fața unor jucători ca V. Ivanov, Ponedelnik, Husarov, Sokolov, Kanevski, Metreveli. Iar în străinătate — Kopa, Fontaine, Piantoni, Pele, Vava, Kevan, Smith. Însă pentru a juca cu entuziasm trebuie să iubești cu pasiune sportul, fotbalul și locul tău din poartă".*

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00.

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

PARINȚI ȘI COPII

DIALOG CU ȘTEFANEL

Ștefănel are 10 ani. Apartamentul în care locuiește este situat pe același palier cu apartamentul meu, așa încît am deseori prilejul să-l văd cînd ne întîlnim pe scări, dar mai ales în camera lui frumoasă, cu perdeluțe subțirele care flutură ușurel la ferestre mari și luminoase.

Mămica l-a crescut în „stil mare". L-a îndopat cu incomensurabile cantități de vitamine, l-a uns pîinea cu un strat gros de unt la fiecare masă, i-a „trasat sarcină" să mănînce zilnic 200 gr. dulciuri, l-a păzit somnul de după amiază și cel de noapte, așa că să împlinească 14 ore de odihnă bătute pe muche din toate cele 24, cîte sînt hărăzite omului într-o zi, și l-a oprit de la orice efort „ca să nu facă hernie". Toate acestea nu pentru că băiatul ar fi bolnăvicios sau slăbuț, ci așa... ca măsuri de prevedere. Ștefănel este astăzi un copil — de ce oare? — mai mult grăsuț decît voinic, de loc călit — din te miri ce trintește o gripă sau măcar un guturai — mănîncă în silă, și doarme prost. Mămica, pentru care Ștefănel este mai scump decît lumina ochilor ei, mi se plînge adeseori:

— N-are pic de bunăvoință copilul ăsta. Imi face mofturi la mîncare, refuză să-și pună jacheta cînd pleacă afară, și colac peste pupăză, ne-a declarat rituos, că nu mai doarme după-amiaza. Ce să mă fac cu el?

Am vrut să-mi ajut vecina și m-am hotărît să stau de vorbă cu Ștefănel. L-am găsit în frumoasa lui cameră, cu ochii pe geam, privind la joaca copiilor de afară.

— Ce faci, Ștefănel?

— Stau! Mă plictisesc!

— Cum așa? De ce nu te joci?

— Singur?

— Nuuu! Cu copiii, afară!

— Nu mă lasă mămica. Zice că asfaltul e plin de tot felul de microbi...

— La școală, aveți tabără de vară. De ce nu-ți petreci timpul acolo? Se fac excursii, plimbări.

— Tocmai de aceea! Mama spune că nu mă poate supraveghea.

— Du-te la strand, la cursurile de înot.

— Mama zice că-i apa prea rece. Răcesc.

— De ce nu citești?

— Am citit într-una de azi dimineață. Mă ustură ochii.

Copilul se uită întîi la mine și eu trebuie să-mi mut privirea alături. Hotărît mămica-sa, greșește. Mă duc drept la ea.

— Ștefănel al tău e ca o pasăre într-o colivie. De ce nu-l lași afară cu copiii? De ce nu-l lași la strand la cursurile de înot? De ce nu-l lași la excursiile pe care le organizează tabăra școlii și unde merg toți copiii? De ce?

— Păi...

— Știu! Nu-i supraveghiat, îl mănîncă microbii, se pierde în tramvai, face tetanos, deși este vaccinat, îi cade o cărămidă în cap, înghite un stîlp de telegraf etc., etc. Cîte nu se pot întîmpla dacă nu ești cu ochii pe el. Așa-i? Ai făcut din el un mofluz și dacă ai să continui va deveni un nevolnic. Copiii au nevoie de copii, de aer, de apă, de soare.

Ștefănel a ieșit astăzi în curte. Copiii l-au adoptat deîndată și l-au pus „inter". In dimineața respectivă au jucat trei meciuri, au făcut praf un geam și a fost jumulit un nas. Paqubele s-au cifrat la aproximativ 13 lei, care, după o scurtă consfătuire s-a stabilit că trebuie achitați din pușculițele personale. La ora prînzului, Ștefănel a venit acasă în goană, ars de soare, fericit ca un nou născut și cu o foame de lup.

Cu mămica-sa m-am întîlnit după amiază. Văzîndu-mă, a ridicat două degete la buze în semn de liniște și mi-a spus:

— Era mort de oboseală și m-a rugat să-l las să doarmă pînă la ora 5, cînd are ședință.

— ? ? ?

— Ședință de constituire a noilor echipe de fotbal. Mîine are meci „interblocuri".

Alice MIHALCEA

Sfaturi cosmetice

Unele din noi vor pleca în curînd în concediu, altele se întorc din frumoasele stațiuni ale țării, de la munte sau de la mare unde au petrecut zile însorite pline de farmec și desfătare. De multe ori însă fie din cauza unei neîngrijiri a obrazului, fie din diverse abuzuri de expunere la soare, apă, vînt, fața noastră prezintă un aspect care lasă mult de dorit.

In general, tenul se deshidratează, adică pierde apa ca urmare a unei expuneri îndelungate la soare fără a unge obrazul cu creme protectoare. Din această cauză fața devine sensibilă, vestejită și predispusă ridării. Oricîtă cremă am aplica pe obraz pielea nu o absoarbe, crema rămînînd la suprafață. In acest caz este necesar să masăm zilnic obrazul cu o cremă cu un conținut mare de apă ca spre exemplu: ceară 8 g., cetaceu 10 g., lanolină 5 g., ulei de parafină uz intern 75 g., apă 35 g., lecitină 1 g., borax 1 g. Inainte de a masa obrazul vom aplica timp de 5 minute comprese cu ceai de nalbă sau mușețel.

Un alt mare neajuns tot așa de frecvent este faptul că fața se pătează ceea ce îi dă un aspect foarte puțin estetic. In acest caz dacă tenul este gras îl vom șterge zilnic cu zeamă de lămîie. Foarte indicate sînt și măștile de roșii, castraveți. Dacă petele sînt mai rebele putem folosi o soluție de apă oxigenată 3%. Indicată este și masca de albuș de ou amestecat cu zeamă de lămîie. In cazul în care tenul pătat este normal sau cu tendință spre uscat vom amesteca zeama de lămîie cu lapte proaspăt. Femeile cu pielea creolă vor loționa fața zilnic cu o soluție de apă distilată la care au adăugat 5% tinctură de benzoe.

Pentru a da feței un aspect mai alb vom unge fața cu iaurt sau lapte acidofil pe care îl vom păstra pe obraz timp de 5 minute după care vom spăla obrazul cu apă caldă apoi rece. Pielea congestionată va fi spălată numai cu ceai de mușețel, aplicîndu-se totodată și comprese. La 3 zile odată vom aplica o mască de caolin (caolin, miere de albine, tărîte de grîu, cîte o linguriță amestecate cu infuzie de mușețel pînă se obține o pastă). Tot în cazul unui ten congestionat, fiind în același timp uscat vom aplica masca de cazeină preparată din: Cazeină 5 g., apă de roze 20 g., coldcremă 5 g., Cazeina o putem prepara adăugînd 0,50 g. acid tartric la 50 g. lapte smîntînit; prin încălzire cazeina se separă prin precipitare. In toate cazurile de mai sus nu vom neglija gîtul care va beneficia de același tratament ca și obrazul.

Din cauza unei expuneri îndelungate la soare părul suferă de asemenea, devine mat, friabil, se despică la vîrfuri și începe să cadă. Pentru a remedia acest neajuns înainte de-al spăla îl vom fricționa cu ulei de ricin.

Anca Bogdan

PENTRU SERILE MAI RĂCOROASE

— Taior ușor cambrat pe talie cu o linie clasică, garnitura o formează o bantă îngustă care pornește din pensele de bust unindu-se într-o fundă plată.
— Taior pe linie dreaptă, decoltat, cu o garnitură de culoare închisă, invers.
— Foarte cambrat și cu o linie elegantă, acest taior poate fi lucrat și dintr-un material mai gros, imprimat.
— Tot elegant dar mai larg, acest taior are mînecă 3/4 chimono, cu două funde mici, plate la pensele de bust.
— Taior sport, gen două piese, cu buzunare drepte, garnitură de culoare închisă.

Desene de Beatrice BOBOCEA

TATĂL MEU, CHARLIE CHAPLIN

de Ch. CHAPLIN jr.

Dar erau și zile întunecate: găseam pe tata melancolic. El e, în general, un om tăcut cînd lucrează. Dar dacă nu e în toane bune, nu mai auzi nici un sunet de la dînsul. Dispoziția proastă poate să-i apară în legătură cu orice; chiar dintr-o notiță de gazetă despre o întîmplare nefericită. Dar cel mai adeseori, această nemulțumire izvora din lipsa inspirației, cînd căutările lui lacome de noi idei rămîneau fără rezultat. In asemenea zile, creionul stătea pe masă neatins, iar bloc-notesul — alb. Citeodată pleca la plimbare frînt. Dar nu mergea cu pasul său obișnuit, ci întotdeauna iute.

Acasă, în camera noastră, stătea ceasuri întregi nemișcat, cu mîinile la spate sau bătînd cu degetele pe genunchi. Dacă întram sau ieșeam din cameră, el nici nu ne observa.

Chinuit de sforțările pe care le făcea, căuta uneori, să scape de dispoziția proastă în care se afla. Mijlocul era simplu. Telefona unuia dintre prieteni și-l ruga să vină la o partidă de tenis. Nu știu în ce formă sportivă se află tata acum, în acele timpuri îndepărtate însă, încercai o adevărată plăcere estetică, privindu-l. Juca cu mîna stîngă, atît de ușor și de grațios, încît se părea că execută o pantomimă fină.

Juca tenis acasă în fiecare seară și chiar și în timpul călătoriilor. De două ori pe an pleca la New York. Lua loc în vagon în costum de tenis; ajungînd la Chicago, unde se făcea transbordare, tata lua legătura cu cineva la telefon și reușea să joace o partidă pînă la plecarea trenului. Așa se întîmpla și la New York. Abia instalat în hotel, se grăbea spre terenul de sport. Ceea ce pentru alți bărbați însemna vin, femei, religie, pentru tatăl meu era tenisul. Acest joc îl transformă în chip magic. Am avut ocazia să-l văd cum aleargă pe teren. E deajuns să-i fie aruncată mingea peste plasă și se transformă în alt om, însuflețit, energic. Să se concentreze în același timp asupra tenisului și să gîndească la insuccesele sale, nu putea. La sfîrșitul jocului, dispoziția proastă îi dispărea, mai ales dacă cîștiga partida.

Tata este egocentrist, dar numai cel mai apropiați oameni înțeleg care este baza emoțională a acestui egocentrism. Un singur cuvînt, un singur gest, sînt capabile să-l bage în sperieți, că forțele lui de creație au secat pentru totdeauna. In asemenea momente era salvat de victoria pe terenul de tenis.

Se apropia vara californiană. Tata lucra tot mai intens. Acum i se putea observa mai ușor dispoziția proastă, iar izbucnirile furioase se făceau simțite mai des decît înainte. Atmosfera de așteptare încordată acționa asupra tuturor din casă. Toți trăiam cu aceeași preocupare. Era ca și cum tata se pregătea pentru bătălia de la Waterloo

„Charlot" în travesti, într-una din primele sale comedii.

și ne molipsise și pe noi, armata sa, de temerile proprii. Se temea de insuccesul care stăpînește pe toți acei care năzuiesc spre perfecțiune.

Terminînd scenariul, s-a apucat de încă o treabă: să o ajute pe Paulette, care își pregătea rolul. Imi amintesc de ceasurile de repetiție fără de sfîrșit. Acesta era primul rol mai însemnat al Paulettei și ea prețuia mult această încredere. Tata era un profesor plin de răbdare.

Desigur nu numai dorința de a ajuta pe Paulette îl făcea să se ocupe cu atîta insistență de ea. Există o pricină mult mai importantă: o năzuință nelimitată spre perfecțiune. El repeta cu Paulette una și aceeași scenă de cîte 10 ori la rînd, pînă cînd obținea rezultatul dorit. Paulette muncea pînă la istovire, iar tata părea că nu cunoaște oboseala. După cîte îmi amintesc, nu și-a pierdut niciodată răbdarea, nu a ridicat glasul chiar dacă uneori trebuia să repete aceeași scenă de zeci de ori; printre altele, în împrejurări asemănătoare, își pierdea destul de des răbdarea. Această reținere pe care și-o impunea îl obosea mai rău, și totuși refuza categoric să admită ceea ce considera că nu este de bună calitate, chiar dacă era vorba de un gest neînsemnat.

Incearcă încă odată, hai, încă odată!

Probabil că această frază o urmărea pe Paulette și în somn. Citeodată, cuprinsă de disperare, începea să plîngă.

In romînește de I. SAFIR

(Va urma)

BLUZE BĂRBĂTEȘTI

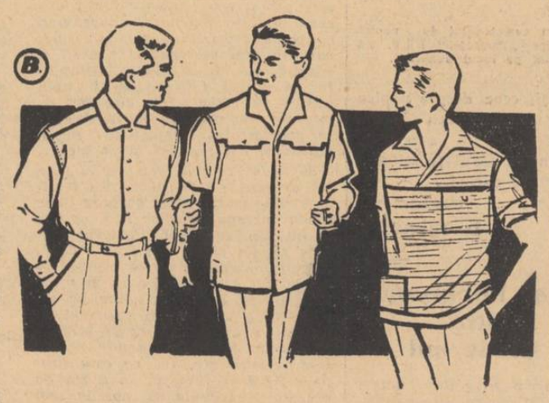

De la stînga la dreapta:

A.

— O bluză dintr-un material de bumbac, de purtat în pantaloni. Cordonul de piele trece pe sub două clape încrețite.

— O cămașă de vară cu platca și răscroiala mînecilor cu tighel mare. Bluza se termină cu un cordon prin care se trasează un elastic lat.

— Un bluzon clasic cu trei buzunare. Tigheluri aparente.

B.

— Pentru cei mai tineri, trei modele de bluze.

NOUTĂȚI

Am intrat în cel de al II-lea semestru al anului. Fabricile sînt pregătite pentru a începe producția noilor sortimente, pe care s-au obligat prin contract să le livreze magazinelor. Vom prezenta acum cîteva din noutățile fabricilor de încălțăminte, (au fost contractate 885 modele noi).

Dintre acestea vor apare sandale confecționate sistem „Astra" (cu talpă cusută) și ramă profilată, ceea ce îi dă încălțămintei un aspect atrăgător.

Sandalele tip litoral au fost mult apreciate în primul semestru al anului pentru aspectul lor plăcut, rezistența lor la uzură și comoditate la purtare. Peste cîteva zile vor apare modele noi din aceste sandale, cu talpă din microporos colorat, în care culoarea tălpii este asortată cu cea a pielei.

Dintre noile modele de încălțăminte pentru bărbați se remarcă modelele cusute pe ramă. De data aceasta rama fiind foarte îngustă, dă încălțămintei aspectul celei lipite.

Sandalele bărbătești tip litoral, cele tip pantofi cu găurele sînt foarte reușite și vă vor ajuta să suportați mai ușor canicula.

Printre noutățile de sezon pentru copii se remarcă încălțămintea necăptușită din piei moi precum și încălțămintea fabricată din piei hunting.

CURIERUL NOSTRU

LUCIANA G. D. Oricînd doriți dv. puteți veni la redacție să stăm de vorbă. Acesta este răspunsul la prima întrebare. La cea de a doua, vă vom putea răspunde mai pe larg cînd ne veți vizita. Pînă atunci însă, noi credem că este cazul să stați de vorbă cu părinții dv. care pot cu autoritatea lor să înlăture actualele neînțelegeri. In același timp va trebui să vă interesați și să vă pregătiți pentru a intra la o școală profesională și a învăța astfel o meserie. Sînteți încă tînără și aveți timp suficient pentru aceasta.

MIHAELA D. — București: Credem că cel mai bine ar fi să urmați un curs de croitorie, broderie, tricotaje sau ceva asemănător. Ati putea realiza apoi în parte ceea ce doriți.

SONIA J. — La răspunsurile anterioare nu avem multe de adăugat. Deja ați pornit la înfăptuirea celor ce v-ați propus încă de mult. Desigur că pe parcurs mai intervin unele greutăți. Nici nu se putea altfel. Dar nu trebuie să vă speriați, să vă lăsați influențată de anumite persoane care nu sînt întotdeauna bine intenționate. Aveți acum un scop precis. Luptați pentru realizarea lui cît mai grabnică fără a vă mai crea complicații inutile.

DOCHY. — Sînteți în situația cînd nu trebuie să vă puneți prea multe probleme. Este drept că la vîrsta dv. nu prea aveți răbdare, că vreți să rezolvați totul foarte repede fără prea multă gîndire. La entuziasmul dv. se adaugă însă calmul, experiența și judecata părinților care vă sfătuiesc cum este mai bine să procedați. Ascultați sfatul lor și mai așteptați pînă cînd totul

— Nu găsești că rochia asta o întinerește?
— Chiar prea mult: a dat-o în mintea copiilor!

Desen de Fred GHENĂDESCU

va fi pus la punct. Este mult mai bine așa.

C. N. — Sinaia: Ne pare foarte rău că sînteți atît de supărat. Din păcate nu vă putem împăca în totul fiindcă sîntem de acord numai în parte cu părerile dv. Noi credem că sînt mai mulți amatori pentru cele ce se publică în pagina de „Sfaturi-Modă-Gospodărie.Cosmetică", decît pentru problema întreținerii pickup-urilor. Totuși vom găsi un colțișor și pentru această din urmă, într-unul din numerele viitoare ale revistei. In ce privește colțul discofilului am făcut deja un început pe care-l vom continua cu mai multă stăruință.

MIHAI A. — Aveți perfectă dreptate cînd ne atrageți atenția că ne ocupăm foarte puțin de moda bărbătească. Este drept că aceasta nu se schimbă prea des, dar totuși unele precizări (măcar odată pe sezon) sînt necesare. Publicăm dealtfel modă bărbătească chiar în numărul de față. Vă mulțumim pentru propuneri.

M. G. — Blaj — In linii generale noi am tratat această problemă. Răspunsurile pe care ar trebui să vi le dăm la întrebările puse, prezintă interes numai pentru dv. personal. Deaceea vă rugăm să ne trimiteți adresa și noi vă vom răspunde amănunțit prin poștă.

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— **Papanași cu smîntînă; vinete împănate, budincă de griș cu sirop.**
— **Ciorbă de fasolică țucăre; macaroane cu carne; fructe.**
— **Budincă de zarzavat; ardei umpluți cu carne; savarină.**
— **Supă de carne, rasol cu sos de mărar; compot asortat.**
— **Roșii umplute; sarmale din varză dulce; fructe.**
— **Omletă cu brînză; friptură la grătar-salată; tricornuri cu fructe.**
— **Ciorbă de roșii; pui cu mujdei de usturoi-cartofi prăjiți; înghețată de ciocolată.**

Roșiile

Roșia este leguma cea mai răcoritoare, bogată în vitamine și mai ales în acid citric. Ea este foarte indicată copiilor începînd cu cea mai fragedă vîrstă, cît și adulților.

Roșii umplute

Cantități pentru 6 persoane: 1 kg. de roșii, cîteva felii de pîine albă, 1 pahar de lapte, o ceapă, 2-3 ouă fierte tari, 50 g. unt, o lingură de pesmet, sare și verdeață. Spălăm bine roșiile și cu multă băgare de seamă, scoatem miezul din ele pe care îl amestecăm cu pîinea muiată în lapte, bine stoarsă. Mai adăugăm apoi ceapa, pătrunjelul și ouăle tari, toate tocate mărunt. Cu acest amestec umplem roșiile. Peste ele punem puțin unt și pesmet și le lăsăm la cuptor pînă se rumenesc puțin.

Roșii cu conopidă

Pentru patru persoane alegem 8 roșii rotunde și bine coapte. Le tăiem capacul orizontal și cu ajutorul unei linguriță scoatem miezul din ele. Apoi căutăm, pe cît ne este posibil, să uscăm roșiile cu o cîrpă curată. Le dăm și puțină sare. Pe de altă parte, luăm o conopidă pe care o punem la fiert în apă cu sare. Cînd s-a muiat o scoatem din apă și o dăm prin sită. Legăm acest piure cu un sos alb, făcut dintr-o lingură de grăsime, o jumătate lingură de făină și o jumătate pahar cu lapte. Dacă dorim, mai adăugăm și puțin cașcaval ras. Umplem roșiile cu el, deasupra fiecăruia punem un vîrf de cuțit de unt și puțină verdeață. Le lăsăm la cuptor atît ca să se încălzească.

Roșii umplute cu spumă de ouă

Pentru 6 roșii de mărime potrivită ne trebuie trei gălbenușuri de ou, 125 g. unt, 3 linguri de smîntînă proaspătă și o lămîie. Punem la fiert o jumătate kg. apă într-o cratiță ceva mai mare; peste ea vom așeza un vas rezistent la foc în care se prepară compoziția. Adăugăm întîi untul, care trebuie să se topească, apoi unul după altul gălbenușurile și amestecăm continuu, în timp ce picurăm zeama de lămîie. Cu aceiași precauție adăugăm și smîntîna. Acum, punem sare și piper. Separat vom tăia capacul roșiilor, le scoatem miezul și le umplem cu compoziția de mai sus. Astfel pregătite este indicat să stea la gheață cel puțin 2-3 ore, înainte de a fi servite.

Roșii „Provençale"

Prepararea lor este simplă, dar trebuie făcută cît se poate de repede. Alegem cîteva roșii mijlocii, foarte proaspete. Intr-o oală cu apă fierbinte vom introduce, pentru cîteva secunde roșiile, una după alta, astfel ca să putem să le curățăm de coajă. Apoi, se taie felii cît se poate de subțiri și egale. Pentru 4 persoane vom întrebuința 1,250 kg. roșii, 300 g. ceapă, mărar și pătrunjel, puțin miez de pîine albă și untdelemn. Ceapa, mărarul și pătrunjelul se vor toca mărunt, adăugîndu-li-se apoi miezul de pîine. Acest amestec se va prăji timp de 5-6 minute, după care punem roșiile tăiate felii la un foc puternic la care lăsăm să clocotească 3-4 minute, se servește pe farfurii încălzite.

Pe plajă

Pe terasă, ca pe plită,
În dogoarea cea cumplită,
Soarele, încins, revarsă
Rumeniri de pîine arsă,
Pulbere de scorțișoară
De la tălpi la subțioară,
Ocolind de tot bereta
Și zulufi cît verigheta...

Pe aproape, două vrăbii,
Cu luciri, în ochi, de săbii,
Tupilate-ntr-o firidă
De moloz și cărămidă
Ciripeau săltînd arar
Pe gheruțe de mărar:
„E un om de ciocolată",
Zise una, mai moțată.

Alta, înscriind în gol
Doar o buclă de ocol
Și, zărind într-o gropiță
De obraz, o aluniță,
Pliscul cît un crin deschide:
„Cozonac e, cu stafide!"

E de neînchipuit!
Cozonacul împletit
S-a întors și s-a sucit...

De pe scutecele înguste
L-a luat mama ca să-l guste!

Vasile Dima

Țesături colorate de bumbac

1) Pe o măsuță montată pe rotițe — atît de utilă în orice gospodărie — aplicați un material viu colorat, fixîndu-l pe deasupra cu o placă de cristal.

2) Confecționați două perdeluțe montate pe inele, în bucătărie.

3) Aplicați pe dulapul din bucătărie materialul (lipindu-l cu un produs special) și încadrați-l cu un galon sau cu ținte de tapițer.

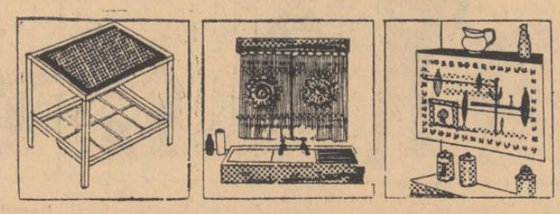

E BINE DE ȘTIUT...

● **Orice mîncare cu sos, e mai gustoasă cînd e ținută o jumătate de oră la cuptor înainte de a fi servită la masă.**

● **Supele, zarzavaturile sote, capătă un gust mai bun cînd li se adaugă puțin unt proaspăt, după ce au fost luate de pe foc.**

● **Putem obține repede unt bătut spumă, dacă se taie untul proaspăt în bucățele mici și apoi vasul în care se află se pune într-un alt vas cu apă fierbinte. Cum începe să se moaie, fără să se topească, se scoate din vasul cu apă fierbinte, se amestecă și se bate apoi spumă la loc răcoros.**

● **Înainte de a fi bătută, frișca se ține vreo două ore la gheață. Nu se bate prea tare, ca să nu se facă unt. Zahărul se pune numai la urmă, cînd e aproape bătută. O lingură de zahăr la un sfert kg. de frișcă.**

● **Putem avea zahăr vanilat dacă punem într-un borcan bine închis zahăr pisat, cu un baton de vanilie. Pe măsură ce întrebuințăm zahărul punem altul la loc. Cînd vanilia nu mai dă parfum e înlocuită cu alta proaspătă.**

● **Pentru a obține apă limpede de var, se stinge într-un vas curat un sfert de kg. de var cu 2 litri de apă. După ce varul a fiert, se lasă să se răcorească. Varul gros se depune la fund și se întrebuințează numai apa limpede de deasupra.**

● **Pentru a nu se zaharisi dulceața, se șterge marginea vasului în timpul fierberii cu o cîrpă curată, muiată în apă rece.**

Bluze tricotate

Din bumbac sau ață de cusut se pot tricota asemenea bluze care pot fi purtate atît pe fuste cît și pe pantaloni sau șort

De sus în jos:

— La o bluză uni cu țesătură obișnuită acest guler mare cu țesătură fang este brodat cu bentiță colorată în contrast cu culoarea bluzei.

— O bluză lejeră cu mineca kimono și cravată colorată trasată prin găici.

— O veselă combinație de bentițe colorate pe o bluză simplă cu mineca mică kimono.

— Jachetă tricotată în dungi verticale, cu platcă uni.

Primul cosmonaut

Viața lui Iuri Gagarin povestită de el însuși (12)

Șase sau șapte minute după aceea am adormit. Ulterior, Evghenii Anatolievici ne-a povestit că atunci cînd a intrat după jumătate de oră în cameră, eu eram culcat pe spate cu palma pe obraz, cufundat într-un somn tihnit. Cosmonautul Doi dormea și el lăsat pe o rînă. În timpul nopții doctorul a mai intrat de cîteva ori, însă noi n-am auzit și după cum ne-a spus, nu ne schimbasem poziția. Am dormit adînc, nimeni nu m-a tulburat și n-am visat nimic. La trei noaptea a venit constructorul principal, a deschis ușor ușa și convingîndu-se că dormim, a plecat fără să spună ceva. Se povestește că avea în mînă ultimul număr al revistei „Moskva". N-a putut să adoarmă și a citit pînă tîrziu după miezul nopții.

Evghenii Anatolievici n-a închis o clipă ochii și toată noaptea a umblat în jurul casei. Îl neliniștea automobilele care treceau pe stradă și zgomotele de la secția montaj care cît de cît ajungeau pînă aici. Noi însă dormeam ca pruncii nou născuți. N-am auzit nimic și despre toate acestea am aflat ulterior.

La ora 5,30 Evghenii Anatolievici a intrat în dormitor și m-a scuturat ușor de umăr.

Iuri Gagarin înaintea plecării în istoricul său zbor cosmic

— Iura, e timpul să te scoli.

— Să mă scol? Mă rog...

M-am sculat imediat. S-a sculat și Cosmonautul Doi, fredonînd un cîntecel vesel despre mărgăritare, compus de noi.

— *Cum ați dormit?* — ne-a întrebat doctorul.

— *Cum ne-ați învățat,* — am răspuns.

După obișnuitele exerciții de înviorare și după spălat, a urmat dejunul îngerat din tuburi: un piure de carne, gem de coacăze, cafea. A început examenul medical de dinainte de zbor și verificarea înregistrărilor de pe dispozitivele care controlează funcțiile fiziologice. Totul s-a dovedit în limitele normale, lucru consemnat în buletinul medical. A venit timpul să ne punem echipamentul cosmic. Mi-am pus o salopetă caldă, moale și ușoară, de culoare albastru deschis. Apoi tovarășii mi-au pus un costum de scafandru portocaliu, care asigura păstrarea capacității de lucru chiar în cazul cînd, pe orbită, cabina navei și-ar fi pierdut etanșeitatea. Au fost verificate toate dispozitivele și întreaga aparatură cu care este înzestrat costumul de scafandru. Procedura a răpit mult timp. În cap mi-am pus o cască albă, cu telefon, peste care venea o cască ermetică pe care era gravat cu litere mari: „U.R.S.S.".

Unul dintre cei care mă echipau pentru zbor era parașutistul emerit Nikolai Konstantinovici, un om care preda cosmonauților tehnica săriturilor complexe cu parașuta. Sfaturile sale erau prețioase. De cîteva ori el a fost catapultat din avion împreună cu fotoliul său. Lucrul era cu atît mai important cu cît, potrivit programului primului zbor cosmic, pentru o mai bună siguranță în cazul aterizării navei pe un teren nu întrutotul potrivit acestui scop, s-a adoptat varianta în care la o altitudine mică cosmonautul să fie catapultat de pe bordul navei, iar apoi desprinzîndu-se de fotoliu, să aterizeze cu ajutorul parașutei, în timp ce nava efectua o aterizare normală.

A venit constructorul principal. Pentru prima oară l-am văzut îngrijorat și ostenit. Noaptea albă se făcea desigur simțită. Și, totuși, în jurul buzelor sale strînse, persista un zîmbet cald. Aș fi vrut să-l îmbrățișez ca pe un părinte. Mi-a dat cîteva sfaturi și recomandări, pe care le auzeam pentru prima oară și care puteau să-mi prindă bine în zbor. Mi se părea că, văzîndu-i pe cosmonauți și stînd de vorbă cu ei, devenise mai vioi.

— Totul va fi bine, totul va fi normal! — am spus, în același timp, eu și Cosmonautul Doi.

A venit autobuzul special. Am ocupat loc în fotoliul „cosmic", care amintea de fotoliul comod din cabina navei cosmice. În costumul de scafandru există instalații pentru ventilație, aprovizionată cu energie electrică și oxigen. Dispozitivul de ventilație a fost conectat la sursele de alimentare ale autobuzului. Totul funcționa excelent.

Autobuzul gonea repede pe șosea. Am văzut încă din depărtare corpul argintiu al rachetei — cu vîrful îndreptat spre înălțimi — înzestrată cu șase motoare avînd o capacitate totală de 20 milioane CP. Cu cît ne apropiam de rampa de decolare, cu atît racheta devenea mai mare și tot mai mare luînd parcă proporții. Ea amintea un turn uriaș, gigantic iar prima rază a soarelui ce răsărea strălucea pe vîrful ei ascuțit.

Timpul era favorabil zborului. Cerul era senin și numai în depărtare se ivea perdeaua norilor albicioși.

— *Altitudine un milion de kilometri, vizibilitate un milion de kilometri* — am auzit eu. Astfel putea vorbi numai un pilot.

Pe rampa de decolare i-am văzut pe teoreticianul cosmonauticii și pe constructorul principal. Pentru ei venise ziua cea mai grea. Ca întotdeauna stăteau alături, fețele lor expresive erau luminate, pînă la ultima zbîrcitură de lumina zorilor. Se aflau acolo și membrii Comisiei de stat pentru efectuarea primului zbor cosmic, conducătorii cosmodromului și ai echipei de start, savanți, constructori de vază, credincioșul meu prieten Cosmonautul Doi și alți tovarăși cosmonauți. Totul era inundat de lumina zilei care începea.

Nerăbdarea creștea. Oamenii își consultau cronometrele. În sfîrșit s-a raportat că racheta cu nava este complet pregătită pentru zborul cosmic. Cosmonautul urma doar să-și ocupe locul în cabină, să se verifice pentru ultima oară toate sistemele și să se efectueze lansarea.

M-am apropiat de președintele Comitetului de stat, unul dintre conducătorii industriei, bine cunoscut în țara noastră și am raportat:

— *Pilotul Gagarin este gata pentru primul zbor pe nava cosmică „Vostok".*

— *Drum bun! Vă urez succes!* — a răspuns el și mi-a strîns puternic mîna. Vocea sa nu era puternică, dar veselă și caldă, asemănătoare cu cea a tatălui meu.

Am privit nava pe care, peste cîteva minute, urma să plec într-un raid fără precedent. Era frumoasă. Mai frumoasă decît locomotiva, vaporul, avionul, mai frumoasă decît toate palatele luate împreună. Mă gîndeam că această frumusețe este veșnică și că ea va rămîne oamenilor din toate țările, pentru toate timpurile ce vor veni. În fața mea se afla nu numai o remarcabilă operă a tehnicii, dar și o impresionantă lucrare de artă.

Înainte de a intra în liftul din cabina navei am făcut o declarație pentru presă și radio. Eram cuprins de o stare de avînt neobișnuită. Prin toată firea mea ascultam muzica naturii: foșnetul lin al ierbii, adierea vîntului pe care-l înghițea ropotul valurilor ce lovesc țărmul în timpul unei furtuni. Această muzică, ce se năștea în ființa mea, oglindea o întreagă gamă complexă de sentimente, genera cuvinte neobișnuite, pe care nu le folosisem niciodată.

— *Dragi prieteni, apropiați și necunoscuți compatrioți, oameni din toate țările și de pe toate continentele. Peste cîteva minute o puternică navă cosmică mă va purta spre spațiile îndepărtate ale Cosmosului. Ce vă pot spune în aceste ultime minute înaintea decolării? Întreaga mea viață îmi apare acum ca o singură clipă minunată...*

Am făcut o pauză, mi-am concentrat gîndurile. Și întreaga viață pe care am trăit-o mi s-a perindat prin fața ochilor. Mă vedeam un băiețaș descult, ajutîndu-l pe ciobanul colhozului... Elev, scriind pentru prima oară cuvîntul Lenin. Cursant la școala de meserii. Apoi lucrînd asupra diplomei de pilot, ocrotind frontiera de stat. Tot ce am trăit, ce am făcut înainte, am trăit și am făcut de dragul acestei clipe, mi-am spus eu.

Vă dați singuri seama că-mi este greu să-mi lămuresc sentimentele acum, cînd mă aflu atît de aproape de ceasul încercărilor pentru care ne-am pregătit atît de mult și cu atîta pasiune. Este greu să spun ce sentimente am încercat cînd mi s-a propus să efectuez acest prim zbor din istorie. Mîndrie? Nu, n-a fost numai mîndrie. Am încercat o mare fericire. A fi singur în Cosmos, a duce de unul singur o nemaiîntîlnită luptă cu natura, poți oare visa la mai mult?

Era liniște. Asemenea unui vînticel care face să foșnească iarba se auzea fișîitul benzii de magnetofon.

Va urma

Noutăți filatelice

Direcția generală a poștelor și telecomunicațiilor, din țara noastră a pus în vînzare mărci poștale din țările de democrație populară. Astfel, din R. S. Cehoslovacă ne-au sosit patru emisiuni. Prima emisiune, intitulată „Aniversări culturale", este formată din cinci valori a 60 haleri fiecare și reprezintă pe Joza Uprka, pictor, Jindrich Mosna, Pavol Orszach Hviozdoslav, poet, Alois Mrstik, scriitor și Josef Hora, poet. Valoarea totală e de 2,90 lei. A doua emisiune este denumită „Primul om în Cosmos", în două valori de 60 haleri și respectiv trei coroane (3,45 lei). Desenul ambelor valori reproduce marca cu care se încheie seria dedicată cuceririi Cosmosului. În plus, inscripția în limba cehă indică data zborului omului sovietic în Cosmos. Cea de a treia emisiune, „400 ani de la întemeierea orașului Kladno", a apărut într-o valoare gravată de trei coroane (2,95 lei) și reprezintă uzinele metalurgice și vedere din oraș. A patra emisiune se intitulează „40 de ani de la întemeierea Partidului Comunist Cehoslovac" în șase valori (trei de 40 haleri și trei de 60 haleri — 2,65 lei).

Din Republica Democrată Germană au sosit patru emisiuni intitulate: „15 ani de la eliberare", „Centenarul grădinii zoologice din Dresda", „Primul om în Cosmos" și „A IV-a întîlnire a pionierilor din organizația Ernst Thälmann la Erfurt", valorile fiind de 0,75. 1,10, 2 și 2,90 lei.

Emisiunile poloneze puse în circulație se cheamă: „A 30-a aniversare a Tîrgului Internațional de la Poznan" în două valori, „Orașe istorice" (Tczew și Torun) și „300 de ani de presă poloneză". Prima emisiune a apărut în două valori, 1,65 lei, a doua în două mărci 1,30 lei, a treia o valoare 0,50 lei și a patra în trei valori, 2,30 lei.

Din R. P. Ungară ne-au sosit patru emisiuni denumite: „Crucea Roșie", șase mărci policrome 5,60 lei, „Portrete II" o valoare de 0,70 lei, „Primul om în Cosmos", două valori 2,05 lei și „1 Mai 1961", două valori 2,05 lei.

Uniunea Sovietică ne-a trimis cinci emisiuni și anume: „Basme", „100 ani de la nașterea poetului și filozofului indian Rabindranath Tagore", „125 ani de la nașterea criticului literar rus N. A. Dobroliubov", „Expoziția internațională a muncii", de la Torino, „Primul om în Cosmos", și „Animale" (faună protejată). Emisiunile au valori de 0,75, 0,55, 0,30, 0,75, 1,20 și 0,55 lei.

În viitor vor mai apare și alte emisiuni de mărci poștale străine.

REBUS-magazin

CABALINA

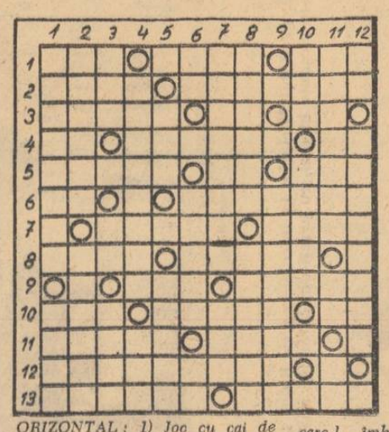

ORIZONTAL: 1) Joc cu cai de lemn — Un butoi cu apă tras de cai — Calul de bătaie al rebusiștilor (pl.) 2) Cal de rasă — Călare pe cal 3) Vers potrivit — Locotenent (poate fi și de... cavalerie) — „Sînt pașă neam de beduin/ Și de la Babel Mandeb vin/ Să-l vînd pe... Zorab" (G. Coșbuc într-o poezie cu același nume) 4) Moartea buturugilor — Calul de lemn cu care s-a cucerit o cetate în vechime — La jocul de table 5) Oi cu lîna moale — Gheorghe Ionescu — Prefect odinioară. 6) Notă muzicală veche — L-a purtat pe Alexandru Macedon în toate expedițiile sale 7) Mediul unde caii sînt întrebuințați la diverse munci — ... Demetriad, compozitor romîn 8) Mă alătur — Așezămînt 9) La războiul de țesut — Stearpă. 10) Servește la conducerea cailor înhămați — Macaragii — Alifia moldovencei 11) Cal de poștă (pl.) — Soțe... în temă 12) Celebrul cal al lui Don Quijotte 13) Sicîit — Insulă de corali (pl.).

VERTICAL: 1) Pentru ca aceasta să reușească, se cere o deosebită măiestrie, atît din partea calului, cît și a călărețului — La exercițiile ce se fac în manej, se face una ca asta 2) Cal rănit la încheietura picioarelor, lîngă copită — Convorbire, dar numai între doi 3) E cum s-ar spune „costumul" pe care-l îmbracă calul — O găsim pe portativ — A se așeza (e vorba de pămînt săpat) 4) Umflătură la piciorul calului formată de mersul așa-zis „cosit" (pl.) — Do diez 5) Prefix pentru trei! — Secret nespus la nimeni 6) E din naștere cu o singură ureche — Boală a cailor — Iată-l și singur zburdînd pe plaiurile dobrogene 7) Împărat roman care și-a ridicat calul său la rangul de consul — Departament în Franța 8) Originar din Altai — Transportată 9) Calul lui Făt Frumos din basmele noastre 10) Posedă — Plini cu apă 11) Cal sprinten — Indemn cabalin — Articol 12) Ion Teodorescu — Autorul volumului „Cai lui Cibicioc".

I. MITRAN

Monumente ale naturii

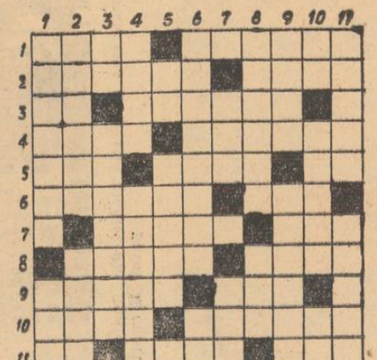

ORIZONTAL: 1) Plantă rară (...turcesc) care se găsește în pădurea Beușnița — Alături de stejari și plopi înalți, cresc în pădurea Letea din Delta Dunării, pădure cu înfățișare ecuatorială (sing.) 2) Ghețarul de la Scărișoara, floarea de Lotus de pe lacul de la Băile „1 Mai", Garofița Pietrei Craiului (unică în lume) — iată cîteva din monumentele „ei" în țara noastră — Animale „comice" care — din cauza rarității lor — sînt ocrotite prin lege 3) În Scărișoara și Slătioara — Uriaș, ca moliziii din Pădurea Slătioara. 4) Pitică — — Mingiierile vîntului. 5) Acățătoare, la început — Sprijinul viței de vie — Andrei Petrescu. 6) Un „2" plutitor pe lac — Institutul de studii romanice. 7) Și prin ele se popularizează monumentele naturii — Plantă alimentară. 8) Vechii greci — A răsuna. 9) Cel alb (din familia Ardeidelor) este o pasăre rară care trăiește în Balta Brăilei — În pădurea Snagov există un singur exemplar oriental (această specie mai aflîndu-se în Crimeea și Caucaz). 10) Sport rominesc — Bătrîni și pitici, avînd înălțimi între 1 și 3 metri, cresc în Poiana Stampei de lîngă Vatra Dornei. 11) În lac — Mic arbore, totdeauna verde, cu frunze ascuțite și lucitoare, cultivat ca plantă decorativă — Veac.

VERTICAL: 1) Printre cele rare, ocrotite în țara noastră cu deosebită grijă se numără: capra neagră, rîsul și ursul — — Din ele răsar toate frumusețile vegetale. 2) Alt nume dat zadei, arbore cu conuri mici, verzi și acoperite cu un păr catifelat — Moral. 3) Do — Din neamul torpanului (calul sălbatic). 4) Dulce, cu nuci sau alune — Distrat. 5) În Cheile Turzii dar nu și în ale Bicazului! — Calificativ pentru lac. 6) În Valea Bilei (situată în acești munți) se află păduri, stînci mărețe, cascade și lacuri — În prima parte a cascadei... ?) ...și în a doua parte a ei! — O jumătate de frasin. 8) Bumbac răsucit într-un singur fir cu care se cos înfloriturile de pe cămăși și ștergare — Început de Habaneră. 9) Ciururi — Parc care cuprinde o pădure seculară și o parte din lacul cu același nume. 10) Sînt — Muntele pe care se găsește Pădurea Slătioara cu molizii cei mai înalți din Europa — De două ori în Piatra Craiului, o dată în Făgăraș și niciodată în Apuseni! 11) În dune, în deltă — Pinii din Poiana Stampei (sing.).

N. CORNEA

Jocuri distractive

ALB ȘI NEGRU

Luați 4 piese de tablă albe și 4 piese negre (sau monede cu două valori diferite) și așezați-le așa cum vă arată desenul de mai sus (adică una neagră, una albă, una neagră, una albă etc). În dreapta și în stînga lăsați loc liber atît cît să încapă 2 piese. În spațiul liber puteți muta de fiecare dată *numai cîte 2 piese alăturate și fără să inversați poziția lor.*

Este suficient să faceți patru mutări de perechi de piese, pentru ca să obțineți ca primele patru piese să fie toate negre, iar următoarele toate albe.

Știți cum să le mutați?

DIN DOUĂ, UNA

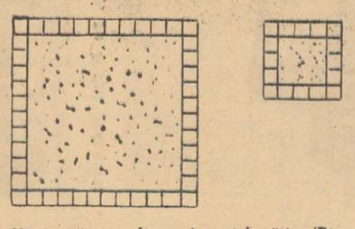

Vă invităm ca din cele două pătrate de mai sus (unul mai mare și celălalt mai mic) să formați un alt pătrat. Pentru aceasta pătratul cel mare trebuie împărțit în trei bucăți. (Pentru ușurința dezlegării jocului folosiți o foaie de aritmetică și împărțiți suprafața pătratului în pătrățele).

EGAL 8

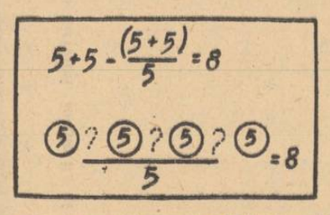

Avem pe tablă două formule: prima: 5 plus 5 minus 5 plus 5 supra 5, adică 10 supra 5, adică 2, egal cu 8 ceea ce este exact. Dar nu aceasta este problema. Vă cerem ca tot din cinci cifre 5 să ajungeți la rezultatul 8. Ordinea cifrelor este indicată în a doua formulă. Înlocuiți semnele de întrebare cu semne matematice, efectuați operațiile și veți ajunge la rezultatul 8.

CIFRA NECUNOSCUTĂ

În acest loc, o cifră joacă un rol de seamă în cinci rînduri. În desenul alăturat semnele de întrebare trebuie înlocuite cu cîte o cifră. Sus, această cifră trebuie să stea de două ori, una sub alta.

Mai întîi cifra se înmulțește cu ea însăși, iar produsul este apoi înmulțit cu aceeași cifră. Produsul obținut se înmulțește cu aceeași cifră. Produsul se totalizează (se adună cifrele între ele, pînă dau un total de o singură cifră). În acest fel trebuie să obținem aceeași cifră.

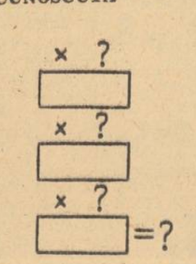

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 199

DOMINO

Se schimbă două piese din colț, stînga sus, cu două piese din colț, stînga jos. Apoi cele două piese de pe margines stîngă cu piesele vecine de pe marginea dreaptă.

TABLA DE ȘAH

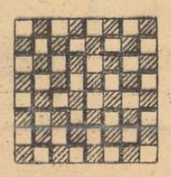

CARTOFUL

RIK AUERBACH

— De ce nu mergi maică pînă la Alimentara că se dă pește...

Fără cuvinte

FRED GHENADESCU

SIMPLĂ CONFUZIE

— E adevărat că d-ta spui vecinilor că ți-ai făcut concediul în Marte?

— Vai de capul meu! am spus „în martie".

— Vă rog, tramvaiul 24 trece pe aici?

— Rar!

GH. BADEA

LA UNELE ȘTRANDURI

— E tîrziu și trebuie să închidem. De ce nu plecați?

— Nu te supăra! Rămîn să-mi asigur locul pentru mîine.

C. TABACU

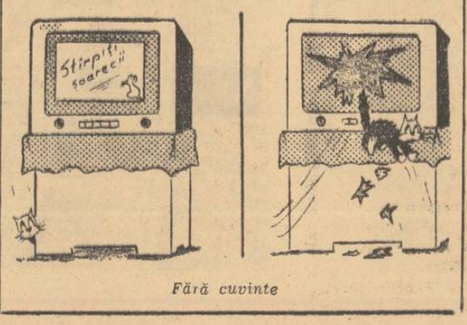

Fără cuvinte

C. BRÎNDAȘU

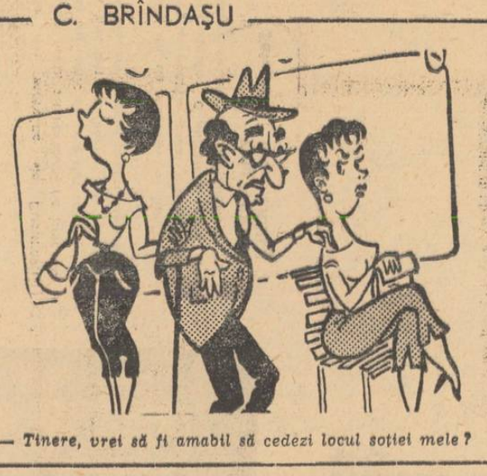

— Tinere, vrei să fii amabil să cedezi locul soției mele?

DECIZIUNE

Avînd în vedere și-n considerare că pentru pădure e o cinste mare să primească vara pe sub bolți de cetini muncitorii țării — vechi și dragi prieteni;

Mai ținînd seama că și O.N.T.-ul prin păduri își are deseori traseul și ca toți turiștii să se simtă bine pe aceste mîndre plaiuri carpatine, Eu, Martin URSILA, responsabil peste tot ce e pădure pînă sus, în creste,

AM DECIS:

Întreaga faună aflată în pădurea noastră e însărcinată să îndeplinească cele ce urmează:

— Orice păsărele, cînd se înserează, vor cînta doar solo și nu toate-n cor ca să nu astupe bietul difuzor care se aude peste șapte văi: tocmai în Sinaia de la Tușnad-Băi, iar în repertoriu se va căuta să se introducă Samba și Cia-Cia.

— Măturatul zilnic pe orice cărare cade-n grija celor ce au coadă mare: vulpi și veverițe.

— La orice izvor va sta-n permanență cîte-un căprior îngrijind să fie apa-ntr-una rece, nu cumva drumeții ce pe-aici vor trece să-și facă părerea că avem izvoare ce sînt simple centre de răcoritoare.

— Popîndăi și viezuri, cuci și ghionoaie se mobilizează pentru strîns gunoaie: resturi de mîncare, mucuri, coji, hîrtii, tinichele care nu mai sînt cutii, dar cu precizarea: nu ostentativ, ci să se ajungă la obiectiv după ce drumeții pleacă din popas, fiindcă altfel sună-a dare peste nas.

— Pentru cazu-n care printre alpiniști s-ar putea să fie și bulevardiști purtători de barbă, purtători de chică; ca să nu se spună și să nu se zică cum că sînt aluzii la ținuta lor, — țapii își vor rade bărbile de zor.

— Cît vor sta pe-aicea toți drumeții dragi, se suspendă dreptul urșilor la fragi, zmeură și mure; cît despre alune, orice veveriță va-nceta s-adune, pentru a rămîne celor care vin să ne viziteze raiul carpatin.

— Iar cînd vălul nopții s-o lăsa încet peste măreția mulțului brădet, sarcina începe pentru licurici care vor aprinde luminițe mici și vor face astfel mai plăcută seara.

— Cîntăreții greieri își vor lua ghitara și vor da concerte.

— Corul de broscoi să își programeze cîntece mai noi și să le repete în străfund de lac că ne doare capul de atîta oac! oac!

Seamă de aceasta cine nu va ține, va avea de-a face personal cu mine și, în plus de asta, are să regrete că-l voi da-n gazeta noastră de perete și voi ști să-l critic fără nici o milă.

Dixit.

pt. conformitate

Florin IORDACHESCU

ȘAH

Pe cînd un nou manual de șah?

Multe din scrisorile care ne-au sosit în ultimul timp la redacție ridică o problemă de mare însemnătate pentru mișcarea noastră șahistă. Este vorba de problema literaturii șahiste în limba română și, mai ales, de lipsa unor manuale de șah de care se simte în mod deosebit nevoie.

Elevul Mircea Stoian (14 ani) din București ne scrie că vrea să învețe jocul de șah „de la primele începuturi — așezarea pieselor — pînă la probleme grele". Un alt cititor — M. Petrescu din București — ne întreabă unde ar putea să afle care este rostul deschiderilor „apărarea franceză", apărarea „Nimzovici" și altele de acest fel. Seroys Sergiu — tot din București — se declară interesat într-o mai bună cunoaștere a genurilor problematicei șahiste. Tînărul Lalus Georgică din comuna Tigveni — raionul Curtea de Argeș — ne scrie că ar vrea tare mult să găsească o carte în care să se afle „A.B.C."-ul șahului. Un alt cititor — elevul Ionel Sigal — ne scrie că știe să joace șah, dar că ar vrea să găsească o carte din care să învețe „cum se studiază o partidă de șah, pentru ca și alți copii care nu știu cum se face acest lucru să-i poată face de azi înainte". Necesitatea publicării unor manuale de șah reiese și din alte scrisori, ai căror expeditori sînt mai ales din mediul sătesc (V. Mucileanu din comuna Găureni — raionul Iași, I. Ivanov — raionul Măcin, reg. Dobrogea etc.).

Aceste scrisori ridică într-adevăr o problemă acută, căreia din păcate nu i s-a găsit încă rezolvarea. Din anul 1956, cînd s-a tipărit cea de a doua ediție a cărții „Să învățăm metodic șahul" (tiraj: 7.100 de exemplare) — și aceasta epuizată încă de mult — în librării nu a mai apărut decît un singur manual mic, pentru pionieri, într-un tiraj nesatisfăcător, epuizat și el imediat. Or, un manual este esențial pentru învățarea corectă a jocului de șah, pentru stimularea studiului, pentru perfecționare. Sînt necesare manuale de șah pentru cei care nu cunosc deloc jocul și doresc să-l învețe, se simte nevoia manualelor pentru cei care joacă deja șah dar doresc să se perfecționeze, sînt așteptate manuale pentru jucătorii cu categoriile a V-a, IV-a, a III-a care vor să-și întărească jocul, să facă sport de performanță. Și, în afară de acestea, sînt necesare lucrări de un nivel mai înalt, care să se adreseze în special jucătorilor tari — maeștri, candidați maeștri, de categoria I și a II-a.

Despre problema literaturii șahiste s-a mai scris. Editura Tineretului — în sarcina căreia a stat mai mulți ani de zile publicarea cărților de șah — nu a acționat însă în mod corespunzător. Orientîndu-se greșit după faptul că o serie de cărți șahiste — monografii care se adresează jucătorilor „tari" — nu au fost epuizate, editura a publicat în cîțiva ani de zile doar cîteva lucrări pe care le poți număra cu degetele unei singure mîini (aceste lucrări nici măcar nu se adresează începătorilor — de pildă cartea „Meciul Smislov—Botvinnik" — foarte bună de altfel).

Sînt necesare mai multe cărți de șah, mai multe manuale. E necesară — paralel cu traducerea celor mai bune lucrări care apar în străinătate, și mai ales în U.R.S.S. și în celelalte țări socialiste — și stimularea literaturii șahiste originale. În acest sens ar trebui studiată, poate, și problema organizării unui concurs pentru scrierea de manuale de șah originale. Progresele calitative ale șahiștilor nu pot fi despărțite de o activitate editorială bogată, legată de necesitățile reale ale mișcării noastre șahiste.

U. VĂLUREANU

Turneele europene de șah prin corespondență

Participanții la „CUPA MAGAZIN" ne-au scris în numeroase rînduri întrebînd ce posibilități există pentru a putea lua parte la turnee internaționale de șah prin corespondență — turnee despre care, adeseori, am pomenit în rubrica noastră de șah. Astăzi sîntem în măsură să răspundem la aceste solicitări. În urma afilierii țării noastre la Federația internațională de șah prin corespondență (sau I.C.C.F., cum se notează prescurtat, după inițialele titulaturii englezești) la turneele internaționale prin corespondență vor participa și jucători romîni.

Pentru informarea șahiștilor amatori care doresc să participe la astfel de turnee, vom da cîteva amănunte cu caracter organizatoric. Turneele campionatului european sînt de cinci clase, după forța de joc a concurenților: maeștri, candidat-maștri, categoriile I, II și III. La fiecare din aceste categorii se alcătuiesc grupe de cîte 7 jucători din diferite țări — fiecare participant urmînd să joace cîte o singură partidă cu fiecare din partenerii săi — în total, deci cîte șase partide. Primul clasat dintr-o grupă capătă dreptul să joace în clasa imediat superioară. Dacă pe primul loc se situează doi jucători, atunci pentru calificare sînt necesare 80 la sută din punctele posibile. Jucătorii care realizează mai puțin de o treime din punctaj, retrogradează într-o clasă inferioară.

Lupta pentru cîștigarea campionatului individual începe propriu-zis după cîștigarea unei grupe din clasa maeștrilor. Învingătorii din aceste grupe iau parte în semifinale — așa-numitele turnee ale candidaților — primii clasați în acestea calificîndu-se pentru finale care cuprinde între 13 și 17 participanți.

Jucătorii din țara noastră vor fi înscriși — după prezentarea unei cereri și o taxă de înscriere de 10 lei — în grupa corespunzătoare forței lor de joc. Jucătorii fără clasificare sportivă sau de categoriile IV și V pot lua parte la turneele de clasa a III-a.

Toate amănuntele privitoare la înscrierea la turneele europene de șah prin corespondență vor apare în numărul viitor al „Revistei de Șah".

Poșta șahului

FLORIN NICULOIU (Craiova). Vă rugăm să ne comunicați amănunte privitor la activitatea șahistă școlară despre care ne-ați scris.

CRISTIAN CERNEA și **MARIANA DINESCU** (Tîrgoviște), **ȘTEFAN DIȚA** (Brașov), **ARZ KLAUSS** (Codlea), **LENGYEL ZOLTAN** (Timișoara): În curînd va începe cea de-a treia ediție a „CUPEI MAGAZIN" și vă veți putea înscrie. La concursurile de șah prin corespondență pot participa și amatorii care n-au clasificări sportive.

DUMITRU POPOVICI (Strehaia). Am primit scrisoarea dv. După cum ați văzut, partida a fost publicată.

B. SĂVULESCU (Slănic). Problema inedită pe care ne-ați trimis-o pentru publicare (Rb1—Rd5) este prea încărcată — 19 piese — pentru variantele destul de sărace în conținut strategic: degajări de linii și eliberări de sub control a unor cîmpuri. Mai trebuie să lucrați asupra ei.

★

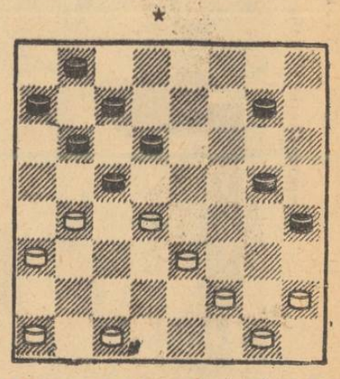

Iată acum și o frumoasă combinație în jocul de dame. Albul fiind la mutare reușește prin trei sacrificii succesive să cîștige o piesă și să transforme în damă. Iată cum: 1. c3 14. g5 : e3 (conform regulilor, negrul este obligat să ia o piesă cînd are posibilitatea să facă acest lucru). 2. d4 e5, d6 : f4, 3. b4 : d6, c7 — e5, 4. f2 : d4 : f6 : h8 damă și cîștigul nu mai este o problemă.

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

TINEREŢEA BUCUREŞTIULUI

Într-un timp record, pe B-dul Miciurin, la intretăierea cu B-dul 1 Mai, au fost ridicate aceste elegante blocuri, cu pereți din cărămidă aparentă.

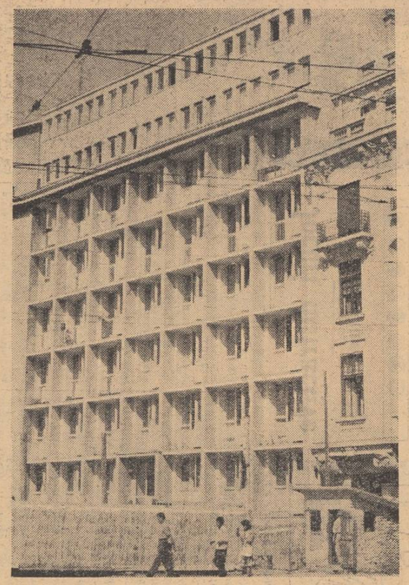

La „plomba" ridicată recent pe str. Kuibișev, între două corpuri de clădiri, schelele au fost de curînd date jos

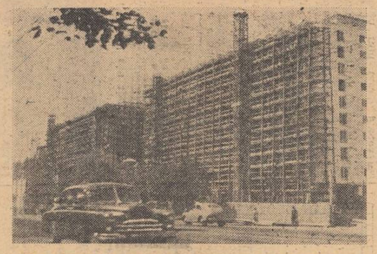

Noi blocuri, în stadiu de finisaj, pe B-dul Magheru

B-dul Dinicu Golescu capătă tot mai mult o înfățișare monumentală

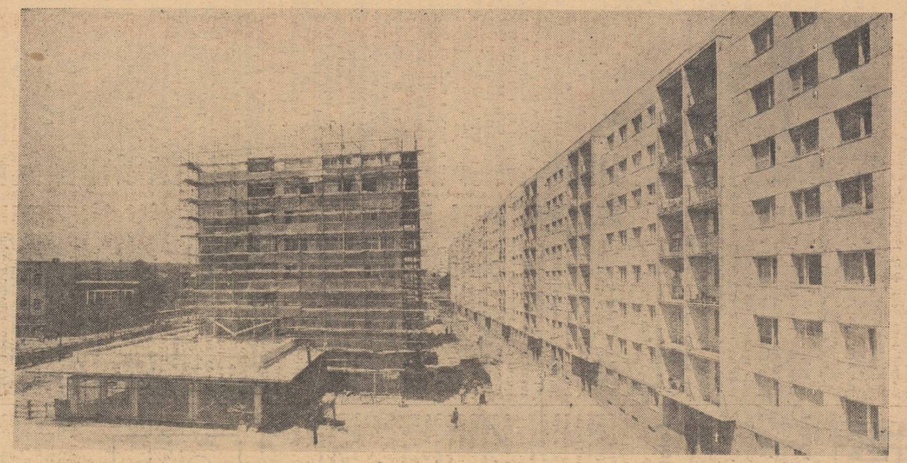

Pe calea Griviței, întinerită și înfrumusețată, blocuri strălucitoare de albeața tencuielii proaspete își așteaptă oaspeții.

Pe aici erau doar dărăpănături, așa cum se vede în „mostra" din stînga clișeului (păstrată pentru necesitățile administrative ale șantierului). Acum, pe aici trece eleganta magistrală Nord-Sud, o viitoare importantă arteră a Capitalei

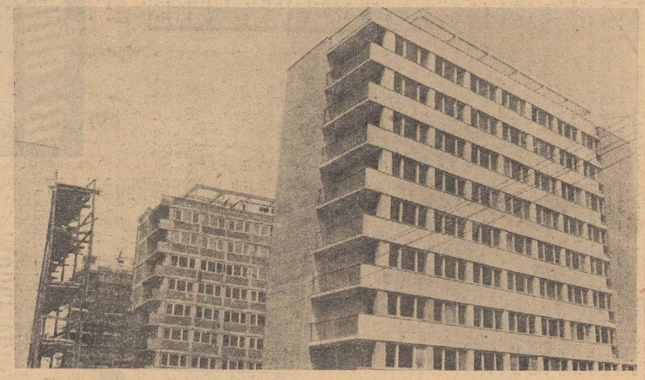

Acestea sînt doar trei clădiri din multele care înconjoară gara Obor. Numeroase altele n-au putut fi cuprinse într-un singur clișeu

(Urmare din pag. 1-a)

bucureșteanul, că să nu mai vorbim de oaspeții din țară, devine uluit, uimit, atunci cînd pătrunde pentru prima oară într-un nou cartier pe care încă nu-l vizitase.

— Am auzit vorbindu-se despre Floreasca, dar nu mi-aș fi închipuit că poate fi ceva atît de măreț, de splendid; l-am auzit odată spunînd pe un locuitor al Capitalei care pînă atunci nu văzuse noul cartier.

Ciți dintre dumneavoastră, dragi cititori, ați auzit pînă acum despre Drumul Taberei? Ei bine, aceasta va fi, nu peste mult timp, un mare și modern oraș cu circa 100.000 locuitori, cu școli și magazine, cinematografe și parcuri. Dacă vreți să vedeți primii germeni ai acestui mîndru cartier al Capitalei, autobuzul sau troleibuzul vă va purta acolo în cîteva minute. Veți putea admira frumusețea primelor blocuri construite în care și-au găsit adăpost confortabil mai multe sute de bucureșteni.

Dar pe la Gara Obor ați fost în ultimul timp? Nu? Atunci vă asigur că nu o să mai recunoașteți locurile. Căci pe locul unor căsuțe scunde au apărut și aici locuințe monumentale care curînd vor fi date în folosință.

Același lucru este valabil pentru bătrîna cale a Griviței, pentru cartierul Pieptănari, pentru frumosul bulevard, încă fără nume, care va fi cîndva magistrala nord-sud, pentru șoseaua Ștefan cel Mare... De fapt, pentru orice colț al Bucureștiului nostru. Alături de blocuri de locuințe se înalță numeroase școli, cămine studențești, cinematografe, iar numărul magazinelor elegante și bine aprovizionate sporește necontenit. Orașul-grădină se împodobește mereu și cu noi parcuri, scuaruri, plantații de pomi. În oricare cartier ar locui, bucureșteanul găsește acum tot ce îi trebuie și pentru nevoile gospodăriei dar și pentru satisfacerea gustului său pentru frumos.

La marginea Bucureștiului din timpul regimului burghezo-moșieresc, se putea întîlni, așa cum mărturisește romanța bine cunoscută,

„...un felinar
și-n colț un grătar
cu mititei".

Astăzi cartierele din margine de București sclipesc în lumini de neon, au restaurante luxoase și nu se deosebesc cu nimic de cele din centru.

Este și aceasta una din realizările cu care ne mîndrim, una din realizările care poartă amprenta socialismului.

Prin intermediul atît de sugestiv al ilustrației, revista „Magazin" își poartă astăzi cititorii prin noile cartiere bucureștene. O plimbare care va face desigur plăcere tuturor participanților.

Paul MARIAN
Fotografii: Nicu VASILE

Primele vlăstare ale unui nou și mare cartier: Drumul Taberei, un adevărat oraș în construcție

Și cartierul Giulești cunoaște, în anii noștri, o viață nouă. Iată numai o mică parte din blocurile care au fost ridicate aici.

Pe locul unui maidan plin de bălării, ca peste noapte s-au ridicat, alături de frumoasa clădire a noului Circ de Stat, aceste cochete blocuri de locuințe, care și-au și primit locatarii

PE ECRANUL MAGAZINULUI

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 231 ★ Sîmbătă 12 august 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

În mijlocul marinarilor de pe bordul crucișătorului „Aurora", tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer, F. R. Kozlov și fostul fochist al vasului care a participat la evenimentele istorice din 1917.

Vizita delegației de partid și guvernamentale a R. P. Romîne în Uniunea Sovietică

Prin telefon de la trimisul nostru special

Vizita a luat sfîrșit. Fiecare zi a călătoriei a adăogat cîte un nou mărgean minunatului șirag al prieteniei. Pretutindeni pe unde a trecut, delegația de partid și guvernamentală a țării noastre, condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a fost întîmpinată cu căldură, cu prietenie frățească exprimată în cuvinte, în gesturi, în privirile calde ale oamenilor sovietici. „Drujba" — „Prietenie" — iată cuvinte din inimă care au întîmpinat peste tot pe solii poporului nostru în vizita pe care ei au făcut-o în cîteva din regiunile întinsei Uniuni Sovietice.

După vizitele făcute la Moscova, delegația noastră a plecat la Leningrad. Răsfoiesc carnetul de note și reconstitui crîmpeie din filmul vizitelor făcute în mărețul oraș de pe malul Nevei.

Iată un fapt emoționant: cînd membrii delegației noastre se aflau pe bordul „Aurorei", pe unul din cele două catarge ale legendarului vas, alături de drapelul de stat al Uniunii Sovietice, a fluturat tricolorul romînesc. Vîntul care adia dinspre golful Finic umfla ușor pînza celor două steaguri, făcîndu-le să unduiască lin pe cerul azuriu. Era cu neputință în fața unor asemenea evidențe încărcate de înaltă semnificație — frățească alăturare a celor două steaguri pe catargele vasului, de pe a cărui punte s-a tras salva de tun care a împărțit istoria în două, zborul lui Gherman Titov, căldurosa primire a leningrădenilor — să nu încerci un sentiment de mîndrie: mîndria de a trăi în aceeași „casă", cum spunea tovarășul Hrușciov, trainică, de neînvins, în casa țărilor socialiste, mîndria de a simți alături, în calitate de trăitor în această casă, de fiu al aceleiași familii, umărul puternic al fratelui mai mare.

...Acolo, lîngă „Aurora", în clipa cînd oaspeții coborau de pe puntea vasului, s-a petrecut încă un fapt cit se poate de grăitor, avînd semnificația unei profunde afecțiuni față de poporul nostru. Leningrădenii aflați pe chei au început să facă un schimb spontan de replici cu tovarășul Kozlov, care a fost multă vreme aici prim-secretar al Comitetului regional de partid.

— Sînteți și dv. din delegație, Frol Romanovici? — a întrebat în glumă cineva din mulțime. Știți românește?

— Știu ceva, — a răspuns tovarășul Kozlov, care a fost oaspete al țării noastre, și a continuat în romînește, pe silabe: Spu-ne-ți du-pă mi-ne, tră-iaș-că prie-te-nia ro-mî-no-so-vie-ti-că.

Cîtva timp aceste cuvinte au răsunat din gura leningrădenilor, pe cheiul Nevei, lîngă „Aurora".

Este numai un singur exemplu, o singură manifestare spontană din atîtea altele prin care oamenii sovietici și-au manifestat dragostea frățească față de poporul nostru!

În aceeași zi, după amiază, la Petrodvoreț sute de oameni ai muncii veniți să-și petreacă duminica în fosta reședință de vară a țarilor s-au alăturat membrilor delegației și celor care îi însoțeau, străbătînd împreună aleile parcului, pînă la capătul vizitei.

În acea zi, mulți vizitatori ai Petrodvorețului, întorcîndu-se acasă, au putut povesti că au stat de vorbă cu conducătorul delegației venită

B. BUZILA

(● *Continuare în pag. a 8-a*)

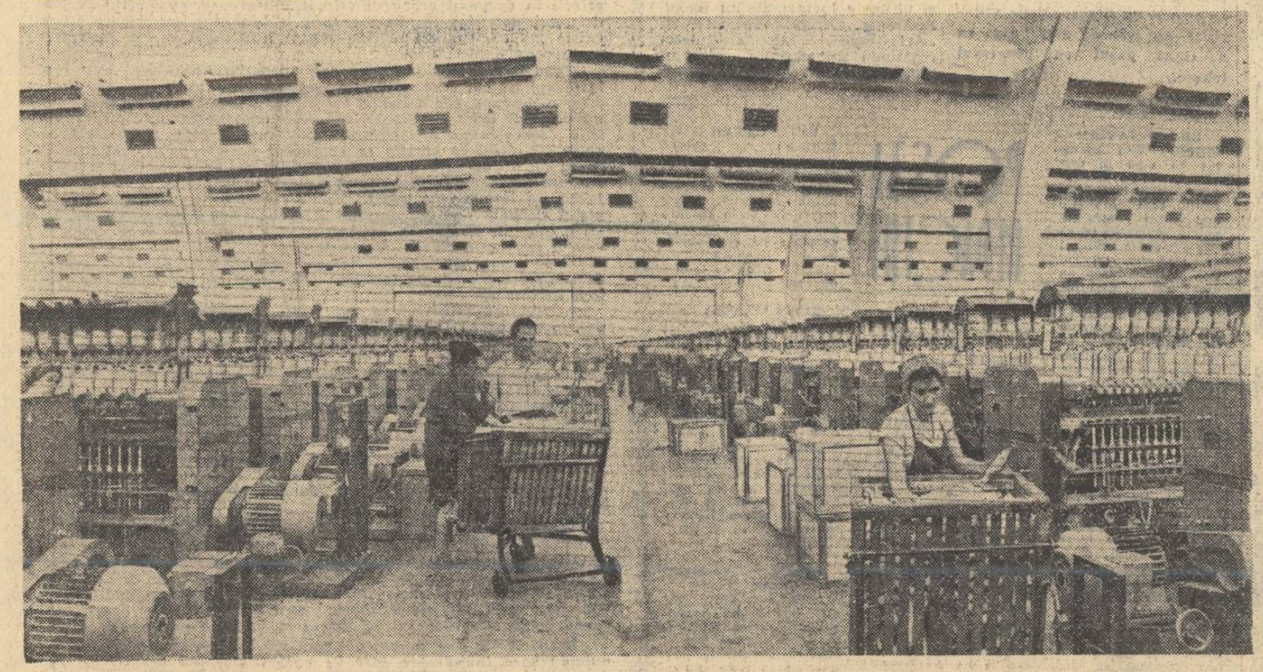

În cursul acestui an, la uzinele textile „Ivănuș Constantin" din Pucioasa a început să producă o nouă filatură de bumbac cardată — una din cele mai mari montate pînă în prezent în țară.
În clișeu: un aspect de interior din noua filatură a uzinelor textile „Ivănuș Constantin" din Pucioasa.

Fotografia: A. CONSTANTINESCU

EPOCALA VICTORIE A OMULUI SOVIETIC

700.000 de kilometri în Cosmos!

În dimineața zilei de 6 august 1961, cînd au auzit glasul atît de cunoscut al crainicului Iuri Levitan, ascultătorii postului de radio Moscova au rămas cu atenția încordată. Trebuia să se fi petrecut un eveniment de seamă. Într-adevăr, încă de la primele cuvinte ale „crainicului marilor evenimente", cum l-a denumit agenția „France Presse", publicul a aflat despre ce este vorba: un nou și senzațional zbor cosmic. O călătorie INDELUNGATĂ într-o navă „Vostok" — călător cosmonautul Gherman Stepanovici Titov — în scopul cercetării influenței asupra organismului omenesc și a capacității de muncă a omului aflat mai mult timp în condiții de imponderabilitate!

Cu o viteză mai mare decît cea a... rachetei cosmice

Vestea a făcut înconjurul Pămîntului cu o viteză mai mare chiar decît cea a... rachetei cosmice. Radioul, televiziunea, telegraful, teleimprimatoarele, ediții speciale ale ziarelor — toate mijloacele de comunicație rapidă create de civilizația noastră au intrat în funcțiune. Și în timp ce pretutindeni în lume se manifesta un uriaș entuziasm și admirație pentru acest nou succes al geniului uman, realizat de constructorii comunismului care discută acum grandiosul Program al P.C.U.S., ambasadorul Pămîntului în Cosmos lucra. Raporta continuu către baza de pe Pămînt, făcea măsurători, observații. Primul tur în jurul planetei noastre, al doilea, al treilea. Într-o călătorie parcă de basm, pe care nici cei mai mari scriitori fantaziști din trecut n-au imaginat-o, cosmonautul numărul 2, maiorul sovietic, comunistul Gherman Stepanovici Titov, străbătea prin noapte și zi.

După zbor, într-o convorbire cu ziariștii, Titov a declarat:

— Prin ferăstruicile navei mele am văzut foarte multe. Pămîntul este foarte frumos de la înălțimea zborului și, în treacăt fie vorba — m-am convins de acest lucru cu proprii mei ochi — el are forma unei sfere. Aureola albastră din jurul orizontului este într-adevăr de o frumusețe ce nu poate fi descrisă. Stelele văzute de pe navă par mai luminoase decît atunci cînd sînt văzute de pe Pămînt, iar Soarele este foarte strălucitor — nu-l poți privi.

Intră în joc astronomii și radioamatorii

Amănuntele celor 17 ocoluri cosmice ale Pămîntului sînt în general cunoscute. Mai puțin cunoscut este poate faptul că în timpul zborului Titov și nava sa au fost continuu urmăriți de astronomi și radioamatori din întreaga lume. Lăsînd la o parte orice alt program, cercetători ai cerului și ai eternului au stat de veghe neobosiți la lunete și aparate de recepții.

Curînd, agențiile de presă au început să transmită:

UNITED PRESS INTERNATIONAL: *Lovell, directorul Observatorului de la Jodrell Bauk — Anglia, împreună cu un grup de oameni de știință a căpătat duminică dimineață cîteva frînturi ale mesajului transmis prin radio de Titov către Pămînt.* FRANCE PRESSE: *Postul de radioemisie de pe bordul navei „Vostok-2" a fost captat la Observatorul de la Meudon, pe lungimea de undă de 20 megacicli, în jurul orei 9,05 GMT, în timp ce trecea deasupra Franței, în cadrul celei de-a 2-a revoluții. Însoțită de un zgomot destul de puternic, vocea cosmonautului a fost deosebită foarte clar în mai multe rînduri.*

FRANCE PRESSE: *Un post de radio amator din Danemarca a captat semnale provenind de pe bordul navei cosmice „Vostok-2".*

FRANCE PRESSE: *La Bochum — Germania occidentală — semnalele postului de radio emisie de pe bordul navei cosmice se aud perfect și sînt captate fără greutate.*

UNITED PRESS INTERNATIONAL: *După ce posturile de radio și televiziune din orașul Charleston (S.U.A.) au anunțat știrea că nava „Vostok-2" va trece deasupra acelei regiuni, aproape toți locuitorii au ieșit pe străzi pentru a o privi. Ken Klyce, directorul serviciului de știri al postului de televiziune WSCS, a declarat că a văzut cu un binoclu nava pilotată de cosmonautul Gherman Titov, la ora 19,09, cînd era încă lumina zilei.*

La sediul astronauților americani

Zborul continuă. Turul 10, turul 11, turul 12... Evenimentul măreț pasionează. Aparatele de radio stau deschise așteptînd noile amănunte, veghind la somnul lui Titov.

...În S.U.A., membri ai Congresului se agită. Unii își manifestă sincer admirația pentru realizarea sovietică. Alții varsă venin.

La baza aeriană Langley, unde se găsesc șapte „viitori" astronauți americani, nu domnește prea mult entuziasm. În cadrul programului american urmează să fie lansată în jurul Pămîntului întîi o rachetă fără pasageri, apoi una cu un cimpanzeu și, abia la anu, una cu un om la bord. După o convorbire cu cei doi cosmonauți americani, Allan Shepard și Virgil Grisson, care au făcut doar un „salt" în Cosmos (saltul ultimului încheiat cu o nedorită baie în Ocean), locotenent colonelul John Powers a declarat presei: *„Nimeni dintre noi nu este excesiv de surprins. De cîtva timp, noi considerăm că sovieticii sînt pe deplin capabili de această performanță. Evident, este o importantă realizare tehnică".*

Eugen PHOEBUS și U. VĂLUREANU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

SUS: Pilotul cosmonaut Gherman Stepanovici Titov, Erou al Uniunii Sovietice. JOS: Gherman Titov (primul din dreapta) înconjurat de un grup de aviatori, într-o pauză dintre zboruri.

JAWAHARLAL NEHRU, primul ministru al Indiei: „Lansarea în Uniunea Sovietică a încă unei nave cosmice avînd un om la bord este o știre emoționantă și îmbucurătoare. Acest progres rapid în domeniul călătoriilor cosmice deschide în fața noastră noi perspective și ne învață că războiul pe mica noastră planetă este o nebunie. Felicit pe remarcabilii oameni de știință datorită cărora au fost atinse aceste succese și pe gloriosul cosmonaut maiorul Titov".

SUBANDRIO, ministrul Afacerilor Externe al Indoneziei: „Exprim cel mai înalt respect al poporului Indoneziei față de poporul Uniunii Sovietice în legătură cu această realizare. Marele succes al zborului cosmonautului Titov consolidează realizările în cucerirea Cosmosului. Acest succes ne bucură pe noi toți, la fel ca și oricare progres al științei care servește pacea".

DEAN RUSK, secretarul de stat al S.U.A.: „Sînt foarte bucuros că el s-a înapoiat teafăr și neatins. Este foarte bine".

SIVERTSEN, ministrul Educației din Norvegia: „Felicităm cu căldură pe oamenii de știință sovietici și pe cosmonautul Gherman Titov, în legătură cu fapta de eroism în domeniul științei și tehnicii. Înfrîngerea forței de atracție a Pămîntului și ieșirea în spațiul cosmic constituie prin sine însăși un triumf al gîndirii umane. Zborurile cosmice desfășurate cu succes, fără a prejudicia organismul omenesc, dovedesc o minunată coordonare a multor ramuri, dintre cele mai diferite, ale științei sovietice. Sper că pe această bază tehnică se va face posibilă folosirea rezultatelor descoperirilor științifice pentru binele activității pașnice".

ERNESTO GUEVARA, șeful delegației cubane la conferința Consiliului economic și social inter-american care se desfășoară la Punta del Este: „O veste foarte bună! Aceasta dovedește că omenirea intră într-o eră nouă, era științei, era deschisă de Uniunea Sovietică".

ABDEL KADER HATEM, ministru de stat al R.A.U.: „Poporul Republicii Arabe Unite împărtășește bucuria poporului Uniunii Sovietice în legătură cu acest triumf remarcabil sperînd sincer că după el vor urma alte succese și realizări în diferite domenii ale cercetărilor științifice și în învingerea tuturor dificultăților și piedicilor pe calea progresului omenirii. Prin aceste realizări, omenirea deschide o eră nouă în cercetarea Cosmosului".

FESTIVALUL MUZICII

Ne mai despart puțină vreme de seara în care, la pupitrul măreței săli a Palatului R. P. Romîne, artistul poporului George Georgescu va ridica bagheta, deschizînd spectacolul inaugural al celui de al II-lea Concurs și Festival Internațional „George Enescu". În acele zile, marile săli de concerte ale Capitalei vor cunoaște o însuflețire deosebită, dată fiind însemnătatea acestui eveniment la care vor participa remarcabile personalități ale vieții muzicale din lumea întreagă.

Dînd curs sentimentului de admirație față de activitatea și creația ilustrului compozitor, violonist, dirijor și profesor, poporul nostru se pregătește să găzduiască marile manifestări muzicale, cinstind astfel memoria mult regretatului artist. Concursul și Festivalul Internațional „George Enescu", instituit de guvernul nostru, este o vie mărturie a înaltei prețuiri pe care partidul o acordă slujitorilor artei românești, străduinței lor de a aduce acesteia recunoașterea și aprecierea pe plan universal. Prilejuind cunoașterea măiestriei unor muzicieni cu renume, dirijori și artiști instrumentiști de peste hotare, această însemnată manifestare va constitui, în același timp, un nou prilej de afirmare a talentaților slujitori ai artei noastre muzicale, începînd cu artiștii consacrați și terminînd cu tinerele talente, cele mai numeroase promovate în această competiție artistică în urma concursului național „George Enescu". Larga lor participare la manifestările concursului și festivalului va oglindi odată mai mult condițiile minunate create pe drumul afirmării pe tărîmul artei a tineretului din patria noastră.

Concursul internațional „George Enescu", deși abia la a doua sa ediție, se bucură de un excelent prestigiu, ceea ce explică larga participare internațională a tinerilor muzicieni de pe toate meridianele globului. Ca și în prima ediție, cînd s-au afirmat pe plan mondial artiști ca Li Min-cean, S. Snitkovski, Ștefan Ruha și alții, și anul acesta este de așteptat ca întrecerea de la București să aducă consacrarea unor valoroși muzicieni. Paralel cu desfășurarea concursului, Festivalul va prilejui organizarea unor mari concerte, care — retransmise de posturile noastre de radio și de mai multe posturi străine — vor însemna cel mai mare eveniment muzical al anului 1961.

ÎN PAGINA A 8-A VĂ PREZENTĂM O PARTE DINTRE PARTICIPANȚII LA CONCURSUL ȘI FESTIVALUL INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU".

George Enescu înconjurat de componenții cuartetului „Rosé"

MORAVURI ȘI NARAVURI

Sînt la dispensar...

Astăzi a fost o arșiță!... Mercurul termometrului s-a ridicat mai sus de 33 de grade. Uf, ce năduf! Noroc cu berăriile...

— Ocupat locul ăsta?

— Ocupat.

Berăria e arhiaglomerată.

— Tovarășe ospătar mi-aduci și mie o halbă? O beau aici în picioare — și-i clipesc din ochi. Ospătarul răspunde la clipit și-mi aduce halba. O beau rezemat de stîlpul pe care e agățat telefonul public. O sorb încet și plindesc să se elibereze o masă. Înaintează spre mine un cetățean. E „obosit". Abia se ține pe picioare. S-a oprit în fața mea.

— Mdați voie?

Să nu-l îndispun, îi întind mîna și mă recomand.

— 'pare bine! Mdați voie să dau un telefon?

— Poftim!

— Da fisă nu-mi dați? Dacă mă iubești...

Îi dau o fisă. Formează un număr.

— Maricica? Maricica, tu ești?... Știi ce aglomerat e? Am vreo d'ueci înaintea mea! Auu ce mă doare. D'ueci înaintea mea Maricica, Maricica, auu ce mă doare. Maricica spune-i și lui mamă-ta că-i aglomerație. Pînă îmi vine rîndul.., auuu ce aglomerație e... Maricica viu. Spune-i și maică-ti că viu.

A agățat receptorul. Se ridică pe vîrfuri și se întinde spre urechea mea.

— Auu ce-am păcălit-o. Ea crede că-s la dispensar. Eu... știi... nu sînt la dispensar. Sînt aici, la circiumă. Auuu ce-am păcălit-o. Și pe mă-sa. A venit mă-sa. S-a certat cu mine. Spune și dumneata, sînt eu un om al dracului?

— Nu ești.

— Atunci? De ce se ceartă cu mine? Știi ce om sînt eu? Plinea lui Dumnezeu. Nici un cusur n-am. Ea (arată spre telefon) Maricica, auuu cum nu mă înțelege ea pe mine... Și ce cumsecade sînt. Leafa toată o duc acasă. Nici o centimă nu-mi rămîne. Da prima praf o fac. Auuu, ce le-am păcălit! Zice că-s la dispensar. Eu nu sînt la dispensar. Prima nicioadată n-o duc acasă, o beau. Le spun că nu iau primă, că nu mă iubește șeful, dar să știi că eu niciodată n-am fost tatat de la primă. Lucrul la mine merge strună... Mai îmi dai o fisă?

Ce să fac? Îi mai dau o fisă. Formează același număr.

— Maricica, știi sînt tot la dispensar, mai sînt vreo zece înaintea mea (îmi face cu ochiul). Mai luăm un rînd... (face ochii mari, era să se dea de gol). Mai sînt la rînd vreo zece. Pa, Maricica!

Lasă receptorul spînzurat de-a lungul aparatului. Îl pun la loc.

— Iar am păcălit-o. Și ea, proasta, mă crede. Auuu ce-am păcălit-o! Nu bei un pahar cu mine?

— Aștept pe cineva.

— Te-am pupat, mă duc la masa mea. Un kil mai luăm și plecăm.

Am mai băut și eu o halbă și mi-am văzut de treburi. Am colindat puțin prin oraș și la întoarcere am văzut în fața berăriei gloată de oameni. Ce s-o fi întîmplat? Omul Maricicăi căzuse peste o motocicletă. L-a zdrelit puțin. Așteptă salvarea. A venit. Am ajutat să-l urce pe targă. L-am zgîlțîit puțin.

— Ce număr de telefon ai acasă?

Mi l-a silabisit. M-am dus la un telefon. Am format numărul.

— Alo, tovarășa Maricica? Soțul dumitale e la dispensar.

— Lasă, tovarășe, cunosc eu bancuriile astea...

Nicuță TĂNASE

Plictis și... non sens

Revederea a fost surprinzătoare, pentru că nu ne mai întîlnisem de doi ani și ceva. Totuși nu se schimbase: aceeași față cu trăsături fine și regulate, aceeași privire rece și apatică, același aer de sfinx peste care veacurile nu lasă nici o urmă. Era la fel cum o cunoscusem în acel concediu, petrecut împreună la Predeal. Din cele trei săptămîni cît locuisem în aceeași vilă aflasem — după multă străduință și risipă de precauții — că este ingineră la una din marile întreprinderi craiovene și că... se plictisește.

— Cu ce prilej prin București?

— La niște neamuri...

— Și ce faci, cum te distrezi?

— ...Hm! Mă plictisesc!

Cuvintele m-au izbit la fel de neplăcut ca prima oară, deși știam că o să le rosteacă, așa cum știi că norii negri aduc furtuna. Am încercat totuși — mai mult din politețe, decît din convingerea în reușită — să-i risipesc proasta dispoziție, pe care o speram temporară. M-a ascultat calmă, binevoitoare, interesată chiar — și aș fi crezut în succesul pledoariei mele, dacă acel zîmbet din colțul gurii nu mi-ar fi dezvăluit cu dorită superioritate că orice încercare de acest gen este sortită unui lamentabil eșec. Cuvintele mele păreau niște biete mingi de tenis care se lovesc în plasă și se întorc cuminți înapoi. Iar ea le urmărea placid jocul, cu detașată indiferență. În fine, mi-a spus:

— Draga mea nu mă distrează nici teatrul, nici cinematograful, nici prietenii. Nu mă atrage nimic. Să nu crezi că mă plîng: constat doar...

Într-adevăr. Dar constatarea asta o făcuse încă cu doi ani în urmă (și probabil încă cu cîțiva înainte), fără ca vremea să-l fi adus un element nou. Involuntar mi-am amintit de perioada cînd, din întîmplare, fusesem zi de zi împreună și cînd zi de zi reedita cu aceeași neobosită încăpățînare romanul „spleenului" ei.

N-avea niciodată ce povestl pentru că nu citea nimic, n-avea păreri fiindcă nu se obosea să gîndească, nu vorbea cu cellalți pentru că, necercetîndu-i, îi găsea neinteresanți, nu deschidea nici o discuție pentru că n-avea ce discuta, nu spunea nici o glumă fiindcă n-o amuza... Ba constituia o permanentă negație. Un simplu element de figurație, monoton și obositor. Hibernă în plictiseală și din cînd în cînd „constata" că oamenii o evită. Și se întreba cu sinceră inocență de ce...

Un asemenea „de ce" am rostit și eu atunci cînd acei gospodari din Ciurea, o comună din împrejurimile Iașului, îmi spuneau cu multă căldură și vădită mîndrie că trebuie să-i cunosc negreșit pe Constantin Sava:

— E un om strașnic! Primitor, deschis, vesel, bun de glume, ce mai: cînd începi să vorbești cu el nu te mai dai plecat. Întotdeauna ai cîte ceva de învățat... Cu el nu poți să te plictisești niciodată...

Și așa era: tipul de om pe care dacă l-ai cunoscut odată, îl cauți negreșit a doua oară. Avid să cunoască tot și să povestească ce știe, punînd suflet în orice, gata oricînd să risipească cu dărnicie voia bună și să caute oriunde o bucurie.

Am mai întîlnit mulți oameni de acest fel și am avut prilejul să constat că întotdeauna cellalți sînt atrași de ei ca fluturii de lumină. Și pe drept cuvînt, căci ei știu să-și împodobească viața, să și-o facă interesantă și plăcută. Știu să găsească în orice clipă ineditul și frumosul pe care îl oferă cotidianul și să-l guste din plin. Oamenii aceștia nu cunosc plictisul și nu l-ar afla nici dacă ar trăi două vieți! Cel mult ar fi de părere să se scoată cuvîntul din dicționar, ca reprezentînd un non-sens. Și, spre marea decepție a descendentei lui Emma Bovary, noi am aproba din toată inima.

Pia RĂDULESCU

ÎNSEMNĂRI

BIBLIOTECA TEHNICĂ ȘTIINȚIFICĂ
BIBLIOTECA PENTRU COPII P. ISPIRESCU
TEATRUL de PĂPUȘI
RÎSUL PREMIAT AL COPIILOR

„Poiana copiilor" din Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin" atrage, în aceste zile călduroase, sute de copii. Pentru fiecare copil, în funcție de vîrstă, se află aici cîte o ocupație. Unii se dau în leagăne (fotografiile nr. 1 și 2), alții, mai mari, împrumută cărți de la biblioteca „Petre Ispirescu" și, confortabil așezați în fotolii, citesc (fotografia nr. 3), cei mai mici, care sînt și cei mai numeroși, asistă — într-un chip foarte expresiv — la reprezentațiile teatrului de păpuși (fotografia nr. 4). Cît îi privește pe întîrziați, umerii tatălui reprezintă un excelent loc la... galerie. (fotografia 5).

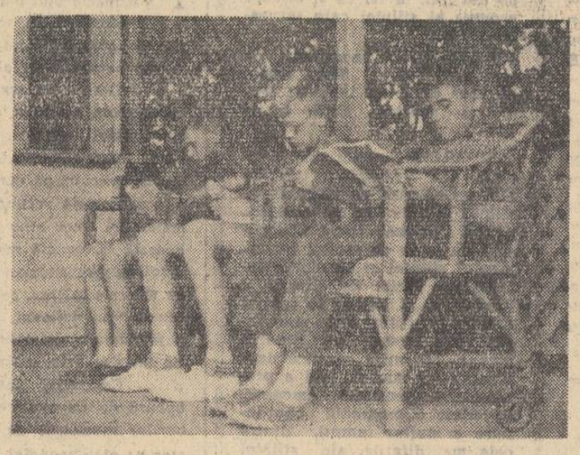

Reportaj fotografic de Mircea Faria

Muzica de-a lungul veacurilor

JOHANN SEBASTIAN BACH ȘI OPERA LUI

— Am ascultat în emisiunile posturilor noastre de radio întreaga culegere a celor „24 de preludii și fugi" adică „Clavecinul bine temperat", în interpretarea lui Edwin Fisher, marele pianist german, mort în anii trecuți. Să pornim de la această creație, pe care am audiat-o, pentru a discuta apoi întreaga operă a lui Bach, — îmi propuse, cu entuziasm năstrușnic, iubitorul de muzică, prietenul meu, care, după cît se vede, nu se rezumă numai la discuții despre muzică, ci și-a făcut un obicei de a o asculta.

— Dragul meu, în primul rînd să punem lucrurile la punct. „Clavecinul bine temperat", în întregimea lui, cuprinde „48 de preludii și fugi", divizate în două caiete egale, cuprinzînd la rîndul lor cîte „24 de preludii și fugi". Deci, dacă ai urmărit emisiunile noastre radiofonice ai ascultat ciclul integral.

— Dar de ce se numește această creație a lui Bach „Clavecinul bine temperat"? Cine i-a dat acest titlu? Autorul? Și cu ce intenție? mă inundă de întrebări prietenul meu, pornit să se lămurească.

— Pentru a discuta în chip instructiv trebuie să introducem în convorbirea noastră o anumită disciplină. Întrebările puse și altele pe care le pot presupune, le voi considera ordinea de zi a discuției. Și acum să pornim la drum.

Cred că știi că sunetul muzical nu este decît un fenomen vibrator, ca și lumina, căldura etc. După cercetările acusticienilor, vibrațiile sonore percepute fără efort și jenă de urechea normală sînt cuprinse între minimum 32 și maximum 73.000 de vibrații pe secundă. Desigur că dedesubtul și deasupra acestor limite se pot produce vibrații sonore, dar ele sînt extramuzicale, adică nu aparțin sferei specifice a sunetelor cu caracter muzical. Sînt zgomote. Și acum iată două exemple. Numărul de 32 de vibrații pe secundă, corespunde celui mai grav sunet emis de o orgă mare. Cel mai înalt sunet pe care-l poate emite flautul-piccola, cel mai acut instrument al orchestrei simfonice corespunde unui număr de 8276 de vibrații pe secundă.

Organizarea spațiului sonor, adică diferențierea matematică a sunetelor, a constituit din antichitate o preocupare a filozofilor, care erau fizicieni și matematicieni. Cel dintîi care a cercetat domeniul acusticei a fost Pitagora. În secolul XVI venețianul Zarlino și apoi o serie de alți cercetători, au obținut remarcabile rezultate în privința organizării sunetelor muzicale. Cu două decenii înaintea nașterii lui Bach, doi muzicieni germani, cunoscuți prin cercetările lor în privința înrudirii dintre muzică și matematică, Andreas Werckmeister și Neidhardt, au descoperit sistemul temperării egale sau sistemul „bine temperat". Ce era acest sistem? El reprezenta divizarea în 12 părți aproximativ egale a sunetelor cuprinse într-o octavă. Muzicienii amintiți au împărțit deci octava în 12 semi-tonuri, adică jumătăți de ton, pe care le poți număra ușor pe clapele oricărui instrument de claviatură. Bach a scris „Clavecinul bine temperat" pentru clavecinul acordat după sistemul divizării octavei în 12 semi-tonuri egale. El a compus cîte un preludiu și o fugă pentru fiecare tonalitate majoră și minoră, urcînd din semiton în semiton și astfel a întreprins pentru prima oară în istoria muzicii, explorarea deplină a tuturor tonalităților. Cele două părți ale lucrării „Clavecinul bine temperat" au fost compuse în 1722 și 1744, cînd compozitorul avea 37 și respectiv 57 de ani. Și acum, ca să înțelegi mai bine ordinea în care sînt dispuse aceste compoziții, voi da cîteva exemple. Pe nota „do", Bach a scris mai întîi un Preludiu și o Fugă în do major, apoi un Preludiu și o Fugă în do minor; pe nota „do diez" a compus mai întîi un Preludiu și o Fugă în do diez major și un Preludiu și o Fugă în do diez minor. Și urcînd din semiton în semiton a ajuns la „24 de preludii și fugi" de fiecare caiet.

— Foarte interesant, exclamă prietenul meu, iluminat la chip. Acum înțeleg și titlul operei și am impresia că intuiesc și conținutul ei. Bach era deci la curent cu descoperirile științifice ale vremii sale. Arta sa a ținut pasul cu progresul tehnic.

— Ai dreptate. Ca orice mare artist, el a fost un cetățean conștient și luminat al epocii sale. El își dădea seama că progresul gîndirii muzicale este strîns legat de progresul mijloacelor materiale, instrumentale, de emitere a sunetelor. De aceea el a colaborat de aproape cu constructorii de orgi și clavecine a avut chiar o contribuție însemnată la descoperirea pianului modern și personal a inventat și construit un instrument cu coarde și arcuș, denumit „viola pomposa". Să ne întoarcem însă la Preludiile și fugile din cele două culegeri ale „Clavecinului bine temperat" Fiecare pereche de Preludiu și Fugă demonstrează cît de bogată este sfera emoțională a fiecărei tonalități majore și minore și de aceea ele exprimă o vastă lume de sentimente și idei

Ne-am oprit însă prea mult asupra „Clavecinului bine temperat", care deși a fost comparat cu cele 48 de cîntece ale Odiseei și Iliadei, atît pentru valoarea lor educativă, cît și pentru cea artistică, nu reprezintă decît o picătură în oceanul creației marelui maestru.

— E posibil oare?, se miră naiv prietenul meu.

— Da. Gîndește-te că opera integrală a lui Bach a fost cuprinsă în 46 de volume mari, că numai ceea ce a scris pentru orchestră reprezintă cîteva volume, că numai lucrările sale de orgă sînt tipărite în 9 volume, iar creația sa de clavecin (sau pian) în 12. Dar în afară de toate acestea să nu uităm oratoriile, Misa, coralele și cele aproape 200 de cantate, din care marele George Enescu mărturisea, la sfîrșitul vieții, că nu izbutise să cunoască mai mult de 150.

— Care sînt lucrările pentru orchestră ale lui Bach?

— În primul rînd cele „6 concerte brandenburgice", scrise și vîndute pe un preț derizoriu unui prinț elector de Brandenburg. care nici nu și-a dat măcar seama de valoarea lor; apoi cele 4 suite pentru orchestră, concertele pentru diferite instrumente și orchestră, printre care 7 pentru clavecin și orchestră, 3 pentru două clavecine, două pentru 3 clavecine și unul pentru 4 clavecine și orchestră. Concertele de clavecin se cîntă după cum știi la pian. În afară de lucrările enumerate, să amintim cele două concerte pentru vioară și orchestră și celebrul concert pentru două viori și orchestră, pe care-l cunoști desigur, în interpretarea lui David și Igor Oistrah. Și totuși lista nu s-a încheiat încă. Nu există instrument muzical cu reale posibilități de expresie, pentru care Bach să nu fi compus. El a scris sonate și suite (Partite) pentru vioară solo, sonate pentru vioară și clavecin, Suite pentru viola da gamba, un strămoș al violoncelului, pentru flaut și oboi, pentru orgă și clavecin solo și chiar pentru ghitară. Și totuși, peste aceste lucrări pline de forță, robustețe morală și splendoare sonoră, se înalță edificiul grandios al lucrărilor vocal-simfonice, Pasiuni, Mise, Cantate.

Genurile creației lui Bach pornesc ca niște raze din focarul funcțiilor muzicale pe care le-a îndeplinit în cursul vieții sale. De aceea, cu drept cuvînt, cercetătorul sovietic Gheorghi Hubov, observa în cartea sa, tradusă și la noi, că „religiozitatea lui Bach este în fapt o umanizare la maximum a tematicei religioase". El subliniază ideea că această umanizare este de fapt o materializare, care echivalează cu „o negare a dogmelor bisericești, cu o diminuare a simbolicei religioase".

— Parcă îți face poftă să asculți muzică de Bach, — exclamă prietenul meu.

— Înainte de a pune capăt convorbirii noastre voi aminti și ultimele lucrări ale lui Bach, intitulate „Ofranda muzicală" și „Arta fugii" Ele alcătuiesc frontonul splendidului edificiu muzical clădit de maestrul maeștrilor, a cărui muzică pătrunde azi în școli, în universități muncitorești și, datorită radioficării satelor, în cele mai îndepărtate colțuri ale Republicii. Geniul lui Bach este o nesecată sursă de bucurie spirituală pentru mase tot mai mari de oameni, angrenați în procesul revoluționar al culturalizării poporului nostru.

— Ce conțin ultimele lucrări ale lui Bach?

— Atît „Ofranda muzicală" cît și „Arta fugii" cuprind lucrări polifonice de o înaltă valoare. Ele alcătuiesc o școală a măestriei polifonice, valabilă peste veacuri. Dar referitor la polifonia lui Bach, am la îndemînă două splendide citate din opera criticului și compozitorului clasic rus, A. Serov. Iată pe cel dintîi:

„Polifonia în sensul cel mai înalt trebuie înțeleasă ca o contopire armonioasă a cîtorva melodii de sine stătătoare, desfășurate pe mai multe voci, simultan într-o discuție rațională este de neconceput ca, de pildă mai multe persoane să vorbească în același timp, fiecare despre altă chestiune, fără ca din aceasta să nu rezulte o confuzie, o harabaură de neînțeles, ci dimpotrivă, o impresie generală excelentă. În muzică, o astfel de minune este posibilă; ea formează una din particularitățile estetice ale artei muzicale".

Și acum iată și al doilea citat:

„În polifonie este necesar ca fiecare voce să meargă independent și să fie interesantă în mersul ei melodic. Și iată, sub acest aspect, — extrem de rar întîlnit în domeniul creației muzicale, — nu există un artist nu numai egal lui Johann Sebastian Bach, dar nici chiar întrucîtva apropiat lui, în privința bogăției melodice".

— Îți mulțumesc pentru citatele din Serov. Ele m-au învățat cum trebuie ascultată o fugă de Bach.

— Stai că n-am terminat. Prin creația sa, Bach a adus o contribuție imensă în procesul de laicizare și democratizare a muzicii profesionale, care în veacurile anterioare slujea exclusiv intereselor bisericii și clasei feudalilor. Bach a realizat apropierea și chiar fuziunea dintre artă profesională și cea populară, inspirîndu-se din melodiile și dansurile poporului său. El a creat astfel un limbaj muzical simplu, suplu, popular și expresiv, dovedind că poporul german, divizat în state și statulețe feudale, mai numeroase decît zilele anului, vorbește în fapt aceeași limbă spirituală. Din acest punct de vedere Bach a anticipat prin arta sa procesul de formare a limbii literare germane, ce avea să apară în a doua jumătate a veacului XVIII cu Klopstock, Lessing și Goethe. În esență ei, arta lui Bach este prin umanismul ei profund, o glorificare a inteligenței și capacității constructive a sufletului omenesc și de aceea o admirăm, parcă azi mai mult ca oricînd, pentru că noi trăim în epoca luminoasă a triumfului pe scară mondială a sistemului socialist, sistem care dovedește zi de zi, cît de frumoasă este muzica muncii constructive.

A. HARALAMB

Enciclopedia MAGAZIN

Eroi literari și atitudini de viață

Bovarismul

Cînd vorbim azi despre cineva care are un simț atrofiat al realității și aspirînd spre ceva se complace în căutări himerice, ne simțim îndemnați să-l caracterizăm ca pe o ființă bovarică. Epitetul, de largă circulație, are ca punct de plecare numele eroinei binecunoscutului roman al lui Gustav Flaubert, Doamna Bovary.

Făcînd o comparație între această carte și Don Quijotte de Cervantes (de care ne-am ocupat cu alt prilej), Tudor Vianu observa: „O curioasă afinitate leagă romanul lui Flaubert de Don Quijotte al lui Cervantes, pe care scriitorul francez îl cunoștea bine și îl recitea adesori. Întocmai cum eroul spaniol reprezintă figura unui cavaler, într-o epocă în care idealurile cavalerismului se istoviseră, Emma Rouault (Emma Bovary după căsătorie — n.n.) înfățișează pe omul romantic, într-un moment în care aspirațiile lui deveniseră nepotrivite cu epoca".

Este adevărat că epoca stă sub semnul dezvoltării capitalismului financiar și al tentativelor individuale de a face avere. Cu alte cuvinte în locul gratuitelor aventuri romantice și al gesturilor romanțioase își face cu tot mai multă putere loc străduința de a cuceri o situație socială, de a parveni. Numai că arivismul cere și el o pregătire, o îndeminare.

Emma Bovary aparține unei familii de țărani înstăriți. În familia Rouault ea ar fi putut învăța alfabetul înavuțirii. Școala și apoi mediul, lecturile și prietenele, au format-o însă în spiritul unei mentalități romantice. Flaubert a descris-o astfel ca pe o întîrziată într-o lume ce căzuse de-acum sub stăpînirea mercantilismului. Astfel, deși prin condiție socială Emma Bovary este o mică burgheză, prin năzuințl ea nutrește dorința unei existențe aristocratice. Visează la un trai fastuos, la comodități nobiliare, are orgoliul rangului și, temperament pasional, afirmă voluptatea petrecerilor.

În casa natală nimic nu-i oferă o cît de modestă satisfacție. Spre a scăpa de banalitatea traiului țărănesc acceptă căsătoria cu un medic de țară, Charles Bovary, fire stîngace și mediocră. Existența alături de el e un șir continuu de dezamăgiri. Va încerca atunci romantica Emma Bovary adaptarea la realitate, sau dimpotrivă va voi s-o înfrunte? Aptă pentru situațiile ce reclamă inițiativă și imaginație, ea va alege cea de-a doua cale. Rezultatul este însă întristător. Eșecuri amoroase, dificultăți materiale ce prevestesc ruina, iluzii spulberate definitiv și în cele din urmă, sinuciderea.

În contrastul dramatic dintre societatea nesentimentală, burgheză pînă în măduva oaselor și deci cinică și meschină și sentimentalitatea eroinei, o contemplativă inaptă pentru activitatea practică, stă explicația dramei ce ni se dezvăluie în paginile romanului.

Cu acest roman (în care Tudor Vianu vede „una din operele cele mai însemnate ale realismului critic european"), Flaubert nu condamna visele menite să înalțe gîndirea și sensibilitatea oamenilor ci pe acelea care, nesocotind realul evadau din real, și lipsite de orice suport obiectiv, se condamnau singure la înfrîngere.

Glorioasa carieră a cărții probează încă odată adevărul conținutului ei. A apărut mai întîi în 1856 în „Revue de Paris". Din primele zile cercurile oficiale au întîmpinat-o cu îngrijorare. Alarma acestora silește redacția publicației să ceară autorului tot felul de modificări și tăieturi în text. Romancierului i se înscenează în cele din urmă un proces sub acuzația de imoralitate și insulte aduse religiei. Rechizitoriul procurorului nu înseamnă decît începutul unei celebrități meritate.

În următoarele sale opere Salammbo *și* Educația sentimentală *Flaubert îmbogățește formula realismului critic francez și dezvoltă arta strălucitilor săi înaintași, Stendhal și Balzac.*

H. ZALIS

Magazin literar

POSTA REDACȚIEI

GILA OCTAVIAN — Ploiești: Este adevărat că pînă în prezent nu s-au definitivat normele în învățămîntul superior pentru anii viitori. Pentru admitere examenul se dă într-o singură sesiune; dv. însă nu mai puteți participa dacă nu ați depus la timp actele la sfatul popular. Cît privește bursa, ea nu poate fi obținută pe semestre, ci pe întreg anul. Informații detaliate puteți obține de la secția de învățămînt a sfatului popular al orașului Ploiești.

ION DRĂGAN — Arad: Broșurile despre care vorbiți au apărut de mult, ele fiind cunoscute de publicul interesat, astfel că o nouă prezentare nu-și mai are rostul.

ELIZA ȘERBAN, Suceava, str. Mărășești nr. 19: Vă publicăm adresa pentru a face schimb de vederi. Reținem sugestiile dv. și vom continua să publicăm ceea ce vă interesează, deoarece intră în preocupările și tematica revistei.

L. I. D., Constanța: Reportajul dv. da sezon nu este publicabil. Nu dați fapte concrete ci vă referiți la generalități banale, care nu interesează pe nimeni.

FLORICA BUMBUI — Marghita: Studioul cinematografic „Alexandru Sahia" se găsește în București, B-dul Stalin 106. De aici puteți primi ceea ce vă interesează.

M. VIRLAN — Abrud: Reportajul „Excursie pe muntele Găina" nu este bine realizat. Din el nu reiese frumusețea acestui tradițional „Tîrg al fetelor". Nici fotografiile nu sînt reușite din punct de vedere artistic și tehnic, astfel că nici acestea nu pot fi publicate. De aceea, vi le-am expediat, poate vă sînt necesare.

ION CRIȘAN — Bîrzova: În problema care vă interesează adresați-vă cu un memoriu detaliat ministerului respectiv. Situația dv. nu o puteți dovedi cu martori, deoarece nu este vorba de vechime în muncă ci de cu totul altceva.

SEVER PURCEA — Sibiu: Trecerea examenului de maturitate nu este o simplă formalitate. El dă și cunoștințe temeinice dar și anumite drepturi. Pentru ca diploma de absolvire a școlii tehnice sanitare să aibă greutatea cuvenită iar între absolvenții acestor școli să nu existe deosebiri în ceea ce privește studiile, se cere din partea fiecărui cursant să treacă acest examen.

DENISA — Soporul de Cîmpie (Turda): Nici în București și nici într-un alt oraș al țării nu există un asemenea institut. Propunerea cu partiturile muzicale o vom studia și dacă va fi posibil, o vom aplica. Actorului preferat, scrieți-i la Teatrul „C. Nottara".

PORTRETE ÎN APA TARE

IN ȘEDINȚA

Am primit ieri următoarea scrisoare:

„DRAGA N. M.,

Citind în „Magazin" de săptămîna aceasta cele scrise de tine despre Ilie, îmi iau îngăduința să-ți furnizez cîteva date suplimentare în ceea ce îl privește. Ce e drept, n-am avut decît un singur prilej să ascult pe Ilie într-o ședință. Dar mi-a fost destul și am jurat solemn că, în măsura în care aceasta va depinde de mine, un al doilea prilej nu va mai exista.

Era o obișnuită ședință trimestrială a biroului de muncă și salarii unde lucrează Ilie. Timpul nu-mi permite să-ți povestesc nimic despre panica ce s-a stîrnit atunci cînd a cerut el cuvîntul, nici despre aerul de fioroasă satisfacție care i se întipărise pe față cînd s-a ridicat să vorbească (aducea cu un canibal care se pregătește să guste dintr-un misionar durduliu și apetisant). Trec la cuvîntarea propriu zisă cu mențiunea că voi pune din cînd în cînd unele semne de punctuație, pentru a ușura înțelegerea ei de către cititori.

Ilie a început prin a face un istoric al birourilor de muncă și salarii în decursul veacurilor. În legătură cu sclavagismul și feudalismul, dat fiind că, după propria lui expresie, pe vremea aceea exista muncă, dar nu existau salarii, Ilie nu a vorbit decît trei sferturi de oră.

Cînd a ajuns la perioada capitalismului ascendent, el a fost întrerupt de cel care conducea ședința și întrebat dacă are ceva concret de spus, Ilie a înălțat mira sprîncenele și a ripostat că el nu vorbește decît de lucruri concrete, avînd oroare de digresiuni, spre deosebire de alți tovarăși, pe care e gata să-i numească chiar cu riscul ca aceștia să se supere pe dînsul, deși el ține la prietenia lor pe care speră că în atîția ani de zile a fost în stare s-o dobîndească cu prețul unor eforturi susținute și în împrejurări nu întotdeauna ușoare, ca de exemplu anul trecut, cînd au plecat deodată trei în concediu și el a rămas aproape singur, cu un maldăr de dosare de rezolvat, dintre care multe erau delicate, cum a fost cazul cu tov. Vrăbiuță care...

Aci, o voce din sală a întrebat dacă Ilie crede că o ședință de analiză a muncii pe trei luni trebuie să dureze toate cele trei luni următoare.

— Vă rog tovarăși să nu mai fiu întrerupt, a cerut Ilie, pentru a putea să termin repede, căci chiar dacă timpul nu e bani, cum susțin americanii, el reprezintă totuși o anumită valoare, tovarăși, care nu e bine să fie risipită și nu ar strica deloc ca în cadrul economiilor să facem și economii de timp, tovarăși, pentru că știm cu toții că un minut, căruia talentații noștri compozitori i-au închinat un foarte reușit cîntec cu același titlu, reprezintă 60 de secunde, tovarăși, și șaizeci de secunde nu sînt o cantitate neglijabilă, cum își închipuie, tovarăși, tovarășii care întîrzie la serviciu, deși prefer ca în privința asta să nu dau nume, așa că n-au decît tovarășii care se simt cu musca pe căciulă să tragă învățămintele necesare și anume că ulciorul nu merge de multe ori la apă...

La acest punct, prin nu știu ce minune, conducătorul ședinței a izbutit să-l întrerupă și să-i ceară din nou cazuri concrete

Ilie s-a arătat nedumerit că i se cer cazuri concrete de ulcioare, acestea constituind doar niște simboluri și el personal necunoscînd nici un ulcior care să meargă singur la apă, afară doar dacă ar fi teleghidat, lucru care e foarte puțin probabil, de aceea crede că proverbul se referă la ulcioare purtate pe cap...

Dragă N. M., mă opresc aci căci mă înfioară o groaznică bănuială: oare Ilie despre care îți vorbesc eu este același cu cel despre care ai scris tu? Crezi că s-ar putea să existe doi ca Ilie?

În așteptarea răspunsului, rămîn al tău.

I. F.

P. conf. Nicolae MINEI

Vizita delegației de partid și guvernamentale a R.P. Romîne în Uniunea Sovietică

(Urmare din pag. 1-a)

din Romînia prietenă, cu membrii delegației. Discuțiile se înfiripau firesc despre lucrurile cele mai apropiate: cu școlarii despre învățătură, cu vîrstnicii despre muncă, despre familie, despre prietenie și pace.

— Vă așteptăm mîine la uzină — i se adresează tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej o muncitoare de la uzinele „Kirov".

— Venim negreșit — îi răspunde conducătorul delegației noastre.

Parcul oferă la fiecare pas frumusețile și surprizele sale, de care oaspeții se bucură din plin. Iată fîntînile „cu surprize", chioșcul în formă de ciupercă, bradul în preajma căruia nu știi niciodată de unde pot să țîșnească șuvițe de apă. Iată și „marea cascadă" cu zecile sale de statui aurite, cu fîntînile arteziene care funcționează 10-12 ore pe zi, cu un volum de 34.000 litri pe secundă.

Iată o altă însemnare, din Gruzia. Una din vizite a fost făcută într-un oraș tînăr: centrul industrial Rustavi, prin mijlocul căruia își resfiră apele rîul Kura. În timpul vizitării uzinei (producția actuală este de 1.200.000 tone oțel) aud mereu că se pronunță cuvîntul „Roman-Laminor". Mai mulți tehnicieni gruzini au ajutat la construirea unui laminor din țara noastră, acela de la Roman. Între colectivele acestor două mari uzine — din Rustavi și din Roman — s-au stabilit legături prietenești, strînse și pline de semnificație.

În zilele vizitei a avut loc și extraordinara călătorie cosmică a maiorului Gherman Stepanovici Titov. Ne-am bucurat, alături de oamenii sovietici, de marea izbîndă a științei și tehnicii constructorilor comunismului. Referindu-se la această realizare, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a declarat la Kiev: „Excepționalul zbor al lui Gherman Titov — cel de al doilea cosmonaut al Uniunii Sovietice, pe care Moscova l-a primit astăzi cu cinstea ce i se cuvine unui erou — este o nouă expresie a forței creatoare uriașe a poporului care construiește comunismul, a capacității sale de a înfăptui planurile cele mai îndrăznețe. Acest zbor deschide noi perspective drumului omului spre spațiile interplanetare. Asemenea performanțe ale științei și tehnicii și asemenea acte de eroism ca cele de care sînt în stare oamenii sovietici demonstrează întregii omeniri cît de mari sînt potențialul și resursele pe care le posedă socialismul, ce cîmp nelimitat de activitate creatoare are știința pusă în slujba progresului umanității".

...O deosebită impresie au produs mitingurile consacrate prieteniei frățești romîno-sovietice, mitinguri care au fost organizate într-o atmosferă sărbătorească la Tbilisi, la Kiev. Plini de înflăcărare, tovarășii gruzini, ucrainieni, toți tovarășii sovietici care au vorbit, și-au exprimat sentimente de strînsă prietenie pentru poporul romîn, membru al marii familii a țărilor socialiste.

...Răsfoiesc blocnotesul. Iată un nume: Nadejda Eremenko. Parcă o văd. Era în timpul vizitei delegației noastre la Combinatul de fibre sintetice din Kiev, cel mai mare din U.R.S.S. Într-una din secții, de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a apropiat o muncitoare — tovarășa Nadejda — care i-a înmînat un buchet de flori. Nadejda l-a rugat pe șeful delegației noastre de partid și guvernamentale:

— Transmiteți salutări tovarășelor noastre din Romînia.

...Ne-am înapoiat la Moscova. Vizita se apropie de sfîrșit. Pretutindeni aceleași zîmbete, aceleași aplauze, aceleași chipuri luminate de dragoste și prietenie, deși oamenii sînt alții și alții, alcătuind însuflețite coridoare vii aici, ca și pe marele „Prospect" al Leningradului, ca și pe distanțe de kilometri întregi care separă aeroporturile din Tbilisi și Kiev de locul unde și-au avut reședința înaltii oaspeți.

Și din Leningrad, leagănul revoluției, pînă în Gruzia însorită, țara lui Prometeu și de aici, la Kiev „părintele orașelor ruse", pretutindeni, în timpul vizitei prin țara constructorilor comunismului, delegația de partid și guvernamentală a țării noastre a fost înconjurată de dragostea și prietenia poporului sovietic.

Această prietenie, prietenia dintre frații aceleiași mari, nebiruite familii, va dăinui, așa cum spunea la mitingul de la Tbilisi cunoscutul poet Gheorghi Leonidze, cît adîncurile Mării Negre, cît piscul semeț al Elbrusului.

B. BUZILA

Moscova, august 1961.

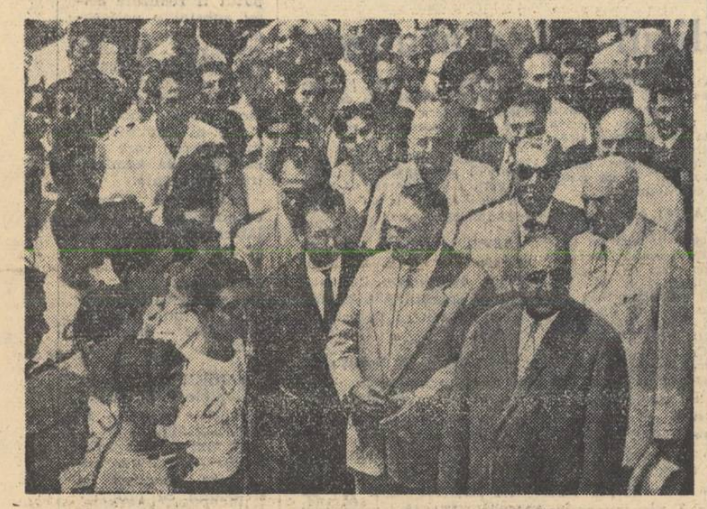

Delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne, înconjurată de tineri sovietici și cubanezi la școala viticolă din Tbilisi

Imagine din timpul convorbirii telefonice dintre N. S. Hrușciov și Gherman Titov, după reîntoarcerea pe Pămînt a cosmonautului din zborul său victorios

700.000 de kilometri în Cosmos!

(Urmare din pag. 1-a)

...Se încheie a 17-a rotație, ultima. Conform planului, „Vostok-2" începe să aterrizeze. Curînd, în întreaga lume s-a aflat vestea cea mare: Gherman Titov s-a înapoiat cu bine pe Pămînt!

Cea de a doua călătorie cosmică a omului s-a terminat cu bine!

Nu s-au terminat însă și comentariile întregii lumi cu privire la ea.

O nouă etapă a progresului uman

Primele știri despre noua și uimitoarea realizare a oamenilor sovietici au sosit în America pe la orele șase dimineața. Toate ziarele erau tipărite. De aceea, ziarele „New York Times", „New York Herald Tribune" și „Daily News" au scos ediții speciale în care anunțau sub titluri uriașe încheierea cu succes a istoricului zbor. Pînă la șapte dimineața edițiile speciale ale acestor ziare au și fost puse în vînzare!

La Atena primele vești pe care le-au aflat cetățenii capitalei Greciei au fost tot cele referitoare la zborul îndelungat al cetățeanului sovietic Gherman Titov. Edițiile de dimineață ale ziarelor s-au difuzat într-un tiraj triplu față de cel obișnuit. La ambasada sovietică și la biroul corespondenților Agenției TASS telefonul a sunat în permanență în acea dimineață. Grecii de cele mai diferite vederi politice au transmis oamenilor sovietici caldele lor felicitări și urări pentru obținerea unor noi succese.

La Paris, la Bonn, la Roma, la Tokio, în toate capitalele lumii, ca și în cele mai îndepărtate localități, oamenii nu au avut alt subiect de comentat, în acea zi în afara celui legat de triumfala realizare a oamenilor sovietici.

Ziarul american „Chicago Sun Times" sintetizînd parcă părerile cetățenilor americani, scria că „realizarea Rusiei de a trimite un om suficient de departe în spațiu pentru a putea ajunge în Lună și înapoi, înseamnă că s-a atins o nouă etapă a progresului uman. Într-un răstimp mai scurt decît a avut nevoie Charles Lindberg pentru a zbura de la New York la Paris cu 34 de ani în urmă, maiorul rus Gherman Titov marchează o nouă îndepărtare de ceea ce este vechi, după cum alte călătorii istorice au fost puncte de cotitură în istoria civilizației".

Nenumărate au fost ziarele și agențiile occidentale care au făcut comparații sugestive cu privire la marile călătorii care au avut loc în istoria omenirii. Agenția „United Press International" subliniază însă că aceasta „reprezintă cea mai lungă călătorie din istoria umanității. În cele 25 de ore și 18 minute el a parcurs mai bine de 700.000 km, adică aproape de două ori distanța de la Pămînt la Lună". Trecînd în revistă marile evenimente ale istoriei omenirii care au reprezentat în același timp călătorii de lungă durată, aceeași agenție remarcă expediția condusă de Magelan, căreia i-au trebuit trei ani pentru a înconjura Pămîntul, călătoria lui Christofor Columb din Spania spre Indiile de Vest (care a străbătut 4000 de mile în 70 de zile) și aceea efectuată în Orient, între anii 1271—1295 de către Marco Polo.

Firește că toate aceste comparații sînt departe de a oferi o imagine completă a amploarei impresionantei realizări a oamenilor de știință, a tehnicienilor, a muncitorilor sovietici. Ele sînt totuși elocvente în măsura în care permit să se aprecieze uluitorul salt făcut în dezvoltarea mijloacelor tehnice de transport. Și, lucrul acesta este deosebit de important, el fiind subliniat de imensa majoritate a comentatorilor, aceste realizări tehnice se datoresc geniului oamenilor de știință sovietici. Pe bună dreptate subliniază, pe cît se poate de succint pe atît de plastic, ziarul „Paris-Presse": „Consecința practică a realizării lui Titov: Moscova—New York în 20 de minute". Ziarul mai apreciază că în cabina spațială se va călători ca în vagoanele cu paturi și că Titov nu mai este un cosmonaut ci primul „Icar al spațiului".

Ziarele din întreaga lume nu precupețesc cuvintele de laudă la adresa marii realizări. Ziarul „New York Times" se vede nevoit să caracterizeze încheierea în bune condițiuni a zborului lui Titov ca fiind „una din realizările tehnice cele mai emoționante din istoria omenirii". Izbînda Uniunii Sovietice, se spune într-unul din articolele sale, „ne face să nu găsim cuvinte pentru a ne exprima admirația față de cosmonaut și față de acei care au făcut posibilă fapta lui eroică. Atît el cît și ceilalți merită laude, și ei le primesc".

Și în presa engleză știrile despre zborul navei cosmice „Vostok-2" au umplut primele pagini. Binecunoscutul ziar „Times" scria (în numărul apărut în timp ce Titov își continua triumfalul său zbor) că cosmonautul sovietic „duce cu sine urările de bine și simpatia nu numai ale poporului său, ci și ale tuturor popoarelor". Comentînd pe larg evenimentul, ziarele britanice au subliniat avansul considerabil al Uniunii Sovietice față de Statele Unite în domeniul cuceririi Cosmosului. „Puțin îi mai desparte acum pe sovietici de Lună, prima etapă pe calea explorării planetelor — scrie ziarul „Daily Mail". Primul zbor cosmic sovietic a arătat că U.R.S.S. este prima în explorarea Cosmosului; al doilea zbor al lor demonstrează că i-au depășit pe americani în cursa spre zborul în Lună..."

Opinia publică progresistă din întreaga lume a primit strălucit performanța sovietică ca pe un factor de cea mai mare importanță în lupta pentru apărarea și consolidarea păcii. „Uniunea Sovietică" — scrie în acest sens ziarul grec „Anexartitos Tipos" — „merge cu încredere înainte în cucerirea Cosmosului. Omenirea a fost zguduită de noul succes cu adevărat fantastic al U.R.S.S. Omul a obținut o uriașă victorie în Cosmos. Rușii vizează Luna. O uriașă victorie a forțelor păcii".

Este de la sine înțeles că reprezentanții cercurilor celor mai reacționare nu au putut să privească cu ochi buni remarcabila realizare a științei și tehnicii sovietice, această realizare pusă în slujba progresului omenirii și a păcii. Aceștia au încercat fel de fel de manevre cu scopul de a discredita în ochii popoarelor sensul zborului efectuat de cosmonautul Titov. „Este o realizare științifică incontestabil senzațională — afirmă, de pildă, ziarul american „New York Mirror" — referindu-se la părerea „unor oameni de stat din întreaga lume". Ea reprezintă totodată, — încearcă însă ziarul amintit să acrediteze ideea, — un act premeditat de intimidare" „Rușii se străduie să folosească această realizare în domeniul spațiului cosmic în scopurile războiului politic și psihologic" — ții tine isonul ziarul „New York Times".

În ce scop se desfășoară această campanie? Cui îi este pe plac această ridicolă încercare de denigrare a unui eveniment care va face epocă?

Răspunsul nu este greu de ghicit mai cu seamă că însuși ziarul „New York Herald Tribune" nu face un secret din aceasta. „După cum se poate trage concluzia din comentariile primite astăzi din numeroase colțuri ale lumii — scrie ziarul — această lansare a navei cosmice a provocat pretutindeni o impresie puternică — impresia uriașului ritm și a uriașelor realizări ale tehnicii ruse. Washingtonul a fost îndurerat de acest nou succes".

Iată deci motivul pentru care încearcă scribii cercurilor monopoliste americane să denatureze sensul și importanța acestei realizări a oamenilor sovietici.

Aceste încercări nu fac însă decît să acopere de ridicol pe inițiatorii lor.

Washingtonul a fost îndurerat! În acest caz cercurile conducătoare de la Washington vor mai avea de bunăseamă, și de aci înainte, încă foarte multe motive să fie îndurerate.

Uniunea Sovietică, laolaltă cu celelalte state socialiste, au obținut și vor mai obține strălucite victorii științifice, economice și politice.

Pentru prima oară

În nenumărate domenii ale științei și tehnicei oamenii de pretutindeni s-au obișnuit să asocieze numele unor cetățeni sovietici cu noțiunea „pentru prima dată". Și cu prilejul zborului făcut de cosmonautul Titov multe lucruri s-au petrecut pentru prima oară. Astfel, în timpul celor 25 de ore de zbor, ziua și noaptea au alternat pentru Gherman Titov de 17 ori. Tot pentru prima oară un om a dormit în Cosmos și, din nou, pentru prima oară omul a dormit în stare de imponderabilitate. Savanții sovietici au furnizat o serie de amănunte și explicații deosebit de interesante cu privire la cercetările științifice întreprinse în cursul zborurilor cosmice efectuate de cosmonauții sovietici.

După cum a subliniat academicianul Vasili Parin toate condițiile zborului cosmic nu au avut nici un fel de efect asupra stării psihofiziologice a cosmonautului.

Cu prilejul zborului efectuat de Titov au mai putut fi elucidate și o serie de alte probleme care tot pentru prima oară s-au pus în viața omului pentru un timp mai îndelungat. Datorită stării de imponderabilitate, pierderea neobișnuită în greutatea corpului a provocat, fără îndoială, la cosmonaut o modificare în starea funcțională a tuturor organelor. Inima, de exemplu, a trebuit să pompeze sîngele în imponderabil prin auriculi și ventriculi. Tubul digestiv a digerat și absorbit hrana care nu irită prin greutatea ei pereții stomacului și intestinelor. Cunoscutul biochimist Serghei Severin, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S., a scos în evidență faptul că în cursul zborului, cu toată schimbarea radicală a condițiilor în care s-a aflat organismul cosmonautului, s-a păstrat integral compensarea moleculară, hormonală și nervoasă. El a calificat drept cu adevărat fantastice posibilitățile organismului omenesc de a se adapta la condiții cu totul neobișnuite de existență.

Cercetările efectuate cu prilejul zborurilor cosmonauților sovietici au constituit un prilej minunat pentru efectuarea unor variate cercetări. Se așteaptă ca zborurile cosmice să arunce o lumină puternică asupra multor probleme, inclusiv asupra problemei spațiului și timpului. După părerea unor savanți aceasta are o mare importanță pentru medicină. Profesorul Boris Klosovski arăta că în momentul în care știința și tehnica vor birui condițiile provocate de gravitația și rotația Pămîntului, este foarte probabil că se va reuși eliberarea tuturor celulelor organismului omenesc și în deosebi a celulelor nervoase de solicitările gravitației și ale rotației Pămîntului și în felul acesta va deveni posibilă prelungirea existenței lor. Este deci pe deplin posibil ca, pe viitor, medicii să înceapă să trimită oameni în Cosmos pentru a urma tratamente împotriva unor boli. Firește, aceasta va contribui la prelungirea vieții.

În urma primelor zboruri ale sateliților și navelor cosmice sovietice, biologii au cules vaste materiale referitoare la condițiile de existență a organismelor în Cosmos și la efectul exercitat asupra lor de razele cosmice precum și de alți factori. Profesorul Ivan Maiski a arătat că examinarea noului grup de organisme vii care s-au aflat timp de peste 25 de ore în spațiul cosmic pe bordul navei „Vostok-2" va permite să se extindă considerabil cunoștințele noastre despre tainele naturii. El și-a exprimat părerea că datele obținute în urma zborului lui Titov pot fi folosite pentru studierea problemei existenței vieții în afara Pămîntului, pe alte planete.

Tot în legătură cu această problemă, eminentul microbiolog Vladimir Timakov a arătat că întrucît există ipoteza că viața a fost adusă pe Pămînt de pe alte planete pătrunderea pe alte planete va oferi oamenilor de știință un prilej de a verifica această ipoteză. Așa dar, călătoriile interplanetare vor aduce lumină în problemele originii vieții în Univers, vor contribui la înțelegerea multor probleme biologice și chimice complexe, vor permite să se intervină activ în modificarea naturii organismelor pentru a se canaliza dezvoltarea lor pe făgașul necesar omului.

În legătură cu problema apariției vieții pe Pămînt deosebit de interesante sînt și relatările cunoscutului savant Aleksandr Oparin. Printre noi, oamenii de știință sovietici — a arătat acesta — în special biologii, prezintă un deosebit interes pătrunderea omului în Cosmos, nu numai pentru faptul că rămînerea în mediul cosmic este un fenomen cu totul neobișnuit pentru om, ci și pentru că datorită acestui fapt ne apropiem de problema care frămîntă omenirea de veacuri, problema vieții nu numai la noi, pe Pămînt, ci și a vieții în spațiul cosmic.

Putem face doar presupuneri despre posibilitatea vieții pe Marte, Venus și pe celelalte corpuri cerești. Fără îndoială însă că Pămîntul nu este singurul corp ceresc pe care există viață. Viața, ca formă extrem de complexă de existență a materiei, ia naștere într-o anumită etapă a dezvoltării acesteia.

Viața trebuie să apară pretutindeni unde există condiții. Aceasta nu este numai o teză teoretică. De mult încă s-a constatat că există viață pe meteoriți. Dispunem de unele dovezi inițiale care ne permit să afirmăm că în spațiul cosmic pot exista pulbere dispersată și substanțe organice. Acestea pot constitui o sursă de viață pe planeta noastră și pe altele.

Rămînerea omului în Cosmos timp mai îndelungat permite confirmarea posibilității existenței unor organisme vii în spațiul cosmic în condițiile unei protecții artificiale.

Și acum? Spre Lună!...

Ați privit vreodată Luna prin lunetă? Dacă da, desigur că v-a umplut privelișteа extraordinară a mărilor lunare, v-au impresionat umbrele parcă nețărmurite de clare ale munților, peisajul dur, aspru, cenușiu al satelitului nostru așa cum îl vedem serile, înversat, prin lentilele maritoare.

Va ajunge oare curînd omul pe Lună? V-ați întrebat cu siguranță cînd ați privit prin lunetă și această întrebare v-ați repetat-o și în aceste zile. Zborul eroic al maiorului cosmonaut Gherman Titov a făcut pe numeroși specialiști să răspundă la această întrebare cu un „Da". Un răspuns optimist, firește, dar cu un optimism întemeiat pe fapte concrete, pe calcule, pe comparații.

Ceea ce, între altele, a atras în mod deosebit atenția specialiștilor este durata lungă a călătoriei cosmice efectuate de Titov, distanța uriașă parcursă de el. Într-un articol apărut în „IZVESTIA", acad. Anatoli Blagonravov scrie că zborurile experimentale de lungă durată pe un traseu periterestru au o însemnătate excepțională pentru pregătirea în vederea patrunderilor hotărîtoare ale omului în spațiul cosmic. Savantul sovietic subliniază că în cursul noului zbor a fost trecut cu succes un examen serios pentru numeroasele dispozitive instalate la bordul navei. El a arătat că, perfecțiunea construcției, înaltul nivel de execuție, siguranța ireproșabilă de funcționare sînt particularitățile inerente tehnicii sovietice înaintate, în genere, și tehnicii rachetelor, în particular.

„Dacă se unesc între ele distanțele parcurse de Titov începînd din dimineața de duminică, în cursul celor 17 rotații descrise în jurul Pămîntului — remarcă comentatorul științific al agenției „FRANCE PRESSE" — valoarea totală a acestei traiectorii reprezintă mai mult de o dată și jumătate distanța de aproximativ 400.000 km, care separă Pămîntul de Lună. Această traiectorie a fost străbătută de Titov în mod evident, în condiții optime". Și corespondentul trage concluzia: „Omul este de aici înainte în măsură într-un viitor nu prea îndepărtat să suporte din punct de vedere fizic și moral un zbor de pe Pămînt spre Lună". Și înapoi, adăugăm noi.

Felul strălucit în care savanții sovietici au reușit să asigure cosmonautului sistemele de asigurare a activităților vitale l-a determinat pe Kenneth Gortland, om de știință englez, vicepreședintele Societății interplanetare, să declare cu entuziasm:

— Este un exceptional triumf al tehnologiei sovietice în domeniul spațial. Lucrul cel mai interesant este că nava „Vostok-2" a luat cu sine suficient oxigen și provizii pentru un zbor de recunoaștere în jurul Lunii, care ar dura de la 5 la 8 zile.

Pe de altă parte, medicul militar francez Gerard Chatelier, de la Centrul de studii și cercetări de medicină aeronautică, a declarat că, probabil, una din viitoarele etape în domeniul spațial care vor fi întreprinse va fi, după performanța maiorului Titov, zborul circumlunar cu ajutorul unor sateliți cu echipaj.

Ziarul britanic „DAILY HERALD" scrie la rîndul său: „Titov, în afară de faptul că a avut un control asupra navei sale, furnizează nenumărate mărturii asupra modului în care corpul omenesc va reacționa în cursul zborului de pionierat spre Lună, care este obiectivul declarat atît al Rusiei cît și al Americii. Cursa spre Lună se întetește. Poate că timpul pînă atunci poate fi numărat mai degrabă în ani decît în decenii".

Posibilitatea pilotului cosmic de a manevra nava, demonstrată de Gherman Titov, a atras atenția a numeroși specialiști care văd în aceasta un nou progres de mare importanță pentru viitoarele călătorii interspațiale.

— Faptul că Gherman Titov a acționat comenzile navei sale — a declarat dr. Hideo Hokawa, expert japonez în problema rachetelor — arată că Uniunea Sovietică se pregătește în vederea unui zbor cosmic spre Lună, care necesită manevre manuale.

...Încă în anul 1959 din U.R.S.S. au fost lansate rachetele cosmice „Lunik" 1, 2 și 3 care au atins Luna, au ocolit-o și au fotografiat partea ei invizibilă de pe Pămînt. Acum, după extraordinara călătorie îndelungată în Cosmos a lui Titov, să nu ne mirăm dacă într-o zi, deschizînd aparatul de radio, vom auzi că o navă cu cosmonauți sovietici a pornit, pentru o scurtă vizită, spre Lună...

Eugen PHOEBUS și U. VALUREANU

INSTANTANEE COREENE

De la Phenian — capitala Republicii Populare Democrate Coreene — faci vreo cinci ore cu trenul pînă la Cheson — oraș situat în apropierea frontierei de sud. Din tren, peisajul „țării dimineților liniștite" îți apare întocmai cum ai traversa Carpații noștri răsăriteni. Într-adevăr, relieful Coreei este în mare parte muntos. Munți stîncoși, acoperiți neuniform de păduri. Privesc la acești masivi care șerpuiesc parcă de-a lungul căii ferate și ascult la vorbele însoțitorului meu — Pak Mok Ryol. Așa îmi imaginez rînd pe rînd, armonia liniilor dinainte de război, pulverizarea înălțimilor și frîngerea piniilor în timpul bombardamentelor îndelungate și „cicatrizările" de astăzi. Munții își ondulează din nou crestele prin grația piniilor pitici ce se plantează în masiv, iar la poalele lor urmează dantela de iarbă și cîmpurile parcelate pentru cultura orezului.

Incursiune în istorie

Chesonul este singurul oraș din Coreea (a avut norocul să se găsească în zona neutră a paralelei 38) în care au mai rămas, în urma războiului, case tradiționale, scunde și cu acoperișul colțurat și ușor ridicat la capete. Alături de acestea, în ultimii ani s-au ridicat blocuri moderne cu mai multe etaje. Mozaicul acesta de arhitectură plus pagodele impunătoare prin colorit și liniile curbe, atestă vechimea acestui oraș. Tovarășul Li Sun-zu de la ziarul local „Ke song" ne-a călăuzit cu amabilitate spre a vizita cîteva monumente istorice.

Vedere din Phenian

În parcul de la marginea orașului Cheson e un podeț de demult. Lîngă el am ascultat o legendă sîngeroasă. Cu ani în urmă, aici a fost ucis patriotul Ten de către fiul regelui Li de teama unei rivalități imaginare. Pentru a stăvili mînia poporului care era de partea lui Ten, regele a ridicat un altar comemorativ. De asemenea, s-a făcut un nou pod alături de cel existent, pentru ca piatra înroșită de sînge să rămînă ca amintire. Toate acestea au fost zadarnice. Poporul n-a putut fi înduplecat. Atunci, regele a dispus mutarea capitalei țării de la Cheson la Seul.

Am suit apoi în munții din vecinătatea orașului Cheson, pînă la mormintele gemene ale regelui Kong Min Vong și reginei sale. El a domnit între anii 1365—1372 făcînd parte din dinastia Korie de unde se trage și numele de Coreea. Păzite de statui imense de străjeri și înțelepți asiatici, sculptate frumos în piatră, mormintele apar ca niște movile mari de pămînt care adăpostesc în singurătatea și liniștea munților cavouri subterane, pictate pe dinăuntru și împodobite cu fel de fel de lucruri scumpe. Ca și alte morminte de regi, acestea au fost sparte cu dinamită și pîngărite în timpul ocupației japoneze. Astăzi, datorită politicii de protecție a monumentelor de artă dusă de către statul democrat coreean, aceste locuri au fost restaurate.

Patria In-Samului

Chesonul este un oraș istoric, martor al unei civilizații milenare. Dar el este și mai vestit prin altceva: este patria In-Samului. Ce este In-Samul? Tradus, cuvîntul acesta înseamnă „chip de om" fiindcă planta, care stă la baza ceaiurilor medicinale a leacurilor clasice asiatice, are rădăcina cu chip de om. Din această „rădăcină a vieții" se face și rachiu, care — după îndemnurile celor cu care am cinstit un pahar — întărește trupul și pune în mișcare sîngele cu o forță neobișnuită. Cultura acestei miraculoase plante este însă foarte migăloasă. Pe lîngă faptul că pretinde terenuri speciale (pămînt nisipos, lipsit de microorganisme) cultura In-Samului durează mult. La început, semințele se stratifică în nisip timp de o lună pînă la o lună și jumătate, ca să încolțească. Apoi se introduc în răsadnițe. După un an se pun în cîmp, în straturi rînduite, uniform, care se acoperă, căci planta nu suferă razele solare. Aici, rădăcina se formează timp de 6 ani. Planta produce înflorescențe, dar de fiecare dată acestea se taie, lăsîndu-se numai în ultimul an. Rădăcina rezultată se prelucrează tot la Cheson, într-o fabrică anume. Și ca un simbol al renumelui regiunii, în centrul orașului, într-un parc, s-a înălțat o statuie ce reprezintă rădăcina de In-Sam.

În vizită la Panmunjon

Cine n-a auzit de numele acestei localități? Toată lumea știe că aici s-au desfășurat timp de doi ani (de la 10 iulie 1951 pînă la 27 iulie 1953) tratativele de armistițiu. Am vizitat mai întîi cabana pe frontispiciul căreia stă arborat porumbelul păcii și în care a fost semnat tratatul de armistițiu ce a pus capăt cruntului război. După aceea am intrat în zona demilitarizată care are 4 km. lățime: 2 km. la nord de linia de demarcație și 2 km. la sud. În zona neutră se găsesc 7 barăci. În cea din mijloc avea loc în ziua aceea o ședință a Comisiei de armistițiu. În mijlocul sălii se află o masă dreptunghiulară, acoperită cu postav verde. Linia de demarcație militară trece prin mijlocul mesei. De o parte erau reprezentanții Coreei de Nord iar de cealaltă — americanii...

În jurul barăcii respective erau mulți ziariști și fotoreporteri, precum și vizitatori de la Seul. Între aceștia din urmă, Ho Suk-nio, de la un ziar din Phenian, a recunoscut o fostă colegă de liceu, cu care a stat patru ani în aceeași bancă. A început să intre în vorbă cu ea dar nu a reușit decît să-și transmită salutări. Căci, în clipa aceea, poliția militară americană a ordonat mercenarilor sud-coreeni „s-o conducă" pe vizitatoarea din Seul în altă parte!

Cînd am plecat de la Panmunjon, ședința Comisiei de armistițiu nu se terminase. Am aflat ulterior că, după ce reprezentanții R.P.D. Coreene au protestat împotriva încălcării acordului de către forțele din sud, americanii au refuzat propunerea de a se retrage armamentul adus în Coreea de sud.

De la Panmunjon am plecat cu convingerea că poporul coreean va reuși într-o bună zi să-și unifice țara în pofida tuturor uneltirilor cercurilor imperialiste.

Vasile CIAUȘU

DE PRETUTINDENI

CEL MAI *mare muzeu de instrumente muzicale din Europa, se află la Leipzig. Din colecția care cuprinde circa 3500 de piese, sînt expuse în permanență aproximativ 2000 de intrumente, așezate sub sticlă, pentru a fi ferite de variațiile de temperatură.*

●

LA NEW YORK, *a fost vîndut, la un preț exorbitant, cel mai scump timbru poștal din lume, cunoscut sub denumirea „Hondurasul negru". În 1925, au fost emise inițial, doar patru timbre, din care trei s-au pierdut imediat după apariție.*

●

RECENT, *Cecile Langlois, una din cele cinci celebre surori gemene Dionne din Canada, a născut doi gemeni sănătoși.*

●

ÎN TIMPUL *unor demonstrații de stradă care au avut loc la Paris, unii corespondenți ai ziarelor au cunoscut „pe propria lor piele" tăria bastoanelor de cauciuc ale polițiștilor. Pentru a evita pe viitor asemenea... erori, poliția a hotărît ca în timpul unor asemenea evenimente ziariștii să aibă asupra lor semne vizibile de recunoaștere. Pe o tăblișă — de mărimea numerelor de la automobile — este reprezentată stema capitalei, numărul de ordine al ziaristului, precum și cuvîntul „presse".*

●

PRIMUL recensămînt al populației din lume s-a efectuat în Egiptul antic acum 5.000 de ani. Ulterior, asemenea acțiuni s-au mai întreprins în Persia, China antică, Grecia antică, Roma antică și Babilon. Scopul recensămintelor era de a stabili numărul bărbaților tineri și sănătoși apți pentru serviciul militar.

●

EXISTĂ dovezi că locuitorii Romei și ai Galiei au folosit cu 300 de ani î.e.n. foarfecele. Acest obiect se deosebea însă mult de cel utilizat în zilele noastre. Un foarfece asemănător celui actual a fost găsit în Iran în morminte care datează din anul 800.

●

INDIENII din America de sud foloseau gazele otrăvitoare în timpul războaielor. Ei foloseau de regulă... ardeiul roșu, care pus pe foc produce un fum înecăcios.

●

VINUL cel mai vechi— datînd de acum 1.600 de ani — se află în Muzeul vinului din Speyer din R. F. Germană. El a fost descoperit într-o amforă, în urmă săpăturilor făcute în apropierea acestei localități.

●

COLECTIVUL uzinei electro-mecanice din Kurgan (U.R.S.S.) a elaborat un proiect pentru realizarea unei stații mobile monofazice de transformare. Stația montată pe un autocamion va permite ca în plin cîmp, după ce s-a făcut legătura cu rețeaua de înaltă tensiune, să se pună în funcție diferite mașini.

●

PIELICELELE Karakul, atît de căutate în întreaga lume sînt de diferite culori închise. Pentru a ajunge aici crescătorii de animale au depus o muncă care a durat secole întregi. Totuși, pielicelele Karakul de culoare albă nu s-au putut realiza. Recent, colaboratorii Institutului Unional de cercetări științifice în domeniul creșterii oilor Karakul din U.R.S.S., împreună cu cîțiva ciobani, au obținut, după multe experiențe efectuate, pielicele Karakul de culoare albă.

●

HARTA geografică a Franței prezintă cîteva denumiri ciudate. Așa, de pildă, aflăm că există în această țară riul Aa și lacul Oo.

●

UN INSTITUT din Oslo a stabilit că membrii care au iernat în Antartica s-au înarășat în medie cu 7 kg în cazul unei alte expediții, sporul în greutate a fost de 5,3 kg.

●

POTRIVIT aprecierilor unor specialiști olandezi, cafeaua are cel mai bun gust atunci cînd este servită la o temperatură de 74 grade. Dacă cafeaua este băută la 30 de minute după ce a fost preparată, pierde 10 la sută din aromă, iar la un interval de o oră — 20 la sută din calitățile pe care le are.

●

S-A CONSTATAT că sticla găsită într-un teren umed sau în apă, examinată cu ajutorul microscopului, poate să indice cu mare aproximație anul în care a fost fabricată. Totul este ca specialiștii să țină seama de schimbările chimice petrecute la suprafața sticlei. În felul acesta s-a putut stabili vechimea sticlei găsite în ruinele orașului Sardi din Turcia (anul 378), sau de pe unele corăbii scufundate.

Plini de nerăbdare, cei dintîi admiratori ai Deltei au ieşit pe punte

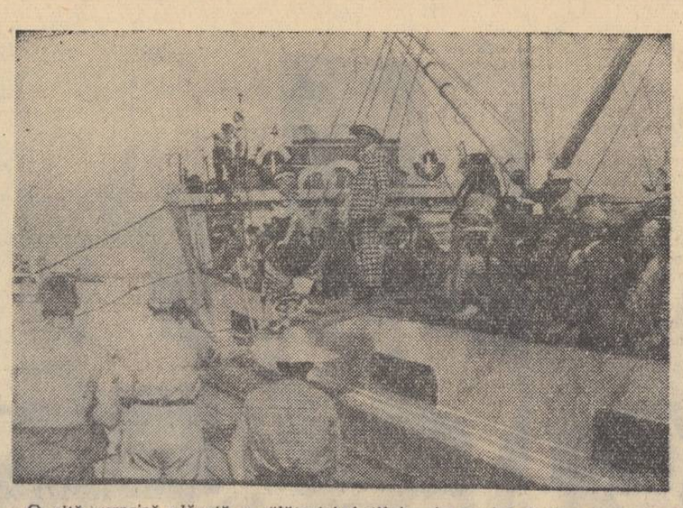

O altă surpriză plăcută a călătoriei: întîlnire în portul Sulina, cu colectivul de artişti care turnează filmul „Porto-Franco"

Excursie în Deltă

Şapte zile minunate petrecute pe apă în tovărăşia a 80 excursionişti, oameni ai muncii din Bucureşti, Piteşti, Craiova, Sibiu, Suceava, amatori de peisaje rare, de plimbări cu vaporul şi mese pescăreşti. Excursia organizată de O. N. T. „Carpaţi" ne-a dat putinţa să admirăm unul din cele mai pitoreşti colţuri de ţară, cel mai preţios dar al Dunării depus ca ofrandă la picioarele Mării Negre, Delta.

Către amurgul ultimei zile a săptămînii şi cea dintîi a excursiei noastre, viitoarele gazde plutitoare ne-au primit în portul Galaţi, curate şi ferchezuite, gata pregătite să ne poarte timp de mai multe zile pe întinderile de oglindă ale Dunării. Cele două vapoare T. A. V. S. 29 şi T. A. V. S. 26 care au mers tot timpul strînse unite ca nişte surori gemene remorcate de „Ceamurlia" ne-au devenit de la început prietenoase. Ne-am acomodat fără greutate cu cabinele, cu puntea, cu marinarii, în general cu viaţa pe vas. Ultimele pregătiri înaintea călătoriei au fost repede încheiate.

Pe un ton grav, trei şuierături de sirenă taie strident liniştea nopţii. Cîteva clipociri de apă lovită de pupa vaselor, o legănare abia simţită şi luminile din port scînteiază tot mai palid.

Momentul ridicării ancorei la prima oră după miezul nopţii a fost trăit diferit: cu emoţie de cei ce nu se mai întîlniseră cu peisajul Deltei, cu plăcere la gîndul bucuriilor ce-i aşteaptă de „iniţiaţi" şi în sfîrşit fără comentarii de către cei ce dormeau. Timp de aproape o noapte am plutit fără nici o oprire.

... A doua zi dimineaţă, puntea a devenit, într-un timp record, ce-i drept la început mai timid, o veritabilă plajă. Momentul era prielnic. De sus din înălţimi, un soare de aur trimitea mii de săgeţi fierbinţi. Jos, Dunărea strălucind arunca ochiri promiţătoare, pe care deocamdată nu le puteam decît admira. De abia către seară la prima acostare, apele uşor încălzite de dogoarea de peste zi ne-au primit ca o mîngîiere.

Înaintam cu destulă viteză către Tulcea.

Pe măsură ce înaintam către oraş, adevărată poartă de intrare în Deltă dispre uscat, se conturau tot mai vizibil clădirile, zidurile şi coşurile fabricilor. Tulcea de azi renăscută, cu blocuri noi, luminoase.

De aici începem adevăratul drum către Deltă.

Canalul Sulina pe care intrăm în dreptul Ceatalului Sf. Gheorghe ne aşterne înainte un covor drept, lucitor de ape. Braţul Sulina se întinde ca o adevărată magistrală lichidă străjuită de o parte şi de alta de diguri de piatră şi sălcii bătrîne. Grindurile, fişii de uscat, formate din depunerea aluviunilor de o parte şi de alta a canalului ne vor însoţi pînă la intrarea în mare.

Undeva în stînga, la mare depărtare se zăreşte un brîu gros de vegetaţie Este vechiul braţ al Dunării. Cel nou rectificat, pe care plutim noi scurtează mult drumul către mare, spinte cînd în două lacul Obretin. Peste puţin timp, de o parte şi de alta a canalului se înşiruie primele case ale unui sat pescăresc. De-a lungul a 7-8 km., această localitate numită Crişan ne arată rînd pe rînd locuinţele sale curate, văruite îngrijit, împrejmuite de covoare de petunii. Cîndva satul ca şi celelalte aşezări pescăreşti ale Deltei se mistuia lovit de malarie uitat de stăpînire în această împărăţie a stufului. Astăzi aici înfloreşte civilizaţia. Din vapor am putut observa o firmă albastră pe care scria: „Magazin universal". Pe garduri, dantelele albe şi negre ale plaselor pescăreşti se uscau în soare.

Am părăsit pentru un timp braţul primitor al Sulinei şi pe un braţ al vechii Dunări ne-am îndreptat către cunoscuta aşezare de pescari, satul Mila 23.

Şi aici am întîlnit semnele unei vieţi noi, înfloritoare. Cherhanaua nouă, şcoala, magazinul alimentar, căminul cultural.

Din acest sat pe un canal îngust pe care l-am străbătut cu ceamul — vas mai mic care se poate strecura uşor pe canalele întortochiate, ne-am tăiat drum prin inima Deltei către lacul Matiţa. Erau ceasurile după amiezii. Un canal îngust, dar în acelaşi timp suficient de larg pentru ca ceamul să se deplaseze destul de uşor se întindea înaintea ochilor. Pe laturile sale, parapetul viu, verde de stuf înalt de 4-5 metri ne-a închis brusc privirea către orizont. Intram în locurile unde stăpîneşte plaurul, uriaşe insule de vegetaţie plutitoare.

Şi acum... la carnaval

Prin stufăriş, spre lacul Matiţa

La un moment dat, toţi cei prezenţi pe vas au scos un singur strigăt de exclamaţie, îndreptîndu-şi cu toţii privirea în sus. În văzduh în aceeaşi direcţie cu vaporul cu aripile uriaşe larg desfăcute, zbura un pelican. Văzusem în sfîrşit un pelican, aici în Deltă. Apoi mult timp pasărea a revenit din stufăriş zburînd mereu înaintea noastră, deschizîndu-ne parcă drumul către lac. Peisajul ne oferea cu dărnicie toate comorile sale.

Către dreapta un canal îngust purta pe deasupra o mantie de nuferi. Pe tipsiile verzi şi late ale frunzelor, cupele adînci albe cerate ale florilor se odihneau primind mîngîierile gingaşe ale soarelui. Era un adevărat cîmp înflorit. Nu ştiu dacă canalul poartă sau nu un nume. Cert este că spontan noi cei prezenţi, impresionaţi de aceeaşi frumuseţe i-am găsit unul: „aleea nuferilor".

Înaintam pe un drum cu multe ocolişuri. La fiecare cotitură ne aştepta cîte o surpriză. Şi dacă printre noi s-ar fi găsit şi vînători, peisajul ar fi căpătat pentru ei un farmec în plus. Raţe şi gişte sălbatice se înălţau cu filfîiri repezi din bălţi nevăzute de noi, iar egrete graţioase îşi desfăceau aripile în pliseuri mărunte, albe. Stîrci purpurii şi flamingo ne salutau din zbor, dispărînd undeva în pădurea de trestii. Lacul Matiţa a apărut ca o surpriză din stufăriş. O întindere de apă albastră, purpurie, vînătă, scînteind în soare în mii de valuri creţe.

Zilele următoare ne-au oferit la fel de multe bucurii.

Deopotrivă de receptivi la frumuseţea peisajului ca şi la distracţiile improvizate seara pe punte, nimeni n-a scăpat niciun prilej să le guste.

În seara cînd ne înapoiam spre Tulcea un necunoscut aflat întîmplător pe punte cu greu şi-ar fi dat seama cu ce fel de oameni are de-a face. L-ar fi întîmpinat o mulţime pestriţă, îmbrăcată în cele mai bizare costume de diferite forme şi mărimi, dar nu lipsite de culoare locală: cercei, brăţări din scoică şi melci, flori de trestie, fructe şi frunze de papură şi alte accesorii pe care fantezia fiecăruia le-a mai adăugat. Carnavalul, despre el e vorba, ne-a distrat de minune.

Concursul „Cine ştie,cîştigă" organizat tot pe vas şi focul de tabără de la gura canalului Dranov au fost alte prilejuri de distracţie care într-o excursie îţi oferă o plăcere în plus.

O desfătare mai mult a fost baia la Marea Neagră, la Sulina, dar mai ales la Sf. Gheorghe. Remarca aceasta deosebită pentru plaja de la Sf. Gheorghe se datoreşte nisipului fin al plajei şi peisajului marin deosebit de restul litoralului.

Impresiile excursiei sînt desigur variate şi multiple. Am vizitat diferite aşezări ale Deltei şi ne-am desfătat cu pitorescul peisajului. Pretutindeni ne-a impresionat măreţia naturii, dar poate mai mult priceperea şi puterea omului care ştie s-o stăpînească şi s-o supună.

Ioana PĂTRAŞCU

O artistă din Muscel

Am găsit-o pe Silvia David în pridvorul împodobit cu flori, însăilînd cu acul, pe o pînză de cînepă, conturul unor desene neasemuit de frumoase.

Printre ferigi cu frunzele dinţate, am suit scările bătrîne de lemn. O clipă, mi-am rotit privirile, jur împrejur. În grădina Silviei David, se întinde împărăţia florilor; a florilor care-şi deschid cupele mirositoare primăvara, şi nu şi le închid decît atunci cînd năvălesc dinspre munţi, hulubii minusculi ai iernilor.

Silvia David, cunoscuta artistă populară a Muscelului, ne-a primit cu căldură. Am surprins-o desăvîrşind pe cînepă, lucrarea inspirată de versurile poetului Eugen Jebeleanu şi intitulată „Flori pe ruinele Hiroşimei". Am pătruns împreună într-o cameră mare împodobită cu broderii. După cum am aflat aici, a fost deschisă expoziţia permanentă de artă decorativă a Silviei David. Păşim sfioşi ca într-un sanctuar. Modelele ne încîntă. Frumuseţile sînt grăitoare. Tablourile vorbesc. În „Simfonia pădurilor", simţi vîntul care bate, auzi frunzele foşnind, urmăreşti căprioarele zburînd nestăvilite. În „Raiul lui Sadoveanu", întîlneşti primăvara vieţii noi, strălucind cu fiecare ram, cu fiecare floare. În „Porumbeii păcii", simţi că pluteşti alături de păsările albe, în împărăţia zărilor albastre, cărora artista le-a dăruit semnul permanenţii şi al veşniciei

Silvia David este o artistă originală. Modelele ei sînt mereu altele. Nu se repetă niciodată. Desenele îi aparţin. Inspiraţia este spontană. Conţinutul nou al pînzelor de cînepă, îl încadrează în străvechi şabace româneşti. Arta bănăţeană de demult vorbeşte în pînzele ei. Flora neasemuit de variată a Călimanului, muntele la poalele căruia şi-a petrecut copilăria, apare adeseori pe pînzele sale. La unele lucrări, firele sînt scoase. La altele, broderiile sînt pline, împodobite cu fir de aur, de mătase sau de in. Oricum ar fi, lucrările Silviei David stîrnesc admiraţia tuturor celor care le văd. Ele strălucesc în marile hoteluri bucureştene, în casele de odihnă ale sfaturilor populare din ţară, în saloanele Fondului Plastic, în muzeul de artă populară al ţării. Ele au fost distinse cu nenumărate premii şi diplome în ţară şi în străinătate. Cu ele sînt dăruiţi oaspeţii de peste hotare care poposesc pe pămînturile Muscelului.

La cei 74 de ani pe care îi are, Silvia David este încă tînără. Puterea ei de muncă te contaminează. „Sînt fericită, ne spunea, că am ajuns să trăiesc aceşti ani cînd lucrările mele sînt atît de preţuite şi cînd, tuturor de la mic la mare, ni s-au deschis porţile consacrării şi fericirii".

Ospitalieră, muncitoare şi modestă, Silvia David îşi trăieşte viaţa în linişte, aici, sub pădurile de brazi ale plaiurilor muscelene. În caietul de vizită al expoziţiei sale, au scris cuvinte de laudă muncitori, intelectuali, artişti, scriitori, educatori, elevi, oameni şi oameni din toate colţurile ţării. Cineva, un poet anonim şi-a făcut cunoscută vizita prin cîteva versuri:

...„De mult lucrează artista populară
I-au nins în păr, furtunile-n şuvoi
Dar mîna-i încă tînără şi ară
Umplînd de rod ogorul vieţii noi".

Este ceea ce încîntă şi dă puteri de muncă, talentatei artiste populare din străvechiul oraş al Cîmpulungului muscelean.

Nicolae NASTA

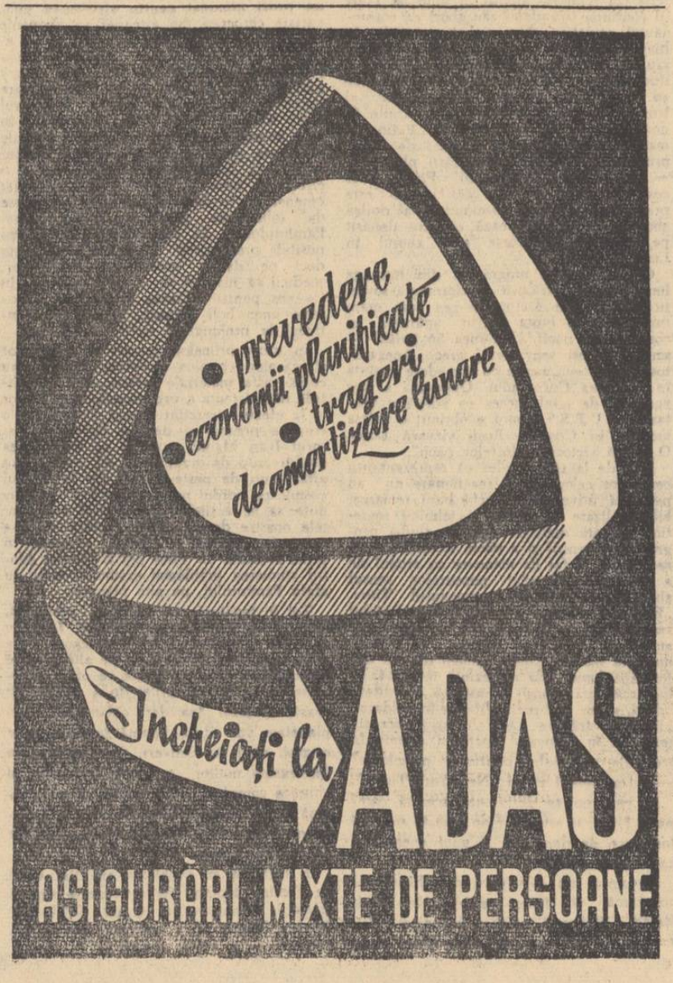

MAGAZIN MEDICAL

TRANSPORTAREA ACCIDENTATULUI

Nu aţi văzut un om, pe stradă, cum se opreşte, se clatină şi apoi cade jos? Care este primul gest făcut de cei din jur. — şi de dumneata printre ei? Repede, dorind să-i ajutăm, îl ridicăm în picioare. Îl aşezăm şi începem să-i facem vînt, să-i stropim cu apă. Intenţia noastră-i bună, dar am pornit la ajutorarea leşinatului săvîrşind o greşeală: **nu ridicaţi niciodată un om care şi-a pierdut cunoştinţa**, pentru că poziţia verticală face ca creierul să fie şi mai mult lipsit de sîngele de care are nevoie ca să funcţioneze, ceea ce măreşte pierderea de cunoştinţă în loc să o combată. Leşinatului trebuie să i se desfacă toate legăturile care stînjenesc circulaţia sîngelui: cravata, gulerul cămăşii, sutienul, cureaua, jartierele etc. I se frecţionează tîmplele şi faţa cu apă rece şi este uşor lovit pe obraji cu o cîrpă sau o batistă udă.

După ce şi-a revenit în simţiri, în caz că nu poate umbla, doi oameni pot să transporte accidentatul pe braţele lor care alcătuiesc un fel de scaun: se aşează faţă în faţă, îşi prind reciproc mîinile alcătuind o chingă pe care se aşază şi una pe care se sprijină bolnavul care cuprinde pe cei doi ajutori de după gît.

Dacă accidentatul prezintă o stare mai gravă (fractură, arsură gravă) atunci el trebuie transportat culcat, pe o targă improvizată, după ce i s-a dat primul ajutor necesar. Se poate improviza o targă dintr-o uşe scoasă din ţîţîni, dintr-o scară pe care se întind 2-3 scînduri; o rogojină, o pătură sau un covor pot fi şi ele folosite drept targă de transport.

Accidentatul nu trebuie aşezat de pe locul accidentului pe targă oricum, ci cu mare băgare de seamă. Targa improvizată se aşază chiar lîngă accidentat; acesta este apucat de 2-3 oameni, unul îl ţine de subsuori, altul îl apucă trupul pe dedesubt iar al treilea îi susţine picioarele. Accidentatul nu este ridicat tare sus, ci săltat numai atît cît să poată fi aşezat alături, pe targa improvizată. Targa tare, dintr-o uşe sau o scară, poate fi purtată de 2 oameni; targa moale (covor, rogojină etc.) nu poate fi transportată decît de 4 oameni, cîte unul la fiecare colţ, care să ţie întinsă targa. Bolnavul pe targa improvizată poate fi dus astfel la postul medico-sanitar dacă este aproape acest post; dacă-i departe targa cu bolnavul se aşează în camion, căruţă sau sanie aşternute cu fîn mult. În acest fel, accidentatul poate ajunge în bune condiţiuni la postul sanitar.

Dr. Gh. LINCA

Cum ne apărăm de căldură

Temperatura corpului omului se menţine constantă datorită unui complicat mecanism de termoreglare. Temperatura normală luată în gură e de 37°. Cea axilară sub 37°. Temperatura rectală e cu 1/2 grad mai mare decît cea axilară. Desigur că există şi variaţiuni fiziologice. Dimineaţa temperatura e cu 1/2—3/4 grad mai mică decît seara. La muncitorii care îşi desfăşoară activitatea noaptea lucrurile se petrec invers. După un efort muscular temperatura corpului creşte cu 1—1,1/2°C în timpul somnului temperatura corpului scade şi de aceea simţim nevoia de a ne acoperi. De asemenea, cînd sîntem obosiţi, resimţim o senzaţie de răceală. Termoreglarea despre care am amintit este rezultatul unui proces atît chimic cît şi fizic. Termogeneza — producerea de căldură se face pe cale chimică — şi termoliza, — pierderea de căldură se face pe cale fizică.

Pentru a lupta cu eficacitate împotriva căldurii trebuie deci să ne străduim ca organismul nostru să aibă o termogeneză cît mai scăzută. Izvorul cel mai important de căldură e alimentaţia. Prin transformările chimice pe care le suferă alimentele ingerate, se degajă energie şi căldură. Grăsimile produc mai multă căldură. Un gram de grăsime prin ardere produce 9 calorii. Proteinele — elementul primordial în constituţia cărnii — furnizează şi ele, la rîndul lor, multă energie şi căldură. În alimentaţia din timpul zilelor calde va trebui deci să ţinem seama de aceşti factori. Vom căuta să evităm grăsimile — fie de origină animală (grăsimea, slănina, untul), fie de origină vegetală (untdelemn). De asemenea vom consuma carnea în cantităţi cît mai reduse. Fasolea uscată, iar brînza şi ouăle bogate şi ele în substanţe proteice (albumine) se vor consuma moderat. În schimb alimentaţia noastră va fi bogată în vegetale şi fructe.

Căile prin care se produce termoliza sînt: 1) iradierea, convecţia (îndepărtarea maselor de aer încălzite prin schimbul de pături mai reci) şi conductibilitatea: 2) evaporarea apei prin plămîni şi piele; 3) încălzirea aerului inspirat, la temperatura corpului. S-a socotit că din cantitatea totală de căldură excedentară 50—60 la sută se pierde prin iradiere şi conductibilitate, 25—30 la sută se pierde prin evaporare, 2—3 la sută prin încălzirea aerului inspirat şi cam tot atîta pe alte căi. Aceste mecanisme sînt coordonate de sistemul nervos prin intermediul aparatului vasculo-sangvin. Cînd ne încălzim, vasele de sînge se dilată. Volumul sîngelui circulant creşte, bătăile inimii şi deci pulsul, devin mai frecvente. Trebuie să ştim însă că ţesutul adipos subcutanat constituie un strat care se opune pierderii de căldură. De aceea oamenii graşi suportă căldura mai greu decît cei slabi. În lupta împotriva căldurii trebuie să ţinem seama şi de îmbrăcăminte. Îmbrăcămintea din timpul verii va trebui să fie largă pentru ca circulaţia sîngelui să se facă uşor — va fi totdeauna de un colorit deschis.

Evaporarea are de asemenea un rol important. Ea se efectuează prin plămîni şi piele. Pielea are peste două milioane de glande sudoripare. Evaporarea unui cm² de transpiraţie absoarbe căldură de 0,58 calorii. Ca să se producă evaporarea aerul trebuie să fie cît mai uscat.

Este limpede că putem ajuta organismul nostru şi în această privinţă. Îmbrăcămintea noastră trebuie să permită o evaporare activă şi în acelaşi timp aerul în care lucrăm să fie cît mai uscat şi cu o ventilaţie cît mai bună. Curăţenia pielii, a părului şi a vestmintelor, duşurile zilnice, sînt elemente care ne ajută cu eficacitate în lupta împotriva căldurii.

Dr. I. HARAS

Interesant şi util de ştiut

● CREŞTEREA unghiilor a putut fi măsurată fotografic, stabilindu-se că ea atinge 0,1 mm pe zi. Această creştere nu e influenţată de vîrstă, alimente sau boli. Ea continuă, un număr de zile, chiar după moarte.

● TELEFONUL poate leza nervul facial şi provoca paralizii parţiale ale muşchilor feţii. Aceasta se întîmplă mai ales la persoanele care întreţin convorbiri îndelungate şi care, pentru a avea mîinile libere, fixează receptorul telefonului între umăr şi faţă, apăsînd astfel asupra nervilor. Atenţie deci la convorbirile prelungite.

● CIŢIVA biologi au demonstrat că proteinele provenite din alimente se amestecă în stomac şi intestine cu diferite proteine provenite din secreţiile normale ale glandelor digestive. Toate aceste substanţe sînt prefăcute şi absorbite de organism. Mai mult chiar, s-a putut constata că intestinul subţire al omului contribuie cu aproximativ 0,500 kg. din produsele sale mucoase la totalitatea proteinelor digerate. Indiferent de alimente, omul consumă deci proteine. Concepţia despre un vegetarianism pur îşi pierde orice sens.

● SAVANŢII sovietici au constatat că durata de acţiune a unor medicamente poate fi mult timp sporită prin adăugarea unor polimeri. Au putut fi realizate astfel substanţe anticoagulante cu acţiune prelungită, preparate antialgice (care combat durerea) cu durată mare şi chiar unele medicamente cum este P.A.S.-ul (folosit în tuberculoză) care nu mai necesită administrări frecvente.

Preparatele anticoagulante, care sînt întrebuinţate în infarctele de miocard, flebite etc. prin adăugare de polimeri pot fi administrate — datorită acţiunii lor îndelungate — odată pe lună.

● PRINTRE componentele lăptişorului de matcă — bogat în vitamine aminoacizi — indispensabili organismului — s-a pus recent în evidenţă o substanţă cu proprietăţi antibiotice, un acid denumit AHD, care acţionează asupra unor numeroase specii de microbi, împiedicîndu-le dezvoltarea. AHD mai are o acţiune reglementatoare asupra celulelor obosite, şi mai ales influenţează favorabil leucemia.

● HIDROSORBIDUL, un nou preparat sovietic, a îmbogăţit recent arsenalul terapeutic al unor boli de inimă. Hidrosorbidul, medicament cu acţiune coronaro-dilatatoare, şi-a dovedit eficacitatea în angina de piept şi în toate manifestările dureroase provocate arterelor coronariere care hrănesc inima. Spre deosebire de nitroglicerină sau alte produse asemănătoare — folosite în accesele anginoase — hidrosorbidul nu provoacă fenomene secundare neplăcute (dureri de cap, ameţeală, transpiraţie) şi are o acţiune mai prelungită.

Medicul vă sfătuieşte

VANDA — Bucureşti: Pentru a putea obţine cel mai corespunzător tratament în cazul dv., este necesar un examen clinic şi un examen local atent, motiv pentru care vă sfătuim să vă prezentaţi cît mai curînd într-un consult la un medic specialist dermatolog.

MIORIŢA M: Nu înţelegem pentru ce pînă în prezent nu v-aţi prezentat la nici un consult medical pentru problema ce vă interesează. Vă sfătuim să nu neglijaţi şi să vă adresaţi în cel mai scurt timp atît unui medic specialist ginecolog, cît şi unui endocrinolog.

POPESCU OCTAVIAN — Ploieşti: Cu siguranţă că dacă aţi fi indicat adresa dv., aţi fi primit răspunsul mult mai curînd, deoarece numărul de scrisori adresate redacţiei este foarte mare şi spaţiul destul de limitat. În cazul dv. este indicat să faceţi injecţii cu Progesteron, 8 fiole pe lună (1 fiolă la 3 zile intramuscular), stricnină şi să luaţi Vitamina E. Petreceţi concediul de odihnă la munte.

SÂNDEL — Oradea: Nu este cazul să vă preocupaţi de problema pe care o ridicaţi în scrisoarea adresată redacţiei noastre.

Timpul va rezolva în mod favorabil preocuparea pe care o aveţi. Considerăm că ar fi util un control la un medic endocrinolog.

TEVEL — 1961: Petreceţi concediul de odihnă într-o localitate de munte. Un tratament cu stricnină, Vit. B.1 fortisimo şi Cavit vă va putea fi de folos.

OCTAVIA — P. Neamţ: Puteţi consuma fără grijă usturoiul dacă-l suportaţi bine. 100 gr. de usturoi conţin 6,7 gr. protide, 0,06 lipide, 28 gr. glucide şi dă 132 calorii. Este prin urmare hrănitor.

Ne surprinde faptul că aţi acceptat folosirea procedeului recomandat de prietena dv. Nu-l mai folosiţi, căci nu are nici o valoare.

Pentru cîntăreţii amatori

De la un capăt la celălalt al ţării, mii de ansambluri corale şi nenumăraţi solişti vocali — alături de instrumentişti, dansatori şi actori — fac dovada inepuizabilelor resurse ale poporului iubitor de frumos, scoase la iveală o dată cu dezvoltarea fără precedent (luată în anii noştri) de mişcarea artiştilor amatori. Minunat instrument muzical este vocea omenească, mai ales valorificată de o bună tehnică vocală! Da, dar pentru că este un instrument viu, vocea are nevoie şi de unele îngrijiri speciale ţinînd de domeniul igienei. Dintre preocupările oricărui cîntăreţ, fie el profesionist sau amator, nu e posibil să lipsească igiena vocii.

● **Principala regulă de igienă, pentru oricine doreşte să-şi menajeze vocea, este respiraţia pe nas.** De fapt, acesta este singurul fel de a respira normal şi corect. Trecînd prin nas, aerul inspirat este filtrat, încălzit şi umezit. Dimpotrivă, respiraţia pe gură este anormală şi contraindicată. Aerul rece şi uscat, ca şi impurităţile, ajung direct şi rapid pe coardele vocale, iritîndu-le.

● Respiraţia corectă pe nas are o importanţă cu totul deosebită în timpul concertelor date în aer liber, mai ales seara, pe răcoare. La fel cînd se cîntă în săli cu ventilaţie nu prea bună, pe scene cu un aer uscat şi bogat în praf.

● Deci nasul este protectorul organului vocal, iar orice tulburare care ar stînjeni buna circulaţie a aerului prin nas face să scadă şi randamentul vocii. Cine cîntă este obligat să se trateze fără întîrziere dacă suferă cumva de polipi nazali, deviaţie de sept, sinuzită sau alte asemenea afecţiuni.

● Pentru un cîntăreţ, guturaiul aduce după sine două neajunsuri enorme:
— Astupă nasul. Cum să mai cînţi cu nasul înfundat?
— Se propagă la laringe şi apoi către trahee şi bronhii. Guturaiul chiar se şi numără printre cele mai frecvente cauze ale răguşelii, inamicul de temut al cîntăreţului.

● Ca orice organ, laringele nu trebuie supus la o muncă ce ar depăşi posibilităţile lui. Eforturile vocale rău dozate, exagerările, se răsfrîng mai curînd sau mai tîrziu asupra vocii.

● Un sportiv, înainte de competiţie, are grijă să-şi facă totdeauna încălzirea. Cîntăreţul, înainte de repetiţie sau înainte de concert, trebuie să-şi pregătească glasul pentru efort, prin cîteva vocalize uşoare.

● Dacă un cîntăreţ vorbeşte în mod obişnuit pe un timbru de bariton şi la cor cîntă tenor, se prea poate ca laringele lui să nu reziste multă vreme la un astfel de regim.

● Este de la sine înţeles că orice cîntăreţ are obligaţia de a se proteja contra frigului şi mai ales contra schimbărilor bruşte de temperatură. De asemenea, el se va feri de băuturi prea fierbinţi. În timpul sezonului călduros, va consuma încet şi cu prudenţă îngheţata sau băuturile reci, evitîndu-le cu desăvîrşire atît timp cît are corpul înfierbîntat sau imediat după concert.

● Aerul uscat este un rău prieten al căilor respiratorii în general şi al corzilor vocale în special. În anotimpul rece, instalaţiile de încălzire centrală usucă aerul. Cel care cîntă este deci primul interesat — dacă are calorifer la el acasă sau la locul de muncă — să umezească aerul prin instalarea de vase poroase de lut ars pline cu apă.

Dr. Al. GHEORGHIU

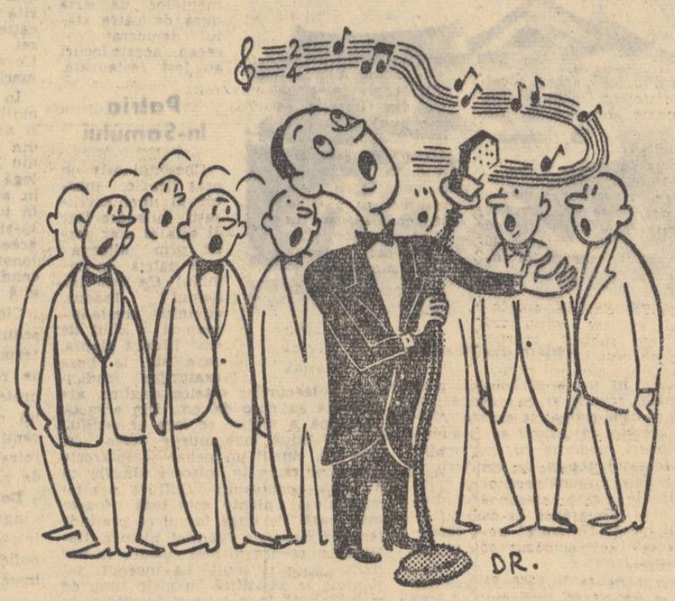

SPORT

Urmărind „Cursa Scînteii"

— De la trimişii noştri —

Adevenit o tradiţie ca, în fiecare an, cei mai buni ciclişti ai ţării să-şi dea întîlnire în faţa impunătorului edificiu al Casei Scînteii. De aici pornesc grupele multicolore ale concurenţilor ca să străbată sute şi sute de kilometri, angajaţi într-o dispută sportivă de un mare dinamism, cu o succesiune de faze care au făcut întotdeauna din „Cursa Scînteii" una din cele mai spectaculoase întreceri ciclistice.

Aşa se petrec lucrurile şi anul acesta, cu prilejul celei de-a 14-a ediţii a tradiţionalei competiţii pe etape organizată de ziarul „Scînteia".

Cincizecişinouă de concurenţi au luat plecarea, luni 7 august, la orele 14, din Piaţa Scînteii, pornind să străbată primii kilometri ai unui traseu cu totul inedit, ceea ce a constituit un punct de atracţie atît pentru concurenţi, cît şi pentru numerosul public de pe traseu, care în majoritatea lui nu a mai fost străbătut de nici o caravană ciclistă.

Un clasament inedit

„Cursa Scînteii" nu se dezminte. Este în continuare competiţia care prilejuieşte an de an, afirmarea a noi talente care s-au urcat apoi pe treptele măiestriei sportive. Ediţia din acest an a stabilit însă un adevărat record. Din 59 de participanţi, 27 au luat pentru prima oară startul în „Cursa Scînteii", iar dintre aceştia, peste 90 la sută nu au decît între 18 şi 20 de ani. Pentru ei şi pentru stimularea lor organizatorii au alcătuit, pentru prima oară în istoria competiţiei cicliste de la noi, un clasament al debutanţilor. Şi aceştia nu s-au menajat de fel pentru a justifica prezenţa într-o competiţie atît de dificilă. Au fost prezenţi la numeroase acţiuni curajoase, fără a se lăsa impresionaţi de personalitatea unor rutieri versaţi pe plan intern şi internaţional. Merită în special remarcaţi tineri ca Gheorghe Bădără (C.S.M. Brăila), Traian Cojocneanu, C. Tudose (Dinamo Bucureşti), V. Grigoriu (Voinţa), I. Ardeleanu (Olimpia Braşov), M. Mihălceanu (Flacăra roşie), A. Rusu şi St. Padiu (Petrolul Ploieşti), St. Marcef (I.T.B.) şi mulţi alţii ca ei.

„Cum am cîştigat tricoul galben"

— Am pornit la fapte mari chiar de la început — ne-a mărturisit, luni seara la Piteşti, Aurel Şelaru. *În prima etapă, după cîteva kilometri doar, m-am alăturat cu toată hotărîrea unui grup de fugari. Distanţa dintre noi şi pluton creştea văzînd cu ochii, dar un cui mi-a perforat un cauciuc, răsturnîndu-mi toate calculele. Eram totuşi mulţumit că în grup se aflau trei colegi de club. Am rămas să rulez cuminte în pluton, dar nu renunţasem la gîndul de a realiza un lucru deosebit. Doream să îmbrac tricoul galben, acest tricou atît de fascinant. Şi ocazia s-a ivit. Borna km. 108 a fost punctul prielnic. Plutonul era compact. Primii fugari fuseseră prinşi. Împreună cu încă cinci alergători am spus la revedere colegilor de pluton, pe care apoi nu i-am mai revăzut decît la Piteşti, după o aşteptare de 5 minute. Cîştigasem etapa, tricoul era pe umerii mei. Dar dincolo de marea bucurie a victoriei, gîndurile îmi erau la ceea ce va urma...*

Tricoul galben, ţinta tuturor alergătorilor

Să cîştigi tricoul galben este în adevăr o performanţă deosebită şi nu stă la îndemîna oricui. Dar nu aceasta este totul. Să-l păstrezi etapă de etapă, să ţi-l aperi cu încăpăţînare împotriva tuturor acelora care vor, la fiecare pas, să ţi-l răpească — aceasta este marea performanţă a unui rutier de clasă. Această misiune este cu atît mai dificilă într-o cursă individuală — cum este „Cursa Scînteii" — în care colaborarea între colegii de club nu este îngăduită.

Aurel Şelaru, acest tînăr în vîrstă de 25 de ani, înalt, suplu, cu chip de adolescent, foarte liniştit şi... inofensiv atunci cînd nu este pe bicicletă, a fost intransigent cu acei care schiţau cel mai mic gest care i-ar fi putut pune în primejdie poziţia de lider. Mereu pe primul plan al plutonului, cu ochii ţintă pe Dobrescu, Neagoe, Gane, aflaţi doar la un pas de tricoul galben, ca şi pe ceilalţi adversari, el a controlat pînă acum cu autoritate cursa, dovedind tuturor că este un lider cu personalitate...

Un grup de evadaţi conduşi de purtătorul „tricoului galben", A. Şelaru (etapa Piteşti—Craiova)

Plutonul, gonind spre Craiova

Canicula şi apa

Primul şi cel mai greu obstacol pentru concurenţi a fost de astădată canicula. Soarele a fost necruţător. Pe asfaltul încins, roţile parcă se lipeau, iar de sus săgeţile de foc ale unui soare torid izbeau nemiloase capetele cicliştilor. Bidonul era transformat în duş. Ce poţi face însă cu cîteva sute de grame de apă? Dar prin comune şi oraşe, de-a lungul întregului traseu, sute de mii de spectatori i-au întîmpinat pe alergători nu numai cu flori, urale şi entuziasm, ci şi cu donite, găleţi şi căni cu apă. Unii, mai ingenioşi, au instalat furtunuri, oferind astfel concurenţilor şi chiar celor aflaţi în maşini deschise, duşuri în toată regula.

Apa a fost la mare preţ, mereu căutată cu multă aviditate.

Seara, la Tg. Jiu, unde apropierea munţilor se făcea simţită printr-o adiere reconfortantă, un antrenor, care a fost şi el alergător, îşi depăna amintirile într-un grup de tineri concurenţi. Într-o etapă desfăşurată cu zece ani în urmă, pe o căldură toridă pe ruta Petroşani — Tg. Jiu — Craiova, el a ştiut să se folosească cu dibăcie de goana plutonului după apă. Într-un asemenea moment el a evadat de unul singur pînă la capătul etapei şi şi-a asigurat un avans de 9 minute...

Un fapt oarecum asemănător s-a petrecut şi în etapa a III-a a ediţiei din acest an a „Cursei Scînteii". Într-un moment de acalmie, cînd mîinile concurenţilor erau întinse după cănile cu apă oferite de spectatori, Aurel Şelaru a ţîşnit din pluton. O faptă puţin obişnuită pentru un purtător al tricoului galben, care deobicei nu atacă, ci se apără. Totuşi Şelaru a evadat. Momentul era însă foarte prielnic, iar principalul său adversar, Vasile Dobrescu (de care îl despărţeau 22 sec. în clasamentul general), se afla pe undeva prin mijlocul plutonului preocupat să se răcorească cu conţinutul unei găleţi pe care a luat-o în fugă de sub botul unei vaci care se adăpa la marginea şoselei. Aceasta a fost acţiunea la capătul căreia Şelaru a putut să respire mai în voie: 1'28" avans înseamnă totuşi ceva mai mult decît 22 de secunde.

Regretul lui Petre Nuţă

L-am întîlnit pe Petre Nuţă printre concurenţii care aşteptau să pornească din clipă în clipă în prima etapă a „Cursei Scînteii". Era bucuros că se numără printre cei invitaţi la această competiţie. Bucuria justificată. Era singurul ciclist care se alinia pentru a 14-a oară la startul acestei curse.

— Am 34 de ani. Dorinţa mea este să termin ediţia a 14-a, iar la anul, după ce voi alerga şi ediţia jubiliară — a 15-a — voi spune adio sportului pe care l-am îndrăgit de mic copil.

Am privit cu admiraţie pe vechiul rutier care în tinereţe a fost unul dintre valoroşii noştri cicliştii. De data aceasta Petre Nuţă ne-a dezamăgit. Insuficient pregătit, el s-a pierdut de pluton chiar din primii kilometri. Rămas singur şi crezînd probabil că nu-l va observa nimeni, s-a agăţat de un autocamion. Arbitrii cursei însă au ochi ageri, iar regulamentul este drastic: asemenea incorectitudini se depepsesc cu eliminarea din cursă. Şi aşa s-a şi întîmplat. A doua zi, la Piteşti, în faţa cochetului hotel „Argeş", Petre Nuţă — deobicei foarte jovial — era trist că trebuia să părăsească, în asemenea postură, caravana.

Ne-a mărturisit cu sinceritate că regretă fapta săvîrşită. Ne-a promis, în acelaşi timp, că se va pregăti cu multă ambiţie, deoarece nu a renunţat la dorinţa de a parcurge ediţia jubiliară.

Deocamdată îi urăm succes şi bineînţeles performanţe care să-l impună atenţiei organizatorilor.

I. BOCIOACA şi Em. IENCEK

MOZAIC

● *CICLISTUL francez Roger Rivière, care şi-a încheiat în chip tragic activitatea în urma accidentului suferit la coborîrea muntelui Perjuret (Turul Franţei 1960) este în căutarea unei ocupaţii. Nemaiputînd să alerge pe bicicletă, el vrea să participe la raliul automobilistic, dar medicii i-au interzis. Rivière a fost angajat deocamdată pentru un film realizat de Yves Ciampi. El va apare în rolul unui muncitor parizian.*

● *FĂCÎNDU-SE o percheziţie la velodromul Oerlikon din Zürich, cu ocazia campionatelor Elveţiei au fost găsite în valizele cicliştilor şi manajerilor numeroase medicamente care erau folosite ca doping. Poliţia a confiscat aceste medicamente şi a deschis o anchetă. Sînt implicaţi şi mai mulţi farmacişti care au eliberat medicamente fără reţete semnate de medici.*

● *CENTRUL atacant al echipei de fotbal a Turciei, Metin, care a jucat şi în ultimul meci împotriva echipei R. P. Romîne, a fost racolat de impresarii italieni şi „repartizat" echipei Palermo. Ziarele de sport din Istanbul au protestat împotriva acţiunii racolerilor italieni şi a antrenorului Remondini, fost antrenor în Turcia, cu cîţiva ani în urmă.*

● *CUNOSCUTUL internaţional de fotbal austriac Ockwirk a fost concediat de către echipa Sampdoria la care a jucat timp de cinci ani. Nici o echipă italiană nu l-a angajat pentru acest sezon, astfel că Ockwirk este deocamdată şomer.*

● *DONALD CAMPBELL care deţine toate recordurile mondiale ale bărcii cu motor (el a realizat o medie orară de peste 400 km.) a mărturisit că nu ştie să înoate. Fiind la vîrsta de 40 de ani, el s-a hotărît să înveţe înotul.*

● *„ASTĂ SEARĂ am învins şi eu" se intitulează filmul cu subiect sportiv care a obţinut la Festivalul de la Cannes premiul criticii internaţionale. Filmul constituie un act de acuzare împotriva lumii boxului profesionist din S.U.A.*

● *PE LACUL Pallanza, în timpul desfăşurării campionatului Italiei la caiac-canoe cîteva ambarcaţiuni s-au scufundat din cauză că posesorii lor nu au văzut că erau sparte.*

Cîţiva concurenţi care nu ştiau să înoate au fost salvaţi cu mare greutate.

O partidă de şah care durează de 34 de ani

Macleanan şi Grant au fost acum mai bine de trei decenii colegi la universitatea din Glasgow (Anglia). Într-o bună zi, au hotărît să joace o partidă de şah. Zis şi făcut. Înainte de a începe jocul au stabilit ca partida să se desfăşoare în felul următor: fiecare partener să facă anual o mişcare pe tabla de şah.

Excentricii englezi au absolvit universitatea şi partida tot nu s-a încheiat. Între timp, dr. Macleanan şi-a stabilit domiciliul în Australia. Dar nici acum nu se cunoaşte rezultatul disputei deşi meciul a continuat prin intermediul poştei. De la data cînd au hotărît să înceapă partida de şah au trecut 34 de ani. Partenerii au declarat recent că speră să încheie disputa prin... anul 1976.

Aspect de la campionatul de pescuit sportiv, ediţia 1961

Ţara cu cei mai mulţi campioni mondiali

Astăzi, se sărbătoreşte în U.R.S.S. „Ziua Unională a Sportivului" prilej de trecere în revistă a marilor succese obţinute de popoarele sovietice în domeniul dezvoltării culturii fizice. Toate acestea se datoresc faptului că Partidul Comunist şi guvernul Uniunii Sovietice au acordat totdeauna o atenţie deosebită acestei probleme. Este suficient să menţionăm faptul că la dispoziţia iubitorilor sportului se află o bază materială excelentă. Dacă în 1914 în Rusia practicau sportul doar 45.000 de oameni, apoi în 1960 în Uniunea Sovietică existau 30.000.000 sportivi. *Un mare avînt a luat în ultimii ani gimnastica de producţie.* În prezent, mai bine de 3.000.000 de oameni ai muncii obişnuiesc să execute zilnic, la anumite ore, exerciţii de gimnastică. *Turismul este un sport îndrăgit de oamenii sovietici, de toate vîrstele.* Potrivit statisticilor întocmite, anul trecut, mai bine de 8.000.000 de oameni au participat la excursiile turistice. *În februarie—martie 1961 a avut loc cea de a II-a ediţie de iarnă a Spartachiadei popoarelor R.S.F.S.R. la care au luat parte peste 5.000.000 sportivi, iar la întrecerile finale care s-au desfăşurat la Sverdlovsk — peste 2.000 de participanţi.*

Din această masă uriaşă de sportivi se ridică necontenit campioni. În ultimii doi ani, numai în oraşul Moscova, unui număr de 960 sportivi li s-a decernat titlul de maestru al sportului. *Sportivii sovietici au cucerit supremaţia mondială în disciplinele cele mai importante.* Victorii strălucite au repurtat sportivii din Uniunea Sovietică la jocurile olimpice din iarnă şi vară care s-au desfăşurat în cursul anului 1960. *Pentru frumoasele lor rezultate* au fost decoraţi cu ordine şi medalii ale Uniunii Sovietice.

De „Ziua Unională a Sportivului" transmitem oamenilor sovietici urări pentru noi succese în muncă şi sport, noi victorii în marile întreceri internaţionale.

Părerea specialistului

Discuţie cu Pierre Pibarot

Pierre Pibarot este unul dintre cei mai buni antrenori francezi. L-am întîlnit, pentru prima oară, în 1956, la Budapesta, cu prilejul „turneului U.E.F.A." deschis echipelor naţionale de juniori, iar cunoştinţa ne-am reînnoit-o un an mai tîrziu, în Spania, la San Sebastian, tot la „turneul U.E.F.A.".

Pot spune că Pibarot este un îndrăgostit al fotbalului şi al meseriei sale.

Recent oaspete al Capitalei noastre cu prilejul vizitei făcute aici de echipa Racing Club Paris pe care o antrenează, am reluat cu Pibarot unele discuţii despre fotbal.

Era după jocurile susţinute de Racing Club la Bucureşti, astfel că am vrut să cunosc mai întîi părerea lui despre echipele noastre, despre fotbaliştii noştri.

Gîndind bine răspunsul, el a început prin a-mi spune că nu crede în valabilitatea unor aprecieri după un singur joc cu o echipă şi mai ales în faza de pregătire a începerii campionatului. Totuşi, chiar aşa, mi-a spus: „Jucătorii romîni au o tehnică destul de bună. În meci însă, jucătorii romîni joacă... didactic. Consider normal acest fenomen, deoarece se lucrează cu mulţi jucători, într-un timp scurt. La noi, la marile echipe, jucătorii vin gata instruiţi, aşa că se fac cu ei mai ales pregătiri tactice.

Cred că problema nr. 1 a fotbalului romînesc trebuie să fie creşterea personalităţii jucătorilor, care să opereze pe specificul echipelor. Această personalizare va aduce cu sine, pe lîngă altele, varietate şi elemente de surpriză în joc.

Unul din mijloacele de bază pentru dezvoltarea acestei personalizări este contactul strîns cu fotbalul din celelalte ţări, prilej cu care se află noutăţile privind diferitele şcoli fotbalistice, iar jucătorul se obişnuieşte cu ele şi le însuşeşte şi-şi dezvoltă apoi propria lui personalitate".

Contribuţia antrenorului în această transformare n-a fost nici ea negligiată de Pierre Pibarot, care se situează categoric pe poziţia că antrenorii trebuie să înţeleagă pînă unde trebuie să se întindă autoritatea lor. Greşesc acei antrenori care-i vor pe jucătorii ca pe nişte elevi, la şcoală, pentru că jucătorul vrea să-şi etaleze cunoştinţele şi să creeze. Şi Pibarot a subliniat:

„Fotbalul este un joc variat, complex. De aceea antrenorul nu poate să-l subordonoze total pe jucător, spiritual şi fizic. Fiecare jucător are personalitatea şi experienţa lui. Jucătorii trebuie să fie conduşi însă pe un drum comun şi aceasta este opera antrenorilor".

Cum trebuie jucat fotbalul? Întrebarea aceasta a venit firesc, în discuţia cu Pierre Pibarot, pentru că se discută mereu şi mereu, în lumea fotbalului, despre stiluri de joc şi aşezări folosite de echipele reputate ale diferitelor ţări. Pe Pibarot întrebarea l-a găsit, ca să spun aşa, în elementul lui, pentru că problema îl preocupă de mult. Teoretician al fotbalului, reputatul antrenor se situează de ani de zile pe o concepţie modernă de joc. Şi iată ce spune interlocutorul meu:

„Există de foarte mult timp o vie discuţie în legătură cu sistemul „W.M." care pleacă, de fapt, de la o confuzie. După ce timp de 10 ani am stat şi eu în această confuzie, sînt astăzi în măsură să afirm cu toată tăria: W.M. n-a fost şi nu este un sistem de joc, pentru că un sistem cere 1) dispozitiv (aşezare) şi 2) mişcare (dinamică). Or, W.M. a însemnat numai aşezare...

În Franţa noi spuneam că jucăm W.M. englezesc. În realitate noi jucam W.M. franţuzesc, aşa cum în mai toate ţările W.M.-ului englezesc i se aduceau corectări după specificul şi temperamentul jucătorilor ţărilor respective.

Caracteristic W.M.-ului engrezesc sînt aşezarea jucătorilor (3—2—2—3) şi marcajul individual. La noi, în Franţa, aşezarea este — de cele mai multe ori — tot 3—2—2—3 însă în locul marcajului individual interesează ocuparea terenului, deci modul cum acţionează jucătorii şi nu marcajul direct individual.

Toate echipele care gîndesc jocul ce-l practică — şi sînt foarte multe care fac aşa — au ca principiu de bază asigurarea superiorităţii numerice în apărare şi atac. De aici decurge un alt principiu: ocuparea raţională a terenului. Dispozitivul unei echipe nu este ceva fix. Bunele echipe le întîlnuieşază pe toate (deci şi 3—2—2—3 şi 4—2—4 şi 3—3—4 etc.) şi chiar în cursul aceluiaşi joc, aceasta tocmai în funcţie de aceste principii. Totul se practică de aceea ţinînd cont de posibilităţi şi adversar.

Jocul de fotbal se axează pe mişcare. Echipele mai slabe îşi întăresc mai mult apărarea. Dar aceasta o fac nu numai ele, ci şi unele formaţii renumite, cum sînt Santos şi Real Madrid, care joacă cu 8—9 oameni în apărare, după necesitate, fiindcă obiectivul lor este să cîştige victoria cu orice preţ. Părerea mea este că jocul trebuie mai întîi să fie un factor de educaţie şi nu ceva impus şi subordonat unui scop minor, limitat, cum e victoria cu orice preţ.

Cît priveşte aşezarea cea mai bună de folosit, pot spune că în dinamica de astăzi a jocului nu există o aşezare definitivă, pe lîngă că nu aşezarea în sine aduce rezolvarea, ci mişcarea, dinamica şi interacţiunea jucătorilor".

Discuţia cu Pierre Pibarot a trecut cu mult dincolo de limitele celor relatate aici, aşa că nu e chip să le expun pe toate. Voi termina cu ceea ce discuţia mea cu reputatul antrenor francez a avut ca încheiere: „Mi-ar place să revin cu echipa mea în ţara dv. şi pot spune că am convingerea că aceasta se va realiza".

C. TEAŞCĂ

Boxerul maghiar L. Papp

Buby Scholtz se eschivează

Indiscutabil, dacă revista „Ring Magazin" ar trebui să decerne o centură celui mai inactiv boxer din lume aceasta ar reveni pe merit actualului campion european al categoriei mijlocii, Buby Scholtz. După ce acum 3 ani a cucerit titlul de campion al bătrînului continent, obligîndu-l pe francezul Charles Humez să ridice mîna în rundul 13 în semn de abandon, Scholtz şi-a apărat de cîteva ori centura în faţa unor adversari rudimentari (aleşi în acest scop de managerul său), care au fost adevărate victime în faţa boxerului din Berlinul occidental. În ultimii doi ani frumosul Buby, cum l-au poreclit ziariştii occidentali, a pus pur şi simplu mănuşile în cui, declarînd că este suferind, că se retrage din box, că face cinema sau că este prea ocupat cu contabilitatea drogheriei soţiei sale. Şi toate acestea sub paravanul conducerii E.B.U. (European Box Union) care simpatizîndu-l nu întîmplător pe Buby a făcut cu acest prilej multe derogări de la regulamentul forului.

Adevărul în cazul Scholtz este însă cu totul altul. Apariţia în arenă a fostului triplu campion olimpic maghiarul L. Papp i-a pricinuit lui Scholtz şi managerului său multe nopţi albe. Victoriile internaţionale ale lui Papp, repurtate mai ales la Palais des Sports din Paris, l-au „speriat" pe Scholtz care-şi vede centura în pericol. După luni de inadmisibile eschivări şi mşinaţiuni de culise credem că a sosit momentul ca E.B.U. să termine cu vacanţa în care se află în cazul lui Scholtz şi să desemneze în afara lui Papp un al doilea şalanger să lupte cu pugilistul maghiar pentru cucerirea centurii europene la „mijlocia".

Cînd a apărut fluierul în arbitraj

Ştiaţi că neînţelesul fluier cu care se înarmează al 23-lea la începerea unui meci de fotbal a fost descoperit în Noua Zeelandă cu ocazia unei partide de rugby disputată în anul 1883? Pentru a se face auzit de jucătorii în larma arenei, arbitrul M.H. Attack striga cît îi ţinea gura dar nu-l auzea nimeni. Îi veni atunci o inspiraţie subită. Băgînd mîna în buzunar el scoase fluierul ce-l utilizase pentru a-şi chema clienţii la vînătoare şi sufla. Efectul produs a fost miraculos. La auzul ţignalului toţi jucătorii se opriră ca prin farmec şi aşteptară decizia arbitrului. De atunci fluierul de arbitraj a cucerit rugbiul, fotbalul şi şi celelalte sporturi.

Din nou dopingul

Ciclistul danez D. Nielsen a fost suspendat pe viaţă de către federaţia de specialitate a ţării sale. Înaintea începerii unei curse cicliste, asupra lui au fost găsite patru casete amfetamină, un stimulent nociv. Nielsen a recunoscut că el s-a dopat cu regularitate în ultimii ani. Măsurile drastice luate de federaţia daneză sînt o urmare a cazului Jensen — ciclistul mort din cauza dopingului în timpul Jocurilor Olimpice de la Roma.

O finală originală

Răsfoind cu atenţie filele calendarului manifestărilor sportive putem constata cu uşurinţă că pentru duminică 13 august forurile noastre nu au programat nici-o finală republicană pe apele lacului Floreasca. Totuşi cetăţenii care vor să facă o plimbare matinală în împrejurimile lacului, vor putea vedea la „lucru" numeroşi sportivi purtînd numere de ordine, gata să ia „startul" într-o originală finală de campionat republican. Dar despre ce este vorba?

Campionatul „undiţărilor"

Ca în fiecare an cei mai iscusiţi pescari sportivi din întreaga ţară se deplasează la Bucureşti pentru a-şi disputa titlul de campion republican la pescuitul „staţionar". Întrecerile sportivilor practicanţi ai „undiţului" stîrnesc un mare interes în mijlocul cetăţenilor Capitalei. În ultimii ani datorită condiţiilor create de Asociaţia Generală a Vînătorilor şi Pescarilor sportivi din ţara noastră care a pus la dispoziţia iubitorilor acestui recreativ sport bălţi bine amenajate şi materiale de calitate superioară, această ramură a pescuitului se bucură de o mare popularitate în rîndul tineretului.

Cum se atribuie titlul de campion

După disputarea fazelor preliminarii, pentru finala de duminică s-au calificat 50 de pescari sportivi reprezentînd toate regiunile ţării. Participanţii îşi vor disputa titlul în 4 reprize a cîte 45 minute, cu rotaţia locului de aruncat stabilită prin tragere la sorţi. În felul acesta se vor oferi condiţii egale de concurs, ştiut fiind că în pescuitul sportiv „vadul" joacă un rol însemnat. Desigur, titlul va fi decernat participantului care prinde cea mai mare cantitate de peşte, sistemul de punctaj fiind următorul: 5 puncte pentru fiecare peşte prins plus 1 punct pentru fiecare gram din greutatea peştelui. De exemplu, dacă un concurent a prins un peşte de 1.800 gr. (ceea ce am dori cu toţii să fim martorii unui astfel de spectacol) pescarul respectiv va totaliza 5 puncte plus 1.800 puncte pentru gramaj.

Campionul de anul trecut este absent

Ultimele două ediţii ale campionatului au fost dominate de electricianul Ion Pană, de la uzinele „Grigore Preoteasa" din Bucureşti care a cucerit titlul de o manieră... spectaculoasă. El a „forfaitat" la actuala ediţie deoarece în prezent îşi face stagiul militar şi nu este la punct cu... antrenamentele. În schimb, cu şanse serioase aspiră la titlu Mihai Iancovici (Bucureşti), dr. M. Bichiceanu (Cluj), M. Teleguţ (Timişoara), Ene Drăgan (Galaţi) şi L. Fodor (Tg. Mureş), pescari vestiţi pe propriul lor vad care de cîte ori s-au reîntors la casele lor de la vreo şedinţă de pescuit au servit la masă tradiţionala „saramurică".

In atenţia spectatorilor

Ca şi la atletism, mai ales cînd sare Iolanda Balaş, spectatorii plasaţi în peluzele de iarbă de pe malurile lacului Floreasca au datoria de a păstra o linişte desăvîrşită pentru a nu deranja pe competitori. În felul acesta, ei îi vor obliga pe pescarii sportivi să nu mai scuze insuccesul lor din cauza „gălăgiei" şi să arunce toată „vina" pe „mămăligută", „rimă" sau „viermuşori".

Ca orice mare finală republicană şi la acest campionat vom asista la o deschidere. Este vorba de un concurs amical rezervat pionierilor.

Paul OCHIALBI

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMINIA LIBERA"

Redacţia şi administraţia, Piaţa Scînteii, tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00

SPECTACOLUL

magazin

Piese pentru cei mici

Teatrul de păpuşi din Timişoara a încheiat stagiunea trecută cu o activitate prodigioasă. Meritul colectivului local este că, în bilanţul său, a înscris realizări nu numai în ceea ce priveşte numărul de spectacole prezentate la sediu şi-a deplasare, dar şi din punctul de vedere al unei strînse colaborări cu autorii de piese destinate celor mici. În cursul anului curent această colaborare a fost mai fructuoasă ca oricînd şi s-a soldat în punerea în scenă, în premieră pe ţară, a trei piese noi: „Iovana Iorgovan" de Lucian Valea, „Ţică şi Nică" de Valentina Cocişiu şi Simion Dina şi „Pantofiorii năzdrăvani" de Haralambie Tugui şi Lucia Pop, toate salutate cu bucurie de spectatorii mici şi mari (care, în paranteză fie spus, au participat în număr apreciabil la premiere, dovedind un interes deosebit pentru ceea ce teatrul oferă copiilor).

„Pantofiorii năzdrăvani", cea mai recentă dintre noile piese romîneşti puse în scenă aici, a dăruit copiilor aproape două ore de vizionare a unei adevărate lumi de basm, materializată cu ingeniozitatea-i cunoscută de regizoarea Florica Teodoru şi de realizatoarea păpuşilor şi decorurilor, scenografa Ileana Popescu. Coautorii piesei, Haralambie Tugui şi Lucia Pop, au adus pe scenă lupta dintre minciună şi adevăr, personaje simbolice, prezentate într-un mod original şi denumite plastic Minciunici şi Moş Adevăr. Piesa începe într-o casă ţărănească de la noi, unde mama lui Sandu, prinzîndu-l pe băieţel cu minciuna, la sugestia învăţătoarei îi citeşte lui şi Vioricăi — o fetiţă prietenă — cartea „Pantofiorii năzdrăvani". Piesa te poartă apoi în ţara lui KAO din Extremul Orient, în ţara lui Wily din nord-vestul Europei, în ţara lui Hasan din Orientul Apropiat, desfăşurînd de-a lungul a 12 tablouri „răutăţile" lui Minciunici şi izbînda asupra lui a „pantofiorilor năzdrăvani" dăruiţi copiilor de Moş Adevăr. Decorul — o carte uriaşă — în paginile căreia sînt redate tablourile oglindind diferitele ţări unde se petrece acţiunea — şi mai ales trecerile de la un tablou la altul sînt realizate cu o iscusinţă de toată lauda, iscusinţă prin care regia şi scenografia, plus muzica, au reuşit să te transporte într-o lume de basm, cu scene ale căror lumini, culori şi personaje sînt uneori de-a dreptul feerice. Aş mai aminti aci de pisică — o pisică aşa cum o zăreşc copiii... pe stradă, ce se întinde şi se strînge ca un acordeon cînd se sperie. Piesa este apoi străgătoare şi prin lirismul textului ei. Presărată cu versuri ce te fac să-l recunoşti în ele pe poetul Haralambie Tugui, piesa emană o deosebită gingăşie:

Lanuri
De orez, în soare
Oameni
Harnici, pe ogoare
Ning, lin
Florile din creangă
Zglobii
Copilaşi aleargă
(Cîntecul pantofiorilor chinezeşti)

Şi bineînţeles, se cade să mai subliniem contribuţia, la reuşita spectacolului, a micuţilor de păpuşi Zaira Eberhenyi, Marcela Kast, Olimpiu Vesa, George Balteanu, Margareta Tatu, Ecaterina Birtu, Tiberiu Stoi şi a celorlalţi colaboratori ai teatrului. Acesti primi paşi fructuoşi spre promovarea tinerilor autori de piese pentru copii ne îndreptăţesc să prevedem în stagiunea viitoare, noi surprize pentru micii săi spectatori.

Virgil LAZĂR

„AM ALES TEATRUL"

Apărut în vitrinele librăriilor noastre un nou volum de amintiri teatrale, intitulat „Am ales teatrul" al regretatei noastre artiste Maria Filotti.

Autoarea a început redactarea amintirilor sale în anul 1953, dar nu le-a putut termina, textul ediţiei recent apărute fiind îngrijit şi adnotat de fiul ei, Ion Filotti - Cantacuzino. Memoriile oglindesc etapă cu etapă strălucitoarea carieră teatrală a artistei, lupta sa consecventă pentru afirmarea artei noastre teatrale, atît în ţară cît şi peste hotare.

Volumul, prefaţat de criticul Ovid Crohmălniceanu, prezintă totodată o anexă cuprinzînd vastul repertoriu pe care l-a însufleţit pe scenă, cu marea sa artă, Maria Filotti, precum şi materiale bibliografice legate de activitatea sa pedagogică.

Premiere în noua stagiune

— La Teatrul Naţional „I. L. Caragiale" —

Printre premierele viitoarei stagiuni a Teatrului Naţional „I L. Caragiale" se numără şi „Bolnavul închipuit" de Molière. Traducerea piesei aparţine artistului poporului, regizorul Sică Alexandrescu, care va semna şi regia spectacolului.

Rolurile principale au fost încredinţate artistului poporului Gh. Calboreanu şi artistului emerit Al. Giugaru, care vor interpreta alternativ rolul lui Argan; artistei emerite Silvia Dumitrescu-Timică, artiştilor Silvia Popovici, Marcel Enescu, Gh. Popovici-Poenaru, Ovid Teodorescu, Mişu Fotino, Carmen Stănescu, Matei Alexandru, Dem. Rădulescu, C. Rautschi.

Decorurile vor fi semnate de Al. Brătăşanu.

Un însemnat pas înainte

Ne aflăm în zilele desfăşurării etapei finale din cadrul celui de-al VI-lea concurs al formaţiilor artistice de amatori. Sînt prezente, în Capitala patriei noastre, peste 200 de formaţii artistice cuprinzînd aproximativ 11.000 de artişti amatori, printre care şi ostaşi, şi colectivişti, şi ceferişti, şi siderurgişti...

La început, în întreaga ţară, au pornit să se întreacă în concurs 24.000 de formaţii întrunind peste 651.000 de artişti amatori. Acum, în finală, evoluează în faţa publicului şi a juriului concursului, alcătuit din personalităţi ale vieţii noastre artistice, cele mai înzestrate elemente, echipele care s-au dovedit a fi în desfăşurarea tuturor etapelor, fruntaşe între fruntaşe. Este o luptă plină de entuziasm şi de ambiţie, o dispută a frumosului, a muncii şi a talentului.

Rezultatele celui deal VI-lea concurs al formaţiilor artistice de amatori s-au dovedit a fi din toate punctele de vedere deosebit de rodnice, constituind un însemnat pas înainte pe drumul afirmării, tot mai puternice, a artei noastre amatoare. Repertoriile cororilor, echipelor de dansuri, al soliştilor vocali şi instrumentali, al brigăzilor artistice de agitaţie, au fost bogate, variate şi de bună calitate, reflectînd preocupările şi năzuinţele oamenilor muncii, viaţa nouă şi luminoasă din patria noastră.

...În zilele fremătătoare şi emoţionante ale finalei concursului nu o dată am surprins mari artişti bucureşteni întreţinîndu-se cu artişti amatori din diferite locuri ale ţării, din Bacău, din Cîmpulung Muscel sau din Braşov, dintr-un îndepărtat şat bănăţean, dobrogean sau maramureşean, felicitîndu-i cu căldură pentru strădaniile şi talentul lor, încurajîndu-i şi sfătuindu-i pentru activitatea lor viitoare.

Popasul celor peste 200 de formaţii artistice din satele şi oraşele ţării noastre, la Bucureşti, este o adevărată sărbătoare. O sărbătoare nu numai a artiştilor amatori, ci deopotrivă a întregii mişcări artistice din patria noastră!

O formaţie amatoare fruntaşe

E vorba de orchestra de muzică uşoară a I.C.E.B., Uzina electrică Groza-veşti, care a fost distinsă cu premiul întîi la faza pe Capitală în cadrul celui de al VI-lea concurs al echipelor de amatori. Orchestra, sub conducerea instructorului Alfred Honig şi formată din: Adrian Iliescu, Vasile Const., Constantin Alexandru, Nicolae Nichita, Constantin Bogatchi, Gh. Ciuboată, Anton Oniţoiu, Dumitru Dumitrescu s-a pregătit cu asiduitate pentru faza finală a concursului.

Zile de vacanţă la mare

Pe plaja de la Eforie...

În multimea de vilegiaturişti, veniţi din toate colţurile ţării, şi-au dat întîlnire, ca în fiecare vară, slujitori ai scenelor, artişti lirici sau dramatici, mari iubitori ai litoralului nostru.

Aci, la Eforie, la Constanţa, la Mamaia, la Vasile Roaită, Costineşti sau la Mangalia, artiştii se revăd cu bucurie, petrecînd împreună zile de vacanţă pline de bucurie. Spre seară, cînd programul de plaje, sport şi de... somn a fost îndeplinit, ei se regăsesc, relatîndu-şi fapte şi întîmplări din timpul stagiunii încheiate, discutînd cu însufleţire despre proiectele viitoare, despre piese şi roluri, despre strădaniile ce le depune fiecare, la locul său de muncă, pentru succese tot mai mari ale artei noastre.

...Într-una din aceste dimineţi, plină de soare şi lumină, s-au întîlnit doi artişti, doi buni şi vechi prieteni: Radu Beligan şi Marcel Anghelescu.

— Bine ai venit, Marcele!

— Bine te-am găsit, Radule...

După o discuţie cam... lungă, întrecîndu-se parcă în vervă şi umor, soarele le-a amintit că... nu se află la teatru, în cabină, ci pe plajă.

— Aoleu, s-a alarmat Marcel Anghelescu, ia te uită că ne-am... ars... Hai repede, repede, în apă.

— Un minut, doar, a intervenit reporterul nostru fotografic: o mică amintire...

N.

Din nou în turneu

După un turneu de 22 de zile în ţară, orchestra de muzică populară „Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de Stat „George Enescu", a plecat din nou pe data de 2 august, pentru a da concerte în staţiunile balneo-climaterice şi centre muncitoreşti. În prima parte a turneului, dirijorul orchestrei a fost artistul emerit Nicu Stănescu. Acum, conducerea orchestrei aparţine artistului emerit Ionel Budişteanu. Printre soliştii se numără Angela Moldovanu, Rodica Bujor, Rina Tache, Vlad Dionisie, Ştefan Lăzărescu, Damian Luca, Ion Văduva.

Turneul orchestrei „Barbu Lăutaru" se va încheia pe data de 25 august.

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

Ordinea în dulapuri

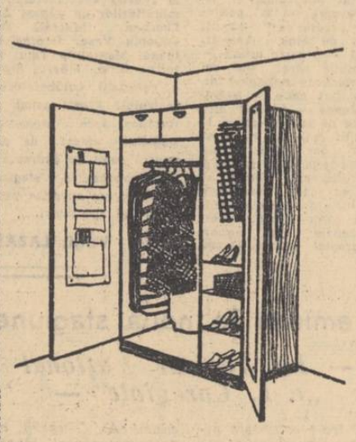

...poate fi asigurată, cu condiția ca fiecare obiect să fie totdeauna pus la locul lui și, deci, ușor găsit. Pentru aceasta vă recomandăm să vă amenajați dulapul de haine cu rafturi pentru pantofi, genți, mînuși etc. Pe una din uși, confecționați din stofă sau material plastic o fișie dreptunghiulară de 60 cm. lungime pe 40 cm. lățime, pe care să aplicați buzunare de diferite mărimi. În ele puteți vîri toate obiectele mici care, altminteri, aruncate la întîmplare, riscă să strice ordinea pe care vreți s-o păstrați.

Un mic „combinat" casnic

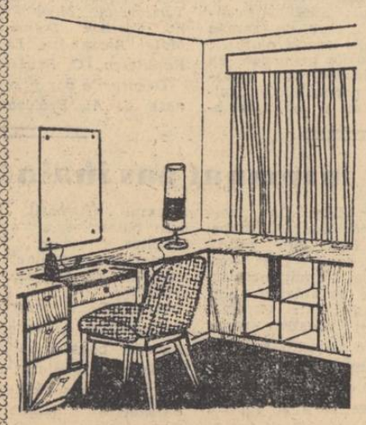

...alcătuit dintr-o masă de toaletă cu sertar, o mobilă cu sertare pentru discuri și diferite alte obiecte și o bibliotecă cu rafturi. Vă recomandăm să o faceți din lemn natural cu fibre aparente, lustruite.

Sfaturi cosmetice

Suprafața exterioară a pielii prezintă numeroase găuri fine, adînci, din fundul cărora ia naștere părul. Aceste găuri poartă denumirea de foliculi. Rădăcina părului este așezată în foliculul pilos, în care se deschide canalul excretor al glandei sebacee, de aceea foliculul se numește pilosebaceu. Glanda sebacee secretă sebumul care unge atît pielea cît și firul de păr.

Deoarece de multe ori se produc tulburări ale secreției glandei sebacee, părul începe să cadă. Această boală poartă denumirea de seboree. Ea poate îmbrăca două aspecte: seboree grasă și uscată, respectiv cînd părul devine fie gras, fie uscat, cu mătreață. Odată cu pubertatea tocmai din cauza unei secreții exagerate de sebum părul cade din abundență iar fața se umple de coșuri. În general, de neajunsul acesta al căderii părului sînt atinși bărbații.

Dacă părul începe să cadă după 30 ani atunci bărbatul respectiv pînă la sfîrșitul vieții nu va mai cheli definitiv. Dacă însă părul începe să cadă între 20-25 ani înseamnă că persoanele respective sînt predispuse cheliei „hipocratice" după chelia lui Hippocrat, părintele medicinii. Femeia nu rămîne nici odată fără păr din cauza seboreei; dacă totuși în cazuri foarte rare dealtfel, femeia ajunge să chelească acest lucru se datorește unor cauze mai adînci. Cauzele căderii părului sînt însă foarte numeroase: în afară de seboree părul poate să cadă din cauza unor boli infecțioase ca tifos, gripă, tuberculază, sifilis, în urma unor tulburări a funcțiilor glandelor cu secreție internă, a unor tulburări ale sistemului nervos, datorită unor microorganisme ca ciuperci, spori, sau a unor paraziți etc.

Chelia mai poate fi moștenită sau poate fi o consecință a îmbătrînirii. Sînt cazuri de chelire provenite din lipsă de aer și soare în urma purtării continue pe cap, a șepcilor, bășlilor, chipiilor. Căderea părului poate fi sporită și din cauza necurățeniei pielii capului și a mătreții.

După cum vedem cauzele sînt multiple. De aceea este necesar ca imediat ce constatăm că părul începe să cadă, să consultăm neapărat medicul specialist, singurul în măsură să pună diagnosticul și să stabilească tratamentul respectiv. Deoarece cea mai frecventă cauză a căderii părului este seboreea care poate fi tratată, insistăm asupra necesității de a consulta medicul. Chelia nu trebuie privită ca o fatalitate deoarece o chelie incipientă poate fi întîrziată cu condiția ca tratamentul să înceapă imediat ce constatăm că părul începe să cadă. Urmînd un tratament de degresare a părului cu preparate pe bază de sulf și făcînd și un tratament general privind întregul organism putem preveni, preîntîmpina și întîrzia chelirea.

Anca Bogdan

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- — Salată de legume crude; friptură la cuptor; cremă de zahăr ars.
- — Omletă cu urdă; gulii umplute cu carne; compot de renglode.
- — Supă de roșii rece; gulaș cu gălușți; plăcintă de prune.
- — Salată de vinete; ardei umpluți cu orez; fructe.
- — Tăiței cu varză; mîncare de fasolică cu carne; înghețată de vanilie.
- — Roșii umplute cu macaroane; vinete împănate; griș cu lapte.
- — Salată de gulii; musaca de vinete; tartă cu caise.

SALATELE

De obicei salatele se prezintă ca un accesoriu al fripturii. Acestea preparate din legume, mai ales nefierte, constituie însă un aperitiv sănătos, gustos și ușor de făcut. Acum cînd se găsesc aproape toate legumele este păcat ca să nu înlocuim supele și ciorbele cu asemenea salate. Pentru aceasta vă dăm unele rețete.

SALATĂ DE LEGUME CRUDE

Pentru 4-6 persoane: o legătură de morcovi, una, două cepe, o salată tăiată subțire, 100 g. mazăre verde, un castravete, 3 roșii, o inimă de varză albă, o țelină, 3 ardei grași, 2 mere. Maioneza: 2 ouă, un pahar de untdelemn, o lămîie, o legătură verdeață și 2 legături tarhon. Curățăm toate zarzavaturile, le spălăm și le tăiem în bucățele mici. Morcovii de preferință să-i dăm prin răzătoare mare. Țelina și merele le tăiem în juliene. Toate le punem într-un castron de salată, straturi, avînd grijă ca roșiile să fie ultimul rînd. Deasupra adăugăm sare, verdeață și tarhonul tăiat mărunt. Maioneza se face mai subțire, bine așezonată cu lămîie și puțin muștar. Se toarnă peste legume. O lăsăm puțin la rece înainte de a o servi.

SALATĂ DE MORCOVI

Se spală și se curăță morcovii, apoi se dau prin răzătoare mai mare. Separat se face un sos din untdelemn, oțet, sare și piper. Dacă dorim putem adăuga și puțin muștar. Se toarnă sosul deasupra morcovilor și se servesc la masă.

SALATĂ DE GULII

Curățim guliile după care le opărim cu apă clocotită cu sare. Cînd s-au răcit, le tăiem felii subțiri. Se așează în salatieră. Peste ele punem felii subțiri de roșii garnisite cu pătrunjel verde tocat mărunt. Deasupra turnăm sosul făcut din untdelemn, oțet și sare.

SALATĂ DE CONOPIDĂ

Curățim, pentru 6 persoane, o conopidă mai mare, 4-5 roșii, 2 legături pătrunjel, sare, oțet, untdelemn. Fierbem conopida în apă cu sare, o scurgem apoi bine de apă și o așezăm buchețele în salatieră. O garnisim cu felii de roșii și verdeață. Deasupra turnăm sosul făcut din untdelemn, oțet, sare și dacă dorim puțin piper.

SALATĂ SICILIANĂ

Fierbem cartofii, îi tăiem felii subțiri. Curățim o sfeclă de coajă, o țelină și dacă sînt mai bătrîne le dăm prin răzătoare, dacă nu le tăiem juliene. Se amestecă cu cartofii. Peste ele turnăm un sos de maioneză picant.

COAFURI

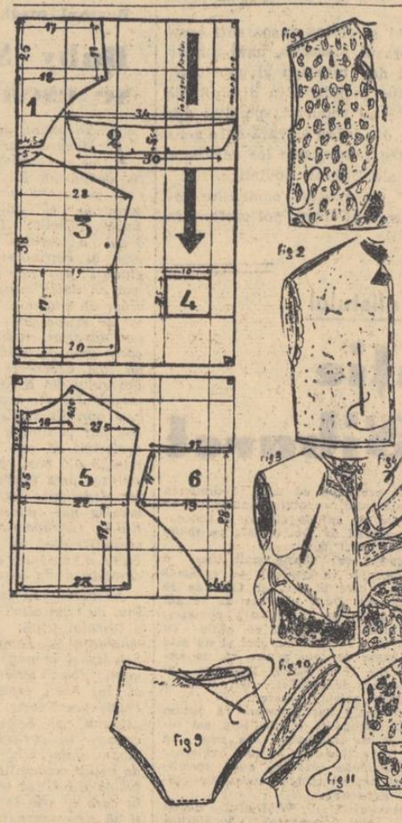

Acest ansamblu se prezintă sub formă de două veste, una din material uni și cealaltă din pînză imprimată. Pentru fiecare parte veți prinde cusăturile umerilor și cele de sub braț (fig. 1). După ce ați făcut această operație, veți îndoi de jur împrejur marginile. La fel și la răscroiala de la mînecă, unde veți avea grijă să crestați cu foarfecele (fig. 2). Suprapuneți apoi ambele veste, invers peste invers și faceți o cusătură la 2 mm. de margine (fig. 3). Dublați gulerul (fig. 4 și 5), montați-l la răscroială pe partea inversă (fig. 6), întoarceți și coaseți fin (fig. 7). Dublați buzunarele și așezați-le la loc (fig. 8). Ansamblați cele două părți ale chilotului și faceți la partea de sus un tiv (fig. 9). La fel veți aplica o bentiță și la partea de la picior (fig. 10-11) pe unde veți introduce elastic.

Tiparul practic

Ansamblu de vară pentru fetițe

Acest ansamblu pentru fetiță, necesar în zilele de vară, se poate executa din pînză imprimată, dublat cu material alb uni.

Pentru confecționarea lui, vă trebuie 0,50 m. material alb și 1 m. din pînză imprimată. După ce veți mări schema, al cărei fiecare pătrat reprezintă 10 cm., decupați tiparul, așezați-l pe material și tăiați de jur împrejur, avînd grijă să lăsați pe margine cîte 1 cm. pentru cusături.

PĂRINȚI ȘI COPII

A epuizat toate mijloacele

E ora cînd, după un somn odihnitor, Dănuț a fost trimis la joacă. Din curte, larma (unui „meci de fotbal" probabil) ajunge pînă în camera unde cei doi soți stau de vorbă. Tăticul se ridică și închide fereastra. Reluîndu-și locul, continuă:

— Nu cred că mai e cazul să-i ținem acasă. E destul de măricel. Te-ai gîndit că am putea să-l dăm la cămin?

— Ce-aș putea avea împotrivă? Dacă te-ai interesat și crezi că-i va merge bine copilului, sînt de acord..

— Îi va merge bine. Sînt convins. Toți copiii se simt acolo foarte bine.

Și hotărîrea a fost luată. Dănuț a fost încunoștiințat că la toamnă va merge la cămin, i s-a explicat pe larg ce înseamnă asta și, bineînțeles, i s-a dat și amănuntul care l-a bucurat grozav: va fi dus și adus de acolo cu mașina.

Copilul nu-și găsea loc de bucurie. Era în culmea fericirii, iar a doua zi toți prietenii lui au aflat evenimentul.

Și vremea trecea. Dar ciudat, odată cu ea trecea și entuziasmul băiatului. Toamna se apropia văzînd cu ochii, dar Dănuț o dorea cît mai îndepărtată.

Care să fi fost oare cauza?!

Să intrăm din nou în camera în care, acum cîtva timp, i s-a comunicat lui Dănuț hotărîrea cea mare.

E drept, eroul nostru nu face excepție printre copiii de vîrsta lui, așa că nu e de mirare să afli, de pildă, că-i face mămichii capul calendar. Așa cum nu e de mirare să afli că, într-o bună zi a spart o farfurie sau că a venit de la joacă cu pantalonașii rupți. Mămica însă, ca orice mămică, încearcă într-un fel sau altul să pună friu năzbîtiilor. Să vedem însa cum e pus la punct Dănuț.

— Iar îmi toci nervii, copil neastîmpărat ce ești! Lasă, c-o să-ți treacă ție, n-avea nici o grijă. Crezi că la cămin o să-ți meargă ca acasă? Să vezi tu cum ai să mă pomenești!

Sau în altă zi:

— Ce ai făcut Dănuț?! Ți-ai rupt pantalonii! Ei, asta-i prea de tot! Dar ce-ți-nchipui tu, că la cămin ai să poți rupe în fiecare zi cîte o pereche de pantaloni? Or să te țină mereu în pielea goală. Crezi că acolo ai să scapi așa cum scapi cu mine?

Și așa mereu. De cînd s-a luat hotărîrea, căminul a devenit o sperietoare aproape în fiecare zi pentru Dănuț. Tăticul a asistat și el la cîteva „ședințe" de pregătire pentru cămin și a găsit, în cele din urmă, că e necesar o explicație.

— Bine, dragă, dar nu știu ce ai de gînd! Nimic din felul în care îi descrii căminul, nu-i adevărat. Absolut nimic nu-i adevărat! O să-i treacă pofta de cămin și doar știi ce bucuros era. Ce realizezi cu excesele tale de „educație"?

— Las-că știu eu ce fac. La cămin e așa cum știi tu și cum știu și eu că e: foarte bine. De altfel, are să se convingă și el. Crezi că nu știu că-i mînt? Dar cum să-l mai țin puțin la respect? Știi bine că am epuizat toate mijloacele!

Se va duce în cele din urmă copilul la cămin? Probabil că da. E cert însă că nu va avea prea mare tragere de inimă, după cîte i s-au băgat în cap. Dar dacă se va duce, se va convinge că la cămin nu e așa cum spunea mămica. În primele zile, probabil, se va lăsa greu alungată frica adunată în suflet. Are să se convingă însă, neîndoielnic, că mămica „nu știa" cum e la cămin.

Dar dacă mămica va mai încerca vreodată să-l pună la „respect", indiferent în ce mod, cuvintele ei își vor mai găsi oare credit?

L. MINDIRIGIU

Pentru fiecare vîrstă - jucăria potrivită

Jocul este o activitate importantă în viața copilului, o activitate pozitivă ce îi dezvoltă imaginația și spiritul de observație. Din această cauză este destul de greu să alegi jucăria nimerită celor mici, cei mai mari avînd posibilitatea să-și spună singuri dorința. Vom încerca astăzi să venim în ajutorul tinerilor părinți care sînt puși în încurcătură în fața unei vitrine cu jucării, neștiind ce-i mai potrivit pentru copilașul lor.

Iată cîteva sugestii: pentru **vîrsta de 2—4 și 6 luni:** orice obiect viu colorat, strălucitor, care face zgomot și se deplasează în cîmpul vizual al sugarului, îi va atrage atenția, îl va face să rîdă. Pentru ei vom putea cumpăra păpuși, animale din cauciuc sau material plastic, clopoței ori bile colorate. Ele vor trebui să fie sonore, ușor de spălat, fără asperități.

LA 7 LUNI copilul începe să descopere forma, mărimea și greutatea obiectelor. Sugarul începe să țină jucăriile în mînă, să le lovească una de alta, avînd predilecție pentru cele care fac multă gălăgie.

LA 10 LUNI, trei sferturi din timpul care este treaz copilul îl consacră jocului. Totul îl interesează, pe toate vrea să pună mîna. Neobosit el lovește, aruncă jucăriile, sare, tîrîndu-se apoi pe burtă sau în patru labe pentru a le aduna.

LA 11 LUNI, mingea, bilele viu colorate încep să-i placă. Pentru a prinde mingea care i-a scăpat, este tentat, de multe ori să se ridice singur în picioare.

LA UN AN, jocul copilului devine foarte activ. Reușește acum să așeze un cub peste celălalt, să construiască. Îi place să rupă hîrtia în bucățele, începe să-și arate preferința pentru păpușile mai colorate, pentru inele strălucitoare din lemn sau material plastic, etc.

ÎNTRE 12 ȘI 18 LUNI copilul începe să aibe o preferință marcată spre anumite jucării. Ursulețul este de obicei cel mai bun prieten al său. Este bine ca aceste jucării să fie confecționate din cauciuc sau material plastic și de culori plăcute. Deoarece îi place să-și arunce mereu, jucăriile ele vor trebui să fie încasabile, camionul, căruciorul, trăsurica, în care poate să-și tragă jucăriile, vor fi bucuria lui cea mai mare. De asemenea, una din marile plăceri, atunci cînd pleacă la plimbare va fi mingea, de preferință mare și aprins colorată.

LA 2 ANI pasiunea lui cea mare vor fi jucăriile ce vor putea fi împinse, tîrîte, trase. În parcuri, nisipul îi va deschide orizonturi noi.

Copilul este atașat de jucăria preferată, ursulețul, păpușa etc. cu care încearcă scene din propria sa viață. Tot în această perioadă cărțile cu poze încep să-l intereseze. Este bine să se aleagă cele cu imagini bine definite, bogat colorate.

Ghidîndu-ne după aceste preferințe ale lui, vom ști ce să-i alegem.

CURIERUL NOSTRU

LUANA — București: În cazul dv. această grabă poate complica foarte mult lucrurile. Mulți dintre cei ce se află în jurul dv. nu sînt de acord cu ceea ce doriți să faceți, deși este un lucru foarte bun. Sîntem de părere să nu mai continuați asemenea discuții inutile și să aminați totul pînă la sfîrșitul studiilor. De altfel, pînă la examenul de stat nu mai aveți chiar atît de mult. Credem că este mai bine, așa, deoarece se pare că nu aveți șanse să învingeți niște prejudecăți pe care unii le păstrează de prea multă vreme.

TRAIAN D. — Rm. Sărat: La secția de învățămînt și cultură a comitetului executiv al sfatului popular raional, puteți afla toate informațiile care vă interesează. Pentru ceea ce intenționați, va trebui să vă grăbiți însă.

MIHAELA: Experiența de pînă acum v-a arătat clar că atîta vreme cît veți sta în această combinație, nu veți putea pune capăt discuțiilor și neînțelegerilor. Nu credem că este bine să vă mențineți pe poziția unui refuz de a merge în altă parte, mai ales acum cînd vi se oferă posibilități atît de mari și perspective atît de frumoase. Oare nu e păcat să puneți în pericol un cămin atît de frumos, numai pentru o ambiție personală? Gîndiți-vă măcar la răspunderea pe care o aveți față de creșterea și educarea copiilor. Singură recunoașteți că vă este foarte greu, în actualele condiții, să vă achitați de această sarcină. Atunci, ce mai așteptați?

R. N. — A. R.: Există într-adevăr școala respectivă și chiar la adresa pe care o știți. Adresați-vă în scris secretariatului acestei școli și veți obține informațiile dorite. La cea de a doua întrebare veți primi răspuns la „Poșta Jocurilor", din pagina a VII-a a revistei noastre.

ANY: Credem că dintr-o neatenție ați trimis scrisoarea neterminată. Am aflat cîteva lucruri interesante, dar nu știm ce s-a întîmplat mai departe. În aceste condiții, întrebarea de la sfîrșit apare fără sens. Vă rugăm, de aceea, să reveniți.

ADELA — Oradea: Din cele ce ne-ați expus dv. se pare că nu mai există altă soluție decît cea la care v-ați și gîndit de altfel. Doreați să cunoașteți și părerea noastră înainte de a acționa? Sîntem de acord cu dv. adăugînd că este bine să acționați cît mai repede. Este și momentul cel mai potrivit acum.

MATILDA: Din materialul respectiv ar fi bine să faceți un „deux-pieces", care v-ar fi foarte folositor îndeosebi toamna. Unele modele le vom publica și noi în numerele ce urmează. Și cel ales de dv. ni se pare frumos.

N. A. — Botoșani: În urmă cu trei luni ați dorit acest lucru. V-ați schimbat părerea atît de repede? În chestiuni de acest gen se cere totuși mai multă stabilitate. Dacă știți că sînteți atît de nehotărîtă și de schimbător, de ce faceți promisiuni? Acum însă, dacă ați promis, trebuie să vă respectați cuvîntul dat. De altfel nici nu este chiar așa de greu și fiți sigură că nu vă veți compromite prin aceasta. Era, desigur, mai bine să nu aveți astfel de probleme. Dar dacă vi le-ați creat singură, acum trebuie să le și rezolvați. Va fi o învățătură de minte pentru viitor. Pentru dv. chiar, este bună o astfel de lecție.

MICA — Timișoara: În multe privințe, aveți dreptate. Nu vă mai putem permite acum orice. Aceasta nu înseamnă că trebuie să adoptați o atitudine rigidă, care să vă îndepărteze de colegi și de prieteni. Aveți acum capacitatea de a discerne ce e bine și ce e rău în anumite vorbe sau intenții. Tocmai de aceea nu este recomandabilă o prudență exagerată. Fiți mai sociabilă, creați-vă relații și prietenii, întreține-ți-le, bineînțeles în limitele bunei cuviințe. Aveți chiar în orașul dvs. atîtea colege de școală și sîntem siguri că veți găsi printre acestea multe cu care vă veți putea înțelege, cu care veți avea ce discuta. Totul depinde de dvs., de comportarea și atitudinea dv.

ST. B. — Aveați în totul dreptate dacă nu omiteați un singur amănunt, (însă nu lipsit de importanță) și anume, data apariției: 12 octombrie 1957. Refaceți-vă acum calculele dvs. și veți obține ceea ce doriți. Așteptăm și noi rezultatul, fiindcă n-am avut pînă acum curiozitatea să facem astfel de calcule.

DOUA PIESE

De la stînga la dreapta:

— Din mătase imprimată, un complet original prin garnitura de fronsuri într-o parte. Mîneca chimono scurtă.

— Două piese pentru material mai gros, închis în gît — mînecă 3/4, pusă. Pensele jachetei se desfac jos. Jacheta nu-i prea cambrată.

— Acest complet este pe linie dreaptă, jacheta scurtă, foarte decoltată, cu revere, închis la două rînduri cu patru nasturi.

— Complet din două piese, care poate fi lucrat și din material uni și imprimat. Singura garnitură este un lizier din culoare asortată, mai închisă ca nuanță, mînecă scurtă, pusă.

Desene de Beatrice BOBOCEA

TATĂL MEU, CHARLIE CHAPLIN

de Ch. CHAPLIN jr.

— O, Charlie, eu nu sînt făcută să fiu artistă! — exclama ea. Ce să fac, nu sînt artistă!...

Privind-o, ardeam de dorința de a-i lua apărarea, de a o scăpa de mustruluiala tatei. Era așa de veselă și de tînără — puțin mai mare decît noi — încît ne durea să o vedem în lacrimi. Ce-i mai trebuie perfecțiune? — gîndeam noi. Frumusețea înlocuiește totul!

Dar tata era de cu totul altă părere. Zi de zi, săptămînă de săptămînă, el lucra la realizarea chipului creat de imaginația sa: vesela zînă a străzii din filmul „Timpuri noi".

În vara anului 1934 tata a început pregătirile pentru turnarea noului său film. Nu trebuia să facă nici o transformare în studiou. A păstrat în întregime personalul, căruia îi plătise salariile în decursul tuturor celor patru ani pe cînd studioul șoma.

Mi se pare că trebuie subliniat faptul că tata s-a ținut de această practică etică încă din acel timp cînd în industria cinematografică nu existau sindicate și cînd alte studiouri, terminînd filmele programate, comprimau întregul lor personal și adunau apoi altul, în măsura cerințelor. Pentru aceasta, personalul îi răspundea cu un devotament deosebit, despre care știa întregul oraș și scriau și gazetele.

La rîndul său, tata era devotat sincer colaboratorilor săi, la fel cum îi erau și ei lui. Cînd șeful sectorului de transport și-a pierdut capacitatea de muncă din cauza unei boli, tata l-a eliberat din muncă, dar a continuat să-i plătească salariul. El a mai ajutat, după cîte cunosc, și pe mulți alți colegi ai săi, de pildă, pe Edna Purviance, fosta sa parteneră și pe Roland Totero, operator, care filmase cîndva filmele sale mute. Nu știu exact cîți oameni s-au bucurat de generozitatea sa, întrucît tata nu era vorbăreț în legătură cu aceasta. În schimb știu că contactul dintre proprietarul studioului și salariații săi era, în cazul de față, atît de strîns, că ei alcătuiau o singură familie.

Mult timp tata nu se hotărîse cum să realizeze filmul „Luminile orașului": mut sau sonor. Această problemă a continuat să-l chinuie și atunci cînd a început să turneze filmul „Timpuri noi". Ca și mai înainte, el continua să se mențină la părerea că numai filmele mute înseamnă artă cinematografică adevărată și, cu cît un film apelează mai puțin la imaginația spectatorilor, cu atît mai reduse sînt și calitățile lui artistice. El considera că pe creiatorii filmelor sonore îi preocupă nu atît arta, cît profitul.

Era o perioadă cînd spectatorul de cinematograf primea doze însemnate de excentrism tipător. În cinematograf veniseră comici noi. Mulți actori comici bătrîni au trecut cu succes de la ecranul mut la cel sonor: Buster Keaton, Laurel și Hardy, Harold Lloyd. Marele succes al lui Harold Lloyd în „Comedia situațiilor", i-a dat posibilitate tatei să reflecteze: oare, într-adevăr, spectatorul s-a dezobișnuit de genul pantomimei tragi-comice? Pe de altă parte, el se temea să treacă la producția de filme sonore. Motivul era faptul că, în filmele sonore, nu va mai fi loc pentru „micul vagabond" și mai ales avea temeri în privința glasului său. Pînă la urmă, conservatorismul l-a făcut să se lase de întrecerea nemijlocită cu Lloyd și cu alți comici, care se produceau în filmele sonore. A turnat „Timpuri noi" ca film mut.

Charlot într-unul din rolurile sale în „travesti".

Întregul Hollywood îl considera nebun. În acel timp, marii producători D. Lasky, David Szelnick și Cecil B de Mille, studiau metode noi pentru perfecționarea filmelor sonore. Doar tata continua să trăiască în trecut, ținîndu-se încăpățînat de filmul mut. Despre el începuse să se vorbească chiar cu o oarecare îndoială. Activității lui i-a fost pusă cruce și întregul Hollywood i-a considerat cariera sfîrșită.

Îmi amintesc că odată am venit la studiou împreună cu el. Îmi dădeam mare importanță — doar nu e un lucru neînsemnat să fii fiul lui Charlie Chaplin — și mergeam în urma lui în timp ce el cerceta cu privirea decorul. Apoi am intrat în atelierul de grimaj și acolo din nou am avut o plăcere deosebită, ca în copilărie, sub ochii mei tata s-a transformat în „micul vagabond".

În românește de I. SAFIA

(Va urma)

Primul cosmonaut

Viața lui Iuri Gagarin povestită de el însuși (13)

Dar după aceasta m-am gîndit la colosala răspundere care îmi revine. A săvîrși primul faptă la care au visat generații de oameni, a deschide primul calea omenirii spre Cosmos...

Spuneți mi dacă există o sarcină mai complexă decît aceea care mi-a revenit. Aceasta nu este o răspundere față de un om sau față de zeci de oameni, și nici față de un colectiv. Este o răspundere față de întregul popor sovietic, față de întreaga omenire. Și dacă totuși m-am decis la acest zbor am făcut numai pentru că sînt comunist, pentru că am în fața mea exemplele de eroism fără precedent ale compatrioților mei, oamenii sovietici.

*

Privirea mi s-a oprit asupra ceasului. Acele sale arătau 9 și 7 minute, ora Moscovei. Am auzit un șuierat și un vuiet în creștere, am simțit cum nava gigantică s-a cutremurat din toate mădularele și lin, foarte lin s-a desprins de pe instalația de start. Vuietul nu era mai puternic decît cel din cabina unui avion cu reacție însă în acest vuiet se puteau distinge numeroase nuanțe și timbre muzicale noi, pe care nici un compozitor nu le-a transpus pe note și pe care, probabil, deocamdată, nici un instrument muzical, nici o voce omenească nu le va putea reproduce. Puternicele motoare ale rachetei făureau muzica viitorului, fără îndoială și mai emoționantă, mai minunată decît cele mai minunate creații ale trecutului.

A început să sporească suprasolicitarea. Am simțit că o forță de nebiruit mă presează tot mai mult în fotoliu. Și deși fotoliul era astfel dispus încît să diminueze la limită influența uriașei greutăți pe care o avea de suportat corpul meu, era greu să-mi mișc mîna, piciorul. Știam că această stare nu va dura mult, doar pînă cînd nava luînd viteză va ieși pe orbită. Suprasolicitarea creștea neîncetat.

„Pămîntul" îmi amintea :

— Au trecut 70 de secunde de la start.

Am răspuns :

— Am înțeles : 70. Mă simt bine, continui zborul. Suprasolicitarea crește, totul se desfășoară bine.

— Am răspuns vioi, dar în inima mea, mă gîndeam : numai 70 de secunde au trecut. Ce lungi sînt secundele, ca minutele.

„Pămîntul" m-a întrebat din nou :

— Cum vă simțiți ?

— Mă simt bine. Cum e la voi ?

Mi s-a răspuns :

— Totul e normal.

Menținеam legătura bilaterală în ambele sensuri, cu Pămîntul prin cîteva canale, inclusiv prin telefon și radio. Frecvențele emițătoarelor pe unde scurte de pe bord erau de 9,019 MHz și 20,006 MHz, iar în gama undelor ultrascurte de 143,625 MHz. Vocile tovarășilor care lucrau la posturile de radioemisie, le-am auzit așa de distinct, de parcă ei s-ar fi aflat alături de mine.

Racheta cosmică cu mai multe trepte este o construcție atît de complexă, încît ea poate fi cu greu comparată cu ceva cunoscut oamenilor, iar cunoașterea se realizează pe calea comparațiilor După ce o treaptă a rachetei consumîndu-și combustibilul, devine inutilă și pentru a nu deveni o povară, se desprinde automat, restul rachetei continuă să zboare înainte cu viteză mai mare. Nu i-am văzut niciodată pe savanții și inginerii care au descoperit combustibilul ușor și portativ al motoarelor rachetei sovietice. Însă eu, instalat pe bordul acestei rachete, ridicîndu-mă tot mai sus spre orbita stabilită, aș fi vrut în această clipă să le mulțumesc și să le string puternic mîna Motoarele complexe funcționau superexcelent, cu precizia orologiului Kremlinului.

Una după alta, consumîndu-și combustibilul, se desprindeau treptele rachetei și a venit momentul cînd am putut să transmit :

— A avut loc desprinderea, potrivit sarcinii, de racheta purtătoare. Mă simt bine, parametrii cabinei : presiunea 1, umiditatea 60 la sută, temperatura 20 grade, presiunea în comportament, în sistemele de orientare normal.

Nava a ieșit pe orbită — vastă, magistrală cosmică, a apărut starea de imponderabilitate — acea stare despre care citisem încă din copilărie, în cartea lui K. E. Țiolkovski.

Imponderabilitatea este pentru noi toți, locuitorii Pămîntului, ceva ciudat. Însă organismul se acomodează repede cu ea. Ce s-a întîmplat cu mine în acest timp ? M-am desprins din fotoliu, rămînînd între tavanul și podeaua cabinei. Trecerea la această stare s-a desfășurat foarte lin. Cînd a început să dispară influența gravitației m-am simțit excelent. Deodată, totul a devenit mai ușor de făcut. Mîinile, picioarele tot corpul parcă nu erau ale mele, nu cîntăreau nimic. Nici nu stai jos, nici nu ești culcat, ci parcă ai fi suspendat în cabină. Plutesc de asemenea toate obiectele care nu sînt fixate și le vezi ca în vis. Porthartul și creionul, blocnotesul... Iar picăturile de lichid ce se scurgeau din furtun luau forma unor sfere, pluteau lin în spațiu și atingînd pereții cabinei se lipeau de ea ca roua pe o floare.

Imponderabilitatea nu afectează capacitatea de muncă a omului. Am lucrat tot timpul. Am supravegheat utilajul navei, am privit prin ochiul de bord, am făcut însemnări în jurnalul de bord. Scriam echipat în costumul de scafandru, fără să-mi scot mănușile speciale. Mă foloseam de un creion obișnuit de grafit. Scriam ușor iar frazele se așterneau una după alta pe foile jurnalului de bord. Uitînd pentru o clipă unde și în ce stare mă aflu, am pus creionul alături de mine, îndată creionul a dispărut de lîngă mine. N-am căutat să-l prind și despre tot ce vedeam, vorbeam cu glas tare în timp ce magnetofonul înregistra cele spuse, pe bandă îngustă. Continuam să mențin legătura prin radio cu Pămîntul, prin cîteva canale, inclusiv telefon și telegraf.

„Pămîntul" se interesa ce văd ios. Am povestit că planeta noastră pare aproximativ așa cum se vede într-un zbor la mare înălțime cu avion cu reacție. Se disting culmile muntoase, marile fluvii, masivele păduroase importante, insulele, țărmurile mărilor.

„Vostok" zbura deasupra întinderilor Patriei și simțeam față de ea o dragoste fierbinte de fiu al ei. Cum să nu ne iubim Patria noi, copiii ei, dacă popoarele din lumea întreagă își îndreaptă cu speranță privirile spre ea ? Nu de mult, încă o țară săracă și înapoiată, ea s-a transformat într-o putere industrial-colhoznică de prim rang. Poporul sovietic organizat și educat de Partidul Comunist a scuturat colbul lumii vechi, și-a îndreptat umerii de viteaz și a pornit înainte pe drumul deschis de Lenin. Sub conducerea partidului, puternicul nostru popor a instaurat puterea oamenilor muncii, a creat primul cosmonaut sovietic din lume.

Am văzut norii și umbrele lor ușoare pe îndepărtatul Pămînt drag, Pentru o clipă s-a trezit în mine fiul de colhoznic. Cerul negru mi se părea un ogor arat pe care au fost însămînțate stelele.

Stelele sînt strălucitoare și clare. Soarele este de asemenea uimitor de strălucitor. Cu ochiul liber, fără aparate, chiar mijind ochii nu poți să-l privești. Este probabil de multe zeci, ba de sute de ori mai strălucitor decît îl vedem de pe Pămînt.

Aș fi vrut să privesc Luna, să aflu cum arată Luna în Cosmos. Din păcate, în timpul zborului meu, cornul ei era în afara cîmpului meu vizual. „Am s-o văd cînd am să zbor a doua oară" — m-am gîndit eu.

Observațiile erau efectuate nu numai asupra cerului, dar și asupra Pămîntului. Cum arată întinsul apelor ? De culoare închisă cu niște pete puțin strălucitoare. Se simte oare forma sferoidală a Pămîntului ? Da, firește. Cînd am privit orizontul, am văzut trecerea bruscă, nuanțată, plină de contrast, de la suprafața luminoasă a Pămîntului la cerul absolut negru. Pămîntul mă încînta printr-o paletă bogată de culori, el este înconjurat de o aureolă de culoare albastră. Apoi, treptat, această fîșie se întunecă, devine de culoarea peruzelei albastră, violetă și se termină într-o culoare neagră, neagră ca și cărbunele. Această trecere este foarte frumoasă și încîntă privirea.

În cabină s-a auzit muzică din Patrie și am ascultat voci cunoscute, cîntînd unul din cîntecele mele preferate — „Valurile Amurului".

Îmi aminteam că în America se scrisese : „Nimeni nu poate prevedea cu precizie care va fi influența spațiului cosmic asupra omului. Un lucru se știe doar — în Cosmos, omul va încerca plictiseală și sentimentul singurătății". Nu, n-am simțit plictiseală, nu eram singur. Străbătînd Cosmosul, lucram, trăiam viața țării mele. Asemenea unui cordon ombilical radioul mă lega de Pămînt Primeam comenzi, transmiteam relatări despre funcționarea tuturor sistemelor navei, în fiecare cuvînt pe care-l recepționam de pe Pămînt, simțeam sprijinul poporului, al guvernului, al partidului.

Supraveghind tot timpul înregistrările dispozitivelor, am determinat că nava „Vostok" deplasîndu-se exact pe orbita stabilită, îndată ce începe zborul deasupra părții umbrite, neluminate încă de Soare, a planetei noastre. Intrarea navei în umbra Pămîntului s-a petrecut repede. Deodată, m a cuprins un întuneric dens. Probabil că zburam deasupra oceanului, întrucît de jos nu se vedea nici măcar pulberea aurie a luminilor orașelor.

Străbătînd emisfera vestică m-am gîndit la Columb, la faptul că, chinuindu-se și suferind, el a descoperit Lumea Nouă, care a fost numită America, după numele lui Amerigo Vespucci, omul care în 32 de pagini ale cărții sale, „Descrierea noilor pămînturi" și-a dobîndit nemurirea. Relatarea despre această greșeală istorică, am citit-o în cartea lui Ștefan Zweig.

(Va urma)

Ilustrate de la Herculane

de Gh. CHIRIAC

Medicii Vasile Oancă, Valeriu Vladuț, Ladislau Szigyarto și surorile Maria Gogulescu și Iohana Micșulescu sînt plini de atenție față de oamenii muncii veniți la tratament în stațiune.

— Tovarășele din personalul sanitar se poartă ca niște surori !
— Iar medicii ca niște... frați !...

ȘAH LA SFATUL POPULAR REGIONAL BANAT
— După cum se vede, clubul nu-i la nivelul cerut !...

LA UN IZVOR TERMAL

CHEFLIUL — Ah, și cu care credeam că-s grade de alcool !...

Cocheta la băile de sulf.

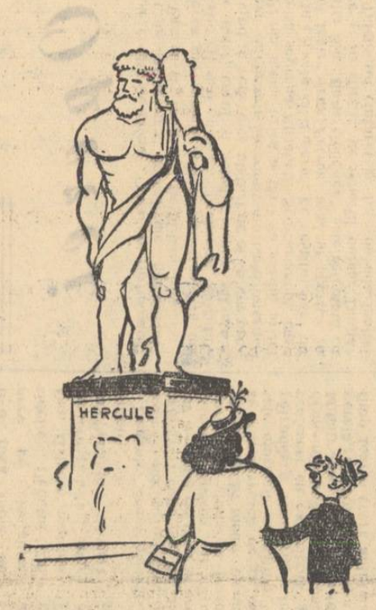

— Vezi ce voinic e ?
— Păi dacă stă de-atîta timp în stațiune !...

Deputații Gh. Miloș și Ana Golopența s-au evidențiat în munca de înfrumusețare a stațiunii.

— E o stațiune înfloritoare...
— Într-adevăr, s-au plantat 1850 puieți de trandafiri.

La hotelul „Cerna" curățenia lasă de dorit.

Instantaneu de sezon

Jocuri distractive

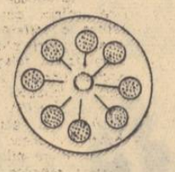

TOTAL 15

În cele 9 cercuri (opt pe margine, unul la mijloc) aranjați diferite cifre astfel ca totalul fiecărei linii drepte să fie 15.

SOCOTEALA

Aveți la dispoziție cifrele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 și cu ele trebuie să obțineți total 100, fără să folosiți fracții !

CU CINCI BEȚE

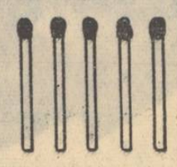

Aveți la dispoziție cinci bețe de chibrit din care trebuie să facem un sfert fără să rupem niciun băț.

CÎȚI ANI ARE ?

Un copil îl întreabă pe tatăl lui cîți ani are unchiul Vasile. Tatăl i-a răspuns : „E de trei ori mai mare decît tine, dar acum patru ani era de patru ori mai mare decît tine". Copilul a înțeles, pentru că știe cîți are el. Dar dv. puteți spune cîți ani are unchiul Vasile ?

CUM ?

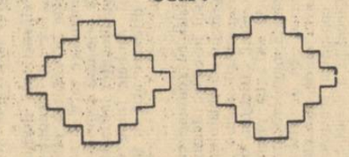

Cele două figuri de mai sus trebuie transformate într-un pătrat. Pentru aceasta aveți permisiunea să tăiați fiecare figură în trei bucăți și apoi să le reuniți.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 200

CIFRA NECUNOSCUTĂ EGAL 8

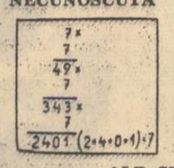

$5 * \frac{(5+5+5)}{5} = 8$

ALB ȘI NEGRU

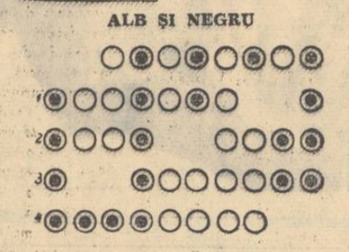

DIN DOUĂ, UNA

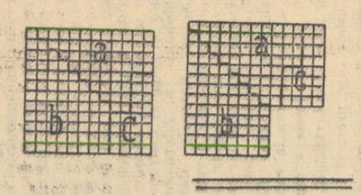

ȘAH

Și dv. puteți participa la a III-a ediție a „Cupei Magazin" la șah prin corespondență !

Răspunzînd la cererea exprimată de numeroși cititori și cu scopul de a contribui la dezvoltarea mișcării șahiste prin corespondență, revista noastră organizează cea de-a III-a ediție a „CUPEI MAGAZIN", competiție populară deschisă tuturor celor cărora le place jocul de șah.

Pentru cei care nu cunosc specificul jocului prin corespondență subliniem faptul că acest mod de practicare a șahului se face numai cu ajutorul poștei. Partenerii își comunică fiecare mutare (sau eventual un grup de mutări) cu ajutorul poștei. Astfel, jocul de șah prin corespondență este deosebit de util

pentru acei amatori care nu au posibilitatea să participe la turnee la tabla de șah.

pentru acei care, acolo unde locuiesc nu au parteneri potriviți în ceea ce privește forța de joc,

pentru acei ce doresc să-și aprofundeze și să lărgească cunoștințele în deschidere, să-și dezvolte capacitatea analitică.

pentru cei care vor să-și măsoare forțele cu jucători experimentați,

pentru cei care vor în general să-și ridice calificarea șahistă.

Amintim că în țara noastră jocul de șah prin corespondență a luat în ultimii ani un mare avînt, fiind organizat — în afară de turneele din cadrul „CUPEI MAGAZIN", — concursuri cu deschideri obligatorii, concursuri republicane, „Cupa satelor" pentru echipele sătești, campionate republicane. Jucătorii noștri participă și la campionatele mondiale și europene prin corespondență.

Participanții la a treia ediție a „CUPEI MAGAZIN" vor fi împărțiți în grupe de cîte 7 sau 9 concurenți, în funcție de numărul înscrierilor. Cîștigătorii grupelor vor lua parte la semifinale, urmînd ca primii clasați în semifinale să se califice pentru finală. Rezultatele și cele mai bune partide vor fi publicate în mod regulat în „MAGAZIN".

Participarea la a treia ediție a „CUPEI MAGAZIN" este gratuită. Poate lua parte la acest concurs ori și care amator (sau amatoare) al jocului de șah, indiferent de forța de joc, indiferent dacă are sau nu clasificare sportivă, indiferent dacă a mai participat sau nu la alte concursuri de șah. Pentru participare este necesar să se trimită o cerere de înscriere cu cîteva date personale (vîrstă, profesie, adresă, clasificare și asociația sportivă — dacă este cazul). Înscrierile se primesc pînă la 1 septembrie — data poștei, urmînd ca concursul să înceapă între 15—20 septembrie. Cererea de înscriere se trimite pe adresa „MAGAZIN" — Casa Scînteii, București (oficiul poștal 33)

Noi succese internaționale ale problemiștilor noștri

Ultimele numere din „Revista de șah", „Sahmativ S.S.S.R." (Moscova) și „Sahs" (Riga) ne aduc la cunoștință noi succese obținute de problemiștii români în competiții internaționale. La concursul internațional de compoziție pe anul 1960 organizat de „Revista de șah", premiul II (după H. Hermanson — Suedia) l-a primit, maestrul sportului VIRGIL NESTORESCU. „Construcția nu cuprinde nimic de prisos și creează o impresie de unitate desăvîrșită între conținut și formă" — scrie în referatul său arbitrul bulgar G. Popov. Pe locurile următoare s-au clasat în ordine W. Tura (R. P. Polonă), V Castellari (Italia), D. RADUCANESCU (R. P. Română), H. Knuppert (Danemarca), H. Bartolovici (Iugoslavia), GH. GOȘMAN (R. P. Română). La concurs au participat 29 de compozitori,

Un succes frumos a obținut și compozitorul arădan E. IANOȘI la concursul internațional de studii organizat de revista „Sahmativ S.S.S.R" din Moscova. Lucrarea sa a obținut o distincție dintr-un lot de 43 de studii trimise de compozitori din U.R.S.S R. S. Cehoslovacă R. F. Germană etc. Iată studiul său premiat.

La aceste succese trebuie adăugată și distincția obținută de maestrul sportului A. F. IANOVCIC (Sibiu) la concursul internațional anul de maturi ajutoare organizat de revista „Sahs" din Riga.

Albul joacă și face remiză

1. Cc5, Tc 3 (la Ta3 ar fi urmat 2. b6, Cd5 3. b7 +, Ra7 4. Nh6 ! și după Nf8 și Nd6 albul cîștigă). 2. Ce4, Ta3 3. Cf6, Cf5 ! (o apărare bună ; se amenință ca după șah cu calul să se ia pionul alb în care își pune albul nădejdea). 4. C :h7, Ta7 5. Cf8 ! (Subtilitatea acestei mutări care duce la pierderea nebunului și, aparent, a partidei, se va vedea abia ulterior) Cd6 + 6. Rd8, Cf7 +, 7. Rc8, C : g5 7. Ce6 ! (pentru a sacrifica pe acest cîmp calul a jucat albul 5. Cf8) C : e6. Negrul se pare că nu mai are nici o problemă : are două figuri în plus. Dar albul a obținut deja remiza : 9. b6, Th7 10. b7 + !, T : b7 pat !!

Poziția de mai jos a survenit într-o partidă de dame după mutările 1. e3—d4, d6—c5 2. f2—e3, f6—g5 3. c3—b4 ?

Această ultimă mutare permite negrului următorul cîștig 3...g5—h4 ! 4. b4:d6 (reamintim că, atunci cînd unul din jucători are posibilitatea să ia o figură adversă, el este obligat să facă aceasta). *h4:f2 5. e1:g3, e7:e5:c3:e1:h4 !* și negrul cîștigă.

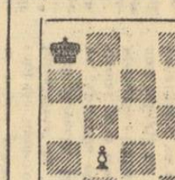

În exercițiul din numărul trecut prima mutare se va citi corect 1. e3—f4.

Filatelie • Filatelie

Expoziția filatelică internațională „BUDAPEST 1961"

În luna septembrie, la Budapesta va avea loc Congresul Federației internaționale de filatelie. Cu acest prilej se organizează o expoziție filatelică internațională. denumită „Budapest 1961". Expoziția, organizată de Federația Internațională a filateliștilor maghiari (MABEOSZ), va fi deschisă la 23 septembrie, la galeriile de artă.

La expoziție participă un număr mare de țări. Pînă în prezent și-au anunțat participarea Uniunea Sovietică, R. P. Bulgaria, R. P. Polonă, R. P. Română, R. S. Cehoslovacă, Belgia, Canada, Cipru, Danemarca, Elveția, Finlanda, Luxemburg, Norvegia, Suedia, Turcia etc.

Pentru prima dată, în același timp, va avea loc o mare expoziție filatelică internațională a tineretului.

În sălile expoziției se vor expune colecțiile oficiale, exponatele individuale, pe țări, iar cele tematice vor fi instalate în sediul Casei de Cultură „Ferenc Rosza". Colecțiile din clasa de tineret vor fi găzduite în pavilionul de sport din parc.

Colecționarii din țara noastră, aproximativ 50 la număr, vor expune după cum urmează : 14 în cadrul secției de mărci clasice, 18 în cadrul emisiunii tematice, 1 pentru cărți maxime etc. Aceștia sînt din București, Bacău, Cluj, Sibiu, Suceava și Timișoara.

La expoziția pentru tineret expun pionierii și utemiștii Dan Laurențiu Tripovici, Mihai Spreitzer, Andrei Crișan și Cornelia Ciufu, toți din București.

Asociația filateliștilor din R. P. Română va prezenta colecția revistei „Filatelia", iar I.C.S. Filatelia va expune Albumul mărcilor poștale românești și Catalogul mărcilor poștale românești.

Cu ocazia expoziției, poșta maghiară a emis o serie de mărci poștale alcătuite din patru valori. La fel, va mai pune în circulație o altă serie de mărci înfățișînd vederi ale Dunării la Budapesta ; va mai apare și o emisiune metalică pe o foiță de argint care va sublinia caracterul festiv al marii expoziții din Budapesta și va constitui o piesă aparte în colecțiile de mărci maghiare.

Asociația Filateliștilor din R. P. Română organizează cu acest prilej o excursie la Budapesta între 23 septembrie și 10 octombrie. Membrii Asociației filateliștilor din R. P. Română, doritori, se vor adresa filialelor A.F.R. care au primit instrucțiuni în acest sens.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

UF! CĂLDURILE!

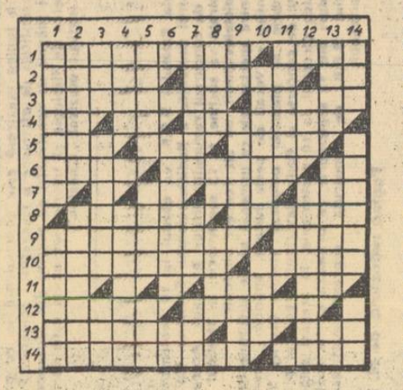

ORIZONTAL : 1) „Căldură mare" este intitulată una dintre cunoscutele sale schițe — Pe arșiță, au storurile trase... 2) A duce vitele la apă — Produce căldură pe cale electrică — Tuns ! 3) Băutură răcoritoare pe timp de caniculă — Răcorește, dar și... amețește ! 4) Dune ! — Sete ! — Cercul de foc terestru 5) Dacă e polar, nu știe ce-i căldura ! — Un metal bun conducător de căldură — Păsări în zbor 6) Lipsit de căldură — Ureă nemilos pe scara ...gradată — Mihai Hanganu 7) Superlativ... comprimat — Dă căldură... la grătar ! — Apa fermecată din povești 8) Verb conjugat la centrele de... răcoritoare ! — Acolo își petrec pionierii vacanța de vară 9) Mărirea volumului unui corp sub acțiunea căldurii — Pămînt lucrat 10) Transformat în vapori sub acțiunea căldurii — Nisip, soare, apă.. 11) Țărmuri de mare... — Afluent al Rinului — Puțină temperatură ! 12) Sînt obișnuiți cu căldura ...tropicală ! — Lecțiuni tematice ! 13) Acumulator de gheață, distribuitor de frig ! — Unite ! — Preferința... insolației ! 14) Ramură a chimiei — E rea conducătoare de căldură.

VERTICAL : 1) Vă înconjoară, în miez de vară — A se pune în mișcare 2) Mult dorita mîngîiere eoliană — De pe malurile mării 3) Ramură eminesciană — Ține porțile închise în timpul verii — ...de Barău 4) Cu apă — Priceput 5) Albină (olt.) — Prefix cu lentile ! — Pronume 6) Adăposturi contra razelor de soare — De la (od.) 7) Acțiune producătoare de căldură și lumină — Fir de urzeală — Careuri agrare 8) Alifia contra arsurilor ! — Noduri de vrej — Pantalon 9) Interes... fără fes ! — Verzi și... fără apă ! — Continent 10) Schelet — Afluent al Dunării 11) Binemeritata pereclă a unei luni de vară — Petrecere cu dans 12) Importanță — Se dezvoltă vara, timpuriu (pl.) 13) Bun... cu borș ! — Iluzii optice cauzate de încălzirea excesivă a straturilor de aer — Are o singură vară ! 14) De acolo vine soarele — Deși e rece, tot o topește căldura — Iubita de la... Floreasca ! !

Ion PASCAL

AUGUST !

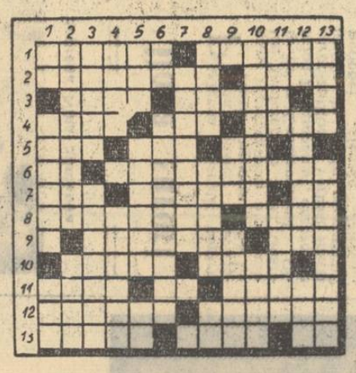

ORIZONTAL : 1) Gust particular — Are gust 2) Ape cu gust acid — Măestrie 3) Culori la cărți — Stațiune... fără gust 4) Înguști la minte — Doamnă (abr.) — Au gust de oțet 5) Precede pe Lala ! — Marcă de radio germană — Noroi 6) Rea ! — Împărat roman 7) Apăru — Au gust în popor — Șea 8) „Riki-Tiki-Taoi" din „Cărțile junglei" — Pseudonimul lui Gogol 9) Pe lîngă țuică... — Arhipelag în Polinezia 10) A gustări — Nitrogen 11) Eremia 6) Pe gustul lui — Gustare în lege (pl.) 7) Crustaceu gustos, fără clește 8) Sare de bucătărie — ...Zagora, oraș în Bulgaria — Doctor 9) Fir — Gusturi particulare 10) Apă cu gust de sare — Vin cu gust acru 11) Inevitabil debutului — August 12) Oprea Tudor — Riu îngust — Opus îngustului 13) Dă gust bucatelor — Gustată pe îndelete. Nu se discută — Notare ! — Folositoare 12) August ! — Secat 13) Cu gust dulce — Lipsit de gust — Îngustă la capăt !

VERTICAL : 1) Înainte de... gustare — Îngust — Preparat cu gust dulce 2) Cu gust de condiment — Umflături la gît 3) Sora mică a Anei — Strîmte 4) Gustările prin specificul lor — Reptilă 5) Trei — Lună... romană — Teodor

Marin S. CLUCERU

O. N. T. CARPAȚI VĂ OFERĂ
excursia pe care nu o veți uita niciodată
O SĂPTĂMÎNĂ ÎN DELTA DUNĂRII

Călătoria pe Dunăre se face cu vas-dormitor, cu locuri de clasa I-a și clasa II-a turistică

Se vizitează orașele : Galați, Tulcea, Sulina.
Vaporul parcurge brațele Sulina, Sf. Gheorghe, Dunărea Veche, Canalul Dranov și lacurile Matița și Razelm
Popasuri în satele de pescari și cherhanalele „Mila 23", Sf. Gheorghe etc.

Zile de plaje la mare — Jocuri distractive

EXCURSIILE AU LOC SĂPTĂMÎNAL, CU PLECAREA ÎN FIECARE SÎMBĂTĂ D.A., DIN GALAȚI

Informații și înscrieri
la toate agențiile și filialele O.N.T. Carpați

„Iuri a lucrat la noi", spun cu mîndrie muncitorii uzinei de mașini agricole din Liuberț.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

FESTIVALUL MUZICII

Inainte ca dirijorul să ridice bagheta...

De la o fereastră larg deschisă, de sus, de la un etaj al Filarmonicii, se revarsă pînă înspre grădiniţa cu tei tineri ce găzduieşte bustul lui Enescu, puternicele accente ale monumentalei simfonii a IX-a de Beethoven. Intr-o înlănţuire plină de patetism, baritonii şi başii se iau la întrecere cu tenorii şi sopranele, melodia urcă şi coboară ameţitor în urmărirea zborului fulgerat al bagheţei dirijorului care uneşte cîteva sute de voci.

Două coruri reprezentative, unul al Filarmonicii, celălalt al Radioteleviziunii, repetă reunite, una dintre piesele importante ale programului pe care Orchestra Filarmonică „George Enescu" îl va susţine în cadrul marelui eveniment muzical. Dacă am pătrunde în aceste zile în sălile de studiu de aici, am vedea că nu există colţişor în care să nu se repete cu asiduitate. Cum este firesc, această orchestră care poartă numele ilustrului muzician şi titlul de colectiv artistic emerit al R.P.R., va desfăşura în cadrul festivalului o bogată activitate concertistică, sub conducerea unor dirijori renumiţi.

Dar mai înainte ca această să ridice bagheta, să aruncăm o privire asupra programului cuprinzător, alcătuit din şapte concerte ce urmează să fie susţinute de Filarmonica. Trei dintre acestea, între care cel inaugural şi cel de încheiere, vor aduce în faţa pupitrului pe artistul poporului, maestrul George Georgescu, sub bagheta căruia au cîntat, în cei peste 50 de ani de strălucită carieră muzicală, solişti cu renume mondial ca: Pablo Casals, Alfred Cortot, Jacques Thibaud, Arthur Rubinstein, David Oistrah, Yehudi Menuhin etc. cît şi marele Enescu. In programul de deschidere, care va avea ca solist pe pianistul Valentin Gheorghiu, sînt cuprinse „Suita I-a" şi „Rapsodia I-a" de Enescu. Cu acest prilej cunoscutul pianist va executa, în primă audiţie, lucrarea sa intitulată „Concert pentru pian şi orchestră". Cel de-al doilea concert dirijat de maestrul George Georgescu va aduce în faţa noastră arta remarcabilului pianist sovietic Sviatoslav Richter. Programul va cuprinde: „Trei dansuri româneşti" de Rogalski; „Burlesca" de Richard Strauss şi „Simfonia I-a" de Brahms. In spectacolul de încheiere al festivalului sînt incluse lucrările „Uvertura Coriolan" şi „Simfonia IX-a" de Beethoven.

In sfîrşit, un alt concert, care urmează să fie de data aceasta dirijat de Mircea Basarab, va avea ca solist pe virtuosul violonist sovietic Leonid Kogan, care va interpreta „Concert în sol major pentru vioară şi orchestră" de Mozart şi „Concertul pentru vioară şi orchestră" de Şostakovici. De asemenea, vom avea prilejul să întîlnim în două concerte pe marele dirijor englez Sir John Barbirolli, sub a cărui bagheţă se va produce violonistul Ion Voicu. Tot Orchestra Filarmonicii va susţine, de astă dată în sala mică de concerte a Palatului R.P. Romîne, un concert cu un program de muzică de cameră de compozitori romîni. Şi un amănunt nu mai puţin interesant: corul Filarmonicii va susţine, cu orchestra Radioteleviziunii sovietice, cantata „Zdravita" de Prokofiev.

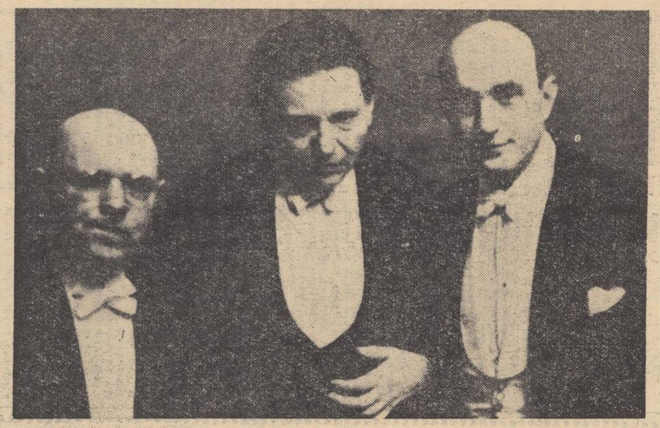

O amintire de neuitat... Pablo Casals, George Enescu şi George Georgescu.

Omagiul Operei

In culisele Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R. s-a ivit primul semn al începerii noii stagiuni. Intorsi de pe tărîmurile însorite ale litoralului sau din lumea dumbrăvilor de munte, interpreţii primei noastre scene lirice se află acum în faţa partiturilor, în atmosfera însufleţită a unor repetiţii puţin obişnuite: se pregătesc spectacolele în vederea celui de-al II-lea Festival Internaţional „George Enescu".

Cum artiştii Operei urmează să-şi dea, într-o largă măsură, contribuţia în cadrul manifestărilor acestui însemnat eveniment al vieţii muzicale internaţionale, este lesne de închipuit elanul cretor ce domneşte aci. O scurtă vizită făcută acestui colectiv ne-a pus în curent cu unele amănunte interesante. Astfel, am aflat că în cadrul Festivalului „George Enescu", Teatrul de Operă şi Balet va prezenta cîteva lucrări reprezentative ale literaturii clasice de operă şi anume: *„Fidelio"*, *„Othello"*, *„Boris Godunov"* şi *„Nunta lui Figaro"*. In ce priveşte creaţia românească de operă şi balet, aceasta va fi reprezentată de opera *„O noapte furtunoasă"* de Paul Constantinescu şi de baletele *„Priculiciul"* de Zeno Vancea şi *„La piaţă"* de Mihail Jora.

In vederea prezentării acestor spectacole la un nivel artistic cît mai adecvat, orchestra teatrului, corpul de balet, corul şi soliştii, depun vii străduinţe, avînd în vedere că alături de ei se vor produce cîteva celebrităţi ale vieţii muzicale internaţionale. Prima scenă lirică a ţării va găzdui astfel pe renumita soprană Elisabeth Schwartzkopf, care va cînta în *„Nunta lui Figaro"*; pe vestitul bas de la „Balşoi teatr" *Ivan Petrov*, a cărui apariţie în rolul titular din *„Boris Godunov"* este aşteptată cu nerăbdare şi în sfîrşit pe tenorul bulgar Dmităr Uzunov. Talentatul cîntăreţ va face dovada înaltei sale măestrii, interpretînd rolul titular al operei *„Othello"*, în care realizează o adevărată creaţie. Cu viu interes este aşteptat şi tenorul vienez Anton Dermota care va apare pe scena Teatrului de Operă şi Balet în opera *„Fidelio"*.

De pe toate meridianele... muzicale

● Comitetul de organizare al celui de-al II-lea Concurs şi Festival Internaţional „George Enescu" ne anunţă că pînă la începutul lunii august s-au înscris la concurs un număr de 155 participanţi din peste 20 de ţări, în următoarea clasificare: la secţia de pian 55 de concurenţi, la secţia vioară 44, iar la secţia canto 56.

● Dintre marile personalităţi ale vieţii muzicale din S.U.A. vor participa la festival dirijorul Lorin Maazel şi pianistul Alexander Uninski. Conducător de orchestră cu renume mondial, Lorin Maazel va aduce pe scenă multilateralitatea vocaţiei sale: fiind şi un violonist de seamă, el interpretează la acest instrument în timp ce dirijează. In ce priveşte pianistul Alexander Uninski, acesta este apreciat ca un mare artist instrumentist.

● Cunoscutul compozitor Dimitrie Kabalevski (U.R.S.S.), Sophia Lissa (R.P. Bulgaria) şi Eugen Suchon (R.S. Cehoslovacă) au acceptat să asiste la manifestările muzicale ce vor avea loc la Bucureşti ca răspuns la invitaţia ce le-a fost adresată de către Uniunea Compozitorilor din R.P.R. şi Comitetul de organizare al festivalului.

● Echipele de cineaşti ale studioului „Alexandru Sahia" au început de pe acum pregătirile în vederea realizării a două documentare care să surprindă pe peliculă cele mai semnificative aspecte ale pasionantei întîlniri a muzicienilor lumii. Ambele filme vor cunoaşte o largă difuzare atît în ţară cît şi peste hotare.

● Printre pianiştii cu renume care îşi vor da concursul în cadrul festivalului vom avea prilejul să întîlnim şi pe virtuoşii instrumentişti Annie Fischer şi Aldo Ciccolini. Distinsă încă de la vîrsta de 12 ani cu premiul „Franz Liszt", pianista maghiară Annie Fischer s-a remarcat ca o virtuoasă concertistă prin arta ei de muzicianâ subtilă, cu care comunică sentimente puternice. Aldo Ciccolini a debutat cu mai bine de un deceniu în urmă la „Carnegie Hall" din New York sub bagheta dirijorului Dmitri Mitropoulos. In ultimii ani ai vieţii sale, marele Enescu l-a avut ca solist al „Concertului nr. 5" de Beethoven în cadrul unui concert. Pentru tehnica sa viguroasă şi suplă, el a obţinut mai de mult premiul I la concursul Marguerite Long-Jacques Thibaud.

● Nu de mult compozitorul Georges Auric a trimis o scrisoare pe adresa Comitetului de organizare a Festivalului. Acceptînd invitaţia de a participa la marele eveniment muzical, cunoscutul muzician scrie, între altele: „Cu multă plăcere voi veni la Bucureşti, cu ocazia celui de-al II-lea concurs şi festival internaţional „George Enescu"... Sînt, fără îndoială, puţine manifestări muzicale atît de bine venite ca cele pe care le veţi consacra acestui maestru de neuitat, pe care am avut bucuria să-l cunosc şi pentru care nu pot decît să împărtăşesc din toată inima respectul şi admiraţia ce i-o poartă ţara sa".

Artistul poporului George Georgescu

Mulţi admiratori din oraşul valsurilor nemuritoare s-au obişnuit s-o denumească „privighetoarea din pădurea vieneză". Dar nu numai ei, ci şi spectatorii de la „Scala", „Metropolitan" şi „Covent Garden" şi de pretutindeni pe unde a cîntat soprana Elisabeth Schwartzkopf păstrează frumoase aprecieri la adresa vocii sale, ea reuşind să-şi atragă preţuirea unanimă a publicului datorită înaltei sale măestrii interpretative atît în genul operei şi în cel vocal-simfonic, cît şi în cel al liedului şi al operetei vieneze. Pe scena Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R., spectatorii bucureşteni vor avea prilejul s-o vadă în rolul contesei din „Nunta lui Figaro" de Mozart.

18 PRIMĂVERI ÎN FAŢA PIANULUI

Inchipuiţi-vă un om de-o schioapă, care la vîrsta celor trei ani şi jumătate ia o poză gravă în faţa pianinei pentru a executa un acompaniament. Degete firave, de dimensiuni liliputane, se angajează însă într-o fugă plină de nerv pe claviatura sidefie. Debutul lui Dan Grigore mai dă naştere şi astăzi unor emoţionante aduceri aminte.

Dar nici acum, pe răbojul vieţii lui, bobocii toamnei nu au fost prea deseori număraţi. Doar 18 primăveri cunoaşte, dar faptul că a ocupat primul loc la secţia de pian în cadrul concursului naţional „George Enescu", îl afirmă ca pe un talent viguros. La vîrsta sa fragedă, fiind încă elev pe băncile şcolii medii, pianistul Dan Grigore lasă să se întrezărească de pe acum viitoarea personalitate muzicală cu calităţi certe de virtuozitate şi pătrundere stilistică. Indrumat îndeaproape de profesori cu experienţă ca Florica Muzicescu în domeniul studiului pianului şi de compozitorul Mihail Jora în ce priveşte pregătirea muzicală generală, tînărul talent şi-a putut valorifica într-un timp foarte scurt aptitudinile.

Primul concert mai important l-a susţinut la vîrsta de... 14 ani, cînd a început să fie cunoscut. Cu trei ani în urmă s-a remarcat cu prilejul audiţiei organizate de „Muzeul Enescu" din Capitală cînd a demonstrat un dar interpretativ creator în execuţia unor valoroase lucrări pentru pian ale ilustrului nostru compozitor.

POVESTEA UNUI ARCUŞ

Poate o să vi se pară curios auzind despre tînărul acesta, care plimbă cu siguranţa unui maestru arcuşul pe strunele viorii, că pregătirea lui muzicală a început la vîrsta de cinci ani, în faţa unui portativ neîntîlnit în nici unul din manualele de muzică.

Fire inventivă, tatăl său, un ghitarist amator, recursese la o mică „strategemă" pentru a-l determina pe micul Ilarion să înveţe notele: îi confecţionase un portativ original, punînd în locul fiecărei note cîte o... bomboană. In cazul fericit cînd nota era ghicită, răsplata nu întîrzia să vină.

Ori de cîte ori îşi aduce aminte de începutul activităţii sale muzicale, tînărul violonist Ilarion Ionescu-Galaţi cu greu îşi poate reţine un zîmbet. Privind acum în urma anilor de pasionată stăruinţă, studiu cu profesori acasă, apoi şcoala medie de muzică şi, în sfîrşit conservatorul, rămîi impresionat să constaţi că la o vîrstă atît de fragedă tînărul element s-a impus cu autoritate în viaţa noastră muzicală. Ceea ce-l caracterizează îndeosebi este temperamentul execuţiei sale, perseverenţa şi mai ales îndrăzneala cu care atacă piese dificile, ale repertoriului contemporan. Recitalul său susţinut cu „Concertul pentru vioară şi orchestră" — opus 20 de Şostakovici, prezentat mai demult în primă audiţie, a atras atenţia prin subtilitatea interpretării, afirmîndu-l ca pe un tînăr şi talentat instrumentist.

Membru al Filarmonicii de Stat „George Enescu", Ilarion Ionescu-Galaţi a acumulat o vastă experienţă, în cadrul unei bogate activităţi concertistice susţinute cu prilejul a numeroase recitaluri date la Radioteleviziune şi cu diverse filarmonici din ţară. Participarea la concursul naţional „George Enescu" din anul acesta i-a adus, drept răsplată pentru străduinţele sale, premiul I la vioară. Cu aceeaşi abnegaţie ce-l caracterizează, tînărul absolvent al Conservatorului „Ciprian Porumbescu" se străduie acum, însufleţit de năzuinţa de a reprezenta cu cinste grupul nostru de soliţti la concursul „George Enescu".

Violonistul Ilarion Ionescu-Galaţi

Aşteptînd întîlnirea cu prietenii dragi

In oraşul colinelor lui Lenin, viitorii mesageri ai artei muzicale sovietice se pregătesc cu însufleţire să aducă în faţa publicului bucureştean mărturia înaltei lor măiestrii. Printre cei care trăiesc de pe acum emoţiile apropiatei întîlniri se află şi membrii Orchestrei Simfonice a Radioteleviziunii sovietice. Repetiţiile asidue pe care această mult apreciată formaţie le face sub conducerea cunoscutului dirijor A. V. Gauk, confirmă năzuinţa talentaţilor ei slujitori de a reprezenta cu cinste arta interpretativă a muzicienilor sovietici. Alcătuită din instrumentişti cu experienţă, unii dintre aceştia fiind profesori sau laureaţi ai unor concursuri unionale şi internaţionale, Orchestra Radioteleviziunii sovietice face dovada însuşirilor unei formaţii simfonice de prim rang, prin desăvîrşita ei disciplină artistică şi marea ei capacitate de a reda conţinutul muzicii. In cadrul spectacolelor festivalului, membrii orchestrei vor interpreta, între altele, avînd la pupitru pe dirijorul A. V. Gauk, „Simfonia I-a" de George Enescu.

Pregătiri intense fac în vederea apropiatei întîlniri a muzicienilor de la Bucureşti cunoscuţii artişti instrumentişti, violonistul Leonid Kogan şi pianistul Sviatoslav Richter. Elev al renumitului pedagog Abraham Iampolski, Leonid Kogan a ajuns la o vîrstă tînără să se bucure de faima universală datorită virtuozităţii sale de artist desăvîrşit. Cu acelaşi viu interes, spectatorii bucureşteni îl aşteaptă şi pe celălalt strălucit reprezentant al artei interpretative muzicale, pianistul Sviatoslav Richter, al cărui stil propriu în redarea operelor celor mai diferite şi-a atras de mult aprecierea unanimă.

Se pregătesc cu mult entuziasm şi tinerii soliţti sovietici, participanţi la concursul „George Enescu". Noua tinere elemente îşi vor disputa, alături de celălalţi concurenţi, măsura măiestriei lor. Intre aceştia, vom avea prilejul de a cunoaşte şi pe doi eminenţi elevi ai lui David Oistrah şi A. I. Iampolski: violoniştii Igor Alexandrovici Frolov şi Nina Mihailovna Beilina, o remarcabilă concertistă, cunoscută de pe acum în afara graniţelor patriei. „Mezinul" instrumentiştilor sovietici rămîne Bogdan Antonovici Kotorovici, care la cele 20 de primăveri ale sale se anunţă de pe acum ca o speranţă a arcuşului.

In ce priveşte pe tinerii soliţti vocali, ei vor fi reprezentaţi de baritonul Iuri Mazurok, căruia i s-a conferit premiul II al concursului „Primăvara la Praga" şi Emma Tigranovna Sarkisian, solistă a teatrului „N. Stanislavski şi V. Nemirovici-Dancenko" din Moscova. Alături de ei vor apare tinerii studenţi ai Institutului „Gnesina": soprana Nina Silnikova, mezzosoprana Liudmila Simonova şi baritonul Serghei Iakovenko, a cărui prezenţă în lumea muzicală este concludentă în ce priveşte vastele posibilităţi de afirmare a tineretului sovietic. Fostul frezor al unei fabrici de construcţii de maşini din Moscova a absolvit Facultatea de filologie şi istorie, iar acum este student al vestitului institut muzical „Gnesina".

Tînărul cîntăreţ Serghei Iakovenko

Soprana Nina Silnikova

Rasfoind programul festivalului

● Sala Palatului R.P.R. va găzdui la 10 septembrie concertul orchestrei simfonice a Radioteleviziunii Sovietice. Cu acest prilej îşi va da concursul renumitul dirijor Al. Gauk. Aceeaşi formaţie orchestrală va susţine, la 13 septembrie, în studioul de concerte al Radioteleviziunii, un alt concert simfonic.

● Dintre spectacolele ce urmează să fie susţinute de soliştii instrumentişti şi vocali de peste hotare, amintim: recitalul din 17 septembrie al pianistei poloneze Halina Czerny Stefanska, în studioul de concerte al Radioteleviziunii; recitalul pianistului italian Aldo Ciccolini, la 19 septembrie, în aceeaşi sală şi recitalul de lieduri din 12 septembrie, ce urmează să fie susţinut în sala Palatului R.P.R. de cunoscuta soprană austriacă Elisabeth Schwartzkopf.

Pagină redactată de M. DAMIAN

Sir John Barbirolli la pupitrul Filarmonicii de Stat „George Enescu"

La pupitru... Barbirolli

Dacă aţi ascultat cîndva acordurile grave, pline de patetism ale Simfoniei a VII-a de Beethoven şi v-a impresionat omul în frac şi cu timpletele fin argintate din faţa pupitrului, sosit din îndepărtatul Manchester ca să unească, sub bagheta lui, zecile de instrumente ale Filarmonicii, nu se poate să nu fi rămas impresionaţi de felul în care dirijorul-oaspete a realizat o emoţionantă zugrăvire melodică a profundei ereşii beethoveniene.

Din lunga sa carieră artistică, talentatul dirijor păstrează şi astăzi multe amintiri din timpul numeroaselor turnee întreprinse în Italia, Franţa, Cehoslovacia, ţările scandinave, Australia etc., unde s-a afirmat prin tehnica sa înaltă. Memoria şi vitalitatea sa rară sînt calităţi ce împlinesc personalitatea sa artistică. In cadrul celor două concerte pe care le va susţine la festival, John Barbirolli va dirija „Simfonia V-a" de Schubert, „Concertul pentru vioară şi orchestră nr. 2" de Prokofiev şi „Simfonia II-a" de Brahms.

Două surori

Pasiunea înăscută pentru arta muzicii caracterizează pe cele două tinere reprezentante ale familiei profesorului Ionel Geantă de la Conservatorul „Ciprian Porumbescu", despre ale căror aptitudini vorbesc însesi faptele. In cadrul concursului naţional „George Enescu", cele două surori au primit o vrednică răsplată: *Eleonora*, premiul I pentru vioară, iar *Florela* premiul II pentru pian.

Două surori! Două tinere talente, care au reuşit să se afirme încă de pe băncile şcolii. Elevă în anul IV la conservator, Eleonora a ajuns la cei 20 de ani, de curînd împliniţi, să urce pe treptele măiestriei.

Mai păstrează şi acum încă vii amintirile primilor ani de studii. La vîrsta de şapte ani a început să studieze pianul, ca apoi, după doi ani, să se stabilească definitiv asupra viorii. Cu Florela, şi ea actualmente studentă în anul IV la conservator, s-a petrecut un fapt asemănător în ce priveşte inconsecvenţa în alegerea studierii instrumentului muzical mult dorit: ea a început cu vioara, ca apoi s-o părăsească pe parcurs, dovedind înclinaţii la pian.

Personalităţi ale vieţii muzicale la Festival

SVIATOSLAV RICHTER

Virtuos desăvîrşit al pianului, cunoscutul pianist sovietic se relevă, prin forţa sa de convingere şi emoţionare, ca una dintre cele mai complexe personalităţi interpretative ale lumii muzicale.

ION VOICU

Face parte din tînăra pleiadă a violoniştilor romîni. Artist de o cultură muzicală multilaterală şi de o tehnică desăvîrşită, el a dus în numeroase rînduri în afara graniţelor ţării laima interpretativă a maeştrilor arcuşului din patria noastră.

PAVEL SEREBREAKOV

O figură beethoveniană cu o frunte masivă şi pomeţii obrajilor puternic reliefaţi. Dar şi un talent viguros format de-a lungul celor peste 30 de ani de activitate concertistică, iată în cîteva cuvinte portretul cunoscutului pianist sovietic Pavel Serebreakov.

HENRYK SZERING

Un maestru al arcuşului din îndepărtatul Mexic. S-a remărcat cu prilejul unor turnee internaţionale în cadrul cărora a făcut cunoscute, odată cu realizările muzicii universale, şi creaţiile muzicii din ţara sa.

Nedespărţiţi... ca de obicei la marile manifestări ale vieţii muzicale, Ştefan şi Valentin Gheorghiu vor face odată în plus dovada multiplului lor talent, producîndu-se în cadrul unor manifestări ale festivalului, printre care şi recitalul de muzică de cameră romînească ce urmează să aibă loc în sala mică de concerte a Palatului R.P. Romîne.

75
1964

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V. — Nr 222 ★ Sîmbătă 19 august 1961 ★ 8 pagini — 1.50 lei

ZI DE SĂRBĂTOARE

23 AUGUST 1944!

E ziua de naștere a libertății poporului nostru. În condițiile înaintării victorioase a armatelor sovietice, masele populare, conduse de partidul comunist care a pregătit și organizat insurecția armată, au măturat de la cîrma statului dictatura fascistă deschizînd astfel calea spre marile prefaceri revoluționare ce aveau să se producă în viața țării și a poporului.

Atunci, după a lui voie și ale lui interese, soldatul romîn a întors armele spre dușmanul cotropitor de țară, pentru a contribui la cucerirea definitivă a eliberării poporului.

23 AUGUST 1944!

Cea mai mare zi din istoria poporului nostru.

Ziua în care s-au arătat zorii vieții noi, după o îndelungată și dureroasă umilință și exploatare.

Semnificația și însemnătatea lui 23 August 1944 au crescut vertiginos și s-au întregit mereu și constant. An de an, această zi a fost ziua bilanțului realizărilor înfăptuite de popor sub conducerea înțeleaptă a Partidului. De fiecare dată paginile glorioase scrise de mîna clasei muncitoare în cartea de aur a țării au consemnat însemnate victorii, de fiecare dată pe harta țării, pe harta luptei pentru înfăptuirea socialismului, steagurile roșii au fost mai unite. Fiecare an a fost însemnat de noi biruințe. Poporul nostru a fost pe bună dreptate mîndru de ceea ce a realizat. Însemnînd victoriile, am privit mereu înainte spre noi țeluri, mereu mai înaintate, mereu mai înalte. Fiecare an l-a depășit în realizări pe cel precedent și ceea ce ni s-a părut atunci a fi una din culmi, nu a devenit decît o etapă.

Mari întreprinderi s-au dezvoltat în acești 17 ani de democrație-populară în așa măsură încît privind în urmă îți par a fi fost cine știe cînd începuturile. Uzina de tractoare din Brașov, care fabrica la început doar 2—300 de tractoare anual, azi dă agriculturii noastre socialiste într-un an 20.000 de tractoare.

Cînd am izbutit, la început să socializăm 24 la sută din pămîntul arabil, am considerat un succes. Astăzi peste 85 la sută din pămîntul arabil al țării aparține sectorului socialist.

Dar acestea sînt doar cîteva exemple. Atunci cînd industria noastră fabrică astăzi în 8 zile ceea ce se fabrica într-un an întreg în 1938 (epocă de vîrf cu cea mai mare producție în regimul capitalist) avem măsura reală a imensului progres al țării noastre.

Acest progres noi îl legăm pe drept cuvînt de prietenia frățească cu Uniunea Sovietică al cărei ajutor l-am primit și-l primim în cadrul marii și puternicii familii a țărilor socialiste.

23 AUGUST 1944 înseamnă embrionul viu al libertății pentru poporul nostru.

Astăzi puterea este în mîinile poporului, mijloacele de producție sînt ale poporului, pămîntul este al celor ce muncesc.

Ceea ce a putut realiza această orînduire în care clasa muncitoare și-a dezlănțuit în voie toate puterile creației și tot eroismul ei de muncă, este astăzi vizibil pentru toată lumea. Rezultatul acestor succese se traduce înlăuntrul țării în ridicarea continuă a nivelului de trai pentru toți oamenii muncii, prin sporirea continuă a salariului real și ieftenirea treptată a bunurilor de larg consum, prin dezvoltarea în proporții uriașe a construcției de locuințe, prin culturalizarea maselor, prin lărgirea și gratuitatea învățămîntului, iar, în afară, prin prestigiul mereu crescînd al țării noastre și prin greutatea cuvîntului ei, în toate forurile internaționale.

Granițele țării sînt larg deschise pentru oricine vrea să ne cunoască. În fiecare an, țara noastră e vizitată de tot mai mulți străini: oameni politici, oameni de afaceri, de știință și artă — cu diferite mentalități. Toți au plecat de la noi, uimiți de progresul material și spiritual pe care l-au găsit aici. Cei mai mulți dintre ei și-au publicat părerile. Ideile preconcepute s-au spulberat în fața realității triumfătoare. Și cei mai înveterați și neobosiți dușmani ai socialismului și-au mușcat limba, și-au frînt peniță de aur a stilourilor, dar nu au putut să nu recunoască în vorbă și scris vertiginoasa și uriașa dezvoltare a țării noastre Astăzi chiar cei care ne urăsc, ne respectă.

Acest respect a fost impus și prin politica noastră externă, prin poziția noastră realistă, plină de înțelepciune în toate problemele și împrejurările internaționale, prin lupta constantă pe care o ducem pentru pace.

Sărbătorind și în acest an măreața zi de 23 August privim în urmă rodul muncii. Avem motive să fim mîndri! Și prilej să privim înainte. Cu încredere și siguranță.

Demostene BOTEZ

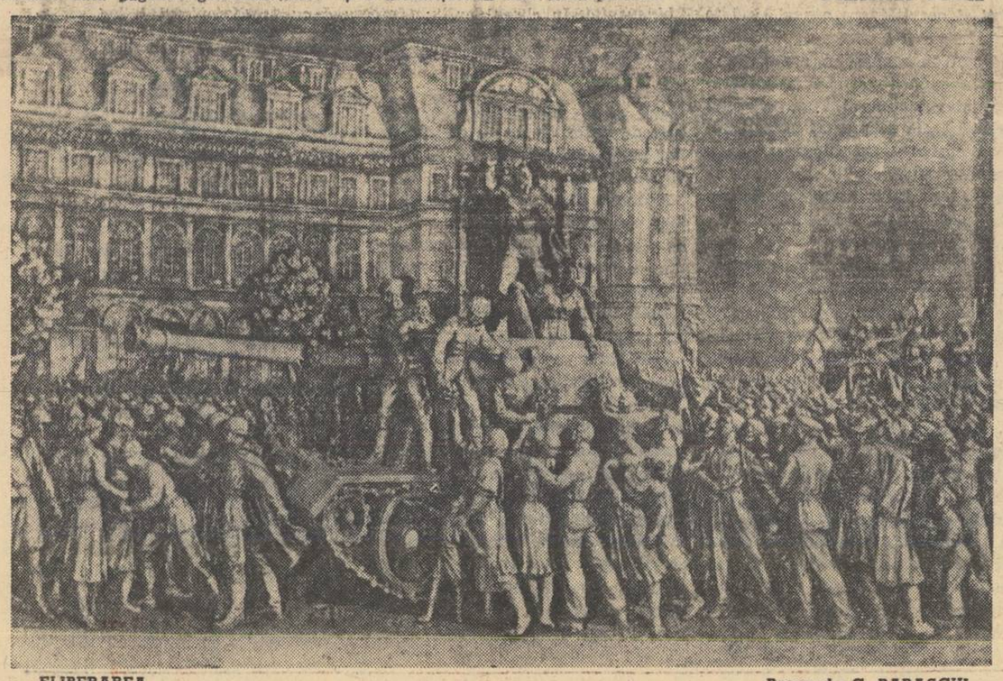

ELIBERAREA

Bronz de C. BARASCHI

MAREA COTITURĂ

Amurg de august. Roadele pămîntului
S-au copt. Sîni orele desnodămîntului.
S-au pîrguit și mințile ce-n loc stătură.
Istoria cunoaște azi o cotitură
Cum n-a știut din hău de veacuri grele.
Poporul își sfărîmă zidul de zăbrele,
Poporul obidit, împins, gonit să moară
Și să-și ucidă frații de odinioară.
Legați de el cu legăminte strămoșești
În luptele de la Smîrdan și Mărășești.
Din noaptea de cutremur, fulgere și singe
Trezită, țara mădularele își strînge,
Aprinde focul viu în înghețate oase
Că s-au vestit în zări chemări victorioase
Și nu mai este singur, azvîrlit pieirii,
Flăcăul rob, lovit de biciul stăpînirii.
Se-nalță și rănitul ce se zvîrcolea
Armata roșie, frățească, e colea!
Și n-a mai fost măcel, osîndă și urgie...
În binefăcătoarea zorilor magie,
În revărsarea de speranțe care-alină,
A prins o viață nouă să se închege, plină,
Înviorată, rodnică, pe renăscute plaiuri
Umplînd pămîntul tot cu vesele alaiuri.
Mistria, secera, ciocanul, dalta, plugul
În locul mitralierelor sporesc belșugul
Și omul nou, privind semeț în aurora
Cu frații regăsiți se prinde-n horă
Și crezul, într-un glas, în zori și-l trîmbițară
Să-nceapă alte vremi, să facă altă țară.
Și țara a pornit la drum și se preface
Mai mîndră-n orice zi, sub albul steag de Pace
Și-atîta cît drapelul, albele colombe
Vor filfîi, păzindu-ne de jaf, de bombe, dalta
Noi nu vom pune jos mistria, coasa,
Ciocanul, pană-urmărind mereu înalta
Întrecere, de-a merge veșnic mînă-n mînă.
Să ridicăm în slavă Republica Romînă!

Victor EFTIMIU

TRĂIASCĂ 23 AUGUST

ZIUA ELIBERĂRII ROMÎNIEI
DE SUB JUGUL FASCIST,
CEA MAI MARE SĂRBĂTOARE NAȚIONALĂ A POPORULUI ROMÎN!

Drum spre rîul de foc

Aș vrea să mărturisesc oricui că, în fața unui mare început, am trăit bucuria primelor emoții, care se vor transforma peste ani în șarje și poeme. La Galați s-a deschis de curînd șantierul marelui Combinat siderurgic. Toată lumea din țară, și poate și din alte țări, știe că aici va bate inima fierului romînesc. Cînd am ieșit la marginea orașului, dealurile își risipeau lenea lor domoală în căldura lui august. Mîriștile erau nesfîrșite și aspre ca niște obraji după nopți lungi de plîns. Dar eu ardeam de nerăbdare să ajung la locul de mult visat. Dintre toți poeții și tineri și în vîrstă, am fost primul care a vibrat de emoție, simțind lîngă escavatoare, apropierea viitorului, cu fiece lovitură de tîrnăcop în pămînt. Mă gîndeam atunci la grandioasele trepte, parcă însetate de infinita lumină; mă gîndeam la marile poeme care vor fi scrise de poeții noștri și eram și mai emoționat. Aici, unde acum au venit numai cîteva sute de oameni și s-au împrăștiat pe zări, trasînd jaloane abia, aici unde cîteva frunți stau aplecate asupra proiectului de Directive al Partidului, asupra cîtorva proiecte, aici își va urca umerii în bolți cea mai mare cetate a fierului, a viitorului comunist. Acum, cîteva sute... Peste cîțiva ani, zecii de mii... Orașul fierului e undeva în proiecte, în visuri. Meridianele industriei romînești își vor porni cale de-aici.

Din mîristea aspră de atîta plîns în soare, s-a desprins o tînără tehniciană. Ne-a întîmpinat zîmbind. Mîristea se înverzea sub zare. O, cît au așteptat mîristea și cîmpia să vină tractoarele. Dar ele n-au venit... Și nu vor mai veni niciodată. În fața acestor zări părăsite de lanuri încerci un sentiment de nostalgie. Ce tristă-i mîristea vînătă... Și totuși, tînăra tovarășă tehniciană Agripina Olaru ne întîmpină zîmbind.

— Noi angajați? zice.

— Da, răspundem. Angajați la cîntec și la viitor. Ea surîde. Dar, terminăm cu astea, și intrăm direct în șantier. Primii oameni ai șantierului: Afteț Nicolae, decorat cu Ordinul Muncii cl. I-a, maistru escavatorist și om al multor șantiere din țară; Constantin Vasile, maistru mecanic la utilaj greu; Stănilă Const., Postolache N., Iacob Ion, frezori; la vibratori l-am cunoscut pe Morolanu Vasile; la macaraua Skoda l-am cunoscut pe escavatoristul Tomescu Sergiu. Alți, escavatoriști: Petruș Popa, Gheorghe Secară, I. Crăcană. Țineți minte! Să nu-i uitați pe acești oameni. Ei sînt primii care vor da zbor schelelor și marelui dans al lăcărilor de oțel. Acești oameni vor fi cîntați și de alții. Mulți poeți și sculptori și muzicieni și cineaști îi vor cînta, îi vor face nemuritori în artă, cum nemuritori vor rămîne prin ceea ce vor da ei lumii.

...Acolo, am văzut cum încep să crească uriașele aripi ale viitorului. Și parcă eram o explozie de cîntec și parcă aș fi strigat dintr-odată: urcați coloane de foc! Să nu-mi refuzați bucuria și mîndria: noi am început șantierul! Unde să-mi încrestez cîntecul, să nu fie uitat c-am fost cei dîntîi? Modestele mele rînduri nu pot da amploare acestui simțămînt. Am alergat pe zare, să cutreier mîristea tristă. O, și nu puteam s-o mulțumesc de loc. Țărîna parcă urca un imn de rugă, să-i aduc tractoarele. Și nu puteam și nu se putea. Aici pe vasta întindere va urca cetatea comunismului. Părăsind locurile trăiam adînc sentimentul despărțirii... Plecam în altă iubire. Peste puțin timp voi veni la marele concert simfonic al oțelului și voi privi mirat și mîndru la uriașul fluviu de foc.

Escavatoarele izbeau în pămînt, departe, în zare... Cîțiva oameni trasau cu hărnicie jaloanele. Erau jaloanele viitorului. Numai cîmpia, numai cîmpia era întristată, că nu-i vin tractoarele. Cetatea oțelului e încă în proiecte, în visuri... Cu fiece clipă își urcă fruntea dintre palme și proiecte. Drumul spre rîul de foc se lărgește tot mai mult... Eu am scris un cîntec.

Ion CRÎNGULEANU

Galații, viitorul centru siderurgic nr. 1 al țării, se transformă de pe acum într-un oraș demn de epoca noastră socialistă. În clișeu, o vedere din noul centru al bătrînului port dunărean.

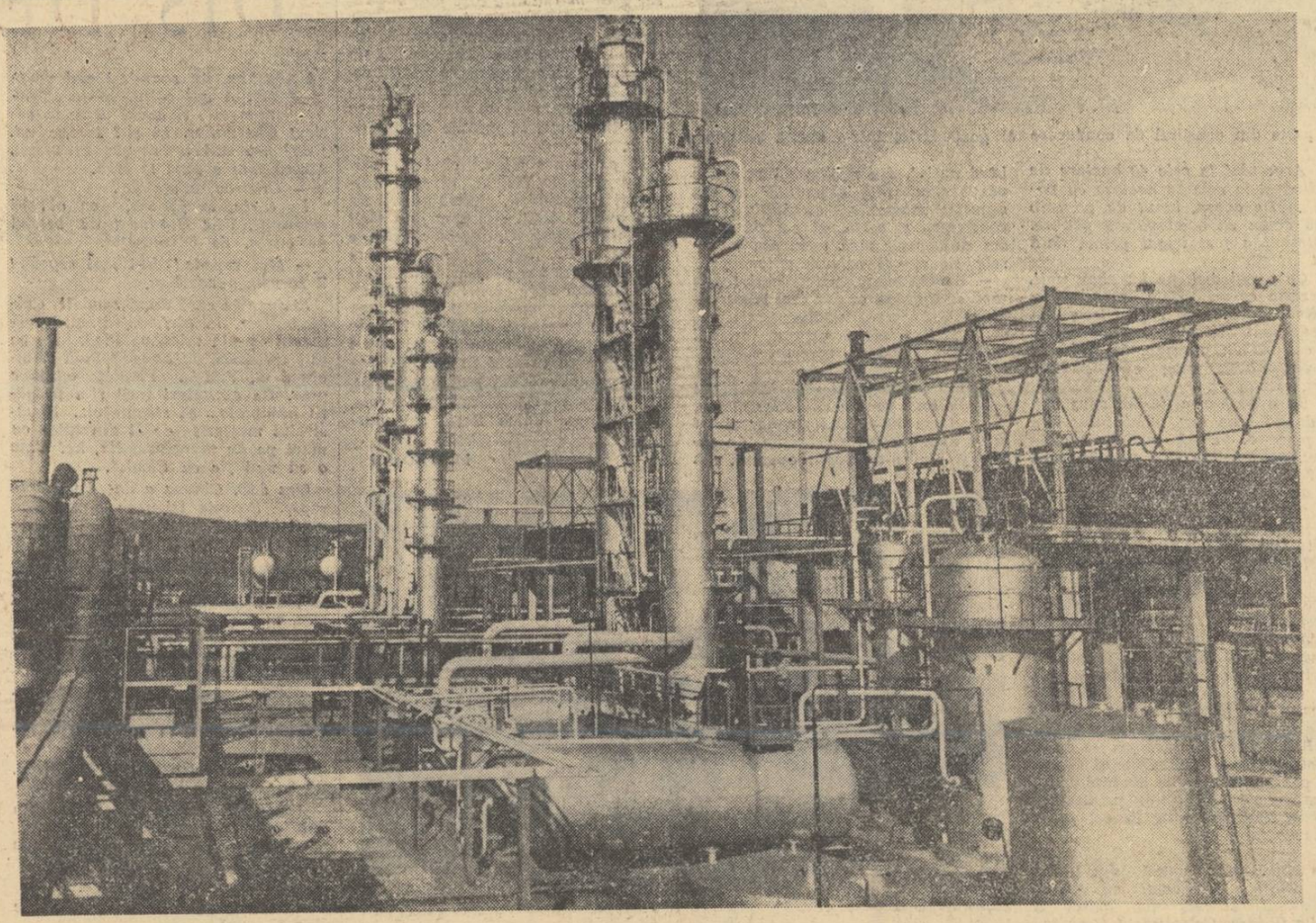

O vedere de ansamblu a rafinăriei Onești — acest tînăr vlăstar al Romîniei socialiste (IN PAGINA 3-a: Reportajul „De-a lungul marelui arc petrolifer" de V. Nicorovici)

În pagina 8-a

Imagini și aspecte
de la vizita delegației
de partid și guvernamentale
a R. P. Romîne
în Uniunea Sovietică

In acele zile eroice

EVOCARE

Nichifor Vasile mi-a povestit toate acestea. Vorbea foarte încet, tărăgănat. Timp aveam berechet. Lotca noastră aluneca încet pe apă și de fapt n-avea nici o țintă precisă spre care să ne fi purtat. Vroiam doar să cunosc, să simt, să respir adînc, în piept, Delta Dunării. Cu stufărișul și ostroavele ei, cu larma păsărilor, sălciile pletoase și scorburoase, legănatul bărcii pescărești, mirosul bibanului, Delta, așa cum este ea.

Și din lumea aceasta pașnică de romantism și vise, m-am pomenit pe drumul aspru al războiului, undeva în Tatra iernii lui 1944-1945. Nichifor Vasile m-a dus într-acolo, vislind pe apa aducerilor aminte. M-a luat de mînă — din jurul nostru dispăruseră culorile. Deltei — și m-a condus într-o pădure acoperită de zăpadă, răscolită de viscol, rece... și m-a condus într-o inimă la fel de răscolită, o inimă fierbinte, inima sa.

— Dacă am copii? — Cinci, tovarășe. Unul e de 20 de ani, student la București. Igor Batacu îl cheamă. La politehnică. Ceilalți, pescari, aici în Deltă.

Așa a început.

— Batacu? — mă miram eu. Parcă spuneai că pe dumneata te cheamă Nichifor?

— Vedeți, băiatul poartă numele tatălui său — primul, Batacu.

Numai înțelegeam nimic.

Și atunci Nichifor a povestit totul.

. . . . . .

Brazii se îndoiau sub zăpadă. Nopțile erau atît de friguroase încît trozneau, pomii gemeau, dar ziua gerul nu era să zici că nu-l poți răbda.

Într-o dimineață însă brazii au început să freamăte, scuturîndu-și pulberea de zăpadă. Din văzduh, de undeva, a pornit vîntul, șuierînd ca o mie de obuze. Apoi totul s-a învălmășit, zăpadă, vînt, vuiet: viscolul se dezlănțuise nebun.

Doi ostași romîni au pornit, odată cu viscolul, în cercetare. Unul: scund, negricios, cu dinții mici și rari, celălalt o leacă mai răsărit, blond-roșcat, cu ochii albaștri ca peticile de cer legănate pe apa Sulinei. Prim l era Batacu, despre care toată compania știa că-i murise nevasta, încă de la începutul războiului, lăsîndu-i un copil. Al doilea era Nichifor, pescar cu mulți copii de prin Deltă.

Se cunoșteau de mult. Luptaseră împreună ca soldați în august 1944, pe malurile Dămăroaiei, acolo lîngă podul de piatră, umăr la umăr cu muncitorii. Împreună au citit, într-o seară de septembrie la lumina unei lanterne, manifestul înflăcărat al Partidului Comunist către armată: „Nici o milă pentru bestiile hitleriste... In lupta noastră sînteți sprijiniți de întregul popor romîn... Luptați într-un război drept, război de eliberare a țării, război victorios, avînd sprijinul măreț din partea eroicei și neînvinsei Armatei Roșii".

Amîndoi au ajuns pe meleagurile Cehoslovaciei. Batacu, mai isteț, mai îndrăznet, a devenit caporal, Nichifor a rămas simplu soldat.

Acum se tîrau înainte, anevoie, prin zăpadă, biciuiți de vînt, cu capul plecat. Mergeau de vreo două ore. Trebuiau să ajungă pe o creastă anume, ca de acolo să observe poziția hitleriștilor și să raporteze ce și cum.

Întîi își ziceau: Și ce-i dacă viscolește? Mai bine rafale de vînt, decît de mitralieră. După două ore de drum prin viscol, fețele le ardeau, sprîncenele le erau albite de promoroacă, iar picioarele le simțeau înghețate și ostenite. Ordinul e ordin. Batalionul avea nevoie să știe, erau ori ba, și cîți hitleriști dincolo de viroagă...

— Mai poți, Nichifore! — îi șuieră la ureche caporalul.

— Mai... răspunse acesta, deși simțea că puterile îl lasă din ce în ce. Să nu ne rătăcim cumva... Ce zice busola?

— Zice că-i bine. Nu mai e mult. Mai pot. Cum să nu pot? — își zicea Nichifor în continuare, în gînd, dar cum se tîra o căldură neobișnuit de plăcută îl copleși tot mai mult, o căldură ciudată, care-i muia picioarele și mîinile, îi apăra creierul. Lăsă capul pe mineca pufoaicei, lîngă pistolul automat. De ce nu s-ar odihni o clipită?

...Simțea cum îl zgîlțîia Batacu, dar vocea lui o auzea undeva departe, dincolo de viscol.

— Ce ai, mă!? Vrei să pierim aici? Trezește-te!

— Ha?... cine doarme?

— Tu, mă! Hai, fii om. Nu te lăsa doborît...

— Lasă-mă...

— Îți ordon să deschizi ochii!

Da, dinsul e caporal și caporalii ordonă, iar soldații execută.

Deschise ochii. Brazii își îndoiau trupurile, zăpada val-vîrtej prin aer... Se desmetici. O porniră din nou în sus, pe costișă.

...Cînd au descoperit pe hitleriști erau aproape de creastă. Cine știe cum i-a dibuit caporalul în ciuda viscolului?

— Uite, a spus, acum tragem cîteva cartușe ca să-i speriem, iar dumnealor ne vor „povesti" frumos ce forțe și mijloace au.

Zis și făcut.

Hitleriștii, surprinși de foc, au început să tragă din două părți.

Acum nu mai erau doar rafalele vîntului ci, mai repede decît ele, veneau plumbii mitralierei.

— Vasăzică, ăștia-mi erați, afurisiților! răcni caporalul. Hai, Nichifore, facem cale întoarsă, că misiunea-i îndeplinită... și hitleriștii ne căsăpesc.

Numai că focul inamicului se înteți tot mai mult și deacum venea din încă două părți.

— Retrage-te, Nichifore, că eu acopăr retragerea cu foc, apoi vin și eu. Uită-te bine, ca să poți raporta comandantului!

Să-l lase acolo pe Batacu? Sub focul mitralierelor?

— Hai amîndoi...

— Pornește odată!

— Nu te las aici.

— Ce, e pe tocmeală! Îți ordon să pleci numai decît! Apoi mai prietenos: gîndește-te că te așteaptă patru copii acasă. Îi țin o leacă pe loc și apoi vin și eu...

„Vin și eu" și începu să tragă cu automatul.

— Vine și el, repeta soldatul încercînd să se convingă el însuși că așa va fi.

— N-a mai venit. N-a apucat să facă Nichifor nici o sută de metri, cînd, privind înapoi, îl văzu pe Batacu doborît. Se tîrî îndărăt, răscolit. Caporalul era mort. A rămas acolo pe costișă în Tatra, sub brazii cei falnici.

. . . . . .

Pe băiat l-am luat la mine, cînd m-am întors, îmi povestea Nichifor. Tot mai aveam patru. Unde mănîncă patru, mai mănîncă unul. Și după aceea Igor al lui Batacu, pe Igor al nostru, l-am dat la școală, că avea parcă mai multă tinere de minte ca cei patru frați ai lui. Vorba vine că „l-am dat". Chiar tovarășii de la sfatul popular spuneau că trebuie să se facă om cu carte și l-au trimis la București. Și e bine așa. E copilul unui ostaș erou...

Lotca luneca sub bălți de frunze, pe apa liniștită. În jurul nostru, zumzăia lumea plină de minunății, lumea papurii și rogozului, dar noi rătăceam cu gîndul undeva în Tatra, prin viscol și nămeți.

L. TARCO

Muncitoarea Elena Ilie este mulțumită de calitatea montajului. Cu toate acestea, încă o verificare nu strică.

„Milionul" a poposit și la masa unde lucrează radiofonistul Stoian Ivașcu. In clișeul nr. 2: Stoian Ivașcu împreună cu Vintilă Popescu, șeful secției montaj, verifică instalația U.K.V.

„Milionul" străbate banda

Maria Aronescu era cuprinsă de emoție. Mîinile ei nu mai alergau cu sprinteneala obișnuită pe cadrul receptorului. Să se fi intimidat de prezența celor din jur care-o țintuiau cu privirile? Nu. Adevăratul motiv care i-a creat această stare i l-a produs de fapt un anunț. Un anunț transmis la stația de radioficare a uzinei. Atenție, atenție! Astăzi va intra pe bandă cel de-al milionulea receptor construit în uzina „Electronica". Auzind aceste cuvinte Maria Aronescu și-a închipuit imediat că acest receptor va trece și prin mîinile ei. Și așa a și fost. În jurul orei 8,30 la stație se anunțase din nou: „Atenție, cel de-al milionulea radio receptor a intrat pe bandă. La masa „zero" și-a făcut apariția un cadru de receptor purtînd deasupra o plăcuță cu inscripția „1.000.000". Maria Aronescu îl montează primele piese. De aici, milionul pornește în cursă pe bandă, unde începe să prindă viață așa după cum obișnuiesc să spună muncitorii. Iată-l ajuns la masa nr. 13, unde muncitorul Dan Stoenescu îi montează blocurile U.K.V. și antena ferită.

Pe la masa lui de lucru au trecut pînă acum zeci și sute de aparate. De ani de zile acest muncitor le mesterește cu drag și migală. El nu se împacă cu gîndul ca un aparat de radio să plece de la masa lui nici cu cel mai mic defect. Exigența sa pentru a da lucru de calitate este binecunoscută muncitorilor de la secția de asamblat. Am cunoscut-o și noi atunci cînd milionul era supus unui adevărat examen din partea lui. Calitatea lucrării ce o execută nu poate fi controlată pe loc. El însă este sigur că totul corespunde. De altfel, cînd aparatul ajunge la reglori aceștia confirmă. Ne-o poate spune și reglorul Ion Nichita, care prin intermediul căștii ascultă „bătaia inimii" și limbajul negrăit al acestor piese complicate.

— Știți, ne spune dînsul, lăsînd să i se așterne pe buze un zîmbet abia vizibil, noi ne-am obișnuit cu aceste mașinării complicate. Ele sînt cuminți și ascultătoare atunci cînd te porți frumos cu ele — adică atunci cînd noi le asamblăm așa cum se scrie la carte — și sînt neînțelegătoare atunci cînd ai făcut cea mai mică greșeală de montaj. Priviți milionul nostru — ni se adresă cu o deosebită mîndrie plimbîndu-și în același timp mîna peste claviatura aparatului — funcționează ireproșabil. Altfel nu se poate.

De aici milionul merge la ambalat. O dată cu această operație i se scoate plăcuța cu inscripția „1.000.000". Muncitorii îl privesc pentru ultima oară, urîndu-i drum bun în magazine. Cît de ușor se execută acum, spunea un muncitor de lîngă noi. Dar, drumul care-l parcurge „milionul" nu se mai aseamănă cu cel pe care a mers micuțul „Pionier" de acum 10—12 ani, „Recordul" sau „Carpații", „Serenada" sau „Armonia". Drumul pe care merge acum perfecționatul aparat „Enescu" se confundă cu lupta colectivului de muncă al acestei întreprinderi care permanent a studiat posibilitățile noi de execuție, reușind să dea oamenilor muncii aparate de radio din ce în ce mai perfecționate. De acest lucru îsi amintesc oamenii din brigada lui Mihai Năstase. Ei au lucrat și la primele aparate românești; tot ei au executat și seriile de radio-receptoare 1000, 10.000, 100.000, 500.000... și 1.000.000. Caracteristicile tehnice, audiție-selecție, ale aparatelor au crescut necontenit. Pe această linie se înscriu ultimele tipuri de radio-receptoare cum sînt „Rîndunica", „București-500", „Opera", „Intim" etc. În același timp a crescut preocuparea colectivului de muncă de aici pentru sporirea producției. Pentru edificare să dăm numai o simplă situație comparativă: În 1948 pe poarta uzinelor „Electronica" ieșeau peste 1.700 de aparate. În 1955, peste 79.000, în 1960, circa 167.000, iar în anul 1961, se vor produce 220.000. Este interesant de reținut că producția anului 1949 este acum realizată într-o singură zi. În tot acest timp tehnicienii uzinei au studiat și pus în execuție 65 de noi tipuri de aparate.

Pentru viitor activitatea de cercetare în vederea fabricării unor tipuri de aparate perfecționate, va sta în centrul atenției tehnicienilor și inginerilor de la Electronica. Printre aparatele care vor apare amintim: „Orfeu", cu magnetofon și „Miorița".

Fără îndoială că această ascensiune confirmă drumul bun pe care merge tînăra noastră industrie electronică.

Cel de-al „1.000.000"-lea aparat de radio construit de curînd în uzinele „Electronica" este un succes de seamă al acestui colectiv pe care îl închină celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei noastre.

I. ARABOLU

Fotografii: A. CONSTANTINESCU

O indicație din partea inginerului Octavian Rădulescu este totdeauna binevenită. In clișeul nr. 3: împreună cu radiofonistul Mihai Năstase încearcă puterea de selecție a aparatului „Enescu" cu numărul „1 milion".

Izvoarele încrederii

Cele 700 hectare cultivate cu grîu ale gospodăriei „11 Iunie" din satul Valea Roșie, raionul Oltenița, le-au dat multă bătaie de cap, anul acesta, colectiviștilor. Însămînțate cu grîu din soiuri valoroase, îngrijite cu sîrguință, culturile trebuiau să aducă o recoltă mare la hectar. Condițiile climatice din primăvara acestui an nu au fost dintre cele mai bune. Și totuși, președintele colectivei, tovarășul Constantin Ghețu nu e alarmat. Să fie oare din cauză că e prea tînăr? Sau poate nu pune prea mult la inimă necazurile? Care să fie cauza?

Președintele e tînăr într-adevăr, dacă are 33 ani. Îmbrăcat în salopetă, cu șapca pe care sînt fixați ochelarii de motociclist, cu fața înegrită de soare și praf, cu mîinile purtînd urme de ulei, pare mai degrabă un tînăr muncitor din uzină. După ce am umblat cu el pe motocicletă o zi întreagă (conduce de altfel ca un as pe drumeagurile acestea, unde se cere să faci o adevărată echilibristică) și am cunoscut gospodăria, am ajuns la concluzia că, deși este tînăr, e un om chibzuit. În ce privește grija pentru colectivă, am simțit-o, am văzut-o, pas cu pas: nu există amănunt, necaz, pe care președintele să nu-l pună la inimă. De unde vine atunci izvorul siguranței lui, că planul de venituri al colectivei, în ciuda nereușitei grîului așa cum trebuia, va fi îndeplinit și că fiecare colectivist va primi și în acest an 39,50 lei pentru fiecare zi-muncă? Căci și anul trecut, gospodăria a reușit să dea aproape aceeași sumă. Oamenii au primit cîte 14 lei în bani, 3 kg. de grîu, 5 kg. de porumb, pentru fiecare zi-muncă, plus mazăre, ovăz zahăr, ulei, furaje, legume. Anul trecut însă, grîul a dat producție mai mare la hectar.

— Socoteala e, ne spune președintele, că noi nu mai depindem atîta de natură.

— Adică?

— Adică, facem cum ne învață partidul.

Tot ce-am văzut în continuare n-a făcut decît să confirme dreptatea lui Constantin Ghețu.

— Primul lucru care l-am învățat de la partid, ne-a spus el mai tîrziu, este că, pe lîngă agrotehnica superioară la cereale, trebuie dezvoltată multilateral gospodăria și mai ales zootehnica, legumicultura, cultura plantelor tehnice. Asta ne asigură venituri mari, sigure.

Petre N. Baciu este responsabil cu „forestierul". Are colectiva pădure? Aș de unde! E o glumă. E responsabil cu porumbul, cu irigația lui, ne lămurește cineva.

Colectiviștii din Valea Roșie au săpat un canal de 3 km. și au adus

O parte din consiliul de conducere al gospodăriei într-o scurtă ședință.

apa Argeșului la cele 40 hectare de grădină și la cele 30 hectare cu porumb. De aceea, lanul de porumb arată acum ca o adevărată pădure. Porumbul a fost irigat prima dată anul trecut.

— Ce faceți aici, ne întrebau unii, povestesc colectivistele Petra Radu și Elena Ioniță, pe care le găsim udînd, pentru a treia oară în acest an cultura de porumb. Nu mîncați voi porumb de aici, că-i pămînt prost, ziceau ei.

— Ba o să facem, le-am spus noi. Că dacă-i dăm apă pămîntului iese și porumb. Bagă apă în brazdă adînc, scoate icre din pămînt, nu-i așa?

N-au dat numai apă, e drept. Au dat și mraniță și de 2 ori cîte 200 kg. superfosfat și azotat de amoniu la hectar. Pămîntul acesta astfel „tratat" a fost obligat de oameni să dea anul trecut sporuri de recoltă de circa 4.000 kg. la hectar.

A fost nevoie, bineînțeles, și de multă muncă, căci nici acum irigația nu e pusă încă bine la punct; canalul nu s-a tasat complet și mai face fisuri pe alocuri, dar începutul a fost făcut. Mama natură trebuie să se supună colectiviștilor din Valea Roșie. Iar noi începem să înțelegem siguranța președintelui Ghețu și a oamenilor care se gîndesc acum la extinderea irigațiilor prin amenajarea unei suprafețe de cel puțin 70 de hectare.

Gospodăria colectivă din Valea Roșie a contractat cu statul, anul trecut, 100 porci a 100 kg fiecare. Colectiviștii și-au îndeplinit obligațiile încasînd bani frumoși. Anul acesta au 280 de porci la îngrășat (dintre care 250 contractați cu statul). Iar la anul vor avea 367 (dintre care 150 scroafe). Același lucru în ce privește bovinele: acum au 280 de capete, la sfîrșitul anului vor avea 313, iar în 1962 vor avea 450 (dintre care 180 vaci cu lapte). Exemplele vor fi înmulțite la păsări, oi, stupi și altele.

I-am văzut la locul de muncă pe brigadierul D. Tudor, pe Ilie Moise, pe Nicolae Chîrcă, pe Vasilica Petrescu — îngrijitorii porcilor, am văzut grajdurile, cocinele făcute cu bani puțini, din mijloace locale, am văzut cum arată animalele și am ascultat socotelile consiliului de conducere și astfel ni s-a părut că am descoperit încă unul din izvoarele siguranței colectiviștilor.

— Plouă, ninge, porcii noștri de rasă se îngrașă, vacile dau lapte, albinele — miere. Muncim pentru nevoile țării și ale poporului iar noi realizăm, totodată, venituri bune.

Anul trecut, peste 200 familii au primit pentru zilele lor muncă între 30 și 80 kg zahăr și tot atîta ulei. Asemenea belșug de zahăr și ulei n-au văzut oamenii din sat de cînd sînt. Anul acesta, culturile de sfeclă de zahăr și floarea soarelui se prezintă și mai bine.

— Noi ne străduim să îndeplinim obiectivele Congresului al III-lea și la aceste culturi, care sînt deosebit de rentabile — ne spune tînărul socotitor al gospodăriei Gh. Coman.

— Și apoi avem și grădina, adaugă președintele. Am contractat cu fabrica din localitate mari cantități de legume, care ne aduc în mod sigur mai mult de o jumătate de milion de lei.

Și iac-așa se adună veniturile... În 1960, gospodăria a realizat venituri în valoare de 1.899.000 lei; anul acesta, calculele arată o creștere de aproape un milion de lei (total 2.800.000). E un ritm bun de dezvoltare, care le va permite să facă și investiții masive și care vor aduce roade și mai bogate în anii ce vin.

Ar fi încă multe de spus spre lauda acestor oameni gospodari și printre ele, desigur, nu puține despre felul chibzuit în care se realizează retribuția muncii (retribuție nu numai după muncă dar și în funcție de rezultatele ei). În sat apar mereu alte case noi, la gară se descarcă mereu alte garnituri de mobilă, materiale de construcție, biciclete, radiouri. Iar toate laolaltă nu fac decît să ne confirme același adevăr: drumul colectivei este drum sigur. Siguranța belșugului își face cuib în casele, în inimile colectiviștilor.

În asemenea clipe, cînd îi priveam pe colectiviștii aceștia mulțumiți și optimiști, gîndul nostru nu și-a putut stăpîni mișcarea și a sărit deodată înapoi cu decenii: unde e țăranul acela, flămînd și bolnav, care din primăvară și pînă-n toamnă privea temător spre ceruri implorînd un dumnezeu necunoscut și crud să nu-l lase să moară de foame? Unde e nesiguranța zilei de mîine, care-i copleșea, pe oameni în trecut?

Colectiva, regimul nostru socialist, au îngropat și îngroapă, pe vecie, nesiguranța. Valea Roșie stă mărturie.

M. RADIAN

Președintele gospodăriei, Constantin Ghețu înainte de a porni spre brigăzile de cîmp.

DIS DE DIMINEAȚA

Degeaba, tot soarele-i mai vrednic. A dat colțul pe la „Tehnometal" și acuși urcă acoperișul Chesnoilor. Ei și? treaba lui. Doar n-o să-l urce și Borundel. Las'că mai e pînă la tren.

— Cristina, sandalele!

În curte, la jgheab, cu obrajii spumuiți, Vilă Borundel dă briciul pe curea. Se bărbierește.

— Mai repede! dă-i mai repede! îl zorește nevastă-sa.

Și fuge în casă după sandale. Calcă binișor, în vîrfuri, să nu-l trezească p-ăla micu', pe Pică. De ce să-l trezească de acum? Pînă se-mbracă el, Vilă!... Piculeț odată e gata. De alaltăieri încă și-a pregătit hăinuțele... Și stegulețul... Doudstreiul meșterit de el din spice cu maci pe de margine... He, he! Cine o să mai fie ca Piculeț.

Ora 5,30. Cineva a dat drumul la radio. Soarele își face dintr-odată vînt, învăpăind cele trei flamuri sumețite deasupra școlii.

De la cămin, grupuri-grupuri, fluierașii lui Tue și echipa de călușari au pornit hăulind spre gară. Revei al mic, cu poza de mulgătoare fruntașă a soacră-si pe un umăr, s-a oprit lîngă uluca Borundeilor.

— Gata, mă' frumoșilor?

— Acuși, acuși, — îi strigă îmbrobodindu-se din mers Cristina.

E timpul să-l trezească și pe Piculeț.

Vilă Borundel o ajunge din urmă. Boxează pe sus cu mineca bluzei.

— Las'că-l trezesc eu — face. Tu ia-o înainte la tren și oprește locuri.

Femeia nu se-ndură. Al naibii de impiedicat. Nici acu' nu-i gata.

Borundel nu-i dă timp.

— Executarea! — o încearcă el pe glumă.

Și gluma se prinde.

— Vezi de nu-ntîrziați! — se mai întoarce odată Cristina. Și ia-i și scurta, auzi? că diseară-i rece.

Borundel intră în casă. Vorbă lungă și Cristina asta! Ia-i și scurta!". Parcă el n-ar ști! N-ar ști că trebuie să-i ia ceva gros băietului. Recapitulează în gînd: asta, vasăzică... și... a, da! medalia! Să-și pună medalia. Da-ntîi să-l trezească pe Pică.

Își sprijină coatele de pătucul în care doarme copilul. O rază de soare scurmă la geam să intre. Piculeț și-a luat măsuri. Nu i se mai vede decît vîrful năsucului din așternut.

„Nu, nu! Întîi medalia!" — hotărăște Vilă Borundel.

Caută după caseta cu pătrățele de lac a Cristinei.

A făcut odată socoteala. De la ei, din raion, colectiva lor are cei mai mulți decorați. Vine așa: a lui Onice, Medalia Muncii clasa II-a..., Fane Mingheraș, Ordinul Muncii clasa III-a...,Niculina Semete...

Caută și-n șifonier, sub rufe. Un firicel de soare scăpat prin perdele îi sare într-ajutor. Caută și el.

...Sandu Benone, el Vilă Borundel și Pantazi de la padocuri au luat clasa III-a. Are și brevet. Uite-l! Uite, și cutia! O deschide... Ei, dar nu se poate, ce?! Cutia e, dar unde-i decorația?.. Stai, n-o fi la... Taci, că și-a adus aminte. E la haină. Sigur, la haina cu care a defilat de 1 Mai... Da' nu-i nici la haină... Nici la flanea nu e. Ce să caute la flanea?... O fi... Și-ncepe să inventarieze șifonierul. Îl inventariază de iese fum... Acum să-l vadă Cristina. Să-și vadă și rochiile în mijlocul casei. Da' de ce rochiile și nu pe el? Pe el, pe bărbatu'su, să-l vadă. Să se-ntrebe săraca: „mă, de unde-l cunosc?... unde l-am mai văzut eu p-ăsta?"

„A fost ora 5,45!" — anunță crainicul la radio. Vilă Borundel îndeasă între un șoșon bărbătesc și fața de masă, fulgarinul ecosez al Cristinei și ceasul deșteptător. Firicelul de soare a tulit-o. Norocul lui! Borundel închide șifonierul la loc. Sisiie descumpănit. Nu se poate, de mers trebuie să meargă. Fără decorație?... Fără! Ce vrei, strică tot rîndul.

Clopotul de semnalizare de la canton vestește apropiata sosire a trenului. Mai sînt cincisprezece minute...

„Hai Piculeț, tată!" — oftează.

S-o mai întrebe și pe Cristina. Poate, cine știe?! ...Că de pierdut, nu putea să se piardă.

Se apleacă spre pătucul lu' ăl mic gata să-l strige. Se apleacă și atît. Vorba i s-a poticnit în drum. Amărăciunea de pînă acum s-a descrețit dintr-odată și Vilă nu mai vede decît gămălia de năsuc mijind de sub cearceaful întins.

Să-l trezească? Are el inima aia să-l trezească?... Acum!? Să-i strice bunătate de somn?... Ei?

„Las'că te-oi lua data viitoare!" — își zice ca și cum s-ar învoi cu ăl mic. — Tu nu vezi mă, cum dormi de frumos?".

Și grijuliu dă să-i îndrepte perna. Copilul suspină în somn și alungă cît colo, cu piciorușul gol, raza aciuită pe cearceaf. Da' nici soarele nu se lasă. Stăruie în curmeziș de parcă ar fi adulmecat ceva. Altă rază îi sare într-ajutor. Drept pe mînuța lui Piculeț a sărit... Și-n mînuța asta...

— Spune, vorbește, tovarășe Borundel! Te mai lasă inima să nu-l trezești pe Piculeț? — în mînuța asta, copilul strînge sigur, ca pe o garanție de preț, decorația...

Silviu GEORGESCU

De-a lungul marelui arc petrolifer

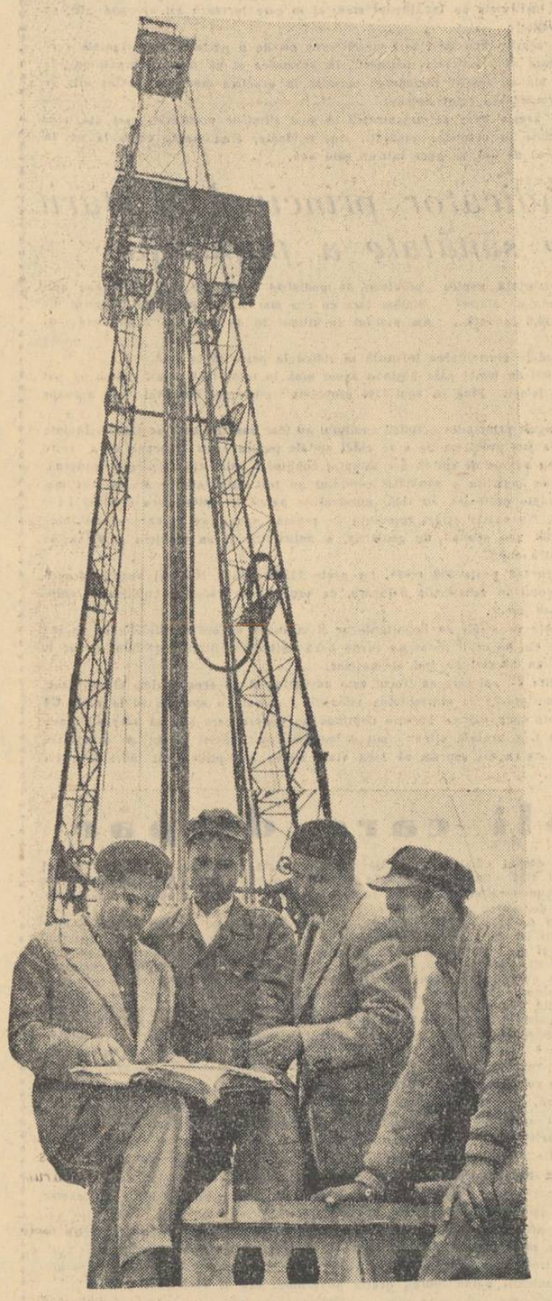

La întreprinderea de foraj Craiova a fost montată o nouă instalație de foraj, folosită pentru instalarea unei sonde la care lucrează brigada condusă de Ion A. Radu. În clișeul de sus, sondorii lui Ion A. Radu examinează, împreună cu inginerul Nicolae Iacob, planul de muncă al brigăzii. În clișeul de jos, instalația de fracționare a gazelor de la rafinăria Onești.

Într-o vară am trecut prin Rîmnicu-Vîlcea ca simplu vilegiaturist. Era o seară lină, lumea se plimba prin centrul orașului, în aer vibrau acordurile unei orchestre nevăzute. Învăluit de tihnă și împăcare, Rîmnicu-Vîlcea mi s-a părut cel mai odihnitor oraș din țară. ca o stațiune balneoclimatică. Dar am trecut iarăși prin acest oraș, într-un martie friguros, venind de astă dată cu o mașină a schelei petrolifere. Purtam încă în mine, ca-ntr-o cutie de rezonanță, trepidațiile severe ale garniturilor de foraj și scrîșnetele stridente ale fierăriei din schelă, ca și cum aș fi asistat la o bătălie de tancuri. Mașina cu care veneam a trecut în fugă pe străzile orașului și a stopat brusc în fața unei clădiri, cu un panou roșu la poartă. Aici erau birourile schelei. În cabinetul inginerului șef se ținea ședința de raport. Din cînd în cînd zbîrnîia telefonul aducînd vești de la sonde. Am privit pe geam. Era în fața mea același bulevard, pietonii treceau tihniți, poate că în aer mai suna aceeași muzică, îndepărtată și lină, eu eram același... Și totuși — lucru ciudat — toate-mi păreau altfel, schimbate. Le priveam parcă dintr-o altă lume. Ca și cum aș fi avut alți ochi, altă inimă, alte senzații. După cîteva clipe de nedumerire, am înțeles, fără să-mi pun probleme metafizice: intrasem într-un alt ritm de viață, ritmul industriei petrolifere. Și mă simțeam bine.

Ulterior am fost la alte schele în Valea Prahovei și în Moldova, verificînd aceste impresii. Lumea petrolului are un ritm al ei. Dar aceasta nu e singura ei particularitate. Schelele petrolifere sînt risipite pe suprafața unei jumătăți de țară urmînd — printr-un ciudat capriciu geologic — curbura exterioară a lanțului carpatic de la Maramureș la Porțile de Fier. Dar, în ciuda acestei mari diversități de peisaj și de particularități regionale, ai impresia că fiecare schelă aparține unei singure lumi comune, strîns unite. Că oriunde te-ai duce tu, ca petrolist, te simți ca acasă, printre ai tăi. Discutam cu un brigadier din Moldova despre niște prieteni ai săi, de care-mi vorbea în cuvinte calde. L-am rugat să mi-i prezinte, crezînd că lucrează la sonde vecine. Brigadierul însă izbucni în rîs și-mi spuse că vecinii lui sînt cam departe. Unul lucrează lîngă Pitești, iar celălalt tocmai la Țicleni, în Oltenia. Sînt familii de sondori, provenite mai ales din Valea Prahovei, care își au reprezentanți în toate regiunile petrolifere din țară. Și cîți dintre brigadierii de foraj prahoveni n-au lucrat mai în toate schelele înșirate pe marele arc petrolifer? De aceea, cînd acești oameni își amintesc de rude, de prieteni sau de viața lor, îmbrățișează cu gîndul o țară întreagă.

Mulți cred că singura muncă serioasă în petrol este săparea sondelor. Că numai sondorii de la foraj sînt capabili de fapte mari. Este o imagine cu totul schematizată; în realitate industria petrolului este foarte complexă. Minerii nu se ocupă cu siderurgia. Ei scot minereul de fier din pămînt și-l trimit siderurgiștilor. Aceștia îl transformă în oțel și fontă. Apoi vin alții, metalurgiștii, care fabrică mașini. Industria petrolului cuprinde însă toate treptele procesului de la prospecția geologică și pînă la obținerea uleiului și a combustibililor în uriașele instalații ale rafinăriilor. Tot ei sapă sondele, tot ei scot țițeiul, tot ei îl transportă prin conducte și tot ei îl prelucrează. Petrolistul este geolog, miner, constructor de sonde, organizator al unor întreprinderi care se întind pe o suprafață cît un raion, operator la aparate radioactive, chimist. Poți să specializezi un inginer de foraj pentru un anumit gen de operații, ca-ntr-o uzină care scoate produse în serii?

(FRAGMENTE)*

Pentru a se începe forajul unei sonde e nevoie de colaborarea a tot felul de instituții de proiectare și cercetări, laboratoare și întreprinderi geologice, de discuții în comisii tehnice și la direcțiile generale ale ministerului. Alcătuind un tot întreg, strîns unit, lumea petrolului este de asemenea foarte diversă și complexă, reflectînd astfel însăși complexitatea de raporturi ce se creează între oameni, astăzi în secolul al XX-lea, în procesul oricărei activități industriale. Oameni foarte diferiți, aflați la mari depărtări unul de altul, fără să se cunoască, cooperează în vederea aceluiași scop. În acest sens, munca petroliștilor e un exemplu edificator al acestei armonii perfecte, ce se poate realiza numai într-un stat socialist, a cărui economie este unitară și rațional organizată.

Vastitatea acestei lumi m-a ademenit din ziua cînd am putut-o cuprinde cu gîndul. Ulterior am îndrăgit-o și pentru viața ei de toate zilele. Și acum mi se întîmplă să-ncerc uneori un sentiment de nostalgie după oamenii și locurile dragi. Aș vrea să-i am aproape, decît să-i evoc de la depărtare în scris. Uite, mi-am adus aminte despre seara aceea de la Rîmnicu-Vîlcea și aș prefera să mă aflu acolo, la fereastra oficiului de foraj, unde am înțeles pentru prima dată ritmul petrolului.

Petroliștii bucureșteni

Titlul acesta provoacă o oarecare nedumerire. De unde pînă unde, petroliști bucureșteni?! Atunci, dacă expresia rămîne valabilă, se poate spune că și București e un centru petrolifer, ca Ploieștiul sau Rîmnicu-Vîlcea. Întocmai, se poate spune. La București există un minister al petrolului, legat de toate schelele din țară, un laborator geologic pentru cercetări, un institut superior în care studiază viitori ingineri petroliști, o întreprindere de prospecțiuni, care desfășoară o activitate intensă.

Inginerii pleacă la sonde, îmbrăcați în canadiene sau în scurte îmblănite, în cizme de cauciuc. Cînd se întorc, se țin ședințe de raport. De la muncitor la director toată lumea luptă pentru sporirea vitezei de foraj, pentru realizarea economiilor. O dată pe săptămînă trece pe la sonde o mașină alimentară, de la care oamenii își procură: pîine, salam, orez, untdelemn etc. Deci, exact viața unei schele, pe care noi, bucureștenii, nici nu ne-o putem imagina.

În timp ce noi mergem tihniți la cinema sau

la teatru, sau ne așezăm în fața televizorului, inginerii și tehnicienii deși toți bucureșteni, cunosc un altfel de ritm de viață. Ritmul petrolului! Oricînd, noaptea, îl poate trezi telefonul, pentru că brigadierul de la nu știu ce sondă să ceară soluția unei probleme încîlcite. Sau îi sună, tot noaptea, clopoțelul de la intrare și o mașină de serviciu a schelei îi duce tocmai la o depărtare de 100-200 de kilometri, unde pot rămîne chiar 3—4 zile. Aceasta se întîmplă deobicei inginerului mecanic, iarna, cînd se defectează motoarele din cauza vremii urîte.

Spre sanctuarul Terpsihorei

Tabloul înfățișat pe o scenă, chiar în clipa cînd s-a ridicat cortina, mi-a produs o profundă încîntare. Închipuiți-vă că în cursul aceleeași dimineți ați umblat prin rafinărie, întîlnindu-vă cu muncitori în salopete cenușii, pe care uleiul și păcura au lăsat urme și deodată îi revedeți, pe aceiași lăcătuși sau mecanici, la lumina reflectoarelor, alcătuind un grup de statui, în splendide costume muntenești, încremenite într-un gest grațios, ca o melodie solidificată în volute de cristal. Scena aceasta aruncă asupra oamenilor din uzină o lumină nouă, neașteptată, ca o revelație. Și-abia v-ați revenit din șocul primei impresii, că lanțul de corpuri suple, încremenit ca într-o vrajă, e trezit de muzică la viață entuziastă. Șirul se rupe în grupe mici, vesele și iuți, apoi s-adună două șiruri care se desfac, se întrepătrund, trec unul printre altul și se transformă în cercuri rotitoare, în perechi, foarte multe perechi, care se strîng iarăși ca la început, într-un cerc mare, ca un carusel rotitor. Costumele fetelor de culoarea vișinei, a ierbii și a frunzei brumate, dau grație acestei simfonii vizuale, peste care alunecă brusc cortina prinropotele de aplauze ale celor din sală. Oamenii cu salopete, veniți de la lucru, și-au recunoscut propria lor năzuință de grație și de frumos.

Dansul următor e inspirat din viața rafinăriei. Pe scenă e figurată poarta de intrare, în spatele căreia se văd domurile uriașe ale instalațiilor. Grupuri de tineri și tinere, îmbrăcați în salopete se-ndreaptă cu pași vioi, cu bună dispoziție, spre muncă. Mișcările lor n-au semnificația simbolică a dansurilor șlefuite de secole. Amintesc, poate că prea direct, mersul de pe stradă, dar plac pentru că au în ele un farmec al ineditului.

Dansul acela alcătuit din mișcări simple avea o anume candoare care fermeca pe privitor. Aș zice că e o candoare pe care o au formele noi de artă, ce se nasc direct din freamătul vieții. Și această candoare nu trebuie confundată cu simplismul. E o diferență enormă, ca de la cer la pămînt, între simplism, ca urmare a lipsei de foc sacru și de subtilitate, și între candoarea simplă a formelor artistice noi, ca încercarea acestor amatori, poate ingenuă încă, de a introduce peisajul industrial și pe omul în salopetă în templul milenar al Terpsihorei, antica muză a dansului.

Legătura nemijlocită cu viața a constituit premiza majoră a reușitei. (În 1959, formația de dansuri a rafinăriei nr. 1 din Ploiești a fost distinsă cu premiul I la un concurs pe țară). Pentru realizarea suitei „Rîmnic" instructoarea de dans a plecat special „pe teren" în regiunea muntoasă a Rîmnicului-Sărat; bătrînii baci i-au indicat muzica și mișcările. Costumele au fost confecționate după modelele vechi găsite la muzeu. Spectacolul însă a fost transpus într-o manieră contemporană.

Subiectul celuilalt dans: „Pentru rafinăria noastră" s-a născut dintr-o colaborare colectivă. La început a existat o idee generală, izvorîtă dintr-o comandă socială: „Să înfățișăm chipul tînărului nou din rafinărie". Dar cum s-o concretizăm? Trebuie găsit un subiect, un loc al acțiunii, pași coregrafici, muzică. Toată lumea să se gîndească. E sarcină! Fiecare propune cîte ceva. Intenția inițială se dezvoltă, se precizează, capătă o consistență. O profesoară de pian compune muzica. Tînărul dirijor al filarmonicii ploieștene face orchestrarea și conduce repetițiile muzicanților. Un regizor de la Teatrul de Stat compune mișcările de ansamblu. Toți sînt tineri, toți sînt entuziaști și vor să inoveze. Îi obligă însăși tema nouă. Trebuie pași coregrafici noi, moderni, deosebiți de dansul popular și de baletul clasic.

Și mai important ca toate, sutele de tineri din rafinărie constituie o sursă inepuizabilă de talente, care și înțeleg acest dans nou, în care-și văd exprimată propria lor viață. Ei nu se comportă ca niște executanți pasivi. Sugerează amănunte noi, îmbogățesc subiectul; doar fiecare din ei știe ce se petrece la intrarea în schimb și-n instalațiile rafinăriei.

Cînd vezi această largă grijă de răspîndire a culturii, parcă nici nu-ți vine să crezi cît de greu și cu cîte sacrificii își satisfăceau altădată muncitorii setea lor de învățătură și de frumos. Duce-ți-vă într-o zi la Muzeul de istorie din Ploiești și cercetați fotografiile și documentele din sală. Veți vedea pe un perete macheta unei case din strada Rudului 165, o casă scundă, țărănească, din gard de nuiele lipit cu lut. Aici în cămăruța din fund, avînd trei metri pe patru, se țineau în 1904 adunările cercului „Romînia muncitoare". Interiorul cămăruței e mobilat sumar: cîteva scaune, o măsuță pe care stau cărți de Gorki și Tolstoi, ziare socialiste. La început au fost 7—8 inși care se întruneau de două ori pe săptămînă — joi și sîmbătă, în casa din strada Rudului 165, care aparținea părinților soției lui Georgescu, Sanda. Citeau presa muncitorească, cîte o carte, de literatură. La întruniri venea cu regularitate și Ștefan Gheorghiu.

Într-o vitrină a muzeului citesc o scrisoare trimisă de Ștefan Gheorghiu la 18 decembrie 1912, care mă emoționează: „Vei mai căuta în raftul meu de cărți și vei găsi un roman de Tolstoi intitulat „Război și pace" (e un volum mare, legat, pe care-l vei lua și mi-l vei aduce la Brăila"). Da, muncitorii au prețuit totdeauna arta, cultura și frumosul.

Dintr-o carte veche...

La casa de oaspeți a schelei Boldești am stat cîteva zile, în același dormitor cu un vechi petrolist. Acesta mi s-a părut un om tăcut, schimbam cu el de obicei puține cuvinte; într-o seară însă, înainte de-a adormi, avînd pe semne chef de vorbă, îmi spuse următoarele:

„Am venit într-o delegație de la Pitești, dar de felul meu sînt de aici, născut și crescut în petrol. Am văzut destule în viața mea. Înainte vreme se scotea petrol cu burduful din pămînt. La gura puțului era o roată și trăgea un cal de ea, ca s-o învîrtească. Băgau un burduf în puț și scoteau odată 200 kg. de petrol. Mi-aduc aminte că duceam tatei de mîncare. Eram copil mic pe-atuncea. Puțurile se săpau cu mîna de către puțari. Au rămas și acuma cîteva la Moreni, protejate de sîrmă ghimpată, dar nu-s decît pe jumătate din adîncimea lor veche. Lemnul a putrezit și s-au surpat. Cum anume s-au săpat nu-mi aduc aminte prea bine. Puțarii erau coborîți cu burdufu'. Pînă la o adîncime oarecare lucrau cîte 4—5 ore încontinuu. Apoi cînd dădeau de gaze se schimbau din oră în oră. Săpau acolo pe-ntuneric. Lumina se zărea deasupra capului ca o stea, noaptea, ca un punct alb. Pe unii îi înghițea stratul. Se înecau în nisipurile acelea amestecate cu țiței, ca-ntr-o mlaștină. Afară nu ieșea decît burduful. Pe alții îi arunca erupția. Cînd simțeau că stratul e gata să pornească, dădeau un semnal celor de sus, smucind de sfoară, ca să fie trași afară. Dar adeseori erupția venea mai repede și-i repezea afară sufocați".

Date mai complete despre săparea puțurilor am aflat într-o carte veche de specialități intitulată: „Petroleul, derivatele și aplicațiunile lui", publicată în 1881, sub semnătura lui N. Cucu St., „inginer, vechi elev al școalei de punți și șosele și mine, cap al serviciului de punți și șosele ale orașului Bucuresci, inginer controlor al iluminării publice prin gaz și petroleu din Capitală". Fiindcă termenii tehnici, în genere, s-au învechit mai repede decît alte cuvinte, cartea sa, dedicată „pentru uzul inginerilor, spluatatorilor, distilatorilor, comercianților, fabricanților de lampe etc..." degajă un parfum arhaic, ca o cronică veche. Mai puțin se simte acest arhaism în descrierea săpării puțurilor, căci se folosesc termeni autohtoni. Dar aici, însăși îndeletnicirea ca atare, pentru secolul al XIX-lea, e anacronică.

„După ce puțul larg de 1,50 m. a fost săpat pînă la o distanță oarecare prin mijloacele ordinare și s-a ghizduit, se coboară în fundul lui un lucrător pentru a-l adînci. Vara ca și iarna lucrătorul din fundul puțului este îmbrăcat numai cu o cămașă groasă și poartă pe cap un fel de coifură de tinichea, care să-l poată proteja contra loviturii corpurilor ce ar cade. Instrumentele cu care el atacă fundul puțului constă într-un tîrnăcop pentru argile, un fel de daltă și o ghiulea de fier cu coada scurtă pentru rocele consistenți. Scoaterea săpăturii se face cu găleata și crivacul. De la adîncime de 15 m. înainte, pentru ca lucrătorul să poată rezista emanațiunilor hidrocarburoase din puț, se trimite aer curat în fundul lui, printr-un ventilator de mînă și tuburi de tiniche. Cu acestea lucrătorul nu poate rezista în atmosfera puțului mai mult de două ore. Pentru a se evita accidentele de asfixieri, o frînghie este coborîtă pînă în fundul puțului și la un semnal dat, lucrătorul este îndată tras afară. Scos din puț, lucrătorul se găsește amețit de gaze, el se rostogolește prin nisip, pentru a se curăți de petrolul ce s-a îmbibat în cămașa lui...".

Omul a fost întîia unealtă de foraj, ținînd loc de granic, de garnitură, de turbină și de tot ce formează astăzi elementele de forță și de comandă ale unei instalații moderne.

Mîine, așteptați-ne în schele!

La doi pași de freamătul neostoit al bulevardului bucureștean, cu lume gălăgioasă, cu limuzine, cu reclamele cinematografelor, cu vitrine luminate de neon, e destul să intri pe poarta unei clădiri lungi, din imediata vecinătate a Fundației „Dalles" ca să fii în atmosfera schelelor petrolifere. Asta bineînțeles în mod figurat. Fiindcă aici straturile subterane sînt înlocuite printr-o aparatură complicată, de laborator, iar sondele și rafinăriile prin instalații de sticlă și de metal în miniatură. Totuși „duhul" petrolului e prezent în lucruri și existența acestei lumi — refăcută convențional, alături de constelațiile urbane de neon — are un farmec al ineditului. După cum cred că ați ghicit, e vorba de Institutul de petrol, gaze și geologie, acest vlăstar nou al lumii petrolului care n-a atins încă vîrsta preadolescenței, dacă ar fi să ne luăm după unele criterii. Mai precis, are 11 ani. Fiindcă pînă la regimul democrat-popular, oricît ar părea de curios, țara noastră, nu avea un institut superior pentru formarea inginerilor de specialitate. Se preda un curs de exploatarea sondelor la Politehnică (Facultatea de mine și metalurgie) și un alt curs de tehnologia petrolului la Facultatea de chimie industrială. Atîta tot. Inginerul petrolist se califica de fapt în activitatea practică din schele. Trusturile străine n-aveau nici un interes ca inginerii noștri să știe mai multă carte decît specialiștii lor.

Astăzi cei 1000 de studenți (din care mai mult de jumătate sînt bursieri) frecventează patru facultăți: 1. — Exploatarea zăcămintelor de țiței și gaze. 2. — Mașini și utilaj petrolifer. 3. Tehnologia și chimizarea țițeiului 4 — Geologia tehnică. Predarea cunoștințelor inginerești se face prin trecerea treptată de la abstract la concret. Mai întîi te faci tobă de matematici superioare, geometrie descriptivă, chimie și fizică generală, ca să capeți poftă de discipline speciale ca: hidrogeologie, procese și aparate, automatică și telecomenzi, sinteză organică și altele. Legătura cu producția se realizează prin plecări anuale la practică — în timpul verii — și prin executarea unor lucrări în colaborare cu întreprinderile. Aici ar fi multe de spus, dar spațiul e restrîns. Pe scurt: asemenea cercetări cerute de viața însăși stîrnesc interesul studentului și-l deprind cu lucrul sistematic. Pînă acum institutul a dat țării aproape 2.000 de cadre inginerești. Unele din vechile serii se reîntîlnesc după cîțiva ani, fac o mică petrecere și notează în „cartea de aur" scurte amintiri sentimentale, de acest gen: „Promoției 1951, solidare în școală, în muncă și în știință, o caldă urare... etc.".

Cînd am vizitat institutul, s-a putut remarca mai ales un puternic aflux de elemente munci-

● *(Continuare în pag. 4-a)*

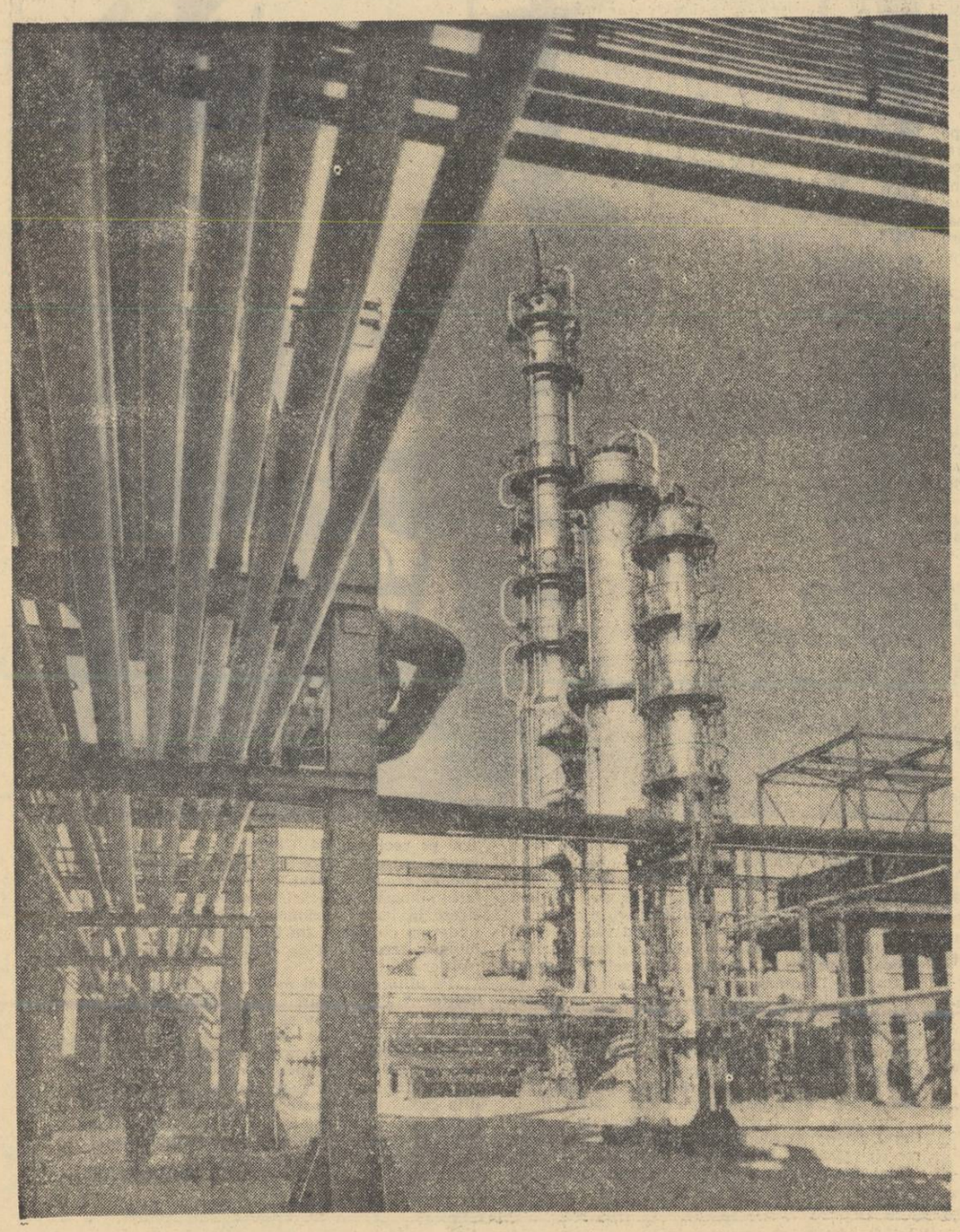

*) *Din volumul cu același titlu în curs de apariție la Editura Tineretului.*

„Săptămîna teatrului de amatori"

Cu mult timp înainte s-a dus vestea printre artiștii amatori din raionul Rădăuți despre întrecerea care va avea loc în cinstea celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei noastre. Vestea, cum era și normal, a constituit în rîndul formațiilor artistice de amatori un puternic stimulent. În vederea concursului cele 46 de formații artistice din raion și-au îmbogățit repertoriul cu noi piese, alese cu deosebită grijă iar instructorii și artiștii amatori s-au străduit din toată inima să se prezinte cît mai bine la concursul organizat în cinstea lui „23 August".

Și iată că a venit și ziua concursului. Ziua, sau mai precis spus săptămîna, deoarece concursul, după cum arată și titlul „Săptămîna teatrului de amatori", s-a desfășurat pe parcursul a șapte zile. N-au lipsit nici emoțiile. Poate mai mari de cît oricînd. Era doar în joc prestigiul căminului cultural, fiecare colectiv dorea să cucerească, în cinstea marei sărbători, titlul de echipă fruntașă. Întrecerea a fost pasionantă. Adeseori juriul s-a aflat în dilemă, cu greu putea să se hotărască asupra celui mai bun. A impresionat îndeosebi prin avîntul cu care a interpretat piesa „Logodnă furtunoasă", colectivul artiștilor amatori ai căminului cultural din comuna Marginea. De asemenea marele număr de spectatori care a asistat la spectacolele prezentate în cadrul „Săptămînii teatrului de amatori" a răsplătit cu aplauze pe artiștii amatori ai căminului cultural Vicov de jos care au prezentat piesa lui Horia Lovinescu „...Și pe strada noastră" ca și formațiile căminului cultural Slobozia, comuna Iacobești și colectivul stației C.F.R. Dornești care au reprezentat piesa „Gară mică" de Dan Tărchilă etc.

„Săptămîna teatrului de amatori", organizată în cinstea zilei de „23 August" s-a transformat într-o adevărată trecere în revistă a forțelor artistice de amatori din raionul Rădăuți, care au dovedit — în marea lor majoritate — că sînt la înălțimea sarcinilor ce le revin.

S. M.

O scrisoare inedită a lui George Enescu

La 19 august se împlinesc 80 de ani de la nașterea lui George Enescu. Ca un omagiu adus memoriei aceluia care a răspîndit în întreaga lume melodia populară românească, publicăm în facsimil această scrisoare inedită scrisă de maestru cu patru ani înainte de moartea sa, la 12 iunie 1951, la Paris.

Din textul ei se vede că, deși bolnav și bătrîn, genialul artist român era preocupat de îmbunătățirea operelor sale. Iată ce cuprinde facsimilul :

„DRAGĂ DOMNULE DRĂGHICI ȘI PRIETENE,

Datorită amabilității d-tale va putea să-mi parvie materialul complet al Simfoniei a III-a, ca și cel al Suitei a II-a pentru orchestră, ultimul probabil încă într-una din lăzile transportate la Sinaia în momentul bombardării Bucureștiului. Materialul Simfoniei a III-a era, în momentul plecării noastre în America, pus la vedere pe masa din camera mea de la „Uzina Palatului". E vorba apoi de materialul pentru orchestră al Simfoniei I, operă concepută în tinerețe, care poate să rămînă la București. De celelalte două am însă nevoie aici pentru a le aduce modificări.

Îți mulțumesc din tot sufletul. Poate poți să-l rogi pe domnul Alfred Alessandrescu să-și arunce și el ochii ca să vadă dată totul este în ordine în cele două lucrări ale mele.

Lui de asemenea îi mulțumesc din inimă.

Te rog să transmiți respectele mele doamnei Drăghici, asigurîndu-te de prietenia mea credincioasă și recunoscătoare.

GEORGE ENESCU

P.S. Partiturile manuscrise sînt la mine"

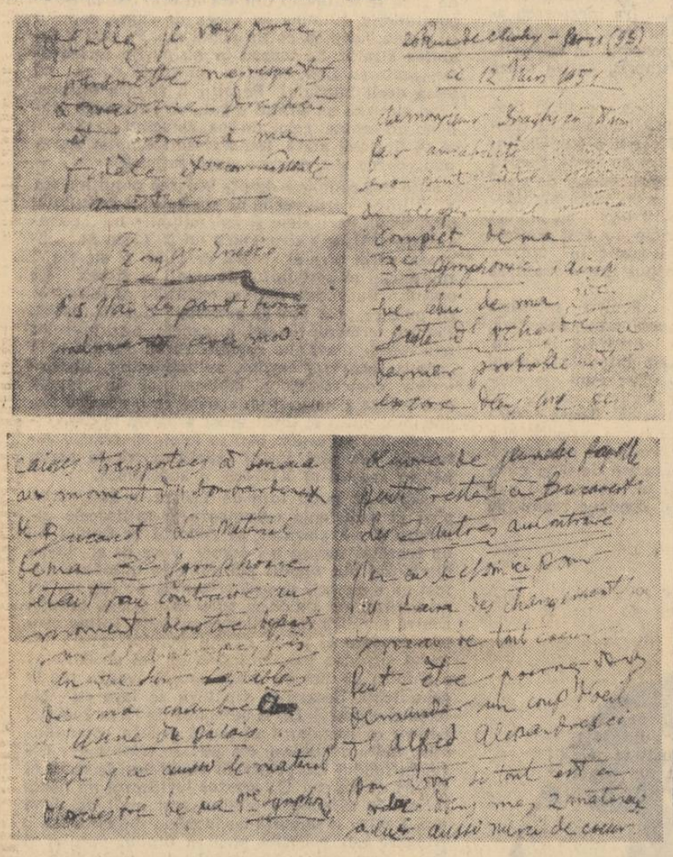

Sus : *Noul spital din centrul minier Comănești* ; jos : *noile clinici din Cluj*

Mari realizări în sectorul balneo-climatic

Pînă la preluarea stațiunilor balneo-climatice și de odihnă de către statul nostru de democrație populară, numeroasele izvoare de apă minerală, lacuri și nămoluri erau la dispoziția claselor exploatatoare, care își amenajaseră în aceste locuri stațiuni pentru huzur și surse importante de venituri.

După naționalizare, care a inclus și stațiunile balneo-climaterice și de odihnă din țara noastră, se imprimă o nouă concepție în organizarea și utilizarea acestora.

Iau ființă primele sanatorii balneare și case de odihnă și începe organizarea trimiterilor în stațiuni a unor loturi masive de oameni ai muncii.

Vechile stațiuni se transformă, an după an, în adevărate instituții sanitare puse în slujba poporului muncitor. Numai în cursul primilor ani de la preluarea stațiunilor de către stat, au beneficiat de cură și odihnă peste 1.500.000 de oameni ai muncii. Astăzi, această cifră este considerabil depășită.

Treptat s-a trecut la permanentizarea multora din stațiuni. În prezent 20 de stațiuni balneo-climatice stau în tot timpul anului la dispoziția oamenilor muncii. Stațiuni ca Slănicul Moldovei, Eforie, Govora, Herculane, Bazna, Buziaș și altele nu-și închid porțile niciodată. În afară de acestea, stau tot timpul anului la dispoziția celor veniți la odihnă și un număr important de stațiuni climaterice ca Sinaia, Timișul de Sus, Bușteni, Predeal și altele.

Asistența medicală în stațiuni este astăzi asigurată de un mare număr de cadre specializate, iar sanatoriile și policlinicile balneare au fost înzestrate cu cele mai moderne instalații de hidro și electroterapie, aparate de investigații clinice, radiologice și de laborator.

Pentru bolnavii cu afecțiuni care necesită o supraveghere mai atentă s-au înființat secții sanatoriale speciale în 9 stațiuni balneo-climaterice de interes general.

S-au perfecționat vechile metode de tratament și s-au introdus numeroase alte metode noi ca elongația vertebrală sub apă, care se practică la Victoria și Ocna Sibiului în bolile degenerative ale coloanei vertebrale ; ionogalvanizările deconstructurante, care se aplică la Gura Ocniței și Herculane în unele afecțiuni cu contracturi ale aparatului locomotor și altele.

Întreaga activitate medicală din stațiunile balneo-climaterice a fost pusă pe baze strict științifice, fiind dirijată de Institutul de balneologie și fizioterapie din București — for metodologic care a fost creat în anul 1949.

Asistența balneo-climatericâ nu s-a limitat numai la stațiunile de cură. S-au creiat secții de balneo-fizioterapie în orașe mari ca București, Iași, Cluj, Ploiești, Sibiu, Galați, Craiova, Tg. Mureș și altele.

O atenție deosebită s-a acordat stațiunilor de pe litoralul Mării Negre, care au devenit în ultimii ani unul din punctele de atracție nu numai pentru oamenii muncii din țara noastră, ci și a unui însemnat număr de vizitatori de peste hotare.

Punerea recent în funcțiune a complexului sanatorial de la Mangalia, cu 500 de paturi, deservit de o policlinică și un serviciu de tratament balneo și hidroterapic cu instalațiile cele mai perfecționate, constituie încă un exemplu grăitor asupra ultimelor mari realizări din sectorul balneo-climateric.

Celor aproape 100 de stațiuni balneo-climaterice de interes local ca Amara, Covasna, Geoagiu, Moneasa, Lacul Sărat, Pucioasa, Zizin etc. li s-au acordat, de asemenea, o atenție deosebită. Aceste stațiuni de cură au fost reorganizate atît din punct de vedere administrativ cît și al aplicării unei terapii balneare pe aceleași baze științifice ca și în stațiunile de interes general.

Dr. I. LEGIC

Magazin medical

Asistența medicală în întreprinderi

Dezvoltarea complexă a industriei socialiste a ridicat probleme noi de ocrotire a sănătății muncitorilor.

Desigur că grija partidului și guvernului pentru ocrotirea sănătății muncitorilor este reflectată și de adoptarea unei legislații care reglementează sistemul de protecție a muncii, care prevede sume importante pentru tehnica securității muncii și acordarea echipamentelor de protecție. Întregul sistem de asigurări sociale este format în întregime de stat. Salariații beneficiază de ajutor în caz de boli profesionale, infecțioase, accidente ca și în caz de graviditate, leuzie, etc. Concediile de odihnă ca și asistența medicală în stațiunile balneo-climaterice constituie un aport real la prevenirea îmbolnăvirilor. Dar o atenție deosebită s-a dat în anii regimului democrat popular asistenței medicale nemijlocite a muncitorilor și tehnicienilor, construindu-se un număr mare de unități sanitare în care muncitorii și familiile lor să poată beneficia de îngrijire medicală de specialitate. În acest sens în orașele și localitățile industriale au fost construite numeroase unități spitalicești mari, policlinici bine utilate și dispensare de întreprindere sau puncte sanitare pe lîngă întreprinderile mici. Numai în ultimii ani s-au pus în funcțiune 33 policlinici de întreprindere și peste 100 de dispensare medicale, iar în centrele muncitorești izolate s-au construit și dat în funcțiune 28 spitale cu peste 28.000 paturi. În centre ca Reșița, Moinești, Comănești, Brașov, Copșa Mică, Baia Mare, Moreni, Victoria s-au construit puternice complexe spitalicești, încadrate cu personal medical de înaltă calificare.

În felul acesta, astăzi pentru asigurarea asistenței medicale la locul de muncă, funcționează peste 100 de policlinici și ambulatorii de întreprindere, 477 dispensare cu medici, 1177 puncte sanitare și 78 spitale de întreprindere totalizînd aproape 4680 paturi.

Măsurile complexe medico-sanitare luate în întreprinderi ca: examenele medicale la angajare, examene medicale periodice, analiza periodică a morbidității etc, au făcut ca în ultimii ani să se reducă permanent îmbolnăvirile cu incapacitate temporară de muncă, situînd țara noastră printre țările cu indicii cei mai scăzuți în această privință.

Dr. V. PETRESCU

Cercetarea științifică și asistența medicală

În anii regimului democrat-popular, datorită sprijinului permanent acordat de partid și guvern, știința medicală, căreia i s-a creat o puternică bază materială, a luat o mare dezvoltare.

În trecut, cu toate că în țară au existat o seamă de cadre medicale deosebit de valoroase, activitatea lor nu a putut dezvolta cercetarea medicală pe măsura nevoilor ocrotirii sănătății.

Astăzi însă, cercetarea științifică medicală este chemată să aducă o contribuție de seamă la creșterea necontenită a nivelului calitativ al asistenței medicale, la introducerea tehnicii noi în unitățile sanitare, la soluționarea celor mai arzătoare probleme pe care le ridică practica.

Zece institute departamentale, șapte institute și două baze de cercetări ale Academiei, puternic înzestrate din punct de vedere material, activează pentru ridicarea calității activității medicale în țara noastră. Numărul cercetătorilor cu calificare superioară a crescut mai bine de douăzeci de ori. Munca de cercetare se desfășoară cu avînt și în institutele de învățămînt medical în care lucrează azi aproape 2.000 de cadre de specialitate.

Rezultatele acestei activități se concretizează pe de o parte în importantele succese peste hotare ale medicinei românești, în afirmarea ei pe plan internațional. Pe de altă parte ele au întărit încrederea maselor în practica medicală, factor atît de important în vindecarea celor bolnavi.

Tocmai pe aceste baze se organizează în mod științific profilaxia, care azi, cînd succesele obținute în ocrotirea sănătății sînt evidente, cînd media vieții la noi în țară depășește 63 de ani, se pune într-un mod nou.

Un indicator principal al stării de sănătate a populației

Într-o conferință pentru probleme de pediatrie ținută în 1942 se puteau auzi strigătele de alarmă : „Sîntem țara cu cea mai mare mortalitate infantilă din lume, 18,9 la sută... Am pierdut în ultimii 20 de ani cam 2 milioane de oameni".

În unele județe mortalitatea infantilă se ridică la peste 45 la sută.

Pentru 600.000 de femei care nășteau anual erau în total 1244 paturi, adică un pat pentru 500 de femei. Pînă în anul 1944 problema asistenței copilului era aproape inexistentă.

După 23 August principiile ocrotirii copilului au fost puse pe baze socialiste. Înainte de toate nu s-a pus problema de a se clădi spitale pentru copii ci aceea de a crește copii care nu au nevoie de spital. S-a asigurat copiilor o asistență calificată, modernă.

Condițiile de îngrijire a sănătății copilului au fost asigurate la nivelul cel mai înalt. Iată și fapte grăitoare. În 1938, numărul de paturi în spitale era de 1350 (!!) în 1960, 16.228. Nu există astăzi reședință de regiune sau raion în care să nu funcționeze un spital sau secție de pediatrie, o policlinică și un serviciu complex de consultații pentru copii.

Azi funcționează peste 300 creșe, cu peste 12.800 locuri. Nu mai vorbim despre secții pentru copii în sanatoriile balneare, de organizarea vacanței copiilor în colonii la munte sau mare.

Fără îndoială că oricît de importante ar fi măsurile de ordin științific ce se iau pe acest tărîm ele nu ar fi putut da roade dacă datorită politicii partidului nu ar fi crescut an de an nivelul de trai al maselor.

Bilanțul celor 17 ani care au trecut este edificator și pe acest tărîm. El se caracterizează în constatarea că mortalitatea infantilă a scăzut cu aproape 60 la sută. Ce sec sună această cifră dar ce bucurie cuprinde pe fiecare care știe să zărească ceea ce exprimă în fapt această cifră : mii și mii de copii smulși morții de ortodoxia populară care are ca țel suprem să facă viața mereu mai plină, mai îndestulătoare, mai frumoasă.

Boli care dispar

Pe întreg globul pămîntesc bîntuie cumplita boală a malariei. 149 de țări și teritorii sînt impaludate. Lupta împotriva acestui flagel în puține locuri a fost încununată de succes cu toate că știința modernă a adus o importantă contribuție la dispariția acestei boli.

În peste 56 de țări robite capitalului nu s-au luat absolut de loc măsuri pentru combaterea bolii iar în peste 35 lucrurile sînt cu totul la început. Iar țara noastră, care în trecut și pe acest tărîm plătea un greu tribut, datorită dezinteresului burgheziei și moșierimii, este socotită, ca urmare a măsurilor luate de regimul democrat popular, ca un exemplu pe plan internațional. În 1934 în Rominia burghezo-moșierească erau bolnavi de malarie 245.731 de oameni. Erau locuri, ca de pildă Tulcea, unde 90 la sută din populație suferea de această boală. Datorită neglijării acestei probleme lupta împotriva malariei devenea o problemă deosebit de grea. Dar datorită preocupării statului democrat-popular, datorită activității instituțelor științifice și a oamenilor de știință în frunte cu acad. Ciucă s-au înregistrat pe acest tărîm rezultate uimitoare. În 1954 numărul îmbolnăvirilor a scăzut la 903 iar în 1959 s-au înregistrat doar 184 de cazuri. În aceste condiții s-a putut pune o problemă, pe care numai un regim socialist și-o poate pune : lichidarea definitivă a unei asemenea boli. Își poate pune o asemenea problemă pentru că azi lichidarea malariei e o problemă de organizare, de administrație, de mijloace, de perseverență. De aceea s-a putut pune problema ca în 1962 paludismul să fie complet dispărut în țara noastră.

Poate ar mai trebui adăugat că țara noastră nu numai că constituie un exemplu, dar dă o importantă contribuție pe plan internațional, atît prin cercetările savanților cît și prin metodele de organizare a luptei. Acest lucru nu poate fi trecut cu vederea. De pildă, Organizația Mondială a Sănătății — prin exponentul ei, prof. Pampana — a trebuit să recunoască că „România a făcut pași de uriași deschizînd drumul eradicării paludismului, grație guvernului său și savanților săi".

Această constatare este reală pentru că numai în țara noastră un guvern democrat popular se putea elabora un program național de eradicare a malariei, numai în acești ani s-au putut crea condițiile pentru lichidarea acestei boli care timp de secole a subminat sănătatea poporului nostru.

Dr. Gh. POPESCU

De-a lungul marelui arc petrolifer

(Urmare din pag. 3-a)

toreşti venit direct din schele sau rafinării. Fenomenul e îmbucurător, dintr-o mie şi unul de motive. Dar să-l spun pe cel mai important : viaţa inginerului petrolist fiind aspră, nu poţi zice înainte de a cunoaşte schela, dacă eşti apt pentru ea. Unii adolescenţi cu capul fierbinte îşi fac iluzii, iar cînd ajung pe şantiere nu ştiu cum să scape mai repede la oraş. Am întîlnit prin schele şi din aceştia. Pe cînd cei care au venit din schele, dacă fac faţă obiectelor teoretice, în primii ani, ajung fără îndoială excelenţi ingineri petrolişti. E drept că la început întîmpină greutăţi, ca unii care au întrerupt de mulţi ani studiile. Sînt însă nişte tineri întreprinzători şi hotăriţi, căci ei se silesc să-ndeplinească sarcinile studenţeşti cu acelaşi simţ de răspundere, ca şi atunci cînd au condus brigăzi, ori au luptat cu erupţiile. Biografia fiecăruia e istoria formării unei personalităţi. Unul din aceştia, veniţi din producţie, originar dintr-un sat de lîngă Teleajen, a fost, încă de foarte tînăr, unicul susţinător al unei familii. Muncind la rafinărie, el a întreţinut la liceu pe fratele său mai mic, pînă cînd acesta a ajuns student bursier la agronomie. El însuşi a urmat în acest timp liceul, pregătindu-şi lecţiile între o şedinţă şi ora de intrare în schimb. Pentru el deci posibilitatea de a fi student, de a frecventa sălile de cursuri şi de a pune mîna pe manualul de chimie nu este un dar, ci rezultatul unui examen sever trecut în faţa vieţii.

În genere tineretul studios din Institut e entuziast şi lucid. Lumea văzută de ochii tineri e un şir de relaţii obiective, accesibile ştiinţei, fără însă a-şi fi pierdut prospeţimea imaginilor. „Unii zic de geologi că sînt poeţi fiindcă stau în mijlocul naturii sau fiindcă elaborează ipoteze prea îndrăzneţe — mi-a spus un viitor absolvent al institutului De fapt, însă, adevărata frumuseţe a acestei munci stă în descoperirea unor noi zăcăminte şi structuri pe baza unor calcule precise, în care se aplică cu strictete legile fizicii şi matematicii Asemenea descoperiri, în urma cărora se trezesc la viaţă noi regiuni, constituie, dacă vreţi, poezia acestei munci şi-ţi provoacă satisfacţii sufleteşti. Aş fi fericit să fac o astfel de descoperire..."

În aceşti ani, Institutul a dobîndit un prestigiu didactic şi ştiinţific, apreciat pînă dincolo de hotarele ţării. Marele număr de studenţi străini care-l frecventează e cea mai bună dovadă. Aceştia provin din aproximativ 28 de ţări şi 4 continente Veniţi aici, studenţii străini învaţă într-o lună-două noţiuni elementare de limbă română şi încep să frecventeze cursurile de specialitate. Se împrietenesc cu studenţii romîni, care-i ajută să ia notiţe, îi invită pe-acasă în timpul vacanţei.

Deosebit de impresionante sînt mărturiile scrise de diverşi oaspeţi veniţi de peste hotare în „Cartea de aur" a institutului. Un indonezian notează : „Am căpătat multe idei care-mi vor folosi pentru dezvoltarea viitoare în industria de petrol indoneziană". Un oaspete francez scrie : „Vizitarea institutului şi a laboratoarelor sale mi-a provocat dorinţa ca mulţi specialişti francezi să vină pentru a studia problemele voastre şi metodele voastre de cercetare". Entuziaste sînt rîndurile unui tînăr algerian, care-şi exprima admiraţia „pentru organizarea şi grandioasele realizări ale uneia dintre cele mai importante şcoli de petrol din lume", care... „permite copiilor ţării să lucreze propriul lor sol şi să exploateze propriile lor bogăţii...".

Uliţa copilăriei mele

N-am crezut vreodată că marele arc petrolifer o să treacă pe uliţa copilăriei mele.

Uliţa asta, ca mai toate uliţele oraşelor de provincie de pe vremuri, care se desfăceau de o parte şi de alta a unei artere pavate, era locuită de mici funcţionari (pînă la şef de birou), de ofiţeri (pînă la căpitan), de pensionari, de muncitori ceferişti. Circulaţia era prea mare ; treceau căruţe ţărăneşti hurducîndu-se cu zgomot, birje vechi, negre, cu coviltir ce se îndreptau spre gară, la ora cînd sosea acceleratul ; companii de soldaţi călcînd mecanic la porunca subofiţerului : „unu-doi, unu-doi, stîngu-dreptu-stîngu... cu cîntecul înainte... arş !..." „Sus bubuie tunetul. Nu-mi pare rău". Pe uliţa asta mai trecea căruţa zarzavagiului, care ţipa ca un apucat, apoi vînzătorii de covrigi, de îngheţată, iar seara „ziaristul" fără o mînă, care anunţa cu glas strident ultima crimă, ca să vîndă cotidienele de un leu, purtate la subţioară. În fine, dacă vreţi să înţelegeţi atmosfera acestei uliţe citiţi poeziile lui Bacovia, în care e vorba de paloarea autumnală a tîrgurilor de provincie, înecate în frunziş vestejit şi-n noroaie, sub o ceaţă cenuşie, sfîşiată din cînd în cînd de cuţitul strident al goarnelor de la cazarmă.

Şi iată că arcul petrolifer, marele arc trece acum pe aici datorită uzinei metalurgice, clădită în locul unui vechi atelier, al cărui zid dosnic, cenuşiu şi sumbru se vedea pe vremuri la capătul uliţei noastre, ridicîndu-se de după un gard înalt. Locul acesta era plin de mistere. Poarta era totdeauna încuiată cu lacăt. Pe terenul din spatele ei creştea iarba sălbatică şi nu se vedea ţipenie de om Numai dacă te suiai pe gard să iei nuci sau săreai dincolo să te joci prin iarbă, apărea ca din pămînt un paznic care te lua la goană. Nimeni dintre copii nu-şi dădea seama pe atunci de ce locul ăsta pustiu şi părăginit, trebuia apărat cu atîta străşnicie. Uneori, peste acest gard săreau băieţi palizi, îmbrăcaţi în haine murdare de ulei, fugeau să cumpere de doi lei pîine neagră şi se întorceau repede înapoi sărind peste gard ca nişte fantome. Niciodată n-am ştiut de unde se ivesc şi unde dispar. Zidul cenuşiu al atelierelor nu mai există. Clădiri noi şi înalte au înaintat pînă-n marginea uliţei. Mai încolo văd nişte case de cărămidă, tot noi. Obiectivele acestea necunoscute mă şochează. De aceea mă uit în partea cealaltă, unde tabloul deocamdată a rămas aproape acelaşi, ca să mă regăsesc pe mine însumi, cel de altă dată.

Cred că cei care au locuit întreaga lor viaţă în acelaşi loc, şi impresiile lor s-au acumulat zi de zi, în mod lent, nu pot avea asemenea senzaţii. Pe cînd eu trăiesc atunci simultan, două ritmuri deosebite: unul — cel vechi, al copilăriei, readus de memoria afectivă, nealterat de emoţii intermediare, şi celălalt — cel de astăzi, al omului care călătoreşte de-a lungul arcului petrolifer.

Ulterior revederea acelei uliţe nu mi-a mai provocat aceleaşi mişcări complicate ale sufletului.

Într-o iarnă, în drum spre Săvineşti, am întrerupt călătoria pentru o zi şi am vizitat uzina metalurgică, ridicată în locul vechiului atelier, de unde răsuna pe vremuri toaca de fier. De astă dată sînt pe de-a-ntregul cel al zilei de astăzi, reporterul care străbate drumurile arcului petrolifer. Notez sumar în carnet ca orice reporter că altădată patronul fabrica aici tot ce putea specula imediat pe piaţă : plite de bucătărie, ceaune, material de lagăre pentru automobile, vîndut sub marca unei firme londoneze. În atelier pardoseala era sub nivelul curţii şi muncitorii lucrau în noroi, fără încălzire în timpul iernii.

Directorul, care a fost o vreme la combinatul hunedorean, îmi arată o dare de seamă sau aşa ceva, în care sînt consemnate toate construcţiile noi din ultimii ani, ca : atelier de strungărie, de turnătorie, hala de montaj utilată cu maşini moderne, un grup sanitar, club muncitoresc. Dar parcă tot mai bine înţeleg importanţa acestei uzine cînd omul acesta, fost muncitor mi se pare, zice simplu : „Fabrica noastră, tovarăşe, e, fără să mă laud, mecanicul şef al Moldovei. În viitor o să devenim cea mai mare uzină de fabricat vane pentru industria petroliferă..." Înţeleg mai bine importanţa acestei uzine, cînd văd cu ochii mei halele noi, atelierele, clubul şi vanele metalice, acoperite cu un strat de vaselină specială şi învelite în pînză de nailon, ca să fie trimise în India... Îi rog să-mi prezinte pe-un muncitor mai vechi care lucrează în uzină încă de pe timpul patronului. Mă trezesc în faţa unui turnător zdravăn, şef de echipă, intrat în ateliere în 1940. Poate şi ăsta sărea atunci peste gard, ca să cumpere de doi lei pîine neagră ? Dar nu mai răscolesc ce-a fost Îl întreb cum o duce astăzi. Bine. E căsătorit cu o fată din Letea, locuieşte în cartierul vecin, petrece timpul liber la club, e decorat cu „Ordinul Muncii" etc., etc.

Mai sînt cîteva ceasuri pînă la tren. O iau din nou pe vechea uliţă. Clădirile uzinei nu mai au pentru mine mistere Prezenţa lor nu mă şochează. Ele şi-au făcut loc printre celelalte puncte luminoase ale scoarţei cerebrale încadrîndu-se firesc în lumea copilăriei mele. Pe uliţa asta unde am copilărit, am înălţat zmeii şi am bătut mingea, trece linia de forţă a marelui arc petrolifer.

„Pe uliţa copilăriei mele trece marele arc petrolifer..." Pe vremuri cînd veneam pe aici, venind de la şcoală, nu aş fi visat măcar o asemenea posibilitate.. Mai apoi, cînd am străbătut arcul petrolifer, cercetasem copilăria altora, dar am uitat de propria mea copilărie... Şi acum cele două coordonate ale vieţii mele se încrucişau. „Pe uliţa copilăriei mele trece marele arc petrolifer" Şi-mi pare că înţeleg mai bine şi pe ceilalţi oameni pe care i-am întîlnit de-a lungul peregrinărilor mele...

V. NICOROVICI

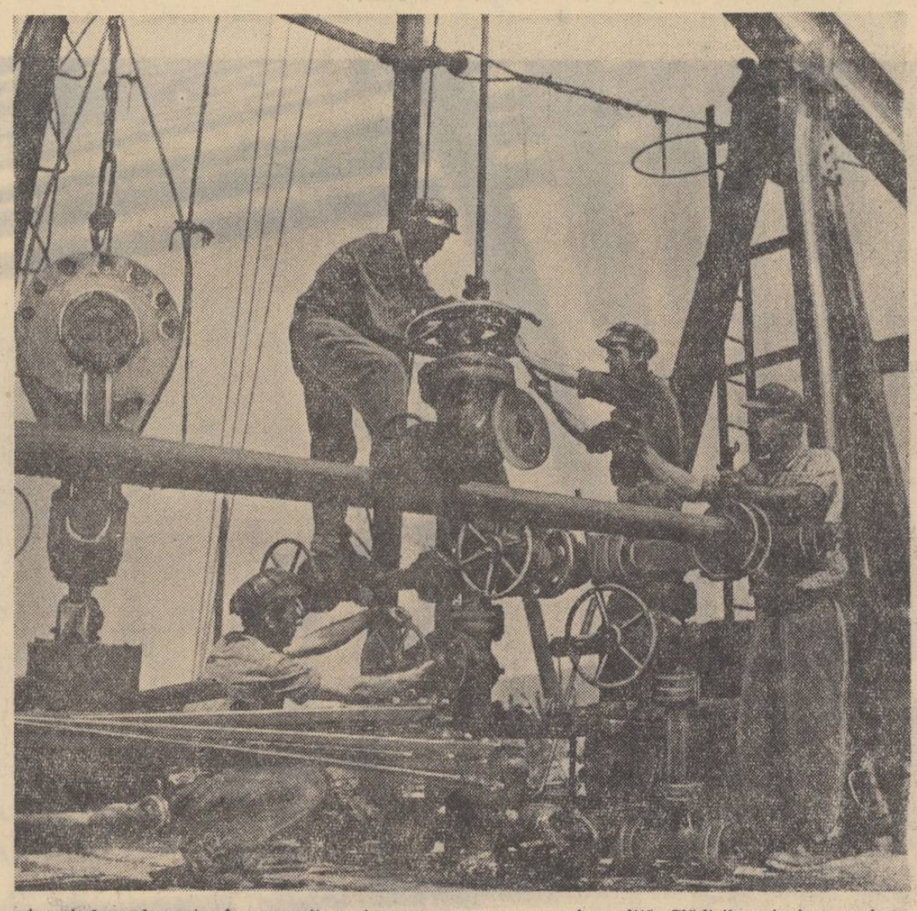

Finala din acest an a artiștilor amatori

Arta amatoare și-a cucerit de mult la noi în țară certificatul de prestigiu și maturitate și din rîndurile ei se ridică necontenit, asemeni torentului care își trage esența din izvor, o multitudine de talente. Patosul acesta emoționant al oamenilor care împletesc alături de zumzetul trepidant al strungurilor sau de foșnetul impetuos al combinei, melodia cîntecului popular și ritmul dansului de pe toate meleagurile țării, te cucerește prin vibrația sa artistică. În fond, faza finală a celui de-al VI-lea concurs al formațiilor artistice de amatori de la orașe și sate, consacrat celei de-a 40-a aniversări a partidului și celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, este o enormă revărsare de tinerețe și talent proaspăt care capătă sub luminile rampei sălii Teatrului C.C.S., o valoare de simbol.

Meditația cronicarului este deci firească și fiecare fragment apărut pe scenă îi oferă perspectiva noului talent ce se va împlini curînd. Să ne gîndim, bunăoară, că în anul 1938 existau 90 de coruri și 70 de echipe de dansuri. Distanța străbătută este colosală. Să căutăm o cifră comparativă la îndemînă. Știți cîți artiști amatori au participat la acest concurs? 615.000, adică 6147 de coruri, 9121 de echipe de dansuri, 6439 de brigăzi artistice de agitație, 2347 de formații instrumentale și peste 21.500 soliști vocali, instrumentiști și dansatori. Iar acum în faza finală se întrec peste 11.000 de artiști amatori în această pasionantă întrecere ce poate fi numită, pe drept cuvînt, o sărbătoare a artei amatoare.

O HARTA ARTISTICĂ A ȚĂRII

Există fără doar și poate o geografie artistică a patriei noastre în care reliefu iese în... relief prin melodia cîntecului și armonia dansului. De sus din nordul țării ea este punctată de pildă de orchestra semisimfonică a casei raionale de cultură din Sighet sau de echipa de dansuri a căminului cultural din comuna Giurtalec din raionul Simleu, de orchestra populară a fabricii de confecții și tricotaje-Botoșani, pînă pe malurile Dunării unde întîlnim prezența brigăzii artistice de agitație a Șantierului Naval Oltenița sau corul Uzinelor „Wilhelm Pieck" din Brăila. Linia sinuoasă a Mării Negre cuprinde, printre altele, formația de estradă a sindicatului D.R.N.-Constanța sau formațiile pitorești de țibulcari din comunele Lunca și Cerna din raioanele Măcin și Istria. Harta aceasta imaginară exprimă pulsația intensă a celor peste 1.000.000 de artiști amatori cît numără în prezent țara noastră.

„EROII ÎNTRECERII"

Cine sînt „eroii" acestei întreceri? Iată cîțiva dintre ei. Ne amintim cu emoție, de acum cîteva zile, clipa cînd am ascultat-o pe solista Maria Rusu interpretînd cîntece din folclorul Maramureșului. Cine este ea? O fetișcană de 16 ani, colectivistă din Șasar, cu o voce minunată care își culege singură cîntecele din satele megieșe. Sau dansatoarele Olga Săvulescu și Elena Lăcustă? Olga Săvulescu deține titlul de cea mai bună țesătoare din secția I-a a fabricii textile din Roșiorii de Vede, iar Ecaterina Lăcustă e și ea fruntașă în producție la aceeași fabrică. Să ne amintim totodată virtuozitatea tinerilor artiști din orchestra de mandoline a Poștei Centrale. Cine sînt ei? Toma Spătăceanu este mașinist, N. Teodoru, vopsitor, Victoria Ștefănescu, dactilografă, iar Aurelia Garcea oficiantă. Oamenii muncii au deschise toate porțile spre mirajul artei.

AUTOPREZENTARI ȘI ÎNCĂ CEVA

Ineditul concursului nu se rezumă numai la ediția specială tipărită cu acest prilej (care a apărut uneori tîrziu) ci și la... recomandarea artiștilor amatori. Așa s-a întîmplat cu brigada artistică de agitație a Șantierului Naval Oltenița, care s-a autoprezentat pe scenă în felul următor:

Așa e felul nostru: construim
Mereu mai mult, mereu mai bine
Ne știe Dunărea cu drumu-i viu
Cu valuri și mai guroase, mai line.

Sau versul sprințar, cu accente topîrceniene al colectiviștilor din comuna Geoagiu, regiunea Hunedoara în legătură cu zborul primului cosmonaut:

Despre zborul lui Gagarin
Colo-n țarini
Și copiii pot să-ți spună
Aducîndu-ți cu-argumente
competente
Amănunte despre Lună.

★

Concursul celor 11.000 de artiști amatori se încheie mîine. Dar de pe acum se poate aprecia cu toată certitudinea că el reprezintă o nouă și viguroasă afirmare a artei amatoare din țara noastră.

D. TABACU

Corul Căminului cultural din comuna Chitila, raionul Grivița Roșie

Brigada artistică de agitație a Șantierului naval maritim Constanța

Echipa de dansuri populare a Sindicatului fabricii de încălțăminte „Flacăra Roșie" din București

Orchestra de mandoline a Sindicatului Poștei Centrale, București

VIN SPORTIVII!

Întregul nostru popor întîmpină cu însuflețire marea sărbătoare a celei de a 17-a aniversări a eliberării patriei.

Ne mai desparte foarte puțin de ziua în care zecile de mii de oameni ai muncii vor defila prin fața tribunei conducătorilor partidului și guvernului nostru.

Către amiază, cînd ultimele baloane colorate își vor lua zborul din mîinile copiilor, iar florile vor umple întreg spațiul din fața tribunei, fanfara se va opri o clipă și va izbucni imediat într-un nou marș, parcă mai tineresc și mai avîntat. Atunci, dinspre bulevard se va ridica, pe fondul azurului, o imensă vîlvătaie de steaguri, iar tribunele vor șopti nerăbdătoare: „VIN SPORTIVII!"

Hai mai repede, grăbește-te-te! M-ai rugat de atîtea ori, dragă cititorule, să ți-i arăt pe cei care au făcut faimă sportului nostru. Prilejul e minunat. Anul trecut nu s-a putut. Erau cu toții la Roma. Și n-au fost degeaba. Ți-aduci aminte? Printre primii zece în cea mai grea Olimpiadă a istoriei, Olimpiada celor 84 de națiuni.

Stai o clipă! Uite două locuri lîngă tînărul acela negru. Are și binoclu. Cum nu se poate mai bine. Hai!

Ce-ai spus? Îți place elanul stegarilor? Dar de flăcăii în alb ce zici? Cine sînt? Ar trebui să știi. Doar ai fost în gară cînd s-au întors de la Dortmund. Sigur că da! Sînt handbaliștii. Ții minte că atunci, în martie, înainte de plecarea lor, erai mulțumit și cu locul patru? Vorbeai despre cei 60 de ani de handbal danez, dar după ce i-am învins... Băiatul acela brun e Hnat, cel mai spectaculos „artilerist" de la Dortmund... Înaintea jocului cu echipa unită a Germaniei îți era inima cît un purice, dar după 12—9, cînd „Der Mittag" a scris că „la Dortmund românii au demonstrat **un handbal desăvîrșit**", ai început să speri... Pe cel care poartă cupa îl cunoști, fără îndoială... După victoria în jocul cu Norvegia nu-ți venea să crezi că am ajuns în finala cu cehoslovacii despre care spuneai că sînt brazilienii handbalului. ...Cel înalt și blond e Redl, portarul nr. 1 al campionatului... A trebuit să vină noaptea de 12 martie, ca să afli din gura crainicului praghez, în mijlocul vacarmului de la Dortmund, că **„extraordinara echipă a surprizelor"** a cucerit titlul suprem.

Fii atent! Vin fetele! Fetele de la Știința, cea mai bună echipă din Europa la handbal în 7. Fata cu mingea și cu... codițe e Irina Hector, de două ori campioană mondială, iar acum portarul cupei de cristal a Europei. Să știi că nu i-a fost ușor Irinei să treacă de la plonjonul „în 11" la spagatul „în 7", dar pe fondul pregătirii complexe — baza dezvoltării sportivilor noștri, — totul e cu putință.

Și-acum, te rog, cere pentru o clipă binoclul. Le vezi pe cele două fete care pășesc la braț? Sînt Maria Alexandru și Geta Pitică. Maestrele emerite ale lunii aprilie. Știi bine că anul acesta am avut maeștri emeriți aproape în fiecare lună. Se vede bine? Ce zici de ochii de viezure ai Măriei? Ochi care au rezistat fulgerelor albe trimise de vestitele jucătoare chineze și japoneze. Cît e de mare performanța Măriei și a Getei! Gîndește-te că la Pekin, pînă și zidul de fier al lui Berczik s-a prăbușit ca un castel de joc de cărți în fața iureșului campionilor Asiei. Lasă o clipă binoclul și aplaudă acest minunat cuplu al reflexelor strunite, care a adus Europei singurul titlu mondial la tenis de masă.

Te surprinde acest moment de liniște? Trece Iolanda Balaș, stegarul sportului nostru. Iată un nume care nu mai are nevoie de vreo prezentare. Urmărește o clipă tribunele. Privirile sînt îndreptate asupra ei. O recunoaște cu ușurință și studentul indonezian, și atașatul de presă din Islanda, o recunosc toți instrumentiștii alămurilor, care au uitat o clipă de prezența dirijorului, ca să o admire pe Ioli, replica neîntrecutului Valeri Brumel.

Iată-l pe Dumitru Pîrvulescu, omul care ne-a adus aur de la Roma și argint de la Yokohama. Dacă l-am întreba însă, pe Fabra, ți-ar vorbi, sînt sigur, despre cleștele pe care „Mitică" îl ascunde între mîinile sale. Voinicul de lîngă el e tovarășul lui de muncă de la Steagul Roșu, Valeriu Bularca, gloriosul campion mondial de la Yokohama.

Cel din dreapta e Ion Cernea, pe care numai Karavaev a izbutit să-l învingă la Roma și în Japonia. Asta echivalează cu aproape un titlu suprem. Iar lîngă el e Gheorghe Popovici, luptătorul cu linie de gladiator și cu medalie de bronz, care întregește și dă echilibru acestui minunat cvartet.

...O nouă cupă de cristal! Văd că nu mai poți sta locului. Îți revezi prietenii. Voleibaliștii Rapidului. Da, ai dreptate. I-a fost dat Rapidului să ratifice victoriile din ultimii ani ai voleiului nostru. Iar cînd valoarea îți este recunoscută de sportivii sovietici, cei care acum zece ani și mai bine ne-au dat prima lecție de volei autentic, în neuitata seară din sala Floreasca, îndatoririle cresc. Performanța trebuie să reflecte cu adevărat, și de acum înainte, marea dezvoltare a voleiului nostru.

Noi și noi coloane de sportivi trec prin fața tribunelor.

Trec cicliștii care au strălucit în „Cursa Păcii", trec parașutiștele recordmane mondiale Angela Năstase și Elisabeta Popescu, trece în pas voios zburătorul absolut Gheorghe Iancu, cel care a aterizat de două ori la rînd în minusculul zero al aerodromului.

Trec rugbiștii cîștigători ai „Cupei Păcii" și care peste cîteva luni vor trebui să confirme, în Franța, neuitata victorie de la București împotriva celei mai bune echipe a continentului, trec trăgătorii cîștigători ai Cupei Țărilor Latine, trec soții Grecescu, eroii Crosului Balcanic, trec toți fruntașii sportului românesc, care țin cu cinste pasul uriașelor transformări din patria noastră.

De la o vreme nu mai recunoaștem pe nimeni. Trec marile ansambluri sportive. Trece tinerețea în marș. Trec adolescenții care s-au despărțit de plăjile litoralului și au stins focurile taberelor, trece sănătatea și vigoarea captată soarelui de imensa lupă a sportului nostru nou.

La Dortmund, 15.000 de spectatori au ovaționat uimiți echipa Republicii Populare Romîne, fără să știe că la Bulgăruș sau la Hălchiu există două echipe de colectiviști care vor juca anul acesta în prima categorie a țării la handbal în 11.

La Helsinki, la Melbourne și la Roma, spectatorii de pe toate meridianele i-au aplaudat pe Iosif Sîrbu, pe Ștefan Petrescu, și pe Ion Dumitrescu, fără să cunoască miile de trăgători anonimi și fără să știe că Marin Ferecatu e un fost „desculț" din Mălăieni, care a deslușit tainele tirului cînd a intrat în școala profesională a Griviței Roșii.

Mereu alte coloane de sportivi trec prin fața tribunelor. Privirile tuturor se îndreaptă cu dragoste spre locul în care conducătorii partidului și guvernului aplaudă cu căldură marșul triumfal al tinereții fericite.

Iar pe chipurile laureaților arenei sportive internaționale și ale viitorilor performeri se citește mîndria de a fi răspuns cu cinste grijii nemărginite a statului nostru, oglindind în sport avîntul necontenit al patriei.

Ion CHIRILA

În pragul noii ediții a campionatului categoriei A la fotbal

După o scurtă întrerupere, în care jucătorii au avut o vacanță activă, campionatul categoriei A de fotbal se reia mîine, programînd prima etapă a ediției 1961/62.

Separate între ele printr-un interval de timp atît de scurt, între aceste două ediții de campionat există totuși schimbări ce le vor diferența categoric.

Pe harta țării au apărut orașe noi în categoria A de fotbal. Au pătruns aici campioanele seriilor categoriei B: Metalul Tîrgoviște, Dinamo Pitești și Jiul Petroșani. Dintre acestea, primele două vor juca pentru prima oară în categoria A, în timp ce Jiul revine aici după o absență de un an — cît a durat ca echipa minerilor din Petroșani să-și reciștige galoanele de „A", pe care le pierduse, retrogradînd la sfîrșitul ediției 1959/60. Dacă prezența lor va corespunde și unor comportări care să ridice interesul competiției, cu atît mai salutară se va dovedi a fi această promovare.

Maestrul emerit al sportului, Iosif Petschowski a părăsit cu această ediție campionatul categoriei A dedicîndu-se sarcinii de antrenor. Numeroșii lui admiratori vor păstra amintirea unei virtuozități care i-a încîntat de multe ori. Dar, în același timp, ei vor căuta printre debutanții categoriei (și vor fi mulți anul acesta) pe vrednicii urmași ai lui Petschowski.

De astă dată, misiunea de a descifra figuri și nume noi în categoria A va fi cu mult mai dificilă, pentru că (printr-o hotărîre înțeleaptă a federației de specialitate) paralel cu echipele din A vor juca, într-un campionat al lor, echipele de tineret ale celor 14 secții ce activează în prima categorie a țării. Și cum cei din formațiile de tineret pot fi folosiți oricînd, după nevoie și merite în echipele A, e lesne de imaginat cu cîți jucători s-a îmbogățit de fapt această categorie. În actuala ei structură categoria A de fotbal are de făcut un nou salt înainte, mai valoros decît cel semnalat în trecuta stagiune. În echipele A și de tineret fotbalul nostru trebuie să marcheze o îmbunătățire substanțială, ca urmare a rîvnei și priceperii de care au datoria să dea dovadă jucătorii, antrenorii, arbitrii, ca și conducătorii de specialitate ai cluburilor. Pregătirea tehnică, tactică și fizică trebuie îmbunătățită la un nivel mai înalt, așa cum sînt cerințele pe primul plan al fotbalului mondial.

Principalul lest de care trebuie să scape echipele noastre, pentru ca jocul lor să crească în măiestrie, e... abandonarea goanei după puncte. Subordonînd totul victoriei cu orice preț, dispare ceea ce e valoros și frumos în jocul de fotbal. În locul unor întreceri sportive la un nivel ridicat, în care tehnica, tactica, pregătirea fizică, fantezia creatoare a jucătorilor să-și spună din plin cuvîntul, goana după puncte golește partidele de acest conținut, transformîndu-le în niște dispute în care jucătorii acționează timorați și rigizi.

Schimbarea ce trebuie să se producă aici ține de educația fiecărui jucător în parte. E vorba de o transformare, am spune, în firea lucrurilor, pentru că fără să știrbească ceva din dinamica jocurilor cu caracter competițional, ea trebuie să aducă pe jucători la schimbarea (în bine), a mijloacelor cu care să dobîndească victoria. Această muncă educativă poate și trebuie dusă cu succes mai ales în campionatul echipelor de tineret, unde nu există pericolul (și teama) retrogradării și deci, implicit, nici goana oarbă după puncte și victorie.

Ediției 1961/62 a campionatului categoriei A îi sînt proprii multe sarcini, menite să contribuie la creșterea calitativă a fotbalului nostru. Dintre acestea am ales pentru o tratare ceva mai amplă, în cuvîntul nostru din avanpremieră, un subcapitol din munca cu echipele de tineret. Și avem părerea că dacă în această ediție de campionat echipele de tineret vor fi îndrumate și obișnuite să joace liberate de obsesia „goanei după puncte" în fotbalul nostru se va face un salt calitativ.

I. BOCIOACĂ

Campionatul...

„Peste fagi cu vîrfuri sure
A căzut amurgul rece.
Înserarea mută trece
Furișată prin pădure".
. . . . . .
Toate bune și frumoase
Cum le spune Topîrceanu;
Dar e soare cu toptanul
Ce te arde pîn-la oase.
Către Iancului s-arată
Printre blocuri, luminată,
O văpaie de rubin.
Din frunzișurile grele
De prin parcuri, tot mai vin
Glasuri mici de păsărele...

Ceru-i groaznic de senin,
Nu vezi nori nici cît o palmă
Lumea păsărilor, calmă
Gungurește cristalin.
Și deodată, dintre blocuri
Se desprinde larg un zvon
Depărtat și monoton
Ca un murmur lung de ape
Care vin să stingă focuri
Crește-ntr-una, mai aproape,
Umple străzile vecine
De răsunet mare...
Vine!

Fulger negru! Foc de tun
Dus pe aripi de tramvaie
Un poem de hărmălaie
Recitat de un nebun!
Troleibuze încărcate,
Aplecate,
Disperate,
Sînt tîrîte de ciclon!...
Voci cu zeci de rezonanțe
Ce compun din disonanțe
Un dezastru politon,
Parcă zboară
Parcă-noată
Către țărmul fericirii
Ce se cheamă stadion.
. . . . . .
A trecut.
Ce bucurie!
Pronosticuri, vorbărie,
Se destramă în tăcere,
Zgomotul dispare,
Piere...
. . . . . .
Iar în urmă-i, de prin parcuri,
De prin cuiburi, de prin țarcuri,
Se ivesc pe jumătate
Păsărele ciufulite
Alarmate
Și-ngrozite:
— Cine-i? Ce-i? Ce-a fost pe-aici?
(Ciripesc cu glasuri mici
Cinteze și pitulici).
Dar un pui de pițigoi
Cu vreo opt pene vîlvoi
Care-avea un „Sport" în față
Zise fără pic de viață
Și făcînd pe supăratul:
— Ce să fie? Nu-i nimic.
A-nceput campionatul...

Ciupi RĂDULESCU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00.

• Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți • Varietăți

Impresii

La New York s-a înapoiat echipa de atletism a Statelor Unite după turneul efectuat în mai multe țări ale Europei. Ziariștii nu au lăsat să le scape acest prilej pentru a afla impresiile lor asupra vizitei făcute în Uniunea Sovietică. Iar acestea, după cum a reieșit din declarațiile făcute, sînt cît se poate de bune.

Înainte de toate sportivii americani au remarcat primirea prietenească făcută la Moscova. Secretarul federației de atletism din S.U.A., Dan Ferris a fost întrebat dacă crede că recordul mondial la proba de săritură în înălțime al lui Valeri Brumel va putea fi întrecut de un atlet american și în felul acesta să se înapoieze în S.U.A. „Sincer vorbind — a răspuns Ferris — nu cred acest lucru. Valeri Brumel este prea puternic, el poate să sară și mai sus. Dar acest lucru nu este totul. În U.R.S.S., alături de Brumel există încă mulți alți săritori în înălțime de mare valoare așa încît consider că acest record „american" trebuie considerat pierdut de noi. Cel puțin pentru viitorii ani.

Ziariștii americani s-au referit apoi la părerile lui Dan Ferris despre campionul european în proba de săritură în lungime, sovieticul Igor Ter-Ovanesian. Subliniind că Ovanesian i s-a părut a fi un săritor excepțional, Ferris a adăugat: „Ter-Ovanesian are toate posibilitățile să îmbunătățească recordul mondial al lui Ralph Boston și nu mă voi mira dacă într-o zi în S.U.A. va veni știrea că Ter-Ovanesian a doborît acest record".

A venit apoi rîndul recordmanei mondiale în proba de 100 m. plat, Wilma Rudolh să răspundă la întrebările ziariștilor. După cum scrie ziarul „Combat", „gazela neagră" a admirat antrenamentul atleților sovietici și s-a plîns că în S.U.A. atletismul feminin nu este luat în serios în timp ce în U.R.S.S. femeile primesc aceeași pregătire atletică ca și bărbații.

Cît privește pe fostul recordman al lumii la săritura în înălțime, John Thomas, aceasta nu a făcut nici o declarație. În schimb el a arătat tuturor ziariștilor o minunată căciulă din blană oferită în dar de prietenul lui, Valeri Brumel.

„Legiunea străină" a fotbalului italian

Prima parte a perioadei transferurilor s-a încheiat în fotbalul italian. Ea a fost însoțită de cele mai mari afaceri cunoscute în istoria cluburilor profesioniste din această țară. Întreaga presă occidentală a urmărit cu atenție racolările săvîrșite cu acest prilej. Și astfel, după cum a scris săptămînalul italian „La Vanguardia", în noul sezon de fotbal în Italia urmează să activeze un nou contingent al „legiunii străine" a jucătorilor importați din diferite țări.

Iată dealtfel ce a scris despre toate acestea corespondentul din Roma al ziarului vest german „Frankfurter Allgemeine Zeitung":

„Caruselul miliardelor" cum numesc italienii piața internațională a transferurilor în fotbal s-a liniștit. Sezonul de cumpărări al cluburilor italiene s-a încheiat. Cine intenționează să mai „pescuiască" va trebui să aștepte pînă în noiembrie. Numai atunci, după o hotărîre a Ligii Naționale, vor putea fi cumpărați din nou jucători. Din experiență se știe că foarte puțini se vor mai servi de acest drept. Echipele s-au completat și de aceea nu se prevăd prea multe schimbări.

În ultimele luni — scrie ziarul vest german în continuare — în Italia au fost importați 25 de jucători străini profesioniști. Doi dintre ei vin din America de Sud care în ultimii ani a fost terenul preferat de vînătoare a neobositilor cumpărători. Toți ceilalți sînt europeni. Din America de Sud vor veni uruguayanul Caleffi, un extrem care-și caută norocul la Padua și brazilianul Sormani, rezerva lui Pele, angajat de Mantua. Din R. F. Germană au fost cumpărați Horst Szymaniak, Erwin Waldner, Helmut Haller și Rudi Kobbl. Marea Britanie a transferat trei internaționali: Jimmy Greaves, Joe Backer și Gerrit Hitchens ca și pe scoțianul Denis Law, mîndria Scoției. Din Danemarca a fost scos Fleming Nielsen (revelația daneză la Jocurile Olimpice de la Roma). Harold Nielsen, care la 18 ani a ajuns centrul atacant al naționalei daneze, extremul stîng Mortensen și mijlocașul stîng Christensen încearcă de asemenea să scoată aur din talentul lor. Internaționale Milano și-a asigurat, pentru suma record de 260 milioane lire, pe căpitanul echipei F. C. Barcelona, Luisito Suarez, iar A. C. Venezia care reintră din nou în Liga I-a după o absență de 12 ani l-a „împrumutat" pe tînărul atacant Santisteban de la Real Madrid. Internaționalul elvețian Allemann a fost bine vîndut de Young Boys din Berna echipei Mantua la fel ca și turcul Metin pentru care s-a primit o sumă bună de la Palermo.

Nu se știe suma totală cheltuită cu cumpărarea acestor jucători — scrie ziarul în încheiere. Se crede că ea depășește 1,5 miliarde lire. Aceste investiții rentează? Este greu de răspuns la această întrebare. În orice caz bluburile italiene au obținut ceea ce au căutat. În sezonul viitor ele pot să prezinte atracțiuni noi care sînt tot atît de necesare în țara aceasta ca și macaroanele. Stadioanele vor fi și mai pline decît anul trecut, cel puțin în prima parte a sezonului, deoarece atita timp cît există jucători importați campionatul este mai interesant pentru suporterii italieni".

Ziarul vest german s-a ferit să pătrundă mai adînc în cercetarea aspectelor comerciale ale acestor afaceri cu jucătorii de fotbal. Nu este însă un secret faptul că patronii cluburilor italiene de fotbal obțin cîștiguri fabuloase de pe urma „tîrgului de sclavi" cu jucătorii străini. Altfel nici nu ar fi interesați în asemenea... cumpărări.

O „vină" de neiertat

Federația de cricket din districtul Lancashire a pronunțat la sfîrșitul lunii trecute o hotărîre de suspendare care a stîrnit numeroase controverse în Marea Britanie. Este vorba de tînărul sportiv Peter Marber selecționat în repetate rînduri în echipa reprezentativă a Marii Britanii căruia i s-a interzis să ia parte la activitatea sportivă pe o bună perioadă de timp. Oricît ar părea de curios Marber nu a săvîrșit nici un act nesportiv pe terenul de sport și în viața particulară a avut o comportare din cele mai frumoase. Singura lui „vină" care nu i-a putut fi iertată de forurile conducătoare ale acestui sport este aceea că fiind invitat la un ceai a venit fără... haină. Scuzele pe care Peter Marber le-a cerut în fața membrilor federației de cricket din Lancashire cît și a căpitanului echipei sale au fost acceptate dar... suspendarea tot nu i-a fost ridicată. Ce vreți, tradiția de sute de ani a cricket-ului britanic trebuie păstrată cu orice preț!

Singura metodă!

În Statele Unite este plină vară, dar conducătorii federației americane de hochei pe gheață au început de pe acum pregătirile în vederea viitoarelor campionate mondiale. Nu este vorba de antrenamente ale jucătorilor cum s-ar putea crede, ci de manevre pentru introducerea în echipă a jucătorilor profesioniști.

După cum relatează ziarul elvețian „La Tribune de Geneve", Tom Lockhart, președintele federației americane de hochei amator, a declarat: „Voi face apel la jucători semi-profesioniști din Liga de Est și Liga internațională pentru a pleca la campionatele mondiale. Cu toate că acești jucători — a adăugat el — sînt plătiți cu 125—150 dolari pe săptămînă, ei nu sînt considerați chiar profesioniști de regulamentele noastre. Canadienii au folosit foști profesioniști pe care i-au făcut peste noapte din nou amatori cînd au avut nevoie de ei. Mai mulți dintre ei au participat chiar la marile turnee profesioniste din America de Nord".

Dar pentru ce țoată această zarvă? Răspunsul a fost dat tot de mister Lockhart: „Acesta este singurul mijloc prin care noi vom putea să jucăm de la egal cu canadienii, sovieticii și cehii. După cum se vede, de teama viitoarelor înfrîngeri, conducătorii federației de hochei din S.U.A. sînt gata să încalce toate regulamentele internaționale, numai să nu se claseze din nou pe locul șase ca la ultima ediție a campionatelor mondiale din Elveția. Este însă îndoielnic dacă această manevră va ajuta cu ceva.

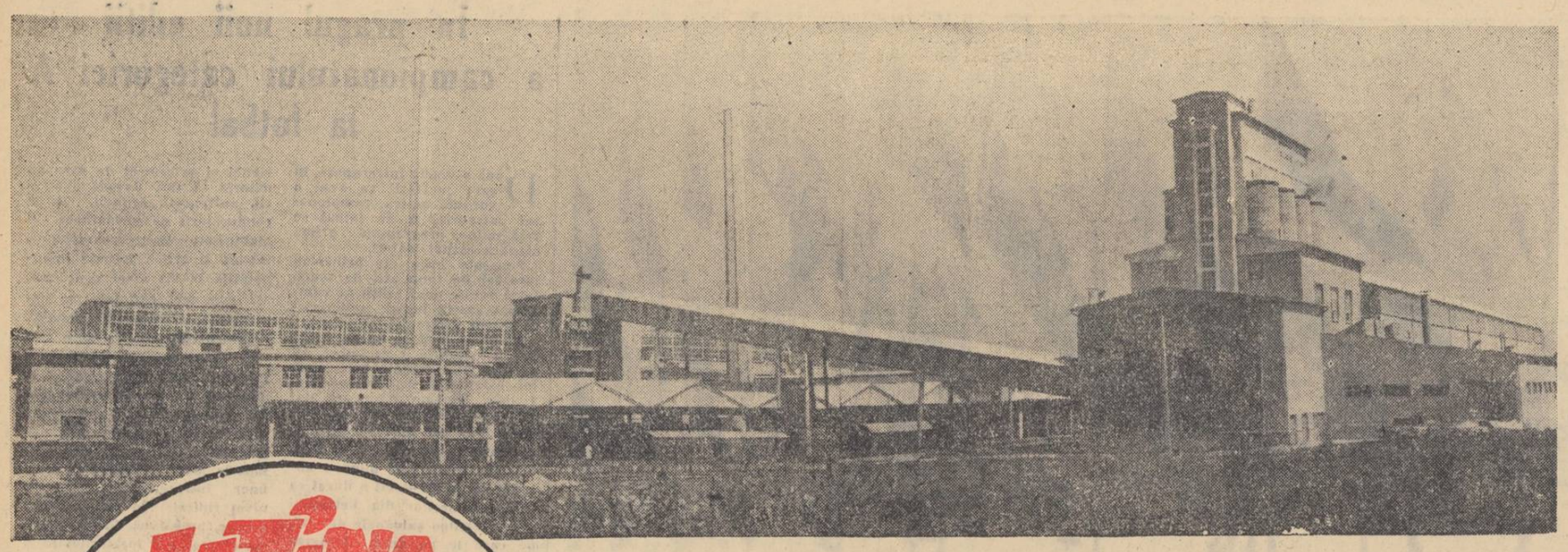

UZINA ambalajelor de sticlă

● *Noua fabrică a complexului industrial de faianță și sticlă din Sighișoara lucrează din plin* ● *300 000 sticle și borcane în 24 de ore* ● *Are cuvîntul mecanizarea și automatizarea* ● *Locul sticlarilor l-au luat mecanicii* ● *Radioizotopii reglează automat nivelul sticlei topite în cuptoare*

Din totdeauna Zoltan Iakab a dorit să fie mecanic. Poate a fost influențat, într-o oarecare măsură, în această aspirație spre mecanică și de fratele lui, strungar de meserie. Nici el nu știe însă cum s-a făcut că atunci cînd cu ani în urmă, trebuia să se prezinte la Cluj pentru intrarea în școala ce avea să-i împlinească visul, a întîrziat la examen. Cert este că pînă la urmă, Zoltan Iakab a urmat școala medie de sticlărie și ceramică, pe care a absolvit-o cu succes, îndrăgind această meserie la care nici nu se gîndise pînă atunci.

Zilele trecute l-am reîntîlnit pe Zoltan Iakab la Sighișoara, la cea mai modernă fabrică de sticlărie din țară. Cunoscîndu-i vechea pasiune și bănuind că nimic nu a putut să i-o ostoiască, l-am întrebat mai întîi despre mecanică.

— Învăț de zor, veni prompt răspunsul. Am acum prilejul să fac în sfîrșit ceea ce mi-am dorit. Mecanica devine astăzi a doua mea profesie.

Nu pricepeam nimic. Să-și părăsească omul specialitatea pe care a învățat-o și să se apuce de alta, tocmai acum cînd are prilejul să lucreze într-o întreprindere de un înalt nivel tehnic, cum aflasem că este cea din Sighișoara? Ce l-a determinat să ia o astfel de hotărîre?

Citindu-mi probabil pe față nedumerirea, Zoltan Iakab nu a mai așteptat să-i mai pun vreo altă întrebare și m-a invitat să-l urmez de îndată prin fabrică. Punctul de pornire al drumului pe care-l începeam nu putea fi altul decît depozitul de materii prime: cel de prafuri (sodă, calcar, feldspat și dolomită) și cel de nisip. Strecurîndu-mă printre electrostivuitoarele care descărcau din vagoane sacii cu materii prime și îi așezau apoi în depozit, mi-am urmat călăuza pe scările ce duceau spre turnul de amestesc, la cabina de comandă.

Este greu pentru cineva să bănuiască că poate întîlni într-o fabrică de sticlă un asemenea post de comandă centralizată a procesului de producție. Și totuși, mă aflam în fața unui panou pe care erau reprezentate schematic toate utilajele care de la introducerea materiei prime și pînă la realizarea amestecului, sînt conduse de aici în mod automat.

Privind săgețile luminoase ale panoului am putut astfel urmări de la distanță drumul materiilor prime. O săgeată verde indica tocmai intrarea în lucru a cuptorului de uscat nisip. În continuare, pe linia de dozare, alte săgeți aprinse arătau cum se face cîntărirea automată în funcție de rețeta dată, și transportul nisipului pe bandă pînă la locul unde întîlnește celelalte materii prime cu care se amestecă în cîteva minute. Totul este acum gata pentru topire, fără ca mîna omului să fi intervenit direct. Acesta să fie oare un prim răspuns la nedumerirea mea în legătură cu cea de-a doua specialitate a tehnicianului Zoltan Iakab?

Părăsind secția de preparare și urmărind benzile care alimentează agregatele de topire, am ajuns în hala cuptoarelor. Sînt din nou martorul unui proces tehnologic de înalt nivel tehnic. Începînd cu alimentarea cuptoarelor, continuînd cu controlul și reglarea nivelului sticlei topite și terminînd cu modelarea masei de sticlă incandescentă în formele dorite, totul se face automat. Operația de reglare automată a nivelului sticlei topite în cuptoare, de pildă, se execută cu ajutorul radioizotopilor.

La cuptorul nr. 1 l-am cunoscut pe Emanoil Țifrea. Una după alta picăturile de sticlă topită curgeau din cuptor în formele mașinii automate de mare productivitate, unde cu ajutorul vidului și al aerului comprimat lua forma unei sticle. Emanoil Țifrea nu făcea decît să supravegheze mersul instalației, fiind îndeosebi atent la cleștele automat care extrăgea sticlele din forme, așezîndu-le pe transportorul care alimenta cuptorul de recoacere.

— Frumoasă muncă au acum sticlarii, am remarcat mai mult pentru mine.

După ce au parcurs un drum lung prin cuptorul de recoacere, borcanele ajung la controlul calității

noua fabrică de ambalaje din sticlă, unitate a complexului industrial de faianță și sticlărie din Sighișoara, sticlarii pot fi numărați pe degete. Locul lor a fost luat de mecanici. Așa cum aceștia din urmă au urmat cursuri de inițiere în problemele fabricației sticlei, tot așa puținii sticlari din întreprindere se ocupă acum de problemele mecanicii. Printre ei este și călăuza mea, tehnicianul Zoltan Iakab. De unde această orientare nu-i greu de ghicit. Însăși vizita prin fabrică, cele văzute la tot pasul, constituie răspunsul cel mai bun.

...Zilnic fabrica din Sighișoara produce cca. 300 000 ambalaje din sticlă. Tot atîtea sticle de bere, apă minerală, vin, alcool, suc, borcane cîte pot fi încărcate în 17 vagoane de cale ferată. Într-o singură zi, tot atîtea ambalaje din sticlă cîte ar fi necesare pentru 20.000 kg. conserve sau compoturi, 30.000 litri ape minerale, 15.000 litri bere, 30.000 litri alcool, 30.000 litri diferite sucuri și siropuri.

Tudor GHEORGHIU
Fotografii: Nicu VASILE

Zoltan Iakab, m-a auzit însă imediat. Probabil că aștepta de mult această observație. De aceea s-a și grăbit să mă lămurească cu un aer ca și cum ar fi găsit cheia unei mari enigme.

— Numai că ei nu sînt sticlari. Avem de-a face cu mecanici și încă din cei cu pregătire îndelungată. Nu ca mine care de-abia acum învăț...

Iată deci pentru ce Zoltan Iakab, m-a invitat să vizitez mai întîi fabrica, înainte de a-mi explica pricina revenirii la vechea lui pasiune pentru mecanică. Într-adevăr, la

În fața panoului de comandă automată din turnul de amestec

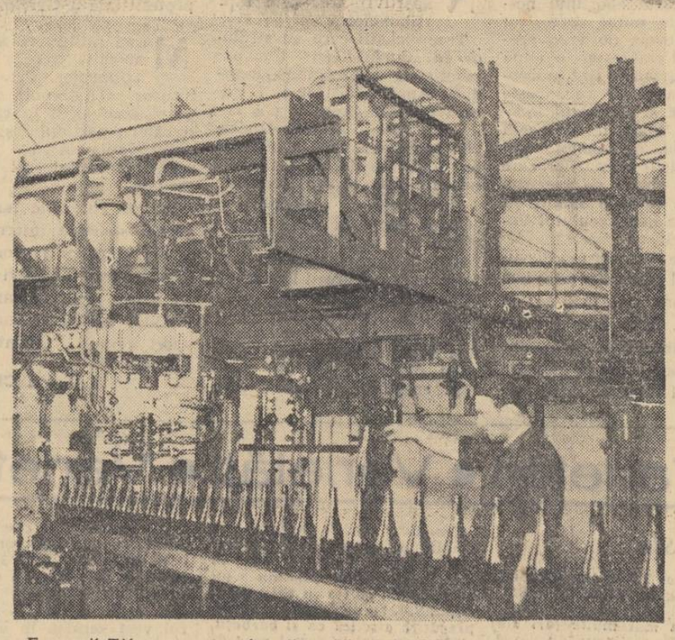

Emanoil Țifrea supraveghează atent mersul instalației care transformă masa topită în sticle de bere

Un muncitor ca atîția alții

Mi-l închipuiam un om zdravăn, cu brațe vînjoase și corp masiv. Această iluzie poate am avut-o și datorită faptului că mi s-au povestit atîtea și atîtea lucruri frumoase despre el și despre faptele lui de muncă. Cînd am dat ochii direct cu Tudor Bălan, ajustor modelier la uzinele „Semănătoarea" din Capitală imaginea creată a suferit modificări. Aveam în față un om potrivit de statură, cu trăsături energice și priviri pătrunzătoare.

Pînă la sfîrșitul schimbului unu mai erau cîteva minute, prilej ca în acest timp să-i admir îndeminarea cu care lucrează. Cu precizia-i obișnuită executa ultimele retușări la una din formele de turnare.

Cînd sirena uzinei dădea semnalul obișnuit de începerea schimbului doi, Tudor Bălan era gata cu lucrul.

— Poate vreți să mergem pe la clubul uzinei — ne-a invitat ajustorul Tudor Bălan. I-am urmat îndemnul. Din vorbă în vorbă am aflat că-i place să joace șah. De aceea își petrece unele după amieze la club. Dar nu numai șahul îl atrage, ci și alte acțiuni culturale. La club, de data aceasta Tudor Bălan și eu ca invitat nu am luat loc la masa de șah, ci printre muncitorii veniți în număr mare pentru a asista la un spectacol dat de una din formațiile artistice ale uzinei, în cinstea zilei de 23 August.

Pînă la începerea spectacolului mai rămăsese cîtva timp. Am intrat din nou în discuție.

— Lucrez la sculărie încă de cînd eram ucenic — ne spune Tudor Bălan. Îmi plăcea mult această meserie și de aceea am învățat-o cu mult drag. Acum, după ani de practică o stăpînesc bine. Permanenta mea preocupare a fost să-mi ridic neîncetat calificarea, să țin pasul cu realizările noi. Rezultatele pe care le-am obținut se datoresc tocmai acestor lucruri cît și bunei organizări a locului de muncă. Așa am reușit să cîștig insigna de fruntaș pe ramură în anul 1957—1959, iar în anul 1960 am fost decorat cu Medalia Muncii. Toate acestea parcă mi-au dat aripi în muncă...

După spectacol am plecat amîndoi, lăsîndu-i pe muncitorii uzinei „Semănătoarea" să-și petreacă în continuare timpul liber în mod plăcut.

— Poate vreți să-mi faceți o vizită acasă — mi s-a adresat Tudor Bălan. Bine înțeles m-am bucurat de invitație.

Iată-ne ajunși pe strada Brezoianu în fața unuia dintre noile blocuri construite nu de mult timp. Pe ușa unui apartament citim: „Tudor Bălan, ajustor". Sunăm. În ușă apare figura zîmbitoare a Irinei, soția lui Tudor Bălan. Înăuntru totul strălucește de curățenie.

— Casă nouă?

— Da. Mi-au repartizat-o tovarășii de la uzină.

— Cum văd nu vă mai lipsește nimic.

— După cum vedeți. „Miorița", mobila pe care mi-am cumpărat-o de curînd, e foarte elegantă. Televizorul, radioul și biblioteca vin s-o completeze.

În timp ce răsfoiam cîteva cărți ochii mari ai Doiniței și Ștefaniei, cele două fiice ale lui Tudor Bălan, ne priveau stăruitori. Am intrat în discuție și cu micii locatari. Ștefania, a ținut să ne spună că e puțin supărată pe tăticu pentru că a întîrziat cu îndeplinirea promisiunii de a-i lua o pianină la care să exerseze. Dar după zîmbetul discret al tatălui am înțeles că în curînd Ștefaniei îi va trece supărarea.

— Cu aceasta îmi completez totul — spunea Tudor Bălan.

Ultimele cuvinte mi-au stăruit în minte. Ele au o semnificație deosebită. Arată condițiile de trai nu numai ale lui Tudor Bălan ci și ale multor oameni ai muncii din patria noastră.

A. ILIE

Modele și articole noi de țesături și confecții

De cîte ori, chiar grăbiți fiind, nu ne oprim din drum ca să admirăm în vitrinele sau rafturile magazinelor faldurile unei stofe, contextura și coloritul unei țesături de bumbac sau finețea și gustul unei țesături de mătase frumos imprimate. Textiliștii se întrec între ei în a ne oferi produse numeroase, durabile și realizate cu mult bun gust. Solicităm tot mai mult, în zilele călduroase, răcoroasele țesături de in, iar pentru iarnă ne hotărîm destul de greu din ce nuanță să ne confecționăm un palton sau o jachetă din urson. La fel cum decorarea apartamentelor noastre ne dă destulă bătaie de cap atunci cînd trebuie să ne oprim la un model de perdele, la o țesătură pentru draperii sau la cel mai frumos covor.

Odată cu dezvoltarea celorlalte industrii ale țării, industria textilă a cunoscut în anii noștri un avînt continuu. Și niciodată în istoria Romîniei, producția textilă și a celorlalte bunuri de consum n-a avut o bază tehnică atît de puternică cum are în regimul democrat-popular. Alături de creșterea substanțială a producției de țesături de bumbac, in, cînepă, lînă și mătase, au fost create ramuri noi, cum ar fi prelucrarea firelor sintetice pe care industria noastră chimică le produce de cîțiva ani. S-a lărgit considerabil sortimentul produselor textile. Se poate vorbi azi că avem într-adevăr o industrie de confecții și tricotaje. Iar dacă privim în viitor realizările de pînă acum par doar începutul. În planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965 în comparație cu nivelul producției din 1959 se prevede: producția de țesături subțiri din fire de in și cînepă va spori în 1965 de 5.1 ori; producția din fire sintetice, la țesături de 12 ori, la tricotaje de 10 ori, producția de ciorapi din fire sintetice va spori aproximativ de 4 ori, iar numărul confecțiilor — judecînd după valoarea producției globale — aproape se va dubla.

În dorința ca dv. dragi cititoare să cunoașteți mai devreme ce surprize ne pregătesc confecționarii și tricoterii pentru anul viitor vă prezentăm cîteva noutăți din aceste industrii.

La comisia mixtă de avizare a Ministerului Industriei Ușoare în aceste zile se lucrează din plin. Fabricile, prezintă spre avizare ultimile noutăți ce vor fi expuse la cel de-al treilea Pavilion de mostre ce se va deschide în Capitală în toamna acestui an. Totodată, se alcătuiesc colecțiile ce se vor prezenta la contractările pentru semestrul întîi al anului viitor. Fabrica de confecții și tricotaje din București a prezentat la avizare paltoane pentru bărbați și femei cu linii moderne și numeroase modele noi ce împrospătează colecția fabricii. Fabrica de confecții „Mondiala" din Satu Mare a pregătit frumoase și noi modele de confecții pentru copii și adolescenți. Costumele bărbătești, model clasic, prezentate de fabricile de confecții din Oradea și Cluj sînt ireproșabil executate. Comisia mixtă de avizare a aprobat pînă în prezent peste 500 de noi modele de confecții. Iată două colective ce au colaborat deosebit de rodnic. Țesătorii de la fabrica „Bumbacul" din Timișoara și confecționerii de la fabrica „Bega" din aceeași localitate. Cele mai noi contexturi de țesături din fire fine de bumbac, frumos mercerizate și colorate, au fost transformate de creatorii confecționeri în elegante și în același timp practice rochițe de vară. În clișeele noastre vă prezentăm cîteva din noile modele.

Numeroase modele și articole noi au prezentat tricoterii. Jachete, veste, scampolouri pentru bărbați, femei și copii, din fire sintetice voluminoase — un nou sortiment de fir destinat îmbrăcămintei exterioare. La fabrica „Adesgo" din Capitală prin darea în funcțiune a unei secții noi, producția de ciorapi fără cusătură din fire sintetice va crește în anul viitor simțitor. De asemenea, vom găsi în 1962 în magazine primele blănuri artificiale tricotate ce vor imita blănurile de nurcă, focă, vulpe etc. Cei de la „Tînăra Gardă" vor lucra anul viitor noi și frumoase modele de îmbrăcăminte exterioare din lînă fină și semifină ce se vor produce într-un sortiment bogat de desene și culori. Ei vor produce un foarte larg sortiment de perdele din fire de terilenă, rezistente la razele ultraviolete etc.

Totuși să lăsăm ca surprizele să fie surprize. Le vom întîlni în cel de-al treilea Pavilion de mostre și în anul viitor în magazine.

El. PAVELESCU

În clișeele noastre prezentăm cîteva din noile modele de rochițe de vară realizate de industria noastră ușoară. Aceste modele, împreună cu multe altele, vor fi prezentate cumpărătorilor în Pavilionul de mostre care se va deschide în curînd în Capitală. ↓

Primul cosmonaut

VIAȚA LUI IURI GAGARIN POVESTITĂ DE EL INSUSI (14)

Gîndindu-mă la America, nu puteam să nu mă gîndesc la cei care intenționau să pornească după noi în Cosmos. Nu știu de ce presupuneam că cel care va pleca, o să fie Alan Shepard, poate pentru că îl simpatizam mai mult decît pe ceilalți. El nu luptase în Coreea ca doi dintre colegii săi. Oare cosmonauții americani vor sluji cauza păcii, așa precum facem noi, sau vor fi robii acelora care pregătesc războiul? Ce bine ar fi dacă popoarele de pe globul pămîntesc ar da ascultare glasului înțelept al lui Nikita Sergheevici Hrușciov, și și-ar îndrepta toate eforturile spre realizarea unei păci generale și permanente

— La 9,52 zburînd în zona Capului Horn, am transmis: „Zborul se desfășoară normal, mă simt bine. Aparatura de bord funcționează perfect".

Am verificat graficul de zbor. Timpul era respectat cu strictețe. „Vostok" zbura cu o viteză de aproximativ 28.000 km. pe oră. O astfel de viteză e greu de imaginat pe Pămînt. N-am simțit în timpul zborului nici foame, nici sete. Însă, în conformitate cu programul stabilit, la ora anumită am mîncat și am băut folosindu-mă de sistemul special de alimentare cu apă. Am consumat mîncare pregătită după o rețetă a Academiei de științe medicale. Am mîncat la fel ca în condițiile terestre. Doar un singur necaz — nu puteam deschide gura mare. Și deși se știa că de pe Pămînt se urmărește comportarea organismului meu, cît de cît îmi ascultam inima. În condițiile de imponderabilitate, pulsul și respirația au fost normale, mă simțeam minunat, gîndirea și capacitatea de lucru se păstraseră integral.

În salopeta mea au fost montați senzori simpli, comode care transformau parametrii fiziologici — biocurenții inimii, bătăile pulsului, mișcările respiratorii — în semnale electrice. Sisteme speciale de intensificare și măsurare asigurau transmiterea pe calea canalelor radio spre Pămînt, a impulsurilor ce caracterizau respirația și circulația sîngelui în toate etapele zborului. Astfel, pe Pămînt se știa mai mult despre starea mea decît știam eu.

Din momentul în care racheta s-a desprins de dispozitivul de lansare, dirijarea tuturor mecanismelor complexe a trecut asupra ingenioaselor sisteme automate. Ele dirijau nava, făceau ca racheta să urmeze traiectoria stabilită, comandau instalația de motoare imprimînd viteza necesară, făceau să se desprindă treptele după ieșirea lor din funcțiune. Sistemele automate menținеau temperatura necesară în interiorul navei, orientau nava în spațiu, făceau să funcționeze dispozitivele de măsurare, rezolvau numeroase alte sarcini complexe. Totodată, aveam la dispoziție un sistem de dirijare manuală a zborului navei. Era deajuns o mică manevră și toată operația de dirijare și de aterizare a navei „Vostok" ar fi trecut în mîinile mele. Trebuia doar să precizez încă o dată, potrivit aparatelor de bord, locul cît și poziția navei „Vostok" ce zbura impetuos deasupra Pămîntului. Apoi, trebuia să calculez locul de aterizare, să mențin cu mîna de dirijare orientarea navei, iar la momentul potrivit să pun în funcțiune instalațiile de frînare. N-am avut nevoie de toate acestea, sistemul automat a lucrat impecabil. Savanții au chibzuit și au cîntărit totul.

Încercam să-mi închipui pe oamenii care participaseră la construirea navei și în fața privirilor mele treceau rîndurile oamenilor muncii ca la demonstrația de 1 Mai din Piața Roșie. Aș fi vrut să-i văd lucrînd în laboratoare, în secțiile uzinelor, să le string mîna, să le mulțumesc. Căci lucrul cel mai minunat pe Pămînt este omul ocupat cu munca sa.

Deși aveam o muncă complexă, nu puteam să nu mă gîndesc. Prin minte îmi treceau diferite gînduri, toate luminoase, sărbătorești. Mi-am amintit cum în ajunul zborului am hoinărit prin Moscova, prin străzile sale vesele, zgomotoase, cum am trecut prin Piața Roșie și am stat timp îndelungat în fața Mausoleului. Mă gîndeam că nava cosmică poartă ideile lui Lenin în jurul întregului Pămînt. Apoi m-am gîndit că nava zboară deasupra Congo-ului, deasupra țării în care imperialiștii au ucis în mod perfid pe un luptător curajos împotriva colonialismului, pe luptătorul pentru fericirea poporului său, Patrice Lumumba.

Dar nu aveam timp să mă gîndesc prea mult. Începea etapa de încheiere a zborului, etapă încă de mai mare răspundere poate decît ieșirea pe orbită și zborul de-a lungul orbitei — a întoarcerii pe Pămînt. Am început să mă pregătesc. Mă aștepta trecerea de la starea de imponderabilitate la o nouă stare de suprasolicitare poate și mai puternică, la încălzirea colosală a stratului exterior al navei, atunci cînd ea intra în păturile dense ale atmosferei. Pînă acum în zborul cosmic totul s-a desfășurat aproximativ la fel cum am trăit aceste faze în cursul antrenamentelor pe Pămînt. Cum va fi în ultima etapă de desăvîrșire a zborului? Vor funcționa normal toate sistemele, nu mă așteaptă o primejdie neprevăzută? Automatica e automatică, însă am stabilit poziția navei și eram gata să iau dirijarea navei în mîinile mele, iar în caz de nevoie să realizez coborîrea navei pe Pămînt într-o regiune potrivită, aleasă de mine în acest scop.

Sistemul de orientare a navei în acest zbor era sistemul solar, folosindu-se aparate speciale. Aceste aparate „prind" Soarele și orientîndu-se după el, mențin nava într-o anumită poziție astfel încît instalația motoarelor de frînare este totdeauna îndreptată împotriva direcției de zbor. La 10 și 25 a avut loc conectarea automată a instalației de frînare. A funcționat excelent.

Imponderabilitatea dispăruse de mult. Suprasolicitările în creștere mă țintuiau în fotoliu. Ea devenea tot mai mare și era sensibil mai puternică decît la start. Nava începu să se rotească și am comunicat acest lucru „Pămîntului". Însă rotirea care mă neliniștise a încetat repede și coborîrea ulterioară s-a desfășurat normal. Era limpede că toate sistemele au funcționat excelent și că nava se îndreaptă cu precizie spre regiunea de aterizare stabilită. De bucurie am început să cînt în gura mare cîntecul meu preferat: „...Patria aude, patria știe".

Primul cosmonaut a inspirat acest desen marelui pictor Picasso

Înălțimea de zbor devenea mereu mai mică. Convingîndu-mă că nava va atinge în bune condiții Pămîntul m-am pregătit de aterizare.

Zece mii de metri... Nouă mii... Opt mii... Șapte mii...

Jos a început să strălucească panglica Volgăi. Am recunoscut imediat marele fluviu rus și tărmurile sale, unde Dimitrie Pavlovici Martianov m-a învățat să zbor. Totul îmi era bine cunoscut: și împrejurimile largi și ogoarele de primăvară și cîmpurile și drumurile și orașul Saratov ale cărui case se vedeau din depărtare ca niște cuburi.

La 10.55, „Vostok" după ce a zburat în jurul globului pămîntesc a aterizat cu bine într-o regiune stabilită, pe un ogor al colhozului „Drumul lui Lenin" la sud-vest de orașul Engels, nu departe de satul Smelovka. Totul s-a desfășurat ca într-un roman bun. Întoarcerea mea din Cosmos a avut loc în aceleași locuri unde pentru prima oară în viață am zburat pe un avion. Cîți ani au trecut de atunci? Numai șase ani. În această zi am zburat de două sute de ori mai repede, de două sute de ori mai sus. De două sute de ori crescuseră aripile sovietice.

★

Pășind pe pămînt am văzut o femeie cu o fetiță lîngă un vițel tărcat. Oamenii mă priveau cu curiozitate. M-am apropiat de ei, iar femeia și fetița mi au venit în întîmpinare. Cu cît se apropiau de mine, pașii lor deveneau mai nesiguri. Eram îmbrăcat încă în echipamentul de cosmonaut de culoare portocalie, iar aspectul său neobișnuit probabil că-i intimida. Nu văzuseră încă ceva asemănător

— Om bun, un tovarăș, am strigat eu, scoțîndu-mi casca.

Era soția unui pădurar, Anna Akimovna Tahtarova, cu nepotica ei, Rita, de 6 ani.

— Nu cumva veniți din Cosmos, m-a întrebat ea cu o umbră de îndoială.

— Închipuiți-vă, chiar așa, i-am răspuns.

— Iuri Gagarin — Iuri Gagarin — au început să strige mecanizatorii care au venit fuga de la tabăra de cîmp.

Au fost primii oameni pe care i-am întîlnit pe Pămînt după zbor. Oameni simpli din popor, muncitori ai ogoarelor colhoznice. Ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat ca niște rude.

Curînd a venit un grup de soldați, cu un ofiter, tocmai treceau cu autocamioanele pe șosea. M-au îmbrățișat, mi-au strîns mîna. Cineva dintre ei mi s-a adresat numindu-mă maior. N-am înțeles nimic, înțelegînd că ministrul Apărării, mareșalul Uniunii Sovietice, R. I. Malinovski, mi-a acordat în mod excepțional gradul de maior. Nu mă așteptam la acest lucru și de emoție m-am roșit.

Cineva avea asupra sa un aparat de fotografiat și ne-am fotografiat într-un grup numeros. Era prima fotografie după zbor.

Tovarășii soldați m-au ajutat să-mi scot echipamentul și am rămas în salopeta de culoarea azurului. Mi s-a oferit o manta de militar însă n-am primit — salopeta era călduroasă și ușoară. Pe soldați îi interesa mult nava cosmică. Ea se găsea în mijlocul pămîntului arat la cîteva zeci de metri de o râpă adîncă în care susurau ape de primăvară. Am privit-o cu atenție. Nava cît și instalațiile interioare erau în stare bună; puteau din nou fi folosite pentru un zbor cosmic. M-a cuprins un sentiment de nemărginită bucurie. Eram fericit prin conștiința că primul zbor al omului în Cosmos a fost săvîrșit în Uniunea Sovietică și că știința noastră a făcut pași înainte.

Soldații au organizat o gardă în jurul navei. În momentul acesta a sosit după mine un helicopter, pe bordul căruia se aflau specialiștii din grupul de primire și conducătorii sportivi, care trebuiau să înregistreze zborurile record în Cosmos. Ei au rămas lîngă navă, iar eu am plecat spre punctul de comandă al acestui grup pentru a raporta despre tot la Moscova.

Ajungînd la tovarășii care așteptau întoarcerea mea, am aflat că s-a primit pe adresa mea o telegramă din partea tovarășului Nikita Sergheevici Hrușciov. Primul secretar al Partidului mă felicita cu prilejul zborului cosmic. După cîtva timp mi s-a făcut legătura telefonică cu Nikita Sergheevici Hrușciov, care se afla în regiunea Soci. Am auzit vocea cunoscută, atît de dragă. A fost un moment impresionant în viața mea.

— Sînt bucuros să vă ascult, scumpe Iuri Alexeevici, a spus Nikita Sergheevici.

Ca răspuns la raportul meu cu privire la efectuarea cu succes a primului zbor cosmic în lume, Nikita Sergheevici m-a felicitat, s-a interesat cum mă simt, m-a întrebat dacă am soție, copii, dacă părinții mei sînt în viață, unde se află, cu ce se ocupă. La despărțire, Nikita Sergheevici mi-a spus:

— Încă odată, vă felicit din suflet. Pe curînd, la Moscova. Vă urez toate cele bune.

În aceste prime ore emoționante pentru mine, de la întoarcerea pe Pămînt din Cosmos, au avut loc multe întîlniri plăcute cu prieteni cunoscuți și necunoscuți. Toți îmi erau apropiați, dragi.

Deosebit de emoționantă a fost întîlnirea cu Cosmonautul Doi, care împreună cu alți tovarăși a venit cu un avion cu reacție în regiunea aterizării. Ne-am îmbrățișat călduros.

— Ești mulțumit? — m-a întrebat dînsul.

— Foarte, i-am răspuns eu. Aș să fii la fel de mulțumit rîndul viitor.

Cu toții am plecat pe malul Volgăi. Acolo am făcut duș, am luat prînzul și cina împreună. De data aceasta, cu o poftă bună, pămîntească. După o plimbare scurtă de-a lungul Volgăi, am jucat biliard cu Cosmonautul Doi și am încheiat această uimitoare zi din viața mea, 12 aprilie 1961. Apoi, ne-am culcat, iar după cîteva minute dormeam într-un somn liniștit ca înainte de zbor.

★

Prima dimineață după întoarcerea mea din zborul cosmic a început ca întotdeauna cu exerciții de gimnastică. Obișnuința gimnasticii de dimineață a devenit pentru mine o necesitate și nu s-a întîmplat încă ca s-o neglijez. Cu atît mai mult astăzi trebuia să fiu vioi, întrucît urma să fie o zi mare, să aibă loc discuții, convorbiri importante, întîlniri de seamă.

La zece dimineața, în căsuța de pe malul Volgăi se adunaseră oameni de știință și specialiști care echipaseră nava „Vostok" pentru primul său zbor în jurul Pămîntului. Îmi făcea plăcere să-i văd printre ei și pe constructorul principal. Zîmbea și fața sa întinerea parcă. Acum după ce un om s-a înălțat în Cosmos, a zburat în jurul planetei și s-a întors acasă, totul era în sfîrșit în perfectă rînduială. Constructorul principal m-a îmbrățișat și m-a sărutat. Am prezentat în fața celor prezenți primul raport despre funcționarea tuturor sistemelor tehnice ale navei în zbor, am vorbit despre tot ce am văzut și am trăit dincolo de limitele atmosferei terestre.

(Va urma)

„Era Cosmosului", *sculptura lui G. Postnikov*

IERI ȘI AZI

de Gh. CHIRIAC

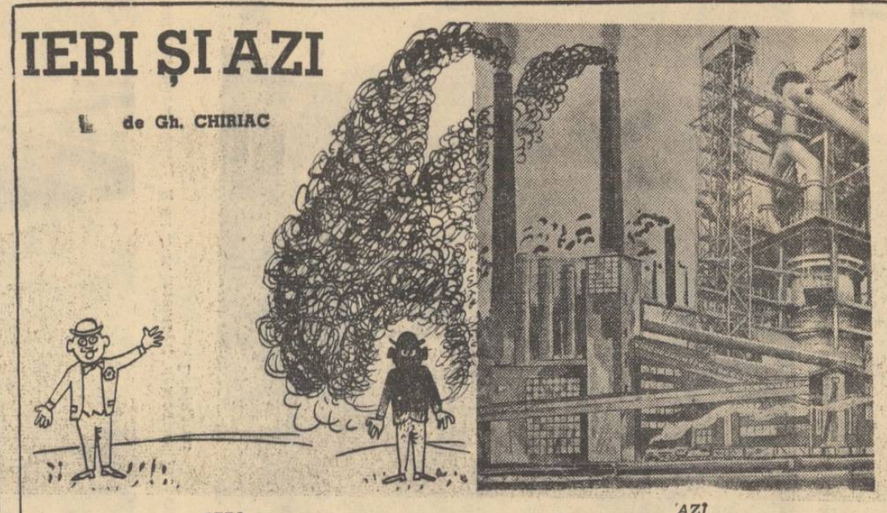

IERI

„Romînia este o țară eminamente agricolă..."

AZI

Americanul Mark Etherdge, vizitînd Romînia imediat după război și aflînd de planul nostru de a construi tractoare, a declarat:

— Sînt gata să mă arunc sub roțile primului tractor romînesc...

— Aoleo!!!

Casa în care locuiau

Casa în care locuiesc

NIVEL DE TRAI

Ieri... *Azi...*

Jocuri distractive

100

Pe o bucată de hîrtie se scrie următoarea socoteală: 123—45—67+89=100. Avem în acest caz cifrele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 utilizate în ordine, care cu ajutorul unor semne aritmetice ne-au dat total 100. Puteți în aceleași condiții să găsiți altă soluție?

5 NUMERE

30		18
36		24

În pătratul alăturat sînt șase căsuțe, iar în trei dintre ele diferite numere. Completați locurile goale în așa fel încît adunînd în orice direcție, orizontal, vertical și diagonal, să obțineți total 81.

CEȘTILE CU CEAI

Vi se prezintă trei cești de ceai, două mici și una mai mare. Există însă numai atîta ceai cît este necesar pentru a umple cele două cești mici și puțin din cea mare, sau una mică și cea mare.

Vă rugăm să faceți dvs. următoarea împărțire: toate cele trei cești să fie umplute cu aceeași cantitate de ceai.

CU UN CHIBRIT

Din 12 chibrituri s-a format numele unui animal domestic. Mutînd un singur chibrit, obțineți un loc agreabil acestui animal în timpul verii.

FAL LAL

Soluțiile jocurilor apărute în nr. 201

SOCOTEALA

9×8=72 + 7=79+ 6=85 + 5=90+4=94 +3=97+2=99+1 = 100.

TOTAL 15

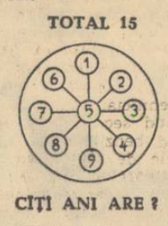

CÎȚI ANI ARE?

Unchiul Vasile are 36 de ani, iar copilul 12, adică 12×3=36. Acum patru ani unchiul avea 32, iar copilul 8.

CUM?

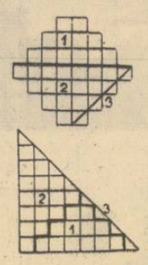

SAH

Din succesele internaționale ale jucătorilor noștri prin corespondență

Poziția de mai jos a survenit într-una din partidele jucate în cadrul campionatului mondial prin corespondență, clasa maeștrilor (forma: clasa campionilor).

Negru HERMAN MEYER (R. F. Germană)

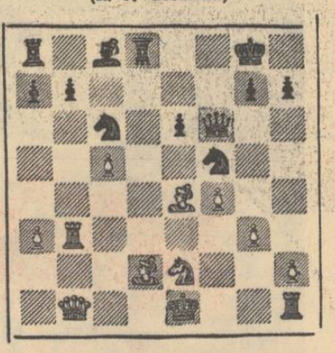

Alb PAUL DIACONESCU (Ploiești)

După ultima mutare a jucătorului vest-german 20. ...Cef5 reprezentantul nostru a găsit frumoasa continuare 21.g4! cu care dezlănțuie un atac decisiv. A urmat 21... Dh4 șah 22. Tg3! Cfd4 (turnul nu poate fi luat cu calul pentru că după h:g cîștigul albului e rapid) 23. Ne3, e5 24. f5, Tdf8 25. C:d4, e:d4 26. Tf4, h5 27. Nd6, Te8 28. 0-0, Dh6 32. T:g7 șah, D:g7 33. f6, D:g3 șah h:g4 29. Tf4, Ce5 30. N:e5, T:e5 31. Tf:g4, 34. h:g3, Rf8 35, Ng6, Te6, 36. Df1 și jucătorul vest-german s-a recunoscut învins. Amintim că Paul Diaconescu, care face parte din echipa „Petrolul"-Ploiești, s-a calificat pentru semifinala campionatului mondial prin corespondență.

Echipa **„Petrolul"** din Ploiești participă cu succes la mai multe întîlniri internaționale. Într-un meci triunghiular — împreună cu **T. J. Lokomotive (Pardubice—R. S. Cehoslovacă)** și **B.S.G. Forschritt (Thailheim — R. D. Germană)** jucătorii ploieșteni au obținut deja cîteva victorii prețioase. Una din ele a realizat-o Vladimir Sălceanu la Frantisek Kratochvil (Pardubice). Într-o apărare siciliană în care a valorificat cîteva mici ezitări ale adversarului, Sălceanu a obținut un atac energic, concretizat înaintea celei de-a 21-a mutări a negrului în următoarea poziție:

Negru VLADIMIR SALCEANU (Ploiești).

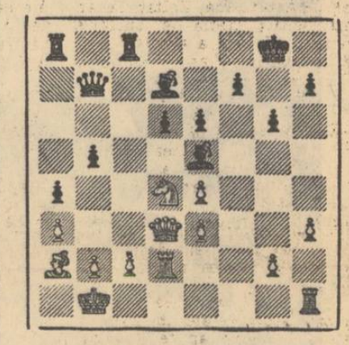

Alb FRANTIȘEK K. (Pardubice).

Jucătorul ploieștean a continuat astfel: 21... b4 22. a:b4, a3! 23. c3, Nc6 24. C:c6, T:c6 5, Tc1, Ta c8 și albul cedează.

O altă competiție la care participă „Petrolul" este **„Cupa celor 500 orașe"** organizată de un club din Olanda. Iată mai jos o partidă cîștigată de Carol Partoș la Herbert Zimmermann de la **„Einheit" (Dresda — R. D. Germană).** Partos a jucat cu albele:

1. d4,Cf6, 2. c4,g6 3. f3, Ng7 4. e4, d6 5. Cc3, Cbd7 6. Ne3,c6 7. d5, Dc7 8. g4, a6 9. Ne2, Cb6 10. Tc1, e5 11. Ch3, Nd7 12. Cf2, c5 13. Dd2,h5 14. g5,Ch7 15. f4, 0—0—0 16. Tb1 Ca8 17. b4, b6 18. 0—0 Da7 19. f:e5, N:e5, 20 Cd3, Nd4, 21. N:d4, c:d4, 22. Cd1, Nh3, 23. Tf3, Ng4 24. Tg3, N:e2 25. D:e2, De7 26. h4, Cc7 27. Cd1 — f2, Cf8 28. Db2, Cd7 29. D:d4, Thf8 30 c5! străpungerea decisivă b:c5 31. bc5, C:c5 32. C:c5, d:c5 33. Db2, Cb5 34. a4, Cd6 35. e5, Db7 36. Tb3!, D:d5 37. e:d6, D:d6 38. Tb8 șah și negrul cedează.

Aceste frumoase victorii de prestigiu ale echipei „PETROLUL" Ploiești se adaugă la cucerirea titlului de campioană republicană și la succesele importante pe care un alt membru al echipei — Florin Gheorghiu — le obține în aceste zile în Olanda, la campionatul mondial al juniorilor.

Participați la cea de-a III ediție a „Cupei Magazin"!

Vreți să jucați cu șahiști mai tari decît dv.?

Vreți să vă perfecționați în deschidere, în jocul de mijloc sau în final?

Vreți să luați parte la o activitate șahistă regulată, chiar dacă în localitatea dv. nu se organizează des competiții șahiste?

Vreți, în sfîrșit, să întrețineți legături prietenești cu șahiști din alte regiuni ale țării?

Dacă răspunsul dv. este „DA" chiar numai la una din întrebările de mai sus, atunci vă sfătuim să luați parte la cea de-a treia ediție a „CUPEI MAGAZIN" la șah prin corespondență, competiție populară la care poate lua parte, în mod gratuit, oricare iubitor al șahului. Amănunte detaliate în legătură cu „Cupa Magazin" la șah prin corespondență au apărut în numărul trecut al revistei. Amintim dintre ele că înscrierile la acest concurs se primesc pe adresa revistei „MAGAZIN"-București 33, Casa Scinteii — cu mențiunea „Pentru cea de-a treia ediție a „CUPEI MAGAZIN".

★

La cererea mai multor participanți, începerea finalei „Cupei Magazin" ediția I și a semifinalei „Cupei Magazin" ediția a II-a se amînă pentru 1 septembrie 1961.

REBUS-magazin

Un strop de apă

ORIZONTAL: 1) Polo pe apă, înotul, canotajul — Marginea pămîntului de-a lungul unei ape 2) Nu merge de multe ori la apă — A îmbătat cu apă chioară 3) „Paharul cu apă" de E. Scribe — Acid..., apă tare 4) Interjecție — Rezervor de apă de ploaie — Pentru cusut 5) Bară de fier — Sînt două pentru unul care n-a băut apă 6) A stăpîni — Cînd o vezi îți lasă gura apă — Prepoziție latină 7) Posesiv — Fost campion mondial de șah — A stropi cu apă 8) În martie — Cu ajutorul ei se scoate apă din fîntînă 9) A stropi cu apă de colonie — A face ca un corp să-și piardă apa 10) Erbiu — Conifer — Patru roman 11) Care nu conține apă — Veșnică 12) Ca două picături de apă — Masă de apă care înaintează.

VERTICAL: 1) Nu-i în apele lui — Instrument pentru băut apă 2) „...apele vin mari", roman de T. Teodorescu-Braniște — Bis! 3) Mari întinderi de apă sărată — „Apa..., pietrele rămîn" 4) Concluzia umorului — Zăgaz de-a latul unei ape înguste — Păstrează apa rece 5) Spărtura făcută în gheața unei ape — Acum. Pronume 6) Cetate antică — Apă de... metal! 7) A navigat pe apele potopului — Mișcarea alternativă a apelor mării 8) Canal abătut dintr-o apă curgătoare — Arab — Fir 9) „Cîntec la o... fără apă", titlul unei poezii de Ion Brad — Percepe sunetele 10) Albia unei ape curgătoare — Acoperit cu un strat de grăsime — Radu Voinea 11) Anul geofizic internațional — Se hrănește numai cu apă 12) Caracteristică a apei — În josul apei.

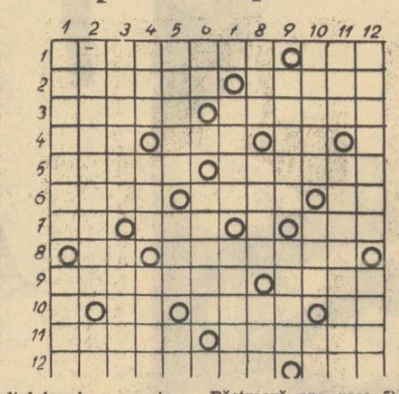

Geo MERIȘAN

La mare

ORIZONTAL: 1) Perla Mării Negre — Cele ale noilor blocuri de pe litoral se exprimă cu cîte două cifre (sing.); 2) Punct vertical și luminos pe mare. — Își au tabăra lor la Costinești (sing.) 3) Necesar unei sărituri — Cu gustul ca apa mării. 4) Cedare a drepturilor. — Ramă fără margine. 5) Teze — Sandu Negrescu — Mapă cu acte. 6) Stațiune pe litoral despre care toți copiii spun că-i frumoasă! — Insulă și port în Danemarca. 7) Se ivesc. 8) Port arab — Punem o sticlă cu apă în nisipul de lîngă mal. 9) De soare și de apă. — Localitate maternă! 10) În mijlocul mării! — Mircea Vasilescu — Se simte în largul său la mare... 11) ...ia aceștia își găsesc vindecarea la băile cu nămol. 12) Cel al mării are un specific al lui. — Vin din toate colțurile lumii să admire frumusețea litoralului romînesc.

VERTICAL: 1) Cel al băilor de mare se emite după cîtva timp. — Colonie de copii, cum sînt numeroase pe litoral. 2) Drum caracteristic litoralului — La Mare e vizibil acest fenomen! 3) Constanța sau Mangalia sau Eforie! — Cea din Constanța e o expresie minunată a arhitecturii moderne. (pl.). — În umbră 4) Covorul nesfîrșit al plăjii — Fluviu în Suedia. 5) Sînt — Popor frate care își trimite numeroși reprezentanți pe litoral — Plutește pe mare. 6) Caz incolor și fără miros — Am fost la mare dar m-am întors!... — Teșite 7) Apa mării... — Legenda spune că el a descoperit calitățile curative ale Ghiolului 7) Este o afirmație! — Expresia feței 9) Le au blocurile din preajma mării (sing.) — Obiceiuri neplăcute. 10) Se găsesc nenumărate în mare. — La ieșirea din Mamaia!... 11) Jet. — Bronzat — Pentru curse mici pe mare.

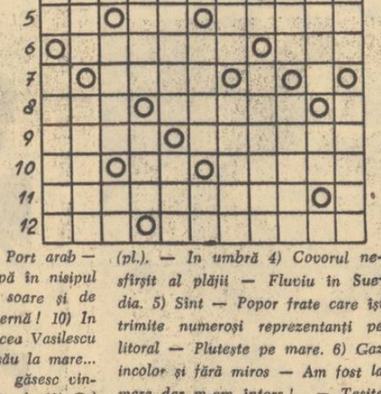

N. CORNEA

Cuvinte mai puțin întrebuințate: ALS — AMR — EMM.

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

MAREA PRIETENIE

În vizită la Expoziția realizărilor economiei naționale a Uniunii Sovietice

Într-unul din pavilioanele R.S.F.S.R. membrii delegației fac cunoștință cu înfăptuirile din regiunea Leningrad

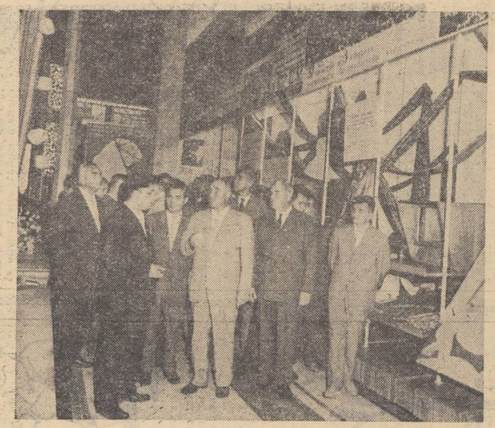

Vizitînd pavilionul R.S.S. Azerbaidjene.

Flori, zîmbete, ovații...

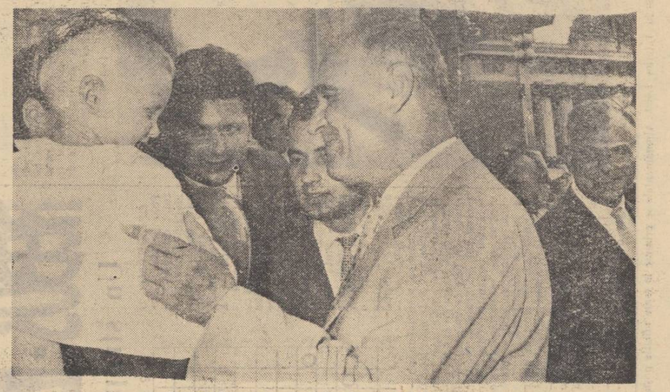

Pentru fiecare, cuvinte de simpatie și dragoste

Sosirea la Uzina de rulmenți nr. 1 din Moscova.

Înconjurată timp de aproape două săptămîni de ospitalitatea tovărășească și călduroasă frățească a poporului sovietic, vizita în glorioasa țară a constructorilor comunismului a delegației de partid și guvernamentală a Republicii Populare Romîne, condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, va rămîne multă vreme neștearsă în sufletele noastre.

In cuvîntarea rostită la mitingul din Palatul Mare al Kremlinului, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej spunea că fiecare întîlnire a solilor poporului nostru cu oamenii sovietici s-a transformat într-o adevărată sărbătoare, o sărbătoare a prieteniei.

Cronica acestor zile de sărbătoare în care bucuria întîlnirilor frățești era sporită de bucuria uriașelor succese ale poporului sovietic, văzute și cunoscute la fața locului, de bucuria înfăptuirilor de importanță epocală, aduse la cunoștința întregii lumi în aceste două săptămîni, cuprinde pagini de neuitat, pagini înscrise cu litere de aur în istoria relațiilor romîno-sovietice.

Pretutindeni, la Moscova, orașul spre care se îndreaptă gîndurile oamenilor cinstiți din întreaga lume, ca spre o cetadelă a păcii și progresului, la Leningrad, leagănul revoluției, în milenarul Tbilisi, capitala Gruziei însorite și în frumosul Kiev, oamenii sovietici au ieșit în întîmpinarea delegației cu brațele încărcate cu flori, sub fîlfîitul drapelelor înfrățite și în același timp cu inimile deschise, oferindu-le marea, sincera lor ospitalitate.

Asemenea manifestări au fost înregistrate la tot pasul de obiectivul aparatelor de fil-mat, de benzile magnetofoanelor, de condeiul reporterilor, dar ele s-au întipărit mult mai tranșic și mai viu în memoria oamenilor.

Să amintim mîndria cu care directorul uneia dintre cele mai mari întreprinderi industriale ale Moscovei — Uzina de rulmenți nr. 1 — arăta interesul pe care îl trezesc printre muncitorii, tehnicienii, inginerii de acolo înfăptuirile țării noastre. Vorbind despre toate acestea, directorul Anatoli Gromov nu uita să adauge : „Avem un personal de 13 mii de oameni și în fiecare dintre ei trebuie să vedeți nu numai un prieten — ci și un propagandist activ al țării dumneavoastră".

Într-adevăr, aici, oricare muncitor îți va vorbi despre Fabrica de rulmenți de la Bîrlad și despre multe alte uzine și fabrici din Romînia prietenă, despre noile cartiere ale Bucureștiului, despre repertoriul orchestrei „Barbu Lăutaru" și despre spectacolele Teatrului nostru de Operă și Balet sau ale Naționalului bucureștean.

Să amintim patetismul, care în ciuda vîrstei, trădia de tinerețe, în timp ce veteranul primului subotnic comunist Iakov Kondratiev vorbea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej despre felul cum au primit muncitorii de la Depoul de locomotive Moscova-Triaj eroicele evenimente de la Griviția în 1933. „Eram mecanic de locomotivă — povestea Kondratiev. Cînd am aflat că satrapii regelui s-au năpustit cu armele împotriva fraților noștri de la Griviția, împreună cu tovarășii din depou mi-am manifestat protestul cu mîinile și revolta. Acum feroviarii romîni sînt oameni liberi. Ei nu și-au vărsat în zadar sîngele".

Să amintim bucuria colhoznicilor din colhozul ucrainean „Cervoni hliborob" — „Agricultorul roșu" al căror cor desfășura în fața oaspeților un întreg repertoriu de cîntece romînești...

...Pretutindeni oamenii sovietici ne-au primit cu inima deschisă, s-au străduit să ne facă vizita cît mai plăcută și mai rodnică — spunea tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la mitingul din Kremlin.

Această nobilă străduință s-a văzut deopotrivă la depoul de locomotive Moscova-Triaj ca și la Leningrad pe puntea „Aurorei" sau la Smolnîi, la combinatul metalurgic de la Rustavi ca și în colhozul de lîngă Kiev.

Vizita delegației de partid și guvernamentale a R.P. Romîne aduce o contribuție de seamă la dezvoltarea mai departe a tradiționalei Mări Prietenii, a acelei prietenii despre care N. S. Hrușciov spunea în însuflețitul miting de la Kremlin că este puternică și de nezdruncinat, prietenia celor mai apropiați frați și tovarăși de luptă, gata să împărtășească împreună și bucuriile și durerile, gata întotdeauna să vină unul în ajutorul celuilalt.

Solii poporului nostru s-au reîntors în țară aducîndu-ne un îndemn de a munci și lupta mai departe cu însuflețire și perseverență pentru înflorirea patriei, pentru întărirea lagărului socialist și a unității mișcării comuniste internaționale, pentru cauza păcii și socialismului.

Boris BUZILĂ

„Vă doresc să obțineți numai note mari"... spune tovarășul Georgne Gheorgniu-Dej.

La Depoul de locomotive Moscova-triaj.

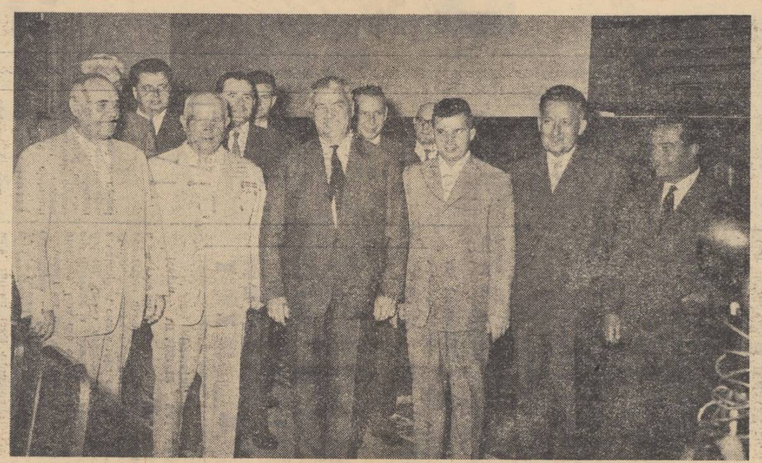

La Kremlin, cu prilejul vizitei făcute tovarășului N. S. Hrușciov.

De vorbă cu veteranul primului subotnic comunist, Iakov Kondratiev

1964

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 203 * Sîmbătă 26 august 1961 * 8 pagini — 1,50 lei

LUMINA LUI AUGUST

Ziua de 23 August ocupă cel mai de seamă loc în marele letopiseț al țării. Acum 17 ani, în această zi, în condițiile înaintării victorioase a armatelor sovietice, forțele patriotice ale țării la chemarea și sub conducerea comuniștilor au pornit insurecția armată, aruncînd de pe grumazul său apăsătorul jug al robiei ; pentru prima oară în zbuciumata ei istorie, patria noastră a devenit liberă.

În lume și lumina își are-un început
Lumina țării noastre în august s-a născut,

spune poetul. Și lumina lui August, al cărui izvor crește mereu, face să înflorească întreaga noastră muncă, întreaga noastră viață. Sub razele ei binefăcătoare, țara și-a primenit straiele, a înverzit și înflorește continuu. Iată de ce în fiecare an poporul nostru sărbătorește cu nespus entuziasm ziua de 23 August. Așa s-a întîmplat și anul acesta. În Capitala gătită cu alese podoabe a avut loc o strălucitoare paradă militară și o mare demonstrație a oamenilor muncii.

Puterea brațului înarmat

Prin fața tribunelor au trecut cu pasul hotărît și dîrz ostașii. Au trecut elevii de la Academia Militară și cei de la școlile de ofițeri, viitoare cadre de comandă în care armata noastră își pune toată nădejdea. Au trecut infanteriștii călîți în marșuri grele, marinari cu obrajii dogoriți de soarele și de vînturile mării, grăniceri care zi și noapte stau de veghe pentru ca nimeni să nu îndrăznească să ne calce hotarele. Au trecut artileriștii mînuind tunuri grele de cîmp, aruncătoare de mine cu reacție, ori puternice piese antiaeriene. Au trecut tanchiștii purtînd pe mașinile lor urmele luptelor glorioase duse de la Stalingrad și pînă la porțile Pragăi împotriva hoardelor lui Hitler. Sus în azurul cerului, și-au făcut apariția avioane cu reacție, spintecînd ca niște săgeți văzduhul. Au trecut trupele de rachete care participau pentru prima oară la o asemenea paradă. Cei prezenți în tribune le-au primit cu admirație și puternice ropote de aplauze. Pe platforme speciale, trase de mașini grele, se odihneau uriașe proiectile în formă de țigări de foi. Au corpul argintiu prevăzut cu aripi. O simplă apăsare de buton și iată-le pornind ca furtuna să lovească pe oricine ar încerca să ne turbure munca pașnică, liniștea. Noi dorim să trăim în pace, să fim prieteni și să facem comerț cu toată lumea. „Politica externă a statului nostru — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în cuvîntarea ținută la adunarea festivă consacrată zilei de 23 August — se bazează pe convingerea că nu există probleme litigioase ce nu pot fi rezolvate pe cale pașnică prin tratative și bună înțelegere între părți și tocmai în acest spirit trebuie abordate problemele cheie ale vieții internaționale". Dar imperialiștii nu se astîmpără. Mereu se agită, mereu zîngănesc armele. Așa că trebuie să ne înarmăm brațul, să fim pregătiți, să apărăm cuceririle poporului, pacea și libertatea.

Socialismul se-mplinește

A urmat apoi tumultuoasă și multicoloră, demonstrația oamenilor muncii. În coloanele care par o mare de flori se scandează : „Socialismul se-mplinește / Țara noastră înflorește". Și această lozincă închide în ea întreaga semnificație a manifestației. Căci tot ceea ce se înfățișează nu dovedește altceva decît că aici pe plaiurile dunărene socialismul își înfige tot mai puternic rădăcinile făcînd ca patria noastră atît de oropsită altădată să atingă în dezvoltarea sa economică și culturală înălțimi la care altădată nici n-am fi putut visa. Iată-i pe muncitorii de la uzinele „23 August", „Vasile Roaită" sau „Semănătoarea". Duc cu ei machete care vorbesc despre noile produse ce le-au dat în ultima vreme și care se apropie din ce în ce mai mult de cerințele actuale ale tehnicii. Pe inscripțiile purtate cu mîndrie în coloane apar o mulțime de nume noi : al fabricii de țevi, al fabricii de mobilă de la Militari, al întreprinderii de produse lactate. La manifestație au venit și constructorii de case, cei care au făcut ca în ultimii ani frunțea de beton a Capitalei noastre să se ridice neobișnuit de mîndră și de semeață. Au venit intelectualii crescuți de partid, profesorii, doctorii, inginerii. Au venit de asemenea să demonstreze și soliii Bărăganului. Anul acesta, în satele din cea mai mare cîmpie a țării s-a întîmplat un mare eveniment : s-a încheiat colectivizarea agriculturii. Ajunși în fața tribunelor oamenii încing hore, strigă lozinci de salut în cinstea marei sărbători. Ei își arată în chip entuziast dragostea față de partid și se angajează să urmeze întocmai indicațiile date de Congresul al III-lea. Manifestanții își exprimă recunoștința lor fierbinte față de Uniunea Sovietică, țara care ne-a ajutat să ne eliberăm și care, mai apoi, ne-a sprijinit din toate puterile sale, să refacem economia și s-o dezvoltăm pînă la nivelul pe care l-a atins azi. „R.P.R., U.R.S.S. — sînt pe veci prietene" se scandează. La marea manifestație au venit cu grația și cu gingășia lor pionierii și și-au arătat de asemenea măiestria sportivii.

Seara, deasupra orașului s-au aprins curcubeele rachetelor. Pînă tîrziu în noapte a răsunat muzica și s-au auzit cîntece vesele. Așa s-a sărbătorit în acest an, în vechea cetate a lui Bucur, 23 August. Am mai făcut deci un pas, am mai sui o treaptă. Pe drumul scăldat în lumini, pe care ni l-a deschis măreața zi de August, continuăm neabătuți, sub conducerea partidului, urcușul nostru către culmile de aur ale socialismului și comunismului.

Ion ROMAN

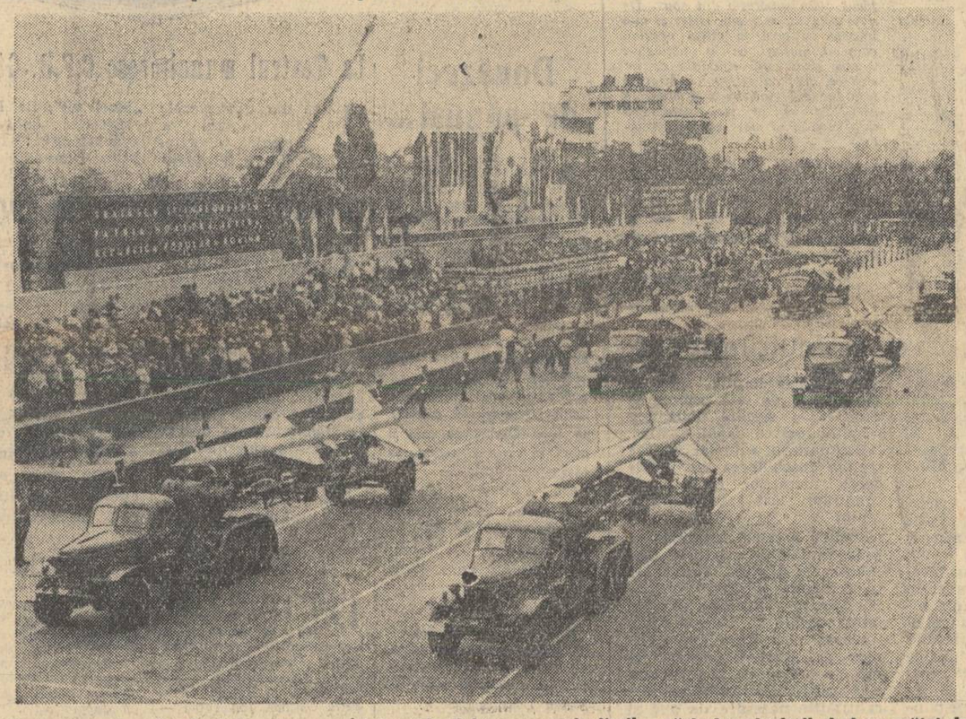

Sus, dreapta : aspect de la marea demonstrație a oamenilor muncii din Capitală ; mijloc : aspect de la parada militară — trec platformele purtătoare de rachete antiaeriene ; jos : parada tineretii — un grup de eleve, simbol al grației, optimismului și forței tineretului patriei noastre.

Noua stagiune artistică

„Care sînt proiectele dv.?"... — iată întrebarea pe care am pus-o mai multor artiști bucureșteni

Ne mai despart puține zile de deschiderea noii stagiuni artistice. Teatrele au început, de cîteva zile, să prindă din nou viață. Artiștii, de toate genurile, s-au înapoiat, după o vacanță binemeritată, la locurile lor de muncă și se pregătesc pentru noi creații, pentru noi izbînzi.

Am întîlnit, în aceste zile premergătoare deschiderii noii stagiuni, pe cîțiva dintre artiștii noștri, cărora le-am solicitat să ne împărtășească din preocupările și proiectele lor...

Artistul poporului GEORGE VRACA *ne-a vorbit despre sarcinile sale ca director al Teatrului „Constantin Nottara". El s-a referit la repertoriul pe care teatrul ce-l conduce îl va avea în prima parte a stagiunii, menționînd o serie de piese originale : printre care „Nimeni nu doarme în noaptea asta" de Florian Potra și altele.*

— In noua stagiune, Teatrul „Constantin Nottara" va sărbători și jubileul a 400 de spectacole cu piesa „Vlaicu Vodă" de Alexandru Davilla. Piesa va fi montată într-o nouă distribuție și se va reprezenta cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea marelui autor dramatic care a fost Alexandru Davilla — *ne-a spus, în încheiere, artistul poporului George Vraca.*

Artistul poporului GEORGE VRACA

Artistul emerit VALENTIN GHEORGHIU *ne-a mărturisit că așteaptă cu un deosebit interes deschiderea celui de al doilea Concurs și Festival internațional „George Enescu".*

— Este o adevărată cinste pentru mine că în cadrul manifestării de deschidere a Concursului și Festivalului Internațional „George Enescu" voi fi solistul concertului pe care-l va da Filarmonica de Stat „George Enescu", sub conducerea artistului poporului, dirijorul George Georgescu. La acest concert voi interpreta una din compozițiile mele, Concertul pentru pian și orchestră.

Și baritonul NICOLAE HERLEA, *prim-solist al Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. ne-a declarat că se pregătește cu asiduitate în vederea Festivalului Internațional „George Enescu".*

— In seara de luni 18 septembrie voi cînta arii din opere în cadrul concertului dirijat de Emanoil Elenescu și în care soliști vor fi : I. Petrov (U.R.S.S.), D. Uzunov (R. P. Bulgaria), Arta Florescu și Zenaida Palli. Pentru noua stagiune am în vedere două roluri dragi : Tonio din „Paiațe" și Trubadurul.

SILLY POPESCU, *de la Teatrul de Operetă, ne-a spus că va întreprinde, împreună cu alți soliști ai teatrului, un turneu în stațiunile de pe litoral, unde va prezenta o serie de concerte cu arii din operete.*

— E un preludiu, bine venit, al noii stagiuni.

Mereu cu zîmbetul pe buze, buna prietenă a copiilor artista emerită Silvia Chicoș, *va putea fi văzută în noua stagiune, pe scena Teatrului pentru copii și tineret, într-un spectacol de estradă, anume pentru pionieri și școlari, de Eduard Jurist și Ion Mustață.*

— Voi avea prilejul îmbucurător să mă întîlnesc... față în față cu prietenii mei, copiii, care mă ascultă de ani de zile la posturile noastre de radiodifuziune.

Dar, în noua stagiune, mă voi întîlni cu publicul meu drag și la Teatrul Municipal, acolo unde-mi duc activitatea permanentă.

Tînărul actor al Teatrului Național, FLORIN PIERSIC, *are ca de obicei o sumedenie de... planuri. El dorește să interpreteze, de pildă, rolul prințului moștenitor Henrik al V-lea din piesa lui Shakespeare, „Henrik al IV-lea".*

— In timpul vacanței am citit, de asemenea, cu mult interes, scenariul pentru noul film românesc „Purgatoriul", al lui Francisc Munteanu.

Iată numai cîteva declarații în legătură cu proiectele artiștilor noștri în noua stagiune.

N. SANDU

DIN SUMAR:

- NOUTĂȚILE FABRICII „Bela Breiner" din Timișoara
- TEATRELE IEȘENE se pregătesc pentru noua stagiune
- ÎNTÎLNIREA ATLEȚILOR de pe stadionul Republicii
- STUPINA DE LA PISCU SADOVEI — Interviu cu o albină —
- DIN TOATA LUMEA

Tehnica în ajutorul muzicii

• Compoziție fără intermediul notelor • ANS — o mașină electronică care transformă semnele gravate în muzică

De la obiectele simple, create de omul primitiv pentru a reda sunete disparate, a imita vocea omenească sau cîntecul păsărilor, a produce zgomote menite să îndepărteze fiarele și pînă la orga electronică de astăzi, instrumentele muzicale au parcurs un drum lung și anevoios.

Instrumentele străvechi s-au transformat, s-au modernizat, altele au fost date uitării iar în locul lor au apărut instrumente noi, care îmbogățesc posibilitățile de exprimare ale muzicianului. Excepție fac viorile celebre construite cu sute de ani în urmă de familiile Amati, Stradivarius, Guarnieri sau Ruggieri, care, departe de a constitui simple piese de muzeu, ne încîntă și astăzi auzul cu sunetele lor minunate.

Avîntul tehnicii secolului nostru s-a oglindit și în construcția de instrumente muzicale. Au apărut instrumente electro-acustice și electronice, trautoniul, orga Hammond și altele, care folosesc pentru crearea sunetelor, vibrațiile electrice. Prin modificarea formei curbelor acustice, timbrul variază considerabil, dînd posibilitatea creării unor efecte cu totul și cu totul deosebite. Ne-am putut convinge de acest lucru, ascultînd recent concertele lui Otto Czermak, un maestru al orgei electronice.

Desigur că ascultînd muzică frumoasă, omul a simțit nevoia să n-o lase

Radu NOR

• (Continuare în pag. 4-a)

Compozitorul Moișeninov se familiarizează cu scrierea semnelor pentru aparatul muzical ANS.

SAHIA

Din nou s-a împlinit un an de la moartea lui Alexandru Sahia, şi iată-l şi pe acesta adăugîndu-se la şirul celor scurşi de atunci, atît de mulţi...

De cînd numele lui nu mai este clandestin şi fugărit, adică de la eliberarea poporului nostru prin lupta şi biruinţa comuniştilor, poporul şi comuniştii i-au dat o nouă viaţă, aceea viaţă pe care el însuşi şi-ar fi dorit-o, fără îndoială.

Sahia a fost primul scriitor şi gazetar romîn comunist, în adevărata, grava şi deplina accepţiune a acestui cuvînt. Prin tot ceea ce a înfăptuit şi a lăsat după el, prin opera şi prin portretul lui moral, a dovedit, ca să zic aşa, în public şi aceasta într-o vreme cînd Partidul era obligat să-şi desfăşoare activitatea în ascunzişurile şi secretul ilegalităţii — că singura şansă a intelectualităţii este de a se ridica deasupra unei funcţii sterile, subalterne şi umilitoare şi de a realiza o operă folositoare şi durabilă pe adevăratul său loc în societate, de a adopta învăţătura marxism-leninismului şi concepţia de viaţă a clasei muncitoare şi de a deveni luptătoare convinsă şi intransigentă într-un ideal urila poporului.

Acestui fapt se datoreşte că, el s-a înălţat deasupra tinerilor generaţiei sale, printr-o operă solidă şi durabilă dar mai ales printr-o valoare de personalitate, infinit superioară. Era atît de tînăr cînd a murit încît nici astăzi, deşi de la moartea lui a trecut un sfert de veac, nu ar fi fost decît un om de plină maturitate, la zenitul forţelor creatoare. Totuşi, opera lui nu poartă pecetea bîjbîielii şi a disponibilităţii tinereşti (cu oricîte promisiuni de talent), ci pe a siguranţei scriitorului de idei adînci şi de ideaiuri majore, pentru care viaţa este bogăţie şi diversitate, iar destinul individual nu stă sub semnul rătăcirii în „pădurea întunecoasă" ci sub acela al conştiinţei şi voinţei luminate. Însăşi amintirea trecerii sale meteorice prin viaţă, nu e a tînjirilor, veleităţilor şi zvîcnirilor adolescente, ci a omului format, a echilibrului şi armoniei vîrstelor mature, a înţelepciunii, a calmului, a gîndirii, voinţei şi experienţelor fecunde. Acestea toate se datoresc şcoalei şi luptei comuniste. A precedat pe mai toţi scriitorii zilei de azi, prin atacarea, în opera sa, a temelor majore ale epocii, viaţa şi lupta proletariatului, demascarea şovinismului şi a militarismului războinic, idealul păcii şi înfrăţirii popoarelor, şi chiar, aş adăuga, întrezărirea unor vremuri deloc depărtate, în care poporul nostru avea să construiască o societate liberă şi fericită, vremurile pe care le trăim noi. Această bogăţie de idei dă operei sale, atît de redusă ca dimensiuni concrete, un soi de dimensiune interioară, de adîncime, de înălţime ca şi de întindere, care echivalează cu zece volume.

Îndeplinindu-şi strict şi riguros sarcina de partid şi misiunea de luptător modest, numele lui s-a legat de înfăptuiri cu adevărat istorice în limitele sectorului său de activitate. Nemurirea şi, pentru a nu întrebuinţa un termen atît de pretenţios, să zicem supravieţuirea, s-a ales pentru el tocmai din depăşirea ambiţiei şi orgoliului individual, din dăruirea către interesul colectiv. În capitolul atît de bogat al presei care a luptat sub îndrumarea Partidului, numele lui rămîne pentru totdeauna strălucitor, pe frontonul unui ziar ca Veac Nou sau al unei reviste ca Bluze Albastre, prima revistă a noului literar în epoca vechiului burghez.

Amintirea morţii lui Sahia — un strop de tristeţe în bucuriile zilei de azi, vorbeşte din trecut, cu solemn şi puternic glas, că tot ceea ce este bun, frumos şi măreţ în viaţa noastră se întemeiază şi se înalţă, tocmai ca o floare minunată, din lupta şi jertfa de atunci, a partidului comuniştilor...

Radu POPESCU

Stupina de la Piscu Sadovei

INTERVIU CU O ALBINĂ

Am întîlnit o albină. Era încărcată cu polen de floarea soarelui din tălpi şi pînă în creştet.

— De unde vii, gospodină harnică?

— Din lanul de floarea soarelui, dar de ce mă întrebi?

— Sînt reporter.

— Aha, va să zică ţii cu tot dinadinsul să-mi răpeşti bunătate de timp, tocmai cînd e mai mare zorul la cules, ca să notezi în carnetul tău. Noi nu prea citim ziare, aşa că vezi-ţi de treabă.

— Păcat. Dacă aţi citi, aţi vedea că oamenii au cele mai bune păreri despre albine.

— Cred şi eu, doar mierea n-o produc ei, ci noi, albinele. Ei nu fac decît s-o consume. Dar dacă ţii neapărat să stai de vorbă cu mine, apoi aşteaptă să mă reped pînă colea, în stupina de la Piscu Sadovei, să las polenul şi mă întorc numaidecît.

Aşa a început discuţia mea cu albina. Voiam să aflu neapărat cum se face mierea şi dacă albinele o pun direct în borcan. Aş mai fi dorit să aflu cum reuşesc ele să înzurzubaze capacul. De asemenea, mă interesează dacă lăptişorul de matcă se mulge electric sau manual şi dacă n-ar putea albinele să lăvreze mierea direct întinsă pe pîine, în cantităţi vagonabile şi contra ramburs. Dar n-apucasem să-mi trecăd lista întrebărilor că mă sustrase de la preocupări un bîzîit uşor, ieşit parcă dintr-un difuzor defect, aşezat undeva prin apropierea urechii drepte.

— Ei, iată că m-am întors.

— Aşa repede? răspunsei eu, fisticit, nereuşind la repezeală să-mi reamintesc lista întrebărilor.

— Noi lucrăm repede, aşa că să nu mă ţii mult de vorbă. Hai, spune ce doreşti...

— Cum se face mierea? Mă interesează, bineînţeles, procesul tehnologic.

— Se vede cît de colo că eşti ageamiu, şi nu te pricepi la albine. Dar ca reporter cred că te-ar interesa mai curînd cîteva lucruri senzaţionale.

— Nu zău, îmi poţi spune ceva?

— Desigur. Ştii, de pildă, cîte flori cercetează albinele pentru a strînge un singur kilogram de miere?

— O mie, două...

— Dacă ar fi aşa, apoi ar strînge-o şi oamenii, dar n-ai ghicit. Ca să strîngă un kilogram de miere, albinele culeg polen din şase milioane de flori de trifoi roşu, sau din patru milioane de flori de sparcetă, iar la salcîm ajung vreo două milioane.

— Nu mai spune! Se vede treaba că acolo, la Piscu Sadovei, sînteţi multe la număr, dacă trebuie să alergaţi atîta.

— Multe şi lucrăm repede. Fă şi dumneata socoteala. Sîntem peste 2.000 de familii, cea mai mare stupină din ţară, iar o familie de a noastră numără cîte 70—80.000 de albine.

— Plus taţii?

— Pe ei nu-i punem la socoteală. Ei nu produc...

— Şi lăptişorul? El cum se mulge?

— Dacă vrei să foloseşti în continuare asemenea termeni, ar fi bine să te adresezi unui crescător de vaci. Noi nu sîntem vaci, ci albine. Lăptişorul de matcă este produs de către albinele tinere, pentru hrana larvelor şi a mătcilor.

— Şi a oamenilor!

— Da, şi a oamenilor, dar nu în cantităţile în care se foloseşte laptele de vacă.

— Văd că te-ai supărat. Dar de albine cine se îngrijeşte?

— Apicultorii, ei sînt ciobanii noştri, ca să vorbesc în termenii preferaţi de dumneata.

— Şi cine sînt apicultorii voştri?

— Sînt mulţi. Şef este Alexandru Marcovici. Nu-l cunoaşteţi?

— Nu încă.

— Foarte rău. E cunoscut în ţară şi peste hotare. A fost în U.R.S.S., în Polonia, în Bulgaria, să împărtăşească prietenilor din experienţa sa şi să afle metode noi. Cu vreo cinci ani în urmă a obţinut diploma de cel mai bun apicultor din ţară. Mai sînt şi alţii, ca Gheorghe Păun, Maria Cioc, Atanasie Neagoe, Stan Dumitru, Ion Negrilă, Constantin Văduva, maiştrii Petre Ionescu, Marin Lazăr, Toma Ionescu, care ne îngrijesc ca nişte adevăraţi părinţi.

— Taţi de albine, nu alta!

— Te rog să nu faci confuzie între apicultori destoinici ca ei şi trîntori. Cred că nu lucrezi în presa de scandal.

— Nu, dar repede te mai superi! Am glumit şi eu, ca omul...

— Albinelor nu le plac glumele de prost gust.

Bosumflată, albina mi-a istorisit totuşi mai departe că în stupina lor de la gospodăria de stat Piscu Sadovei există un stup care a stabilit un nou record republican, depăşind cu 1 kg. de miere vechiul record. Acest stup a produs într-un an 103 kg. de miere. Cum numărul stupilor de mare productivitate este destul de mare la gospodăria agricolă de stat Piscu Sadovei, nu e de mirare că anul trecut producţia planificată a fost depăşită cu peste 7.000 kg. (Cît fac acestea, înmulţite numai cu cîte două milioane de flori fiecare?) iar anul acesta, numai pînă acum, au fost produse peste plan aproape 3.600 kg. miere şi s-a realizat 80 la sută din producţia anuală de lăptişor de matcă.

— Dar despre stupăritul pastoral ai auzit? mă întrebă, pe neaşteptate, albina.

Să-i spun pe şleau că habar nu am, ori să scap cu vreo născocire? Fie ce-o fi, am să-i trag o minciună, să nu mă creadă chiar ignorant de tot.

— Cum să nu. Asta e atunci cînd se scot albinele la păscut... Vreau să spun la iarbă verde şi fragedă...

— Ba să nu mai vrei nimic, că habar n-ai (Hait, m-a dibuit! Ştiam eu că minciuna are picioare scurte). Mai bine să-ţi explic eu. Dar ineli să-mi spui dacă ştii ce-i aceea bază meliferă?

— Nu, de unde să ştiu, ce eu sînt apicultor? am răspuns cuminţit, ca unul care a învăţat să sufle şi în taurt.

— Nu eşti apicultor, ci „tată de albine", ca să vorbim în argoul „oamenilor spirituali". Apoi află de la mine că baza meliferă e formată din plantele care produc flori ce interesează albinele: salcîm, floarea soarelui, izmă sălbatică şi altele.

— A, va să zică asta era.

— Asta, dar nu mă întrerupe. Aşadar, să revenim la stupăritul pastoral, care nu înseamnă altceva decît mutarea stupilor de la o sursă de flori la alta. Bunăoară, înfloresc salcîmii, se transportă stupii în apropierea masivului de salcîmi. Înfloreşte floarea soarelui, stupina trebuie mutată lîngă lan. Primăvara se transportă stupii acolo unde se găseşte din abundenţă floră spontană: ghiocei, viorele, salcie, răchită şi altele.

— Stai, stai puţin, că nu m-ai lămurit. Dar cînd nu e nici salcîm, nici floarea soarelui, nici prea multă floră spontană, vă luaţi concediu de odihnă?

— Nici una, nici alta. Oamenii, vorbesc de cei de la gospodăria agricolă de stat Piscu Sadovei, au grijă ca să nu rămînem niciodată fără bază meliferă. Aşa, bunăoară, pentru luna iunie şi o parte din iulie, anul acesta cînd nu se găseau flori ne-am folosit de cele 50 de hectare cultivate cu facelia şi de măzărichea cultivată pe nisipuri, împreună cu secara.

— Şi toamna? Că doar n-or înflori atunci ghioceii şi viorelele.

— Tăamna, din nou stupărit pastoral. De data asta către bălţile Dunării, unde cresc menta sălbatică, cimbrişorul şi alte plante melifere, care ne asigură polen pînă la căderea brumei.

Pînă la urmă nu ştiu cum am făcut c-am supărat-o din nou. De data asta nu m-a mai iertat şi m-a înţepat cu acul în vîrful nasului, care s-a umflat ca o pătlăgică. Acum, cînd scriu rîndurile de încheiere, stau cu solniţa pe birou şi introduc din cînd în cînd nasul în sare, ca să se mai potolească usturimea şi să mai scadă umflătura.

De unde se impune, dragi cititori, concluzia că, dacă întîlniţi undeva un om cu nasul cît o pătlăgică apoi, (chiar de nu sînt eu acela) să ştiţi că cetăţeanul respectiv nu se pricepe la apicultură.

Ion BECHERU

POSTA REDACŢIEI

I. A. — Iaşi: Preocupările dv. literare, după părerea noastră, trebuie continuate deoarece aveţi un simbure de talent. S-ar putea ca planuitul roman ştiinţifico-fantastic să constituie o realizare. E bine că nu vă pripiţi însă şi să aşteptaţi pînă cînd subiectul se sedimentează. Despre poezii, vă spunem că numai fabula ni se pare ceva mai izbutită. Nu însă în măsură să satisfacă.

VICTOR FERU şi EUGEN MANTOIU — Petroşani: Aşteptarea răspunsului redacţiei noastre s-a cam prelungit. La mijloc a fost, desigur, o neînţelegere. Dv. ne aşteptaţi pe noi, iar noi pe dv.

Pentru punerea în aplicare a propunerilor dv. v-am ruga să ne scrieţi ce anume vreţi să scriţi despre descoperirile tehnice şi despre care anume. Dorim să aflăm de asemenea sursa de informare şi modalitatea de tratare. Cu alte cuvinte să ne daţi mai multe lămuriri, fără de care nu putem da un răspuns afirmativ.

Sperăm că în cele din urmă ne-am înţeles.

ION BICU — Oradea: Sînteţi sceptic dar fără drept. Scenariul trimiteţi-l Studioului cinematografic „Bucureşti" care-l va analiza şi vă va da răspunsul cel mai competent.

GEORGETA BUCUR — Galaţi: Teatrul de Operă şi Balet este cunoscut de orice factor postal din Capitală aşa că scrisoarea ar putea ajunge şi fără a se specifica adresa exactă. Totuşi v-o dăm: Bd. 8 Martie nr. 70.

I. NEGREANU — Bucureşti: Şi totuşi epigrama cu pricina nu ni se pare reuşită chiar dacă ea a fost publicată altundeva. Cît despre cele spuse în legătură cu amatorii, trebuie să ştiţi că de la ei s-au publicat şi se vor publica în continuare lucrări, atît desene cît şi alte producţii. Dacă nu aţi uitat, chiar dv. aţi avut un desen publicat la această rubrică. Şi doar şi dv. sînteţi un amator.

EVDOCHIA PUŞCAŞU — Sighişoara: Pără discuţie că primim caricaturi. Cîte bucăţi? Rămîne la aprecierea dv. Mai precis, cîte vi se par reuşite. Mărimea nu contează. Trebuie neapărat să le trimiteţi în tuş, în mod obligatoriu. De asemenea să aibă şi explicaţii.

M. NICOLLO — Aiud: Descrierea bălor Herculane este făcută şcolăreşte şi are un caracter de proces-verbal. Un reportaj, ca să fie bun, în afară de descrieri trebuie să aibă şi aprecieri proprii. Or, aşa zisul reportaj al dv. păcătuieşte tocmai prin aceasta.

CONST. OPARIKA — Bucureşti: Vă mulţumim pentru sugestie dar nu sîntem în măsură să edităm satiricul roman al lui Hašek despre aroul său Svejk. Ştiţi fiindcă aceasta o face o editură şi în al doilea rînd pentru că s-a tipărit aşa ceva în tiraje importante.

E. GRIGORESCU — Bucureşti: Vom ţine seama de sugestiile dv. în legătură cu prezentarea unora din cele mai frecventate staţiuni balneo-climaterice.

I. MOISE — Murfatlar (raionul Medgidia): Scrieţi Institutului Agronomic „N. Bălcescu" şi explicaţi detaliat situaţia dv.

ŞTEFANIA LUCA — Cernavodă: Adresa Institutului de ştiinţe economice „Vladimir Ilici Lenin" este Piaţa Mihail Eminescu nr. 3.

ANGELA PETRACHE — Ploieşti: Înscrieţi-vă la institut şi după aceea se va rezolva şi cu repartizarea. Desigur că se ţine seama de preferinţele dv.

AUREL GHEORGHIU — S.M.T. Bogdăneşti: Adresaţi-vă sfatului popular raional, care vă poate da toate detaliile.

MARIANA DECOREŞ: Nu cunoaştem motivul pentru care nu vă prezentaţi la examenul de maturitate. Vă atragem însă atenţia că orice şcoală de specialitate aţi vrea să urmaţi, nu o veţi putea face fără să luaţi examenul de maturitate.

CECILIA LAZĂR — Comăneşti: Fiecare regiune are un număr de locuri la asemenea şcoli. De aceea este bine să vă adresaţi secţiei de învăţămînt a sfatului popular regional respectiv.

A. P. CONSTANTIN — Galaţi: În principiu, ceea ce vreţi dv. nu se poate. Dacă există un caz special, puteţi să vă adresaţi organelor cărora li s-a încredinţat această sarcină, singurele care pot interveni pentru rezolvarea problemei.

NICOLAE DANCOVICI — Ploieşti: Dacă este vorba de vreo prinsoare, aţi cîştigat. Rolul pastorului din filmul „Discipolul diavolului" a fost deţinut de actorul Burt Lancaster.

IONESCU GHEORGHE — Craiova: Temele propuse de dv. nu pot interesa. Ne aflăm în secolul în care ştiinţa a ajuns să rezolve problema zborului omului în Cosmos.

F. S. ROMAN: Aprecierile făcute la adresa revistei ne bucură. Cît priveşte problemele care vă interesează, cu regret trebuie să vă spunem că răspunsul nostru este negativ. Această pentru că aţi depăşit vîrsta limită pentru a vă putea continua studiile elementare. A doua problemă nu poate fi rezolvată fără prima.

VASILE BERCHEŞ — Viseul de Sus, Maramureş: Nu am putut obţine cele solicitate. Este bine însă să vă adresaţi Direcţiei reţelei cinematografice şi difuzării filmelor, Bucureşti, str. Iulius Fucik nr. 25.

MIOARA PETRA — str. General Praporgescu nr. 66 B, raionul 1 Mai, Bucureşti, CONSTANŢA DORJAN, Bucureşti, Bd. 1 Mai nr. 313 bloc 1 scara B etaj 2 şi NICOLAE LAMBU, comuna Izvoarălu raion Tr. Severin, regiunea Oltenia, ne-au cerut să le publicăm adresele pentru schimb de vederi. Le-am satisfăcut dorinţa.

Fluviul vieţii va fi automatizat

Fluviul vieţii — aşa a fost denumit de poporul turkmen canalul Karakum şi nu fără temei. El duce milioane de metri cubi de apă în văile aride ale Murgabului şi ale Tedjenei.

Exploatarea acestei lucrări hidrotehnice unice, comportă însă multe greutăţi. O armată întreagă de ingineri, tehnicieni şi muncitori asigură vehicularea normală a apei în canalul care străbate nisipurile mişcătoare. Pentru ca această muncă să fie înlesnită şi simplificată, s-a pus la punct un regulator automat care are menirea de a veghea ca debitul să corespundă previziunilor. El va înlocui munca dificilă şi complicată a dispecerului, care în momentul de faţă trebuie să verifice la fiecare două ore nivelul apei în canal.

Regulatorul automat va comanda deschiderea sau închiderea lucrărilor de la capul canalului fără intervenţia omului.

Pentru viitorul apropiat se prevede dotarea canalului Karakum şi a altor canale cu telecomandă şi dispozitive de telemăsură. Aceasta va permite omului să dirijeze funcţionarea lucrărilor hidrotehnice la distanţe de zeci şi zeci de kilometri, să furnizeze colhozurilor şi sovhozurilor cantităţile necesare de apă şi să îmbunătăţească exploatarea sistemelor hidrotehnice.

Delta în ...Cişmigiu — Fotografia: M. CIOC

SPECTACOLUL
magazin

Douăzeci de păpuşi...

Am poposit deunăzi la Teatrul Ţăndărică şi am sosit tocmai în momentul în care îşi făceau apariţia în culise peste 20 de păpuşi... noi-nouţe, de-ţi era mai mare dragul să le priveşti... Vrînd să le... identific, am constatat că unele reprezintă pionieri, altele rachete cosmice, altele astronauţi. Am înţeles de îndată că păpuşile acestea nu sînt altceva decît nişte personaje. Într-adevăr, păpuşile vor apare în spectacolul *„O istorioară ciudată"* de Irina Opran, pe care îl pune în scenă regizoarea Margareta Niculescu.

★

Şi pentru că tot venisem să aflu ce alte premiere mai pregăteşte „Ţăndărică" pentru noua stagiune, mi-am notat că aci se repetă şi spectacolul de marionete *„Cactus întîiul şi ultimul"*, un basm modern pentru copii de Mircea Sîntimbreanu, pus în scenă de regizorul Ştefan Lencheş.

La Teatrul muncitoresc C.F.R.-Giuleşti

Una din premierele noii stagiuni a Teatrului Muncitoresc C.F.R. va fi piesa „Flori vii", de Pogodin. Direcţia de scenă a spectacolului: regizorul Mihai Dimiu.

Artişti ai Operetei în turneu

Un nou colectiv artistic a plecat într-un turneu, organizat de A.T.M. Este vorba de solişti ai Operetei, care prezintă în principalele oraşe din ţară concert-spectacolul „Melodii nemuritoare", scenariu de V. Timuş şi Traian Iancu.

Colectivul este format din artista emerită Virginica Romanovski, Lili Duşescu, Cella Tănăsescu, Valeria Rădulescu, Lia Turovski, Nae Roman, Bimbo Mărculescu, George Hazgan, N. Ţăranu, Anton Negoiţescu, iar repertoriul cuprinde arii din nemuritoarele operete: „Aculina", „Vînt de libertate", „Silvia", „Bal la Savoi", „Rose-Marie" etc. Lucrările originale de acest gen sînt reprezentate prin arii din operetele „Lăsaţi-mă să cînt" şi „Lysistrata".

În regiunea Bacău

După vizitarea regiunilor Dobrogea şi Ploieşti, un alt grup de compozitori — printre care: Anatol Vieru, Dumitru Bughici, Pascal Bentoiu, Aurel Giroveanu, Tiberiu Olah, Petra Carmen, Ion Totan — a plecat zilele acestea în regiunea Bacău, pentru a vizita principalele centre industriale şi agricole.

Compozitorii noştri vor poposi în mijlocul oamenilor muncii, la locurile lor de producţie.

Participanţi dobrogeni la finala celui de al VI-lea concurs al formaţiilor artistice de amatori văzuţi de V. VASILIU

STAN DASCĂLU
mecanic-auto la I.M.U. — Medgidia —

FIREA SMEURĂ
muncitoare la I.M.U. — Medgidia —

ION DRACOPOL
electrician şef la D.R.N. — Constanţa —

MIOARA OPRESCU
funcţionară la S.N.M. — Constanţa —

RADU SANCIUC
tehnician la D.R.N. — Constanţa —

Teatrele ieşene se pregătesc pentru noua stagiune

Deşi sălile de spectacole ale Iaşului mai sînt încă pline de tăcerea vacanţei, secretariatele literare lucrează cu asiduitate la pregătirea stagiunii care bate la uşă. Majoritatea repertoriilor au fost pregătite din vreme, se cunosc de pe acum o parte din viitoarele premiere, astfel ca după terminarea vacanţei să se poată începe imediat repetiţiile. Faptul acesta ne dă posibilitatea să dăm cîteva amănunte asupra viitoarelor premiere ale teatrelor ieşene.

Seria noilor piese pe care le va prezenta Teatrul Naţional „Vasile Alecsandri" va începe cu piesa originală **„Passacaglia"**, lucrarea scriitorului Titus Popovici, care s-a bucurat, la teatrele care au prezentat-o în trecuta stagiune, de o bună apreciere din partea spectatorilor. Capodopera dramaturgiei sovietice **„Poveste din Irkutsk"** de A. Arbuzov, va constitui a doua premieră a stagiunii, premieră de mare prestigiu pentru activitatea primei scene ieşene. Spectatorii ieşeni vor mai avea ocazia să vadă piesele **„Cezar şi Cleopatra"** de Bernard Shaw, **„Viforul"** de Barbu Delavrancea şi **„Înşir-te mărgărite"** de Victor Eftimiu. Bine înţeles că, concomitent cu noile spectacole, Teatrul Naţional „Vasile Alecsandri" va prezenta şi cele mai reprezentative piese din repertoriul contemporan, din care fac parte **„Prietena mea Pix"** de V. Em. Galan, **„Surorile Boga"** de Horia Lovinescu, **„Ochiul albastru"** de Paul Everac etc.

Pe scena studioului Naţionalului va avea loc premiera piesei dramaturgului ieşan Ion Istrati **„Milionarii"**, după care vor urma **„Bucătăreasa"** de Sofronov şi **„Britanicus"** de Racine.

Opera de stat din Iaşi va pregăti cîteva premiere care vor satisface gusturile diverse ale amatorilor de muzică. Se vor prezenta lucrări de diferite genuri muzicale, de la **„Trubadurul"** de Verdi, la opereta **„Liliacul"** de Johann Strauss şi baletele **„Priculiciul"** de Zeno Vancea şi **„La piaţă"** de Mihail Jora.

Teatrul Evreesc de Stat **„A. Goldfaden"** va fi şi el prezent în stagiunea 1961-1962 cu cîteva premiere. Vor vedea lumina rampei **„Secunda 58"** de Dorel Dorian, **„Bătrineţe zbuciumată"** de Rahmanov, **„Mirale Efros"** de I. Gordin şi alte piese din repertoriul clasic şi contemporan.

Şi acum ceva despre repertoriul Teatrului de păpuşi, care deşi se adresează celor mici, ocupă totuşi un loc mare în activitatea culturală a Iaşilor. Ca de obicei pe micuţa scenă se vor perinda peripetiile unor eroi din basme. Micuţii spectatori vor asista la **„Harap Alb"**, piesa lui Nela Stroescu, după basmul lui Ion Creangă şi se vor distra şi vor palpita alături de **„Vulpoiul croitor"** de Mioara Cremene. O surpriză plăcută o va constitui desigur premiera piesei **„Martinel s-a îmbolnăvit"** de S. Preobrjenski.

Acestea sînt în puţine cuvinte cîteva din piesele care vor îmbogăţi repertoriul teatrelor din Iaşi în stagiunea 1961—1962.

Sandu MARIAN

Opera „Călătorie spre Lună"

Citind titlul acestei note, se poate presupune că este vorba de o lucrare muzicală a unui compozitor contemporan, pe un subiect contemporan... Dar nu este aşa. Oamenii visează de mult la călătoria spre Lună. Pe această temă au fost scrise nenumărate romane, poeme şi chiar piese. Prolificul dramaturg italian Carlo Goldoni are în vasta sa operă şi comedia „Călătorie spre Lună". Subiectul acestei piese a fost folosit de compozitorul Haydn, pentru opera sa pe care a scris-o în 1773.

Opera muzicală „Călătorie spre Lună" a fost dată însă uitării. Timp îndelungat, se considera că a fost pierdută. Recent, ea a fost descoperită întîmplător.

Opera lui Haydn, veselă, melodioasă, a fost executată cu deosebit succes la Festivalul muzical din oraşul francez Aix-en-Provence.

din toata LUMEA

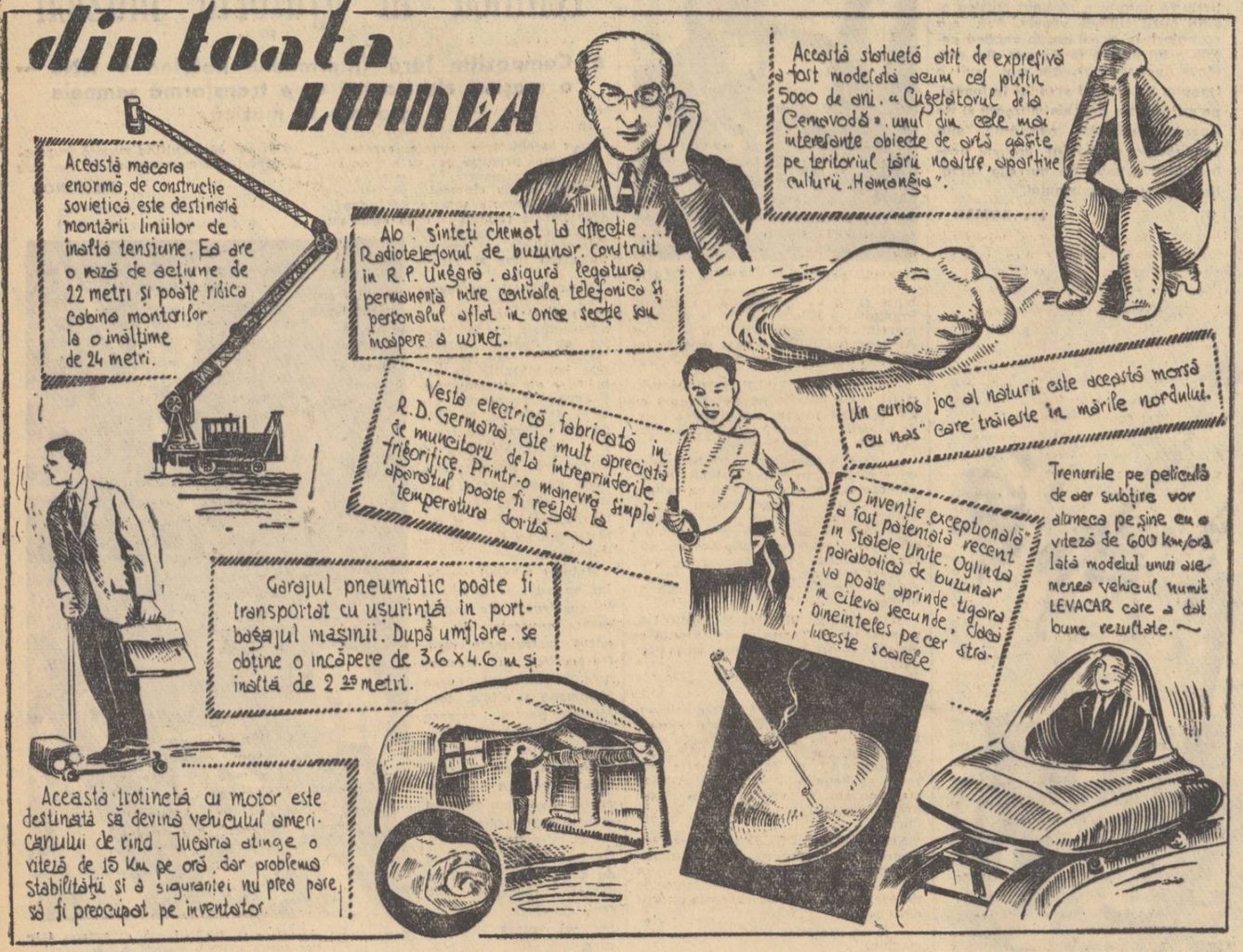

meridiane

„Vînătorii de oameni"

Klaus Gürschke și prietenul său Detlef Jordan, doi băieței ca mulți alții din Berlinul democrat, se jucau într-una din zilele săptămînilor trecute pe Leopolstrasse, în cartierul lor. Lîngă ei s-a oprit, brusc, o mașină neagră, elegantă. Copiii s-au apropiat să vadă marca mașinii: „Mercury"-americană. Din mașină au coborît un bărbat și două femei, bine îmbrăcați. „Domnul din mașină — povestea ulterior micul Klaus — m-a rugat să vin cu ei să le arăt Aleea Stalin și Alexanderplatz... Mi-a promis că dacă vreau, mă mai plimbă și-mi arată aeroportul pentru avioane cu reacție din „Schönfeld" (Berlinul occidental). Klaus nu s-a învoit să plece. Auzise el ceva despre cei ce vin din Occident și răpesc copii din Berlinul democrat și-i duc departe de părinții lor. El nu vroia să pățească la fel.

Mai mult nu știa micul Klaus Gürschke despre „vînătorii de oameni" — agenți plătiți ai serviciilor de spionaj occidentale cu bîrlogul în Berlinul de vest — care pentru a prinde în plasa lor cetățeni din R. D. Germană și Berlinul democrat, pentru a stoarce apoi de la ei informații cu caracter de spionaj economic, militar etc. și a-i recruta pînă la urmă ca agenți, recurgeau și la aceastăcriminală metodă de a răpi copii, silindu-i pe părinți, prin acest oribil șantaj, să treacă în Berlinul occidental și să intre în slujba lor. Opinia publică mondială a aflat, însă, și s-a cutremurat de indignare.

Asemenea cazuri s-au întîmplat multe, mai ales în vremea din urmă. In mijlocul lunii iulie, de pildă, a fost răpit copilul de trei ani, Peter Bluhme, din localitatea Dissen, raionul Cottbus; la 3 august a fost răpită fetița Sylvia Heintz, în vîrstă de 4 luni, din Quadenschönfeld, raionul Neustrelitz. Amîndoi copiii au fost duși în Berlinul occidental.

Metoda nu e însă nouă. Iată cazul șguduitor al Hildegardei Haack, cetățeană a R. D. Germane, care a căzut victimă „vînătorilor de oameni" cu mai bine de opt ani în urmă. El a devenit public în urma declarațiilor ei, făcute la procesul a patru agenți ai serviciilor de spionaj occidentale care a avut loc la Tribunalul Suprem al R.D.G. din Berlin.

Exploatarea josnică a sentimentelor unei mame

Tragedia acestei femei a început încă în 1952, cînd cei doi copii ai ei, care se aflau în Berlinul occidental, au încăput, pe calea unor tertipuri și împotriva voinței ei, pe mîna autorităților vest-berlineze care i-au pus sub tutela oficiului pentru copii, din raionul Schöneberg al Berlinului occidental. Insistențele mamei de a-și recăpăta copiii s-au dovedit zadarnice. Ba mai mult, cei doi micuți au fost transferați într-un orfelinat din Burglengsfeld, lîngă Regensburg în Germania occidentală. Cînd mama disperată a plecat într-acolo „spre a-și încerca din nou „norocul", autoritățile locale de resort au trimis-o la serviciul american din localitate. Acolo, sentimentele ei materne și dorul după copii au fost exploatate în modul cel mai criminal. I s-a spus că-și va putea revedea copiii numai în caz că primește să intre în rețeaua serviciului de spionaj american. Sarcina ce-i revenea era ca, odată reîntoarsă în R. D. Germană, să acționeze ca agentă a „vînătorilor de oameni", în special recrutînd și dînd pe mîna serviciului de spionaj, prin diferite metode de șantaj și presiuni, cadre tehnice cu înaltă calificare din marea uzină „Niederschacht Ofenwerk" din orașul Calbe, unde lucra. Șantajată în acest fel, mamă chinuită de dorul după copiii ei a semnat un angajament, prin care primea să intre în serviciul spionajului american.

Hildegard Haack, cetățeană a R.D. Germane

Dar pe drumul de la Regensburg spre casă Hildegard Haack s-a trezit la realitate. Și-a dat seama în ce mod josnic au fost exploatate sentimentele ei de mamă. S-a frămîntat îngrozitor. Conștiința ei de cetățeancă a R. D. Germane nu i-a dat pace și după cîteva zile de frămîntări s-a hotărît să se prezinte la Ministerul Securității de Stat al R. D. Germane.

Din acel moment patrioata Hildegard Haack a lucrat mai departe în rețeaua spionajului american, cu știința Ministerului Securității de Stat al R. D. Germane, furnizîndu-i acestuia cele mai prețioase informații despre criminala îndeletnicire a spionilor americani și vest-germani și metodele lor de lucru. Americanii îi dădeau sarcini din ce în ce mai multe și complicate. Cu toate că erau mulțumiți de ea și activitatea ei, copiii nu i-au fost redați nici pînă în ziua de astăzi deși sînt opt ani de cînd i-au fost răpiți...

Cei ce au asistat la procesul amintit — și ulterior opinia publică din R.D.G. și de peste hotarele ei — au aflat și din gura altor patrioți compăruți ca martori în fața Tribunalului, multe alte fapte, care i-au umplut de indignare, despre metodele murdare folosite de „vînătorii de oameni" din Occident.

A. STANCIU

SPIONUL ROBOT

12 iulie 1961. Stațiunile balneo-climaterice de pe coasta Californiei, în plin sezon de vară, forfotesc de sezoniști. Lumea Rockeffellerilor, a Dupontilor, a marilor monopoluri comerciale și industriale își dispută aici, în renumite cazinouri, puterea lor financiară. Banchetele, chefurile și distracțiile se țin lanț. O scandaloasă aventură a unei femei frumoase, actriță de la Hollywood, este principalul subiect de discuții. Pe întreg litoralul Pacificului viața se scurge trepidant, cu un accentuat iz burghez și un deosebit specific american.

Viața pare a se desfășura normal. Aceasta este însă numai o impresie înșelătoare, întrucît în același timp pe terenul experimental din Point Arguello (California) la numai cîteva sute de metri de plajă, „mari specialiști" ai spionajului aerian asistați de însuși ministrul de război al Statelor Unite, de șeful statului major și de șeful Direcției Centrale de investigații au dat naștere unui produs original — „Midas III" — în greutate de 1.585 kg.

După naștere, „năzdrăvanul" a țîșnit în Cosmos, plasîndu-se pe orbită la o înălțime de 2.720 km, a început să dea tîrcoale pămîntului și pretindea că știe tot, vede tot, fapt pentru care a fost botezat „sky-spi", adică „spionul cerului".

Șeful statului major, generalul Twining, nașul năzdrăvanului, a ales special acest nume, drept recunoștință pentru „cel de sus", iar cardinalul Spellman l-a miruit cu „sfînta taină", chemînd „oastea domnului" să-l apere de comuniști.

Pentru a înțelege importanța pe care o reprezintă noul născut pentru politica de stat a Statelor Unite este necesar să ne întoarcem cu cîțiva ani în urmă și să pătrundem taina acestor așazișispioni ai cerului.

Spionul „Moby Dick"

Pe cerul senin al iernii anului 1956 au început să apară deasupra teritoriului țărilor lagărului socialist baloane de spionaj, care constituiau și un mare pericol pentru aviația civilă de pe liniile aeriene interne și internaționale.

La 6 februarie 1956, în fața clădirii Ministerului Afacerilor Externe de la Bonn s-a oprit un „ZIS" de culoare neagră, plăcută, cu inițialele corpului diplomatic. Valerian Zorin, ambasador în acea perioadă al Uniunii Sovietice în R. F. Germană, a făcut o vizită secretarului de stat, profesor Holstein, căruia i-a înmînat o notă nu prea plăcută pentru guvernul lui Adenauer. In acel document, Uniunea Sovietică protesta împotriva lansării de către americani a unor baloane în spre teritoriul Uniunii Sovietice, de la puncte diferite situate în Germania occidentală.

Două note asemănătoare au fost înmînate de ambasadorii sovietici la Washington și Ankara, în care se cerea cu insistență întreruperea imediată a acestor acțiuni.

La început, guvernele Statelor Unite, Germaniei occidentale și Turciei au declarat că nu au nici un fel de cunoștință despre aceste baloane. Secretarul de stat s-a grăbit să convoace chiar o conferință de presă în cadrul căreia nega faptul cu atîta nerușinare, încît unul din ziariștii prezenți s-a exprimat: „Priviți-l cu cîtă nevinovăție susține că nu a mîncat usturoi și nici gura nu-i miroase".

Intr-adevăr, nu era prea ușor să recunoască. In presa apuseană apăruseră însă cu o lună în urmă, adică în ianuarie 1956, știri că din 1954 pînă în ianuarie 1956 au fost lansate în direcția Ungariei, Poloniei și Cehoslovaciei baloane de diferite tipuri și mărimi. Cu ajutorul acestor baloane — sublinia presa apuseană — au fost trimise pe teritoriul celor trei state peste 250 milioane de manifeste și broșuri anticomuniste. De asemenea, era binecunoscut faptul că S.U.A. alocaseră pentru acest scop 12.000.000 dolari anual. Dar cercurile conducătoare americane nu voiau să-și amintească de aceste lucruri. Ele luaseră pe „nu" în brațe și susțineau sus și tare că nu au nici un amestec în afacerea baloanelor respective. In această situație, aviația civilă a țărilor socialiste au trecut la acțiune curățind cerul de întunecatele umbre capitaliste.

Tipul cel mai răspîndit de balon, produs de americani, avea asemănarea unui zepelin cu o ladă de mărimea unui turism. Un purtător de cuvînt al aviației militare americane a numit acești giganți „Moby Dick", căutînd să demonstreze că scopul lansării lor este de a face „observații meteorologice". „In decursul ultimilor patru ani — a declarat ofițerul american — au fost lansate peste 4000 de asemenea baloane. Dirijate pe curenții aerieni de la mare înălțime, aceste baloane pot înconjura globul. Ele erau prevăzute cu un mecanism cu ajutorul căruia de pe pămînt sau dintr-un avion special se putea întrerupe zborul.

Cercurile conducătoare americane negau faptul că aceste baloane ar conține aparate fotografice care să reproducă obiective militare. Și crezîndu-se atît de bine „acoperite", la 8 februarie au respins nota sovietică din 6 februarie 1956, ca fiind — chipurile — neîntemeiată.

In dimineața zilei următoare, personalul diplomatic acreditat la Moscova a fost invitat la o conferință de presă într-un mic palat de pe strada Alexei Tolstoi. Cu acest prilej ziariștilor le-a fost dat să vadă un lucru senzațional: în curtea palatului au văzut cu proprii lor ochi expuse aparate de spionaj cu care au fost utilate baloanele „Moby Dick" doborîte.

Colonelul A. V. Tarantov, expert al forțelor aeriene ale Uniunii Sovietice, a dat explicații ziariștilor prezentînd aparatele foto, radiotehnice, automatele de înregistrarea coordonatelor și poziției geografice a balonului în momentul declanșării aparatului foto.

— Cu „multă părere de rău" — sublinie colonelul, însă între toate aceste aparate nu am găsit nici un fel de aparat meteorologic!

Ziariștii apuseni arborau un zîmbet de amărăciune.

— Iată și cîteva clișee ale fotografiilor executate de aceste baloane, se adresă colonelul Tarantov celor prezenți. Pe clișee se puteau observa clar părți din teritoriul Uniunii Sovietice.

— Cincizeci de mii de dolari costă un asemenea balon, remarcă unul din corespondenții străini, în timp ce altul înmulțind cu numărul de baloane lansate, exclamă:

— Două sute de milioane de dolari pentru spionaj aerian!

— Ce sumă imensă, remarcă interlocutorul său, însemnînd cu grabă în notesul său.

La conferința de presă de la Washington, din ziua următoare, a luat cuvîntul secretarul de stat John Foster Dulles, care în fraze meșteșugite, a căutat să demonstreze că baloanele sînt înzestrate cu aparatură științifică conform programului anului geofizic internațional. Iar aparatele foto și alte aparate care s-au găsit în baloanele doborîte de sovietici nu sînt altceva decît o „întîmplare".

Harry Howe Ransom, unul din specialiștii spionajului american, susține că instalațiile acestor baloane puteau fotografia aproximativ jumătate din teritoriul U.R.S.S. Asta însă în caz că nu erau doborîte înainte de a pătrunde pe teritoriul U.R.S.S. Cum majoritatea au nimerit cu „oiștea-n gard", din acest prim tip de „spion robot" nu s-a ales decît ceea ce se alege deobicei dintr-un balon de săpun.

Spionul semi-automat

Dulles, a devenit din nou furios și agitat. El „simțea" întărirea lagărului socialist și asta îl neliniștea.

In urma eșecului suferit în folosirea primului „spion robot" — „baloanele sondă" — americanii s-au ocupat de crearea unei întregi flote aeriene de spionaj, care să se urce la o înălțime și mai mare. Astfel, cele nouă monopoluri americane ale industriei de război au primit comenzi, prin Pentagon, din partea Direcției centrale de investigații, pentru construirea unor avioane care să poată îndeplini misiuni de spionaj.

Concernul militar „Lockheed Aircraft Corporation", a patra companie ca mărime în domeniul construcției de avioane din S.U.A., condusă de Hower Jerbert-Junior, fiul fostului președinte Hower, împreună cu cei 24 de generali și amirali care lucrează aici, au fabricat în anul 1955 bombardierul cu reacție de tip standard „RB-47", înzestrat cu un compartiment cu instalații speciale de foto, telefoto și radioelectronică de spionaj. Cele șapte teleobiective instalate la bordul acestui avion pot fotografia regiuni pînă la o adîncime de 200 mile dincolo de frontieră. Aceasta este de fapt o posibilitate oferită de înălțimea de peste 16 mii de metri la care zboară acest spion semiautomat, cu șase motoare. Fabricanții susțineau că este imposibilă interceptarea acestor avioane și că, datorită înălțimii la care zboară, ele ar fi inaccesibile.

Incepînd din 1956, această flotă de spionaj a dat tîrcoale granițelor Uniunii Sovietice, fără însă a îndrăzni să avanseze.

In iunie 1960, un asemenea avion „RB-47" aparținînd unității de aviație americană „Serviciul strategic militar de recunoaștere aripa 55", a decolat de pe aeroportul militar american Brize-Norten din Oxforddire-Anglia și a pornit după „cercetări electromagnetice" violînd frontiera Uniunii Sovietice în apropierea de Kola.

Spre surprinderea domnilor americani, avionul spion a fost interceptat și chiar doborît, scoțîndu-se din uz și acest spion semiautomat, în care Direcția centrală de investigații, Serviciul strategic de recunoaștere și personal Allen Dulles își puseseră mari speranțe. Dar visul lui Dulles, care pentru un moment părea îndeplinit, se spulberase din nou.

„SD—3" sau „Iscoada"

După relatările făcute de revista americană „United States News and World Report" s-au efectuat încercări și cu avionul fără pilot „SD-3", care a primit numele semnificativ de „Iscoadă". Înzestrat cu utilaj electronic și cu aparatură sensibilă, pentru efectuarea unei serii de observații pe pămînt și în aer, „Iscoada" poate atinge o mare viteză de zbor și la mică înălțime. Avionul poate fi înzestrat cu instalații pentru transmiterea prin radio a informațiilor obținute în timpul zborului, precum și cu un dispozitiv de autodistrugere în cazul cînd se ivește primejdia de a fi capturat.

Era absolut evident că Statele Unite căutau să creeze o atmosferă în care popoarele să trăiască într-o permanentă teamă, într-o permanentă agitație, într-o permanentă pregătire de război, atmosferă de pe urma căreia capitaliștii storceau profituri serioase.

Metodele de spionaj inventate de americani au dovedit popoarelor că politicienii Statelor Unite au înlocuit dreptul internațional prin banditism, iar tratativele cinstite între state prin perfidie.

„Marele" spion robot

...Ședința se convocase în taină. Ea dură aproape trei ore. In prezența celor doi asistenți speciali ai președintelui S.U.A. se aflau conducătorii spionajului civil și militar american. Consiliul consultativ de spionaj al Statelor Unite, condus de Allen Dulles, discută proiectul „Sentry", întocmit de specialiștii lui „Air Inteligence Service" (Serviciul de spionaj aerian) despre care citeva zile mai tîrziu, adică la 8 martie 1959, agenția „Associated Press" avea să facă unele destăinuiri. Potrivit acestui proiect, comunica „Associated Press", de la Cap Canaveral, Statele Unite vor lansa nouă sateliți artificiali ai Pămîntului, care se vor roti pe o orbită minimă și vor fi înzestrați cu aparate pentru fotografierea suprafeței Pămîntului.

Punerea în aplicare a planului „Sentry" a început cu sateliții „Tiros" și „Discover" care nu au dat rezultatele scontate de serviciul de spionaj aerian.

In mare secret și grabă au construit imperialiștii americani satelitul spion „sky-spi", „spionul cerului", pe care după rușinosul eșec suferit cu avionul de tip „U-2" au început să-l popularizeze pentru a contrabalansa înfrîngerea și pentru a întreține psihoza războiului rece.

Cel care se bucură însă cel mai mult de realizarea acestui „spion-robot" este Allen Dulles, al cărui vis se întruchipează în acest așa-zis spion al cerului, care are într-adevăr posibilitatea să fotografieze Pămîntul însă, după cum spun specialiștii, din aceste imagini nu se pot scoate elemente care să dea posibilitatea întocmirii unei hărți militare. De asemenea, știut este că în spionaj, fotografia devine informație atunci cînd ea se combină și cu alte date culese terestru. Or, după cum se știe, spionilor trimiși pe teritoriul U.R.S.S. și al țărilor de democrație populară nu le-a cam priit atmosfera... Astfel, activitatea spionilor roboți se reduce la zero.

Cu toate acestea, Compania „Lockheed Aircraft Corporation" a primit comenzi pentru proiectarea sateliților spioni „Midas" și „Samos", pentru care guvernul Statelor Unite a alocat din bugetul financiar pe 1961 suma de 250 milioane dolari.

Pentru capitaliști, spionul-robot este speranța salvării din criza în care au intrat, chiar dacă el nu are eficacitate. Însă, știindu-l deasupra pămîntului, se hrănesc cu iluzii, gîndind că într-o bună zi „sky-spi"— umblînd pe acolo prin „cer", va da peste „cel de sus" și-l va determina să lucreze pentru ei.

Sistemul american de spionaj a suferit un eșec total, cu toți sateliții și roboții săi. In lumea țărilor eliberate de exploatare, el n-a primit și nu va primi nici un fel de sprijin din partea nimănui.

Sistemul de apărare sovietic a dat dovadă de perspicacitate, de inteligență, de talent. El a demascat camuflajele tuturor organizațiilor sub care se ascundeau spionii imperialiști și a redus la zero activitatea tuturor spionilor roboți.

Așa după cum a arătat N. S. Hrusciov în discursul său la cea dea XV-a sesiune a O.N.U., Uniunea Sovietică își intensifică eforturile pentru a zădărnici acțiunile provocatoare, tentativele de spionaj și de încălcare a suveranității altor state, acțiuni prin care anumite cercuri conducătoare din S.U.A. caută să accentueze primejdia unui război nuclear, în scopul sporirii beneficiilor — și așa fabuloase — ale trusturilor monopoliste.

Faptele demonstrează însă tot mai convingător că forțele conștiente ale societății contemporane sînt capabile să dejoace aceste planuri mîrșave, că popoarele își încordează toate puterile pentru a înfăptui visul de aur al planetei, dispariția definitivă și totală a războaielor.

N. OSMAN

Planurile unor crime monstruoase

Milioane și milioane de oameni au luat cunoștință de planurile criminale ale cercurilor conducătoare ale unor state occidentale cu privire la modalitatea plănuită a desfășurării unui război împotriva Uniunii Sovietice și a altor state iubitoare de pace. Este vorba de raportul Comitetului militar al pactului de la Bagdad (actualmente pactul C.E.N.T.O.) prin care se preconizează crearea unor așa-numite „acoperiri nucleare". Din documentele pe care Agenția TASS a fost autorizată să le dea publicității, și care au fost expuse la Moscova, rezultă cu claritate caracterul miop, agresiv, aventurist al planurilor elaborate de strategii anglo-americani.

Despre ce vorbesc documentele expuse? Acestea vorbesc despre recunoașterea faptului că un atac săvîrșit de forțele imperialiste împotriva statelor socialiste s-ar solda cu un grabnic și dezastruos eșec. Pornind de la această constatare, planificatorii militari occidentali au căutat să găsească o soluție pentru a-și salva interesele, după cum speră, pe spinarea unor popoare pe care le-au subjugat. Din aceasta rezultă, după cum atestă documentele prezentate, caracterul primejdios, criminal, al pactelor militare occidentale pentru popoarele statelor care au fost înhămate la carul politicii agresive al principalelor puteri occidentale. Aceasta se vede cît se poate de clar din raportul de care vorbeam mai înainte și care poartă semnificativul titlu: „Alegerea obiectivelor pentru lovituri nucleare". Cercurile conducătoare ale C.E.N.T.O. — prevăzînd imposibilitatea de a face față contraloviturii care ar urma inevitabil atacului lor criminal împotriva statelor socialiste — au hotărît să creeze o așa-numită „acoperire nucleară" pe teritoriul unor țări care fac parte din C.E.N.T.O.! În limbaj obișnuit această „acoperire nucleară" înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, că numeroase centre populate de pe teritoriul statelor aparținînd blocului militar C.E.N.T.O. vor fi supuse unui bombardament atomic tocmai de către proprii lor „aliați". Faptul nu e fără precedent în istorie. Agresorii, și nu ar trebui să ne referim decît la hitleriști, au procedat în multe rînduri la jertfirea propriilor lor cetățeni în vederea atingerii scopurilor lor mîrșave. Amintim, printre altele, faptul binecunoscut al atacării — la începutul celui de al doilea război mondial — unui post de radio de către hitleriști (la granița cu Polonia) pentru a justifica dezlănțuirea agresiunii împotriva Poloniei. Planul cercurilor conducătoare din C.E.N.T.O. este însă fără precedent în ceea ce privește amploarea victimelor prevăzute, precum și mijloacele alese pentru exterminarea a zeci și zeci de milioane de oameni, a unor populații întregi despre care fățarnica mașină propagandistică a Washingtonului și Londrei afirmă că ar fi, chipurile, aliatele Statelor Unite și ale Angliei!

În documentele date publicității la Moscova se vorbește cît se poate de limpede că la statele majore ale C.E.N.T.O. s-a întocmit planul aplicării a peste 40 de lovituri atomice împotriva teritoriilor „lor" —, adică ale statelor din C.E.N.T.O. Pentru ca să nu existe nici un fel de dubii, strategii de la Washington și Londra au întocmit și hărți extrem de detaliate pe care a fost însemnată cu precizie zona care ar urma să cadă în raza de acțiune a bombelor atomice „aliate".

Documentele care au fost date publicității vorbesc despre crearea unor asemenea zone pustiite numai în regiunea Orientului Mijlociu. Există însă suficiente informații, demne de încredere, care indică existența unor planuri privind crearea unor „paravane nucleare" și pe teritoriul unor state care participă la alte blocuri militare agresive — cum ar fi N.A.T.O. și S.E.A.T.O. De altfel, în menționatele documente se vorbește fără ocol despre faptul că obiectivele vizate în planurile C.E.N.T.O. „urmează să fie puse de acord cu N.A.T.O. și cu aviația strategică a S.U.A.".

Printre documentele expuse există unul care vorbește tocmai despre comentariile pe care le-au făcut S.U.A. cu privire la documentul intitulat „Alegerea obiectivelor pentru lovituri nucleare". Chiar și oamenii care au foarte puține cunoștințe cu privire la strategia și tactica militară și tot știu prea bine că un stat major nu poate să-și dea asentimentul în ceea ce privește un anumit plan de operațiuni fără ca în prealabil să nu-l fi pus de acord cu celelalte planuri. Este greu de presupus că Pentagonul a luat în considerare planul pustiirii unor întinse regiuni din Orientul Mijlociu fără ca acest plan să nu fi fost integrat în planurile de ansamblu ale agresorilor imperialiști cu privire la „aliații" lor.

Elaborînd aceste planuri criminale, cercurile agresive din Occident au dat dovadă de o miopie de neiertat, atît militară cît și politică. Aceste cercuri continuă, după cum se vede, să ignoreze ireversibilele schimbări care au intervenit în raporturile de forță pe plan mondial. O asemenea atitudine ar fi de neiertat și pentru un absolvent mediocru al unei academii militare din Occident. Dacă totuși asemenea planuri au putut fi elaborate de generali cu vechi state de servicii în slujba forțelor imperialiste cu atît mai rău pentru ei. Popoarele vor ști să determine eșecul planurilor agresive, iar dacă se va încerca traducerea lor în viață cei de la Pentagon pot să fie siguri că forțele păcii și socialismului vor ști să provoace nimicirea completă a agresorilor atomici. Generalii din slujba monopolurilor au mai mîncat bătăi zdravene din partea oamenilor muncii înarmați.

Ar fi bine ca acest lucru să nu se uite.

Eugen PHOEBUS

Instantaneu nocturn la Washington

Fotoreporterul revistei „New York Post", Pomerontz, se plimba într-una din serile trecute prin oraș în căutare de „material". Tîrziu în noapte, atenția i-a fost atrasă de un grup de femei ce se afla în fața grilajului marii clădiri „Washington Irving H.S.".

— Hello, ce-i cu voi?

— Așteptăm.

— Ce anume?

— O slujbă...

Un grup de femei care își așteaptă rîndul pentru a se înscrie pe listă în vederea găsirii unui serviciu...

Fotoreporterul a luat imediat un instantaneu care a apărut în ziar cu titlul „Femeile în așteptare". Iar în explicația de sub poză a dat o serie de amănunte care ridică puțin vălul asupra unora din aspectele „modului de viață" american despre care, de la tribuna O.N.U., domnul Adlai Stevenson nu a încercat niciodată să vorbească.

Ce era cu femeile care așteptau în fața lui „Washington Irving H.S."?

S-a aflat că aici, la această instituție, se întocmește o listă pe care se pot înscrie persoanele care doresc să se angajeze femei de serviciu. Iar pentru cele 50 de locuri disponibile s-au înscris pe listă, după cum a constatat ulterior fotoreporterul, 4000 de femei. 80 de candidate pentru un singur loc de femeie de serviciu! Și pentru a fi înscrise cît mai la începutul listei, multe femei au venit de cu două seri înainte, instalîndu-se în fața clădirii pe scaune, aducîndu-și de mîncare. „The examinations begin tomorow morning" („Examinarea începe mîine dimineață") scrie ziarul „New York Post" în explicația fotografiei în care se văd femeile care așteaptă deja de ieri seara.

Și aceste femei sînt doar o parte din cele peste cinci milioane de persoane care șomează în Statele Unite.

Celelalte nu ar fi putut intra în cadrul unei singure fotografii.

DE PRETUTINDENI

SIMȚIND primele dureri ale nașterii, o locuitoare a orașului Port-Elisabeth (Republica Sud-Africană) s-a refugiat într-o cabină telefonică. Anunțat de trecători, cel mai apropiat spital a trimis în ajutorul femeii două infirmiere. Și după puțin timp, una din ele a ieșit din cabină, purtînd cu un aer triumfător în brațe un prunc înfășurat într-un șal.

●

IN VIRTUTEA unei decizii, adoptată de către Conferința consultativă a Antarcticei, cu sediul la Canberra, exploratorii Polului Sud vor trebui de azi înainte să-și țină cinii... legați cu lesa.

Această decizie a fost luată în scopul de a proteja pinguinii și în general fauna polară, care era pusă în pericol de cîinii exploratorilor.

●

D. M. MENDELEEV, conferențiar la Institutul Politehnic din Taşkent și-a propus să rezolve problema îmbunătățirii microclimatului din orașele și satele așezate în regiunile sudice. De curînd el a elaborat un sistem de creare a „ploii artificiale" în cartierul Cilanzar din Taşkent, a cărui realizare va fi deosebit de ieftină.

●

UZINA de ceasuri din Orlov va produce pînă la sfîrșitul anului un număr de 3000 de deșteptătoare de un fel deosebit. În loc de sonerie, aceste ceasuri transmit la anumite ore o melodie.

●

TISTARUL este un animal care doarme atît de profund încît în timpul hibernării poate fi scos din vizuină și sucit în toate părțile fără să se destepte. Tistarul galben doarme șapte luni dintr-un an.

●

UN OARECARE mister A. Johnson din Texas a venit în ajutorul acelor femei care vor cu orice preț să se încalțe cu pantofi cu vîrful extrem de ascuțit. El efectuează, cu deosebită dexteritate, operații de îndepărtare a unor porțiuni din degetul cel mare al piciorului. Cu acest sacrificiu unele femei pot ține pasul cu... moda.

●

IN MUNȚII Naratin din U.R.S.S., pe o suprafață de 30.000 hectare s-a creat o rezervație pentru 3000 de arhari, (țapi de munte). Anual, vor pleca de aici aceste animale precum și diferite păsări pentru a popula munții din Uzbekistan, Tadjikistan și Kirghizia.

●

POTRIVIT datelor furnizate de poliția japoneză, anul trecut în această țară s-au comis 1.578.829 de delicte, ceea ce revine în medie pe zi mai bine de 4.300. În rîndul tineretului japonez, delicvența a crescut în 1960 cu 14 la sută față de anul precedent.

●

IN URMA unor cercetări geologice, au fost descoperite recent în Turcia două orașe „dispărute": Debre și Mitra, contemporane cu imperiul roman.

●

RECENT, mii de londonezi au rămas sub pămînt timp de peste o oră atunci cînd în 26 de stații ale metroului s-a întîmplat o blocare. Atunci, cînd o veveriță a ajuns la transformatorul metroului din Stockholm, s-a produs un scurt circuit care de asemenea a „imobilizat" pe pasageri.

●

ORGANELE însărcinate cu controlul circulației din R. P. Polonă au primit în dotare aparate cu ajutorul cărora pot stabili viteza cu care circulă automobilele. Aparatul care acționează pe o rază de 400 de metri, are o precizie de plus sau minus 3 la sută.

●

IN APROPIEREA insulei Man (Anglia) s-a lansat zvonul că este locul de „plimbare" a unor sirene răpitoare. Pentru a rezolva această problemă „științifică" s-a instituit un premiu de 20.000 lire sterline aceluia care va prinde o sirenă.

MAGAZIN MEDICAL

Pentru amatorii de munte

● Primul element hotărîtor în ce privește succesul unei excursii pe munte, este alegerea traseului. A fi informat dinainte asupra distanțelor și greutăților drumului, apoi a evalua just capacitatea propriului organism de a le face față, este obligator pentru amatorul de turism la înălțimi, mai ales dacă lipsește antrenamentul și obișnuința pentru acest gen de exercițiu fizic.

● Pregătindu-se de drum, turistul avizat se ocupă înainte de toate de încălțăminte. Pentru ca picioarele să ne ducă bine, trebuie să se simtă și ele bine.

● Deci, cum ne încălțăm? Unii optează pentru pantofii de tenis sau gheata de baschet. La plimbare sau la o excursie scurtă, pe cărări bine bătute, mai treacă-meargă. Dar la drum lung și pe teren accidentat, încălțămintea ușoară expune la următoarele neajunsuri: încinge piciorul, nu-l protejează contra pietrelor și bolovanilor, nu ține glezna la coborîre și în cele din urmă grăbește oboseala. De aceea, înclinăm către bocancii clasici din piele, cu condiția ca ei să se potrivească bine pe picior, să fie suficient „rodați" (niciodată bocanci noi la drum lung!) și să nu jeneze nici prin cel mai mic cui. Peste ciorapul obișnuit de ață mai trebuie un ciorap subțire de lînă. Dacă bocancul a rămas larg, sînt mai bune două perechi de ciorapi subțiri decît o pereche de ciorapi groși.

● La munte timpul se schimbă repede. Prin urmare — oricît ar fi de frumoasă vremea la plecare — ne luăm tot ce trebuie pentru a ne apăra de ploaie, vînt și frig.

● Pentru excursie avem nevoie de un sac impermeabil și încăpător, cu curelele suficient de late pentru a nu tăia umerii și bine ajustate pe corp. În sac nu punem nimic de prisos. Fiecare gram de încărcătură în plus necesită eforturi suplimentare nebănuite, mai ales la urcuș. Să nu uităm acul și ața, cîteva antinevralgice și ceea ce este necesar pentru aplicarea unui pansament curat.

Dr. Al. GHEORGHIU

PEPENII

Sîntem în plin sezon al pepenilor. Despre acest fruct atît de gustos și plăcut se spune îndeobște că ar avea o valoare nutritivă cu totul redusă.

Această părere este greșită și spre marea satisfacție a iubitorilor de pepeni vom încerca să reabilităm în rîndurile de mai jos, valoarea acestui fruct.

Se știe că pepenii conțin mult lichid și o oarecare cantitate de zahăr, în raport cu soiul pepenelui, solul pe care a crescut, modul cum a fost cultivat și timpul cînd a fost culeș.

Cantitatea mare de apă taie setea, mai ales dacă se consumă rece și în plus vine să compenseze pierderea de lichide a organismului în acest sezon. Această reechilibrare a metabolismului apei în organism este de mare însemnătate.

Zahărul (fructoza) dulceții pepenilor, deși nu este în cantitate prea mare, rămîne totuși un factor nutritiv însemnat prin aceea că de obicei nu ne oprim la o singură felie de pepene.

Astfel organismul capătă o importantă sursă suplimentară de energie. Se știe că fructoza se descompune cu ușurință în organism, se asimilează repede și bine și ajută la procurarea energiei necesare activității mușchilor și celorlalte organe.

Mai este încă ceva. Pepenii sînt una din sursele cele mai importante de acid folic.

Acidul folic sau folacina sau vitamina Bc sau cu numele ei mai exact ac'dul pteroilmonoglutaminic, ca orice vitamină este o substanță organică indispensabilă vieții omului. Deși este necesară în cantități foarte mici ea are o importanță uriașă pentru menținerea normală a metabolismului și activității vitale a organismelor vii.

Ceea ce caracterizează rolul acidului folic în organismul animal este importanța sa în producerea sîngelui și în formarea în organism a unei substanțe foarte utile denumită chiolină.

Această substanță previne îngrășarea ficatului și ajută la reglarea metabolismului grăsimilor.

Recent s-a mai dovedit că acidul folic are un rol important și în transformarea în organism a proteinelor din alimente în proteine vii.

De cea mai mare importanță este însă rolul acidului folic în formarea sîngelui. La început cînd a fost descoperită această vitamină, acidul folic, a fost denumită vitamina M, de la maimuță, pentru că cu ajutorul ei au putut fi vindecate maimuțele suferind de o anumită boală a sîngelui caracterizată printr-o scădere a globulelor albe (leucopenie).

Lipsa acidului folic din organism, fie datorită unei alimentații incomplete sau insuficient de variate, fie datorită faptului că organismul nu poate folosi acest factor, fiind bolnav (insuficiență gastro-intestinală sau hepato-pancreatică) duce la anemie.

Acidul folic se găsește în natură în ficat, creier, carne și în anumite zarzavaturi ca: spanacul, mazărea, varza roșie, ca și în mai mică cantitate în cartofi, morcovi și alte legume.

Prin fierbere însă legumele pierd între 70 pînă la 97 la sută acidul folic. Pepenii însă îi consumăm cruzi, de aceea întreaga cantitate de acid folic se păstrează intactă și este folosită pe deplin. Iată de ce pepenii verzi, ca și salatele verzi constituie sursa principală a organismului în acid folic.

Pepenele galben conține o altă vitamină importantă, inosina, care, după cum s-a dovedit experimental, ajută partea mecanică a digestiei întărind funcția motrică a stomacului și intestinelor. De asemenea inosina are proprietatea de a regulariza formarea și depunerea grăsimilor din organism.

Această vitamină a cărei denumire completă chimică este de mezoinozit, se găsește, în afară de pepeni galbeni, în varză, mazăre și alte legume.

După atîtea dovezi privind valoarea pepenilor în alimentația noastră nu ne-ar mai rămîne decît să transmitem invitația: poftă bună.

După cîte se pare însă, o astfel de invitație la pepeni este de prisos, calitățile lor gustative făcîndu-i să se bucure de o apreciere unanimă.

Dr. V. IVANOV

Noi construcții sanitare: Spitalul din Lupeni

Interesant și util de știut

● CHIRURGII sovietici au realizat o nouă mașină de cusut vasele sanguine. Pentru a sutura cele două părți ale unui vas tăiat, acestea sînt trase pe tuburi de calibre asemănătoare și așezate în aparat cap la cap. Mașina de cusut trece apoi la prinderea vaselor cu ajutorul unor agrafe, din metal dur. O sutură care înainte necesita 20 de minute, în prezent se operează în 3 minute și 15 secunde.

● LA UN SPITAL din Londra, un copil care s-a născut mort a fost reanimat după 15 minute de la naștere prin masarea inimii. Nașterea fiind complicată și de lungă durată, copilul s-a născut fără a da nici un semn de viață, fără puls și fără a respira. După utilizarea metodelor obișnuite de reanimare, medicul care asista gravida, a deschis pieptul copilului printr-o incizie rapidă și a început să-i maseze inima cu amîndouă mîinile. La cîteva minute inima a început să bată și nou născut a fost readus la viață.

● UN NOU vaccin antituberculos a fost realizat de un colectiv de medici unguri condus de academicianul Giula Weisfeler. Denumit provizoriu „Bulion 115", noul produs este superior vechiului vaccin B.C.G. și protejează mai bine animalele de experiență, dînd naștere la mai puține îmbolnăviri. În prezent noul vaccin a fost cerut de către cercetătorii din Polonia, Canada și Cehoslovacia.

● GASTROSCOPUL folosit pentru studierea optică a stomacului va fi înlocuit cu un aparat mai perfect și mai bine tolerat de bolnavii cu afecțiuni gastrice. Noul instrument denumit „fibroscop" este alcătuit dintr-un mănunchi de 150.000 fibre de sticlă, uzilate între ele, care la un loc măsoară 1/4 de mm. Fibroscopul este prevăzut cu un sistem optic de observație care culege imaginile transmise de fiecare fibră și de un bec electric pentru iluminare. Spre deosebire de gastroscop, care este rigid și greu de suportat de către bolnavi, fibroscopul este mai subțire, mai flexibil și pătrunde ușor în esofag, stomac, duoden și chiar în partea superioară a intestinului subțire.

● ÎNCORDAREA psihică sau fizică poate provoca căderea părului în proporție de 100 pînă la 1.000 fire pe zi. Căderea părului poate fi provocată de asemenea și de unele medicamente cum sînt produsele anticanceroase sau heparina — substanță anticoagulantă folosită în flebite, infarcte de miocard etc.

● RECENT a fost realizat un nou preparat pentru dizolvarea trombusurilor. Denumit plasmino-ruchinaza activată, noul produs este destinat bolnavilor la care s-a produs astuparea vaselor sanguine prin diferite chiaguri.

● UN SISTEM original de desinfectare a apei a fost pus la punct cu ajutorul unei metode fizice. Apa este trecută deasupra unei bare de argint prin care se scurge un curent electric. În soluție, prin disociere electrolitică, se obține o concentrație mare de ioni de argint care au o acțiune bactericidă. Noul procedeu este ieftin și poate fi folosit în industria alimentară, la fabricarea gheții, în bazinele de înot, eleștee și chiar de către turiști în deplasare.

● TRATÎND diferite semințe prin radiații radioactive, cîțiva cercetători au obținut modificări deosebite în creșterea plantelor. În urma experiențelor efectuate ei au obținut ridichi de lună de culoare albastră, pătlăgele roșii de diferite calități și forme și flori cu aspect neobișnuit. Felul mutațiilor nu se poate prevedea dinainte. S-a putut constata însă că razele gamma emise de elementele radioactive accelerează procesele vitale de 2—3.000 ori.

Actualități medicale

Nivalinul în tratamentul paraliziilor

Institutul chimic-farmaceutic din R.P. Bulgaria a sintetizat un produs eficace în tratamentul paraliziilor (în special al feței). Noul produs numit „Nivalin" se bucură de aprecierea tuturor neurologilor.

Merele în tratamentul arteriosclerozei

Institutul terapeutic din Moscova a experimentat acțiunea merelor asupra arteriosclerozei, obținînd rezultate favorabile. Bolnavii de arterioscleroză fac cîte o cură de mere de 3 zile, mîncînd zilnic 1½ kg mere. După tratament starea generală a bolnavilor se îmbunătățește considerabil.

Polizaharidul C-16 în tratamentul ulcerului

Medicii francezi au introdus un nou medicament în tratamentul ulcerului gastric și duodenal. Noul produs, polizaharidul C-16 suprimă durerile într-un interval de 1—6 zile și este eficace și în formele neinfluențate de celelalte tratamente antiulceroase.

Durabolinul în tratamentul tulburărilor de creștere

Cercetătorii maghiari au tratat cu succes copii cu tulburări de creștere folosind noul preparat „Durabolin". Durabolinul influențează în egală măsură atît creșterea în înălțime a copiilor cît și creșterea lor în greutate.

Porumbeii și ornitoza

Cine nu iubește porumbeii?! — una din cele mai frumoase și liniștite păsări din lume. Așa se și explică de ce porumbelul alb a fost ales ca simbol al păcii.

Porumbeii sînt crescuți pe lîngă multe case, pe lîngă școli și palate ale pionierilor.

Din nefericire însă nu întotdeauna li se dă îngrijirea corespunzătoare. De aceea, porumbeii ca și alte păsări se pot îmbolnăvi. De una din bolile porumbeilor, ornitoza, vorbesc rîndurile de mai jos.

Ornitoza (de la cuvîntul grecesc ornito-pasăre) este o infecție virotică a păsărilor ce se poate transmite omului, îmbolnăvindu-l.

Boala a fost descoperită în Elveția, în 1879, de către cercetătorul Ritter, la papagalii aduși din Hamburg. Ea a fost denumită atunci psittacoză, crezîndu-se că de această boală ar suferi numai papagalii. În 1933 însă s-a constatat că această infecție virotică se întîlnește și la alte păsări: canari, rațe, curcani și altele.

Porumbelul bolnav de ornitoză își pierde vioiciunea naturală, este somnolent, se strînge într-un colț al porumbarului, are penele zburlite, ochii închiși, respirația îngreuiată. Uneori din nări i se scurge o secreție sau are scaune dese. În ambele cazuri acestea sînt pline de virusuri care răspîndite prin aer se pot transmite oamenilor.

În cazul unei astfel de îmbolnăviri porumbelul trebuie dus la medicul veterinar pentru a fi salvat și pentru a împiedica transmiterea infecției.

Este clar de ce copiii trebuie dezvățați de obiceiul prost de a lua în gură ciocul porumbelului.

La om boala se declară cam la 10 zile (cîteodată la o săptămînă) de la infecție. Deobicei începutul bolii este brusc cu frisoane, temperatură mare, dureri de cap puternice, herpes, oboseală și stare generală proastă — ca în orice boală infecțioasă. Adesea se poate confunda cu o gripă, mai ales că, de cele mai multe ori, infecția virotică trece la plămîni dînd un anumit fel de pneumonie virotică.

În formele grave de boală, respirația este accelerată, bolnavul se învinețește, pulsul este foarte viu, tensiunea arterială scade mult și poate apare chiar starea de colaps.

Deseori boala este însoțită de următoarele manifestări nervoase: insomnie, depresiune alternînd cu delir violent, ca în tifos exantematic.

Uneori manifestările digestive sînt cele predominante: lipsa de poftă de mîncare, grețuri și vărsături, constipație sau diaree.

Chiar dacă boala nu a avut o formă dintre cele mai grave pot apare complicații ca miocardita, parotidita, otita, supurații pulmonare și dilatații bronșice.

Prezentarea la medic este obligatorie. De precocitatea cu care se aplică tratamentul (cu unele antibiotice) depinde și evoluția bolii.

Mai ușor este însă să prevenim îmbolnăvirea. Pentru aceasta se cere o îngrijire atentă și strict igienică a păsărilor și folosirea măsurilor de protecție individuală de către persoanele ce se ocupă de îngrijirea acestor păsări.

Porumbelul trebuie întreținut curat. Cei ce se ocupă cu îngrijirea porumbeilor (ca și a altor păsări) trebuie să facă curățenie îmbrăcați în halat, iar după curățenie să se spele bine pe mîini.

Copiii mici, sub vîrsta școlară, nu trebuie lăsați să se ocupe de creșterea porumbeilor. Această îndeletnicire interesantă nu poate fi efectuată decît începînd cu vîrsta școlară și după o prealabilă instruire igienică corespunzătoare, din partea adulților.

Dr. I. V.

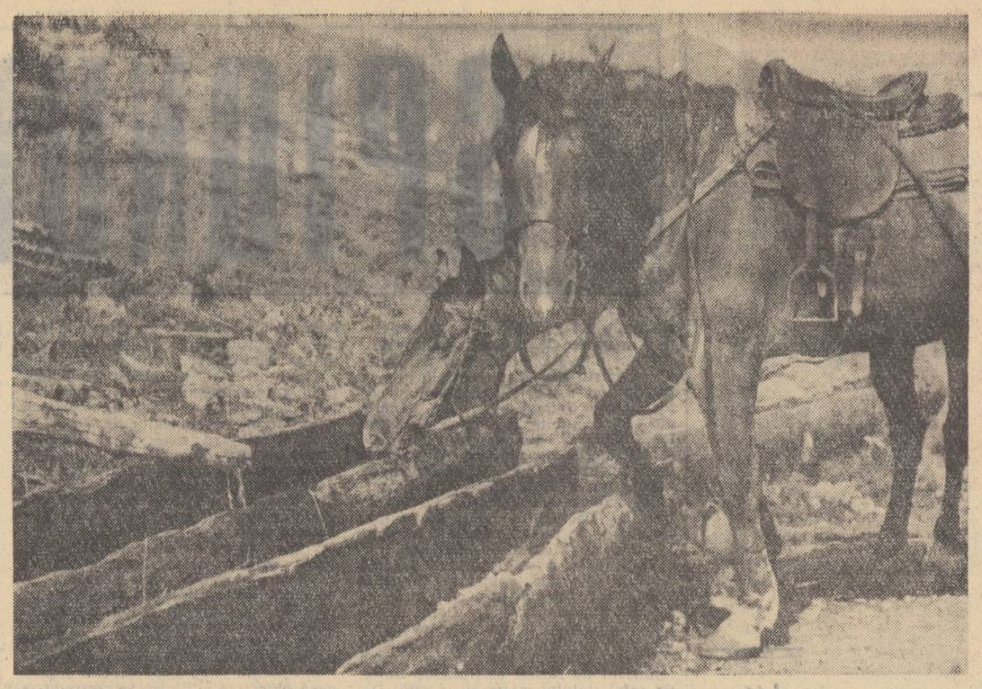

Spre Diham — la Izvorul de munte

Fotografia: Mircea FARIA

Tehnica în ajutorul muzicii

(Urmare din pag. 1-a)

să se piardă, s-o rețină pentru a putea s-o mai asculte odată. Un prim mijloc de a înregistra muzica au fost notele. Dar pentru a le transpune din nou în melodie, era nevoie de un interpret și nu fiecare admirator al muzei Euterpe știa să minuiască un instrument muzical. O revoluție în acest domeniu l-a constituit inventarea fonografului de către Thomas Alva Edison.

De data aceasta, sunetele erau înregistrate pe placă și redate cu ajutorul membranei și acului. Muzica era acum la îndemîna oricui și concertele preferate puteau fi ascultate în tihna căminului.

În jumătatea de veac care a urmat, fonograful a cunoscut perfecționări uluitoare: cutia cu pilnia cît o ureche de elefant s-a micșorat, aparatul a fost electrificat devenind pic-up, i s-au atașat dispozitive automate de schimbare a discurilor și membrane ultrasensibile din cristale piezoelectrice, iar pe un singur disc de tip micronil se putea asculta o simfonie beethoveniană de la început și pînă la sfîrșit.

Au apărut magnetofoanele care ușurează și mai mult „păstrarea" muzicii. Benzi înguste de masă plastică, ușor de păstrat, rețin comorile cele mai de preț ale artei interpretative și le răspîndesc apoi în rîndurile milioanelor și milioanelor de amatori.

Necazurile compozitorilor

Un singur lucru nu s-a schimbat de veacuri: munca compozitorului. Folosind instrumentul său preferat, el compune melodia, o transcrie pe portativ și o înmînează interpretului care o transmite ascultătorilor. Nici fonograful, nici pic-upul și nici magnetofonul nu au schimbat munca compozitorului.

Cîți compozitori n-au visat să poată asculta, în timpul creației, fragmente ale compoziției lor, cîntate la diferite instrumente sau de o formație orchestrală? Cîți nu și-ar fi dorit ca notele așternute pe hîrtie să prindă dintr-odată glas și să răsune prin încăpere cu întreaga lor amploare? Un vis? Desigur! Dar tehnica sovietică a făcut ca el să devină realitate.

Sintetizatorul ANS

Inginerul Evghenie Mursin din Moscova a inventat, după o muncă de două decenii, un „sintetizator", care, fără intermediul vreunui instrument muzical și fără interpret, este în stare să „cînte" orice compoziție la orice instrument. E nevoie doar de un compozitor care să-și fi însușit tehnica înregistrării.

Mursin și-a botezat aparatul electronic ANS, folosind inițialele compozitorului său preferat, A. N. Skriabin.

Să vedem cum funcționează aparatul!

Pe un pupitru se află, în locul hîrtiei cu portative, o placă acoperită cu un strat de culoare închisă. Pe acest strat, compozitorul „zgîrie" semnele care atunci, cînd plasa de sticlă este introdusă în „sintetizator" se transformă în sunete. Corespunzător cu intensitatea, desimea sau lățimea „notelor" gravate, răsună trilurile gingașe ale flautului sau acordurile majestuoase ale orgei. Manete și pedale încetinesc sau accelerează după dorință ritmul.

S-a înfăptuit astfel un lucru care pentru orice compozitor era de domeniul fanteziei: aplicare nelimitată a concepției proprii asupra interpretării operei.

Pe deasupra, creatorul poate introduce pasaje care depășesc limitele tehnicii interpretative ca și o nesfîrșită varietate de sunete, căci fiecare octavă a acestui instrument electronic are, în locul celor 12 intervale... 72! Cu ajutorul lor, printr-o îmbinare a semnelor gravate pe placa de sticlă, pot fi create sunete de o frumusețe nemaiauzită.

Aparatul urmează să intre în curînd în producție de serie, spre a fi la îndemîna unui număr cît mai mare de compozitori.

Nu va trece prea multă vreme și în marile noastre săli de concerte vor răsuna acordurile unor simfonii, care vor reda nemijlocit frămîntările și simțămintele creatorilor lor.

Radu NOR

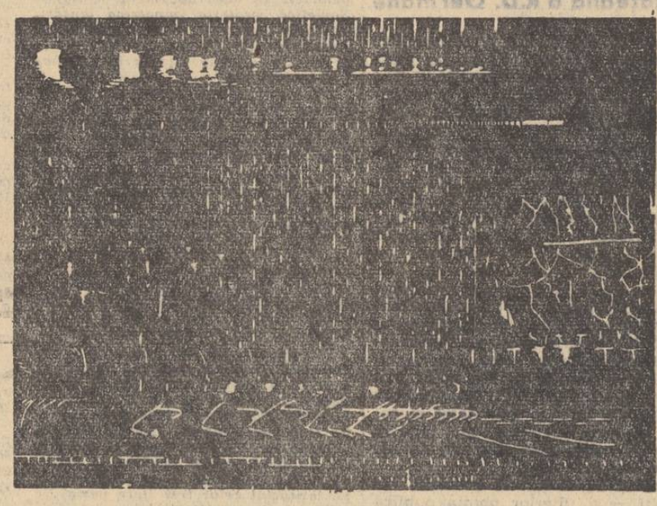

● partitură „gravată de compozitor" care este transpusă electronic pe o bandă de magnetofon.

Mustațologia

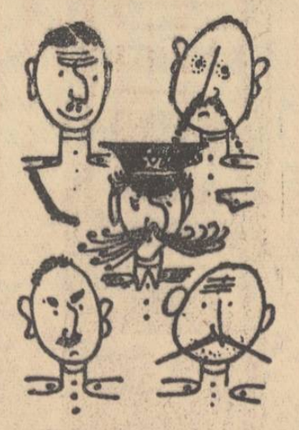

Medicul militar maior dr. Geoffry Peaberdy, specialist psihiatru, a publicat o lucrare la baza căreia stă îndelungata sa experiență de lucru în cadrul comisiilor pentru selecționarea profesională a ofițerilor armatei britanice. Trebuie să recunoaștem că doctorul Peaberdy are „merite" indiscutabile: problema pe care a pus-o și pe care a „rezolvat-o", apare pentru prima oară în știința mondială. Este problema... legăturii dintre forma și calitatea mustăților și calitățile combative și militar-administrative ale ofițerilor! Așa cum îi stă bine unui adevărat om de știință, cum se pretinde, dr. Peaberdy a început cu clasificarea mustăților, stabilind și cinci forme principale (perie, în furculiță etc.).

Concluziile specialistului cu privire la mustăți și purtătorii lor, sînt limpezi și categorice: cei mai buni ofițeri ajung fără îndoială, cei care au mustăți dese, mai ales dacă sînt și stufoase. Tot atît de neîndoios este că posesorii unor mustăți-perie nu au calitățile necesare pentru a face parte din corpul de ofițeri.

Cel mai nostim din toată această relatare ni se pare faptul că „lucrarea" medicului militar Peaberdy nu poate constitui o bază pentru aprecierea calităților ale însuși autorului ei. Căci, să vedeți ăv., maiorul Peaberdy nu face parte din nici una din categoriile stabilite de el. El își... rade mustața.

Mut ca peștele

Un proverb învechit pare să fie „mut ca peștele". În ultimul timp, ihtiologii și fizicienii au stabilit cu precizie că peștii emit diferite sunete — așa-numitele zgomote biogene.

Experiențe interesante a efectuat în această privință expediția condusă de italianul Holco Cvilici, în vara anului 1952. Timp îndelungat, cercetătorii considerau drept enigmă o comportare a rechinilor, și anume: cum știau ei să apară la numai cîteva secunde în locul unde se află un pește ucis? Nu puteau vedea la distanță mare, întrucît transparența apei era foarte neînsemnată. Nu puteau nici „să

simtă" miros de sînge, întrucît mirosul nu se răspîndește cu repeziciune în mediul apos și la mari distanțe.

Rămînea în vigoare o singură presupunere, anume că rechinii aud „gemetele" peștilor răniți. Curînd oamenii de știință s-au convins de fusteța presupunerilor lor. Unul din participanții expediției subacvatice, aflîndu-se la adîncime de 12 metri, a văzut pe neașteptate șase pești mari — thoni, cîntărind fiecare aproximativ 50 de kg., care se îndreptau spre el. Pentru a respinge o lovitură, el a ridicat arma. Speriați, peștii au sărit, s-au întors degrabă și au început să se îndepărteze, așa cum ar fi făcut în locul lor peștii răniți. Cîteva clipe mai tîrziu, în acest loc au apărut trei rechini. Era limpede că rechinii auziseră „strigătul" peștilor speriați.

Cancerul nu este boală molipsitoare!

După descoperirea sulfamidelor, a antibioticelor și a altor medicamente, bolile infecțioase și-au pierdut din importanța lor, vîrsta medie a crescut simțitor și s-au schimbat raporturile dintre diverse cauze care produc decesele. În prezent, în țările civilizate principalul factor de mortalitate îl constituie bolile inimii și ale vaselor sanguine, care cauzează 40—50 la sută din mortalitatea generală, iar pe locul doi se situează cancerul, cu un procentaj de 17—20.

Cu totul în afara problemei, dar din motive de interes general, ținem să subliniem că a treia cauză de mortalitate, luată în ordinea procentajului, sînt accidentele de circulație, „distracții" etc., pe scurt așa numita „moarte prin violență".

În zilele noastre este foarte firesc ca tot mai mulți oameni să-și pună întrebarea dacă boala canceroasă este sau nu molipsitoare.

Cancerul nu este în mod practic o boală infecțioasă

Specialiștii, în marea lor majoritate, nu consideră cancerul o boală infecțioasă și una dintre dovezile pe care aceștia o aduc, este tocmai faptul că, deși lucrează de zeci de ani în acest domeniu, nu se molipsesc de cancer.

Totuși, un răspuns mai exact și mai complet la această problemă și care să includă și extrem de rarele excepții care se întîlnesc cu totul accidental, este ceva mai pretențios.

Experiențele efectuate pe voluntari au arătat că boala canceroasă nu este infecțioasă, chiar atunci cînd se încearcă să se transmită direct. Excepție au făcut unele cazuri de voluntari care sufereau dinainte de cancer.

Există însă și alte constatări, care sînt de asemenea luate din practică și care s-ar părea că infirmă concluziile trase din experiența cu voluntarii. Se știe de pildă că frecvența în cancerul de plămîni prezintă o mare creștere sau că există familii caracterizate printr-un procentaj exagerat de crescut de îmbolnăviri.

Pentru a înțelege mai bine explicația care se dă acestor din urmă două constatări, este necesar să cunoaștem cîteva date despre natura și factorii care pot declanșa boala canceroasă.

Cancerul este caracterizat prin existența în organismul viețuitoarei respective a unor țesuturi alcătuite din celule, care se dezvoltă anarhic și care distrug celulele țesuturilor sănătoase. Celulele canceroase nu diferă însă prea mult, în ceea ce privește biochimismul lor (reacțiile chimice din care constă activitatea vitală), de celulele organismului gazdă. Acesta este motivul pentru care este greu de găsit o medicamentație selectivă în cancer și, în același timp, motivul pentru care organismul tolerează țesuturile canceroase și găsește mai greu mijloace de a reacționa și de a lupta față de ele.

Cancerizarea prin inducție

Celulele canceroase se pot obține din celule sănătoase, dacă asupra celulelor sănătoase acționează anumite radiații purtătoare de energii mari (radiații Roentgen, radiații gama etc.), în doze mai ridicate, dacă acționează anumite substanțe sau anumiți virusi. Privite la microscop, celulele canceroase se deosebesc de celulele țesutului sănătos din care provin, prin faptul că au forme monstruoase, uneori cu nuclei mult mai mari și prezintă tulburări apreciabile în procesul de diviziune celulară.

Obținerea cancerizării cu radiații, substanțe sau virusi — numită și cancerizare prin inducție — necesită o perioadă de timp, „perioada de latență". Perioada de latență diferă mai puțin în funcție de cantitatea agentului cancerigen, cît mai ales diferă în raport cu specia animalului de experiență. Radiațiile, substanțele și anumiți virusi de dimensiuni foarte mici (de ordinul milimicronilor), produc lent fenomenul de cancerizare, în timp ce unii virusi, de dimensiuni relativ mai mari (aceștia măsoară zeci de milimicroni), pot determina foarte rapid apariția cancerului. Pentru prima categorie de agenți de cancerizare, perioada de latență este pe sobolani între cîteva luni și doi ani, la cîini de 5—6 ani, iar la oameni atinge chiar zeci de ani. Se cunosc cazuri de muncitori în Germania, este adevărat foarte puține, aproape unice, care au lucrat în industria unor substanțe cancerigene și care au făcut o formă specială de cancer la vezică, după foarte mulți ani de la schimbarea profesiunii și a locului de muncă.

Uneori substanțele cancerigene pot fi produse chiar de organismul omului, în urma unor deranjări a proceselor chimice vitale. Aceste deranjări, numite și deranjări metabolice, se pot transmite ereditar și pot determina, la o anumită vîrstă, apariția cancerului la urmași. Unele dereglări metabolice, dacă sînt tratate din vreme, pot fi remediate și apariția bolii canceroase poate fi evitată.

Pînă în prezent, cu excepția leucemiilor, la om nu se cunosc forme de cancer produse de virusi, spre deosebire de animale, unde se cunosc numeroase forme de cancer care au o etiologie virotică dovedită experimental. Inframicrobiologii sînt chiar de părere că radiațiile, substanțele și unii virusi care prezintă perioadă lungă de latență, ar determina în mod indirect cancerizarea, activînd alți virusi, care există în mod curent în țesuturi și care, sub acțiunea acestor agenți, trec în forme virulente patogene.

Cancerizarea prin grefare de țesut canceros

O altă cale de cancerizare a animalelor este transplantarea (grefarea) de celule sau de țesut canceros. Grefele nu prind decît în cadrul aceleiași specii și nu se poate în acest mod transmite un cancer de la șoarece la iepure sau la om. Prin grefă se realizează o cancerizare rapidă a animalelor de experiență, nefiind nevoie de perioada de latență. Pur și simplu celulele canceroase grefate se înmulțesc fiind într-un mediu biochimic care le convine. Experiențele efectuate pe animale au arătat că grefele de țesut canceros, efectuate pe specii diferite, pot totuși să prindă, dacă animalelor respective li s-a distrus capacitatea de a produce substanțe de apărare (anticorpi). Aceasta se realizează prin iradierea totală a animalelor sau prin administrarea de cantități mari de cortizon. În felul acesta este distrusă capacitatea limfocitelor tinere de a produce anticorpi în cantitate suficientă și țesutul canceros grefat se dezvoltă nestingherit, determinînd cancerizarea. Se deduce de aici că organismele pot deveni receptive la cancer dacă posedă o capacitate de apărare scăzută.

În toată lumea sînt semnalate în literatura de specialitate două-trei cazuri de medici cărora, în timpul unor operații chirurgicale, li s-a perforat mănușa și prin venirea în contact direct cu sîngele și țesuturile canceroase ale bolnavilor, au contractat cancer. Trebuie menționat că literatura se referă în special la o formă de cancer ganglionar, numit boala lui Hodgkin. În cazurile acestor medici urmările nu au fost grave, deoarece măsurile de tratament au fost luate într-o fază inițială, înainte ca boala să se extindă. Merită subliniat că procentajul îmbolnăvirilor printre salariații institutelor și clinicilor oncologice este uneori chiar mai mic decît procentajul obișnuit de îmbolnăviri. Nu vrem prin cele de mai sus să aducem un argument în favoarea imunizării în cancer, deși numeroase experiențe arată că aceasta este un lucru real.

În ceea ce privește creșterea frecvenței cancerului de plămîni, ea este atribuită intensificării vieții moderne, care determină vicierea aerului cu cantități crescute de substanțe cancerigene. Frecvența crescută de îmbolnăviri în cadrul unor familii, se datorește în special faptului că anumite dereglări și insuficiențe ale proceselor vitale se transmit ereditar.

La bolnavii de cancer se constată capacitatea de apărare imunologică atît de slăbită, încît la aceștia reușesc pînă și grefele de piele de la alte persoane, grefe care în mod normal nu prind decît dacă sînt efectuate cu piele ce provine de la individ însăși sau de la un frate gemen.

Concluzii

Boala canceroasă nu este o boală molipsitoare, fapt confirmat prin experiențele efectuate pe voluntari. Organismul uman nu poate contracta boala decît numai în anumite condiții și anume dacă agentul cancerigen a acționat în mod intens și repetat și dacă este distrusă capacitatea imunologică a organismului, fapt întîlnit mai frecvent la organismele slăbite și care prezintă deficiențe metabolice, în special dereglări neurohormonale cauzate de o vîrstă mai avansată sau din alte motive.

Gh. CIUȘTEA
cercetător principal
la Institutul oncologic-București

SPORT

Un mare eveniment sportiv

Campionatele internaționale de atletism ale R. P. R.

Campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. s-au bucurat, de-a lungul anilor, de participarea unor concurenți ale căror nume și performanțe fac parte din însăși istoria atletismului. Mulți dintre ei pot fi găsiți pe tablourile de onoare ale campionilor și recordmanilor mondiali olimpici, europeni. Din lunga listă a acestora să reamintim pe: Kut, Zatopek, Sidlo, Krivonosov, Bob Gutowski, Parry O'Brien, Consolini, Rozsavölgyi, R. Șavlakadze, Moens, Ter Ovanesian, V. Țibulenko, Daniel-sen, Skobla, Iolanda Balaș, Nina Dumbatze, Nina Ponomareva, Elvira Ozolina, Nina Otkalenko, Fani Blankers-Köln, Alexandra Ciudina, Cen Fen-iun etc. In ambianța stadionului Republicii, cu excelentele lui instalații și prin valoroasele companii asigurate, campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. au adus curent rezultate de răsunet în lumea atletismului mondial, creîndu-și astfel un renume pe drept meritat. N-a surprins, de aceea, pe nimeni că în 1960, ediția a XII-a a acestor campionate, desfășurată între 4-6 iunie, a fost o veritabilă repetiție la Campionatele internaționale de atletism ale Jocurilor Olimpice ce-au urmat, în august la Roma.

Sare Iolanda Balaș

„Ar fi meritat să vii chiar de la capătul pămîntului"

Am văzut atunci recorduri naționale europene și mondiale, acestea din urmă avînd realizatoarele în excelentele atlete Iolanda Balaș (săritura în înălțime) și Elvira Ozolina (suliță).

Ziaristul italian Luigi Mangoni, de la „Studio" din Bologna, a declarat atunci, printre altele: *„Ar fi meritat să vii la București chiar de la capătul pămîntului, ca să poți asista la doborîrea a două recorduri mondiale".*

„Repetiția" de la București a fost apoi strălucit confirmată la Roma, unde proaspetele recordmene mondiale Iolanda Balaș și Elvira Ozolina au cîștigat cu ușurință titlurile olimpice respective, lor alăturîndu-se și Viktor Țibulenko care, dacă la București a ocupat numai locul doi la aruncarea suliței (bărbați), la Roma a reușit să urce pe podiumul învingătorilor în această probă.

Am făcut această sumară trecere în revistă a cîtorva campioni și date legate de campionatele internaționale de atletism pentru a arăta, încă odată, de ce ele se păstrează atît de vii în amintirile (plăcute) ale concurenților ce s-au înfruntat pe pista și gazonul stadionului Republicii. La ediția din 1960, de pildă, discobolul maghiar Ferenc Klics, sărbătorise a noua participare — victorioasă — la această competiție. Și chiar dacă el n-a reușit ceea ce și-a dorit atunci (să-și încheie cariera atletică cu o a zecea participare la aceste campionate), fără îndoială că el, ca și atîția alți mari campioni, păstrează amintiri de neșters de la această competiție, în care performanțele lor, numele lor, au fost aplaudate cu căldură și simpatie de zeci de mii de spectatori, exigenți dar și generoși în răsplata lor.

Pe linia tradiției

Astăzi și mîine se vor desfășura în București, pe stadionul Republicii, întrecerile celei de-a XIII-a ediții a campionatelor internaționale de atletism.

Răsfoind listele concurenților anunțați din numeroase țări pot fi găsite, din nou, printre participanți nume proeminente din atletism, cum sînt — printre alții: Kim Buhantev (57,05 la disc) și colegii lui, din lotul atleților sovietici, Grigorii Taran, pînă de curînd recordmanul mondial al probei de 3000 m. obstacole, Jurii Bakarinov (ciocan), Janis Krasovskis (prăjină), campionii francezi Michel Maquet (suliță) și Pierre William (triplu salt), ungurii Istvan Rozsavölgyi (1500 m, — fost recordman mondial), Iosif Szeceny (disc) și Vilmos Varju (greutate), recordmanul polonez Alfred Sosgornik (greutate), recordmanii italieni Salvatore Morale (400 m. garduri) și Nereo Svara (110 m. garduri), cehoslovacii Vilem Mandlik (100 m. și 200 m). și Zdenek Cihak (disc), olandezele Gerda Kraan (800 m.) și Joka Bigleveld (lungime), polonezele Jaroslawa Joszwiakoroska-Biedova (înălțime — locul II la J.O. de la Roma) și Kazimera Rykowska (disc), discobola Doris Müller (R.D.G.), alături de care se vor alinia cei mai buni atleți și atlete ale țării noastre în frunte cu maestra emerită a sportului Iolanda Balaș, Maria Diaconescu (suliță), Cornel Porumb (înălțime), C. Grecescu (10.000 m), Florica Grecescu (400 și 800 m), Zoltan Vamoș (1500 m), Andrei Barabaș (5000 m) etc.

Întrecerile ce le vor prilejui e posibil să aducă noi recorduri, pe linia tradiției acestor campionate, în care (tot ca o tradiție) și concurenți mai puțin cunoscuți reușesc prin performanțele realizate să atragă atenția asupra lor. Așa cum cîndva a reușit, de pildă, concurînd alături de marele Emil Zatopek, un tînăr marinar sovietic, al cărui nume pînă atunci abia depășise anonimatul — Vladimir Kut, cel ce-a devenit apoi o glorie a atletismului mondial.

I. BOCIOACA

Programul întrecerilor

ZIUA I

17.30: Festivitatea de deschidere; 18.00: 110 m garduri (serii), prăjină, lungime, femei și disc femei; 18.15: 400 m bărbați (serii); 18.30: 100 m femei (serii); 18.45: 100 m bărbați (serii); 18.55: suliță femei; 19.00: 110 m garduri (finală); 19.10: 800 m femei, greutate femei; 19.25: 100 m femei (finală); 19.35: 100 m bărbați (finală); 19.45: 400 m bărbați (finală), înălțime bărbați; 19.55: 5.000 m, triplu salt; 20.15: 800 m bărbați, disc bărbați; 20.25: 3.000 m obstacole; 20.40: 4×100 m bărbați; 20.50: 4×400 m bărbați.

ZIUA a II-A

17,30: 20 km marș (plecare); 18,00: 400 m garduri (serii), ciocan; 18,15: 200 m femei (serii), lungime bărbați; 18,30: 200 m bărbați (serii), greutate bărbați; 18,45: 80 m garduri (serii); 19,00: 400 m femei (serii), suliță bărbați; 19,15: 200 m femei (finală), înălțime femei; 19,25: 200 m bărbați (finală); 19,35: 80 m garduri (finală) 19,45: 400 m garduri (finală); 19,55: 1.500 m; 20,10: 10.000 m; 20,30: 4x100 m femei: 20,55: Festivitatea de închidere.

Mozaic

● **CHARLES DUMAS**, cunoscut atlet american la săritura în înălțime a trecut, de cîtva timp, la profesionism... El a semnat un contract cu... o echipă de fotbal din San Diego.

● **ÎN BELGIA**, cu prilejul unui campionat național de decatlon s-a vîndut... un singur bilet. Precizăm că stadionul din Bruxelles are 70.000 de locuri în tribunele sale.

● **SPORTUL** în Ghana ia o tot mai mare dezvoltare. Nu de mult a avut loc în orașul Lagos un concurs de atletism între echipa țării gazde și echipa Nigeriei. Cu acest prilej Abdul Amur a alergat 200 m plat în 20,7 sec.

● **ÎN R. F. GERMANĂ** numărul spectatorilor la meciurile de fotbal scade continuu. În sezonul fotbalistic 1958/59 au participat 807.000 spectatori, în sezonul 1959/60 — 660.000 și în sezonul 1960/61 — 482.000 spectatori. În medie la fiecare meci participă doar... 3570 spectatori.

● **CEL MAI** în vîrstă campion olimpic care este încă în viață, belgianul Van Innis a împlinit de curînd 93 de ani. În anul 1920, cu prilejul desfășurării Jocurilor Olimpice de la Anvers el a cucerit două medalii de aur în probele de tir. Van Innis iubește și acum sportul lui preferat și chiar dacă nu mai participă la campionatele mondiale, poate fi văzut deseori trăgînd pe poligonul de tir.

„Ochii au început să mă lase — a declarat el. Ah, dacă aș mai avea din nou... 80 de ani!

● **RECORDMANUL** lumii de înot în proba de 200 m. liber, japonezul Iamanaka a primit oferta de a juca într-un film artistic rolul unui marinar. Citind scenariul filmului Iamanaka a aflat că trebuie să sară de pe bordul navei și să înoate pentru a salva un naufragiat. Tocmai acest lucru l-a determinat pe Iamanaka să refuze oferta. „Eu nu înot în apă tulbure" — a spus el.

● **UN FAPT RAR** în istoria ciclismului s-a petrecut în etapa a șasea a ultimei ediții a Turului Angliei. Cicliștii spanioli J. Uribezubia și V. Uriona evadaseră și aveau cîteva minute avans cînd... s-au rătăcit și au luat-o pe un drum greșit. Cu ajutorul unei mașini speciale trimisă în urmărirea lor de organizatori ei s-au înapoiat în mijlocul plutonului, au reușit o nouă evadare și cu aproximativ 4 km. înaintea sosirii s-au... rătăcit pentru a doua oară.

Pilule pentru... calmarea spectatorilor

Orașul Valhao din Portugalia, a fost mult timp teatrul a numeroase dezordini cu prilejul disputării meciurilor de fotbal. Bătăile pe teren provocate de spectatorii nervoși dădeau în repetate rînduri de lucru poliției. Federația portugheză de fotbal a amenințat chiar cu interzicerea desfășurării meciurilor pe terenurile din acest oraș. Bine înțeles, nici una din aceste măsuri nu a avut succes.

Și totuși, în momentul de față spectatorii meciurilor de fotbal din Valhao s-au liniștit. Acest lucru se datorează ideii organizatorilor de a obliga pe fiecare spectator să cumpere odată cu biletul de intrare și o cutiuță conținînd trei... pastile pentru calmarea nervilor.

Cei mai fericiți dintre toți au fost însă vînzătorii de răcoritoare din incinta stadioanelor. Într-adevăr, ei au început să facă afaceri strălucite, deoarece majoritatea spectatorilor nu puteau lua pastilele fără... lichid.

De pe tușă

Jucătorii Petrolului au dovedit o bună pregătire în meciul cu C.C.A.

Jocul care îl făcură
Publicul nu a surprins.
Pe o astfel de căldură
Și Petrolul s-a... aprins.

Studenții timișoreni n-au insistat la poarta lui Dinamo Bacău.

Cum la cursuri vă-ngrijiți
Să vă-nscrieți ca studenți,
Și la meci puteați să fiți
La... înscriere atenți.

Metalul Tîrgoviște a făcut un joc frumos în fața echipei U.T.A.

Iată principalul
Care se și știe:
A jucat Metalul
O... bijuterie.

C.C.A. s-a prezentat sub orice critică la meciul cu Petrolul.

Orice fel de comentarii
Nu-și au rost, căci se observă:
Cu Petrolul, militarii
Se țin ră în... rezervă.

V. D. POPA

Basebal-ul în „pericol"

Ce este basebal-ul?. Un sport foarte larg răspîndit în Statele Unite, Canada și țările Americii Latine. Așa cum pe continentul european copiii de pe stradă obișnuiesc să se joace cu mingea de fotbal, în S.U.A. primii pași în sport ai băieților sînt indisolubil legați de basebal.

S-ar părea că în basebal-ul american toate lucrurile merg bine. Eroare gravă! Înalții funcționari ai Departamentului

de Stat au descoperit recent că basebal-ul este... amenințat de „pericolul comunismului". Nu vă vine să credeți acest lucru? Iată dovada, așa cum a fost relatată de ziarul cuban „Boemia".

Institutul național cuban pentru sport a editat anul acesta cartea „Bazele basebal-ului". Așa cum arată și titlul, lucrarea urmărește să prezinte regulamentul și să popularizeze acest sport în rîndurile tineretului cuban. Invitați să participe la campionatele organizate în Costa Rica jucătorii cubani de basebal au adus cu ei mai multe exemplare din această carte pentru a le oferi în dar sportivilor din celelalte țări latino-americane. Atunci a intervenit însă Departamentul de Stat al S.U.A. In urma presiunilor exercitate de diplomații americani toate exemplarele cărții au fost confiscate. Motivul? „Bazele basebal-ului" este considerată drept... „literatură comunistă" și, în consecință, difuzarea ei în Costa Rica este interzisă.

„Supervigilenții" cenzori ai Departamentului de Stat — scrie în legătură cu aceasta ziarul cuban „Boemia" — au ridicat un monument al propriei lor prostii. In basebal sînt 71 de reguli. Una dintre ele spune: terenul de joc trebuie astfel amenajat încît soarele să nu jeneze ochii jucătorului atunci cînd primește mingea. Jocul pe care-l desfășoară funcționarii Departamentului de Stat nu are însă reguli. Orbiți de ură față de libertatea Cubei jucătorii din Washington agită din nou „războiul rece". Dar de data aceasta scorul nu va fi în favoarea lor".

Nu este prea mult?

Pur și simplu amețit de febra transferurilor în schimbul unor sume uriașe care a cuprins în ultima vreme lumea fotbalului profesionist din Occident tînărul jucător elvețian Willy Suter și-a oferit la rîndul lui serviciile patronilor micului club F. C. Nyon. La antrenamentul preliminar Suter nu a arătat că posedă calități extraordinare așa încît, conducătorii clubului s-au arătat extrem de mirați cînd au aflat că pentru acest transfer el cere nu mai puțin de 40.000 de franci.

„Nu este prea mult?" — l-a întrebat unul din conducătorii clubului pe Suter.

„Cum prea mult — a răspuns el. Di Stefano valorează cel puțin 400.000 de franci și chiar de 10 ori mai prost decît spaniolul nu joc eu!"

Uu deziderat al iubitorilor voleiului

Calitatea jocului prestat în țara noastră este unanim recunoscută pe plan mondial. Rezultatele obținute de reprezentativele țării la „mondiale", „europene" și alte competiții internaționale, ca și succesul repurtat de echipa clubului Rapid în finala „Cupei campionilor europeni" sînt binecunoscute pe plan mondial.

Față de tendința continuă a antrenorilor și jucătorilor de a găsi metode tot mai perfecționate care să corespundă cerințelor voleiului modern, federația internațională a revizuit în decursul anilor regulamentul acestui joc, stabilind noi reguli care să corespundă creșterii gradului de tehnicitate atins de voleiul mondial și să facă ca noilor mijloace aplicate în competițiile oficiale să li se creeze textele legale corespunzătoare.

Așa se face că regulamentul de volei a suferit într-un timp relativ scurt, numeroase modificări de structură, prin care nu s-a făcut altceva decît să se legifereze o stare de lucruri, deoarece evoluția voleiului depășise regulile învechite care nu mai corespundeau jocului modern practicat.

Mai continuă însă să existe unele reguli care duc la frînarea dezvoltării voleiului, a creșterii nivelului său tehnic. Una dintre aceste reguli este aceea a „trecerii mîinilor peste fileu" pentru care regulamentul de joc prevede a se acorda un punct pierdut sau schimbare de serviciu echipei al cărei jucător a trecut mîinile peste fileu, fie pentru a bloca, fie pentru a lovi mingea care vine din spațiul propriu sau din cel al echipei din fața sa.

Mult timp controversată, problema aceasta continuă să constituie încă obiectul principal al dezbaterilor în rîndul jucătorilor, antrenorilor, specialiștilor și chiar spectatorilor. Mai mult decît atît, nu rareori se constată că însiși arbitrii înclină să considere tolerabilă „greșala" trecerii mîinilor peste fileu, interpretînd mai larg această „încălcare" a literei regulamentului.

Este de la început de subliniat faptul că elementul subiectivist al interpretării legat de multe ori de imperfecțiunea constatării abaterii comise, creează suspiciuni în masa spectatorilor și jucătorilor cu privire la obiectivitatea arbitrilor și în orice caz constituie o permanentă sursă de nemulțumiri, provocînd deseori o atmosferă încărcată în timpul jocului și denaturînd chiar rezultatele disputei.

Abordînd problema dacă în viitor este bine să se mențină sau să se suprime din regulament sancțiunea trecerii mîinilor peste fileu, trebuie să arătăm că la prima vedere pare că argumentul care pledează în favoarea spiritului regulamentului se întemeiază pe analogie cu călcarea peste linia de demarcație a terenului, greșeală care se sancționează. Astfel se consideră că trecerea mîinilor peste fileu este o violare a spațiului echipei adverse, ceea ce răpește acesteia din posibilitatea de a acționa liber în terenul propriu.

Voleiul a evoluat mult de-a lungul anilor și tinde să evolueze cu pași repezi ca urmare a creșterii nivelului tehnic al jucătorilor și gradației metodelor perfecționate pentru găsirea de noi scheme, subtilităților și jocului colectiv. Iată de ce acum se urmărește să se înlăture tot ceea ce frînează aplicarea spiritului fantezist și ceea ce limitează acțiunile care de fapt asigură în joc spectaculozitate, principalul factor atrăgător al sportului în general.

Nesancționarea „trecerii mîinilor peste fileu" va face să se folosească mai atent „trasul din blocaj afară" și să se caute și alte posibilități tehnice prin punerea tot mai mult în valoare a gîndirii în joc, găsirea de noi scheme tactice, folosirea mai frecventă a trasului liftat și cu efect etc.

Nesancționarea „trecerii mîinilor peste fileu" cere jucătorilor o mai mare concentrare și precizie în jocul mingei la fileu deoarece dacă balonul este jucat prea aproape de fileu riscă să fie expediat în terenul propriu de către adversar.

Nesancționarea „trecerii mîinilor peste fileu" solicită jucătorilor soluționarea spontană a unui mare număr de situații nepreveăzute, deoarece adversarul va recurge la o diversitate de scheme tactice și la alte posibilități de joc din bagajul său de cunoștințe tehnice, pentru a realiza surprinderea.

Toți cei ce îndrăgesc voleiul doresc un joc tot mai fantezist, mai variat, mai dinamic, mai spectaculos. De aceea se recunoaște unanim necesitatea scoaterii din textul regulamentului de volei a sancțiunii „mîinilor peste fileu".

Iată de ce considerăm că federația română de specialitate trebuie să susțină la apropiatul congres al Federației internaționale această propunere care este în primul rînd un deziderat al marei mase de iubitori ai voleiului.

Marcel RUSESCU
maestru al sportului

Cu pînzele în vînt...

În dimineața aceea, marea era liniștită, tocmai bună pentru un concurs de iahting. Din loc în loc apărea cîte un val, care, după ce ridica pe spinarea lui „nava-starter" se repezea spre puzderia de fluturi albi, imenși, care pluteau. Cu deosebită grație, cu într-un dans cu marea, aceștia treceau peste val, care se spărgea apoi de dig.

Din noul port Tomis, ieșeau în larg, urmînd vasul-starter, sumedenie de ambarcațiuni. Unele cu o singură velă (cum este finnul), altele cu două, (o randă și un foc), cum sînt ambarcațiunile de clasa snaip, „F. D." („Olandezul zburător") star etc. Mai există iahturi și cu trei sau mai multe vele (clasa Dragon, clasa 6 metri etc.), puțin folosite în țara noastră.

Pe ambele părți ale randei (vela mare), se vede numărul și emblema clasei căreia îi aparține iahtul.

— Atenționare concurenți! Depărtați-vă 30 de metri și nu vă apropiați pînă nu ancorăm! Vocea directorului de cursă, amplificată de microfon, se răspîndea de-a lungul și de-a latul albastrului nesfîrșit al mării.

— Funda!... Și lanțul gros alunecă cu zgomot, tras de ancoră spre adînc. După o manevră măiestrit condusă, vasul-starter ancorase exact în prelungirea liniei de start, marcată prin două balize. Zeci de staruri, snaipuri și finnuri își întindeau velele în vînt, alunecînd în șirul vaporului.

Între timp, pe catargul navei starter a fost ridicat pavilionul indicator al clasei care va pleca prima în cursă: o flamură albă cu o stea roșie, emblema clasei star. Acesta este semnalul de avertizare, care arată că mai sînt 10 minute pînă la startul regatei.

Dar iată, un star avînd arborat pe sart un fanion alb, semn că abandonează, se apropie de vapor. Aflăm și cauza abandonului: avarie la bord.

Un pocnet de pistol, o rachetă în vînt, un nou pavilion pe catarg și cinci bule care dansează în bătaia vîntului, montate la pruvă (partea din față a vasului) — marchează cele 5 minute care mai sînt pînă la start. După fiecare minut scurs, cade cîte o bulă (două scînduri subțiri tăiate în formă de cerc, colorate în roșu închis și îmbucate una într-alta ca să formeze patru unghiuri drepte).

...5 secunde ...4, ...3, ...2, ...1! Se coboară ultima bulă odată cu semnalul de avertizare, se aude din nou pocnetul pistolului: start!

— Oamenii pentru rechemări, la panouri! Din momentul startului, ambarcațiile manevrează cu intenția de a atinge linia de plecare. Dar iată, un iaht se găsește ieșit puțin peste această linie: a furat plecarea. Cu ajutorul panoului de rechemare pe care este trecut numărul respectivei ambarcații, cel grăbit este chemat înapoia liniei, pentru a o trece din nou în condiții regulamentare.

Pe vapor, acum e liniște. Membrii juriului, și ei, cu ani în urmă campioni în acest sport, urmăresc cu binoclul desfășurarea regatei. Starurile și snaipurile s-au angajat pe parcursul lor de 7 mile, iar finnurile pe unul de patru mile. Traseul este limitat prin geamanduri care trebuie ocolite, respectîndu-se o serie de reguli de navigație. Nerespectarea sau încălcarea lor atrage descalificarea sau pierderea locului.

Iată, pe lîngă noi trece acum un snaip. De sart (cablul care fixează catargul de punte) este legat un fanion roșu, semn că are un „protest"; probabil că o altă ambarcație l-a tăiat, încălcînd regulile sau instrucțiunile de cursă. Juriul a luat act și protestul său va fi judecat după terminarea regatei.

Să nu credeți că startul a fost lucrul cel mai complicat. La fel de dificilă e și desfășurarea cursei. Se ține seama de riscul de coliziune, de drumul pe care îl are de parcurs fiecare ambarcație pentru a nu fena pe alta.

Un iaht întretaie linia de sosire. Și-a terminat cursa. Se aude din nou vocea de la microfon, de data asta rostind numărul ambarcației. Vocea e urmată imediat de o lovitură de clopot. La iahting nu există o instalație specială de cronometrare, pentru că timpul realizat nu interesează. În schimb, ceea ce contează este locul pe care a sosit fiecare ambarcație. Și numai atît? Nu e chiar așa, fiindcă în calcul intră și niște... logaritmi!

Iată formula după care se calculează punctajul fiecărei ambarcații:

P=101+1000 log N—1000 log S

în care P=numărul de puncte realizat, 101 punctajul (întotdeauna același) pe care-l obține ultimul clasat, N=numărul total al ambarcațiilor participante, iar S=locul pe care a sosit respectiva ambarcație. Simplu, nu?

Conducerea unui iaht cere din partea timonierului o perfectă cunoaștere a regulilor de navigație, pentru a nu fi expus sancțiunilor în timpul cursei. De asemenea, pretinde avansate cunoștințe în domeniul fizicii, o pregătire tehnică, tactică și fizică dintre cele mai bune și un dezvoltat „simț al vîntului" care se cucerește numai după ani îndelungați de lucru pe iaht. Cît de mare este diferența între un velist care știe să „prindă" vîntul ca într-o „plînie" — fiindcă în felul acesta ambarcația sa „zboară" — și altul care „îngroapă" iahtul, alunecarea făcîndu-se greoi.

Dar ce te faci cînd bate un vînt care trece de forța 3, care rupe sartul și îndoaie catargul pînă aproape de rupere? Aici iese în evidență sîngele rece și buna pregătire a conducătorului de iaht.

Navigația cu vele pe întinsul apelor este atrăgătoare. Prin practicarea acestei ramuri a sporturilor nautice, sportivul capătă multe deprinderi folositoare: își dezvoltă îndemînarea, capacitatea de a se orienta, își călește organismul, își dezvoltă combativitatea, voința, inițiativa, dîrzenia.

...Ce ziceți? Ne întîlnim într-o după amiază la Herăstrău? Sau poate că doriți la Mamaia, pe lacul Siut-Ghiol, or la Constanța, pe mare? Ambarcațiile vă așteaptă, iar navigația cu vele vă va cuceri!

Mircea TUDORAN

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00.

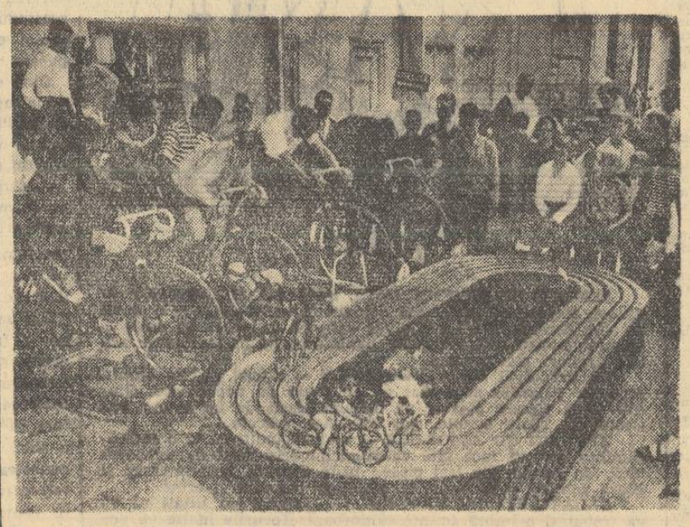

O interesantă inovație tehnică pentru antrenamentul cicliștilor a fost experimentată la Amsterdam. Pentru ca antrenamentul de sală să trezească în mai mare măsură interesul cicliștilor, s-a amenajat o pistă în miniatură, pe care aleargă păpuși, legate mecanic de roțile bicicletelor celor care se antrenează. Păpușile desfășoară o adevărată întrecere, care corespunde intensității și ritmului cu care pedalează cicliști ce se antrenează pe bicicletele fixe.

Din pasionanta istorie a Turului ciclist al R.P.R.

De la 10 la 24 septembrie se va desfășura a X-a ediție a tradiționalei competiții cicliste „Turul R. P. Romîne". Data cînd cei mai buni rutieri ai noștri, împreună cu invitații lor din Franța, Olanda, Danemarca, R. P. Polonă, R. P. Ungară, Iugoslavia, vor porni în lunga lor călătorie pe bicicletele se apropie cu pași repezi.

În aceste zile cicliștii cuprinși de febra pregătirilor colindă șoselele, pornesc în recunoașterea traseului, își desăvîrșesc antrenamentul de rezistență. Antrenorii plănuiesc noi tactici de luptă, selecționează echipele și materialul necesar în cursă, iar noi vom încerca să evocăm cititorilor revistei „Magazin" unele întîmplări și peripeții trăite în edițiile mai vechi și mai noi ale turului ciclist.

★

Obîrșia actualului înconjur ciclist pe bicicletă trebuie căutată într-o competiție asemănătoare — dar de proporții mai mici — care se desfășura acum o jumătate de veac și purta numele de „Circuitul Munteniei". Bineînțeles că cicliștii din acele vremuri (1910—1912) nu au cunoscut plăcerea de a pedala pe o șosea asfaltată, nici măcar un singur kilometru; după cum străine le erau cauciucurile ușoare de 300 grame, schimbătorul de viteză sau „pursingii de aluminiu" cîntărind 8—9 kg., pe care îi utilizează cicliștii din zilele noastre. Velocipedele de atunci cîntăreau 25—30

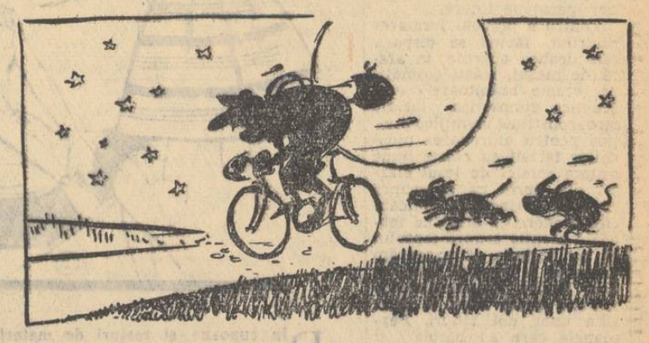

kg., iar cauciucurile groase și greoaie se spărgeau totuși... destul de des. Înlăturarea unei pane de cauciuc din pricina sistemului complicat al rotițelor: cu piuliță, șaibe și alte dispozitive (flutirii nu apăruseră încă) dura aproape o jumătate de oră (dacă bineînțeles erai... îndemînatec). De-a lungul traseului, șoselele erau aproape pustii. Doar ici și colo sătenii aflați la munca cîmpului, priveau cu nedumerire la cei care zoreau pe „căluții de fier". Cîinii îi lătrau, se țineau liotă după cicliști, iar copiii satelor se amuzau aruncînd cu pietre după „giganții șoselelor". Sosirea în pluton la sprintul final era un lucru rar. Cicliștii terminau alergarea deobicei de unul singur și la mari intervale. Pînă venea al doilea sau al treilea, cîștigătorul cursei se odihnea în brațele lui Morfeu. Pe vremea aceea se „gonea" cu 20 km. la oră—record. Termen de închidere a controlului, cum se obișnuiește acum în marile curse, nu exista. Cei mai mulți dintre cicliști terminau etapele tîrziu, pe înserat. Cei care reușeau să vie a doua zi la start, chiar dacă nu fuseseră văzuți trecînd linia de sosire, erau primiți în cursă fără multe discuții.

Bicicletele aveau ghidoane asemănătoare bicicletelor de oraș. Dar cu coarnele puțin lăsate în jos, anticipînd ghidoanele de curse de mai tîrziu. Echipamentul era și el de destul de variat și curios. Unii purtau tunici, pantaloni bufanți (ca de vînător sau călăreț), jambiere și ghete. Alții chiar pantaloni lungi din pînză subțire, pantofi sau bocanci. Doar cîțiva mai...

moderni, apăruseră în costume de cicliști: tricouri de lînă închise la gît (ca puloverele de schi), cu mîneci, chiloți lungi pînă la genunchi și pantofi mai ușori de pînză sau de piele asemănători celor speciali din ziua de azi. Ciorapii scurți sau trei sferturi, erau susținuți cu jartiere. La ghidon sau în spate purtau o trusă, mai bine zis un fel de traistă, în care pe lîngă alimente aveau grijă să mai ia scule pentru reparații, precum și unele piese de rezervă: un lanț, o pedală, o anvelopă. Aceste măsuri de precauție erau necesare pentru că mașinile oficiale care urmăreau cursa (una sau două) rămîneau de multe ori în pană și nu rareori se întîmpla să sosească în orașele etapă mult timp după cicliști, noaptea tîrziu sau chiar a doua zi. Alergătorii își reparau singuri defecțiunile la bicicletă și cînd se întîmpla cîte una mai serioasă, pe șosea se vedea improvizat un mic atelier. În caz că nu putea să rezolve singur defecțiunea, concurentul aștepta o căruță sau un car unde își urca „vehiculul".

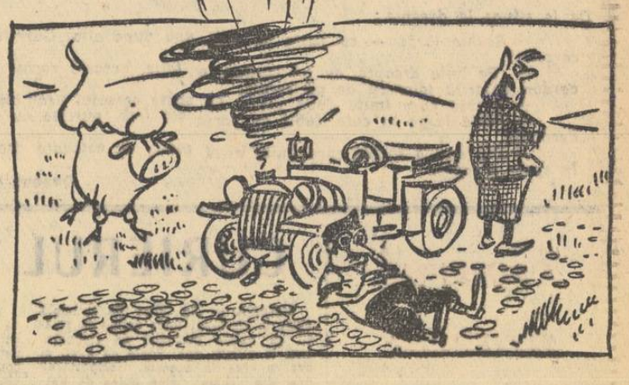

Înregistrarea sosirilor nu constituia o problemă pentru arbitri. De altfel mersul în pluton era o noțiune necunoscută din pricina stării șoselelor și a prafului ce-l stîrneau cursierii.

„Cronometrajul" se făcea îndeobște cu ceasul de buzunar, secundele fiind bineînțeles o cantitate neglijabilă. În legătură cu epoca de pionierat a ciclismului, se povestește că într-una din edițiile „Circuitului Munteniei", într-un oraș, capăt de etapă, publicul îi aștepta pe cicliști, dar mașinile oficialilor care trebuiau să sosească cu mult înaintea concurenților nu-și mai făceau apariția. Printre spectatori se afla și un frizer, pasionat sportiv, care își lăsase baltă clienții și ieșise în stradă să vadă cursierii. Cînd sergenții au început să dea țignale, cum că se apropie cicliștii, frizerul avînd o inspirație genială a dat buzna în prăvălie, a luat din perete mica pendulă cu cuc și a făcut pe arbitrul înregistrînd sosirile în etapă. De atunci se mai păstrează și astăzi în rîndurile cicliștilor expresia: „Te-o fi cronometrat cu pendula", cînd vreun ciclist spune că a realizat un timp ce pare neverosimil. Sînt amintiri care probabil vor provoca zîmbete, dar ele trezesc și un sentiment de admirație pentru pionierii ciclismului romînesc. Un mănunchi de pasionați ai pedalei, majoritatea lor muncitori; sportivi cu posibilități materiale reduse, practicau ciclismul,

sport anevoios și care cere multe eforturi. Înfruntau indiferența oficialităților și greutățile de nedescris ale drumurilor, parcurgînd sute de kilometri. În legătură cu „Circuitul Munteniei" din august 1912, notăm: circuitul a măsurat 800 km; s-au înscris 30 de concurenți, au luat plecarea 23, iar la T. Severin (jumătatea cursei) au rămas doar 16, pentru ca la isprăvirea cursei în clasament să nu mai apară decît 11 alergători. Circuitul acela a fost cîștigat de N. Crihălmeanu, muncitor la Atelierele C.F.R. din București.

Ilie GOGA
și Emil IENCEC
Desene de A. MATTY

(Va urma)

SFATURI COSMETICE

Cu cît regret ne surprindem adeseori uitîndu-ne în oglindă şi observînd că noi cute ne-au apărut pe obraz. Ridurile datorate vîrstei nu pot fi înlăturate, însă apariţia lor poate fi întîrziată. De multe ori constatăm însă că femei şi fete tinere au faţa presărată de riduri mici aproape invizibile care însă cu timpul devin zbîrcituri adînci.

O influenţă puternică asupra pielii exercită şi factorii atmosferici, vînt, ger, soare etc. acest lucru fiind edificator dacă comparăm părţile corpului neacoperite de îmbrăcăminte ca faţa, gîtul, mîinile şi pielea corpului în celelalte părţi acoperite care cu toată vîrsta înaintată a persoanei respective se prezintă ca o piele a unor persoane tinere.

Pentru a preveni formarea ridurilor, făcînd să dispară cele deabea apărute, în afară de masaj, măşti cosmetice, creme hrănitoare vom practica gimnastica facială care constituie un mijloc preţios pentru antrenarea muşchilor faciali cu efecte bune asupra reţelei de ţesut elastic din derm ca şi asupra circulaţiei sîngelui. Indicăm cîteva exerciţii, atrăgînd totodată atenţia asupra faptului că nu trebuie să exagerăm deoarece o practică neraţională în loc să amelioreze situaţia poate duce la apariţia unor noi riduri. Persoanele care au bărbia şi obrajii căzuţi vor efectua de 10 ori pe zi deschiderea şi închiderea lentă a gurii. Pentru bărbia dublă se va îndoi capul înainte, înapoi, lateral. Cei care prezintă riduri verticale pe frunte vor ridica sprîncenele la maximum şi le vor coborî brusc. Pentru a atenua ridurile din şanţul nazo-labial, vom lărgi forţat nările şi colţurile gurii şi apoi încet vom ţugui buzele. Tot în acelaşi scop vom umfla gura şi vom da drumul apoi foarte încet la aer.

Anca BOGDAN

Cîteva sugestii

Din cupoane şi resturi de material, din rochiile rămase mici sau uzate parţial, cu puţină pricepere şi fantezie se pot realiza modele reuşite pentru fetiţe.

Iată cîteva sugestii : 1. Rochie pentru fete de 13—14 ani dintr-o fustă din material în dungi cu o corseletă uni în culoarea dungilor. Partea de sus, asortată la fustă, imită un bolero ; 2. Rochiţă din trei culori de material pentru fetiţe de 8—10 ani. Materialele trebuie îmbinate în aşa fel încît culorile să se armonizeze plăcut între ele ; 3. La acest model, legătura dintre cele două materiale o formează corseleta cu culorile inversate ; 4. Dintr-o rochiţă rămasă scurtă se poate face un model drăguţ completînd fusta cu un material uni în culoarea dungilor .Garnitura pe fustă o vom face din dunga pusă invers ; 5. Pentru fetele mai mari această rochie din două materiale poate fi folosită ca rochie de dimineaţă.

Desene de Rodica SOLOMONICA

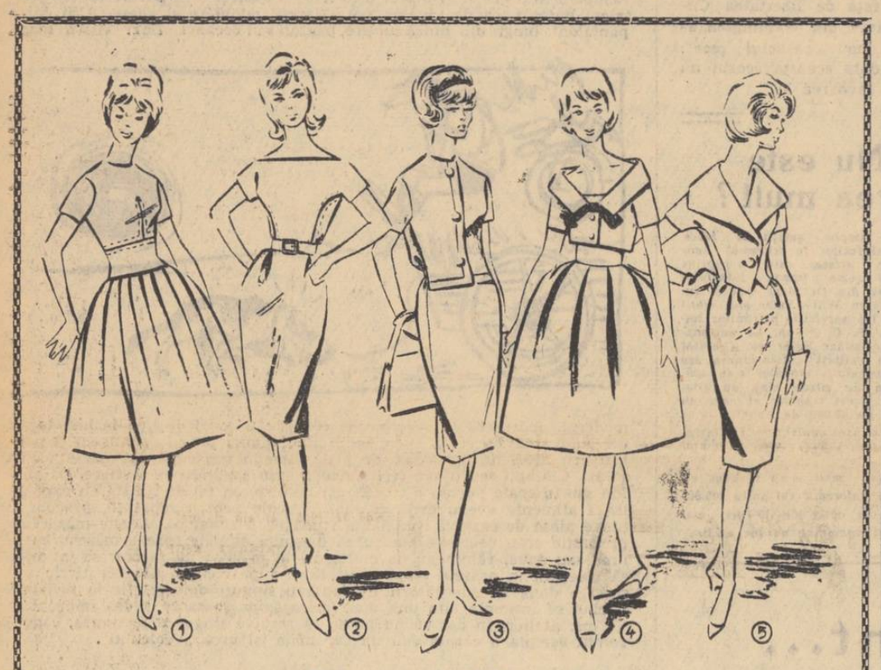

Din material uni

De la stînga la dreapta :

— Rochie largă — cu fusta în cute, una după alta. Garnitura de la corsaj imită o corseletă.

— Pe linie dreaptă, cu un cordon în talie, această rochie poate fi purtată şi fără cordon datorită tăieturii de pe corsaj.

— Rochie care imită două piese. La spate corsajul uşor bluzat strîns cu cordon.

— Fustă largă în cute duble cu corsetă lată, purtată cu o jacheţică scurtă foarte decoltată.

— Din nou o rochie care imită două piese, de astădată decoltată şi cu guler mare. În spate dreaptă.

Desene de Beatrice BOBOCEA

SFATURI MODĂ COSMETICA GOSPODĂRIE

PARINŢI ŞI COPII

Cum de nu-i e frică?

— Hai Costel ! Hai băiete ! Dă-i înainte, nu te lăsa ! Driblează-l şi pe ăsta ! Aşa, aşa, bravo ! Şuut !

Şi Costel a şutat. A „marcat" precis în colţul din stînga, sus, al ferestrei.

Geamul s-a făcut ţăndări după care, fulgerător, „meciul" ce se desfăşurase pînă atunci pe terenul din mijlocul străzii, s-a întrerupt. „Echipierii" au început să se risipească trăgînd înapoi cu coada ochiului... la locul „infracţiunii". Autorul şutului care pusese capăt meciului şi... integrităţii geamului, se retrăgea şi el încet, încet, străduindu-se vizibil să pară... senin.

Locuia peste drum. La două trei case în dreapta. Mămica lui urmărea de la fereastră, înciudată, desfăşurarea „partidei", înregistrînd şi ea bineînţeles mihnirea pricinuită de devierea spre geam a balonului expediat de piciorul lui Costel.

— Deh ! Se mai întîlnesc şi la „internaţionali" chestii din astea — se resemnează ea.

Dar ce se întîmplă ?! Pe urmele lui Costel se ia vecinul păgubaş. Mama e îngrijorată. Iese în întîmpinarea băiatului şi ajunge tocmai cînd vecinul, ţinînd strîns între degetele gros şi arătător urechea înroşită a lui Costel, are cu el o „explicaţie".

— Nu l-am spart eu ! minte împricinatul. Nu l-am spart, zău ! Vlăduţ e vinovat ; n-are controlul balonului, nene ! El a dat în geam. Zău !

— Ia uite cum minte puşlamaua !

Nu ţi-e ruşine ? Te-am văzut chiar eu.

Dar n-a mai putut continua. Mămica lui Costel intervine la timp :

— Cum îţi permiţi, domnule, să insulţi copilul ? Eu am fost martor ocular şi pot să confirm că n-a spart el geamul. Nu l-a spart, pricepi ?

— Bine tovarăşă, dar se poate ? Dacă spui că ai fost de faţă înseamnă că ştii precis că el e vinovatul. Şi atunci cum de încurajezi minciuna lui ? A spart geamul şi acum se dezvinovăţeşte mintind. Vezi bine !

Urechea lui Costel a scăpat pentru un moment din încleştarea degetelor şi atît i-a trebuit. A zbughit-o, las că-l lămureşte mămica.

— Drept să-ţi spun, sînt dezamăgit — se arată intrigat vecinul. El minte şi minţi şi dumneata. Ce să cred din toate astea ?

— Lasă, n-o mai fă dumneata pe dezamăgitul. Vrei să-ţi pui geamul la loc şi cauţi acum un ţap ispăşitor. Copilul meu n-a spart geamul. Am văzut cu ochii mei cînd l-a spart Vlăduţ. Exact cum ţi-a spus şi copilul.

E limpede. Mama îşi acoperă odrasla, cu toate că e perfect conştientă de vinovăţia lui. Şi discuţia probabil că a mai continuat. Pe Costel însă nu-l mai interesa de vreme ce a reuşit să scape cu urechea la locul ei şi ştie că are cine să-l apere. Mîncînd pămîntul a ajuns acasă şi cu sufletul la gură intră în camera unde tăticul, liniştit, citea în fotoliu.

— Ce-i cu tine, mă ? Cine te-a fugărit ?

Costel se trezi luat ca din oală.

— Eu... să vezi... ăă... m-a trimis mămica acasă.

— Dar unde e ?

— Mămica ! Păi... ăă... a spus că... pleacă în oraş (De ce o fi mîntind iar ?! Să-i fi fost oare teamă că tăticu, care nu-i iartă năzdrăvăniile, o să afle totuşi de păţania cu geamul şi vroia să amîne deznodămîntul ?).

— Cum a plecat în oraş ? Ştie bine că avem musafiri azi. Trînti furios cartea şi începu să măsoare nervos camera. Dar iată că în stradă, prin fereastra deschisă, îşi zăreşte consoarta. Prin urmare n-a plecat încă. Se duce la ea.

— Pleci în oraş ?! Ai invitat oameni şi acum mă laşi singur cu ei ?!

— ?!

— Mi-a spus Costel că l-ai trimis acasă şi că pleci în oraş.

— Eu l-am trimis acasă ? Plec eu în oraş ? O nedumerire firească i se citeşte pe chip. Hai la el.

Dar acasă, ia-l pe Costel de unde nu-i.

— Unde o fi, haimanaua ? Se înfurie mămica. De ce o fi scornit o asemenea minciună ? Nici vorbă să-i fi spus aşa ceva !

— Ciudat !, remarcă tata. Atunci de ce o fi mîntit ? Şi cum de nu-i e frică să mintă în halul ăsta ?!

L. MINDIRIGIU

Noutăţile fabricii „Bela Breiner" din Timişoara

Produsele fabricii „Bela Breiner" (Arta Guban) din Timişoara sînt binecunoscute şi apreciate de cumpărători. Începînd cu crema de ghete şi pînă la modelele atrăgătoare de pantofi, colectivul fabricii produce o gamă variată de articole mult solicitate. Să prezentăm cîteva din ultimele produse ale colectivului.

NOUTĂŢILE SECTORULUI DE FOLII DIN POLICLORURA DE VINIL

O denumim secţie, dar de fapt este vorba de o fabrică nouă, modernă, de un nivel tehnic înalt. În urmă cu trei luni, secţia-fabrică a produs primele cantităţi de feţe de mese din folii de policlorură de vinil. De atunci producţia secţiei s-a dezvoltat vertiginos. Astăzi aici se produc zilnic 5.000 bucăţi feţe de mese în culori variate, mult solicitate atît de cumpărătorii din oraşe cît şi cei de la sate. Tot la această secţie se fabrică folii de policlorură de vinil pentru impermeabile. În acest an se vor fabrica folii pentru 4—500.000 bucăţi impermeabile. Culoarea lor, rezistenţa la purtare, croiala modernă (realizată la fabrica de confecţii „Bega" din Timişoara) fac ca aceste produse să fie mult apreciate.

Aţi văzut sacoşele speciale din foliile de policlorură de vinil realizate în fabrica „Bela Breiner" pentru plajă ? Ele urmează să apară în aceste zile în magazinele speciale. Acestea sînt bine lucrate (frumoase, încăpătoare) şi vor completa în mod fericit garderoba pentru mare sau plajă la munte.

Dar, materialele plastice au un cîmp vast de utilizare. Ştiaţi desigur că din folii de policlorură de vinil se pot realiza perdele şi materiale decorative foarte reuşite. În scurt timp, aceste materiale vor apare în metraj în magazine, spre satisfacţia cumpărătorilor.

SAXOFOANELE

Pînă nu de mult saxofoanele nu se fabricau în ţara noastră. Fabrica „Bela Breiner" a rezolvat anul trecut şi această problemă. Saxofoanele produse la această fabrică s-au bucurat de aprecierile unanime ale specialiştilor.

Recent au fost prezentate specialiştilor trei modele noi de saxofoane realizate la fabrica „Bela Breiner". Specialiştii le-au primit cu multă satisfacţie.

CUM SE NAŞTE O IDEE ?

Directorul fabricii „Bela Breiner", tovarăşul Blazius Guban, este un pasionat al noului. Anul trecut el a fost invitat la prezentarea modelelor de confecţii pregătite pentru Congresul internaţional al model. A privit modelele şi a remarcat că pentru fetiţele între 14—16 ani s-au pregătit modele speciale de confecţii. De ce n-au şi modele speciale de pantofi ? — s-a gîndit el. Venit acasă s-a apucat de treabă. Rezultatul ? Au apărut modele speciale de pantofi, atrăgătoare, pentru fetiţe de 7—15 ani.

Folosirea frigiderului

Prepararea gheţei alimentare

Gheaţa se prepară în bloc sau în cuburi mici direct în compartimentele evaporatorului, în vase corespunzătoare sau în tăviţele din aluminiu cu care este echipat frigiderul.

La producerea gheţei în cuburi se folosesc grătarele din tăviţele de gheaţă, care mai au şi rolul de a scurta timpul de îngheţarea apei.

Trebuie avut grijă ca tăviţele să fie aşezate direct pe suprafaţa metalică a evaporatorului fără pelicula de gheaţă sau promoroacă, iar fundul tăviţelor să fie şters bine de apă înainte de a fi introduse.

Din cauza dilatării apei la îngheţare, tăviţele nu se umplu complet. ele se lasă mai goale cu circa 6 milimetri. În cazul cînd la scoaterea din evaporator se întîmpină dificultăţi, se indică aşezarea termostatului pe poziţia închis pînă se desprind tăviţele, după aceia se revine la treapta 7. Pentru scoaterea cuburilor se lasă să curgă apă pe fundul tăviţei pînă se desprind.

Gheaţa folosită mai tîrziu, se poate păstra în alt vas sub evaporator şi în acest caz aveţi la îndemînă o rezervă de gheaţă.

Gheaţa poate fi folosită pisată pentru preparatele de peşte sau raci sau pentru prepararea unor băuturi răcoritoare ca, limonadă, oranjadă, sprit sau apă rece. Se recomandă un cub de gheaţă la un pahar de 200 gr. lichid.

Gheaţă colorată şi decorativă

Pentru a se obţine efecte estetice şi decorative în preparatele culinare sau în băuturile răcoritoare se recomandă folosirea gheţei colorate sau a gheţei decorative.

Gheaţa colorată se poate obţine prin adăogarea în apa care este folosită pentru a se obţine gheaţă a unor coloranţi organici alimentari sau sucuri de fructe, care totodată dau pe lîngă culoare, un gust şi un miros plăcut.

— Gheaţa decorativă, se obţine în felul următor : Se umplu tăviţele jumătate cu apă şi se introduc în evaporator lăsîndu-se să îngheţe bine. După îngheţ se scot afară şi se aşează la alegere în fiecare despărţitură a grătarului (cub) cîte o floricică, frunzuliţă de mărar, pătrunjel, morcov sau 1/4 felie de lămîie după care se umplu tăviţele cu apă pînă la limita arătată mai sus introducîndu-se din nou în frigider pentru îngheţ. După îngheţare, gheaţa se scoate afară şi se foloseşte.

Prepararea îngheţatelor

Îngheţatele se prepară în mod asemănător cu gheaţa, respectînd aceleaşi reguli de pregătire a frigiderului.

De reţinut că prepararea îngheţatei în frigider necesită un timp mai lung (2 1/2—3 1/2 ore), decît prepararea cu maşina de făcut îngheţată sau cu amestec de gheaţă şi sare, însă este mai igienică şi mai practică.

Durata de îngheţare a preparatului se poate reduce prin adăogarea a 5 gr. gelatină (bine dizolvată în apă) la 1/2 litru compoziţie sau 1/4 litru frişcă.

Îngheţarea este mai lentă cu cît preparatul are mai mult zahăr şi grăsime. O îndulcire prea mare încetineşte îngheţarea compoziţiei, iar una prea redusă favorizează formarea cristalelor de gheaţă în compoziţie, dînd un aspect grunţuros preparatului.

Pentru a se evita sedimentarea compoziţiei şi formarea de cristale de gheaţă se recomandă să se amestece compoziţia de mai multe ori după fiecare oră.

Dacă totuşi formarea cristalelor continuă, atunci se amestecă compoziţia pînă la începerea topirei ei şi se pune la îngheţare din nou.

Îngheţata se scoate uşor din tăviţe dacă se scufundă rapid în apă fierbinte şi se răstoarnă în farfurie sau înainte de a se turna compoziţia se aşează în tăviţă o foaie de hîrtie pergament.

Stelian BUCUR

PLECAŢI CU MOTOCICLETA SAU CU BICICLETA ? — atunci, alegeţi, de preferinţă pantalonii trei-sferturi şi o bluză de vînt confortabilă, cu o glugă care vă va apăra de soare şi de praf. Evitaţi fustele strimte, pantofii cu tocuri înalte : nu sînt nici graţioşi, nici practici.

CĂLĂTORIŢI CU AUTOBUZUL ? — atunci fustele ample, scrobite, pălăriile mari sînt cît se poate de nepotrivite. Gîndiţi-vă că fiecare călător nu dispune decît de un singur loc. Costumele sport, simple, sînt cele mai indicate.

ZBURAŢI CU AVIONUL ? — atunci gîndiţi-vă la o îmbrăcăminte care să facă faţă eventualelor schimbări de temperatură. Un costum din trei piese : fustă dreaptă, jachetă largă şi bluză subţire, e de preferat rochiilor învoalte şi crete.

CĂLĂTORIŢI CU VAPORUL ? — atunci nu uitaţi că vă va trebui şi o îmbrăcăminte călduroasă. Tocurile înalte vă vor stînjeni în plimbările pe puntea vasului ca şi la coborîtul pe scări. Vă recomandăm în schimb, în această ocazie, pantalonii trei-sferturi, pulovere groase şi bluze subţiri.

LUAŢI TRENUL ? — atunci rochiile şi bluzele de culoare deschisă, decolteurile mari nu sînt recomandabile. Fustele drepte şi jachetele gen sport (de stofă, de bumbac, de lînă), sînt cele mai practice.

TATĂL MEU. CHARLIE CHAPLIN

de Ch. CHAPLIN jr.

Grimîndu-se şi îmbrăcînd costumul, a rămas astfel pînă s-a înserat. Şi numai atunci cînd ziua de lucru s-a terminat „alter ego"-ul său şi-a pierdut puterea asupra lui. Nu ieşea niciodată din rol chiar cînd era preocupat de diferite treburi, alerga prin studio tîrîndu-şi picioarele în uriaşii pantaloni şi gesticulînd ca eroul său. Eu şi Sidney nu eram obişnuiţi să-l vedem pe „micul vagabond", aşa de timid pe ecran, tremurînd de enervare şi vorbind cu glasul supărat şi tare.

După ce s-a grimat, a plecat spre pavilion, iar noi după dînsul. Pavilionul era pustiu de patru ani. Şi iată că ne aflăm din nou într-o împărăţie minunată ! Dar acum eram mai mari şi puteam să preţuim minunatul decor. Chiar şi decorul principal era mult mai complicat decît cel văzut de noi în „Luminile oraşului". Acest decor reprezenta interiorul unei uzine. Dar nimeni pe lume nu ar fi ghicit atunci ce se petrece acolo. Asemenea îngrămădire de mecanisme gigantice puteai să le vezi doar într-un coşmar.

Cînd am devenit mai mare, tata mi-a destăinuit secretul succesului comediilor sale.

— Citeodată, atunci cînd vrei să provoci rîsul, trebuie să faci apel şi la neprevăzut, la neaşteptat — spune el. Dar mai important e ca spectatorul să ştie mai dinainte ce se va întîmpla. Iată de ce mie îmi plac trucurile vechi. De pildă, săritura în apă : acest truc l-am repetat de atîtea ori, încît este cunoscut de toţi. Singura sarcină pe care o ai este să prezinţi acest episod într-o interpretare proprie".

Interpretarea tatei era întotdeauna originală. El are talentul de a prinde comicul din aer, şi astfel glumele vechi întîneresc şi produc impresia de noutate. Să priveşti cum se filmează, stînd pe margine, era pentru noi, copiii, o distracţie foarte plăcută. Dar actorii şi întregul personal priveau această treabă ca o muncă grea. Deşi tata juca în rolul „micului vagabond" care era fără apărare împotriva forţelor groaznice ale lumii, — el era, în acelaşi timp şi un regizor vestit, care se bucura de respectul deosebit al trupei pe care o conducea. Mai tîrziu am auzit de la mulţi asemenea cuvinte : „Trăiam într-o frică veşnică cînd lucram cu tatăl dv. !" Oamenilor le era teamă, nu atît de celebritatea, cît de atracţia lui spre perfecţiune. Putea să se înfurie uşor de faptul că reflectoarele nu sînt la locul lor, sau nu i se dădea un creion ascuţit...

Tata era scrupulos cu cerinţele faţă de tovarăşii săi de lucru. Dacă actorului nu-i reuşea vreo scenă, era mult mai răbdător cu dînsul decît cu un muncitor nedibaci, dar se simţea că în sufletul lui fierbe, şi această mînie reţinută îl punea pe actor într-o mare încurcătură, mai grea decît o observaţie aspră. Uneori, năzuind spre un efect precis, demonstra scena singur : — cum să treci prin cameră, cum să te aşezi, ce gesturi să faci. Şi se înfuria dacă actorul nu înţelegea acest lucru din prima oară. În asemenea situaţii, tata repeta întreaga scenă într-un tempo rapid sau începea să o lămurească monoton. Dar actorul, şi fără asta destul de încurcat, nu înţelegea ce i se spunea şi continua să repete mimica tatei.

— Priviţi, priviţi ! Nu, nu aşa ! — exclama tata. Încercaţi încăodată, hai, încăodată ! — şi numai atunci cînd ajungea la istovire actorul reuşea să înţeleagă tot ce i se cerea.

Privind în întregime întreaga scenă, ca să se convingă că ea corespunde ideii scenice, observa imediat unele inexactităţi mărunte ca, de pildă, felul necorespunzător în care actorul ţine mîinile etc. Se părea că nimic nu scapă vederii lui ascuţite. Citeodată mă întrebam dacă tata, regizorul, îşi dă seama că actorii sînt oameni vii. Am simţit că uneori îi se adresează ca păpuşilor sau statuilor, aşezîndu-i pe locuri pentru obţinerea acelui efect scenic pe care şi-l propusese.

Cînd era cuprins de muncă, pierdea orice noţiune a timpului. Citeodată, cu multă întîrziere observa că e timpul ca oamenii să fie lăsaţi liberi pentru un ceas.

— Cum v-a plăcut munca astăzi? ne întreba el, dacă era mulţumit. În general noi puteam nici să nu-i răspundem: Ştia şi singur. Am observat că, deşi consideră satisfacţia proprie drept o chezăşie a succesului comediilor sale, îi este necesar de asemenea şi rîsul celor ce-l înconjoară, aceasta susţinînd încrederea în sine şi stimulîndu-i munca. După masă, se întorcea în studio şi-i obliga pe actori să lucreze şi cealaltă jumătate a zilei, iar uneori chiar şi seara. Nu cunoştea odihnă. La sfîrşitul zilei, cînd toţi erau istoviţi, energia tatei părea, în contrast, şi mai clocotitoare.

— Doamne, ce fel de om mai este şi Chaplin acesta ! murmurau toţi în jur. Mereu neobosit...

În romîneşte de I. SAFIR

(Va urma)

GHIDUL GOSPODINEI

Vinetele

Această legumă este puţin nutritivă, dar foarte digestibilă. Vinetele sînt bune cînd seminţele nu au crescut. Cel mai bun sezon sînt lunile iulie şi august, atunci cînd mîzul este lipsit de seminţe.

Pătlăgele vinete de post

Tăiem vinetele în sferturi, le dăm sare şi le lăsăm să stea 10-15 minute. Apoi le stoarcem şi le uscăm într-o cîrpă, după care le prăjim bine în untdelemn. Într-o cratiţă aşezăm un rînd de vinete, unul de roşii, altul de ardei graşi tăiaţi în rondele, puţin usturoi, pătrunjel verde tocat mărunt. Procedăm astfel pînă umplem cratiţa. Separat facem un sos de roşii pe care îl turnăm pe deasupra. Trebuie să stea la cuptor pînă se rumeneşte.

Budincă de vinete

Curăţăm vinetele de coajă, le tăiem în felii rotunde şi destul de groase pe care le sărăm. După 10 minute le stoarcem de apă, le tăvălim prin făină şi le punem la prăjit. Luăm carne de vacă sau porc, o dăm prin maşina de tocat împreună cu puţină pîine muiată în lapte. O amestecăm cu sare, piper, verdeaţă şi una sau două cepe prăjite. Se face apoi un aluat din făină, cartofi şi ou, cu care se tapetează o formă. La fundul ei aşezăm cărnea, peste ea un strat de vinete, un rînd de ceapă prăjită. Astfel se procedează cu mai multe rînduri. Turnăm apoi un sos de roşii, puţin pesmet, cîteva ciuperci mici şi terminăm cu un capac din aceeaşi coacă. Se unge cu gălbenuş de ou. O lăsăm la cuptor 30-40 de minute. Se poate servi şi caldă şi rece.

Vinete cu brînză

Pentru 6 persoane : 3 vinete, un pahar de untdelemn. Sosul alb : 70 g. grăsime, 50 g. făină, o jumătate pahar lapte, 100 g. parmezan, o linguriţă de pesmet. Spălăm şi curăţim vinetele, le tăiem felii lungi, iar după ce le-am sărat şi stors de apă le prăjim bine pe amîndouă părţile. Separat facem un sos alb din cantităţile de mai sus la care adăugăm brînza rasă şi pesmetul. Dacă dorim punem şi puţin piper. Într-o cratiţă aşezăm un rînd de vinete peste care turnăm puţin sos alb, din nou vinete şi aşa mai departe. Le ţinem la cuptor 20 de minute.

Vinete prăjite

Pentru 6 persoane : 4 vinete, 2 linguri de făină, un pahar de untdelemn, două ouă, 50 g. pesmet, o jumătate de lămîie. Tăiem vinetele în felii lungi sau rotunde, le dăm sare iar după ce au stat puţin le stoarcem bine de apă într-o cîrpă curată. Apoi, le trecem prin făină, ou şi pesmet şi le prăjim în untdelemn bine încins. Se servesc imediat la masă, garnisite cu o felie de lămîie deasupra şi puţin pătrunjel verde. Lîngă ele putem servi, în sosieră, un sos picant.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— **Salată de vinete cu ardei copţi ; limbă de purcel cu sos de roşii ; fructe.**

— **Cremă de zarzavat cu smîntînă ; chifteluţe cu mărar şi pătrunjel ; strudel de mere.**

— **Supă de conopidă ; rizoto de rinichi ; compot de caise.**

— **Budincă de franzelă ; mîncare de carote cu carne ; pandişpan.**

— **Supă de roşii ; tocană sîrbească ; fructe.**

— **Salată de ţîr ; pilaf de pui ; tortă cu piersici.**

— **Vinete cu brînză ; cotlete de porc la grătar-salată de roşii ; tortă de biscuiţi.**

CURIERUL NOSTRU

MILENA — Tg. Jiu : Se întîmplă chiar şi în cazul unor astfel de relaţii să existe perioade de stagnare, cum le numiţi dvs. Poate că aveţi şi dvs. o vină în aceasta. Comportarea dvs. din ultima vreme putea da naştere la interpretarea că prezenţa respectivă vă deranjează oarecum. Poate. Gîndiţi-vă. Există suficiente prilejuri pentru a face primul pas spre a lămuri lucrurile. Ar fi mai bine aşa.

ANGHEL — Petroşani : Într-adevăr, printre noutăţile intervenite în moda masculină se află şi pantalonul fără manşetă. Este de altfel economicos şi practic. În numerele următoare vom publica cîteva modele noi de costume bărbăteşti în ton cu moda anului 1961, pe care o popularizează acum fabricile de confecţii şi cooperativele de croitorie.

NELA — Iaşi : Ne pare foarte rău că nu o să vă fim şi noi pe plac, mai ales că speraţi să găsiţi măcar la noi înţelegere. Este greu să vă explicăm în cîteva rînduri că nu aveţi deloc dreptate şi că ceea ce doriţi să faceţi dvs. este o greşeală imensă. Gîndiţi-vă : ce-o să faceţi acolo, singură. Şi condiţiile nu sînt deloc cele mai bune. Oare cum puteţi crede că faceţi un lucru bun, renunţînd la doi ani de facultate, pentru a pleca într-un loc unde totul vă este necunoscut şi unde nu ştiţi nici măcar ce vă aşteaptă? Continuaţi-vă studiile, terminaţi facultatea şi pe urmă veţi gîndi la ce aveţi de făcut în această privinţă. Pînă atunci o să vă mai convingeţi de multe lucruri.

U. D. — Tr. Severin : La foarte mulţi cititori ai revistei noastre le răspundem şi prin poştă, atunci cînd ei ne cer aceasta şi bineînţeles ne trimit adresa. Aşa vom face şi în cazul dvs. Puteţi deci să ne trimiteţi scrisoarea şi adresa.

RES : S-ar putea ca în aceste condiţii să obţineţi ceea ce doriţi. Dar oare ce-ar valora pentru dvs. o astfel de „victorie"? Mai devreme sau tîrziu, oricum se va destrăma totul. De ce să porniţi la drum cu un tovarăş care nu doreşte ci din contra detestă călătoria cu dvs. Nu speraţi în convingeri ulterioare. Lucrurile nu se pot îmbunătăţi ci din contra se pot înrăutăţi. Puteţi fi sigur de aceasta. Nu credem că ambiţia (fiindcă nu poate fi vorba decît de ambiţie) poate învinge judecata sănătoasă.

S. A. — Bucureşti : Dacă veţi urmări numerele pe luna aceasta ale revistei noastre veţi găsi răspuns la trei din cele patru întrebări pe care ni le-aţi pus. La a patra întrebare veţi găsi răspuns la rubrica medicală.

ANCA P. — Galaţi : Ar trebui să vă gîndiţi la acest incident neînsemnat, cum îl numiţi dv. Din faptele petrecute atunci se pot trage unele concluzii care vă pot ajuta mult cînd vă analizaţi partea dv. de vină. Este adevărat că aceste lucruri nu sînt de natură atît de gravă şi că se caută acum în mod intenţional să se exagereze însemnătatea lor. Tocmai de aceea ar fi bine să le analizaţi mai profund şi să le clarificaţi complet în cadrul unei discuţii. Noi credem că în aceste condiţii puteţi ajunge în cele din urmă la o perfectă înţelegere.

Tiparul practic

Dintr-un rest de material uni, putem confecţiona un şorţuleţ foarte drăguţ pentru fetiţele noastre — (aplicîndu-i bucăţele de forma dată mai sus) din materialul din care e făcută rochiţa şi completînd modelul în punct de codiţă sau lănţişor.

Tiparul şorţuluj e făcut pe pătrate cu latura de 5 cm., pe care le putem mări după necesităte.

Bibliotecă-birou în perete

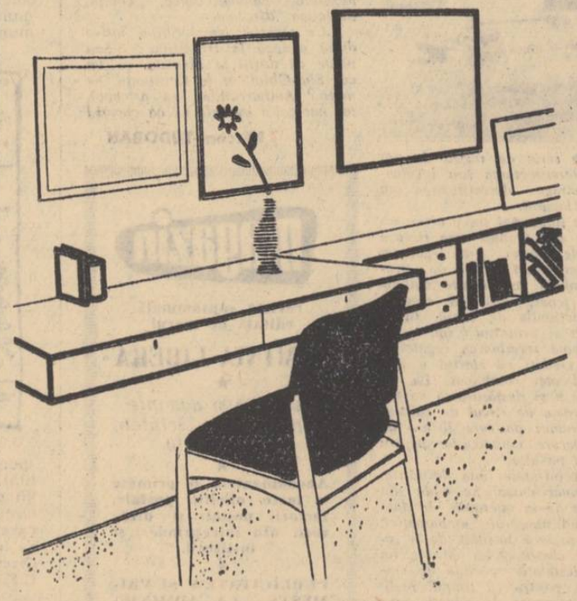

Avantajul acestei mobile este că nu ia din spaţiul camerei. Fixată în perete în piroane groase, este confecţionată din lemn natural lustruit. Pentru birou, două sertare egale.

Primul cosmonaut

Viața lui Iuri Gagarin povestită de el însuși (14)

Din Moscova a venit după mine un avion special „IL-18". În zborul spre capitala patriei noastre, avionul era însoțit de o escortă de onoare de avioane de vînătoare. Exact la timpul fixat, avionul „IL-18" a aterizat și s-a apropiat de clădirea centrală a aeroportului. Mi-am pus mantaua militară de paradă cu noii epoleți de maior, în mod obișnuit am privit prin ochiul de bord al avionului, iar cînd aparatul s-a oprit, am coborît pe scară. Încă din avion am văzut în depărtare o tribună plină cu oameni, și înconjurată de un munte de flori. De la avion și pînă la tribună erau întinse covoare colorate.

Trebuia să merg, să merg de unul singur. Și am mers. Niciodată încă, nici atunci cînd m-am aflat în nava cosmică nu m-am frămîntat atît ca în această clipă. Drumul era lung, foarte lung. Și în timp ce mergeam puteam să mă reculeg, să-mi vin în fire. Păseam înainte în timp ce obiectivele aparatelor de televiziune și de filmat și ale aparatelor de fotografiat erau îndreptate spre mine. În sunetele fanfarei fac încă cinci

Tineretul Moscovei îl aclamă pe primul cosmonaut după aflarea vestei fenomenalei biruințe asupra spațiului cosmic.

— zece — cincisprezece pași, îi recunosc pe membrii Prezidiului C.C., îl văd pe tata, pe mama, pe Valea, întîlnesc privirile rudelor, privirea încurajatoare a lui Nikita Sergheevici Hrușciov. Mă apropii de el și salutînd, raportez:

„Tovarășe Prim-Secretar al C.C. al P.C.U.S., Președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. Sînt bucuros să vă raportez că misiunea Comitetului Central al P.C.U.S. și a guvernului sovietic a fost îndeplinită".

Florile miros a primăvară. În tăcerea care s-a lăsat, nu-mi recunosc propria mea voce, care a prins putere. În jurul meu se află oameni apropiați, îl văd însă numai pe Nikita Sergheevici, văd gama complexă de sentimente pe care le provoacă cuvintele raportului meu.

— Primul zbor cosmic din lume pe nava cosmică sovietică „Vostok" la 12 aprilie, s-a efectuat cu succes, rostesc eu și mi se pare că Nikita Sergheevici mă ascultă cu inima sa caldă.

— Toate sistemele și utilajul navei au funcționat cu precizie și ireproșabil. Mă simt excelent. Sînt gata să îndeplinesc orice altă misiune a partidului și guvernului, — am făcut o pauză și m-am recomandat — maior Gagarin.

Nikita Sergheevici și-a scos pălăria, m-a îmbrățișat cu putere și după vechiul obicei rusesc, m-a sărutat de trei ori.

— Felicitări, felicitări, a spus dînsul și am simțit cît de emoționat este.

În această zi, pentru prima oară în acel an era un timp călduros și blînd de primăvară. Cortegiul de mașini guvernamentale s-a îndreptat de la Vnukovo spre Moscova, spre Piața Roșie. Eu mă aflam într-o mașină deschisă, alături de Nikita Sergheevici.

De-a lungul întregului drum, oamenii erau masați, salutîndu-i pe conducătorii partidului și guvernului, aclamînd succesul fără precedent al științei și tehnicii noastre.

Probabil că nici un om din lume n-a trăit și n-a trecut prin ceea ce a trebuit să trec eu în această zi sărbătorească. Iată și Piața Roșie.

Mitingul l-a deschis Frol Romanovici Kozlov, membru în Prezidiul C.C. al P.C.U.S., secretar al C.C. și mi-a dat cuvîntul.

Mi se tăiase răsuflarea: auzi? Să vorbești, să povestești tot ce s-a întîmplat, în Piața Roșie. Asculta nu numai țara, dar pentru prima oară se transmitea prin rețeaua de televiziune pentru întreaga Europă, iar radioul transmitea în lumea întreagă.

Cuvîntarea mea a fost scurtă. Am spus cuvinte de mulțumire partidului și guvernului. Am mulțumit savanților, muncitorilor, inginerilor care au creat o navă cu care se poate pătrunde sigur în spațiul cosmic. Exprimîndu-mi convingerea că toți prietenii mei, piloții cosmonauți, sînt gata, de asemenea, în orice moment să întreprindă un zbor în jurul planetei noastre, am terminat prin cuvintele:

— Glorie Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Comitetului său Central leninist, în frunte cu Nikita Sergheevici Hrușciov.

Această urare a fost subliniată de aclamațiile întregii mulțimi.

Apoi, primit cu ovații furtunoase, a vorbit Nikita Sergheevici Hrușciov. Cuvîntarea sa a fost pătrunsă de încrederea profundă în forțele creatoare puternice ale oamenilor sovietici, în victoria minții, a rațiunii și a științei asupra forțelor distructive.

Cînd Nikita Sergheevici a anunțat că mi s-a conferit înaltul titlu de Erou al Uniunii Sovietice și că sînt primul căruia i se conferă titlul de pilot cosmonaut al U.R.S.S., am rămas înmărmurit. Întreaga noastră generație de tineret, care a crescut după război, nutrea din copilărie o mare stimă față de distincțiile pe care le acorda Patria Uniunea Sovietică este țara eroismului în masă. Poporul nostru consideră, pe bună dreptate, Steaua de Aur drept simbol al neînfricării și al devotamentului nemărginit față de cauza comunismului. Pe an ce trece, în constelația eroilor apar nume noi. În rîndurile lor, poporul sovietic m-a inclus și pe mine și cum puteam să nu mă bucur, să nu fiu tulburat.

— Sîntem mîndri că primul cosmonaut din lume este un om sovietic, a spus Nikita Sergheevici. El este comunist, membru al marelui Partid al lui Lenin.

Nikita Sergheevici a vorbit despre ceea ce am știut cu toții, însă nu vorbise nimeni cu glas tare, despre primejdiile care-l pot aștepta pe cosmonaut în primul zbor.

Felicitînd-o în Piața Roșie pe soția mea, Valentina Ivanovna, Nikita Sergheevici a spus: „Nimeni nu putea da garanție deplină, că zborul lui Iuri Gagarin în Cosmos nu va fi pentru el ultimul". Seara, împreună cu întreaga familie, am participat la Palatul Kremlinului, la recepția organizată de C.C. al P.C.U.S., în cinstea actului remarcabil de eroism al savanților, inginerilor, tehnicienilor și muncitorilor care au asigurat realizarea cu succes a primului zbor în spațiul cosmic, al omului. Totul era neobișnuit și frumos. Cîntau fanfare, corul reunit și orchestra simfonică executau „Slavă" din opera „Ivan Susanin".

Din familia noastră nimeni nu fusese pînă atunci la Kremlin. Nu văzuse marmora de albeață strălucitoare a sălii Gheorghievsk.

La recepție l-am întîlnit pe constructorul principal, pe teoreticianul cosmonauticii și pe mulți alți specialiști cunoscuți, creatorii navei cosmice. Veniseră miniștri, mareșali ai Uniunii Sovietice, fruntași din producție și agricultură, scriitori cunoscuți, gazetari, sportivi... Noi cei din Gjatsk, ne-am simțit repede printre moscoviți nu ca oaspeți, ci ca membri ai unei familii mari.

★

Drumul în Cosmos! Mare a fost fericirea ce mi-a fost dată, să fiu primul cosmonaut, să efectuez primul zbor la care de mult au visat oamenii. Cele mai luminate minți ale omenirii au netezit drumul dificil, spinos, spre aștrii. Zborul din 12 aprilie 1961 constituie primii pași de 7 mile pe această cale. Însă din an în an, poporul sovietic, pionier al cuceririi Cosmosului va pătrunde în Cosmos tot mai adînc și mai departe, nimeni nu va putea opri năzuința noastră spre alte planete ale universului. Sînt convins că eu și tovarășii mei cosmonauți, vom mai înfăptui încă, nu numai un zbor, și de fiecare dată tot mai sus. Oamenii sovietici doar nu sînt obișnuiți să se oprească la jumătate de drum.

Tineretul Țării Sovietelor privește cu curaj spre un viitor minunat. Lui i-a fost dat o mare fericire, să construiască societatea comunistă. În fața fiecărui tînăr sovietic se află o muncă importantă, învățătură serioasă. Țara are nevoie de ingineri și agronomi, de medici și pedagogi, de lăcătuși și tractoriști. Pentru orice profesie se va găsi la noi o muncă interesantă și utilă.

Tineretul sovietic este cel mai talentat tineret din lume. În munca sa plină de abnegație se dezvăluie trăsăturile curajoase ale profilului moral, al poporului sovietic, însuflețit de mărețele țeluri ale muncii pașnice, creatoare — de construire a comunismului.

Mereu noi și noi oameni sovietici, a arătat Nikita Sergheevici Hrușciov, vor zbura pe căi necunoscute spre Cosmos, îl vor studia, vor descifra mai departe tainele naturii și le vor pune în slujba omului, a bunăstării sale, în slujba păcii.

Da, noi vom face totul pentru pace. Sîntem oameni pașnici, iar viața noastră întreagă, pînă la ultima picătură, pînă la ultima suflare, aparține minunatei Patrii socialiste.

★

Aici se încheie fragmentele pe care le-am publicat din cartea „Drumul în Cosmos", a primului cosmonaut din lume, Iuri Gagarin.

MATTY ASLAN

— Încă puțin și va funcționa... Deocamdată sînt tot eu, tehnicianul de la cooperativă...

— Foarte bine c-am luat pietroiul ăsta cu noi. Acum or să se convingă și proștii c-am fost la munte...

V. CRIVAȚ

— Ce faci, Ionescule, nu vii cu noi în excursie?
— Nu, că sînt în concediu...

Jocuri distractive

TOT 7

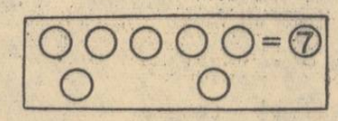

Înlocuiți cercurile din desen cu cifra 7, puneți semnele aritmetice corespunzătoare ca să ajungeți la rezultatul final... 7.

CUBUL

Iată un cub de lemn alcătuit din două părți etanș cu ajutorul unor cepuri. Deși cele două părți nu sînt lipite ele se desfac foarte greu cu un singur mijloc. Îl cunoașteți?

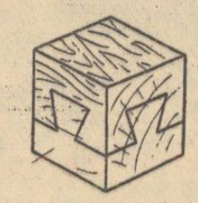

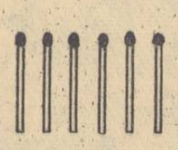

SE POATE?

Așezați în așa fel 6 chibrituri încît să obțineți un... pătrat!...

PATRAT DIN BUCAȚI

Iată o problemă de răbdare. Vi se prezintă cinci forme. Din cel însemnat cu numărul 1 faceți patru bucăți, din cel cu nr. 2 o bucată, din nr. 3 două bucăți, din nr. 4 cinci bucăți, din nr. 5 o bucată. Apoi din cele 13 bucăți formați un... pătrat. (Pentru ușurința deslegării jocului desenați formele pe un caiet de aritmetică).

DISCURILE

Sînt 8 discuri albe urmate de 8 discuri negre. Cum se pot muta discurile unul după altul ca să ajungă cele negre în față, dar fără ca vreun disc să treacă la mai multe de două înainte. Prima mișcare este indicată: 2 se mută la 1. Cu 12 mișcări trebuie să rezolvați problema.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 202

CEȘTILE CU CEAI

Se pun ambele cești mici una în alta și împreună în cea mare!

5 numere **CU UN CHIBRIT**

30	33	18
15	27	39
36	21	24

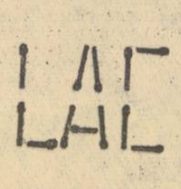

100

12+3—4+5+67+8+ 9=100

FRED GHENADESCU

— Știți că băile și cu băutura nu merg deloc împreună?
— Are dreptate, trebuie să renunțăm la băi...

— M-a întrebat care sînt Babele...
— Ce impertinent!

ADRIAN ANDRONIC

La MAGAZINUL „VICTORIA"
— Imi dați voie să mă urc și eu? Sînt liftierul!

M. GROSU

— Ce idee să cari în concediu atîtea reviste de cuvinte încrucișate...
— Ce vrei, dragă, obișnuință din timpul serviciului...

AL. CLENCIU

Obstrucție...

N. GHENADIE

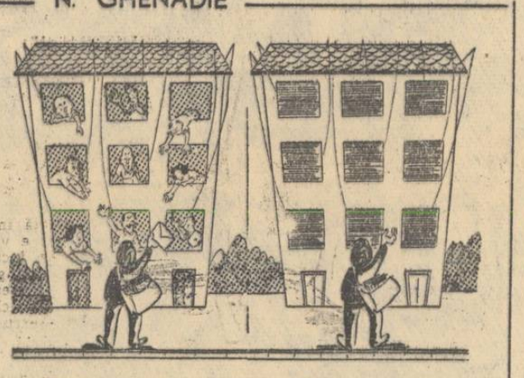

— Poșta, poșta... Popescu... scrisoare...

— Poșta, poșta... Popescu... abonamentul la radio...

GH. BADEA

ÎN STAȚIUNILE DE ODIHNĂ

— Ce nostim: spun că e ora de dormit și ei stau cu toții la ferestre!

C. CRACIUN

Calitatea finisajului mobilelor se îmbunătățește continuu.

EL: — Acum înțeleg de ce n-ai vrut să cumperi și toaleta.

REBUS-MAGAZIN

ARBORI

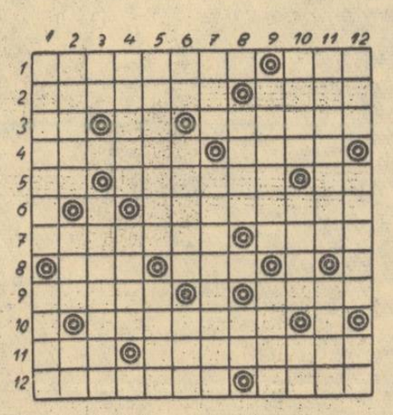

ORIZONTAL: 1) Transformator al naturii, întemeietorul biologiei epocii socialismului — „Bel..." de Guy de Maupassant 2) Încrucișînd acest soi de păr cu alte soiuri cultivate, Miciurin a obținut hibrizi rezistenți la ger (pînă la —35°) — Salcîm (reg.) 3) Jumătate din fagi! — Coace fructele Egiptului — Pomi care produc fructe la începutul verii 4) Ramuri prin care nu mai circulă seva — Cea mai bună regiune pentru pomicultură 5) În ramuri de arinii! — Au în seama lor foarte mulți arbori (reg.) — Spetează 6) Rezervorul substanțelor de rezervă ale arborilor, reprezentînd o adevărată coroană subterană 7) Elementul bărbătesc din orice floare — Unul din temă 8) Diminutiv feminin — Element indispensabil vieții arborilor 9) „Arborele de...", ale cărui fructe asigură hrana indigenilor din oaze — În cel de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960—1965 se prevede extinderea plantațiilor de pomi la 300.000 hectare 10) Fluturi dăunători, de culoare albă, ale căror omizi se atîrnă cu un fir subțire de capetele ramurilor 11) Ne înlesnește vizitarea munților noștri acoperiți de mantia lor verde de brazi — Ramură de bază a științelor naturale 12) Arbori înalți, cu coroană rotundă, a căror frumusețe ruginie e cîntată de poeții toamnelor tîrzii — Emil..., autorul poeziei „Grădina-n parc".

VERTICAL: 1) Crapă primăvara pe ramuri și dau naștere apoi podoabei de frunze și flori a arborilor (diminutiv, singular) — Arbore fără soț în poezia lui Eminescu 2) Flori cu lujer înalt, cu petale violete sau albe, foarte frumoase — Florile acestui arbore au un parfum suav, — Nicu Leonescu 3) Cesiu — Cît de mică, tot din ea crește și falnicul stejar, și nucul bogat și poeticul tei 4) Iureș — Inamicul nr. 1 al viței de vie 5) „Să trăiți, să-nfloriți / Ca merii, ca perii / În mijlocul verii..." (pl.) — Fluviu european 6) La sfîrșitul temei! — A degaja — Din carnetul vînătorului 7) Animal tibetan — Arbori „aclimatizați" la alte condiții climaterice decît cele naturale. 8) Hidră — Radiu 9) Regiune lipsită de riuri, secetoasă — Arbori din clasa coniferelor 10) Nu aceasta! — În fiecare an se adaugă unul nou la trunchiul arborilor — La ieșirea din Pătlinis! 11) Pomii care produc fructele din care se extrage cel mai fin ulei — Fructificație la ciuperci 12) A (se) ivi - Substanță ce se găsește în scoarța unor arbori și se folosește în industrie — Frunză de brad.

Julieta FLOREA

SCAUNE

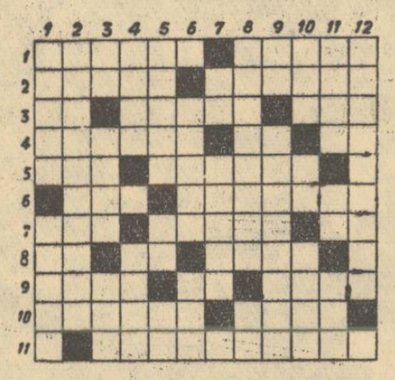

ORIZONTAL: 1) Parte componentă a scaunului (care poate lipsi...) — Războiul de..., unealtă casnică ale cărui scaune se numesc butuci 2) Scaun în catalog sau numărul picioarelor unui scaun — Poet romîn, autorul poeziei „Scaunul electric din Sing-Sing" 3) Inițialele lui Ilf și Petrov, autorii romanului „Douăsprezece scaune" — Nu le săvîrșesc cei cu scaun la cap — Parte a corpului cu scaun propriu! 4) Pe furiș — La balansoar — Pronume 5) Nume feminin — Arme care au ca suport scaune de lemn 6) Provoc — Străpungere a unui organ cu siringa 7) A cunoaște — Regiune în R.P.R. — Și la balansoar și la taburet 8) Bezea — Posesiv din scaun! — Nume feminin 9) Apărut — În fotoliu — Rămășițe scaune (pl.) 2) „Sfîntul scaun" care se ocupă cu lucruri prea puțin sfinte!... 3) La jumătatea spătarului — Odinioară cetate de scaun — Pronume 4) Cel accelerat are locurile numerotate — Pățitu din poveste 5) Scaunul împăratului... — Barbu Alexandrescu — ...și Traian Vulpescu 6) A sta pe un scaun — Urmași 7) În frunte — Livadă de nuci 8) Scaun al judecății (od.) — Țesite 9) Subsemnatul — Trece pe lîngă scaunul vioarei! (pl.) 10) Șantierele Navale Constanța — Ion Teodorescu — Măreț dar fără cap 11) Un scaun care nu se mai ține pe picioare — Începutul Mioriței 12) Meseria celor ce fac scaune.

VERTICAL: 1) Scaun de... sau colibă, unealtă a rotarului — Fiecare din părțile lui care susțin cîte un bob, se mai numesc și scaune (pl.) 2) „Sfîntul scaun" care se ocupă cu lucruri prea puțin sfinte!... 3) La jumătatea spătarului — Odinioară cetate de scaun — Pronume 4) Cel accelerat are locurile numerotate — Pățitu din poveste 5) Scaunul împăratului... — Barbu Alexandrescu — ...și Traian Vulpescu 6) A sta pe un scaun — Urmași 7) În frunte — Livadă de nuci 8) Scaun al judecății (od.) — Țesite 9) Subsemnatul — Trece pe lîngă scaunul vioarei! (pl.) 10) Șantierele Navale Constanța — Ion Teodorescu — Măreț dar fără cap 11) Un scaun care nu se mai ține pe picioare — Începutul Mioriței 12) Meseria celor ce fac scaune.

N. CORNEA

ȘAH

Șahul prin corespondență?

Nimic mai simplu!

Anunțarea celei de-a III-a ediții a populareî competiții de șah prin corespondență „CUPA MAGAZIN" organizată de redacția noastră, a stîrnit un viu interes în rîndurile cititorilor șahiști ai revistei. Zilnic sosesc numeroase scrisori solicitînd participarea la concurs — mulți dintre expeditori fiind participanți și la edițiile anterioare ale „CUPEI MAGAZIN".

Cîțiva amatori șahiști, în special tineri, ne-au pus următoarea întrebare: cum se joacă șah prin corespondență? Bănuind că această întrebare și-o pun și alții, le răspundem: foarte simplu. După cum îi arată și numele, șahul prin corespondență se joacă cu ajutorul poștei. Partenerii de concurs își comunică unul altuia, rînd pe rînd, mutările, printr-o carte poștală sau scrisoare. Fiecare jucător are timp de gîndire pentru o mutare cîte trei zile, socotite după datele indicate de ștampila poștei. În felul acesta, fiecare mutare poate fi analizată temeinic, jucarea partidelor dînd posibilitatea unui studiu serios necesar pentru perfecționarea șahistului. Într-un turneu, jucătorii au de disputat, simultan, cîte șase sau opt partide. Partidele durează, în medie, un an de zile.

Așadar, șahul prin corespondență este foarte simplu. El poate fi practicat de cei ce vor să-și întărească jocul, de cei ce vor să ia parte la o activitate șahistă regulată, chiar dacă în localitatea de domiciliu se organizează rar concursuri, de cei ce vor să joace cu parteneri mai puternici, de cei ce vor să întrețină corespondență prietenească cu șahiști din alte regiuni ale țării.

LA CEA DE-A TREIA EDIȚIE A „CUPEI MAGAZIN" SE POATE ÎNSCRIE — GRATUIT — ORICE AMATOR DE ȘAH. Înscrierile se mai primesc pe adresa revistei „MAGAZIN" — București, oficiul poștal 33, Casa Scînteii, cu mențiunea pe plic „Pentru cea de-a III-a ediție a „Cupei Magazin".

★

O partidă jucată în atac pînă la cîștig a fost realizată de V. Zaharescu (București) la Gheorghe V. Stan din Răzvad (Ploiești).

APĂRAREA CELOR DOI CAI

1. e4, e5. 2. Cf3. Cc6, 3. Nc4, Cf6 4. d4, e:d4 5. e5, d5 6. Nb5, Ce4 7. C:d4, Nd7 8. N:c6, b:c6 9. 00, Ne7. Față de variantele ce le poate prilejui apărarea celor doi cai, varianta aleasă de alb este considerată de teoria deschiderilor ca ușor egalizatoare pentru negru. Teoria recomandă 9. — Nc5 10 Ne3, Nb6 11. f3, Cc5 și apoi 13 — Ce6.

10. f3, Ce5 11. f4, Ce4 12. f5, c5 13. Ce6! ?, N:e6 Necesar la f:e6 14. Dh5+ și albul cîștigă.

14. f:e6 f:e6. Mai sigur era: 14 — 00 15. e:f7+ T:f7 16. T:f7, R:f7 17. Dh5+, Rg8 18. Cc3, C:c3 19. b:c3, Dd7 20. Ng5. Tf8 21. e7, D:e7 22. Tael cu egalitate. Acum negrul rămîne fără rocadă făcută, cu regele în centru.

15 Cc3. C:c3 16. b:c3, c6 17 Ne3, Dd7 18. Df3. Na3 19 Dh3

Din punct de vedere poziționai era mai bine 19 Db5+ g6 și apoi Dh3 păstrînd căi de pătrundere pe cîmpuri negre.

19. — Nb2! ! În poziție grea negrul ajută pe alb în dezvoltare! 20 Tab1, N:c3 21. N:a7, Na5 22 Nc5, Dcb 23 De3

Mai bine 23. Rh1 și la 23. — D:c5 23. D:e6+ Rd8 25. Tf7 și cîștigă 23 — Nc3 24. Na3, Na5 (la 24 — T:a3 25 Th8+), 25. Dg5, Nb6+ 26. Rh1, Dd7 27. Tf3 Dublarea turnurilor pe coloana „7" este decisivă 27 — Th8 28 Thf1, (Apără 29 Tf8+) 29. Db5+ g6 30. Db6 De7 31. Nc1 Nd8 32. Ng5! și alb cîștigă.

INDIANA REGELUI
PACHMAN — VESELY

Jucată în campionatul R. S. Cehoslovace pe anul 1961.

1.	d4	Cf6	
2.	c4,	g6	
3	Cc3.	Ng7	
4.	e4,	d6	
5.	f3,	0—0	
6.	Ne3,	e5	
7	CgC2,	e:d4	
8.	C:d4.	c6	
9.	Dd2.	d5	
10	C:d5.	C:d5	
11.	e5.	Ce8	
12	f4.	f6	
13	Nb5,	Cc7	
14	0—0 !,	f:e5	
15.	f:e5.	N:e5	
16.	Nb6	Ng7	
17.	T:f8+,	D:f8	
18.	Tf1,	De7	
19	C:d5 ! !,	C:d5	
20.	Nc4,	Dc5	
21.	N:d5 +,	D:d5	
22.	N:g7.	Cc6	
23	Db0.	Nf5	
24.	C:c6	D:c6	
25.	Nc3,	Dc5+	
26	Tf2	De7	
27.	Df4.	h5	
28	h3	Nd7	
29	Dc4 +	și a cîștigat pînă la urmă. Ar fi cîștigat mai ușor cu	
29.	Dh6.		

16 partide care costă scump...

Amatorii de șah din Statele Unite au vrut de multă vreme să organizeze un meci între cei mai tari jucători americani: între tînărul Bobby Fisher și fostul „copil minune" în urmă cu cîteva decenii, Samuel Reshewski.

Organizatorii întîlnirii s-au izbit însă de un mare obstacol. La fel ca și în alte prilejuri, virfurile șahului american au condiționat participarea lor de primirea unei sume substanțiale în cazul de față 7000 de dolari.

Doritori să-i vadă totuși la lucru pe cei doi șahiști, iubitorii jocului pe tabla cu 64 de patrate au recurs la colecte, au apelat la cîțiva Mecena ai șahului etc. Pînă la urmă, două cluburi de șah — unul din Los Angeles și altul din New York — au reușit cu chiu cu vai să strîngă... 5000 de dolari. Se pare că Reshewski și Fisher au făcut la rîndul lor... un rabat și astfel a început un meci de 16 partide. După 11 partide scorul este egal: 5½—5½.

Vești din jocul de dame

● În U.R.S.S., se desfășoară campionatele republicane de șaski (jocul de dame), atît cel clasic pe tabla de 8 pe 8, cît și cel internațional pe tabla de 10 pe 10.

Printre participanții la jocul de dame 8 pe 8 se află și campionii R.S.F.S.R. — V. Abaulin și R.S.S. Ucraina—B. Blinder. Iată mai jos o partidă jucată în campionatul ucrainean.

Alb: V. Abaulin Negru: V. Petrov

1. c3—b4 f6—e5 2. b2—03 g7—f6 3. e3—d4. b—c5 4 d4:b6. a7: c5 5. d2—e3. f8—g7 6 e3—d4 !. c3:e3 7 f2:d4. e5—f4 8. g3 e5, d6:f4 8. d4—c5 !. h6 g5 10. e1—f2, g5—h4 11. c1—d2. b8—a7 12 d2—e3. f4; d2 13. c3:e1. f6—g5? 14 c5—d6 ! et :c5 15. c5 b8: f4 și după cîteva mutări negrul a cedat.

● La Alma Ata s-a desfășurat nu de mult, campionatul U.R.S.S. pe echipe la dame — atît la jocul clasic (8 pe 8) cît și la jocul internațional (10 pe 10). Cele mai bune rezultate le-a obținut echipa „Spartak".

● În Anglia se desfășoară campionatul național de dame. O înfrîngere în ultima rundă la F. Gallagher din Manchester l-a costat pe D. E. Oldbury din Torquay titlul de campion.

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

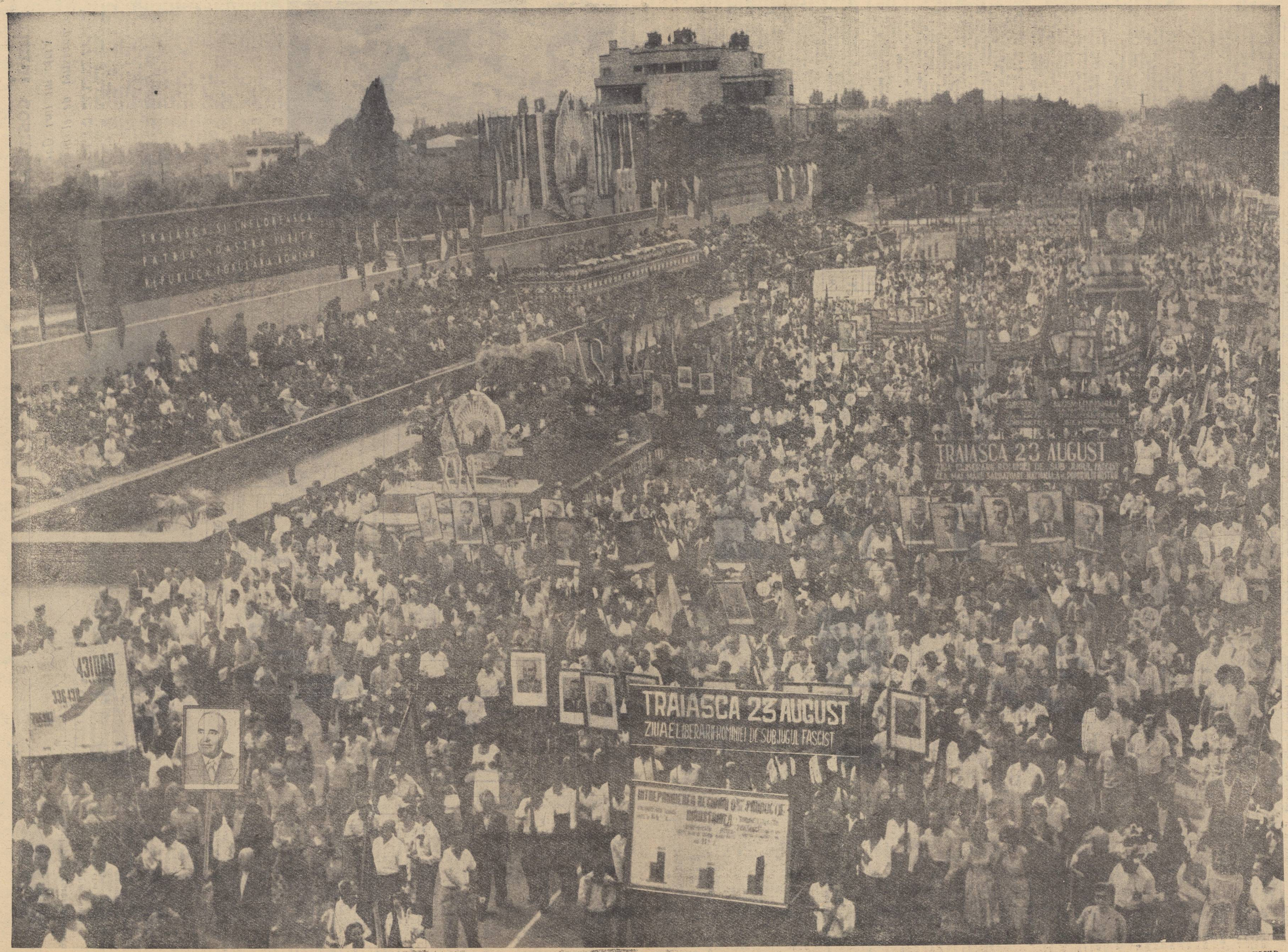

Sărbătorirea măreței zile de 23 August s-a desfășurat, în toată țara, într-o atmosferă plină de entuziasm. În cliseul nostru, o vedere panoramică a Pieței Stalin, în timpul însuflețitei demonstrații a oamenilor muncii din Capitală.

Fotografia : Nicu VASILE

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

OMAGIU MARELUI NOSTRU ENESCU !

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 204 ★ Sîmbătă 2 septembrie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

In producție, pe stadion și pe scenă

Credeți cumva că nu este posibilă o astfel de întrecere? Că, oricît ai fi de specialist, nu poți găsi o unitate de măsură comună, cu ajutorul căreia să desemnezi pe cîștigători? Dacă ați făcut o astfel de afirmație, ați greșit. Pentru a aprecia valorile artistice, în cazul de față, rămîn valabile aceleași criterii cunoscute în acest domeniu, după cum condiția fizică, pregătirea tehnică etc. stau la baza obținerii succeselor în sport. Totuși acesta-i adevărul. La uzinele textile „7 Noiembrie" din Capitală sportul este în întrecere cu arta. Nu este aici nici un paradox.

Sportul

Cunoscutul colectiv de muncă al textiliștilor de la „7 Noiembrie" obține succese nu numai în producție, ci și în sport. Deseori, după orele de lucru, fete și băieți, se îndreaptă spre terenurile de antrenament sau spre locurile unde se va desfășura o competiție sportivă. Băieții înspre terenurile de fotbal sau volei, fetele spre sala unde are loc un meci de tenis de masă, înspre terenul de volei sau handbal. Sînt în uzină mulți iubitori și ai altor discipline sportive. Fiecare le practică după preferință. Au la dispoziție toate condițiile. Totuși după victoriile obținute cele mai cunoscute sînt handbalistele.

— Unde le găsim pe handbalistele din echipa „Bumbacul?" — întrebăm pe cineva din uzină.

— La țesătorie, la secția I-a, în schimbul B. Majoritatea din ele lucrează în aceeași brigadă.

În sala în care sute de războaie țes din firul de bumbac pînza, ne sînt prezentate handbalistele.

Handbalistele de la uzinele „7 Noiembrie" la antrenament

— Aici lucrează brigada de producție U.T.M. nr. 2. Iată pe Steliana Cîrstoiu, șefa brigăzii, o tînără suită, cu ochii vioi, cu nasul pufin în vînt, portarul echipei și fruntașe în producție.

Alături lucrează Ioana Călugăru, de curînd țesătoare, dar de mică o iubitoare a handbalului. Ioana a

Elena PAVELESCU

• (Continuare în pag. 4-a)

DIN SUMAR:

▣ *Adeziune și sprijin deplin măsurilor luate de Uniunea Sovietică pentru salvgardarea păcii* — IN PAGINA 8-a

▣ *Popas în Munții Semenicului* — IN PAGINA 2-a

▣ *Cum s-a născut „Victoria socialismului" la Coțușca* — IN PAGINA 4-a

▣ *SPORT „Olimpiada studenților"* — *Corespondență din Sofia* — IN PAGINA 5-a

▣ *Pregătiri pentru cel de al III-lea Pavilion de mostre* — IN PAGINA 6-a

IN AJUNUL CELUI DE-AL II-LEA CONCURS ȘI FESTIVAL INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU"

Cel de al II-lea Concurs și Festival internațional „George Enescu" va transforma din nou Capitala, în continuă primenire, a Romîniei noi, socialiste, într-un centru clocotitor al vieții artistice mondiale. Sub semnul admirației pentru făptura de geniu a poporului romîn, pentru neuitatul maestru George Enescu, mari muzicieni ai epocii contemporane, maeștri ai bagheței ca George Georgescu, John Barbirolli, Lorin Maazel, poetul și gînditorul pianului Sviatoslav Richter, virtuozi ca Aldo Ciccolini și Annie Fischer, artiști lirici ca Elisabeth Schwarzkopf și Anton Dermota, își vor dezvălui, în concerte simfonice și în recitaluri, remarcabilele resurse ale artei lor, puse în slujba prieteniei, frăției și păcii între popoarele lumii.

Personalități marcante, care aparțin de mult artei și culturii muzicale, ca marea maestră a pedagogiei Nadia Boulanger, ca remarcabilul violonist Henryk Szeryng și maestra romînă a pedagogiei pianului, Florica Musicescu, vor participa la lucrările juriilor, cărora le revine sarcina dificilă și plină de răspundere de a alege pe cei mai buni dintre tinerii pianiști, violoniști și cîntăreți, veniți la București din toate colțurile lumii pentru a lua parte la competițiile din cadrul Festivalului.

În această atmosferă de zile mari, care va da Bucureștiului aspectul uneia din capitalele artistice ale lumii, muzica lui George Enescu va răsuna în interpretarea tinerilor instrumentiști și cîntăreți, ca o glorificare a geniului artistic al poporului romîn, al cărui fiu a fost neuitatul maestru al compoziției și interpretării.

Cîteva din cele mai semnificative creații ale lui George Enescu vor constitui pietre de încercare ale talentului și științei muzicale a tinerilor interpreți, angajați în concursurile de pian, vioară și canto, ce se vor disputa în sălile de concert ale Capitalei noastre, începînd din dimineața zilei de 6 septembrie.

Se știe că printre piesele obligatorii ale celor trei concursuri internaționale, figurează Suita în Re major și Sonata I-a în fa diez minor, pentru pian solo, Sonata II-a pentru vioară și pian și fermecătoarele „Cîntece" pentru voce și pian, compuse de Enescu pe versurile poetului francez din secolul XVI, Clément Marot.

Cum trebuie cîntată muzica atît de poetică, subtilă și învăluitoare a lui George Enescu? — iată una din problemele pe care și le vor pune, cu toată ardoarea, atît tinerii interpreți, cît și membrii juriilor internaționale.

Cum tălmăcea Enescu, nimitorul maestru al viorii și pianului, o anumită parte a Suitei în Re, a Sonatei I-a în fa diez minor, sau Sonata a II-a pentru vioară și pian? Cum concepea el, interpretarea „Cîntecelor" pe texte de Marot, pline de vervă și umor sclipitor? Și, în general, care era concepția sa despre interpretarea unei opere muzicale, prin intermediul pianului sau strunelor viorii sale vrăjite?

Aceste întrebări, prezente în conștiința tinerilor artiști, ne-au sugerat ideea de a evoca, pe temeiul unor documente autentice, figura lui George Enescu, artistul genial, a cărui faimă de interpret a cucerit marile orașe ale lumii, de la Paris la Moscova, de la Leningrad la Viena, Londra și New-York.

Enescu și tinerii interpreți

Cu 15 ani în urmă, în 1946, într-un interviu acordat unui critic, George Enescu dădea tinerilor artiști următoarele sfaturi: „În primul rînd, tînărul care vrea să se dedice artei, să-și pună întrebarea dacă are în el suficientă dragoste de frumos, pentru a-și sacrifica plăcerile, sănătatea, bucuriile simple ale vieții. El va trebui să-și caute singur mijloacele cele mai potrivite de perfecțiune, potrivite cu natura lui. Unii găsesc drumul spre „artă" mai ușor, alții mai greu. Fiecare tînăr artist trebuie să învețe cum se învață. Mi-amintesc că eu însumi m-am zbătut prostește cîțiva ani, crezînd că numai munca este salvatoare. Voiam să răzbesc. Voiam să fiu independent. Lucram între 5 și 7 ore pe zi. Cîteodată și mai mult. Ajunsesem la rezultate negative. Într-o zi m-am descurajat. Mi-am spus că vioara nu era pentru mine și nici eu pentru ea. Timp de două săptămîni n-am mai cîntat. Aveam pe atunci doar 16 ani și fusesem angajat pentru un concert dirijat de Eduard Wachmann. Am repetat cu orchestra fără să studiez. Atunci mi-am dat seama că mă surmenasem și că pierdusem esențialul în muzică: auto-controlul. Sfatul pe care-l dau tinerilor interpreți este cuprins în următoarele puncte: 1— Cunoaște-ți posibilitățile proprii; 2 — Muncește rațional; 3 — Dezvoltă în tine auto-controlul".**

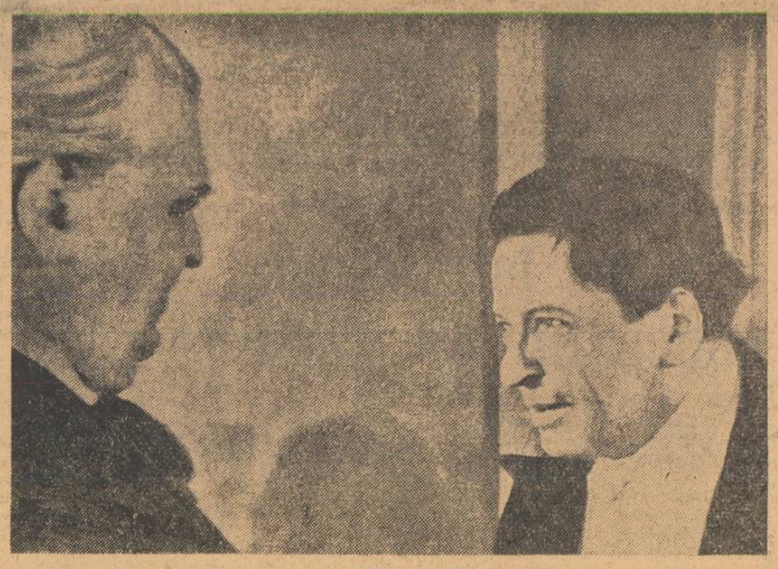

George Enescu într-o convorbire cu maestrul Mihail Sadoveanu

Muzica, mijloc de a exprima sufletul omenesc

În „Amintirile" sale, George Enescu arăta cum a ajuns la emoționantele sale interpretări. Calea aleasă a fost aceea a unei trăiri intense în sfera gîndirii și sentimentelor marilor creatori ai trecutului și epocii noastre. **„A trăi, a respira, a gîndi, am sentimentul sau iluzia de a fi făcut toate astea în muzică".**

Vorbind despre capacitatea muzicii de a exprima tot ce este mai adînc în

A. HARALAMB

(• Continuare în pag. a 2-a)

Evenimentul muzical al anului

Peste cîteva zile se va deschide cel de-al doilea Concurs și Festival internațional „George Enescu". Din cele mai mari depărtări, din toate direcțiile și de pe toate culmile artei muzicale, se îndreaptă spre București dirijori ilustri, instrumentiști celebri, cîntăreți cu glasuri de aur, cunoscuți în întreaga lume: Sviatoslav Richter dinspre Moscova, Barbirolli și Schwartzkopf dinspre Londra, Ciccolini dinspre Roma și Anton Dermota dinspre Viena. Și cîți alții!... Nenumărați tineri muzicieni, de toate neamurile și din toate țările, mari speranțe ale vieții muzicale de mîine, se pregătesc să înfrunte exigențele juriului internațional al concursului, plini de mari speranțe: a fi laureat al Concursului „George Enescu" a devenit de pe acum o cunună de glorie pe fruntea artistului tînăr din Australia sau din Danemarca, din Paris sau Boston, din Pekin, Leningrad sau Atena. În sfîrșit, publicul romînesc freamătă, smulgînd prin orice așteptări la interminabile „cozi" sau chiar prin inocente vicleniii ad majorem muzicii gloriam, cele cîteva zeci de mii de bilete care reprezintă totalul festivalului și suspinînd că nu sînt sute de mii.

Dar Festivalul „Enescu" nu înseamnă numai un mare eveniment artistic internațional — ceea ce, în definitiv, e vizibil și concret — ci și un fapt cu adînci ticuri naționale, ale noastre, care niciodată nu pot fi subliniate îndeajuns.

Prima este aceea că valoarea universală a artiștilor romîni, și deci a artei românești în totalitatea ei, nu s-a putut niciodată afirma, aci, în cadrul și la sursa ei națională, atîta vreme cît lumea românească și statul romîn au fost conduse de către burghezie. Disprețul burgheziei pentru artă și cultură în general, pentru arta și cultura română în special, nu era decît consecința firească a constanței burgheze cu privire la rolul, la demnitatea și la soarta poporului și țării noastre: romînii — un popor de margine și de mizerie al somptuosului univers burghez occidental, lobagii unei moșii îndepărtate, muncind în obscuritate și la nivelul primitivității, sub comanda unor vătafi și logofeți burghezi; Romînia — un satelit de mărimea a zecea, — fidel întunecat și mut. Cum artă, ce artă, care artă? Cultură? Cultură română de circulație universală? Festival internațional la București? Fugiți de-aici, prăpădiților, caraghioșilor! Festivalurile muzicale internaționale nu sînt de nasul nostru (sau al vostru); ele nu pot fi, cu demnitate și strălucire, decît la Bayreuth și la Salzburg, unde ajunge, printr-o vastă posibilitate de

Radu POPESCU

• (Continuare în pag. 4-a)

TEATRELE MUZICALE IN NOUA STAGIUNE

Moment din baletul „La piață", de Mihail Jora, pe care Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. îl va prezenta în cadrul Festivalului „George Enescu"

Luminile reflectoarelor se vor aprinde din nou și gongul va chema la rampă pe înfocata Carmen sau pe „celesta" Aida, pe impozantul Falstaff sau pe veselul și descurcărețul bărbier din Sevilla... Valsurile nemuritoare ale lui Strauss și Lehar, cerdașurile îndrăcite ale lui Kalman, alături de muzicile pline de viață ale lui Dunaievski, își vor revărsa din nou sunetele pe scenele operetei, amintindu-ne de un fapt atît de obișnuit și totuși atît de mult așteptat: teatrele lirice își deschid stagiunea!

Prezenți la rampă, păstrînd încă amintirile unei vacanțe plăcute, dar și ale unor repetiții asidue, slujitorii scenelor muzicale vor păși într-un nou an de activitate artistică, cu conștiința străduinței de a dobîndi noi realizări pe linia afirmării teatrului liric romînesc.

Deschiderea stagiunii are loc anul acesta în condițiile tot mai prielnice afirmării pe care viața culturală și artistică a țării a cunoscut-o în ultima vreme, datorită sprijinului acordat de partid și guvern. Pe scenele teatrelor muzicale, în anul ce a trecut, au cunoscut o deplină valorificare lucrări reprezentative ale literaturii clasice de operă și operetă, dar și creația originală s-a bucurat de o atenție deosebită. Lucrări valoroase ca opera „Fata cu garoafe" de Gh. Dumitrescu, opereta „Lysistrata" de Gherase Dendrino, baletul „Păcală" de Viorel Doboș și altele, s-au bucurat pe scenele țării de o bună primire. Ca o dovadă a prețuirii pe care publicul nostru o acordă astăzi teatrelor muzicale stă și faptul că, numai în cursul stagiunii trecute, acestea au susținut peste 4900 de reprezentații, la care au luat parte aproape 2.800.000 de spectatori. Dacă vom adăuga la aceste cifre cele 13.998 reprezentații cu 5.160.000 de spectatori, reprezentînd bilanțul pe stagiunea trecută a teatrelor dramatice, ne vom face o imagine și mai grăitoare a puternicului avînt pe care-l cunoaște, în anii democrației populare, teatrul în țara noastră. Nu încape îndoială că actualul an de activitate artistică va aduce noi satisfacții slujitorilor scenei noastre. IN PAGINA 8-a prezentăm unele din pregătirile pe care teatrele muzicale, compozitorii și librețiștii le-au făcut și **le fac în vederea noii stagiuni.**

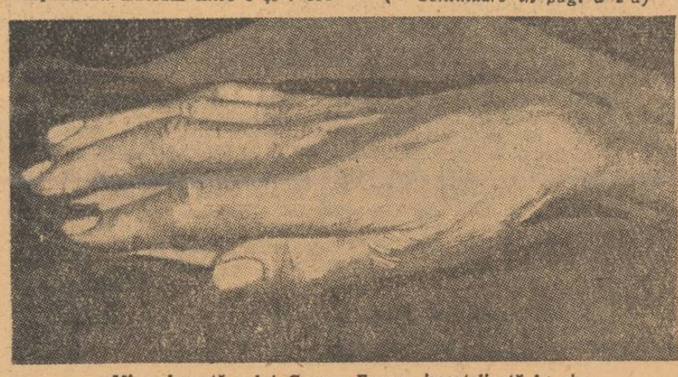

Mîna dreaptă a lui George Enescu imortalizată în gips

CALEIDOSCOP

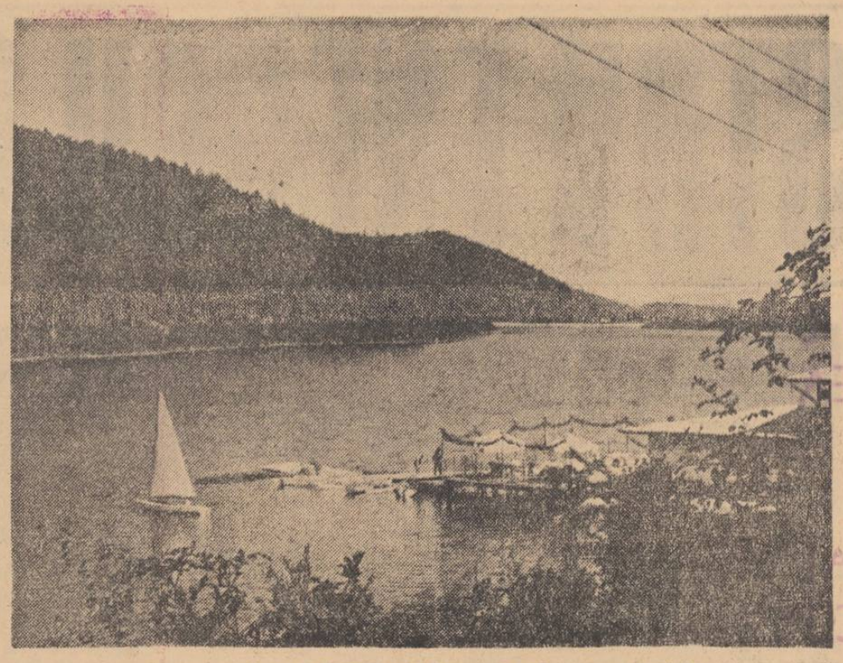

Lacul artificial de la Văliug a devenit un căutat punct turistic

Popas în Munții Semenicului

Închisă ca într-o cetate de zidurile de cremene le munților, Reșița se zărește din depărtare ca o adâncitură uriașă, un cazan de dimensiuni nebănuite, un cazan în clocot din care răzbat, în rotocoale mari, adevărați nori plumburii de fum, semn că acolo jos, undeva la poalele culmilor din împrejurimi, se fierbe fontă, se plămădește oțel, se toarnă metal fluid. Apoi, pe măsură ce te apropii, observi căile deschise în stînci de zimții nevăzuți ai apelor Bîrzavei, care, cu trudă și răvnă, ferăstruiesc de veacuri malurile de cremene, lărgind mereu valea, croindu-și cu vicleneie, ca o reptilă abilă, drum spre cîmpia Banatului.

Și nu știu cum, dar parcă aici, la Reșița, Bîrzava pare mai domolită și dacă-i privești bine apele cristaline, vălurite ușor peste pietre, simți cum undele lor tremurătoare îți transmit un oftat de ființă scăpată din mare strîmtoare. E liniștea și ușurarea apelor ieșite din chingile de oțel ale țevilor ce coboară de sus, de la Văliug, cale de aproape 20 de kilometri, pînă jos, la uzina din sectorul Grebla, unde se vinjolesc prin paletele ultimelor turbine. Căci omul, omul Reșiței de azi, descătușat de grijile mizeriei și ale sărăciei, omul care a reconstruit oțelăria, care a înălțat în Lunca Pomostului noul oraș muncitoresc, care a construit turnătoria de fontă din Mociur, hala Dieselelor, furnalul de 700 m.c., omul acesta renăscut în anii regimului democrat-popular, a știut cu pricepere și istețime să stoarcă Bîrzavei tot „aurul verde" sălășluit în apele sale. Acolo sus, la Văliug, unde Bîrzava se furișa printre stînci căznindu-se parcă să se pitulească de soarele ce încerca să-i sece apele, acolo între pereții de stînci ai munților, omul a clădit, din beton și oțel, un gigantic baraj, zăgăzuind șuvoaiele cristaline.

Pentru omul Reșiței de azi, excursia de simbătă și duminică a devenit o necesitate. De cum ies din schimb, sute de oameni, pe jos, cu bicicletele, cu motocicletele, cu mașini, urcă drumul șerpuitor care duce din Reșița sus, spre Văliug, spre Semenic. Căci omul Reșiței a înfrumusețat și aceste meleaguri. Pe lacul artificial creat la Văliug s-a amenajat un debarcader, pe malurile lui, vile și cabane confortabile. Pe drept cuvînt se poate spune că munții Semenicului au devenit azi un nou punct turistic al țării care, prin pitorescul împrejurimilor, prin farmecul peisajului creat de om, atrage aci mii de vizitatori.

De la Văliug, după mai bine de un kilometru de drum pe malurile unui pîrîu cu apele săgetate de păstrăvi, pe sub panta costișă a muntelui îmbrăcat cu conifere, ajungi la stația de jos a telefericului. Apoi de aci, „îmbarcat" în scaunul telefericului, ești purtat cale de 3,5 kilometri, pe fir, printre păduri bătrîne și tinere, peste văi adînci și repezi, peste zmeurișul cu tufe bogate, unde „conglomeratele" rubini, „fructele ursului", te îmbie la... culeș. Iar odată ajuns la stația de sus de pe Semenic, ți se deschide în față privelișt ea admirabilă a acestui masiv, unde întreprinderea de gospodărie orășenească a sfatului popular din Reșița a creat o adevărată stațiune de odihnă. 18 cabane confortabile primesc în tot cursul anului oameni ai muncii veniți aici din toate colțurile țării. Pentru amatorii sporturilor de iarnă s-a instalat aci un schilift pînă la o înălțime de 140 m. Excursiile la Piatra Gozna, la 1449 m. altitudine sau chiar pe masivul Semenicului, la 1447 m., îți lasă amintiri de neuitat. Și tot aci, în apropierea cabanelor destinate odihnei oamenilor muncii, s-a construit anul acesta un canton zoopastoral, înzestrat cu laboratoare care de fapt va fi un punct de cercetări științifice al florei alpine, punct de unde se vor elabora măsuri pentru sporirea producției pajiștilor întinse de pe platourile acestor munți împînziți de stîne și tabere de vară pentru animalele colectiviștilor din cîmpia bănățeană.

Ing. Virgil LAZAR

„Luceafărul" își descoperă tainele

Academia de Științe a U.R.S.S. a făcut cunoscută o nouă realizare a științei sovietice: observațiile efectuate asupra planetei Venus cu ajutorul radiolocației. Grație unor emițători puternici, cu antene mari și receptori ultrasensibili, s-a ajuns să se înregistreze semnalele de radio trimise de pe Pămînt și reflectate de Venus.

Deși distanța dintre această planetă și Pămînt e enormă, semnalele care au ajuns pe suprafața planetei Venus erau de 15 watți. Aceasta a îngăduit măsurarea cu mare precizie și printr-un sistem foarte sigur, a distanței pînă la Venus, putîndu-se determina astfel cu mai multă exactitate distanțele cuprinse în sistemul solar. S-au obținut totodată indicații asupra existenței pe suprafața planetei Venus a unor regiuni cu diverși coeficienți de reflectare a radiosemnalelor.

Datorită variației frecvenței semnalelor reflectate s-au obținut și informații asupra rotirii planetei Venus. S-a confirmat că durata rotației e de aproape 11 zile (în cazul cînd se pleacă de la ipoteza că axul de rotație al lui Venus e perpendicular pe linia Pămînt-Venus și cu condiția ca toate părțile de pe suprafața planetei studiate să reflecteze semnalele primite). Potrivit altor ipoteze, durata rotației e ceva mai scurtă.

Distanța pînă la Venus măsurată cu prilejul acestei experiențe a permis precizarea distanței medii între Pămînt și Soare, denumită „unitate astronomică".

Pînă în ultimul timp astronomii cunoșteau lungimea unității astronomice cu o precizie care permitea rezolvarea celor mai multe dintre problemele astronomice. Pentru astronautică această precizie a devenit însă nesatisfăcătoare.

Prin metoda de detecție electromagnetică, cercetătorii sovietici au găsit că „unitatea astronomică" e egală cu 149.457.000 km., limita de eroare eventuală fiind mai mică de 5000 km. Cînd se determină distanța pînă la stele, o eroare în valoarea unității astronomice provenită din vechile observații astronomice, nu are evident nici o importanță. Dar situația se schimbă cu totul cînd e vorba de calcularea traiectoriilor rachetelor interplanetare. În acest caz, cea mai mică incertitudine în ceea ce privește cunoașterea exactă a unității astronomice, poate împiedeca sosirea rachetei pe planetă. Această incertitudine poate determina ca traiectoria calculată a centrului planetei să se îndepărteze cu zeci de mii de kilometri, ceea ce este inadmisibil.

Noua valoare foarte precisă a unității astronomice, obținută prin detecțiunea electromagnetică face calcularea traiectoriilor rachetelor interplanetare mult mai sigură.

Bio-telemetria — o nouă ramură a științei

Specialiștii sovietici studiază acum punerea la punct a unor microemițătoare radio, capabile să emită la distanțe foarte mari date asupra comportării unui organism viu în timpul efectuării unui zbor cosmic.

Aceste experiențe au jucat un rol foarte mare cu prilejul zborului cosmic al lui Iuri Gagarin și au contribuit la crearea unei noi ramuri a științei: biotelemetria.

Folosirea biotelemetriei constituie un prim pas spre un control medical absolut sigur, al zborurilor cosmice. Radioelectronica modernă e pe cale să realizeze și o altă idee, care poate părea de domeniul fanteziei: să construiască un emițător radiotelemetric, cu mai multe canale, care să încapă într-un buzunar.

Ceas electronic

Fabrica de ceasuri din Petrodvoreț a pus la punct primul ceas electronic sovietic. Prezentat la conferința științifică și tehnică a ceasornicarilor leningrădeni, acest prototip experimental e alcătuit din 10-12 piese în locul celor 60—80 care compun un ceas mecanic.

Ceasul electronic trebuie învîrtit doar odată pe an. El este acționat de un motor magnetic și electric, alimentat de un generator minuscul, care e un semiconductor.

TRADUCERI DIFICILE

Cei mai competenți traducători europeni se găsesc în mare dificultate atunci cînd trebuie să transpună dintr-o limbă a triburilor aparținînd unor popoare din regiuni slab dezvoltate sau care trăiesc pe diferite meleaguri izolate.

De unde provine această dificultate?

În limba acestora predomină imaginile concrete, senzoriale, care parcă ar desena imaginile obiectelor și acțiunilor. Pentru aceasta, limba lor conține o bogăție uimitoare de cuvinte și de expresii pentru care în limba popoarelor moderne nu există termeni echivalenți.

În limba populației din Tanganica, de pildă, există nici mai mult nici mai puțin decît... 75 de cuvinte pentru a desemna mersul și 11 pentru a indica fierberea. La triburile agricole ale indienilor nord-americani, la care cultivarea porumbului avea o mare însemnătate economică, existau vreo zece cuvinte care definesc această plantă în diferite perioade de creștere. Laponii au foarte multe expresii pentru desemnarea aceluiași obiect sau fenomen al naturii: pentru desemnarea zăpezii, sub toate formele ei, laponii dispun de... 41 de cuvinte.

După cum se observă, nici o limbă europeană nu are un atît de mare număr de cuvinte pentru a desemna aceste fenomene și obiecte.

Cum își petrece concediul un umorist

Vai de capul lui! Ăla-i concediu?

Tinere, fă-te strungar, lăcătuș, tapițer, tinichigiu, mecanic, cosmonaut, marinel, profesor universitar, poet, poetă, prozator... Fă-te orice! Fugi numai de meseria de umorist ca de dracu.

Părinți! Fi-ți părinți! Nu lăsați copiii să se nenorocească. Cum vă prindeți odrasla umblînd la umor, pedepsiți-o! Face un banc, puneți-o la colț (nu colț cu Brezoianu). Nu se lecuiește nici cu colțul, luați un bici. Și dacă nici biciul nu dă rezultate, scoateți-i umorul cu tîrbușonul din cap, că altfel copilul dumneavoastră o să fie nenorocit pe toată viața.

Eu am un prieten umorist. Părinții lui nu au acționat la timp și să vedeți în ce hal a ajuns plodul lor. Am să-i dau și numele întreg, numai ca să vă pot convinge. Îl cheamă C.N. Omu' ăsta, de nimeni nu este luat în serios. Deschide cititorul revista de umor (că acolo mîncă o pîine), citește și rîde. Și el, sărmanul umorist, se bucură că a ris cititorul de el.

I-a murit (să zicem doamne ferește!) o rudă. Umoristul își consolează rudele rămase în viață cu un banc macabru. În capul lui toate sînt întoarse pe dos.Ca să-și facă cititorii să rîdă, se laudă că și-a bătut nevasta cu frigiderul. El poate să vorbească cu o meduză, cu o capră de tăiat lemne. Poate sta de vorbă cu Palatul telefoanelor, cu Arcul de triumf. Schimbă cuvinte cu tabla înmulțirii, care-i o simplă tablă. Se urcă noaptea pe acoperișuri și stă la taifas cu antenele de televizor. Își permite să se dea drept Ludovic al 32-lea, al 64-lea și așa mai departe. Se poate însura, dacă vrea el, cu Maria Antoaneta, cu Genoveva de Brabant. Își permite să spună că el este Napoleon (asta o fac și nebunii). Cum am mai spus, în capul lui totul este întors cu cele trei litere în sus...

Vedeți? Nici părinții mei nu s-au ocupat de mine cînd am fost mic. Am vrut să povestesc cum își petrece concediul un umorist și uite unde am ajuns. A' dracului e boala asta!

Umoristul C. N. a intrat în concediu în 10 august, s-a urcat în tren și a pornit spre litoral.

A ajuns în stațiune. Abia a așteptat să fie repartizat într-o cameră care a fost repartizată și altuia (știe el că se mai întîmplă și d-astea). Nu s-a întîmplat... Ba a fost primit grozav de bine. Camera, cu vedere la mare. Mă rog, tot confortul.

Lui i s-a părut însă că a fost recunoscut și de-aia a fost luat așa, „în brațe".

Vreo patru zile din concediu și le-a pierdut „pîndind" administrația.

Toți au fost întîmpinați la fel ca și el.

Și-a zis:

„Or fi toți umoriști".

C. N. a fost pe litoral și acum 4—3—2—1 ani și, după cum se vede, și anu' ăsta. Și în fiecare an au apărut alei schimbări. Blocuri noi, luminate cu neon, vile, magazine, restaurante...

Lui îi place să zică:

„Astea toate mulțumită mie s-au făcut. Le-a fost teamă de nemilosul meu condei „Hardmuth satirico-umoristic". El știe că nu e chiar așa, dar dacă e umorist!..

Toată lumea se distrează. Plajă, baie, ghiol, plimbare pe faleze, restaurante... Trece și el prin toate astea, dar nici nu le bagă de seamă. Capul lui, ochii, urechile sînt atente la cu totul altceva: „Ce satirizez". Și uite, așa i se duce tot concediul. Nu profită nimic din el.

Pentru asta zic eu, dragi părinți, faceți ca virgulă copiii voștri să aibă concediu.

Nicuță TĂNASE

P.S. Urmăriți dumneavoastră revista de umor să vedeți că pînă la urmă C.N. tot scrie ceva de pe litoral. Găsește el un ospătar care vorbește obraznic, un vieșiaturist care-și șterge pantofii cu perdeaua, un altul care scrie amintiri pe mobilier. Se descurcă el, că și așa este în concediu.

Omagiu marelui nostru George Enescu

George Enescu

Gravură de Corneliu BABA

(Urmare din pag. 1-a)

viața omenească, dureri, bucurii, idealuri, speranțe și fericiri, marele maestru al interpretării spunea:

„Un om al gliei, un țăran, dacă resimte o durere foarte vie, nu vorbește. Niciodată! El geme, ceea ce este un fel de a cînta. Și eu sînt puțin în felul acesta, întrucît consider muzica „unicul mijloc de a da glas strigătelor sufletului, cu tainicile lui unduiri. Graiul vorbit este adesea prea convențional..."

Spre deosebire de creația literară, de tabloul pictorului, de statuia sculptorului, de forma unui edificiu artistic, care odată zămislite din materia lor specifică, vorbesc nemijlocit oamenilor, societății, opera de artă muzicală are nevoie, pentru a deveni vie, pentru a elibera din forma ei ideile și sentimentele creatorului, de viața, de munca, dragostea, competența, știința și fantezia interpretului.

În privința intensității emoționale cu care Enescu reușea să retrăiască, pe estrada de concert, toate gîndurile și sentimentele cuprinse în opera interpretată, maestrul povestea o întîmplare a carierii sale de concertist: **„Într-o zi, la Viena, unde cîntasem în același concert cele trei sonate de vioară ale lui Brahms, un necunoscut m-a vizitat în cabina mea, punîndu-mi pe neașteptate, o întrebare stingheritoare: „Cînd interpretați sonate ca acelea cîntate în seara aceasta, aveți impresia că sînteți George Enescu sau Johannes Brahms?" În prima clipă mi-am închipuit că interlocutorul meu își bătea joc de mine... Dar nu era cazul, căci își păstrase un aer de o**

George Enescu și David Oistrach, concertînd la Moscova (1946)

deosebită seriozitate, continuînd să-și dezvolte gîndul: „Vă rog să mă înțelegeți: vreau să știu dacă vi se întîmplă să încercați iluzia de a vă crede autorul operei pe care o interpretați?" Am rămas mut. De altfel, ce părere ar avea despre mine dacă i-aș declara simplu: „Da domnule, aveți dreptate: acum cinci minute eram Brahms în persoană..." Mă abțin cu prudență și un surîs de om aflat în încurcătură, ține loc de explicație. De atunci, m-am gîndit la problema care mi-a fost pusă. Nu, nu este un sacrilegiu de a te contopi cu creatorul unei capodopere: dimpotrivă, este o iluzie fecundă, care permite o mai perfectă identificare cu maestrul al cărui umil interpret vrei să fii".

Identificarea cu autorul operei interpretate era un principiu de bază al artei realiste a marelui tălmăcitor de sunete, care a fost George Enescu.

Între creație și interpretare

Scriind sau vorbind despre interpretul Enescu intrăm în domeniul dramei enesciene, atingem contradicția dureroasă a existenței sale, împărțită chinuitor între munca creației și aceea a pregătirii turneelor de concert. Se știe că George Enescu a scris relativ puțin, pentru că a cîntat mult. A cîntat mult pentru că își confrunta, prin interpretările sale, gîndirea și simțirea cu aceea ale celor mai mari dintre artiștii istoriei universale a muzicii.

Prin interpretare, el a slujit idealurile și cerințele de frumusețe ale societății contemporane, prin creația sa el a clădit nu numai prezentul, dar și viitorul artei și culturii muzicale a poporului nostru.

Cu toată genialitatea sa de creator și interpret, Liszt, cu care Enescu se aseamănă în multe privințe, scria în 1853 la Weimar: „Atîta vreme cît voi fi aplaudat ca pianist, lumea va refuza să mă considere compozitor". Într-o altă perioadă istorică, același lucru s-a întîmplat lui Bach și lui Mozart. Enescu a împărtășit soarta marilor săi înaintași.

Cînd compozitorul Enescu era pe nedrept criticat pentru vreo lucrare de-a sa, confrații de compoziție spuneau: „Are talent, dar ca violonist".

Cînd un concert nu reușea prea bine, ceea ce se poate întîmpla chiar și unui genial interpret, violoniștii exclamau cu satisfacție: „Ce vreți, are talent, dar în compoziție".

De aceea, deseori, Enescu s-a plîns de tirania orelor chinuitoare de studiu la vioară. Risipa de timp, dureroasă pentru creator, îl făcea să rostească vorbe de hulă împotriva viorii, îi cuprindeau apoi regretele.

„Despre munca mea ca violonist am vorbit cîteodată fără rușine, ca despre un chin zilnic. Acum mi-e teamă, mărturisește el pe patul morții, că nu voi mai putea să cînt... Mă cuprind scrupule... Am vorbit de rău o bătrînă tovarășă de viață... vioara, căreia îi datoresc totuși, bucurii mari".

Dar chiar în sfera interpretării enesciene a existat o dramă, aceea a foamei niciodată astîmpărate pentru frumosul muzical. Vioara, instrument melodic, nu-i putea satisface. Adesea îi prefera pianul, această orchestră în miniatură, în care armonia și polifonia pot atinge o mare complexitate.

Dar să-l lăsăm mai bine pe Enescu să ne spună, mult mai frumos decît am putea s-o facem noi, acest lucru:

„Schimbam cu o bucurie profundă instrumentul monodic (vioara) pe care cîntasem pînă atunci, pe un instrument polifonic (pianul). Cînd n-ai putut face altceva decît să cînți melodii, fără cel mai mic acompaniament, ce plăcut e să înlănțui armonii! Un pahar cu apă rece oferit unui om însetat nu poate produce o mai mare plăcere" — spune el în „Amintiri".

Din copilărie George Enescu și-a construit viori rudimentare. La început a cîntat pe o vioară cu 3 corzi. Revoltat că nu răspundea intențiilor sale, a zvîrlit-o în foc cînd avea 4 ani. A obținut de la părinți o vioară adevărată cu 4 corzi și, pe nesimțite, a furat știința primului său profesor, Nicolae Chioru, lăutar de sat. La 7 ani era copt pentru școala violonistică vieneză, în care vechi tradiții de virtuozitate italo-austriacă se împleteau cu tradiția muzicii de cameră. Profesorii săi, Heimesberger și Bachrich, erau șefi de cvartete, cei dintîi era și dirijor al Operei din Viena și pentru ei, Haydn, Mozart și, mai ales, Beethoven constituiau prezențe vii, forțe spirituale care le luminau drumul în viață. Textul marilor clasici era pentru maeștrii vienezi ai lui Enescu lumea muzicii, așa cum s-a reflectat ea în sufletul marilor eroi, Mozart, Beethoven, Schumann sau Schubert. Acest text nu poate fi deformat prin voința și gustul arbitrar al interpretului.

Trăind în orașul marilor clasici vienezi, Enescu a pătruns de copil în lumea creației lor. Locuri din Viena și împrejurimile orașului, ca Grinzing, Prater, Heiligenstadt, unde Beethoven și-a scris testamentul prin care a biruit gîndul morții, învingîndu-și destinul care-i lipsise de simțul auzului la 30 de ani, aceste locuri îi devin lui Enescu familiare. Cafenelele „Borgner" „Ancora", „Pergola", „Melcul", unde Schubert își nota pe un colț de masă nemuri-

Fritz Kreisler, George Enescu și Jacques Thibaud (1949)

toarele melodii, erau pentru Enescu-copil locuri de pelerinaj.

„Pe Beethoven — spunea Enescu — parcă l-aș fi cunoscut personal". Profesorul său din clasele superioare de vioară ale conservatorului, Helmesberger, era fiul unui muzician care avusese cinstea de a se număra printre prietenii lui Beethoven. Cu orice prilej, Helmesberger evoca, în fața copilului muzician, furiile, duioșiile, vorbele de duh, maniera de a cînta la pian și de a dirija ale lui Beethoven.

În casa profesorului său, la care a locuit un timp, Enescu a participat la numeroase ședințe de muzică de cameră, în care muzicieni de clasă mare pătrundeau, fără nici o dorință de glorie, în miezul capodoperelor trecutului.

În orchestra conservatorului, Enescu — așezat la pupitrul primelor viori — cînta laolaltă cu colegii săi simfoniile țitanului.

„Pentru mine, Beethoven nu era, ca pentru majoritatea tinerilor de vîrsta mea, un mare om pierdut în noaptea timpului, ci un artist viu, care mai trăia în amintirea vienezilor mai vîrstnici".

În vremea aceea, adică între 1888 și 1894, la Viena trăia Brahms. Enescu îl evocă astfel: „Avea o barbă mare și un chip care ne speria". Venea la repetițiile orchestrei conservatorului și Enescu-copil a cîntat în fața lui Simfonia I, acompaniind și Concertul în re minor pentru pian și orchestră. L-a auzit chiar pe Brahms cîntînd la pian. „Admirabil, ca un mare virtuoz" și muzica sa nostalgică îl umplea de dor căci îi evoca, după propria lui mărturisire, „locurile natale".

Apoi, copilul muzician a ascultat interpretările wagneriene ale ilustrului dirijor Hans Richter, care știa să dezlănțuie furtuni în orchestră. Și astfel, limbajul wagnerian îi intră în singe. Va fi o iubire de-a lungul vieții. „Anumite cromatisme wagneriene fac parte din sistemul meu vascular" — va spune el în „Amintiri".

Educația muzicală a lui Enescu nu este deci, după cum se vede, aceea a unui simplu violonist. El singur ne-o spune: „Nu acordam viorii o atenție prea mare. Cum te poți pasiona pentru o simplă vioară, cînd iubești toată muzica? Or, eu iubeam un singur lucru pe lume: muzica, imensa muzică!".

O evocare a tînărului maestru

Într-una din vacanțele școlare petrecute în țară, Enescu găsește, în casa părintească de la Cracalia, un pian. Prilej de a studia și cînta ore de-a rîndul la pian. La 13 ani, cînd pleacă să se perfecționeze la Conservatorul din Paris, era un pianist și un violonist virtuoz. Un coleg de școală, care va deveni ilustrul pianist Alfred Cortot, a evocat astfel întîlnirea cu Enescu, pe sălile Conservatorului din capitala Franței:

„Într-o zi văzurăm venind un băiețel în vîrstă de vreo 13 ani: îndesat, grăsuț, cu o haină prea strîmtă și un pantalon prea scurt... Avea un cap mare, de necrezut cît de plin de gînduri... Ochi iscoditori... Foarte laconic. N-avea deloc înfățișarea unui copil. L-am cicălit puțin, cum fac întotdeauna școlarii mai „bătrîni" cu tinerii. Prins în focul întrebărilor noastre nu părea deloc turburat:

— În ce clasă vrei să intri?

— Nu m-am hotărît încă.

— Dar tu cînți la vreun instrument?

— Da.

— La care?

— La vioară.

— Atunci ai să intri în clasa lui Marsick.

— Poate.

— Ei hai, cîntă-ne ceva.

— Dacă vreți...

Și Enescu ne-a cîntat un fragment din Concertul de Brahms. Era minunat...

— Dar mai cînt puțin și la pian.

— Atunci vei intra în clasa lui Diemer.

— Ah!

Și Enescu se așează la pian și ne cîntă, într-un chip magnific, Allegro-ul din sonata „Aurora" de Beethoven.

— Totuși prefer compoziția...

— Cum, tu compui?

— Da.

— Ce? Melodii?

— Nu. Simfonii.

— Simfonii!!!

— Da. Am scris pînă acum trei.

Și Cortot încheie: „Trei simfonii și n-avea decît 13 ani".

La 13 ani cînd Enescu s-a înscris la Conservatorul din Paris, capitala Franței începuse să întreacă strălucirea muzicală a Vienei. La Paris trăiau pe atunci marii compozitori: Saint Saens, Fauré, Debussy, Paul Dukas, Ravel. La operă străluceau creațiile teatrului liric francez „Faust", „Carmen" și „Manon". Școala violonistică franceză formase pe un Thibaud și un Kreisler. Widor și Guilmant instruiau organiști vrednici de faima unui César Franck.

Printre colegii lui Enescu la Conservator se numărau Maurice Ravel la clasele de compoziție și Alfred Cortot, care avea să devină pianist ilustru, dirijor, pedagog și muzicolog. Cu Gabriel Faure, care i-a fost profesor, a cîntat Enescu încă din primii ani ai șederii sale la Paris, sonatele de vioară ale acestuia, cu Cortot a parcurs literatura marilor sonate, de la Leclair pînă la Franck și Lekeu. Orizontul său se lărgea necontenit. Violonistul se împărtășea din bogăția mereu sporită de cunoștințe a muzicianului. Memoria neobișnuită a lui Enescu l-a ajutat să asimileze toate capodoperele, să extragă esența unui stil, să compare realizările celor mai mari violoniști ai epocii, pe care îi asculta în concerte: Sarasate, Thibaud, Esaye, Kreisler.

„Sarasate" — spunea Enescu — era o privighetoare mecanică", în timp ce Thibaud o „adevărată privighetoare, un făt-frumos al viorii", cum îi numea el.

Memoria uimitoare a lui Enescu

S-a spus despre memoria lui Enescu că dacă soarta l-ar fi svîrlit pe o insulă pustie și dacă acolo ar fi găsit hîrtie cu portative și cele necesare scrisului, el ar fi fost în stare să reconstituie și să scrie din nou o bună parte din istoria muzicii clasice și romantice.

Bela Bartok, marele compozitor maghiar, îl evocă astfel pe Enescu, după vizita sa în Romînia, în 1923:

„Mi-ar fi greu să povestesc ceva nou despre memoria lui Enescu: dacă nu mi s-ar fi întîmplat mie personal nici n-aș crede-o și nici n-aș mai spune-o și altora.... Anul trecut, fiind în drum spre București, pe peronul gării de frontieră, îl zăresc cu o bucurie — ușor de înțeles — pe Enescu, care venise în întîmpinarea mea spre a mă însoți în capitală. Deoarece Enescu era mare atît ca dirijor, interpret și compozitor, el a fost ales să dirijeze concertul în care s-a prezentat și o lucrare a mea pentru orchestră, „Două tablouri simfonice", pe care el a pus-o pe genunchi, afundîndu-se apoi în studierea ei. Din mimica, sîsîiturile, fredonările și fluieratul încet, mi-am dat seama că de la prima vedere a absorbit în sine cele mai complicate țesături armonice și nuanțe în orchestrație. Mi-a cerut scuze, însă dinsul trebuia să răsfoiască încă odată, chiar acum imediat partitura, ca să-i rămînă în minte cele mai mici amănunte.

„N-ai decît să răsfoiești amice, îmi ziceam — dar să mă picuri cu ceară dacă aș putea crede că din muzica aceasta îți va rămîne prea multe în minte. După al doilea răsfoit mi-a restituit partitura pe care a doua zi am adus-o eu însumi la repetiție. Enescu s-a urcat repede la pupitru și primul său gest a fost să pună partitura în saltar. Dar cînd maestrul a dirijat pe dinafară cele două tablouri, neuitînd nimic, absolut nimic, nici cel mai mic amănunt, reliefînd în mod atît de plastic toate intențiile realizate și incluse de mine în valorile de note, atît bine, încît eu însumi n-am găsit nimic de obiectat, am fost atît de impresionat, cum rar mi s-a întîmplat.

Nu i-am spus multe dar din îndelungata și muta mea strîngere de mînă, ființa aceasta aleasă a putut simți că am închis-o pentru totdeauna în inima mea, aliniindu-mă în rîndul admiratorilor săi".

Memoria uluitoare, cunoașterea mai multor instrumente, o vastă erudiție înmagazinată prin asimilarea literaturii simfonice și de cameră, respectul profund pentru înfăptuirile geniilor muzicii, identificarea vieții cu arta, cu „imensa muzică", cum spunea el, iată ceea ce explică măreția interpretului. George Enescu ne lămurește cum a ajuns să dirijeze marile orchestre ale lumii: **„Pentru un artist este un lucru penibil să se mulțumească cu o singură linie melodică, atunci cînd ar dori 3, 4, 8" — și astfel în căutarea complexității liniilor melodice, a suprapunerii lor polifonice, studiază pianul și ajunge să conducă orchestra. „Îmi place să dirijez. E un joc plăcut și îmbătător. Ce minune să faci muzică fără obligația gamelor zilnice care strică plăcerea instrumentistului".**

Obiectiv, Enescu compară creația cu interpretarea instrumentală fără a nedreptăți pe cea din urmă **„Fără îndoială îi trebuie creatorului un mare curaj pentru a-și desăvîrși opera; virtuozului îi trebuie și mai mult încă pentru a-și susține munca silnică cu perspectiva unei satisfacții atît de scurtă ca un succes de public".**

Interpret universal, Enescu a parcurs, în cele 18 concerte denumite istorice date între 1915—1916 și repetate în 1936, momentele mari ale literaturii viorii. El stăpînea toate stilurile, de la preclasicismul lui Vitali, Tartini și Corelli, pînă la Ravel, Debussy, Szymanovski, Haciaturian.

Mai mulți, într-unul singur

Enescu a fost un mare pedagog. Orice adevărat artist poate deveni un excelent pedagog. Inversul nu este însă valabil. Pedagogii nu sînt întotdeauna artiști. Profesorul Enescu completează imaginea interpretului. Cursurile sale de interpretare, culese și publicate de Dany Brunschwig, sînt astăzi studiate de cei mai mari pedagogi ai viorii. Eminenți muzicieni sovietici, ca I. Iampolschi și B. Kotliarov, au închinat interpretului George Enescu studii ample, în care specialiștii pot găsi multe idei. Evocînd pe interpretul Enescu dorim să ne menținem departe de orice discuție școlastică asupra amănuntelor, ce e drept întotdeauna semnificative, ale artei sale. „Enescu ca și Stanislavschi, marele actor și regizor sovietic, era mai mulți într-unul singur". Cei dintîi era violonist, dirijor și pianist strălucitor, pedagog-artist și artist-pedagog, iar cel de-al doilea era și actor și regizor. Pentru Enescu, a cînta în fața publicului din patria sa, sau de dincolo de hotarele ei, nu însemna o goană după glorie și bogăție, ci cum a spus-o cu exemplară modestie „am încercat să arunc puțină lumină asupra comorilor trecutului muzical".

„Prin artă spre mai bine!" a fost lozinca lui George Enescu, acest luminat artist cetățean al țării noastre și al întregii omeniri. „Sînt fericit, spunea el, cînd de pe scenă pot dărui și altora fericirea".

În interpretările sale el a urmărit simplitatea și bucuria de a vorbi un limbaj omenesc și frățesc. Maestrul atrăgea atenția tinerilor interpreți, să caute în primul rînd să cunoască în amănunt opera interpretată și locul ei în viața și evoluția compozitorului.

Din aceste principii psihologice și din ansamblul principiilor tehnico-muzicale pe care le-a împărtășit discipolilor săi, rezultă caracterul profund realist al artei de interpret a lui Enescu.

Prin activitatea sa intensă de concertist, desfășurată în țara noastră în condițiile înapoierii culturale din vremea regimurilor de exploatare, cînd Enescu a cutreerat tîrgurile cele mai modeste pentru a trezi din somnolență dragostea pentru frumos ce mijea din totdeauna în sufletul poporului nostru, George Enescu rămîne pentru totdeauna o pildă de urmat și un moment hotărîtor în istoria dezvoltării vieții muzicale în țara noastră.

Imaginea interpretului neobosit, veșnic îndrăgostit de munca sa artistică, trebuie să însuflețească astăzi pe cei mai buni muzicieni ai țării noastre, în vasta acțiune de educație estetico-ideologică a maselor largi, prin mijlocirea muzicii, acțiune în care Partidul a mobilizat toate forțele artistice ale țării și poporului nostru.

A. HARALAMB

meridiane

White şi punctul de trecere al frontierei

Lincoln White, purtătorul de cuvînt al Departamentului de Stat al S.U.A., este indignat de faptul că Republica Democrată Germană, în exercitarea drepturilor sale suverane, a luat unele măsuri de stabilire a punctelor de trecere a frontierei cu Berlinul occidental, măsuri impuse, de altfel de noile acţiuni provocatoare ale revanşarzilor vest-germani încurajaţi de puterile occidentale. Într-o declaraţie făcută la Washington, White a încercat să ponegrească măsurile guvernului R. D. Germane, să le califice ca nefiind legale.

Să ne închipuim însă că unui cetăţean străin i s-ar năzări să intre în Statele Unite printr-un sătuc de graniţă, hai să-l denumim Johntown. De bună seamă că grănicerii l-ar opri şi, în cel mai bun caz, i-ar atrage atenţia.

— Ştiţi, mister, conform legilor americane intrarea străinilor în Statele Unite ale Americii — ca şi în orice ţară din lume — se face numai prin anumite puncte de trecere a frontierei. Iar punctul de trecere cel mai apropiat de noi este...

Ce s-ar întîmpla dacă respectivul străin ar susţine că el vrea să intre totuşi în S.U.A. prin acea localitate? Că el consideră restricţia care i se impune drept o „împietare a drepturilor sale vitale"? Că el se va gîndi asupra unor eventuale contramăsuri?

Mai mult ca sigur că ar fi luat în ris. Iar dacă — să spunem — ar fi solicitat de corespondenţi să-şi exprime părerea, în legătură cu o asemenea întîmplare, Lincoln White, purtătorul de cuvînt al Departamentului de Stat al S.U.A., n-ar fi exclus să răspundă aproximativ în felul următor:

— Onorabilul gentlemen a depăşit în mod evident măsura. Desigur că el nu cunoaşte îndeajuns legislaţia ţării mele. Pretenţiile sale vin în dezacord cu drepturile suverane ale unui stat independent.

Şi nu s-ar putea să nu dai dreptate unor astfel de argumente.

U. VĂLUREANU

Vedere de pe una din străzile Debreţinului

Debreţinul în plin avînt

Nu de mult, locuitorii Debreţinului, capitala regiunii Tisza, au sărbătorit 600 de ani de existenţă a oraşului lor. Trecutul acestui oraş este strîns legat de istoria întregului popor ungar, de luptele lui pentru eliberarea naţională şi socială. De sute de ani acest oraş a fost unul din centrele progresului şi luptei pentru independenţa Ungariei. În anul 1849, Lajos Kossuth a proclamat aici detronarea dinastiei habsburgice. Tot în acelaşi an s-a proclamat aici reforma agrară, iar în 1944 Adunarea Naţională Provizorie şi Guvernul Provizoriu au făcut tot aici primii paşi pentru lichidarea regimului fascist al ţării.

Debreţinul nu este însă numai un oraş cu trecut glorios. În cei peste 15 ani care au trecut de la eliberare, oraşul s-a schimbat mult. În locul unei localităţi cu un pronunţat caracter agrar, astăzi Debreţinul a devenit un oraş frumos, cu o industrie dezvoltată. În această perioadă numărul muncitorilor a crescut de la 5.000 în 1944 la 30.000 în 1960. În oraş au fost construite 20 de întreprinderi industriale noi, iar alte 18 au fost mărite. În prezent, la Debreţin funcţionează fabrici de rulmenţi, de medicamente, de maşini agricole, de instrumente medicale, de confecţii etc. Produsele întreprinderilor din Debreţin sînt cunoscute nu numai în R. P. Ungară, dar chiar şi peste hotarele ei.

Paralel cu transformarea oraşului într-un centru industrial, Debreţinul a devenit şi un important centru cultural. În ultimii ani au fost construite aici 17 şcoli, 5 cămine studenţeşti etc. Tot aici funcţionează o universitate, un institut de medicină, un institut pedagogic, o academie agricolă şi un conservator.

În oraş au fost construite de asemenea aproximativ 3.800 de locuinţe noi, iar alte cîteva mii au fost renovate. Tot în această perioadă a fost construit un spital nou cu 500 de locuri, iar în urma lărgirii spitalelor vechi numărul paturilor acestora a crescut cu încă 500. Darea de curînd în folosinţă a unei creşe şi a unui cămin de copii dovedesc grija pentru cei mici.

Realizările obţinute de oamenii muncii din Debreţin, în anii de democraţie populară, sînt o mărturie grăitoare că străvechiul oraş a şi întinerit, că el se află în plin avînt al dezvoltării sale.

Un document de o deosebită importanţă internaţională

Declaraţia guvernului sovietic

Ziarele de joi au publicat un document de o deosebită importanţă internaţională: DECLARAŢIA GUVERNULUI SOVIETIC REFERITOARE LA HOTARÎREA UNIUNII SOVIETICE DE A EFECTUA EXPLOZII EXPERIMENTALE CU ARMA NUCLEARĂ.

În declaraţie se arată că U.R.S.S. este nevoită să ia măsurile ce se impun pentru a putea fi pregătită să facă inofensivă orice încercare de agresiune. Această hotărîre a trebuit să fie luată într-un moment cînd Statele Unite şi aliaţii lor recurg la ameninţarea de a dezlănţui un război, ca răspuns la încheierea Tratatului de pace cu R. D. Germană.

Hotărîrea luată de guvernul sovietic este conformă cu interesele popoarelor şi ale păcii. Ea izvorăşte din năzuinţa de a apăra pacea şi securitatea popoarelor, manifestată cu consecvenţă de U.R.S.S. Din textul declaraţiei se desprinde cu claritate că scopul urmărit de guvernul sovietic prin luarea acestei hotăriri este de a face totul pentru a preîntîmpina un al treilea război mondial.

În declaraţia sa guvernul Uniunii Sovietice subliniază din nou că U.R.S.S. este gata în orice moment să semneze un acord cu privire la dezarmarea generală şi totală care să pună capăt şi experienţelor cu arma termonucleară. El cheamă din nou popoarele şi guvernele tuturor ţărilor să-şi înzecească eforturile pentru ca ideea dezarmării generale şi totale să fie tradusă în fapte concrete şi ca arma nucleară să nu mai constituie niciodată o primejdie pentru viaţa oamenilor. Ţările socialiste sînt hotărîte să meargă şi mai departe, cu consecvenţă, pe calea politicii de pace şi coexistenţă paşnică şi să lupte neabătut pentru triumful cauzei păcii şi prieteniei între popoare.

Adeziune şi sprijin deplin

Uzinele metalurgice „Timpuri Noi". Hala strungăriei ne întîmpină ca de obicei cu zumzetul zecilor de maşini ce merg din plin. În stînga şi în dreapta panouri mari vestesc oricărui vizitator frumoasele rezultate obţinute în întrecere de acest harnic colectiv. Le sînt scumpe oamenilor de aici succesele dobîndite, halele moderne în care lucrează, motoarele pe care le făuresc pentru diferite ramuri ale economiei naţionale. Nu-i de mirare deci indignarea cu care metalurgiştii de la uzinele „Timpuri Noi" — ca şi întregul nostru popor — urmăresc manevrele războinice ale cercurilor imperialiste, provocările puse la cale împotriva popoarelor libere din ţările socialiste, acţiuni menite să aprindă scînteia războiului.

„Iată pentru ce socotesc ca o măsură binevenită hotărîrea Uniunii Sovietice de a efectua explozii experimentale cu arma nucleară — ne-a declarat strungarul Victor Capotă. Năzuinţa ţărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică, de a apăra pacea, urmăreşte tocmai ca prin această hotărîre să preîntîmpine un nou război. Şi ţara noastră, aduce o contribuţie activă la lupta pentru pace, politica externă a statului nostru bazîndu-se pe convingerea că nu există probleme litigioase ce nu pot fi rezolvate pe cale paşnică. Una din aceste probleme este şi cea a încheierii Tratatului de pace cu Germania, în jurul căreia imperialiştii fac acum atîta zarvă".

De lîngă maşina lui Victor Capotă, ne-am apropiat de un grup de strungari aflaţi în pauză. Se discută bineînţeles despre evenimentul la ordinea zilei: Declaraţia guvernului sovietic publicată în ziarele de joi. Strungarul Ioan Breja subliniază îndeosebi faptul că hotărîrea guvernului sovietic de a efectua explozii experimentale cu arma nucleară este conformă cu interesele popoarelor şi ale păcii. „Din toate acţiunile Uniunii Sovietice — a arătat Ion Breja — ca şi din această hotărîre, se desprinde dorinţa de a apăra pacea şi securitatea popoarelor".

Vreau să adaug cu această ocazie, a intervenit strungarul Marin Mălăieru — că poporul nostru consideră măsurile recente, care au fost luate de R. D. Germană, pentru a împiedica activitatea subversivă a cercurilor agresive, îndreptată împotriva ţării sale şi a altor ţări socialiste, ca absolut necesare şi le sprijină cu toată căldura.

Adevărul este de partea noastră

Pe şantierul nr. 5 Mihai Bravu-Maior Coravu, constructorii Întreprinderii II înalţă un cuartal cu peste 1000 de apartamente. Aproape 200 dintre ele au şi fost predate. Restul de apartamente, deşi unele sînt planificate pentru 1962, constructorii s-au angajat să le termine în acest an. Sus pe schele, am făcut cunoştinţă cu zidarul Florea Arcan, unul din fruntaşii în muncă de pe acest mare şantier. În cursul convorbirii avute, el a ţinut să ne precizeze: „Sînt un simplu constructor ca şi multe alte mii din ţara noastră, căreia partidul i-a încredinţat sarcina să ridice locuinţe confortabile şi frumoase pentru oamenii muncii. Îmi sînt dragi zidurile acestea care cresc zi de zi prin străduinţile noastre şi urăsc pe toţi cei care ar vrea să le ameninţe într-un fel sau altul. Înţeleg de aceea foarte bine şi îmi exprim adeziunea faţă de hotărîrea guvernului sovietic care slujeşte întăririi păcii şi securităţii internaţionale. Este foarte limpede pentru noi toţi că politica de pace a ţării noastre, a întregului lagăr socialist, o putem cel mai bine sprijini prin munca noastră constructivă, de fiecare zi, prin realizări de seamă în producţie.

„Doresc şi eu să adaug — ne-a spus apoi dulgherul Ion Prodan — că propunerea Uniunii Sovietice de a se încheia un Tratat de pace cu cele două state germane, propunere care este susţinută cu hotărîre de ţara noastră, constituie singura soluţie realistă pentru îndepărtarea pericolului de război din Europa şi însănătoşirea situaţiei internaţionale".

Cu spirit de răspundere

Cercurile agresive imperialiste încearcă să răspundă forţei dreptului prin dreptul forţei, punînd la cale declanşarea unui război nuclear. Declaraţia recentă a guvernului sovietic ne dă — încă odată în clipele hotărîtoare ale istoriei — dovada spiritului de răspundere cu care ne iau măsurile pentru apărarea păcii şi securităţii popoarelor, a dîrzeniei cu care sînt puşi la punct cei care alimentează psihoza războiului, ca răspuns la hotărîrea ţărilor socialiste de a încheia Tratatul de pace cu R. D. Germană.

Poporul nostru sprijină întrutotul măsurile luate de Uniunea Sovietică. Pacea şi securitatea internaţională trebuie apărate!

Veronica PORUMBACU

Iată-l pe generalul Challe la un ospăţ în... închisoare. Satisfacţia ce i se citeşte pe faţă e, fără îndoială, justificată...

Caracatiţa cu tentaculele tăiate

Se împlinesc trei săptămîni de cînd guvernul R. D. Germane, acţionînd în conformitate cu propunerea guvernelor statelor participante la Tratatul de la Varşovia, a introdus la graniţele cu Berlinul occidental măsuri de natură să împiedice activitatea subversivă împotriva ţărilor lagărului socialist şi prin care să se asigure în jurul întregului teritoriu al Berlinului occidental, inclusiv la graniţa sa cu Berlinul democrat, o pază sigură şi un control eficient.

Măsurile pentru paza securităţii primului stat al muncitorilor şi ţăranilor din istoria Germaniei şi a capitalei sale duc la întărirea Republicii Democrate Germane. Ele constituie o nouă afirmare a politicii iubitoare de pace dusă de R.D.G., politică ce corespunde intereselor întregului popor german. Oamenii muncii din R.D.G. strînşi uniţi în jurul P.S.U.G. şi a guvernului ţării, stau neclintiţi de strajă păcii şi socialismului ce-l construiesc. Izolînd focarul de război aţîţat în Berlinul occidental de duşmanii păcii, ei sînt hotărîţi să lupte cu şi mai mult avînt pentru înflorirea şi apărarea orînduirii socialiste pe care şi-au făurit-o şi pentru cauza păcii care le e dragă. Convinşi că însăşi existenţa statului lor socialist constituie o frînă în calea uneltirilor revanşarzilor vest-germani, ei ştiu că acţiunea întreprinsă pentru paza frontierei constituie o lovitură serioasă dată acestora şi susţinătorilor lor.

Pe scara istoriei, trei săptămîni înseamnă un termen extrem de scurt. Cu toate acestea, oamenii de pretutindeni au avut posibilitatea să-şi dea prea bine seama de înţelepciunea acestei măsuri, de uriaşa ei utilitate, de marea ei importanţă pentru apărarea cauzei păcii în Europa ca şi în lumea întreagă. Iată de ce ele se bucură de aprobare din partea întregii omeniri progresiste.

Statul nostru sprijină cu hotărîre măsurile luate de guvernul R. D. Germane şi poporul romîn alături de toate popoarele uriaşului lagăr al socialismului care cuprinde peste 1 miliard de oameni, stă alături de poporul Republicii Democrate Germane în lupta pe care o duce pentru a bara calea militariştilor vest-germani revanşarzi.

De importanţa măsurilor de securitate luate la graniţa cu Berlinul occidental s-au convins în mod deosebit locuitorii Berlinului democrat. Aerul pe care îl respiră nu mai e viciat de mirosul pestilenţial al mocirlei „oraşului de front". Uşile au fost închise în faţa spionilor, sabotorilor şi provocatorilor, a diversioniştilor şi speculanţilor care infectau capitala R. D. Germane cu atmosfera rău mirositoare a modului de viaţă occidental.

Cît priveşte întreaga faună de spioni şi provocatori, care mişună prin Berlinul occidental, ei s-au văzut cu slujbele pericilitate. Întregul aparat de spionaj care funcţiona sub ocrotirea baionetelor trupelor de ocupaţie occidentale, s-a pomenit dintr-o dată puternic stînjenit în continuarea activităţii lui mîrşave. Tentaculele caracatiţei au fost brusc retezate.

Lovitura a fost atît de dureroasă că de atunci nu mai conteneşte să ţipe şi să se zvîrcolească. Dar fără succes. Săgeţile otrăvite ale provocărilor pornite din Berlinul occidental se lovesc de scutul trainic ce apără statul socialist al muncitorilor şi ţăranilor germani.

Provocatorii nu s-au resemnat însă. Îşi storc creierii născocind mereu alte şi alte metode pentru a tulbura atmosfera. După ce a făcut personal o vizită „demonstrativă" în „oraşul de front", Adenauer şi-a trimis acolo pe unul din oamenii săi de încredere, pe Lemmer, ministru pentru aşa-zisele „probleme ale întregii Germanii" (sau după cum i se spune pe şleau — pentru probleme de spionaj). L-a scutit chiar de turneele electorale pe care urma să le întreprindă în vederea apropiatelor alegeri din R.F.G. şi i-a poruncit să nu se mişte din Berlinul occidental unde l-a însărcinat să „lucreze".

Şi Lemmer lucrează. Pune la cale emisiuni instigatoare la posturile de radio şi televiziune vest-berlineze şi instalează de-a lungul frontierei cu Berlinul democrat, difuzoare care să împrăştie cît mai departe veninul. Născoceşte fel de fel de tertipuri pentru a asmuţi spiritele şi pentru a provoca nelinişte în rîndurile populaţiei din Berlinul occidental.

Ziarul „Neues Deutschland" relata recent că pentru toate acestea, Lemmer îşi plăteşte „băieţii" cu 8 mărci pe zi.

Asemenea „băieţi", mai are, pe lîngă Lemmer, şi Brandt, primarul Berlinului occidental. Nici ei nu se lasă mai prejos cînd e vorba de acţiuni provocatoare. Se pare, însă, că ei operează de preferinţă pe tărîmul căii ferate urbane, care străbate întregul Berlin şi se află sub administraţia Consiliului Municipal din Berlinul democratic. Aceştia s-au „specializat" în acte de vandalism.

Acum cîteva zile, aceşti huligani s-au dedat unui dezmăţ care a indignat profund pe locuitorii paşnici ai Berlinului occidental. În două staţii ale trenului urban din Berlinul de vest au fost înfiinţate centre de eliberarea autorizaţiilor de trecere a frontierei pentru vest-berlinezii care vor să viziteze Berlinul democrat. Sute de cetăţeni s-au prezentat la aceste centre cu cereri pentru a obţine asemenea autorizaţii, cînd şi-au făcut apariţia grupuri de huligani fascişti. Proferînd tot felul de ameninţări la adresa petiţionarilor, huliganii s-au năpustit chiar asupra unora dintre ei, între care erau şi cîteva femei mai în vîrstă, molestîndu-i şi încercînd să-i maltrateze. Poliţia venită la faţa locului a luat măsuri „radicale". Nu împotriva huliganilor firește, ci a centrelor pentru eliberarea autorizaţiilor, silindu-le să tragă obloanele...

Caracatiţa cu tentaculele tăiate se zvîrcoleşte...

În acelaşi timp, în Berlinul democratic viaţa îşi urmează normal cursul. E semnificativ că ziua de 14 august, a doua zi după ce au fost luate măsurile de securitate la graniţa cu Berlinul occidental, a fost ziua în care industria capitalei R. D. Germane a dat cea mai înaltă producţie de la începutul anului. Şi de atunci producţia creşte continuu, deşi mulţi muncitori din fabrici şi uzine au fost nevoiţi să părăsească maşinile spre a trece la straja frontierei. Da, certitudinea că duşmanul nu mai stă la pîndă după fiecare colţ de stradă, le dă oamenilor muncii noi forţe.

În întreaga R. D. Germană, la fel ca şi în capitala ei, munca de construire a socialismului se desfăşoară cu avînt ducînd necontenit la întărirea statului muncitorilor şi ţăranilor germani, a primului stat iubitor de pace din istoria Germaniei, pavăză în calea uneltitorilor la război revanşarzi din apusul Germaniei.

„Ziua de 13 august constituie o nouă şi usturătoare înfrîngere pentru militariştii vest-germani — se spune în scrisoarea adresată lui Walter Ulbricht, de membrii brigăzii „Ernst Thälmann" din uzina metalurgică Hennigsdorf. După această înfrîngere, ei nu se vor mai reface, fiindcă după 13 august urmează Tratatul de pace".

A. STANCIU

„Condamnaţii" se lăfăie în lux

În legătură cu transferarea foştilor generali Challe, Zeller şi a opt colonei (principalii organizatori ai puciului fascist de la Alger), din închisoarea Clairvaux la închisoarea Tulle, precum şi cu „regimul special" cu care aceştia sînt trataţi, spre deosebire de regimul aplicat altor deţinuţi politici, presa franceză s-a ocupat pe larg în vremea din urmă.

Iată ce scrie revista „France Observateur" în acest sens: „Nimeni pînă acum din oficialităţile franceze nu s-a interesat de „confortul" deţinuţilor politici de stînga sau al deţinuţilor algerieni. Dimpotrivă, administraţia penitenciarelor a luat în repetate rînduri măsuri pentru a ciunti din „libertatea" care era acordată acestora. Or, după cum se ştie, situaţia acestor deţinuţi contrastează puternic cu regimul acordat generalilor fascişti. În timp ce pentru deţinuţii politici sînt aproape interzise vizitele, organizatorii puciului de la Alger au dreptul la vizite în fiecare zi, fără supraveghere, mai multe ore pe zi. Ei au dreptul să primească pachete, ...să părăsească închisoarea chiar şi pentru tot cursul nopţii".

„Dacă deţinuţii algerieni îşi exprimă faţiş nemulţumirea, scrie „Liberation", ei sînt trimişi imediat sub paza aşa-ziselor „detaşamente republicane" care organizează represiuni împotriva „recalcitranţilor". Pe de altă parte „deţinuţii ultracolonialişti se bucură de un regim cu adevărat sanatorial. Ei au paturi, plăpumi, au la dispoziţie duşuri care funcţionează permanent, o sobă cu gaze, li s-au lăsat ceasurile, obiectele necesare toaletei, primesc de la familiile lor pachete cu alimente, tutun, ţigări etc."

„Cei vinovaţi de o crimă împotriva naţiunii se lăfăiesc în lux, locuiesc în apartamente confortabile, cu radio şi televiziune. Ei îşi aleg meniul şi se folosesc de bar. Ei sînt stăpînii, iar personalul administraţiei închisorii se află în serviciul lor", se spune în apelul unui număr de 19 organizaţii democratice din oraşul Tulle şi din departamentul Correze, care cheamă populaţia să protesteze împotriva acestor condiţii create de autorităţi acelora care au organizat puciul fascist de la Alger.

Din iniţiativa celor 19 organizaţii democratice la 22 august în oraşul Tulle, urma să aibă loc un miting de protest. Autorităţile franceze au interzis însă acest miting sub pretextul că „ar putea duce la tulburarea ordinei publice." În legătură cu aceasta, ziarul „L'Humanité" scrie: „După părerea guvernului, ordine înseamnă amabilităţi excesive faţă de persoanele care au ridicat arma împotriva naţiunii, înseamnă o viaţă de huzur asigurată celor care au trimis împotriva Franţei regimentele legiunii străine înţesate cu foşti S.S.-işti, înseamnă teroarea şi comploturile ultracolonialiştilor rămaşi nepedepsiţi. Totodată guvernul nu ezită să ia măsuri drastice atunci cînd este vorba să reducă la tăcere pe democraţii care protestează, deoarece el se teme cel mai mult de creşterea mişcării populare".

„Pedepsele uşoare care au fost date acestor oameni, care voiau să instaleze în Franţa fascismul şi tortura, scrie „France Observateur", trebuie să umple de ruşine pe toţi acei care conduc destinele Franţei, pe toţi acei care condamnă la ani grei de închisoare pe partizanii forţelor de stînga".

AI PRIETENI • AI PRIETENI • AI PRIETENI

DOCTORUL sovietic P. Bul a relatat recent într-o revistă un caz deosebit de interesant: la un spital din Leningrad a fost adus un colhoznic care şi-a pierdut darul de a vorbi în urma unui puternic şoc nervos survenit la un incendiu. El a fost imediat hipnotizat şi i s-a repetat de cîteva ori că atunci cînd se va trezi va vorbi perfect. Într-adevăr aşa s-a şi întîmplat.

●

ACADEMIA de Ştiinţe din R.S.S. Uzbecă a publicat poemele inedite ale lui Alişer Navoi, unul dintre cei mai mari poeţi orientali din secolul XV. Aceste poeme, aproape 3000 la număr, au fost găsite de savantul uzbec Suleimanov, care a consacrat 5 ani pentru studiul nenumăratelor variante ale manuscriselor operelor acestui mare clasic al literaturii uzbece. Savantul a folosit de asemenea microfilme ale unor manuscrise existente în India, China, Afganistan, Iran, Franţa şi Anglia.

●

ANUL ACESTA, datorită unei injecţii cu hormon sintetic, un număr de 3000 de găini din R.S. Cehoslovacă au fost reduse la „tăcere". „Ne-am propus să dezvăţăm găinile de a mai cotcodăci — a declarat medicul veterinar Finc. În urma acestei măsuri, în districtul Libereo numărul ouălelor a crescut cu 120.000.

Dr. Finc a propus extinderea acestei metode în toată ţara.

●

RECENT, organele judiciare italiene au stat în faţa unui caz dificil, neobişnuit: aveau de hotărît cui aparţin monezile din bazinele fîntînilor arteziene pe care numeroşi turişti le aruncă acolo. Ce-i drept băieţii italieni au hotărît mai de mult în această problemă: în zorii zilei ei se scufundă în bazinele amin-

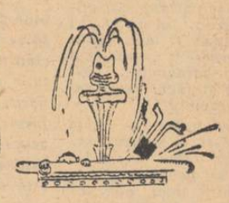

tite şi scot de acolo monezile pe care le pot apuca.

Iată că printr-o decizie oficială s-a stabilit că astfel interesul public are de suferit prejudicii şi că monezile de pe fundul bazinelor sînt proprietate de stat. Poate că un corp de încasatori va urmări de acum înainte intrarea în visteria statului a acestor monezi?

●

TOKIO deţine primul loc în lume în ceea ce priveşte accidentele petrecute în transportul orăşenesc. Anul trecut de pildă, au murit din această pricină 1.179 persoane, 6.248 oameni au fost grav răniţi iar alţi 57.412 au scăpat cu răni mai puţin grave. În medie zilnic mor în urma accidentelor cîte 3 oameni.

●

UN GRUP de specialişti bulgari au pus la punct tehnologia producţiei unor medicamente împotriva căderii părului. „Brezolul" este o soluţie care are în componenţa sa suc de mesteacăn şi este indicată la spălatul părului în caz de mătreaţă, creşterea slabă a părului. „Antisaborin" stimulează creşterea părului şi ameliorează procesul inflamatoriu al pielei capului.

●

JANET VINN din Londra ţine un jurnal de zi în care notează din cînd în cînd fapte din viaţa ei. Într-o bună zi, deschizîndu-l găsi următoarea însemnare făcută de o mînă străină.

„Joi orele 17, spargere în locuinţă".

Căută imediat puşculiţa cu economii şi trebui să constate cu amărăciune că însemnarea din jurnal nu era deloc o glumă. Îi lipseau 25 de lire sterline...

●

REVISTA engleză „Economist" a publicat lista unor recorduri originale pe care le deţin diferite ţări. Aşa de pildă, Franţa deţine recordul delicvenţei juvenile, Japonia cel al sinuciderilor, S.U.A. al divorţurilor, Austria al copiilor născuţi în afara căsniciei, în timp ce Suedia se situează pe primul loc în ce priveşte consumul de rachiu, iar R.F.G. al consumului de bere.

●

CU PRILEJUL împlinirii a 20 de ani de la distrugerea de către nazişti a satului Lidice, anul viitor vor fi desăvîrşite lucrările arhitectonice pe teritoriul satului distrus. Pe şoseaua ce duce spre noul Lidice va fi înălţat un monument (înalt de 11 m.) iar vizavi de monumentul şi colonada sa într-un mausoleu vor fi strînse obiectele personale ale minierilor ucişi de nazişti. Pe locul fostei şcoli din Lidice se va ridica un monument închinat copiilor martiri.

MAGAZIN MEDICAL

Rețeta veche

Multe satisfacții îi procură medicului munca sa. Dar și unele mici necazuri, citeodată.

Iată un exemplu.

Ne găsim într-un cabinet de consultații, la circumscripție sau la policlinică. Pacientul a luat loc pe scaun și, în loc să înceapă a spune ce-l supără, scoate o hîrtie îngălbenită de vreme, o despăturește cu multă grijă ca să nu se rupă de tot la îndoituri și o întinde medicului:

— Vă rog foarte mult, tovarășe doctor, fiți bun și mai scrieți-mi o dată rețeta asta.

Medicul, pe bună dreptate, încruntă sprîncenele. Consultația nu va mai merge pe făgașul ei obișnuit. În fața medicului stă sarcina de a porni o muncă de lămurire anevoioasă și nu totdeauna încununată de succes: pacientul iese pe ușă bombănind, hotărît să-și încerce norocul în altă parte, poate va da peste un medic mai „înțelegător".

Unde este greșeala?

Trecem repede peste latura protocolară a problemei. Dacă bolnavul nostru ar fi judecat obiectiv, „la rece", el și-ar fi dat singur seama că n-a procedat în modul cel mai politicos. Medicul nu este mașină de scris — mai rău, de reprodus — rețete. El nu poate formula o prescripție decît așa cum îi dictează propria sa părere, formată în urma examinării bolnavului.

Dar no acesta e lucrul cel mai important. Să admitem, prin absurd, că medicul s-ar fi lăsat înduplecat și ar fi satisfăcut pretenția bolnavului nostru. I-ar fi făcut realmente un serviciu?

Se prea poate ca rețeta veche să-și fi păstrat valabilitatea. Dar acest lucru nu se poate ști dinainte. Mult mai plauzibil este, însă, ca boala cronică să fi parcurs un anumit drum în evoluția ei, iar organismul la rîndul lui să prezinte particularități noi, legate de înaintarea în vîrstă sau alți factori. Prin urmare rețeta veche și-a pierdut actualitatea, a încetat de a mai corespunde necesităților bolnavului. Nu există rețete-standard, tot așa cum nu există bolnavi standard. Așa cum doi bolnavi nu seamănă unul cu altul, la fel același bolnav nu mai seamănă cu el însuși, după trecerea mai multor ani.

Pe urmă, se poate foarte bine ca bolnavul pur și simplu să n-aibă nevoie de vreo rețetă. Terapia nu se bazează totdeauna și în mod obligator pe acțiunea unei substanțe medicamentoase. În loc de rețeta care a făcut minuni pe vremuri, e posibil ca în situația actuală să fie mai degrabă nevoie de corectarea unor greșeli în regimul de viață, de un anumit regim alimentar (se știe doar că există și o alimentație curativă), de acțiunea unor agenți fizici sau de o cură cu ape minerale.

Însfîrșit, se mai poate întîmpla ca medicamentul cu pricina să se fi perimat între timp. Medicina nu stă pe loc, apar necontenit medicamente noi care detronează alte medicamente, trecîndu-le la vitrina cu antichități. Bolnavul are tot interesul să țină pasul cu progresele medicinii.

Atunci, cum rămîne cu colecția de rețete vechi? Le aruncăm? Nicidecum. E bine să le păstrăm și chiar să le avem asupra noastră cînd ne ducem la o consultație medicală. Din examinarea lor, medicul își va forma o idee mai exactă asupra istoricului bolii. Însă numai atît. Acesta este singurul serviciu pe care ni-l mai poate face rețeta veche.

Dr. Al. GHEORGHIU

Dragostea de animale, greșit înțeleasă

Sînt destui de mulți cei care consideră că bunătatea oamenilor și, în deosebi, aceea a copiilor poate fi apreciată după sentimentele de dragoste pe care le arată față de animale.

Fără să se poată susține cîtă valoare are, în general, această apreciere — sigur este că nu se va putea spune că sînt oameni sau copii buni aceia care obișnuiesc să chinuiască animalele. Totuși, nici merite deosebite nu ar putea fi recunoscute celor care depășesc limitele dragostei față de animale. Și aceasta, cu atît mai mult cu cît de cele mai multe ori, ei înșiși vor avea de suferit de pe urma greșitei înțelegeri a acestor sentimente de dragoste.

Ciinii și pisicile fiind animalele cele mai apropiate oamenilor și, în deosebi copiilor, la orașe ca și la țară, să vedem cum înțeleg unii să-și arate dragostea față de ele

În primul rînd, considerîndu-le ca animale „de casă", le țin în tot timpul zilei și, de foarte multe ori, și în timpul nopții, în aceleași camere în care locuiesc și oamenii sau copii, ba uneori și în același pat.

Mîncarea li se servește în farfuriile sau vasele din care mănîncă toți ai casei.

În sfîrșit, mîngîiate — uneori chiar sărutate — aceste animale reușesc, de multe ori, să răsplătească pe cei care le-au îndrăgit chiar atît de mult, prin suferințe destul de mari, îmbolnăviri destul de neplăcute.

În rîndul celor mai frecvente boli, care pot fi trecute de la ciini sau pisici asupra oamenilor și, în deosebi, asupra copiilor trebuie considerate *parazitozele intestinale*. Faptul că asemenea paraziți se găsesc destul de frecvent la aceste animale, fără să poată fi măcar bănuite, face ca trecerea ouălor de paraziți și îmbolnăvirile să fie ușor de realizat și deseori constatate. Din păcate, bolnavii poartă de multe ori timp îndelungat asemenea paraziți, în intestinele lor, fără să știe și descoperind prezența lor numai prin neplăcerile care urmează mai tîrziu (stări de slăbiciune, anemii, stări nervoase ș.a.)

Printre paraziții intestinali, *ascarizii* (limbricii) pot să fie trecuți, cu multă ușurință, prin mijlocirea ciinilor și pisicilor. Din dejectele celor parazitați, aceste animale iau ouăle de ascarizi și le trec copiilor sau celor mai în vîrstă, care vin în legătură cu ele.

Echinococoza este o boală parazitară foarte gravă, produsă de o panglică foarte mică ce se găsește adeseori în intestinele ciinilor. Îmbolnăvirea animalelor se face prin mărunțaiele vitelor bolnave de această boală, care sînt date ciinilor sau pisicilor. Trecută la om, boala se manifestă prin formarea de *chisturi hidatice* în ficat, plămîni, creier, ceea ce duce la intervenții chirurgicale și urmări foarte neplăcute.

Tuberculoza reprezintă de asemenea o boală de care pot suferi și ciinii. Infectați cu microbul tuberculozei, ei fac boala ca și oamenii, slăbesc și mor, putînd să îmbolnăvească între timp și la rîndul lor, alți ciini, oameni și în deosebi copii, care au obiceiul atît de greșit de a se juca cu aceste animale, sărutîndu-le și dîndu-le de mîncare în vasele lor, riscînd în felul acesta să se îmbolnăvească, pe lîngă celelalte boli, și de tuberculoză.

Febra butonoasă — deși mai puțin răspîndită, trebuie cunoscută întrucît ani de zile, în aceleași cartiere, s-au ivit asemenea cazuri și anchetele făcute au arătat că unii locuitori aveau obiceiul greșit de a dormi cu ciinii în paturile lor. Boala este trecută omului prin mijlocirea unor căpușe și se manifestă prin febră mare și apariția unor noduli dureroși pe piele (ca niște butoni, de unde și numele).

În sfîrșit, cea mai gravă și primejdioasă boală de care pot să sufere ciinii și pisicile, este *turbarea*. Trecerea bolii, asupra celor care vin tot timpul în legătură cu aceste animale, este ușor posibilă. De multe ori, animalul bolnav — îmbolnăvit, la rîndul lui, de un alt ciine sau pisică — nu prezintă nici un semn deosebit, nu poate să fie recunoscut și, în felul acesta, mușcăturile sale pot să nu alarmeze pe nimeni. Astfel fiind, se impune ca orice mușcătură produsă de un ciine, să fie suspectată și consultat cel mai apropiat centru antirabic. Turbarea poate fi transmisă și numai prin lingerea unei răni de către un ciine bolnav, în saliva animalului găsindu-se virusul turbării. În consecință, nu trebuiesc neglijate nici asemenea împrejurări, urmările putînd fi la fel de grave.

Primejdia tuturor îmbolnăvirilor arătate provine din contactul prea strîns al ciinilor și pisicilor, cu oamenii și copiii. Să se țină cît mai puțin în casă asemenea animale și nici odată în patul în care dorm copiii sau chiar cei mai vîrstnici.

Să se vaccineze, în fiecare an, ciinii împotriva turbării.

Să se înlăture obiceiul, atît de primejdios, de a se da de mîncare ciinilor sau pisicilor, din vasele în care mănîncă și oamenii.

În sfîrșit, copiii să nu mai sărute animalele și, după ce au pus mîna pe ele, să își spele bine mîinile cu apă și săpun.

Bolile infecțioase și, în deosebi, parazitozele intestinale trec cu multă ușurință asupra celor care nu dau atenția cuvenită măsurilor care să împiedice asemenea îmbolnăviri, înțelegînd în mod greșit dragostea față de animale, în general, față de ciini și de pisici, în special.

Dr. Spiru CONSTANTINESCU

Medicul vă sfătuiește

E. JORIS: Regretăm, dar în cazul dv. nu vă putem face nici o recomandare de tratament. Numai un examen complet clinic vă poate fi de folos să rezolvați problema ce vă preocupă.

R. D. — Buzău: Din amănuntele conținute în scrisoarea dv. rezultă că sînteți normal dezvoltat din toate punctele de vedere.

A. TOTHSTEIN: Considerăm ca lipsită complet de utilitate pentru bolnav descrierea în amănunt a operației.

În București se fac astfel de operații în Institutul Stomatologic, secția chirurgie maxilofacială, Spitalul de Traumatologie, chirurgie plastică și reparatoare. Pentru internare este necesară o adresă de trimitere din partea medicului specialist chirurg sau O.R.L. din policlinica teritorială de care aparțineți și o adeverință din cimpul muncii. Cu acestea vă prezentați la Policlinica Regională București str. Andrei Șaguna 4, de unde vi se face internarea într-unul din spitalele mai sus menționate.

VANDA — București: Pentru a obține un răspuns precis în legătură cu problema ce vă interesează este necesar un consult la un medic dermatolog. Numai un astfel de specialist poate stabili dacă în cazul dv. se pune problema unui tratament chirurgical sau nu. Nu neglijați.

M. R. — Arad: Ne surprinde faptul că pînă în prezent n-ați primit răspunsul nostru. Considerăm necesar să petreceți concediul de odihnă într-o localitate de munte. Dușurile reci dimineața, gimnastica, muncă în aer liber vă pot folosi.

V. M. — Reghin: Vă sfătuim să vă adresați unui medic specialist în boli interne pentru a obține cele mai competente indicații de tratament.

În vederea stabilirii diagnosticului în orice caz sînt necesare cel puțin următoarele analize: Hemogramă completă, V.S.H., Ex sumar de urină, Probe hepatice, o radioscopie gastro-intestinală.

CITITOR V. O.: În țara noastră se practică chirurgia estetică de multă vreme cu rezultate foarte bune. În acest sens vă puteți adresa serviciului de traumatologie și chirurgie plastică și reparatorie din București.

Actualități medicale

Electrosomnul în tratamentul nevrozelor astenice

Medicii sovietici folosesc o nouă metodă în tratamentul nevrozelor astenice și a insomniilor rebele. Tratamentul se efectuează cu un aparat care produce un somn artificial odihnitor. Rezultatele bune obținute cu ajutorul electrosomnului au făcut ca metoda să se extindă foarte mult. Electrosomnul a fost introdus și în țara noastră, prima secție fiind creată la Spitalul Nr. 9 „Gh. Marinescu" din București.

Transplantul de rinichi la om

Chirurgia a făcut progrese uimitoare în ultimii ani. Recent chirurgii au reușit să înlocuiască unui din rinichii bolnavi la om, cu un rinichi sănătos prelevat de la indivizi sănătoși donatori. Transplantarea rinichilor la om a reușit foarte bine, cazurile operate fiind încă în viață după 8 luni de la operație.

Desintoxicarea tabagică

Un vechi medicament — lobelina — s-a dovedit a fi foarte eficace în cura de desintoxicare tabagică. Medicii germani care folosesc lobelina au reușit să desintoxice 73 la sută din cazurile de tabagici invederați.

Dr. N. C.

Răni și pansamente

Nu există loc de muncă, teren de sport etc., unde să nu se poată produce răniri de tot felul; măsurile de protecție a muncii, cunoașterea locului de muncă și a mașinii, educația, fac ca aceste răniri să fie din ce în ce mai rare, dar se întîmplă încă destule accidente.

ÎNTEPĂTURA, simpla înțepătură de ac, ciob de sticlă, sulă etc., poate avea urmări grave. O înțepătură în pulpa degetului, neîngrijită, poate da o infecție care să cuprindă palma întreagă și să urce chiar și pe antebraț. De aceea locul înțepăturii trebuie spălat cu apă caldă și săpun, să se stoarcă sînge din înțepătură și să se șteargă locul cu alcool sau benzină după care se acoperă cu un pansament peste care se trage un bandaj. Dacă în rana înțepată a rămas o aschie, un vîrf de șpan etc., înainte de a se face pansamentul și bandajul trebuie îndrumat la cabinetul medical pentru ca ceea ce a rămas în locul înțepat să fie extras cu pensele medicale sterile.

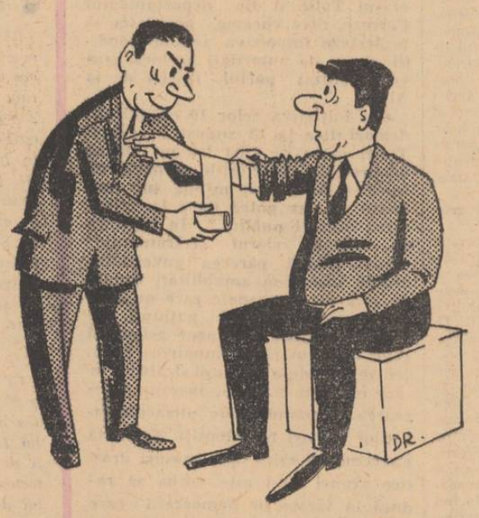

TĂIETURA produsă de tablă, sticlă, cuțit sau orice alt corp tăios, se spală întîi bine cu apă călduță și săpun, apoi se dezinfectează cu apă oxigenată, alcool sau tinctură de iod, după care se aplică un pansament care se fixează cu un bandaj. Bandajul și pansamentul se schimbă la 1—2 zile și nu se scot definitiv decît cînd rana tăiată este complet cicatrizată.

STRIVITURA și SMULGEREA sînt răniri mai grave (prinderea în rotativă sau de curele de transmisie) și trebuie duse imediat la cabinetul medical, cu grija de a acoperi rana cu un pansament și bandaj, de a opri o hemoragie sau de a imobiliza o fractură dacă este cazul.

Cum se face un pansament ca „prim ajutor" la locul accidentului, pînă la venirea personalului medico-sanitar?

Mai întîi rana trebuie eliberată de vestminte sau încălțăminte, care trebuie scoase sau — la nevoie — tăiate cu foarfeca. În timp ce se face această operațiune se pune la foc o oală foarte curată cu un litru de apă în care se pun la fiert 3—4 batiste sau bucăți de pînză curate. Cel ce dă ajutorul se spală bine pe mîini, de cîteva ori, cu apă caldă și săpun. **Fără să se șteargă pe mîini**, după ce apa din oală a clocotit 3—5 minute, apucă de colțuri una din aceste batiste sau pînza, lasă să se scurgă apa de pe ea, o împăturește în așa fel încît să nu-i murdărească fețele și cu ea șterge pielea **din jurul rănii**; murdăria din jurul rănii se șterge dinspre rană spre partea sănătoasă; pe pielea sănătoasă din jurul rănii se poate da alcool sau tinctură de iod; după ce termină curățenia din jurul rănii, se pune deoparte pînza sau batista folosită. Cu a doua batistă sau bucată de pînză, scoasă din oală la fel ca și prima, se curăță rana de murdăria din ea (resturi de vestminte, pămînt etc.); trebuie să se bage de seamă să nu se oprească rana; ea poate fi dezinfectată fie turnînd pe ea apă oxigenată sau alcool, fie punînd pe ea praf de sulfamidă. A treia batistă sau bucată de pînză, scoasă și împăturită la fel cu celelalte două, o aplicăm direct pe rană în chip de pansament.

Pansamentul corect se fixează pe rană cu o basma, șervet sau fișie de pînză așezate diferit după regiunea rănită.

Dr. Gh. LINCA

Semn al întăririi economice a gospodăriei colective din Dragomirești-Focșani sînt și aceste două autocamioane, proprietate obștească a colectiviștilor

Cum s-a născut „Victoria socialismului" la Coțușca

Pînă nu de mult țăranii din Coțușca — așezare de pe meleagurile sucevene — au lucrat în cadrul unei întovărășiri agricole, înființată acum cîțiva ani în urmă. La început, rezultatele n-au fost prea bune. De vină era comitetul de conducere al întovărășirii, tovarășii de la sfatul popular raional care aveau obligația să sprijine unitatea. Apoi lucrurile au pornit pe un nou făgaș.

Munca întovărășirilor a fost organizată pe brigăzi, s-a reușit ca an de an fondul de bază să crească, să se contracteze cu statul cantități sporite de cereale. S-au cumpărat unele mașini agricole de care se simțea nevoie, s-a ridicat o magazie necesară pentru depozitarea seminței. În toamna anului trecut, întovărășiții au pornit să amenajeze un iaz cu o suprafață de 7—8 hectare luciu de apă.

Sprijiniți de mecanizatorii de la S.M.T.-Coțușca, întovărășiții au reușit să obțină recolte pe care nu le-au scos niciodată cînd își lucrau pămînturile individual. În toamna anului trecut, producția medie de porumb la hectar a depășit cu 500—600 kg. boabe pe cea înregistrată în Coțușca înainte de constituirea întovărășirii.

Dar oamenii în Coțușca priveau și în jur. Ei vedeau că la gospodăriile colective din satele vecine munca este și mai spornică, rezultatele și mai bune. Munca în întovărășire le-a demonstrat cît de avantajos este să lucrezi în comun. A început să se vorbească de necesitatea constituirii unei gospodării colective. La început cîțiva au făcut cereri. Mulți însă mai șovăiau.

— Nu m-am înțeles încă cu nevasta — o ținea într-una Ilie Lungu. Și într-o problemă ca asta...

Tovarășul Vasile Sofian, președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal, cunoștea bine tîlcul acestor vorbe. I l-a spus deschis Alexandru Mazilu.

— Așa-i făcut omul. Vrea să vadă mai bine cu ochii lui, cum își va croi viața de-acum înainte.

Cu sprijinul secției agricole raionale Săveni, s-a organizat o vizită a întovărășiților la gospodăria colectivă din Vlăsinești. Aici, cei din Coțușca au putut vedea cum se muncește într-o gospodărie, au constatat că viața colectiviștilor este tot mai îmbelșugată.

— La înființare — le-a spus președintele colectivei — fondul de bază era de 21.000 lei. Astăzi, valoarea lui se apropie de 2.000.000 lei. Anul trecut, în afară de importante cantități de produse agricole, la fiecare zi-muncă a revenit cîte 18,30 lei.

Colectiviștii i-au plimbat pe unde au vrut. Mai mult au zăbovit pe la sectorul zootehnic. Au intrat în grajduri, și-au făcut drum și pe la islaz. Colectiva din Vlăsinești avea 171 vaci, 2.000 oi, 255 porci etc. S-au interesat de veniturile pe care le aduce această ramură. Cifrele i-au impresionat: 483.000 lei în 1960, 895.000 lei prevăzuți în 1961.

Firește că n-a fost întovărășit să nu-l intereseze cît cîștigă colectiviștii. Au putut afla, bunăoară, că anul trecut, colectivistul Vasile Honciuc care a efectuat cu familia sa un număr de 789 zile-muncă a primit în afară de produse care valorează 16.569 lei și suma de 14.202 lei. Deci în total 30.771 lei! Și acest exemplu nu este singurul. Întovărășitul Ion Hrăniciuc, pregătise încă de acasă o întrebare. Îl interesa cum sînt retribuiți bătrînii. Răspuns a aflat de la colectivistul Ilie Anuță:

— Pînă nu de mult am muncit în gospodărie. Din 1960, am ieșit — cum s-ar spune — la pensie. La sfîrșitul anului, deși nu am lucrat, am primit 250 kg. grîu, 200 kg. porumb, 100 kg. cartofi, brînză, zahăr, 500 lei și alte produse.

Lista nu s-a respectat

Întorși din ospeție, întovărășiții din Coțușca au povestit cele văzute. Deputații Gh. N. Dutcă, Vasile Chiriac, Adela Zbughină și alții au stat de vorbă cu alegătorii în circumscripțiile electorale. Numărul celor care se hotărîseră să constituie colectiva crescuse. Dar vizitele au continuat. De aceastădată la gospodăriile colective din Săveni și Negreni. Cei care n-au apucat să se ducă la Vlăsinești, au fost primii care s-au înscris. Dar în ziua plecării s-au rugat să fie luați în autocamioane și unii „netrecuți" pe listă.

— Ce-i cu dumneata — îl întrebă Alexandru Dinu, secretarul comitetului comunal de partid, pe un țăran. Parcă ai fost la Vlăsinești?

Întovărășitul Gh. Sava Zbughin îl trase deoparte pe secretar și-i mărturisi că mai vrea să se convingă de ceva și cere să fie luat în vizită. Firește că rugămintea i-a fost îndeplinită. Alexandru Mazilu se tot învîrtea cu nevasta în jurul autocamioanelor. Au fost împreună la Vlăsinești. Dar Adela, căci așa-i spune nevestei, nici acum nu era încă hotărîtă să treacă la gospodărie. Acum bărbatul ei o adusese, cu gîndul s-o mai trimeată la încă o gospodărie colectivă.

— La Vlăsinești — o ocără el — nu prea ți-ai deschis ochii acolo unde trebuie. Cînd am fost în casele colectiviștilor, te-ai uitat mai mult la covoare și la mobilă.

Pînă la urmă, Adelei i s-a făcut un loc în autocamion. La Săveni și Negreni, întovărășiții au avut pe bună dreptate ce vedea. Anul acesta, gospodăria colectivă din Săveni, de pildă, aplicînd cu strictețe regulile agrotehnice a scos un spor la hectar mai mare decît se prevăzuse. În 1960, s-a realizat o producție de aproape 2500 litri de lapte pe cap de vacă furajată. Pentru prima dată mulți întovărășiți au auzit de retribuirea cu premii. Despre ce era vorba? În această gospodărie, s-a stabilit ca, colectiviștii care depășesc producțiile planificate să primească importante premii. Colectivistul Dumitru Colisnic a primit anul trecut ca premiu pentru depășirile de producție la cultura florii soarelui și porumb, aproape 500 lei și 850 kg. știuleți.

Cu mult interes a fost vizitată gospodăria colectivă din Negreni. Unitatea poate fi socotită destul de tînără, deoarece a fost constituită în anul 1959. Organizînd bine munca și folosind sprijinul statului, gospodăria a ajuns să se numere în prezent printre unitățile fruntașe din raionul Săveni. Anul trecut, bunăoară, numai sectorul plantelor de cîmp și zootehnia au adus un venit de 540.000 lei. Un număr de 18 colectiviști și-au construit în ultimul timp case noi. Colectiviști ca Vasile Munteanu, Ioan Aioanei și Herman Teodor și-au cumpărat motociclete sau motorete.

Întovărășitul Gh. Sava Zbughin, cel care se rugase să fie luat în autocamion, află „concret" — cum sustinea el — modul în care se face plata colectiviștilor în cazul cînd se îmbolnăvesc.

— Adunarea generală — i-a explicat președintele colectivei — a stabilit ca pe baza certificatului medical, colectivistul bolnav să primească 50 la sută din zilele-muncă efectuate în ultimile șase luni. Vasile Răileanu, care a stat în spital patru luni, a primit anul trecut, produse și bani pentru 58 de zile-muncă în afară de drepturile ce i se cuveneau pentru munca efectuată.

★

Vizitînd o seamă de gospodării colective din împrejurimi, întovărășiții din Coțușca s-au convins de avantajele muncii în această formă superioară de cooperare agricolă. La inaugurarea gospodăriei colective „Victoria socialismului", din satul lor, am cunoscut pe mulți dintre cei care au constituit-o. Am întîlnit cu bucurie în rîndurile lor pe Ilie Lungu, pe Ion Hrăniciuc, pe Adela Mazilu, pe Gh. Zbughin și pe alți cîțiva care se hotărîseră mai greu să păsească pe calea gospodăriei colective.

— Ne-au prins bine vizitele, ne-a spus Ion Hrăniciuc, ne-au deschis ochii. Dar și acum, cînd pornim să muncim în colectivă, nu ne strică ce-am văzut ici, colo. Noi sîntem puși pe fapte mari. Vrem să facem în scurt timp gospodăria noastră cît mai bogată.

— Bine ai grăit, moș Ioane — susținură cîțiva colectiviști. Într-un an, doi vom fi și noi bucuroși de oaspeți. Dar pentru a ajunge aici trebuie să ne apucăm vîrtos de treabă.

Și tinerii colectiviști din Coțușca se vor ține de cuvînt.

Theodor MARCAROV și Florea CEAUȘESCU

Evenimentul muzical al anului

(Urmare din pag. I-a)

portofel și printr-o mică ajutorare cu „devize" ale statului, orice meloman turistic și monden al burgheziei...

Acesta a fost, zeci și zeci de ani, dialogul tragic și grotesc al poporului și artistului romîn cu burghezia sa... Dialogul complexului de inferioritate, al lui „ce va zice Europa?", al lui „sîntem o țară mică și neputincioasă", pronunțate și impuse de burghezie, cu scuipatul, cu biciul și cu asfixia...

De aceea, ne-am găsit în situația paradoxală că nu puținii purtători ai geniului romînesc erau cunoscuți peste hotare și necunoscuți în țară, celebri la scară europeană și disprețuiți la scară națională. Căci orice afirmare a artei și culturii romîne în arena lumii s-a săvîrșit în afară și împotriva burgheziei, printr-o înfiorător de grea aventură individuală. Gloria romînească a fost, cu toată acea epocă, o glorie de singurătate...

Desigur, Enescu, artist a cărui talie a depășit-o pe a tuturor violoniștilor generației sale din lumea întreagă, egalînd-o pe a celor mai mari compozitori și șefi de orchestră, a cunoscut laurii celebrității de-a lungul multor ani ai vieții sale. Dar cu cîte chinuri, cu cîte deșperări, cu cîte clipe de plutire între culme și abis! Și apoi, o vioară genială circulă mult mai ușor (să zicem, ușor!) decît un penel sau un condei. Unui Enescu celebru i-au corespuns, numai din generația sa, un Luchian, un Pătrașcu, un Tonitza absolut necunoscuți, un Sadoveanu și un Arghezi, niciodată traduși pînă acum zece, cincisprezece ani, și cîți, cîț alții încovoiați și trăzniți în dulcea patrie-mamă a burgheziei romîne!...

Acum arta romînă se înalță pe temelia comunicației directe cu poporul și al ajutorului de dragoste și de convingere al statului. Valoarea și demn'tatea ei sînt asigurate de voința, încrederea și sprijinul socialismului. Arta lumii vine acasă la arta romînească, și e fericită să vină, și e onorată să vină, și se simte la ea acasă, în această capitală a culturii romîne socialiste, a culturii romîne populare — și dorește să primească consacrarea noastră, inter pares...

Este oare conștiința noastră de cetățeni făuritori ai socialismului, destul de pătrunsă de imensa semnificație a acestui fapt? Desigur că da...

Și Festivalul Enescu poate să înceapă!

Radu POPESCU

„URAL-4"

Aceasta este numele noii mașini de calculat automate universale, intrat recent în producție în Uniunea Sovietică, care rezolvă un vast ansamblu de probleme științifice, economice, de planificare etc.

„Ural-4" se deosebește de celelalte mașini de acest fel prin numărul crescut de dispozitive pentru introducerea datelor și recepția rezultatelor, și prin „memoria" sa mai bună.

Mașina rezolvă cinci pînă la zece mii operații pe secundă. Rezultatele sînt furnizate sub formă de tablouri, diagrame și texte care nu se cer descifrate. De aceea ea poate fi folosită pe scară largă la punerea la punct a planurilor economiei naționale, pentru organizarea producției și a transporturilor, pentru previziunile meteorologice, în contabilitate etc.

În producție, pe stadion și pe scenă

(Urmare din pag. I-a)

învățat meseria de țesătoare de la sora ei Steliana, și se spune că și jocul de handbal. Dar amîndouă au învățat să fie bune muncitoare și să-și iubească meseria de la mama lor care lucrează în uzină din 1939.

Maria Dumitrov, interul stîngă, știe cum se poate da lucru de bună calitate de la șefa brigăzii care este mulțumită de ea, atît la mașini, cît și pe terenul de sport.

Maria Neculcioiu lucrează în brigadă din 1957. Ca absolventă a școlii profesionale lucrează cu multă pricepere la mașinile ei, dar este și o bună trăgătoare în fața porții.

Pe un grafic citim: „Ioana Brănilă s-a angajat ca în cinstea zilei de 23 August să dea zilnic peste normă 2 metri de pînză". Pe perioada 1—15 august Ioana Brănilă a țesut zilnic mai mult de 5 m. pînză de cea mai bună calitate. În echipa de handbal în 7 ea este una din cele mai bune.

Elena Truică este o altă membră a brigăzii nr. 2. Ea nu mai face sport. A fost bolnavă și medicul i-a interzis să mai joace. Cînd Elena a trebuit să predea echipamentul a plîns. Acum ea însoțește echipa aproape la fiecare meci și se bucură de succesele fetelor ca și cum ea ar fi avut o contribuție directă. Elena Truică a observat felul de a fi al fetelor și ne spune:

— Știți, n-a existat un meci cîștigat după care să nu mergem la patiserie. Acolo cinstim victoria cu pateuri și bere. Cînd pierdem evităm discuțiile ca să nu tăbărîm pe „vinovate". A doua zi însă discutăm calm greșelile.

Cum a devenit Dumitra Chirivilă handbalistă? Simplu. Îi plăcea acest sport și se ținea mereu după fete, la antrenamente, la meciuri. Odată, la unul din meciuri, Stela, portarul echipei, a întîrziat. Deși a venit cu cîteva minute înainte de începerea meciului a fost înlocuită cu Chirivilă. Disciplina este disciplină. Emoționată, dar și dornică ca echipa ei să cîștige Dumitra a **jucat bine. De atunci e nelipsită** din echipă, cum nelipsită este din rîndul fruntașelor brigăzii.

Așa s-ar putea spune multe lucruri frumoase, unele pline de haz despre munca și viața minunată a acestor fete. Echipa de handbal în 7 „Bumbacul" a ocupat în campionatul orășenesc din anul 1960—1961 locul III. Și anul acesta fetele se pregătesc să ocupe un loc de frunte.

Arta...

De data aceasta nu o să vă vorbim de artiștii cunoscutei brigăzi de agitație a uzinei „7 fete cucuiete", ci de alți artiști ai uzinei. De fetele din echipa de dansuri.

Dansatoarele sînt și ele în majoritate țesătoare. Lucrează tot la secția I-a, dar în schimbul A, formînd împreună cu alte tinere muncitoare brigada U.T.M. nr. 1. Să facem cunoștință cu cîteva dintre ele:

Constanța Miloșovici, șefa brigăzii, este de cinci ani țesătoare și tot de atîția face parte din echipa de dansuri a fabricii. Deși nu este numită de nimeni, ea este totuși recunoscută ca responsabilă a echipei.

Aurelia Petcu, a cărei față este numai zîmbet și tinerețe, urmărește cu atenție mașinile la care lucrează. S-a rupt un fir. Îi urmărim mișcările sigure și pline de grație în timpul lucrului și nu e greu să ne-o imaginăm pe scenă pășind în ritm de dans. Acum mai are o preocupare. Se pregătește pentru liceul seral. În septembrie o vom găsi elevă în clasa a VIII-a.

Despre Ioana Bălan se pot spune multe lucruri de laudă. Țesătoarea fruntașe, pe care o cunoaștem acum, este și inimoasa deputată din circumscripția electorală nr. 16 a raionului I. V. Stalin din Capitală. Dacă pe strada Mihail Moxa copiii au primit în folosință un frumos părculeț aceasta se datorește și activității deputatei Bălan. În fabrică este cunoscută ca o talentată dansatoare și o harnică țesătoare.

Și despre Aneta Ștefănescu, Ioana Roșu, Rada Radu și alte fete din brigada nr. 1 aflăm lucruri interesante din munca lor de țesătoare și talentate dansatoare.

Acestei brigăzi și conducătoarei **ei îi aparține inițiativa chemării la** o pasionantă întrecere între țesătoare.

...și întrecerea

La începutul acestui an țesătoarele din secția I-a și-au reorganizat brigăzile. În schimbul A brigada U.T.M. nr. 1 unde sînt majoritatea dansatoarelor, în schimbul B brigada U.T.M. nr. 2 unde sînt majoritatea handbalistelor. În chemarea brigăzii lui Miloșovici se spunea: „Să realizăm și să depășim în fiecare lună sarcinile de plan, iar pînza țesută să fie de cea mai bună calitate". La această chemare au răspuns toate brigăzile din țesătorie. Dar cea mai strînsă întrecere — urmărind rezultatele — se desfășoară între cele două brigăzi de calitate U.T.M. Așa sportul și arta și-au găsit un tărîm comun de întrecere — producția.

Ioana Călugăru, handbalistă, de cîteva luni țesătoare, de ciudă că într-una din zile i s-au rupt prea multe fire din urzeală și că nu poate prea repede să înlăture defectul, a început să plîngă. Fetele din brigadă și maistrul au rîs de ea, dar au ajutat-o. Timpul a fost cîștigat.

Constanța Miloșovici, înainte de începerea fiecărui schimb este prezentă la rampa de control să vadă dacă mai este cineva din brigada ei care lucrează pînză cu defecte. Nu se prea întîmplă. Dar și Steliana Cîrstoiu urmărește la fel calitatea.

Pe graficul întrecerii între cele două brigăzi rezultatele alternează în ce privește depășirea planului de producție, cîștigătoare fiind cînd artistele cînd sportivele. Dar cu calitatea au stat întotdeauna mai bine sportivele. Deși nici artistele nu sînt sub prevederile planului de calitate.

În întrecerea a cărei etapă s-a încheiat la 23 August, cîștigătoare pentru calitatea țesăturilor produse au fost sportivele.

La unul din războaiele de țesut flutură steagul drag sportivelor, acela de brigadă de calitate U.T.M. fruntașă pe raionul Tudor Vladimirescu.

Pînă cînd va fi el deținut de sportive nu se știe deoarece la uzinele „7 Noiembrie" din Capitală sportul continuă să fie în întrecere cu arta. Cele două brigăzi nu se întrec însă numai între ele. La titlul de brigadă fruntașă în produse de calitate aspiră și multe alte brigăzi de tineret.

Elena PAVELESCU

Muncitoarele din schimbul A., brigada U.T.M. nr. 1, formează majoritatea componentelor echipei de dansuri.

„Olimpiada studenților"

Corespondență telefonică din Sofia pentru „Magazin"

Sofia a întrunit în acest sfîrșit de vară cel mai frumos buchet al tineretului sportiv studențesc din întreaga lume. De o săptămînă, pe stadioanele capitalei bulgare, 1600 de studenți și studente din 34 de țări, albi, negri și galbeni, participă la o splendidă sărbătoare a sportului și prieteniei. Ospitalitatea caldă, coloritul viu al orașului, pitorescul costumelor, vîntul răcoros ce adie dinspre culmile înverzite ale Vitoșei, totul creează un cadru plăcut, grandios și intim totodată.

Un loc către care se îndreaptă toate privirile este orășelul studențesc, unde tinerii studenți trăiesc împreună într-o perfectă armonie, se antrenează, schimbă idei și impresii, iar seara după întreceri, își fac vizite, organizează coruri sau se avîntă în vîrtejul unei infocate răcinițe, cunoscutul dans popular bulgar.

Știință, sport, pace, prietenie — aceste cuvinte înscrise pe toate frontoanele arenelor Universiadei, repetate în fiecare clipă de mii de glasuri, exprimă cum nu se poate mai bine eterna și nobila aspirație a omului de a fi mai înțelept, mai puternic, mai bun, de a trăi în pace cu semenii săi.

Fetele — nota 10

Universiada este cea mai mare competiție polisportivă după Olimpiada de la Roma, o adevărată olimpiadă a studenților. La startul ei s-au aliniat recordmeni mondiali, campioni olimpici, europeni, din toate continentele. În sălile „Universiada", „Akademik", pe stadionul „Vasil Levski", la țărmul „Diana" și la celelalte baze sportive pe care gazdele bulgare le-au pregătit în mod excepțional, am asistat la un reușit spectacol sportiv.

La Universiadă medaliile se cîștigă fără îndoială destul de greu. Studenții noștri luptă și ei pentru a se afla între protagoniștii marii competiții. Cu unele rezerve — ne referim la echipa feminină de volei și la cea masculină de baschet — reprezentanții țării noastre se comportă bine, culegînd ovațiile publicului și ale participanților.

Prima noastră medalie de aur ne-a adus-o echipa feminină de floretă, o victorie cu totul remarcabilă, obținută asupra primelor două formații clasate la ultimul campionat mondial. Pe planșele din sala „Akademik", Olga Orban, care se clasase a doua la individual, s-a revanșat în mod strălucit, fiind pur și simplu formidabilă. Din 16 asalturi ea a cîștigat 15, învingînd în mai puțin de 60 de secunde pe campioana mondială și olimpică Heidi Schmidt (R. F. Germană).

Anul acesta, Olga, care în curînd va termina Facultatea de filologie de la Cluj a împlinit 10 ani de activitate. Ea speră, și noi sîntem convinși, că va reuși să participe la Olimpiada de la Tokio, pentru a-și îndeplini visul de a cuceri medalia de aur.

Dacă victoria echipei de floretă intră în pronosticurile noastre, în schimb succesul Sandei Iordan a fost cu totul surprinzător, mai ales pentru că în finala probei de 200 m. bras, la 50 de metri de sosire reprezentanta noastră se afla cu vreo 3 metri în urma englezoaicei Gosden și a sovieticei Kovalenko. Cursa părea pierdută și cînd nimeni nu se mai aștepta, studenții englezi aplaudau deja victoria compatrioatei lor, Sanda cu un efort extraordinar a reușit să o ajungă pe Kovalenko, apoi pe Gosden și să atingă marginea bazinului cu aproape 1 metru avans. A fost o performanță senzațională, care i-a uimit chiar și pe înotătorii japonezi adunați la marginea bazinului să o felicite pe înotătoarea română.

Sanda Iordan nu a împlinit încă 18 ani și succesul său la Universiadă ne dă speranțe în ce privește progresul natației noastre feminine. La bazinul „Diana" imnul „Gaudeamus igitur" a fost intonat pentru a doua oară în cinstea delegației noastre.

Joi, buchetul succeselor reprezentantelor noastre a fost întregit. Cuplul Mina Ilina-Julieta Namian a cucerit a treia medalie de aur pentru culorile țării noastre, cîștigînd proba de dublu la tenis de cîmp.

Echipa studențească de floretă a R.P.R.

Prin binoclu

● Comentînd probele de atletism, trimisul ziarului „L'Humanite" Lucien Grimaud a remarcat, nu fără umor, că studenții din țările apusene ar putea să obțină rezultate foarte bune în probele de garduri, deoarece ei s-au antrenat în această specialitate trebuind să treacă multe „obstacole" pentru a reuși să participe la Universiadă.

● Scrimera sovietică Valentina Prudskova, blondă, elegantă, cu ochi albaștri visători și trăsături de o frumusețe clasică, a întrunit în unanimitate sufragiile participanților pentru titlul de „Miss Universiada 1961". Prudskova, în vîrstă de 21 de ani, este studentă la Institutul politehnic din Moscova și a fost campioană mondială de junioare.

● Numeroși studenți din Cuba, Indonezia, Belgia, Italia, Japonia și din alte țări au vizionat împreună filmul românesc „Darcleé", prezentat în premieră pe ecranele Sofiei cu ocazia Universiadei. În vitrinele librăriilor din Sofia a apărut în același timp, în traducere bulgară, romanul pentru tineret „Frumoasa aventură" a scriitorului român Tudor Popescu.

● Vasili Okipniak și Raisa Salimova din echipele de baschet ale U.R.S.S. sînt cei mai înalți competitori la Universiadă. Salimova, studentă din Taşkent, are înălțimea de 1,98 și o extraordinară adresă la coș de la distanță, iar Okipniak măsoară 2,10 m. și cîntărește 80 kg. Avînd numai 17 ani, el speră cel puțin să-l ajungă pe compatriotul său Krumiņș, care este înalt de 2,18 m și cîntărește 160 kg.

● Cu ocazia festivității de deschidere, în fruntea coloanei participanților a defilat fondatorul jocurilor mondiale studențești, Jean Petitjean, atlet și rugbist în tinerețe. A jucat taloneur la P.U.C. în 1924. Pedagogul francez continuă la vîrsta de 72 de ani să fie un animator al sportului universitar.

● Trimisul special al Agenției TASS, Vladimir Ivanovici Sevastianov este la Sofia celebru ca orice mare campion al Universiadei, pentru că Sevastianov a fost primul fotoreporter sovietic care a imortalizat pe pelicula aterizarea lui Gherman Titov, cînd s-a reîntors pe Pămînt din fantastica sa călătorie în Cosmos. În orașul studenților fotoreporterul Agenției TASS lucrează foarte mult și a realizat cele mai reușite fotografii care au fost publicate în ziarele din întreaga lume.

● În momentul cînd conducea cu 4 tușe la 2, la proba de floretă bărbați, Jeno Kamuti a leșinat, prăbușindu-se pe pistă în fața adversarului său Jdanovici. Timp de cîteva minute el a primit îngrijirile medicilor și numai după aceea a putut să reia lupta, fiind la un pas de a pierde medalia de aur.

Colocviu:

IDRISS BENJAMIN (Indonezia): „Pacea ne este necesară ca aerul. Altfel, cum am putea învăța, cum am putea trăi mai bine, cum ar putea Brumel și Iolanda să stabilească noi recorduri mondiale!"

NADARADJA (Ceylon): „De-abia la Sofia mi-am dat seama cît de folositor este să ne întîlnim noi, studenții. Am învățat aici cît într-un an de facultate. Românii sînt minunați. Fotografia făcută cu ei îmi este o amintire nespus de dragă".

HEIDI SCHMIDT (R.F. Germană): „Sînt studentă la Conservator și sportivă. Iubesc viola și floreta în aceeași măsură. Dar pentru a mă putea bucura de ele am nevoie de pace. Universiada a fost un lucru foarte bun pentru noi".

DUTE TAUIA (Ghana): „Am trăit zile minunate între studenții veniți din toate colțurile globului. Aici nu am simțit că între noi există vreo diferență în ce privește culoarea pielii. Am fost cu toții frați și prieteni".

ROSSA BELOSA (Brazilia): „Am făcut o călătorie lungă împreună cu colegii mei pentru a veni la Sofia și nu-mi pare de loc rău. Aici am văzut cum trăiește tineretul bulgar, în ce condiții minunate învață și se pregătește pentru un viitor fericit. Știința, sportul, prietenia, au mers mînă în mînă la această Universiadă".

JEAN PETITJEAN (Franța): „Spiritul de prietenie creat la Universiadă a fost minunat. Studenții s-au întîlnit nu numai pe terenul de sport, ci în cămine, la restaurant, au învățat să trăiască în comun. Este un exemplu simbolic pentru o lume viitoare. A fost cea mai reușită Universiadă la care am asistat".

Ilie GOGA

Sanda Iordan

SPORT

„Meci amical"

Ieri am fost ocazional
Să văd un meci amical.
Un minut a fost frumos.
Apoi s-a jucat la os.
Piedici, trînte, simulări,
Faulturi, vociferări.
Doar ca sex pot să găsesc,
C-a fost un joc... bărbătesc.
A fost un joc dur, masiv,
Se puneau tălpi, fel de fel
Nici „Romarta" n-are-astfel.
Se „coseau" cînd se prindeau.
Căzi de jucători căzeau.
Parc-ar fi urmărit scor,
Nu de balon, de... picior.
Pot să fiu îndreptățit
Judecînd normal, cinstit
Așa meci să-l definesc,
Amical... prietenesc?

D-ale sportului

Un imens lac de-acumulare,
Parcă ieșit din stăvilare
În mii torente dînsul tinde,
Pe albii străzii a se destinde.
A stadionului suflare.
Acum e-n plină revărsare.

Autobuze și tramvaie,
Gem, supraîncărcate, claie.
N-ai un's-arunci, loc ca să fie.
Măcar un ac cu... gămălie.
Enormele vagoane grele
Par niște cutii cu... sardele!

Un puști: bunicule ce-i oare,
De unde vine-acest popor?
El: vine de la cuplajul oare,
L-am văzut la... televizor!

Titi GHEORGHIU
Vaslui

În patru rînduri

În campionatul categoriei A de fotbal, La București Progresul—Metalul Tîrgoviște 5—0.

Deci, sub al toridei verii fald
Dîndu-și, cum se vede, interesul
După cîte am văzut Progresul
A bătut Metalul cît e... cald.

La Timișoara, Știința a învins Rapid cu 1—0.

Deși a mers în toată țara
Pe ruta înspre Timișoara
E faptul totuși constatat
Rapidul iar a... deraiat.

În prima etapă a campionatului de rugbi jucătorii D. Zlătoianu (Dinamo) și E. Dumitrescu (Progresul) au recurs la duritări repetate, reprobate cu promptitudine de public.

Un proverb pentru etapă:
Unde dai și unde crapă!
Dar obrazul nu-i mai bine,
Să le crape de rușine?

D. TABACU

MIRCEA DOBRESCU NU RENUNȚA!

„Continuă să boxeze M. Dobrescu sau se retrage?" Aceasta este întrebarea care ne-a fost pusă deseori în ultima vreme de numeroșii amatori ai sportului cu mănuși dornici să cunoască viitoarea activitate a „micuțu.u." nostru campion la muscă, astăzi în etate de 31 de ani. L-am întîlnit pe Dobrescu în sala de sport a clubului C.C.A. din calea Plevnei în momentul cînd își „lega" bandajele pentru a începe „lucru".

— Lumea spune că te retragi Mircică. Este adevărat?

— Nici nu mă gîndesc. Vă rog să comunicați amatorilor de box că, Mircea Dobrescu nu se retrage încă. Mă simt tînăr și capabil de performanțe remarcabile. „Secretul" vi-l comunic imediat: duc o viață sportivă exemplară, nu fumez, nu consum alcool pe care-l înlocuiesc cu lapte.

— Cît ai de gînd să mai boxezi sau vrei să calci pe urmele lui Archie Moore?

— Negrul Moore are 47 de ani. Eu nu voi mai urca în ring decît 2 ani, urmînd astfel să mă retrag la 33 de ani. Sînt fericit că mi s-a acordat din nou credit fiind selecționat în lotul echipei Bucureștiului care va întîlni la 8 octombrie la Varșovia echipa capitalei poloneze.

— Te pomcnești că, la anul, ataci și centura de campion al țării?

— Ba bine că nu. Mă pregătesc de pe acum cu multă sîrguință. Sînt dispus să lupt cu prețul oricărui efort pentru a pleca acasă cu centura de campion.

— Nu ți-e teamă de Ludovic Ambruș?

— Nu mi-a fost niciodată frică de Ambruș, considerîndu-l mai puternic pe N. PUIU. Dinamovistul Ambruș este un boxer tehnic și în plus se acomodează de minune cu stilul meu deoarece cînd era la C.C.A. făceam multe „lecții" la mănuși împreună. Ambruș ar putea obține performanțe și mai bune dar nu „are repriza a treia".

— Specialiștii cred că Citică este urmașul tău.

— Reșiteanul poate ajunge un adevărat campion dar mai are multe de învățat. El nu știe să-și frîneze nervii și în loc să-și pună în valoare lungimea brațelor se bate de aproape. Aș vrea să mă întîlnesc o dată cu el. Sînt convins că vom face un meci de zile mari.

Ne-am despărțit de Dobrescu nu fără a mai pierde cîteva minute pentru a-i admira viteza cu care execută „seriile" la pucinball.

O. A.

CE-I CU U. T. A.?

Formația arădană U.T.A., care și-a obișnuit simpatizanții ei (numeroși nu numai la Arad) cu comportări la nivelul unor bune aprecieri, a debutat cu stîngul în actuala ediție a campionatului, pierzînd ambele partide. Surpriza a fost mărită de faptul că învingătoare au fost două echipe proaspăt promovate în categorie: Metalul Tîrgoviște și Jiul Petroșani.

Circulă de aceea cu intensitate întrebarea „Ce-i cu U.T.A.?", întrebare ce i-am pus-o și noi antrenorului C. Teașcă, într-un interviu fulger, cînd a revenit de la Arad unde, duminică, a fost observator federal la partida U.T.A.—Jiul.

— Ce-i cu U.T.A.? Nimic deosebit și cu atît mai puțin senzațional. Poate doar faptul că se situează pe linia slabelor comportări de la sfîrșitul campionatului trecut.

— Cum a jucat în partida cu Jiul?

— Așa cum nu putea să cîștige. Fiecare atacant joacă pe cont propriu, ca să se pună cumva el în evidență chiar dacă echipa pierde.

— „Anturajul" echipei ce spune?

— Părerile sînt diferite. Simpatizanții — ca să încep cu ei — spun că formației îi lipsesc Petchowski și Pîrcălab, fără de care echipa nu mai poate avea nici un fel de veleități. Unul dintre antrenori (Reinhardt) vorbește de un anumit stil de joc ce l-a avut U.T.A. și în care noii jucători introduși în această stagiune nu s-au încadrat încă. Mai există în unele cercuri părerea că n-ar mai corespunde apărarea, care a devenit greoaie. Și mai sînt și alte asemenea puncte de vedere diferite, comun fiind numai unul singur: că U.T.A. va retrograda...

— ?!

— Da, da, am întîlnit aproape numai oameni alarmați care anunță această sentință după numai două jocuri de campionat.

— Dar antrenorul unde e?

— Undeva la mijloc. Petchowski și Pîrcălab lipsesc echipei. Dar antrenorii au scontat încă din ediția trecută retragerea (din cauza vîrstei) a lui Petchowski. Și au luat măsuri în consecință, jucînd în retur fără el. Pentru rolul de coordonator al jocului a fost destinat Floruț, care se pare că are calitățile necesare să corespundă acestui rol. Totuși U.T.A. n-a reușit să depășească faza critică apărută poate și pentru că se face simțită, ca o presiune foarte stînjenitoare, toată atmosfera creată de cei din jurul echipei. Cît despre lipsa lui Pîrcălab, înlocuitorul lui, Pop, are și el toate calitățile unei extreme valoroase. Nici explicația antrenorului Reinhardt, cea privitoare la dereglarea produsă în stilul de joc al echipei nu stă în picioare. În fapt au rămas nouă dintre vechii titulari și numai doi noi jucători nu pot produce perturbări atît de mari.

— Ce credeți că trebuie la U.T.A.?

— Calm, continuarea pregătirilor și retușări în concepția de joc a atacanților ei, care trebuie să facă cale întoarsă la jocul colectiv — cheia multor succese din trecut la U.T.A.

— Am vrea să aflăm și unele păreri despre celelalte echipe ce le-ați urmărit, ca observator federal, în acest campionat.

— Să încep cu Jiul. Nu se poate spune că i-a stricat că a jucat un an în categoria B. Antrenorul Bazil Marian a făcut treabă bună în acest răstimp, pentru că echipa mi-a apărut mai bună decît acum doi ani. De la el am aflat (și așa o spun mai departe) că eșecul din partida cu Progresul îl consideră a fi un accident. Am mai văzut partida Dinamo Bacău-Știința Timișoara. La prima echipă se constată o pregătire insuficientă și o tendință, păgubitoare, spre un joc cu prea multe pase. Știința Timișoara nu s-a arătat nici de nivelul unei echipe bune de divizia B. Atacanții ei n-au periclitat nici de trei-patru ori poarta adversă. De altfel atacul, cred, va fi problema nr. 1 la Știința Timișoara în acest campionat pentru că, în afară de Manolache, n-are atacanți pătrunzători.

Ca impresie generală aș vrea să mai adaug că U.T.A., Dinamo Bacău și Știința Timișoara sînt în urmă cu pregătirile în comparație cu sfîrșitul campionatului precedent. De aceea n-am văzut în rîndurilor lor jucători selecționabili la stadiul actual pentru loturile noastre naționale. Și la aceasta trebuie să se gîndească antrenorii și jucătorii respectivelor echipe.

I. BOCIOACĂ

Din pasionanta istorie a Turului ciclist al R.P.R.

Între anii 1923—1933 ciclismul de fond alături de alte sporturi a cunoscut o oarecare emulație. La noi s-au organizat la început curse anuale denumite clasice, în circuit, de cîte două sau trei etape. În sfîrșit în 1934 se organizează primul tur ciclist al României... urmînd ruta București — Brăila — Bacău — Brașov — Avrig — R. Vîlcea — Pitești — București. Drum asfaltat nu era decît de la București la Ploiești și de la Brașov la Avrig pe diferite porțiuni. Incolo șosele mizerabile cu praf și pietre. La Brăila o parte din cicliști (porniseră vreo 64) au fost cazați la hotel, iar restul în cazărmi. Cei de la hotel n-au putut dormi de fel din pricina ploșnițelor. Ca să poată ațipi s-au învelit în cearceafuri ude și au ținut lumina aprinsă toată noaptea. Alții au dormit afară pe malul Dunării sau în parcuri cum își amintește actualul antrenor C. Cîrjan. Interesant de notat că alergătorii care se clasau în etapă pînă la locul 30 aveau dreptul să doarmă la hotel. Ceilalți erau trimiși la cazărmi, unde cîte un major îi mai lua și la rost. De asemenea, primii sosiți găseau duș cald, restul apă rece. Pentru alergătorii care soseau tîrziu din pricină că osteneau sau aveau defecțiuni materiale, masa era o problemă. Restauratorii susțineau că au servit numărul de meniuri fiindcă de multe ori cicliștii înfometați, după efortul depus, cereau cîte două sau trei porții. La fel dimineața: cei care se sculau mai devreme mîncau și porțiile altora. Pe traseu se întîmplau multe neregularități. Unii concurenți erau trași cu frînghia sau pur și simplu urcați în mașină și apoi dați jos spre

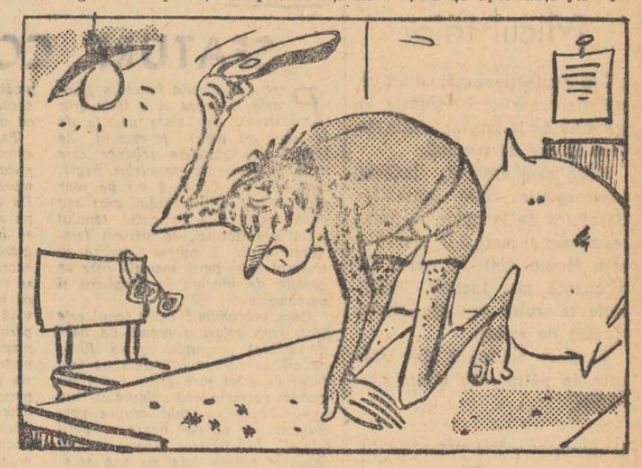

capătul etapei. Alții, știind numai ei drumuri tăinuite, tăiau calea pe poteci, prin păduri și ieșeau cu mult înaintea celorlalți, care urmau drumul pe șosea. Un personaj aparte al „Turului" a fost G. Boroneață care în ciuda timpilelor ninse, izbutea să termine etapele.

Deși apăruse schimbătorul de viteze acesta nu a fost admis pentru că nu-l aveau decît puțini alergători. La urcuș cicliștii se dădeau jos; slăbeau fluturii și schimbau cu mîna lanțul de pe un pinion mic pe unul mai mare. În vîrful dealului se opreau din nou ca să schimbe „pasul" pentru coborîre. Dintre romîni, primul a fost Nicolae Ion Țapu, clasat al treilea. Țapu era un băiat de țăran din Jilava, tare ca un taur, cu o vitalitate excepțională. Îi mersese vestea că putea să alerge cu o bucată de mămăligă și trei cepe o zi întreagă. Cicliștii își cumpărau singuri bicicletele și echipamentul. Grupările sportive îi sprijineau mai mult... cu sfaturi și chitanțe de plată a cotizațiilor la zi, pe care le plăteau cicliștii.

★

La a doua ediție a turului Romîniei (1935) au participat rutieri din Iugoslavia, Polonia, Franța și Turcia. Echipa franceză căreia i se făcuse reclamă (doar venea din patria ciclismului și a faimosului „Tour de France") era alcătuită din cîțiva pitiberești. Toți francezii au abandonat după primele etape apoi s-au plimbat în mașini toată cursa (Bat, Richebourg, Fleuret).

Majoritatea concurenților nu aveau decît un baleu sau două de rezervă pe care le purteau încolăcite pe spinare. Penele erau cu duiumul și după etapă, frînți de oboseală, în dormitoare comune, cicliștii reparau la cauciucuri și meștereau la biciclete, pînă după miezul nopții. Dacă nu aveau de făcut reparații, cicliștii își spălau, la cișmea, echipamentul. Vorba vine echipamentul, căci majoritatea aveau un singur rînd: un chilot și un tricou. Dimineața se sculau buimaci de somn căci deșteptarea se făcea la ora 6, etapele alergîndu-se între ora 8—14. De multe ori își îmbrăcau tricourile ude și pînă se uscau dîrdîiau vîrtos. În această ediție s-a produs o adevărată dramă cu „tricoul galben" al alergătorilor individuali. Acesta era purtat de Virgil Mormocea. Suferind la jumătatea cursei de rosături din pricina șeii, inimosul ciclist brăilean s-a „tîrît" mai mult pînă la antepenultima etapă. În apropiere de Focșani, incapabil să mai stea în șa (după ce etape în șir pedalase în picioare), s-a prăbușit pe marginea șoselei și plîngînd amarnic a abandonat. Cursa a fost cîștigată de un ciclist polonez. L. Daniel, actualmente inginer la o uzină din Varșovia și același pasionat pentru sportul ciclist. Primul dintre romîni a fost din nou Nicolae Ion Țapu.

Cum în acea vreme în Turul Franței era moda etapelor lungi (250—300 km.) cei din federația de ciclism ce și-au zis? Să facem și noi o cursă cu etape lungi și astfel ediția din 1936, la care au participat

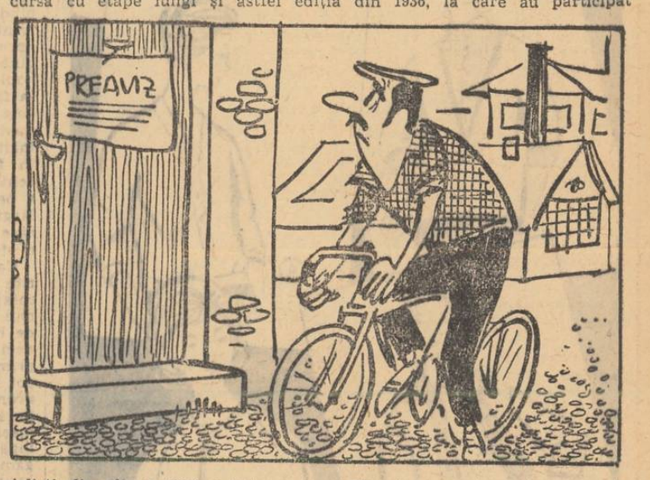

cicliști din cîteva țări, printre care și Franța, a avut multe etape de peste 200 km. pe șosele complet neasfaltate. Traseul București — Focșani (220 km.), Focșani — Iași (236 km.), Iași — Vatra Dornei (230 km.), Vatra Dornei-Cluj (228 km), apoi mai departe spre Oradea, Timișoara, Craiova, Sibiu, Brașov, București. A cîștigat francezul Pierre Gallien, urmat de iugoslavul Girgac. O comportare bună a avut atunci Gheorghe Hapciuc, tînăr muncitor strungar la atelierele Grivița precum și N. I. Țapu, D. Hrenciu și verii Chicomban. Ah, era să uităm. La startul turului din 1936 s-a prezentat și un ciclist ce putea fi bunic multor concurenți: C. Cantili — în vîrstă de 60 de ani, cel care în 1894 făcuse raidul București—Brașov — Brașov—București, împreună cu poetul Alexandru Macedonski, mare amator de velociped.

Aici se termină seria circuitelor cicliste dinaintea celui de-al doilea război mondial. Mulți dintre cicliștii de atunci sînt astăzi arbitri sau antrenori, mecanici, animatori ai sportului nostru cu pedale: V. Mormocea, Gh. Hapciuc, N. I. Țapu, D. Niculici, dintre cei mai vechi, T. Chicomban, N Chicomban, I. Gociman, Traian Constantin, E. Norhadian, M. Stoica (tatăl actualului ciclist Ion Stoica), G. Șandru și alții dintre „speranțele" ciclismului de fond din acea vreme. Ei păstrează desigur, frumoase amintiri, dar și altele neplăcute. Ca să se antreneze și ca să participe la marile competiții ei își luau zile libere fără plată. Nu de puține ori cînd se înapoiau dintr-o deplasare mai lungă găseau preavizul de concediere

Mulți cicliști își vindeau primăvara paltonul ca să-și poată cumpăra cauciucuri sau piese de bicicletă. Așa se practica ciclismul acum un sfert de veac strivit de indiferența oficialităților vremii care căutau să împiedice în orice chip pe oamenii din popor să practice sportul.

Emil IENCEC
și Ilie GOGA
Desene de A. MATTY

(Va urma)

Mozaic

● *PENTRU a cincia oară alternativ și a treia oară consecutiv pistardul italian Antonio Maspes a cîștigat la Zurich titlul mondial la viteză. El a parcurs ultimii 200 m în 10"8/10 egalînd recordul lumii. Maspes s-a remarcat ca un mare as al pedalei încă de la vîrsta de 15 ani. Pentru amatorii de cifre subliniem că cei 10"8/10 realizați de Maspes pe 200 m reprezintă o medie orară de 66,666 km.*

● *CAMPIONUL olimpic de sprint Livio Berutti are o interesantă colecție de fire de lînă albă culese de el cu ocazia victoriilor repurtate pe diferite piste europene. De sigur cel mai valoros fir de lînă este acela care l-a „tăiat" cu pieptul la Roma, cînd a cucerit medalia olimpică de aur.*

● *DUPĂ Iosif Ujlaki un alt jucător străin va juca în echipa Racing Club Paris. Este vorba de iugoslavul Milutinovici care a fost transferat de la Bayern Munich. El va juca în postul de inter-dreapta.*

● *DUPĂ cum scrie ziarul „Corriere dello Sport" se pare că între federația braziliană de fotbal și clubul Real Madrid există un „acord secret" ca după turneul final al campionatului mondial din Chile, celebrul Pele să fie transferat la Real.*

● *ORGANIZAȚIILE sportive japoneze au emis un timbru olimpic care va fi pus în vînzare de la 11 octombrie. Sumele realizate din vînzarea celor 4 milioane de timbre vor fi vărsate fondului de organizare a J.O. de la Tokio.*

● *CUNOSCUTUL boxer suedez Risberg care a susținut peste 100 de meciuri iar recent l-a învins prin K.O. pe americanul Pastramo nu va mai putea urca în ring timp de un an. El s-a accidentat grav la ochiul drept în timp ce săpa în grădina sa. O piatră bucălașă i-a sărit în ochi, fiind necesară intervenția chirurgului.*

● *PENTRU a fi selecționat în echipajul de 4+1 al Franței de la campionatele europene de la Praga, vîslașul Allan Gabilland a trebuit să slăbească 3 kg. în două zile. După cum se vede ca și în box sau haltere, greutatea joacă un rol primordial și la sportul cu vîsle.*

● *PÎNĂ în prezent la campionatele mondiale de hochei pe gheață care vor avea loc între 8 și 18 martie 1963 la Colorado Springs (S.U.A.) și-au anunțat participarea echipele U.R.S.S., Canadei, Suediei, R. S. Cehoslovace, Elveției, S.U.A., R. P. Polone și altele. Întîlnirile se vor desfășura pe 3 patinoare. Cel mai mare patinoar Denver Colyseum poate adăposti doar 12.000 de spectatori. Celelalte patinoare au tribune pentru 4—5000 de spectatori.*

Cei doi mari „B"

Cei doi mari „B" la Universiadă, Brumel și Balaș s-au găsit într-o dimineață în fața stachetei pe terenul de antrenament de la centrul universitar. Pentru prima oară recordmenul mondial și recordmena mondială au stat mai mult de vorbă. Cuprinsul discuției dintre Iolanda și Brumel nu-l cunoaștem încă, pentru că interpreții n-au vrut să ni-l dezvăluie, dar fără îndoială că ea s-a purtat asupra unor amănunte care ar putea să nască noi performanțe ale celor doi mari atleți.

Iolanda Balaș cînd a sosit la Sofia a fost primită cu un mare entuziasm. O mare mulțime de tineri i-a solicitat autografe. Pe carnetele sau pe foile întinse de zeci de mîini Iolanda a scris: „1,92 m. Universiada Sofia". Un sugestiv autograf care îi face pe admiratorii de atletism de aici să aștepte cu nerăbdare evoluția Iolandei, sperînd că ea va încerca să doboare recordul lumii stabilit cu o lună în urmă în același oraș. Iolanda va încerca totul, deși nu se află în cea mai bună condiție fizică, suferind de o elongație musculară. O încurajează și Tamara Press, prietena sa, de care nu s-a mai despărțit din ziua cînd a sosit la Sofia. Ele merg împreună la masă, la cinematograf, au fost în excursie pe Vitoșa, au admirat frescele vechi de 700 de ani de la Boiana.

În ceea ce-l privește pe Brumel, el s-a antrenat foarte mult, mergînd chiar pînă la 4 ore pe zi. Rezultatul: la concurs fenomenalul Brumel a ameliorat din nou propriul său record mondial, sărind de astădată 2,25 m.!

V. Brumel în mijlocul unui grup de admiratori

● Varietăți ● Varietăți ● Varietăți

Cum se fac „cumpărături"

Acum cînd transferurile și cumpărările de jucători de fotbal s-au încheiat în fotbalul italian, antrenorul echipei Internazionale din Milano, Herrera, și-a dezlegat limba și a acceptat să răspundă curiozității ziariștilor care l-au întrebat cum „lucrează" emisarii trimiși la vînătoare de jucători de către patronii cluburilor italiene.

„Plecăm în Anglia, Franța sau Spania — a declarat Herrera — și purtăm acolo tratative oficiale cu jucători care nu ne interesează de fel. În felul acesta punem concurenții pe o pistă falsă iar între timp, alți intermediari de-ai noștri, stabilesc în secret „adevăratele" legături. Folosind acest procedeu — a adăugat antrenorul echipei Internazionale — am reușit să economisim cîteva milioane de lire atunci cînd l-am cumpărat pe englezul Hitchens. Concurenții nici nu știau care erau adevăratele noastre intenții, deoarece am avut grijă să capete o idee falsă despre ceea ce aveam de gînd. Cînd, după puțin timp, Hitchens a fost chemat în echipa națională a Angliei și interesul pentru el a crescut, atît el cît și noi aveam în buzunare contractul încheiat pentru Internazionale I".

Din nou „cazul Dan Waern"

Cu aproximativ 12 luni în urmă, în lumea sportului din Suedia a izbucnit scandalul care a fost denumit de presa din lumea întreagă „cazul Dan Waern". Waern, unul dintre cei mai buni atleți din Suedia și Europa, specialist în probele de demifond, a dezvăluit atunci că a cerut și a primit din partea organizatorilor diferitelor concursuri atletice internaționale, desfășurate în țările occidentale, sume de bani pentru a se alinia la startul unor probe. Era o încălcare flagrantă a regulilor amatorismului.

De atunci a trecut un an. „Cazul Dan Waern" a ajuns cunoscut în toate țările lumii. Și totuși, împotriva acestui așa zis sportiv „amator" nu au fost luate nici un fel de măsuri din partea federației suedeze de atletism.

Iată însă că luna trecută Federația internațională de atletism (I.A.A.F.) a intervenit. Ea a cerut federației suedeze de specialitate să-i fie trimis dosarul „cazului". Luați prin surprindere, conducătorii atletismului suedez s-au mărginit să dea un răspuns confuz. Un purtător de cuvînt al federației a declarat că „deocamdată majoritatea membrilor federației se află în concediu și după ce se vor înapoia vor lua în discuție cererea I.A.A.F.". Un alt membru al federației suedeze a declarat la rîndul lui: „Pentru ce ar fi trebuit să-l suspendăm pe Waern dacă și mulți alți atleți de clasă internațională (din țările capitaliste n. r.) au violat în repetate rînduri statutele amatorismului? Dacă Federația internațională îl va pedepsi pe Waern atunci pe urmele lui vor merge și alți atleți".

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația. Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00.

Tiparul practic

Micul taior

...se confecționează dintr-un material ușor căci servește la trecerea de la îmbrăcăminte de vară la cea de toamnă.

Fusta este dreaptă; jacheta cu marginile niței rotunjite. Garnitura de la guler, buzunare, mineci și marginile taiorului este făcută dintr-un galon de o nuanță mai închisă decît stofa taiorului sau din cîteva rînduri de suitaș.

Tiparele alăturate sînt făcute pe pătrate cu latura de 10 cm.

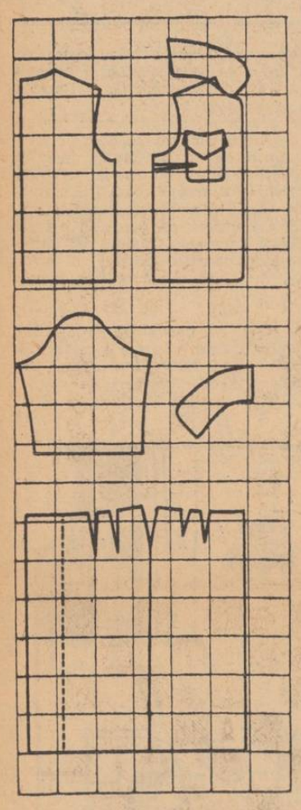

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

SFATURI COSMETICE

Pentru a stimula funcțiile glandelor sebacee și a îndepărta stratul de celule moarte de la suprafața pielii și excesul de sebum din glandele sebacee care duce la formarea punctelor negre, este bine ca de 3—4 ori pe săptămînă în cazul tenului gras sau odată la 6 zile în cazul tenului uscat sau normal, să periem fața. Acest lucru îl putem realiza cu ajutorul unei perii speciale care se găsește de vînzare la drogherii și parfumerii.

Cum procedăm ? Dacă tenul este gras, vom folosi o cremă pe bază de stearat (exemplu crema Elida de zi) pe care o întindem pe față într-un strat mai gros, apoi înmuiem peria în apă călduță și frictionăm bine insistînd asupra porțiunilor cu puncte negre și porii dilatați. Îndepărtăm crema cu apă caldă și clătim fața cu apă rece. Dacă pielea prezintă pori mari, vom trece peste față o bucățică de ghiață muiată în zeamă de lămîie. Persoanele cu tenul uscat vor peria obrazul înmuind peria în apă de roze, la care putem adăuga cîteva picături de tinctură benzoe. După această operație, vom unge fața cu o cremă grasă, hrănitoare.

Periatul părului practicat zilnic constituie de asemenea un mijloc eficace de curățire a părului de murdăria și praful depus pe el. De asemenea, activează circulația sîngelui, realizînd o mai intensă hrănire a părului și întinde grăsimea secretată de glandele sebacee pe toată lungimea sa. Părul se va peria în șuvițe de preferință cu o perie cu păr de porc. O metodă recomandabilă de curățire a părului este de-a pune între dinții pieptenului bucăți de vată, toată murdăria rămînînd pe ea. Atît peria pentru față cît și pieptenele și peria pentru păr, trebuie să fie obiecte de strict uz personal. Împrumutarea lor persoanelor străine poate constitui un mijloc de transmitere a diverselor boli ale pielii și părului. Periile vor fi spălate și curățate bine și se vor păstra în săculețe de nylon, spre a fi ferite de praf.

Anca BOGDAN

Aspiratorul de praf

Aspiratorul de praf este de un prețios ajutor gospodinelor. Pe lîngă economia de timp care se realizează folosind aspiratorul de praf, la curățirea locuințelor, se mai obține și o curățenie mai bună, igienică și nici nu se uzează sau deteriorează obiectele ce vin în atingere cu peria sau capul de aspirație.

Ce trebuie de știut și de respectat la folosirea aspiratorului :

— Nefolosirea aparatului la altă tensiune decît cea indicată pe tăbliță motorului. În cazul cînd tensiunea este alta decît cea indicată pe tăbliță, atunci conectarea aparatului la rețea de curent alternativ se face prin intermediul unui transformator de voltaj corespunzător și de circa 150 W.

— Nu este permisă funcționarea aparatului în încăperi cu umiditate mare (băi, spălătorie etc), fiind pericol de electrocutare. Folosirea aspiratorului de praf în asemenea cazuri se face prin ținerea aparatului în afara camerei în cauză și folosit numai furtunul cu capul respectiv.

— Controlul periodic al stării cordonului electric și starea fișei. Examinarea acestor piese trebuie făcută înainte de a se conecta la rețea.

— Să nu se lase aparatul în funcțiune fără supraveghere.

— Aspiratorul nu se spală cu apă sau alte materiale de spălat chiar dacă este necesară o astfel de operație. Se curăță cu o cîrpă uscată și în caz extrem se apelează la ajutorul unui specialist.

— În cazul că motorul nu pornește decît cînd este scuturat, sau funcționează cu întreruperi, defectul provine de la periile (cărbuni) colectorului. Defectul poate fi remediat prin curățirea periilor sau prin înșurubarea butonilor de reglarea periilor cu una sau două rotații.

— Cînd prin punerea mîinii pe aparat se simte o curentare, este un indiciu că în interiorul carcasei motorului un fir are atingere sau colectorul face contact cu axul. Defecțiunea se înlătură de un specialist.

— Pentru o bună conservare aspiratorul se păstrează în locuri ferite de umezeală, îngheț, vapori oxidanți, gaze sau alți vapori.

— După circa un an de funcționare a aspiratorului este indicată curățirea și ungerea motorului electric. Operația de curățire și ungere trebuie făcută numai de un atelier de specialitate.

— După fiecare folosire a aspiratorului se demontează burduful de praf și se curăță de praful și materialele depozitate în el. Nu este admisă spălarea burdufului.

Stelian BUCUR

Bluze cu dantelă

1. O bluză simplă, avînd ca garnitură un volan brodat montat în formă de platcă.
2. O elegantă bluză cu dantelă metraj, aplicată la decolte și mineci.
3. La o bluză cu croială clasică aceste garnituri de volan brodat dau o notă elegantă și nouă.
4. Pentru după amiază, o bluză ca aceasta cu gulerul și volanul mînecii conturat cu dantelă îngustă metraj este foarte indicată.
5. Bluziță de dimineață al cărei guler este completat de o lamă brodată care se prelungește pe corsaj formînd și fenta.

Desene de Ludmila OGRINJEANU

Folosirea mașinii de spălat rufe

Spălatul rufelor manual este o muncă grea pentru gospodine. Ce această muncă să devină plăcută și ușoară au fost fabricate nenumărate tipuri de mașini de spălat rufe, de la cele mai simple mașini (care fac numai operația de spălare) pînă la cele mai complexe, mașinii care încălzesc apa (electric sau cu gaze), spală, limpezesc, storc și usucă rufele.

Deoarece mașina spală pe principiul agitației rapide a apei, particulele de murdărie de pe țesătură sînt dislocate și îndepărtate cu ușurință făcînd astfel rufa curată. Pentru a dizolva mai ușor grăsimile sau murdăria de pe țesătură, se recomandă ca în apa cu săpun folosită la spălat să se adauge circa 100 grame benzină, neofalină sau 2-3 linguri mari de amoniac lichid.

O atenție deosebită trebuie dată duratei de spălare. Durata de spălare este în funcție de natura rufelor și de gradul sau starea de murdărie, iar timpul optim de spălare este pentru : lingerie fină, — 3-4 minute ; albituri — 5-6 minute ; halate și țesături groase 6-8 minute. Depășirea acestui timp cu 3-5 minute într-un interval de 10 spălări scurtează durata de folosire a rufei cu 30 la sută.

Tot pentru prelungirea duratei țesăturilor, este indicat ca rufa după spălare să fie ținută 4-5 zile înainte de a fi folosită.

În vederea conservării mașinii și menținerii ei în stare de funcțiune timp îndelungat, o atenție deosebită trebuie dată curățirii și protejării mașinii după fiecare operație de spălare a rufelor. La terminarea operației de spălare și clătire a rufelor, se spală cazanul mașinii cu multă apă rece, pentru cele al cărei cazan este din tablă galvanizată se usucă cu o cîrpă uscată toată apa de pe cazan și apoi cu un tampon din vată îmbibat în vaselină medicinală se unge întreg cazanul în vederea protejării contra ruginii. Îndepărtarea stratului de vaselină se face spălînd cazanul cu puțină apă fierbinte și apoi abia, mașina poate fi refolosită.

CURIERUL NOSTRU

I. N. — Odorhei : Probabil că nu v-ați gîndit suficient de bine la acest caz care vă privește personal. Rezolvarea lui este cît se poate de simplă : mergeți cu încredere acolo unde vi s-a propus. Așa-zisele dv. rețineri sînt cu totul neîntemeiate. Ar fi chiar păcat să vă mai complicați existența cu astfel de lucruri lipsite de sens cînd aveți în față o perspectivă atît de frumoasă.

L. B. — București : Fiți fără nici o grijă. Sînteți rude îndepărtate (de gradul al șaselea) și în aceste condiții legea (Codul familiei) vă dă dreptul să vă căsătoriți. Puteți trece deci la acțiune. Noi vă dorim succes.

MIHAI N. — Arad : Aveți perfectă dreptate și vă rugăm să ne iertați. O simplă și nevinovată greșeală de dactilografiere, v-a creat această încurcătură. În materialul respectiv, la locul cu pricina, în loc de cu citiți pe și totul va fi în perfectă ordine.

IULIANA DE LA BRAD : Dintre cele două soluții (cea a dv. și cea a rudelor apropiate) ambele însă la fel de neformate la ora actuală, noi sîntem de părere să o alegeți pe cea de a... treia. Ar fi cu totul greșit ca la ora actuală să întreprindeți ceva concret în această privință deoarece nu aveți suficiente elemente pentru a vă da seama că va ieși bine în nici una din cele două soluții. Propunerea pe care vi-o facem noi este să lăsați totul la o parte și să vă continuați studiile, pregătindu-vă pentru a da examen de admitere la una din facultățile institutului existent în localitatea dv. Este mai bine să învățați la o facultate. Cu timpul veți învăța și mai multe în ale vieții și veți putea acționa cu mai multă convingere.

MĂRIUCA — Bacău : În parte v-am îndeplinit dorința, publicînd cîteva sfaturi în legătură cu folosirea frigiderelor. Vom mai continua. Este firesc ca pe dv. și pe multe alte cititoare să le intereseze aparatele noi care apar în scopul ușurării muncii în gospodărie. Ne vom interesa de acestea și vom publica cît mai multe sfaturi amănunțite în legătură cu funcționarea și folosirea lor.

S. K. — Reghin : Nici noi nu sîntem de părere să întreprindeți ceva pînă cînd nu consultați și nu aveți răspunsul unui medic de specialitate. Înțelegem sentimentele dv., bunătatea și bunăvoința dv., dar acestea nu sînt suficiente în acest caz, pentru a putea realiza lucrul dorit. Ar fi rău, și nu numai pentru dv., mai tîrziu. Mai gîndiți-vă. Ascultați sfaturile părinților dv. care sînt foarte înțelepte.

ORA — Satu-Mare : Aveți desigur toate motivele să fiți întristată acum. Dar numai pentru moment. Singură ați ajuns la concluzia că este mai bine așa. Aveți un grup de prietene și prieteni cu care v-ați înțeles întotdeauna foarte bine. Nu vă retrageți din mijlocul lor. Continuați să fiți cu ei în orele libere, la distracții, în excursii. Perioada aceasta va trece atît de ușor încît n-o să vă vină să credeți nici dv.

M. R. : Povestea dv. este la fel de confuză și acum, ca și în urmă cu luni de zile, cînd a început. După cele ce s-au întîmplat, este foarte greu să întrevedem în ce direcție vor evolua lucrurile. Ar fi bine — credem — să mai așteptați, să nu adoptați încă o atitudine pînă nu se vor mai clarifica unele lucruri. Aveți timp suficient. Mai scrieți-ne cînd sînteți în posesia unor noi elemente.

SUZANA P. : Toate cugetările dv. așa zise filozofice nu vă pot ajuta la nimic în această situație. O foarte mare parte din vină o purtați dv. și ar fi păcat să pierdeți timpul cu găsirea altor vinovați. Luați legătura cu un profesor de specialitate, acum cînd nu este încă prea tîrziu și cînd deci se mai poate face ceva. Nu are sens să vă complicați existența din cauza unei ambiții absurde. Nu veți putea obține nimic astfel.

T. COSTEL : Noi credem că n-ați procedat bine. V-ați dat singur seama că ea nu are nici o vină pentru cele întîmplate între timp. Ceea ce a făcut ea personal este o dovadă puternică a sentimentelor ce le nutrește față de dv. În loc să faceți pe supăratul, ar trebui să vă bucurați, să fiți fericit.

E BINE SĂ ȘTIȚI

Pentru scoaterea petelor de vin de pe stofe, va trebui să îmbibați locul respectiv cu un tampon muiat într-o soluție diluată de alcool (25 părți alcool și 75 părți apă). Dacă a fost vorba de un vin dulceag, atunci pata se va trata tot cu o soluție diluată de alcool, iar dacă mai rămîn urme, ele se vor îmbiba cu apă caldă, pentru a dizolva substanțele zaharoase întărîte, spălîndu-se apoi din nou cu o soluție alcoolică de 25%. (Marioara — *Pașcani*).

Țesăturile albe pătate de fructe se tratează cu hidrosulfit sau cu soluții de apă oxigenată, după care urmează o limpezire cu apă. (Cocuța Iliuț — *Balș*).

Pregătiri pentru cel de al III-lea Pavilion de mostre

TRICOTAJE DE BUMBAC

Cunoscute bine de cumpărători, clasificate de aceștia în urma celor din lînă și a celor — mai noi — din fire sintetice, tricotajele din bumbac își vor face începînd cu sezonul de toamnă o reintrare menită să răstoarne aprecierile și clasificările de pînă acum. Într-adevăr, dotarea noului sector de tricotaje de la fabrica de confecțiuni și tricotaje din Capitală, cu mașini moderne de tricotat, de cea mai înaltă productivitate, intrarea în funcțiune, tot aici a unui centru de finisaj a tricoturilor, a permis un salt calitativ și o lărgire a gamei de sortimente, care a întrecut cele mai optimiste așteptări.

Care sînt posibilitățile oferite astăzi de industria de tricotaje în acest sector ? În primul rînd, prin folosirea firelor de bumbac — de tip cardat — deci a celei mai ieftine materii prime a industriei textile, se pot realiza producții la un preț avantajos pentru consumator. Spre deosebire însă de trecut, mașinile moderne de tricotat îngăduie obținerea unei variate game de contexturi — mod felurit de împletire a firelor de urzeală — astfel că produsele rezultate pot fi asemuite întrutotul cu articolele similare, de alt gen : stofe, plușcord, tricot de lînă, picheturi etc. Folosirea și a firelor de bumbac mercerizate asigură produselor garanția unei purtabilități și a unui aspect elegant. Dar pe lîngă această mare varietate în modelul tricotului se poate vorbi și de o adevărată depășire, chiar a imprimeurilor de bumbac, în ceea ce privește coloritul. În tehnica actuală a fabricării tricotajelor din bumbac se folosește atît vopsirea firelor ca atare, cît și vopsirea tricotului în bucată, după o prealabilă albire. Vom avea deci, posibilitatea realizării de desene, în culori diverse, prin îmbinarea firelor diferite. La aceasta, vom adăuga posibilitățile pe care le oferă, combinarea, la confecții, a feluritelor genuri de tricot sau de culori de tricot.

Toate aceste considerațiuni le vom exemplifica cu cîteva aprecieri asupra liniei în moda tricotajelor de bumbac, care vor avea darul să ne convingă de universalitatea acestor produse. Pentru femei gama e largă și ștotcuprinzătoare. Iată de pildă articolele destinate concediilor : compleuri — bluză și fustă sau bluză și pantaloni, gen pescărești, strînși și în lungime puțin peste genunchi sau bluză și pantaloni drepți — care se poartă în combinații de culori diferite, permițînd astfel o asortare mai mare, a aceluiași număr de piese. Foarte reușite sînt aici tricotările în dungi, în culori contrastante. Bluzele se pot purta fie gen cazacă, fie cu cordon lat din piele. Jachetele, altă posibilitate de asortare la fustă sau la pantalon, sînt prevăzute cu patente la gît și mînecă, care nu permit întinderea tricotului. De efect, la buzunarele aplicate, în general mari, franjurile în tonul uneia din culorile tricotului. Ca linie practică, vor fi apreciate și scampolourile cu glugă, care se pot desface și transforma în fular, precum și jachetele, tot cu glugă căptușită, în alt gen de tricot (de exemplu ecosez), asortat cu mănușile (din același tricot).

Dacă trecem acum la îmbrăcămintea de toate zilele (pentru servici sau oraș) vom găsi același sortiment variat, ieftin și elegant. După destinația la purtare a confecției, există posibilitatea de execuție a tricotului în diverse grosimi, care pe lîngă avantajele asigurării unei îmbrăcăminți călduroase, are și pe cel de a evita întinderea materialului.

Doina POPA

— Pentru casă, o vestă de pijama dreaptă, cu un decolteu original; un halat din bumbac ecosez; un veston dintr-o stofuliță subțire, cu mînecile croite raglan

TRICOTAJE

1. Scampolo sport cu mineca chimono. Fața scampoloului are o garnitură de dungi într-o culoare asortată.
2. Scampolo, la gît în formă de V. La terminarea pateniului la gît, o dungă de culoare.
3. Scampolo combinat din trei culori de lînă. Imitația de plastron și manșetele lucrate cu patent.
4. Bluzon lung cu mineca chimono și fentă lungă în față.
5. Complet format din bluză cu linia dreaptă și jacheță. Jacheta are în față o fentă lată lucrată patent la fel ca și gulerul cu format pătrat.
6. Jachetă cu mînecă raglan. La gît și pe lungimea închizăturii un bordaj îngust.

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- Roșii cu brînză ; musaca de conopidă ; fructe.
- Șnițel din dovlecel ; anghemahi de pui ; clătite cu dulceață.
- Ciorbă de perișoare ; ardei umpluți cu carne ; compot de piersici.
- Salată de vinete ; roșii umplute cu orez ; budincă de prune.
- Coltunași cu brînză de vaci ; ficat la tigaie cu salată ; fructe.
- Marinată de pește ; șnițel cu cartofi prăjiți-salată ; lapte de pasăre.
- Budincă de conopidă ; pui cu smîntînă ; șarlotă de vanilie.

Conopida

Această legumă apare prin luna mai și continuă pînă la sfîrșitul lui noiembrie. Ea permite a fi întrebuințată în nenumărate feluri. În timpul verii, mai ales dacă este secetă, atunci cînd spălăm conopida trebuie să punem în apă o lingură de oțet, pentru a omori eventualii viermișori care se găsesc în frunzele ei.

Budincă de conopidă

Pentru 6 persoane este nevoie de o conopidă mare, 2 gălbenușuri de ou, puțin cașcaval ras, 50 g. șuncă, 1 pahar de smîntînă, sare. Sosul alb : 50 g. grăsime, 2 linguri de făină, 2 pahare cu lapte. Se fierbe conopida în apă cu sare. Separat preparăm sosul alb din grăsime, făină, lapte, la care adaugăm și cele două gălbenușuri plus puțin cașcaval ras. Ungem o formă, o tapetăm cu puțin pesmet. În ea așezăm conopida desfăcută în buchețele împreună cu șunca tocată mărunt. Peste tot turnăm sosul alb. O lăsăm la cuptor o jumătate de oră. Cînd este gata presărăm puțin cașcaval deasupra. Lîngă budincă putem să servim și smîntînă.

Sufle de conopidă

La o conopidă ne trebuie 50 g. unt, 5—6 cartofi, sare. Sosul alb : 50 g. unt, 2 linguri făină, 2 pahare lapte, 3—4 ouă, 50 g. brînză. Fierbem conopida desfăcută în buchețele, în apă cu sare. Separat se fierb cartofii. Dăm apoi totul prin sită. Între timp facem sosul alb care îl turnăm peste piureul rezultat din conopidă și cartofi. La sfîrșit adăugăm gălbenușurile și albușurile bătute spumă, sare, brînză rasă. Se toarnă toată conopida într-o formă unsă și se lasă în cuptor pînă se rumenește. Cînd o servim la masă putem să-i adăugăm și smîntînă.

Piure de conopidă

Pentru 6 persoane : 750 g. conopidă, 250 g. cartofi piure, o jumătate pahar smîntînă, 50 g. unt proaspăt. Conopida fiartă în apă cu sare o trecem prin sită și o amestecăm cu piureul de cartofi, smîntînă, sare. Se servește ca garnitură lîngă friptură.

GIMNASTICĂ PENTRU BĂRBAȚI

1. MIȘCARE DE RESPIRAȚIE. Picioarele lipite, depărtați ușor brațele, inspirați. Reveniți cu mîinile la poziția inițială, expirați. Repetați această mișcare de patru ori.

2. PENTRU RELAXAREA UMERILOR. În picioare, cu picioarele depărtate. Aplecați-vă în față, cu brațele moi, spatele relaxat, faceți ușoare mișcări de ondulație cu brațele și spatele. Repetați mișcarea de cinci ori.

3. PENTRU MUȘCHII ABDOMENULUI. Încordați mușchii abdomenului. Cu brațele faceți o contrabalansare, în sus și în jos, după cum indică săgețile. Repetați mișcarea de zece ori.

4. PENTRU ÎNTREG CORPUL. În picioare, cu picioarele depărtate și mușchii picioarelor încordați, aplecați-vă ușor în față, cu brațele depărtate. După cum indică săgețile, faceți o mișcare de rotire o dată la dreapta și o dată la stînga, ridicînd cînd brațul drept, cînd pe cel sting, în sus. Repetați mișcarea de cinci ori.

5. PENTRU RELAXARE. În picioare, cu picioarele și brațele lipite de corp. Ridicați-vă în vîrful picioarelor cu brațele lateral, capul pe spate, inspirați. Reveniți la poziția inițială, expirați. Repetați această mișcare de cinci ori.

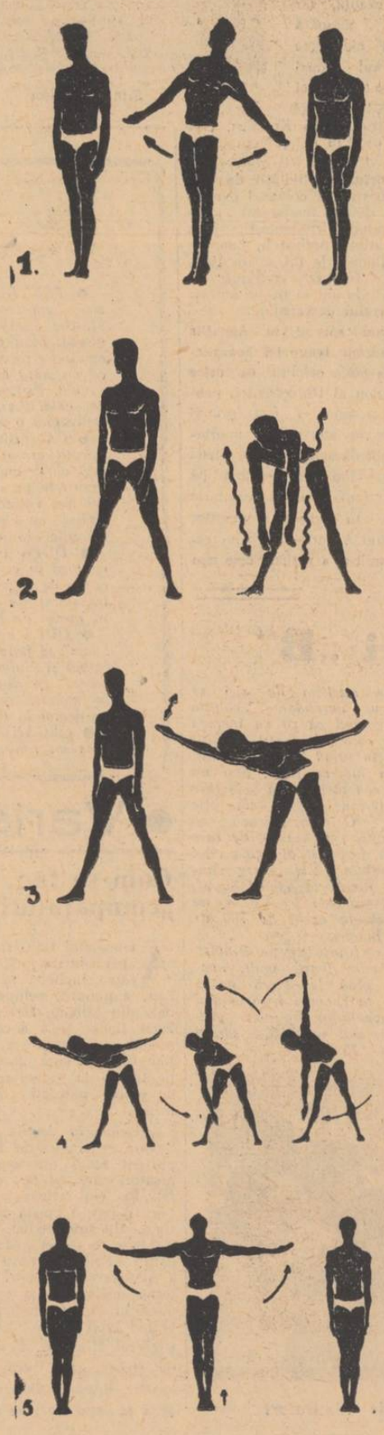

TATĂL MEU, CHARLIE CHAPLIN

de Ch. CHAPLIN jr.

Mai greu era cu Paulette. Ea s-a supus năzuinței tatei spre perfecțiunea în toate detaliile, datorită căreia, propriu zis, a și creat chipul minunat al fetei vesele din filmul „Timpuri noi". Dar Paulette, ca femeie vie, a fost uitată. Chinuită de mustruluiala tatei, ea a încercat probabil dorința de a se ascunde de asprul ei profesor, să se distreze. În orice caz, în gazete au apărut notițe că a fost văzută în diferite locuri, cu alți bărbați. Aceasta, desigur, a creat impresia că s-ar fi despărțit.

Din fericire, urzelile gazetărești nu au ajuns pînă la noi, copiii. În acest an, noi ne atașasem puternic de Paulette. La rugămintea tatei, Paulette l-a întîmpinat la 29 noiembrie pe Herbert Wells la aerodrom. Tata a fost oaspetele lui Wells în Anglia și acum acest celebru scriitor răspundea vizitei sale. Wells a stat la noi două sau trei săptămîni. Eram prea mici ca să acordăm acestui om respectul meritat : el era pentru noi un simplu cunoscut al tatălui și în afară de asta un atentator la confortul nostru, întrucît tata îi dăruise camera noastră. Cît timp Wells a locuit la noi, niciodată nu am putut să dormim acasă.

Nu știu cîte teme a ales tata în căutarea unui subiect de scenariu pentru Paulette. De una din ele îmi amintesc pînă în cele mai mici amănunte. Totul a început de la o notiță apărută în ziare, pe care eu am tăiat-o și i-am trimis-o tatei. Se vorbea în ea că Adolf Hitler a interzis prezentarea filmelor lui Chaplin în Germania, din pricina asemănării extraordinare a lui Charlot cu dictatorul german.

Citirea acestei notițe l-a pus pe gînduri pe tata. Într-adevăr, în costumul „micului vagabond", cu mustăcioara lui falsă semăna cu Hitler. Comparînd mai departe, a găsit asemănare cu dictatorul german nu numai în aceasta. Ambii s-au născut în aceiași an, în aceiași lună, cu o diferență doar de patru zile. Dar soarta lor a fost diferită : unul a adus milioanelor de oameni durere, altul — un rîs vesel și optimism. Tata nu putea să nu-și amintească de Hitler fără să se cutremure.

A venit anul 1938 și tata nu avea încă scenariu pentru Paulette. Problema se complica și prin faptul că Szelnic o chema insistent pe Paulette să lucreze la dînsul.

Relațiile dintre tata și Paulette au devenit atît de încordate încît în februarie, fără să spună nimic, el a plecat cu Durand într-o stațiune de odihnă, pentru sîmbătă și duminică, dar în loc de două zile a rămas acolo în California, mai bine de cinci luni... Îl interesa colonia artistică Carmel, aflată prin apropiere. Aici, ca în oricare alt mediu, el discuta despre oameni și despre calitățile lor. A găsit în mediul boem de la Carmel nu mai puțini oameni plictisitori decît în alt mediu. Pe mulți din ei îi considera imperfecți — se ocupau mai mult cu vorbăria goală decît cu munca de creație. Tata nu poate să sufere diletantismul în artă. Personal, el e un rob al muzei sale și cere de la fiecare care și-a închinat viața artei, să-i slujească cu tot sufletul.

Pentru asemenea slujire sinceră a artei a îndrăgit pe poetul californian Jeffers, care trăiește într-o casă mare de piatră de la Point Serre. A făcut cunoștință cu Jeffers printr-un cunoscut comun, care i-a invitat la prînz. După aceasta el a fost de mai multe ori acasă la poet. I-a plăcut foarte mult atitudinea serioasă și sinceră a poetului față de creația sa.

Ca un mare admirator al altui maestru al literaturii — John Steinbeck — el l-a vizitat pe acesta la Los-Hatos. Aprecia mult operele lui și a vizitat în mod special locurile unde se desfășoară acțiunile lor, ca să-și poată forma o părere despre eroii lui Steinbeck și situația corespunzătoare.

Dar nu numai vizitele și petrecerile îi umpleau timpul. Cea mai mare parte din zi el o închina muncii. Petrecea multe ceasuri la masa de scris. Pe Paulette era supărat la fel ca și mai înainte și uneori nici nu-i răspundea la telefon.

— La dracu cu toate aceste convorbiri ! — spunea el, deși scria în acest timp scenariul pentru dînsa.

În același timp, era mereu preocupat de ideea de a turna un film în care simburele comediei să fie asemănarea lui cu Hitler. Deodată, fără nici o legătură logică, a scos din adîncurile memoriei un subiect de mult gîndit, dar nefolosit. Eroul principal trebuia să fie un uzurpator care se dădea drept Napoleon.

La sfîrșitul lui iunie Paulette a venit în vizită la tata, aducîndu-ne și pe noi copiii, ca pe un fel de simbol al păcii. La sosirea ei, tata a putut să-i arate scenariul aproape terminat. Totuși filmul despre Hitler nu-i dădea pace și i se imprimau în minte mereu : uzurpatorul... micul frizer evreu... o tînără fată evreică... Subiectul se dezvolta tot mai repede.

Sosirea noastră l-a făcut pe tata să uite totul. Cu Paulette a stabilit aproape din primul minut relațiile cele mai bune. Societatea din stațiune a primit-o pe Paulette ca pe soția lui.

Curînd ne-am înapoiat cu toții acasă. Paulette era fericită. A interpretat un rol mic în filmul „Săraci cu duhul" și a avut succes. Studioul „Metro Goldwin Mayer" a încheiat cu ea un contract pentru unul din rolurile principale în filmul „O școală dramatică" cu participarea lui Louis Reiner ; această muncă trebuia să o țină ocupată toată toamna. Paulette era considerată o candidată serioasă și pentru rolul lui Scarlet O'Hara din filmul „Pe aripile vîntului".

În romînește de I. SAFIR

(Va urma)

POSTA REDACȚIEI

N. PĂUN — București: Aruncindu-ne ochii pe scrisoarea ce voiați să o trimiteți conducerii Teatrului de Operă și Balet prin revista noastră, am constatat că de fapt cele scrise acolo ne priveau direct. Observațiile dv. sînt în parte întemeiate. Se scrie mai rar despre așa-numitele dubluri în spectacole, lucru cu care nu sîntem de acord. De altfel, în coloanele revistei noastre, am publicat nu demult un articol în care se vorbea despre atenția mai mare ce trebuie dată tuturor actorilor. Desigur că vom căuta să facem mai mult în această privință.

TRAIAN D. LUNGU — Rm. Vîlcea: Răspunsul nostru vi-l dăm așa cum ți doriți publicîndu-vă poezia, pentru încurajare.

Sosi și vară cu căldură, cu înghețată
Și cu probleme multe de șezon:
Sandale, frescо, rochie înfloratã,
Excursii, meciuri, parcuri și... șiștov.

Și o problemă-apoi pe-ntreaga urbe:
Mulți cetățeni, cu pasul tot mai sigur,
Urmează traiectoria unei curbe
Ce duce, ați ghicit, la strand, desigur.

...Și strandul te primește-n sărbătoare.
Cabinele sînt proaspăt văruite,
Și apa scînteiază-ușor în soare,
Chemîndu-te cu șoapte felurite.

Stai pe nisip și soarele-ți trimite
Chiar peste plan, tulburător, văpaia,
Tu faci asocieri pripite,
Crezîndu-te pe-o plajă, la Mamaia.

Senin, privești pe plaja însorită
Cum fără griji, cu multă voie bună
Soția ta se joacă fericită
Cu Chițu și Mălina împreună.

Zîmbești. Dispari apoi în spe
Și înotînd încoace și încolo,
Te prinzi în joc cu prietenii de-aproape
În strand, într-o întrecere de polo.

De-ai fi un vrăjitor, un semn ai face
C-această staționare minunată
Îmbujorată de senin
Și pace,
Să nu se mai sfîrșească niciodată.

TATIAN ȘEVERIN — Cîșnădie: Observațiile dv. judicioase în aparență de valoare minimă, nu sînt de neluat în seamă. Amănuntele tehnice privind execuția unor filme românești au un rol apreciabil. De aceea credem că cel mai nimerit lucru este de a dezvolta scrisoarea ce ne-ați trimis-o și a o pune la dispoziția Studioului cinematografic „București". Sîntem încredințați că ea va fi primită cu interes, luîndu-se cuvenitele măsuri.

În scrisoarea dv. spuneați: „Pentru cei care au produs filmul „Vreau să mă însor", am o întrebare: „La Texron oare nu erau decît fete?"

Părerea noastră este că, dat fiind specificul fabricii, în afara specialiștilor bărbați pe care i-ați remarcat, puteau fi chiar numai femei.

N. DADÎRLAT — Sibiu: Încercarea ce o faceți de a așterne pe hîrtie versuri este pe cît de frumoasă, pe atît de anevoioasă. Și aceasta pentru că poezia îi cere celui ce o făurește să mînuiască cu meșteșug și talent, să știe să emoționeze pe cititor, să-i transmită într-o formă plăcută, cu mijloace artistice, gîndurile. Poeziile dv. pe care le doriți înflăcărate și calde, sînt în adevăr înflăcărate și calde. Le lipsește însă un lucru esențial: tehnica poetică. Nu este de ajuns să se asigure numai rima la o poezie. Este nevoie de crearea imaginilor poetice, de cizelarea și alegerea cuvîntului. În această privință trebuie să vă îndreptați atenția, să studiați încercați mereu, cu perseverență, cu răbdare.

ALICE NECȘULESCU — Bacău: Vom căuta să vă răspundem cît mai concret la toate întrebările din scrisoare:

1) Fetița o puteți înscrie cînd are vîrsta de 7 ani la o școală de coregrafie.

2) Vocea în filmul respectiv era a cîntărețului și în același timp a actorului Mario Lanza.

3) Prietena căreia i-ați pierdut urma o puteți găsi cerînd ajutorul Miliției regiunii Timișoara.

4) Succes la examenul ce-l veți da la Conservator!

RODICA — Baia Mare: Tov. Dumitru Almaș scrieți-i pe adresa Facultății de filologie a Universității „C. I. Parhon" din București.

GRIGORE CLIVIT — Rădăuți: La „micro-schița" dv. vă dăm un „micro-răspuns". Am fi foarte bucuroși să vă publicăm producția satirică, însă ea are marele păcat că nu este clară și nici chiar satirică. Am dori să primim lucruri mai bune, care să demonstreze că aceasta a fost o „micro-întîmplare".

Jocuri distractive

66

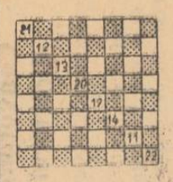

Pe această tablă de șah au fost înscrise în casete albe 8 numere. Vă invităm să înscrieți în celelalte casete albe numerele de la 1 la 32 în așa fel ca împreună cu cele notate să obțineți vertical și orizontal (pe rîndul caselor albe) cifra 66.

NUMĂRUL 1

Și cu simpla cifră 1 se pot pune probleme. De pildă, cum se poate exprima valoarea 1 prin fracții, utilizînd toate cifrele de la 0 la 9, fiecare o singură dată?

SCÎNDURA GĂURITĂ

În fața dv. se află o bucată de scîndură de o formă neregulată avînd patru găuri. Vă invităm s-o tăiați astfel încît să obțineți un pătrat fără să tăiați nici o gaură

PASĂREA

S-ar părea că pasărea neagră este mai mare decît pătratul din dreapta. În realitate desenele sînt... egale. Pentru verificare decupați pătratul și încercați să formați cu ele pasărea. (Veți reuși mai ușor dacă copiați desenul pe hîrtie).

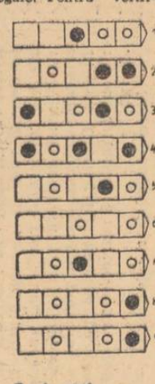

ÎMPLETITURA

Aveți la dispoziție 9 scîndurele avînd desenate pe ele discuri negre și albe. Scîndurelele trebuie aranjate (împletite ca la o țesătură) încît să ne dea un pătrat perfect, iar părțile cu discurile negre să fie deasupra cîte trei în fiecare rînd atît orizontal cît și vertical, iar cele cu discuri albe dedesubt.

Pentru ușurarea dezlegării jocului formați din hîrtie nouă fișii.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 203

PĂTRAT DIN BUCĂȚI

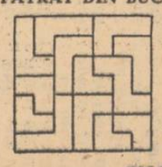

SE POATE?

DISCURILE

Discurile vor fi mutate astfel: 2—1, 5—2, 6—3, 7—6, 4—7, 3—5, 6—3, 7—6, 1—4.

TOT 7

$$\frac{7+7}{7}+7-\frac{7+7}{7}=2+7-2=9-2=7$$

CUBUL

Cubul este alcătuit așa cum vă arată desenul alăturat. Cînd sînt îmbinate, unghiurile drepte A și A1 și B și B1 coincid. Părțile se desfac numai cînd partea superioară este deplasată de la un colț la celălalt în direcția A1, B1.

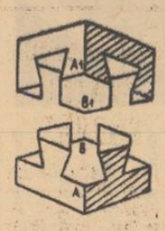

Pe podiumul învingătorilor

de Neli COBAR

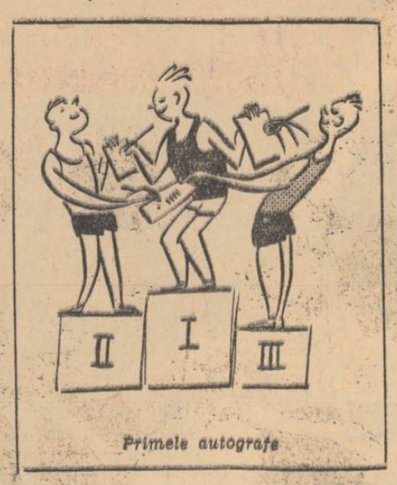

Primele autografe

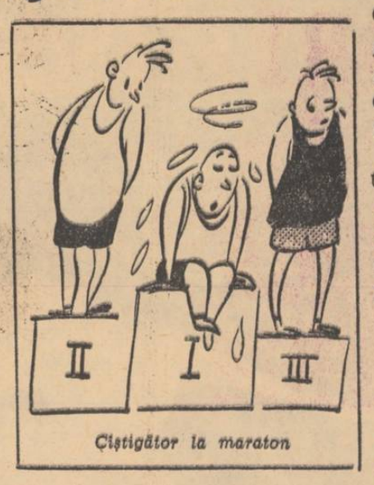

Cîștigător la maraton

Cîștigătorul: un nou recordman mondial

PROBA DE 10.000 m.
— Dar unde sînt ceilalți?
— Mai au de alergat cîteva ture...

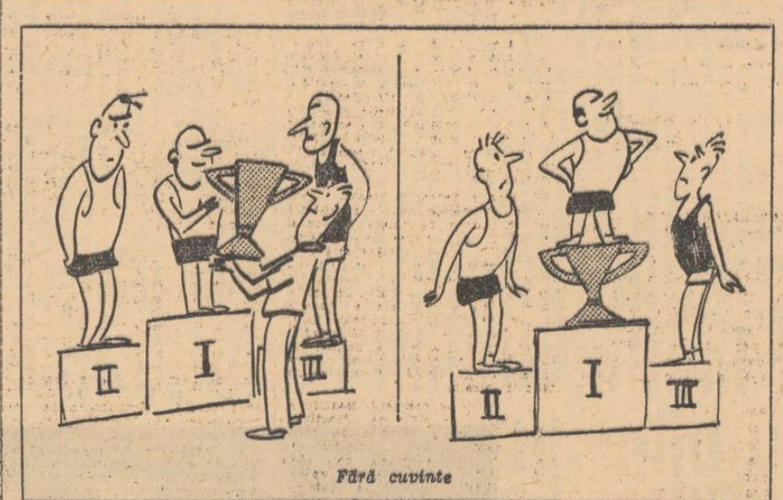

Fără cuvinte

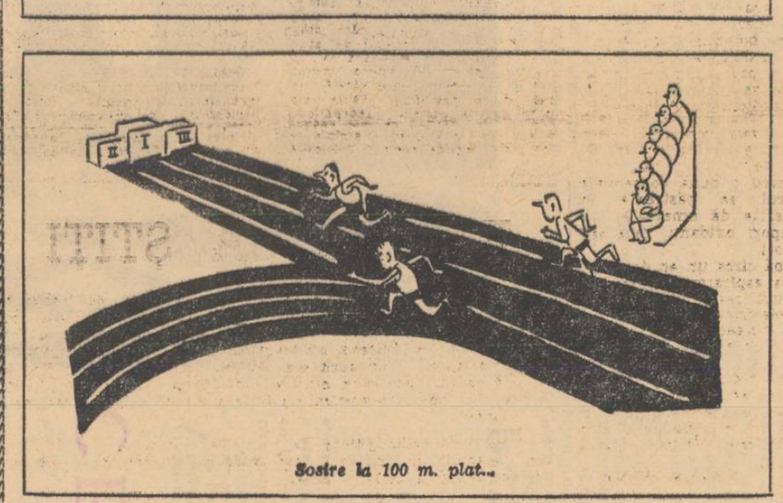

Sosire la 100 m. plat...

EPIGRAME

OSPĂTARULUI

Halba asta, orice-ai zice
Seamănă, dragă amice,
Cu cea mai hazoasă glumă.
Știi de ce? E numai... spumă!

UNUI MOTOCICLIST

Toată lumea-ai stringa-o-n brață
Tînăr, vesel, plin de viață
Dar zburînd hai hui, buimac
N-ai strîns decît un... copac.

I. AVIAN

★

CEA MAI BUNA EPIGRAMĂ

Să nu zîmbiți ca soacra-n ramă
De cugetarea mea adîncă,
Dar, cea mai bună epigramă
...e cea care nu s-a scris încă.

AH, PRIETENII

— „Spuneți-mi sincer, dragi amici"
„Cum vreți să fie noua-mi glumă?"
O clipă nu a trecut nici
Și corul a răspuns:
— „Postumă!"

UN ÎNCREZUT

A rîs, exact ca un năuc
De-o epigramă latinească
Și apoi, (să mă cucerească)
El m-a rugat... să i-o traduc.

ȘOFERUL ȘI ALCOOLUL

Fiind beat, șoferul are scuză
Că a văzut dublu. Temei
Cu care astăzi se și scuză:
...A vrut să treacă printre ei!

FRIZERUL

După ce-mi tunse căpățîna
A tremurat ca prins de boală
Nu pentru că i-am întins mîna
Ci fiindcă i-o dădusem goală...

LA OPERĂ

De patru ori bisat, tenorul
De melomani apologeți
A întrebat solemn poporul:
— „Cît să mai cînt?"
— „Păi, pînă-noeți!"

LA RAIONUL „CIORAPI DE DAMĂ"

dintr-un mare magazin
Un cinzător, Ilie
Te-ntreabă cînd suspini:
— „Doriți pentru soție,
Sau vreți ceva mai fini..."

UNUI BEȚIV

Nu ești amator, i-aș zice
De un chef? Iar dinsul trist:
— „Nu sînt amator, amice,
Fiindcă sînt... profesionist!"

George CARANFIL

Trofee de vînătoare

Stabilirea renumelui cinegetic al unei țări e în funcție — în primul rînd — de trofeele de vînătoare obținute de-a lungul anilor. Pentru evaluarea trofeelor, Consiliul Internațional de Vînătoare (C.I.C.) a stabilit o formulă internațională care evaluează, de pildă la cerb: lungimea prăjinilor și circumferința lor, greutatea trofeului

Partea superioară a unui corn de cerb.

ascuț, numărul terminațiilor, punctele de frumusețe (culoare, perlaj, coroană etc.).

Fauna Carpaților noștri a dat de multe ori exemplare excepționale de cerb, urs, capră neagră, mistreț etc. Cunoscătorii au fost adesea uimiți de frumusețea deosebită a trofeelor capitale românești. Chiar de la prima expoziție internațională la care a participat, România a obținut premii importante. Astfel la o mai veche expoziție internațională la Leipzig (1937) participînd alături de alte 10 țări, am dobîndit trei recorduri internaționale: la cerb, căprior și mistreț. După aceea, la Berlin a avut loc cea mai mare expoziție internațională de vînătoare (au participat 29 de țări). La această expoziție, țara noastră a repurtat un succes deosebit ocupînd locul întîi. Au fost prezentate aici 760 trofee obținute la cele mai importante specii de vînat din fauna noastră: cerb, căprior, capră neagră, urs și mistreț. Iată și cîteva date statistice privind premiile acordate de un juriu internațional pentru trofeele dobîndite în intervalul anilor: 1900—1937:

Țara	Plachete de onoare *	Premii I
Romînia	42	112
Germania	40	108
Ungaria	29	76
Polonia	29	72
Suedia	17	87
Iugoslavia	8	30
Cehoslovacia	6	19
Danemarca	5	15
Austria	4	15
Belgia	1	—
Bulgaria	1	—

În ultimii ani, au fost recoltate trofee valoroase, mai ales la cerb. Dintre acestea, menționăm unul care prezintă coincidența că a fost recoltat în aceeași zi, în același teren, la un interval de 19 ani.

Trofeul de cerb carpatin recoltat de vînătorul german Paul Bertoli, în munții Cașin, la 2 octombrie 1959; trofeul se situează printre primele 5 din lume, avînd greutatea de 15 kg. și întrunind 244,3 puncte C.I.C.

★

În ultimii 10 ani s-au pus baze solide gospodăriei noastre vînătorești. Ocrotirea vînatului, recoltarea lui rațională și măsurile luate pentru îmbunătățirea calității lui (prin selecție etc.) vor aduce noi succese

Trofeu de cerb, recoltat în Romînia, cotat printre primele în lume.

patriei noastre în domeniul cinegetic.

Judecînd numai după rezultatele obținute în ultimii ani în economia cinegetică, avem asigurarea că țara noastră va fi reprezentată cu cinste la prima expoziție internațională de vînătoare.

* Plachete de onoare au fost acordate pentru cele mai valoroase trofee.

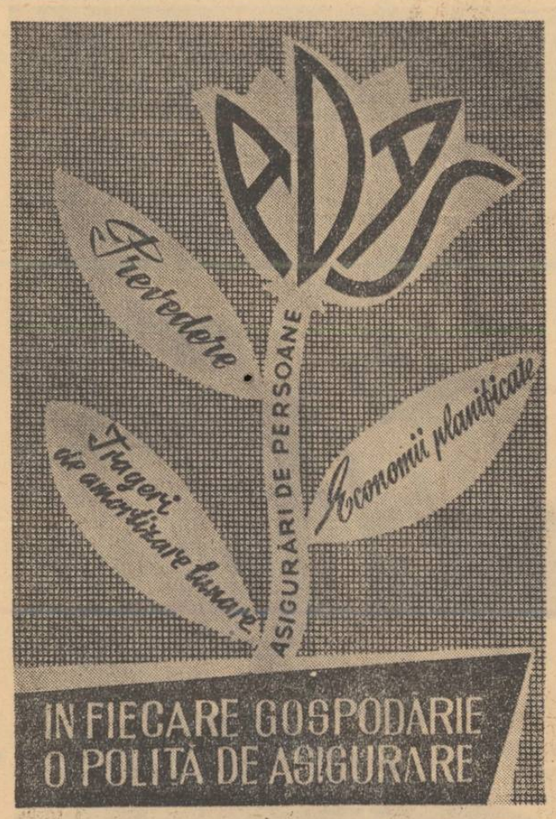

Rebus Magazin

ȘTIAȚI CA...

ORIZONTAL: 1) Cea mai mare dintre viețuitoarele existente, care atinge uneori o lungime de 25 metri și o greutate de 150.000 kg. — Insulă în Marea Egee, celebră printr-o statuie colosală de bronz, considerată ca una din cele șapte minuni ale lumii antice 2) Celebru poet satiric italian, prieten cu Michelangello și cu Tizian, care a murit pe cînd rîdea — Oraș în Italia celebru prin turnul său aplecat, datînd din sec. al XII-lea 3) Celebru poet liric grec din Teos (Ionia) care a murit înghițind o boabă de strugure 4) Cea mai întinsă cîmpie din țara noastră, circa 250.000 hectare — Instalație de încălzire necunoscută de cei vechi 5) Arma Dianei — Distrat 6) În loc de nu — Ceas — Calif arab din ordinul căruia a fost incendiată, în 641, celebra bibliotecă din Alexandria 7) Oraș în R. P. Română, care în limba cumană însemna „Cetate neagră" — Stropiți cu apă, sau alt nume dat cumanilor 8) Elev și colaborator al lui Rafael Sanzio și rivalul lui Tizian — Cea mai mică republică din lume, între Franța și Spania, cu numai 453 km p. 9) O învîrtitură a Pămîntului în jurul Soarelui — Vulturi uriași, cele mai mari păsări răpitoare din lume 10) Natașa, eroina lui Tolstoi în romanul „Război și pace" — Negație 11) Cel mai mare lac din U.R.S.S., aproape de două ori mai mare ca Baikalul (64.500 km. p.) — Copleșit cu cereri și rugăminți (fig.) 12) Cel mai mare poet al antichității — Cel mai mare continent din lume.

VERTICAL: 1) Cel mai gros arbore din lume, a cărui circumferință atinge uneori 30 de metri — Nume dat odinioară poporului romîn 2) Particulă condițională — Interjecție, voind să spună „săracul" — Literă grecească 3) Fiul lui Athamas și al lui Ino, ucis de tatăl său (mit.) — Argint — Ramură 4) Vulcan în Sicilia — Nici o acțiune importantă nu era întreprinsă de grecii antici fără ca ele să fie consultate 5) Cascadă renumită — Element al scheletului 6) Personaj feminin din piesa „Vlaicu Vodă" de Al. Davilla — Arbore și ornament arhitectural 7) A împodobi — A indica pe verso unui cec, persoana care să-l încaseze 8) Legenda spune că denumirea acestei părți din țara noastră se trage de la numele cățelușei lui Dragoș-Vodă 9) Mamifer marsupial, ai cărui pui sînt așa de mici în momentul nașterii lor încît încap într-o lingură de supă — Prin viu grai 10) Șoptile uriașe fosile, atingînd zeci de metri lungime — Țese! 11) Patria vrăjitorului din poveste — Una dintre cele mai mari păsări din țara noastră care iernează pe malurile Nilului — Fluierul lui Pan și al lui... Fănică Luca 12) Scump sau spiritual (fig.) — Muntele pe care Hercule, cel mai mare erou al antichității, și-a înălțat rugul (mit.).

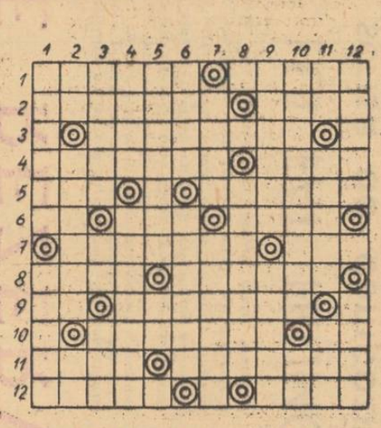

D. BARTOLOMEU

POȘTA REBUS

N. HENȚ — *Bran:* Reținem jocul. Vă mulțumim pentru aprecieri.

N. TRANDAFIRESCU — *București:* „Ziare" are prea puține cuvinte în temă. Cît privește jocul „Foc", am dori să schimbați primul cuvînt de la 12 vertical.

AVRAM PAVEL — *Tecuci:* Am publicat de curînd un careu pe o temă asemănătoare.

GH. OANCEA — *Cringeni:* Se reține.

IOAN EMBER — *Cluj:* V-am ruga să schimbați ultimul cuvînt de la 9 orizontal și primul de la 11 orizontal.

N. MUNTEANU — *București:* Reținem „Poșta".

CORNELIU ARMEANU — *Bîrlad:* Nu publicăm careuri pe dimensiuni atît de mari. Revedeți-l.

ION BERBECEANU — *București:* În careul „Rustica" am dori să modificați ultimul cuvînt de la 4 orizontal. În ceea ce privește cealaltă problemă, v-am ruga să vă adresați administrației noastre, la telefon 17.60.10, interior 14.25.

— GH. CHIRIAC —

Imponderabilitatea

Fără cuvinte

Soții Ionescu pleacă în vilegiatură

— PAVEL ILIEȘ —

— Nemaipomenit! Acum se plimbă și ateii prin „cer"

ȘAH

Rezultatul concursului sintetic de probleme de șah

Deși participarea a fost mai redusă de data aceasta — 18 concurenți — calitatea reconstrucțiilor a fost mult superioară. Explicația stă atît în prezența la concurs a unor problemiști consacrați, cît și experiența pe care au început să o capete la acest gen de competiții problemiștii începători. După trierea răspunsurilor primite au fost găsite corecte reconstrucțiile trimise de: **Gh. Coșman** (com. Țințari), **Paul Vătărescu** (Oltenița), **Mircea Manolescu** (București), **Perl Bernard** (Bîrlad), **Paul Leibovici** (Iași) și **Al. Boarnă** (Timișoara). Primii trei au primit și premiu cîte un abonament pe șase luni la revista „MAGAZIN".

Au mai participat la concurs cu reconstrucții în bună parte corecte: **M. Petrescu** (Buc.), **Cristian Bergthaler** (Petroșani) **Benone Săvulescu** (Buzău), **Emil Constantinescu** (Turnu Măgurele), **Const. Jitariuc** (Sighișoara), **Alfred Lehni** (Timișoara), **V. Marcu** (Buc.), **Burlacu Eugeniu** (Buc.), **Cristev Liuben** (Buc.) **Gh. Ardeleanu** (Cîmpina) **Val Iovescu** (comuna Deda) și **Vasile Mîndruțeanu** (Pitești).

Iată acum problemele originale care au făcut obiectul concursului. Toate trei aparțin compozitorului sovietic Lev Loșinschi

PROBLEMA A

Soluția 1. Df2!

PROBLEMA B

Soluția 1. Tb1!

PROBLEMA C

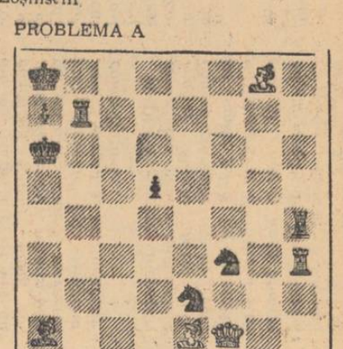

Soluția 1. Dg7!

O partidă cîștigată de Florin Gheorghiu la campionatul mondial de juniori

Alb Gheorghiu
Negru Holoschek

1. d4, Cf6	19. Tdg1, Df6
2. c4, g6	20. Cf3, a4
3. Cc3, Ng7	21. b4, a3
4. e4, d6	22. b4, Ca6
5. Ng5, 0—0	23. Cb5, Tec8
6. Nd3, e5	24. Rb1, c5
7. d5, b6	25. d:c6, T:c6
8. Nh4, Cbd7	26. C:a3, Cc5
9. h3, a5	27. b:c5, T:a3
10. g4, g5	28. c:b6, d5
11. Ng3, Te8	29. Db4, Nf8
12. Cge2, Cf8	30. Db2, d4
13. Dd2, Cg6	31. b7, Tb6
14. 0—0—0, Cd7	32. b8D, T:b8
15. f3, Ce5	33. D:b8, T:f3
16. Nc2, Nd7	34. Ne1, d3
17. Nf2, b6	35. Nd1, și negrul s-a recunoscut învins.
18. Cg3, Cf4	

Înscrierile la cea de-a III-a ediție a „CUPEI MAGAZIN" la șah prin corespondență s-au încheiat la 1 septembrie

„Magazin" organizează un mare concurs popular de probleme de șah dotat cu premii

La propunerea făcută de numeroși cititori ai revistei noastre, redacția „MAGAZIN" a hotărît organizarea unui al doilea concurs popular de rezolvare a problemelor de șah. Concursul, care este dotat cu numeroase premii (între care un aparat de radio „București 500", o mașină aragaz cu trei ochiuri etc.) este deschis oricărui cititor șahist al „MAGAZINULUI".

Citiți în numărul viitor amănunte complete cu privire la acest concurs.

★

Alb Fisher
Negru Beshewski

Jucată în cadrul unui meci de 16 partide, august 1961.

1. e4, c5	21. C:d5, Rh8
2. Cf3, Cc6	22. Nf4, Dg6
3. d4, c:d	23. Dd2, N:h3
4. C:d4, g6	24. T:g3, Ng4
5. Cc3, Ng7	25. Th1, f:e8
6. Ne3, Cf6	26. Ce3, De4
7. Ne2, 0—0	27. Db2, Ne6
8. f4, d6	28. T:g7, R:g7
9. Cb3, Ne6	29. Db6+, Rg6
10. g4, d5	30. Tg1+, Dg6
11. f5, Nc8	31. T:g6, f:g
12. e:d, Cb4	32. Cd4, Tad8
13. Nf3, g:f	33. Ne5, Td7
14. a3, f:g	34. C:e6, T:e6
15. Ng2, Ca6	35. Cg4, Tf7
16. Dd3, e6	36. Dg5, Tf1+
17. 0 0 0, C:d5	37. Rd2, b5
18. h3, g3	38. Dd8+ și negrul cedează.
19. Thg1, Dd6	
20. N:d5, e:d	

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

Teatrele muzicale

STAGIUNE NOUA — REPERTORIU NOU

Convorbirea noastră cu dirijorul Mihai Brediceanu, directorul Teatrului de Operă și Balet al R. P. R.

Cum Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. urmează să-și dea îndeaproape contribuția în cadrul Festivalului „George Enescu", pregătirile în vederea deschiderii stagiunii cunosc aci atmosfera unor însuflețite repetiții. Într-una dintre pauze, dirijorul Mihai Brediceanu, directorul teatrului, găsește cîteva momente de răgaz pentru a ne împărtăși unele amănunte cu privire la spectacolele ce ni le rezervă în noua stagiune primul teatru muzical al țării:

— Deschiderea actualei stagiuni a Teatrului

Repetițiile cu opera „Oedip" de George Enescu au intrat într-o fază avansată la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. În clișeu: David Ohanesian (Oedip) și Maria Săndulescu (Meropa), într-o scenă din viitorul spectacol

de Operă și Balet al R.P.R. — ne spune maestrul Brediceanu — va coincide cu manifestările mareiui eveniment muzical prilejuit de cel de-al doilea concurs internațional și festival „George Enescu". Artiștii teatrului nostru vor aduce un înălțător omagiu memoriei regretatului muzician, participînd masiv la festival. Astfel, în afara prezentării unor lucrări de seamă ale literaturii clasice de operă, ca „Boris Godunov", „Fidelio", „Othello" și „Nunta lui Figaro", cu participarea unor cîntăreți de frunte de peste hotare, a operei românești „O noapte furtunoasă" și a baletelor aparținînd creației originale „Priculiciul" și „La piață", vom reprezenta, într-o montare corespunzătoare, opera „Oedip" de George Enescu, a cărei conducere muzicală îmi aparține. Regia acestui spectacol o semnează Jean Răzescu. În momentul de față, un colectiv larg de interpreți, secondat de o figurație impresionantă, depune stăruințe pentru a reda muzica expresivă a operei, bogată în dramatism și atît de emoționantă prin corurile monumentale ale tragediei. Alături de David Ohanesian, deținătorul rolului titular, repetă Zenaida Palli și Mihaela Botez în rolul sfinxului, Elena Cernei și Iulia Buciuceanu în rolul Jocasta, Maria Săndulescu (Meropa), Zoe Dragotescu și Maria Șindilaru (Antigona), Dan Iordăchescu, Ladislau Konya, Nicolae Florei, Jean Hvorov, Viorel Ban, Constantin Iliescu și alții.

De asemenea, în vederea sprijinirii creației românești, în toamna aceasta va vedea lumina rampei opera „Năpasta" de Sabin Drăgoi, în regia lui Eugen Gropșeanu și avînd la pupitru pe dirijorul Egizio Massini. Tot în prima parte a stagiunii, publicul va putea urmări pe scena noastră spectacolul de balet pe care vor începe curînd să-l pregătească Oleg Danovski, Vasile Marcu și Tilde Urseanu. Această montare va cuprinde baletele: „Șeherezada" de Rimski-Korsakov, „Daphnis și Cloe", „Bolero" și „Vals", toate trei de Ravel. În repertoriul stagiunii am înscris și alte lucrări: operele „Bal mascat" de Verdi, „Cavalerul rozelor" de Richard Strauss, „Lohengrin" de Wagner și „Logodnă la mînăstire" de Prokofiev. Mai avem în studiu și două balete, din care urmează să prezentăm unul în cursul acestei stagiuni. Este vorba de „Giselle" de Adam și „Gayaneh" de Haciaturian. În ce privește creația românească, lucrăm intens la definitivarea baletului „Iancu Jianu", realizat de Mircea Chiriac după un libret de Oleg Danovski.

S. GHEORGHIU

Iancu Jianu, eroul unui balet românesc

Iancu Jianu, vestitul haiduc cîntat în baladele populare, a ajuns pe portativul Operei. Cum? De cînd? Ca să vă putem satisface curiozitatea, să încercăm să pătrundem în această casă de pe una dintre străzile liniștite ale cartierului Cotroceni, unde pînă nu de mult, seară de seară, pînă tîrziu, uneori spre dimineața, aplecat asupra pianului, compozitorul Mircea Chiriac își imagina pe ecranul minții viitoarele tablouri muzicale ale baletului „Iancu Jianu".

— Ideea realizării acestui balet — ne spune compozitorul Mircea Chiriac — *s-a născut din colaborarea fructuoasă cu maestrul de balet Oleg Danovski care, prezentînd un libret pe această temă, mi-a inspirat, prin imaginile sale plastice, realizarea muzicii de față. Ceea ce m-a atras în mod deosebit a fost, firește, atmosfera epocii, cu coloritul ei specific, conflictul ce-l oferă viața mult zbuciumată a eroului nostru, elemente care se pretează la transpunerea coregrafică. Dar, aducîndu-l pe Iancu Jianu pe scenă nu ne-am lăsat tentați de aspectul pur spectaculos al vieții haiducului, ci am pus accentul pe latura socială. Astfel, prezența lui Tudor Vladimirescu în desfășurarea conflictului, înfățișarea scopului nobil al luptei pentru eliberarea poporului, care culminează cu finalul apoteotic, cînd oștile lui Tudor și grupul haiducilor condus de Iancu Jianu pleacă împreună, sînt în măsură să pună și mai bine în lumină poziția răzvrătitului erou și în același timp să dea un nou sens, pe plan social, protestului său, subliniind că lupta sa nu trebuie să se rezume la o simplă răfuială între haiduci și boieri.*

Această viziune și-a pus de altfel amprenta și în realizarea portretului muzical al eroului principal. Iancu este conturat prin două aspecte: unul, redînd patosul luptătorului, subliniază caracterul eroismului popular; celălalt dezvoltă cu precădere tema lirică a baladei. În ce privește stilul meu personal, am urmărit să realizez o muzică bogată în dramatism, cît mai vie colorată, atît din punct de vedere armonic, cît și orchestral și cu accente evocatoare,

În acest sens, fără a face abuz, am introdus în balet unele intonații ale timpului, anumite crîmpeie melodice din culegerea lui Anton Pann, „Spitalul amorului" și „Cîntărețul dorului", care conțin cîntece din prima jumătate a secolului trecut. Și, bineînțeles, am folosit în lucrarea de față suita nr. 1 din baletul „Iancu Jianu", pe care o cunoașteți în execuția Orchestrei simfonice a Radioteleviziunii. Am urmărit, în același timp, ca muzica să dea un conținut plastic cît mai viu momentelor coregrafice: dansul plin de nostalgie al Ileanei din tabloul I, apoi acela al scenei de dragoste dintre Iancu Jianu și Sultana, dansul de luptă, cu vădite accente dramatice, cînd căpetenia haiducilor trebuie să țină singur piept arnăuților și altele, se vor îmbina în desfășurarea spectacolului cu tablouri simfonice ca acelea din episodul întîlnirii în codru a lui Tudor Vladimirescu cu Iancu Jianu, din scena petrecerii poporului în fața eșafodului, cînd mulțimea dă friu liber bucuriei că haiducul a scăpat de osîndă etc.

Desigur ar mai fi multe de adăugat — ne-a declarat în încheiere compozitorul — *dar ceea ce aș vrea să subliniați în mod deosebit este sprijinul pe care Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. îl dă autorilor pentru definitivarea noului balet românesc.*

M. DAMIAN

In lumina reflectoarelor

● *DE CURÎND s-a întors dintr-un turneu făcut pe litoral un grup de interpreți ai Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. Au fost vizitate localitățile Constanța, Techirghiol, Eforie și Vasile Roaită. În cadrul spectacolelor ce au fost susținute și-au dat concursul Maria Crișan, Magda Ianculescu, Mihaela Botez, Garbis Zobian, N. Rataei, Cornel Stavru, Valentin Loghin, precum și un grup de balerini.*

● *ORCHESTRA Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. va susține, în cadrul Festivalului „George Enescu", în ziua de 18 septembrie, în sala Ateneului R.P.R. un concert de arii din opere, la care își vor da concursul soliștii: basul sovietic Ivan Petrov, tenorul bulgar Dimităr Uzunov, mezzosoprana Zenaida Palli, soprana Aria Florescu și baritonul Nicolae Herlea.*

● *DUPĂ spectacolul-concert „Un cîntec pentru dumneata", Teatrul Satiric-Muzical „C. Tănase" pregătește, în regia lui Sandu Eliad, un spectacol satiric-muzical de Mircea Crișan, Al. Andy și Radu Stănescu, cu muzica de Elly Roman, Florentin Delmar, Edmond Deda, George Grigoriu, Mircea Popovici, Peter Roman și Valentin Grigorescu. Premiera va avea loc în luna octombrie. De asemenea, tot la acest teatru a intrat în repetiție un nou spectacol-concert de Jack Fulga și Aurel Felea. Muzica aparține compozitorului H. Mălineanu, iar regia lui N. Frunzetti. Din distribuție fac parte: Dorina Drăghici, Aida Moga, Roxana Mației, Luigi Ionescu, George Bunea, Ciupi Rădulescu și alții. Spectacolul este realizat cu concursul orchestrei de jazz „București" condusă de Sergiu Malagamba.*

Repertorii... Repertorii... Repertorii...

Ce pregătesc Operele din Timișoara, Cluj și Iași

În vederea inaugurării stagiunii, teatrele muzicale din regiuni au început să facă pregătiri intense. „Oare ce vor rezerva ele spectatorilor în cursul noului an de activitate artistică?" Iată o întrebare firească pentru iubitorii genului liric, cărora vom încerca să-i răspundem, spicuind din noile repertorii.

Să ne oprim la Opera de Stat din Timișoara. În prima parte a stagiunii va vedea aci lumina rampei opera românească „Fata cu garoafe", a compozitorului Gheorghe Dumitrescu, după libretul lui Nicolae Tăutu. De asemenea, vor fi montate pe această scenă opera „Bal mascat" de Verdi și baletul „Floarea roșie" de Glier.

La Opera de Stat din Cluj repertoriul noilor spectacole se anunță și mai cuprinzător. După lucrarea originală „Pădurea vulturilor", de Tudor Jarda, colectivul artiștilor clujeni va prezenta în toamna aceasta opera românească „Leul și iepurașul", de Max Eizicovici, al cărei libret este inspirat de o fabulă a lui Esop. Interesant de subliniat că aceasta este o nouă operă originală pentru copii.

De asemenea, au fost înscrise în repertoriu operele „Logodnă la mînăstire" de Prokofiev, „Werther" de Massenet, „Femeia îndărătnică" de Sebalin, „Ariadna la Naxos" de Richard Strauss, precum și baletul „În calea trăznetului" de Kara Karaiev. În ce privește Opera maghiară din Cluj, aceasta s-a oprit asupra a două

Două aparții din spectacolul cu opera „Lucia di Lammermoor" care se bucură de o frumoasă primire din partea spectatorilor Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.; Lelia Cîncu (Lucia) și David Ohanesian (Enrico).

lucrări reprezentative ale lui Ceaikovski: opera „Dama de pică" și baletul „Spărgătorul de nuci". În repertoriu mai figurează: Wagner cu „Maeștri cîntăreți din Nürnberg", Donizetti cu opera comică „Elixirul dragostei" și Gherase Dendrino cu opereta „Lysistrata".

Și colectivul cunoscutei opere ieșene desfășoară o vie activitate în vederea începerii noii stagiuni. Aci va vedea lumina rampei o lucrare reprezentativă a literaturii clasice de operă și anume „Trubadurul", de Verdi. De asemenea, vor fi puse în scenă operetele „Povestirile lui Hoffman" de Offenbach și „Liliacul" de Straus. O atenție deosebită o acordă acest colectiv promovării creației de balet. Astfel, vor fi montate la Opera de Stat din Iași baletele „Priculiciul" de Zeno Vancea, „La piață" de Mihail Jora și „Călărețul de aramă" de Glier.

După cum vedem, deschiderea stagiunii Operelor din regiunile țării se va desfășura sub semnul unei vădite atenții acordată afirmării creației originale de operă, balet și operetă. Înscriind în repertoriul lor una sau mai multe asemenea lucrări, teatrele lirice își fac o sarcină de onoare din promovarea pe scenă a ceea ce au dat mai reprezentativ pe tărîmul acestui gen compozitorii noștri.

G. MIHAI

Viitoarele premiere ale Teatrului muzical din Brașov...

Apropierea stagiunii găsește colectivul Teatrului muzical din Brașov în atmosfera unor pregătiri febrile. Ca și în cazul celorlalte instituții artistice asemănătoare, și aci problema în jurul căreia se îndreaptă atenția tuturor o constituie afirmarea creației originale de operă. Faptul că în scurtă vreme, chiar în prima parte a stagiunii, va vedea lumina rampei, în orașul Brașov, noua operă a compozitorului Sabin Drăgoi „Năzdrăvăniile lui Păcală", reflectă odată mai mult grija pentru afirmarea autorilor noștri. Ca și opera „Năpasta", recenta lucrare a genului liric își află izvorul de inspirație în bogatul nostru folclor muzical, fapt ce îi va prilejui o nouă valorificare pe portativul operei.

Pregătiri susținute se fac și în vederea punerii în scenă a altor spectacole. Astfel, două lucrări ce aparțin creației operetistice, „Lysistrata" de Gherase Dendrino și „Rose Marie" de Friml, urmează să cunoască, în cursul stagiunii, atmosfera repetițiilor asidue, ca de altfel și alte două lucrări ale genului liric: opera „Evgheni Oneghin" de Ceaikovski și baletul „Șeherezada" de Rimski-Korsakov.

...Și ale Teatrului muzical din Constanța

„Toamna se numără bobocii", dar se împart și ...rolurile! Pătrunzînd în birourile secretariatelor literare, ciocănind la ușa conducerilor teatrelor și poposind deopotrivă în cabinele fremătătoare, anotimpul acesta care aplică grimă „de aramă" codrilor, dezlănțuie mai întîi furtuna... repetițiilor. La Teatrul muzical din Constanța se anunță cu insistență o atmosferă febrilă. Este firesc. Interpreții și membrii orchestrei au început să la cu asalt partiturile cunoscutei opere a lui Meitus, „Tînăra gardă". Desigur, acesta este doar începutul.

Nu va trece multă vreme și colectivul de operetă va începe pregătirile în vederea trecerii unor noi examene: unul cu opereta românească „Lysistrata" de Gherase Dendrino, altul, cu opereta „Silvia" de Kalman, ambele spectacole urmînd să intre pe afiș în cursul actualei stagiuni.

Dar nici colectivul de balet nu se lasă mai prejos: el va începe în toamna aceasta pregătirea spectacolului cu baletul „Fîntîna din Baccisarai", de Asafiev.

O sugestivă apariție a artiștilor Elena Cernei (Orfeu) și Maria Șindilaru (Euridice) în opera „Orfeu" de Gluck.

CE NE REZERVĂ OPERETA?

A vizierele de la intrarea artiștilor au început să cunoască din nou „știrile fulger" care anunță înnerea repetițiilor. Culisele teatrului freamătă iar de entuziasmul celor care, întorși dintr-o binemeritată vacanță, pornesc cu forțe sporite în întîmpinarea unui nou an de activitate artistică.

O scurtă vizită la Teatrul de Operetă, ne-a făcut să cunoaștem atmosfera înfierbîntată din pragul stagiunii, odată cu mult așteptatele amănunte cu privire la spectacolele viitoare. Între altele, aflăm că noua stagiune a acestei scene lirice se va desfășura sub semnul unei vii prezențe a operetei românești în repertoriu. Ca urmare a colaborării dintre teatru și autori, vor vedea aci lumina rampei două noi operete românești: „Cînd vișinii vor înflori" de N. Kirkulescu și „Băieții lui Făt Frumos" de Radu Șerban. Cît privește autorii clasici, aceștia vor fi reprezentați de Friml cu „Rose Marie", Lehar cu „Paganini" și Hervé cu „M'amselle Nitouche". Și un amănunt interesant: pentru a da posibilitatea corpului de balet să-și valorifice mai din plin aptitudinile, va fi montat pe scena Operetei baletul „Păcală", de Viorel Doboș, cu care Opera de Stat din Iași a cunoscut, în cursul stagiunii trecute, un frumos succes. Tot aci va avea loc în curînd premiera operei comice „Elixirul dragostei" de Donizetti în regia lui Lucian George Ionescu.

M. G.

„BĂIEȚII LUI FĂT FRUMOS" — o operetă originală scrisă de compozitorul Radu Șerban

Pe compozitorul Radu Șerban nu l-am găsit, așa după cum ne așteptam, aplecat deasupra claviaturii sidefii a pianului. Autorul „Pomului cu vrăbii" ni s-a înfățișat dinaintea privirii cu o pensulă pentru acuarele, cu care făcea retușul unor fotografii ce reprezentau amintiri din recenta vacanță de vară. L-am rugat pe fotograful amator să lase penelul la o parte și să se transpună în persoana compozitorului, aflat la un dialog în fața pianului despre debutul său în domeniul creației operetistice. Trebuie să vă spunem că Radu Șerban este autorul noii operete românești „Băieții lui Făt Frumos", pe care Teatrul de Operetă a înscris-o în repertoriul actualei stagiuni. Împărtășindu-ne unele amănunte cu privire la această lucrare, compozitorul ne-a declarat:

„Băieții lui Făt Frumos" s-au născut aci, în lumea clapelor vegheate de truda multor nopți. Cîte or fi oare? Compozitorul Radu Șerban nu își aduce aminte...

— „Băieții lui Făt Frumos" s-au născut din strădania de a da operetei noastre prima lucrare de gen inspirată din viața tineretului unei uzine și al cărei erou să aducă în fața spectatorilor aspirațiile și visurile nobile ale acelei generații care, trăind din plin patosul construcției, își însușește principiile eticii comuniste, ale noii atitudini față de muncă.

Libretul realizat de Victor Popa și H. Nicolaide urmărește să sublinieze acest aspect tipic al realității noastre, punînd în centrul acțiunii figurile tinerilor constructori dintr-o brigadă a unei fabrici de autobuze. Conducătorul ei, anume Dragoș, un element capabil, dar cam înfumurat, va avea de înfruntat „asaltul" în vederea emancipării sale pe care îl va da însăși iubita lui, Ileana, o tînără ingineră, autoarea prototipului mașinii care urmează să intre în producție în uzină. Mi-am dat seama din capul locului de „complicațiile" temei, dată fiind găsirea unui climat muzical corespunzător care, păstrînd tradițiile operetei, să redea într-o formă modernă întreaga desfășurare pe plan muzical a conflictului. Dar tocmai aci — consider eu — trebuie să intervină fantezia creatorului. Așadar, păstrînd linia operetei tradiționale, am urmărit s-o îmbogățesc cu elemente specifice stilului muzical modern, pentru a realiza varietate atît din punct de vedere al melodiei, cît și al ritmurilor folosite și, prin aceasta, să sporesc accesibilitatea ariilor.

— Și ca afară, ce melodii ați rezervat iubitorilor de operetă?

— Din melodiile principale, aș aminti: „În mai începe dragostea", un vals al destăinuirii dragostei celor doi eroi principali, apoi aria Ilenei din actul II „A venit un Făt Frumos", un slow-fox cîntat de Dragoș, intitulat „De cînd iubesc", cîntecul vesel „Tîncuțo, Tîncuțo", în care membrii brigăzii constructorilor o răsfață pe controloarea de calitate, duetul „Iordache-Petrache" etc. Am urmărit să creez o muzică luminoasă și optimistă. Desigur că, în ultimă instanță, verdictul îl va da publicul, a cărui întîlnire o aștept cu nerăbdare și emoție.

D. MIHU

În nouă stagiune

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 205 ★ Sîmbătă 9 septembrie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

FESTIVALUL MUZICII

Redacția „Magazinului" printre concurenții și invitații celui de al II-lea Concurs și Festival Internațional „GEORGE ENESCU"

Un autograf al profesorului Chao Fang va fi păstrat ca o scumpă amintire din patria lui Li Min-cean.

— Cînd te prezinți în fața juriului? — o întreabă concurenta romînă Iulia Buciuceanu pe colega ei Marjorie Hurst (Anglia).

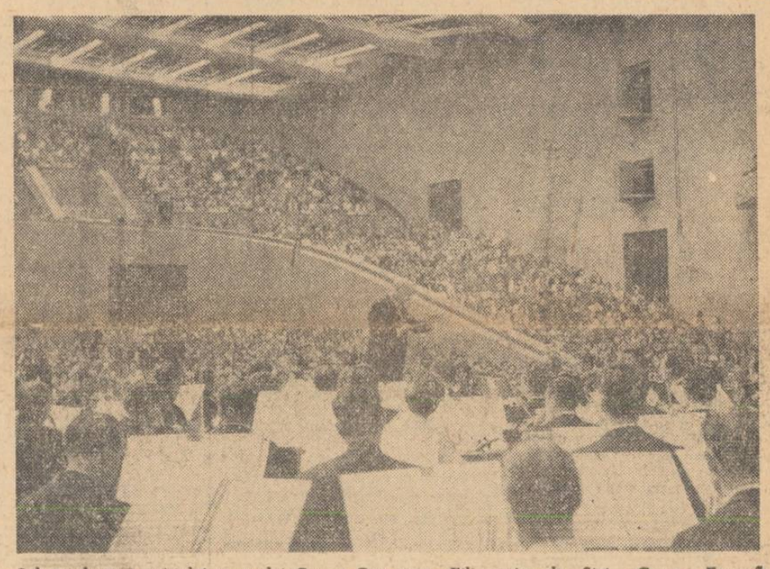

Sub conducerea artistului poporului George Georgescu, Filarmonica de Stat „George Enescu" execută concertul de deschidere al celui de al II-lea Concurs și Festival „George Enescu".

Un tribut al Artei dăruit Păcii

Fără să glumim, pentru că nu e cazul, de la vorba lui Liszt despre Barbu Lăutaru nu s-a spus, pînă după 23 August, nimic bun despre muzica romînească deși, așa cum știe lumea întreagă, am avut mari compozitori, interpreți și dirijori din belșug. „Micul Paris" era mai degrabă considerat patria cintecului după ureche și nu a bunelor orchestre filarmonice (multe la număr la data aceasta) pentru bunul motiv că prejudecata era întreținută în Baedekere.

Oricum, un Enescu, un Stan Golestan, un Lipatti, nu se puteau naște întîmplător în aceeași țară, ca să nu mai pomenesc despre tenorii noștri, care au uimit lumea cu debitul lor vocal. Nu este o mîndrie nătîngă ceea ce scriu aici, dar a existat o modă a snobilor: aceea de a disprețui tot ce e național și vreau să amintesc încă o dată cît era de nedreaptă. Cultura fără o casă a ei nu e posibilă. Operă fără operă, teatru fără teatru, iată am spus aproape totul despre trecut. Citiți memoriile cîntăreților noștri și veți înțelege că viața muzicală a Romîniei este aproape o minune. Trebuia să cheltuiești o avere ca să înveți misterele cheiei sol, ca să nu mai vorbim ce energie cerea meseria arcușului. O nepăsare de o mie de ori criminală a înmormîntat cine știe cîte genii ale pianului și asta cu un tam-tam — despre iubirea pentru cultură a regimurilor burgheze — care întrecea în nerușinare oricare lucru.

Concursul și Festivalul Enescu, eveniment de mare prestigiu internațional, încununează de trei ani frunți ilustre de muzicieni. A concura, să spunem, cu Salzburgul, nu-i de colea și prestigiul căpătat de țara noastră este inestimabil. București, oraș al grădinilor, Bucureștii nu știu mai cum, sună parcă bine, dar și mai bine sună, București, capitala muzicii. De pretutindeni au sosit în Capitala noastră artiști neîntrecuți pentru a-și încerca forțele în fața unui juriu distins.

Sub cupola Ateneului, lăcaș mai vechi al Armoniei, în sala Palatului R.P.R., templu recent, dedicat artelor, precum și în alte săli, răsună minunile Muzicii. Un contingent proaspăt de slujitori ai lui Beethoven și Bach se pregătesc să păsească pragul consacrării. Profesori mai bătrîni sau mai tineri au ajutat cu migală degetele care vor încinta clavirul. Un studiu prelungit a constituit preludiul marei întreceri și cred că vom mai avea prilejul de a vorbi și elogia marea noastră școală muzicală, și pînă acum atît de ilustră. Porțile s-au deschis larg. Lumea se înghesuie să asculte.

Viața artistică nu poate fi posibilă fără cei doi factori: interpreți și spectatori. A asculta este de mult un fapt cultural. Vremea snobilor picați în sala de concerte numai întîmplător sau cu intenția de a-și etala toaletele, a trecut de mult. Din uzine și facultăți, din școli și de lîngă ringurile țesătoriilor, se adună acel public nou, însetat de cultură, cunoscător de muzică, gata să aplaude cu frenezie pe cei mai buni.

Acum, cînd sărbătoarea internațională a muzicii a început la București, trebuie spus încă o dată că fără efortul material, de o uriașă însemnătate, al statului nostru, care a investit miliarde de lei în școli, ateneе și săli de concert utilate cu un aparataj ultramodern, bucuria celor ce caută faimosul bilet în plus nu era posibilă.

Sîntem bucuroși să salutăm în mijlocul nostru pe reputații maeștri John Barbirolli, Maazel, Richter, Elisabeth Schwarzkopf, Ciccolini, Annie Fischer, Dermota, pentru că așa cum ei nu vor uita Capitala țării noastre, nici ea nu-i va uita, căci unui oraș iubitor de arte nimic nu-i stă mai bine decît amintirea unei competiții de mare prestigiu.

Fie ca sunetele viorilor nobile să acopere și să întreacă zăngănitul armelor agitate în mod iresponsabil de purtătorii de cuvînt ai imperialismului aițiători la război, pentru că Festivalul George Enescu este înainte de toate un tribut al Artei dăruit Păcii.

Eugen BARBU

'Astă seară, mîinile de aur ale lui Sviatoslav Richter, marele pianist sovietic, vor crăși, ca în atîtea rînduri, pe îndrăgitorii muzicii. Artist de renume mondial, Richter dă prin concertul său expresie sentimentelor de adîncă prețuire pe care muzicienii sovietici le poartă figurii geniale a lui George Enescu.

In fața juriului!

Sînt foarte fericită că pot participa la acest concurs care are loc în Romînia. Îmi place mult muzica romînească — cunosc o bună parte din creația muzicală a lui George Enescu. Acasă, ascult deseori pe discuri sau la concerte simfoniile, rapsodiile, sonatele și liedurile marelui compozitor romîn. Patru lieduri din creația sa le-am inclus în repertoriul meu și le voi prezenta în fața juriului, la concurs. Sper ca, pe viitor, să-mi pot lărgi cunoștințele mele asupra muzicii romînești și să o pot studia în toată frumusețea ei melodică.

VASSO THEOCHARUS
(Grecia)

★

Deși muzica lui Enescu a început abea de curînd să fie cunoscută în țara mea, am dorit să particip la concurs, pentru că la el participă muzicieni din toată lumea și, prin aceasta, este foarte important pentru dezvoltarea muzicală a tinerilor de pretutindeni. Totodată, am dorit să vizitez Romînia care este țară socialistă și să cunosc astfel realizările poporului romîn.

RAMON SANTANA
(Cuba)

★

Din țara noastră participă la concurs doi pianiști, un violonist și o cîntăreață. Am aflat de la participanții la prima ediție a concursului despre excelenta sa organizare. Li Min-cean și ceilalți concurenți de acum trei ani, ne-au împărtășit multe lucruri frumoase despre atmosfera de studiu a concursului. De aceea, aștept cu nerăbdare și emoție apariția mea în fața juriului

HUANG KWEI-CHUNG
(R. P. Chineză)

Intr-una din piețele Budapestei o mare mulțime aclamă delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne.

Intr-o localitate din împrejurimile Budapestei, delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, este salutată cu căldură frățească de populația locală.

Prietenie frățească

Corespondență specială

Timp de 7 zile delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Romîne, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a făcut o vizită de prietenie în Republica Populară Ungară. 7 zile în care s-au scris, cu litere de aur, pagini noi în istoria prieteniei frățești a popoarelor noastre unite, care luptă pentru același țel: construirea socialismului și apărarea păcii. În aceste 7 zile am fost martorii unor întîmplări emoționante, ale unor manifestări de caldă, sinceră și adîncă prietenie.

Însoțind pe solii poporului romîn prin Ungaria prietenă, am avut prilejul să stau de vorbă, în aceste zile, cu mulți oameni ai muncii din R. P. Ungară și toți am aflat sentimente de dragoste frățească față de poporul romîn.

Într-una din zile, membrii delegației noastre au fost oaspeții Sztalinvaros-ului. Pe hărțile turistice, departe, în urmă cu un deceniu, un mic punct marca undeva, pe malul Dunării, localitatea Dunapentele. Pe întinsul cîmpiei nu se profilau spre cer coșurile uriașe ale furnalelor și nici nu străluceau în noapte constelația de neon a luminilor pe noile bulevarde. Locul tîrgușorului de acum 10 ani l-a luat orașul modern de astăzi, cu bulevardele sale largi, străjuite de o parte și de alta de blocuri viu colorate, avînd aproape 5.800 de apartamente, — locul tîrgușorului de altădată l-a luat, mai ales, marele combinat metalurgic dunărean. Am vizitat marea hală a oțelăriei acestui combinat. Muncitorii de aci au dat în primăvara acestui an cea de a 1.000.000 tonă oțel. Cuptoarele Martin, cu o capacitate de 125 tone fiecare, duduie sub puterea miilor de grade care plămădesc oțelul. Este un spectacol de grandoarea unui adevărat poem închinat muncii.

L-am întîlnit aci pe inginerul Gellert Riepasi. Bucuria de a-i avea ca oaspeți pe solii poporului nostru și-a exprimat-o în cuvinte simple, dar pline de căldură. „Este o cinste deosebită și în același timp o mare bucurie pentru noi, de a avea oaspeți atît de dragi ca solii poporului romîn. Cu acest prilej, aș dori să transmit urări de noi succese oțelarilor romîni. Am fost la Hunedoara și am acolo mulți prieteni. Aproape în fiecare an mă întîlnesc cu specialiști romîni din siderurgie și împreună facem, de fiecare dată, prețioase schimburi de experiență. Noi, în acest an, vom da peste plan 6.000 tone oțel. Prin aceasta vrem să aducem contribuția noastră la întărirea patriei noastre".

La combinatul de aluminiu din Inota l-am întîlnit pe Havasi Ferencz, șeful unei brigăzi din secția turnătorie. Havasi Ferencz este un iubitor al muzicii populare romînești. El se mîndrește în fața prietenilor săi cu o colecție destul de frumoasă de discuri romînești. Este lesne de închipuit cu cîtă bucurie a aflat că delegația noastră a adus, printre alte cadouri destinate clubului întreprinderii și un album de discuri cu muzică populară romînească. „Îmi plac nespus de mult cîntecele populare romînești și făuritorii lor. Întotdeauna vorbesc cu plăcere prietenilor mei despre Romînia. Am fost odată în vizită în țara dv. și am numai amintiri plăcute. Am găsit în oamenii din Romînia prieteni sinceri și îi asigur de aceleași sentimente din partea noastră".

Sentimente sincere de dragoste frățească față de poporul nostru, față de iubiții lui conducători, nutresc oamenii muncii din Ungaria populară. În fabrici, prin orașe și sate, pretutindeni pe unde au trecut solii poporului romîn, au avut loc puternice manifestații de prietenie. Aceste manifestări, prin amploarea și uriașul lor avînt și entuziasm, constituie o nouă și puternică mărturie că prietenia romîno-ungară este trainică, este veșnică.

Stan VLAD

Intr-una din piețele Budapestei o mare mulțime aclamă delegația de partid și guvernamentală a R. P. Romîne.

LEIPZIG 1961

„Largă participare internațională la tîrgul internațional de mostre de la Leipzig". „Participarea masivă a țărilor lagărului socialist". „Circa 500 firme vestgermane și vestberlineze sînt reprezentate în cadrul tîrgului internațional de la Leipzig". „6500 firme și organizații comerciale din 43 de țări prezintă produse la actuala ediție de toamnă a tîrgului internațional de la Leipzig". Iată titluri cu care presa din multe țări ale lumii a confirmat noul fiasco — al cîtelea oare? — al cercurilor imperialiste și revanșarde, îndeosebi vestgermane, antrenate într-o deșănțată acțiune de boicotare a tradiționalului tîrg internațional de la Leipzig. În ciuda acestor încercări, Leipzigul și-a deschis anul acesta porțile mai reprezentativ și mai plin de animație, înconjurat de o mai mare atenție, avînd o și mai mare putere de atracție, dovedind odată mai mult prestigiul statornicit în rîndul cercurilor economice de pretutindeni, recunoașterea rolului important pe care el îl joacă în dezvoltarea schimburilor comerciale internaționale.

În aceste momente cînd cu sprijinul imperialismului mondial și mai ales al celui american, de partea apuseană a Germaniei și în Berlinul occidental este atițată isteria războinică și se întreprind acțiuni provocatoare la adresa păcii și a vieții poporului german însuși, Leipzigul apare ca un simbol al păcii și înțelegerii între reprezentanții celor mai diferite națiuni, între oameni de cele mai diferite convingeri politice, economice, filozofice și religioase.

Silvian PETRESCU

• *(Continuare în pag. 4-a)*

Din sumar:

• *Popas prin muzee*
În pag. 2-a

• Enciclopedia „Magazin"
Spectacole de Operă la București în timpul răscoalei din 1821
În pag. 2-a

• Caleidoscop
În pag. 2-a

• Studenții romîni au trecut cu brio examenul „Universiadei"
În pag. 5-a

• Șah
Noul nostru concurs cu premii
În pag. 7-a

• Vikingii descoperă Bucureștiul
În pag. 7-a

Büyük müzisyen "George Enescu" Konkur ve Festivali için Bükreşte bulunuyorum Rumen Halkına Türk müzisyenlerinin selâmlarını getirdim Bu yarışma münasebetiyle bu çok Rumen müzisyenlerini tanışmak, şusalım bulmaktan çok memnunum

4.9.961 Fuat Turkay

Iată textul facsimilului de mai sus:

Mă aflu la București pentru Concursul și Festivalul care poartă numele marelui muzician George Enescu. Aduc cu mine salutul muzicienilor turci adresat publicului romînesc. Cu prilejul acestui eveniment muzical am posibilitatea și plăcerea de a cunoaște eminenți maeștri ai muzicii romînești și pentru aceasta sînt foarte fericit.

Prof. FUAD TURKAY
director al Conservatorului de Stat din Ankara, oaspete al Concursului și Festivalului internațional „George Enescu"

Ediția jubiliară a Turului ciclist al R. P. R.

UN EVENIMENT SPORTIV REMARCABIL CARE REUNEȘTE CONCURENȚI DIN 4 ȚĂRI EUROPENE

(Reportajul în pag 5-a)

În clișeu, un aspect din ediția de anul trecut a Turului ciclist al R.P.R.

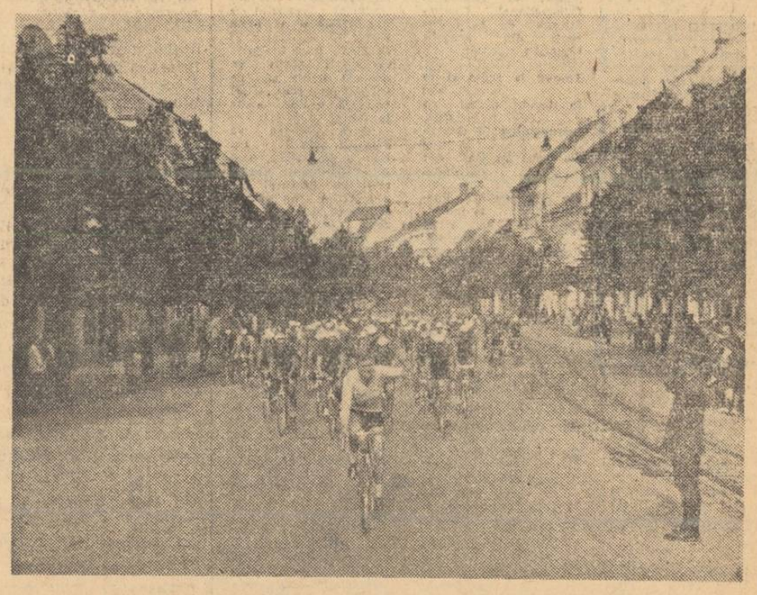

POPAS PRIN MUZEE

Haiducul de pe malul Oltului

Casa lui Iancu Jianu din Caracal a fost transformată de cîțiva ani în muzeu. Modestă, cu cîteva încăperi, cu cerdac și cu geamlîc, ea cuprinde o seamă de obiecte de care s-a slujit haiducul de pe malul Oltului.

Urcînd cele cîteva trepte ale cerdacului dai de un tabel scris îngrijit, care cuprinde datele biografice ale lui Iancu Jianu. Astfel toți acei care trec pe aici pot cunoaște viața celui ce înfricoșase marea boierime din Dolj. Să spicuim și noi cîteva date:

— S-a născut în orașul Caracal în 1787.

— Tatăl lui se numea Costache Jianu. Pentru numeroasele servicii aduse armatei ruse care a fost în trecere prin Țara Românească a primit decorații și mulțumiri. A avut patru băieți.

— Lupta împotriva asupritorilor o începe în 1810. Dă primul atac la un arendaș din Brîncoveni.

— În anul 1813 atacă pe logofătul Stănescu, Costache Aricescu și Stavri Sofragiul din Dolj. (În acest fel se dovedește că n-a luptat numai împotriva grecilor — după cum vroia să demonstreze mai marii vremii din acel timp — ci și împotriva boierilor români).

— La începutul lui iulie 1815 este prins, judecat și condamnat la moarte prin spînzurătoare.

— La 15 iulie 1815, promițînd că nu va mai lovi pe boieri, i se ridică pedeapsa cu moartea (Hotărîrea luată este o urmare a intervenției pe care au făcut-o pe lîngă curte boierii Jieni din Dolj și Romanați, rudă cu Iancu. Aceștia aflîndu-se în starea a treia, nu erau prea bogați, însă erau numeroși. Din acest motiv domnitorul, temîndu-se de o eventuală răscoală din partea lor, a ridicat pedeapsa cu moartea — n. a.).

— În octombrie 1817 i se dă funcția de zapciu al plășii Balta cu reședința la Obîrșia. (În acest fel domnitorul spera că, dîndu-i o funcție mare va putea să-l atragă de partea sa și să ferească boierimea de atacurile la care era supusă de Iancu Jianu. Vodă s-a înșelat însă în socoteli. Haiducul de pe malul Oltului nu putea fi cumpărat... — n. a.).

— În ianuarie 1821, împreună cu cetașii săi (care se numărau cîteodată pînă la 100 de oameni) se alătură pandurilor lui Tudor Vladimirescu, la Slatina, și e numit căpitan de panduri.

— La 23 aprilie 1823 consulul Kreuchely (al Austriei) arată că „Jianu este în fruntea unei bande formidabile organizată pe Valea Oltului".

— În aprilie 1823 este arestat sub învinuirea că vroia să ajungă „un al doilea Tudor Vladimirescu".

— La 14 decembrie 1842 a murit și a fost înmormîntat în Caracal. (Piatra funerară poate fi și astăzi văzută lîngă zidul unei biserici din centrul orașului — n. a.).

Citind toate acestea pășești în camerele ce amintesc de Iancu Jianu, cu emoție și cu sfiicіune. Privești parcă mai atent lucrurile haiducului. Camerele sînt mici, joase, cu ferestre înguste și zăbrelite. Pe unul din pereți un portret. Privindu-l îți amintești de epistola lui Ion Ghica scrisă tocmai de pe pămîntul bătrînei Englitere pentru bardul de la Mircești și în care îl portretizează pe Jianu astfel: „...un om scund, îndesat, rumen la față, ras și cu mustață deasă și scurtă; îmbrăcămintea lui: dulamă, pantaloni și scurteică, pe cap șapcă peste fes, la brîu pistoalele și un cuțit cu mînerul de os și pușca în cumpănă în mîna dreaptă".

Ca o confirmare a celor scrise de Ghica, alături de portret, sub un cristal gros și curat se află un pistol cu cremene. Probabil că sub amenințarea țevii lui și a privirilor aprinse ale temutului haiduc, or fi tremurat pe rînd protopopul Ioan din Dolj, logofătul Stănescu, ori Sofragiul Stavri, cînd au fost nevoiți să dea înapoi banii jecmăniți de la cîlcași. (Resturi nenumărate de pistoale, țevi, paturi, trăgaciuri etc. s-au găsit chiar în curtea ce împrejmuiește casa-muzeu din Caracal). Lîngă el este așezat un hanger lucrat în aur și argint — o adevărată operă de artă, cu incrustături deosebit de fine după modelul celor făcute în îndepărtatul și însoritul Damasc. Printre exponate se mai află un document scris pe pergament, prin care George Bibescu-Vodă ridica în anul 1848 la rangul de serdar pe Ștefan Iianu, fratele lui Iancu Jianu, o ghebă haiducească din postav gros, țărănesc, pe care cusăturile naționale sînt lucrate cu deosebită atenție și migală.

În cea de a doua cameră, care-i și mai mică decît prima, se găsesc rînduite o călimară din aramă, o nisipariță, un cuțit de tăiat hîrtie și o hartă groasă, legată în piele și cu cuietori de fier.

Dar pentru a cunoaște mai îndeaproape locurile prin care a trecut Jianu, mai trebuie să afli de „ulmii lui Iancu". Se găsesc nu departe de Caracal. Sînt bătrîni, stufoși, cu trunchiurile groase și scoarța crăpată. La umbra și răcoarea lor, pe două lespezi mari de piatră, se aduna Iancu Jianu cu căpitanii lui și ținea sfat.

Poporul păstrează amintirea lui Iancu Jianu cu grijă și statornică dragoste. Mărturie a acestei prețuiri nu este numai casa-muzeu din Caracal. Mărturie sînt și nenumăratele versuri create de poeții anonimi din rîndurile clăcașilor și ale dijmașilor, pe care Iancu Jianu i-a apărat. Este o dovadă a prețuirii care a ajuns deplină abia în zilele de adevărată libertate a țării noastre.

Victor TEODORU

Casa din Caracal în care s-a născut și a trăit Iancu Jianu a fost transformată în muzeu

Hangerul și pistolul cu cremene care au aparținut lui Iancu Jianu

Și se laudă că a fost cu nevasta la mare...

Dacă ar fi să se înece prietenul meu Nicolae Spetează și cu aș avea un colac de salvare în plus, pe cinstea mea dacă i l-aș împrumuta. L-aș lăsa să se înece. Cînd ar intra la fund, nici nu mi-aș lua la revedere de la el. N-aș prezenta condoleanțe familiei, n-aș regreta deloc, pentru că nu merită. M-am și certat cu el. Știți ce fel de om e? Un satrap. Își chinuiește nevasta într-un mod îngrozitor.

Au fost cu mine la mare în aceeași serie. Ca să scape de nevastă-sa, în primele zile știți ce i-a trecut prin cap? Știți ce-a făcut? Și-a ținut nevasta pe plaje, la soare, ore în șir. A zăcut femeia în cearceafuri și în iaurt vreo trei zile. El? Hai-hui, a pornit după fete. Ce le-aș face eu la de-ai de astia, dacă aș fi un Ion Vodă cel Cumplit. Cumplit m-aș purta cu ei.

Să vedeți ce-a făcut Spetează al meu, după ce s-a însănătoșit nevastă-sa. El, ce credeți? Ce credeți c-a fost în stare să facă, ca să poată rămîne singur. Poate credeți că și-a împușcat-o? Nu, că nu are permis de port-armă. Și-a înecat-o? Nu, că la mare există Salvamar. Cum a procedat? Ingenios, domnule. Femeia lui n-a suferit nici o dată de reumatism, n-a durut-o nici mîna, nici piciorul. Cu toate astea un medic, prieten bun de-al lui Spetează, i-a recomandat să facă ghiol.

— Tovarășe doctor, dar...

— E neapărat nevoie să faceți cel puțin 16 ghioluri. N-aveți idee ce înseamnă ghiolurile astea. Și Lolobrigida ar face, dacă ar avea ocazia.

— Dar soțul meu?

— L-am consultat și pe dînsul. Trebuie să facă și el.

Și în fiecare zi, la ora 10 dimineața, conform instrucțiunilor medicului, soții Spetează părăseau plaja și se îndreptau spre ghiol. Scoteau bilete de intrare și:

— La unu jumătate aici în față — propunea ea.

— Nu, dragă, la 2. Trebuie să stăm cît mai mult cu pămînt pe noi, că așa a spus medicul.

Femeia intra în raionul ei și Spetează se făcea și el că intră la raionul lui, dar... la 10 și un sfert îl vedeai pe plajă, la Belona în slipul lui „panteră" (făcut de comandă la cel mai bun slipeur din țară). Stătea la o șuetă cu o „ea", o lua în apă și o învăța să înoate. A doua zi, cele patru ore de la 10 la 14 și le petrecea cu o altă „ea". Dar în fiecare zi, la 2 fără 5, era la intrarea în ghiol. Își aștepta nevasta.

— Cum a fost, dragă? Așa-i că te obosește ghiolul ăsta? Eu, parcă sînt bătut (ar merita)... Ia uită-te, nu mi-a rămas nămol pe față? Că era o aglomerație la dușuri...

— N-ai nimic.

Și să știți de la mine că într-adevăr ghiolurile obosesc. Vă spun din experiență. Eu am făcut 16 ședințe, dar de-adevăratelea.

Săraca nevasta lui Spetează. După ce lua masa, se culca și nu se trezea pînă seara, cînd venea bărbatu-său s-o ducă la cină.

Unde umbla el în timp ce soața-i dormea? Nu știu și nici nu mă interesează. Mor însă de ciudă că prietenul meu Spetează se laudă că a fost la mare cu nevastă-sa.

Nicuță TĂNASE

POFTIȚI LA NUNTĂ!

Obiceiuri și datini matrimoniale la diferite popoare

În jurul focului de tabără

În satele din Brazilia întregul cortegiu nupțial, după cununie, încalecă pe cai, pe boi sau pe catîri și pleacă într-un loc pitoresc unde, în jurul unui foc de tabără, se petrece în cîntec și dans.

Indienii brazilieni de pe țărmurile Amazonului au păstrat unele datini foarte vechi. Cînd e vorba de pețit, în unele locuri fetele sînt primele care fac propunerea. Tînăra indiană oferă alesului o oală în care se află o fiertură de porumb. Dacă tînărul mănîncă totul, înseamnă că primește „cererea în căsătorie", dacă mănîncă, dar nu totul, înseamnă că este nehotărît, vrea să se mai gîndească; dacă nu se atinge de fiertură, fata trebuie să-și mute gîndul de a se mărita cu el.

În brațele mirelui

Nepalezii consfințesc unirea lor prin căsătorie punîndu-și amprenta palmei întregi pe certificatul de căsătorie. Timp de trei zile se petrece la casa miresei Mirele își arată dibăcia purtînd-o pe mireasă pe mîini, îi dovedește devotamentul atingîndu-i picioarele cu degetele de la mîini.

A cui va fi coroana?

În Suedia, simbolul bunei stări este orezul. De aceea, asupra tinerei perechi care a pornit spre cununie se aruncă boabe de orez. Punctul culminant al petrecerilor prilejuite de nuntă este tradiționalul „Dans al coroanei". Mireasa, purtînd pe creștet o coroană (nu neapărat de argint, poate fi și din carton) se află înconjurată de prietenele sale. Fetele, luîndu-se de mînă, fac cerc în jurul miresei.

Acel dintre tineri care reușește să smulgă miresei coroana va sărbători nunta următoare.

Cheltuieli mari

În Filipine pețitul este foarte costisitor. Viitorul mire trebuie să plătească pentru dreptul de a-și vizita aleasa, apoi pentru permisiunea de a mînca și a bea în societatea logodnicii, pentru fericirea de a sta cu ea de vorbă. Înainte de căsătorie el trebuie să răsplătească pe socrii săi pentru creșterea și educația pe care au dat-o fiicei lor — viitoarei sale neveste.

Vrei să te căsătorești — du-te în mină!

Tribul Kafru din Africa de Sud. Aici nevestele se cumpără, iar prețul lor este ridicat — în medie 8 capete de vită. De obicei, înainte de căsătorie mirele lucrează în minele din Iohanessburg După ce și-a strîns banii necesari, tînărul se întoarce în sat. Tînăra nevastă devine membru cu drepturi depline în familia soțului, numai după ce soacra i-a îngăduit să bea sub acoperișul ei o ceașcă de lapte. Însă nora trebuie să se ferească ca de foc să rostească în prezența soacrei un cuvînt care conține silaba cu care începe numele acesteia.

O nuntă care ține 7 zile

În localitățile sudaneze, reprezentantul biroului de înregistrare a căsătoriilor se deplasează în ziua fixată la casa mirelui. Odată contractul de căsătorie întocmit, începe petrecerea de nuntă, care ține, știți cît? Șapte zile.

Logodiți cînd erau de-o șchioapă

În India se păstrează un foarte vechi obicei, potrivit căruia copiii sînt logodiți la o vîrstă fragedă. Părintele fetiței invită un petitor, căruia i se plătește pentru bunele sale oficii: căutarea unui mire potrivit care trebuie să fie neapărat din aceeași castă cu „mireasa". Ulterior tatăl fetiței își vizitează pe viitorii săi cuscri și le înmînează bani, „avans" pentru ginere. Viitorii soți se cunosc deseori abia la logodnă, care are loc cînd ei sînt în vîrstă de 10—13 ani.

Proteze pentru... vasele sangvine

În timpul unor operații, chirurgii înlocuiesc părțile lezate ale aortei și ale altor vase importante prin proteze fabricate din fire sintetice.

Pentru producția acestor vase protetice, la uzina „Vulcan" din Leningrad s-a pus de curînd la punct un nou echipament.

Inginerii și medicii au făcut sute de experiențe înainte de a definitiva proiectul primei mașini de acest fel. Munca lor a fost încununată cu succes: vasele sintetice au fost verificate și aprobate în clinicile leningrădene.

Spectacole de operă la București în timpul răscoalei din 1821

Pînă astăzi, nici un istoric teatral și muzical (de la Nicolae Filimon, Cezar Bolliac, D. C. Ollănescu, Teodor Burada, G. Breazul, iar recent Ioan Massoff) nu a putut răspunde unei întrebări ce a frămîntat mai bine de un veac pe cercetătorii trecutului nostru artistic: au existat spectacole la București, în vremea răscoalei lui Tudor Vladimirescu din 1821?

Dacă Nicolae Filimon declară că *„Melpomene și Talia părăsiră marginile Dunubiului"*, iar Cezar Bolliac scrie că abia *„după răzmeriță"* românii *„se ocupau cu un teatru național"*, în schimb informatul D. C. Ollănescu asigură, în cunoscuta sa lucrare *Teatrul la Romîni*, că din 1821 pînă în 1828 *„steaua teatrului va apune pe pămîntul românesc"*. Și în recenta istorie a *Teatrului românesc*, autorul Ioan Massoff se plînge că *„alte știri în această privință ne lipsesc"*.

O cercetare la Arhivele Statului din Brașov, întreprinsă în vara aceasta, ne-a dezvăluit un prețios document, din care rezultă că la București, în iarna anilor 1820—1821, a jucat o trupă de operă italiană — excepțională ca valoare artistică — ale cărei spectacole datează din acea perioadă. Constatarea am făcut-o spre a pune și mai mult în lumină aprecierea lui J. F. Trausch că formația lirică italiană a fost „cea mai bună" din cîte s-au auzit *vreodată* la Brașov.

Amănunte mult mai complete însă ne oferă fostul notar al orașului, Adolf Marienburg, care într-o suită de articole, intitulată *Theater und Musik in Kronstadt*, publicată în *Blätter für Geist, Gemüth und Vaterlandskunde* (Foaia pentru minte, inimă și cunoașterea patriei) începînd cu nr. 16 din 18 aprilie 1839, se ocupă și de susamintita trupă de operă italiană de la București.

Adolf Marienburg afirmă (p. 140) că o deosebită bucurie a produs prietenilor operei din Brașov sosirea trupei italiene în vara anului 1821. În Valahia învecinată — scrie notarul — a izbucnit odată cu răscoala populară și revoluția grecească, iar boierii au fost siliți să se refugieze și să se salveze în statul vecin. Odată cu ei a venit și amintita trupă care *fusese angajată la București* și a prezentat aici, în Brașov, o serie de opere italiene de cel mai modern gust. Primadonă a fost marea cîntăreață Catalani, care s-a umplut de glorie în acea perioadă în întreaga lume și care și-a făcut un marș triumfal în întreaga Europă, creînd aici lucrări ne mai auzite. Cîntăreții Donati, Storazzi s-au alăturat la aceleași succes, fiind foarte apreciați. Ei ne-au făcut cunoscută muzica italiană, care în epoca de glorie a lui Rossini domina pretutindeni scenele cu vădita ei superioritate, pînă cînd în anii de mai tîrziu — încheie Adolf Marienburg — s-au adus și trupe de operă germane, care numai în parte se puteau compara cu precedenta.

Ne aflăm deci în fața unui ansamblu necunoscut, alcătuit din nume de rezonanță europeană, ce nu și-au găsit pînă acum o circulație în istoriografia noastră artistică. Trupa a jucat fără îndoială în teatrul de la *Cișmeaua Roșie*, unica sală de spectacol corespunzătoare în București pe atunci, repertoriul cuprinzînd lucrări de compozitori italieni (mai ales de Rossini), iar reprezentațiile desfășurîndu-se probabil în primăvara anului 1821. Lipsa oricăror documente românești ne întărește afirmația că trupa a jucat în plină răscoală, cînd arhivele nu se mai păstrau sau — dacă au existat — au dispărut în timpul tulburărilor evenimente. Cine a adus ansamblul italian în Capitală? Ce au urmărit Ion Cimpineanu, Nicolae Văcărescu, Constantin Golescu, R Voinescu, care au pus bazele „societății secrete" din care va lua ființă „Filarmonica"?

Iată întrebări ce-și vor găsi un răspuns în viitor. Deocamdată, prin semnalarea trupei lui Catalani, istoria muzicii noastre și-a mai completat un gol, confirmînd permanența mișcării artistice într-o perioadă de început încă destul de confuză.

Viorel COSMA

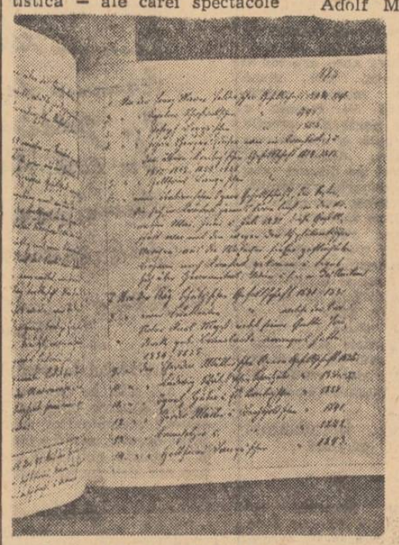

Pagina 473 din „Collectanea zu einer Partikular-Historie von Kronstadt"

au rămas pînă astăzi *necunoscute*.

Într-un manuscris-copie, în limba germană, intitulat *Collectanea zu einer Partikular-Historie von Kronstadt* (1820), binecunoscutul cercetător Joseph Franz Trausch a inclus la pp. 471—474 din volumul al doilea, capitolul intitulat *Teatrul și muzica în Brașov*. Făcînd istoricul trupelor care s-au perindat în oraș, Trausch menționează la pp. 473 (vezi facsimilul) următoarele: *„O trupă de operă italiană, cea mai bună care a fost auzită vreodată în Brașov, a dat spectacole în lunile mai, iunie și iulie 1821. Această trupă a venit aici din Țara Românească din cauza tulburărilor lui Ipsilanti, care au făcut pe boieri să se refugieze pe aceste meleaguri. Din Brașov, trupa a plecat la Sibiu, Viena și așa mai departe în străinătate"*.

Cum susnumitul articol din *Collectanea* se oprește cu enumărarea trupelor din Brașov la 1871, socotim că materialul

Enciclopedia MAGAZIN

IN SPRIJINUL OMULUI

Noi realizări ale ciberneticii sovietice

Savanții sovietici au creat în ultima vreme noi tipuri de mașini electronice, capabile să-și stabilească ele singure programul, să instruiască și să se instruiască.

Elaborînd aceste sisteme, oamenii de știință din U.R.S.S. au pornit de la premiza că orice organism care gîndește, ajunge să cunoască mediul ambiant instruindu-se și acumulînd o experiență proprie și nu servindu-se de date ereditare. Astfel, mașinile construite după acest principiu pot face experiențe și după analizarea datelor obținute să stabilească un program de acțiune perfectibil. Ele vor permite omului să obțină noi cunoștințe asupra naturii, date care-l vor ajuta să creeze.

Mașina destinată chimiștilor...

...care se pune în prezent la punct are „memoria" specializată în reținerea tuturor datelor privind proprietățile și compoziția materialelor plastice. Ea va avea ca obiectiv elaborarea formulelor și a tehnologiei necesare producerii noilor materii plastice cu proprietățile mecanice și chimice cerute.

...și mașina bibliografică

...Aflată acum în lucru, aceasta va fi capabilă să aleagă lucrări asupra unei teme date, să adnoteze articole, să alcătuiască rezumate și chiar să compileze lucrări diferite.

Medicina... știință exactă

Un grup de savanți și ingineri din Kiev, care lucrează sub îndrumarea academicianului Gnedenko și a profesorului Amossov, a creat o mașină care te învață să pui diagnosticul la 30 de afecțiuni cardiace, după 150 de simptome diferite. Înzestrată cu un dispozitiv de „memorare" bine pus la punct, această mașină va acumula și păstra o mare experiență și va funcționa fără idei preconcepute perfecționîndu-se necontenit.

Într-un viitor apropiat se întrevede posibilitatea fabricării unor mașini care să studieze și să prescrie tratamente servindu-se de datele clinice obținute. Cibernetica va produce o adevărată revoluție în medicină, transformînd-o în știința exactă. „Nu-i departe timpul — a spus academicianul V. Trapeznikov — cînd profilaxia va fi ocupația esențială a medicului și fiecare caz de boală va fi considerat ca un eveniment extraordinar".

Traducătoarele automate

Pînă nu de mult, traducerea era socotită ca un proces de creație. În prezent s-a reușit însă nu numai să se facă traduceri automate (pentru moment textele științifice și tehnice) dar să se și lucreze la automatizarea programării traducerilor. Acest proces, de trecere a mașinii în domeniul muncii creatoare, continuă și are o linie progresivă.

„Ariile uraliene"

Foarte interesantă e lucrarea tînărului savant R. Zaripov. Bun matematician și în același timp muzician, acesta a formulat unele legi obiective în compoziția muzicală. Folosindu-le, el a obținut prin intermediul unei mașini electronice mai multe melodii. Problema fiind rezolvată cu o mașină sovietică de timp „Ural", melodiile au căpătat numele de „Arii uraliene"

Bineînțeles că nimeni nu intenționează să înlocuiască munca de creație a compozitorilor prin mașini, dar importanța studiului obiectiv a cercetărilor creatoare ale omului — savanți, poeți, muzicieni — e evidentă. Acest studiu va permite încadrarea în formule și automatizarea unei părți din ce în ce mai mari a muncii intelectuale, lăsînd creierul omenesc liber pentru activități superioare acestora.

★

După cum se vede, automatele cibernetice pot să participe la munca de descoperire a unor date noi. De aceea ele pot fi folosite ca automate cu program dar și ca aparate cu autoprogramare, capabile de a căuta și a găsi soluția unor probleme cu caracter creator. Asta înseamnă că de acum înainte noi vom putea primi multe informații din lumea exterioară prin intermediul mașinilor electronice. Aceste informații menite să înarmeze inteligența omului vor revoluționa știința, tehnologia și industria, vor duce la o nouă revoluție științifică și tehnică care va accelera procesul de construire a comunismului în U.R.S.S.

Mărci cu flori

În curînd Direcția generală P.T.T.R. va pune în circulație o nouă emisiune specială de mărci dedicată unor flori din țara noastră. Emisiunea îmbogățește astfel colecțiile tematice privitoare la floră, reprezentînd în culori naturale cîteva dintre acestea, precum: Irisul de Dobrogea, Limba soacrei, Piciorul cocoșului, Gențiana, Ciubotica cucului, Primula, Garoafa Pietrei Craiului, Macul.

Această serie va avea 9 valori, în sumă totală de 5,60 lei, dantelate, precum și un

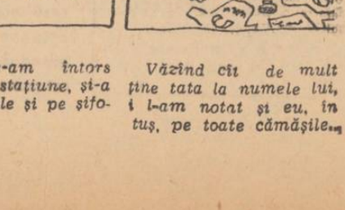

tiraj redus nedantelate, făcute după machetele graficienilor Ionel Drugă și Petre Grant.

Valoarea de 35 bani are desenată și sera Grădinii Botanice din București, în cinstea centenarului acesteia, recent sărbătorit. De asemenea, colița ce întregește această emisiune ne înfățișează, pe un fond de flori, portretele lui Carol Davila și Dimitrie Brîndză, primul inițiator iar al doilea întemeietor al Grădinii Botanice.

Pe fiecare valoare este scris numele științific, în limba latină, al florii ce o împodobește.

Din întîmplările lui Năică

P. con. E. ARNO

— Azi am fost la plimbare cu tata. Mai întîi și-a notat numele pe un copac...

...apoi a luat bricea-gul și și-a notat numele pe o bancă...

...cînd ne-am întors la vila din stațiune, și-a notat numele și pe șifonier.

Văzînd cît de mult ține tata la numele lui, i l-am notat și eu, în tuș, pe toate cămășile...

POSTA REDACȚIEI

DOREL DRAGHICI — Sibiu: Ne surprinde că în orașul dv. nu vă puteți satisface dorința deoarece la orice magazin electrotehnic sînt puse în vînzare aparate de radio, atît românești, cît și importate, care au și pikupuri. Totuși, dacă nu găsiți în Sibiu, este mai bine să mergeți la Brașov, unde veți găsi în mod sigur.

NICOLAE CETEANU — comuna Teiuș, str. Axinte Sever 58, raionul Alba-Iulia, regiunea Hunedoara: În primele probleme nu vă putem da un răspuns satisfăcător întrucît nu ne ocupăm cu astfel de lucruri. Cît privește a treia, vă puteți adresa Comitetului de radio și televiziune București, str. Popov. După cum vedeți vă satisfacem dorința de a face schimb de păreri cu alți cititori în probleme de muzică, sport etc., publicîndu-vă adresa.

M. FELIX — Orăștie — pentru un grup de colegi: Asemenea școli funcționează pe lîngă ministerele de resort. Deocamdată dv. nu ne spuneți ce preferințe aveți, nu vă putem comunica nici orașele unde funcționează respectivele școli. Cînd vă veți hotărî ce specialitate vreți să alegeți, adresați-vă ministerului respectiv, care vă va da și celelalte detalii ce vă interesează.

DUMITRU PREDA — Hunedoara: Adresați-vă secției de învățămînt a sfatului popular raional, care posedă toate instrucțiunile necesare.

PETRE LEBEDI — bloc A. 1. apart. 45 Năvodari: Este greu să vă faceți o mobilă frumoasă din cea existentă nefiind de meserie. De aceea, sfatul nostru este să vă adresați unei cooperative de specialitate, care vă poate satisface dorința. La a doua întrebare veți primi răspuns din partea medicului nostru. De data aceasta v-am publicat și adresa, pentru schimb de vederi.

FLORIN FARA — comuna Tirnava, raionul Reșița: Dorința dv. este justificată. Singurul organ care vă poate satisface această dorință este ministerul de resort, căruia trebuie să vă adresați.

ELENA IONIȚĂ — comuna Avrig raionul Sibiu: Materiile care vă plac mai mult sînt într-adevăr de mare perspectivă pentru știință. Desigur că este mai bine să urmați la secția reală dată fiind înclinația dv. Pînă la terminarea școlii medii mai aveți doi ani, așa că numai atunci vă veți putea interesa de condițiile pentru a merge mai departe. Cît privește ultima problemă, ea se va rezolva în cadrul planului de stat pe 8 ani. V-am publicat și adresa pentru schimb de vederi cu colegii din regiunea Dobrogea.

GH. BRAILEANU — str. Unirii, Tr. Severin: Conform instrucțiunilor în vigoare, muncitorii și maiștrii care sînt propuși de întreprinderi și sfaturi populare să urmeze învățămîntul superior, au dreptul la un concediu de pregătire plătit de 30 de zile. Dacă vă încadrați în aceste instrucțiuni, beneficiați și dv.

MELANIA TEODORESCU — Bacău: Reproducem „scrisoarea deschisă" adresată lui Ilarion Ionescu-Galați, concurent la secția vioară la Concursul internațional „George Enescu" de la București din această toamnă:

Te-aud la radio și te văd
În dosul pinzei ce te-ascunde,
Întruchipînd în mintea mea
Ce ochii nu mai pot pătrunde.

Nu știu cum ești. Poate înalt...
Cu-o fire de artist deplină.
Poate ești blond și-n jurul tău
Reversi prin muzică lumină!

Nu știu, cum din vioara ta
O melodie ca un val
Revarsă-n broderii sonore
Atingeri fine de cristal.

Dar știu că ești și tu un tînăr
Ce-n viitor orice dorință
Îți stă deplin asigurate
În țara care-o reprezinți.

Și știu c-alături de noi
Ce construim azi primăvara,
Ne însoțești și tu pe schele
Mistria ta fiind — vioară

De aceea cred că la
concurs
Vei da deplinu-ți interes
Să fim din nou și-aici
în frunte
Și pentru asta-ți spun:
„Succes!"

D. CIORTEA — București: Spicuim din materialul dv. cîteva... previziuni marinărești:

Cerul seara-roș plăcere,
Dimineața-i prevedere.
Roș spre ziuă, sur spre seară
Vremea rea și de ocară.
Seara roș, spre ziuă sur,
Vreme fără de cusur.

În afară de previsiunile în versuri am primit și altele, în proză. Ce părere aveți? Să se conducă marinarii după ele?

TIBERIU GOTTLIEB — București: Am luat cunoștință de multe: că scrieți pentru prima oară în versuri, că aveți... „22 de primăveri", că nu aveți pretenții să vă comparați în talent cu Topîrceanu, că sperați că încetul cu încetul veți deveni un poet bun etc.

„Reportajul matinal" ce ni l-ați oferit spre lectură nu ne-a prea făcut să credem tot ceea ce arătați mai înainte. Versurile nu excelau prin nimic. Așa fiind, spre exemplificare, finalul: „Scurtul reportaj / S-a terminat. / L-am băgat în ambalaj / Și la poștă l-am predat". Ce găsiți artistic în această strofă și ce calități are (de altfel întreaga poezie arată la fel)?

Dacă vreți să vă atingeți țelurile, fiți mai puțin grăbit, mai atent la lectura versurilor cu adevărat bune. Altfel nu vedem ivindu-se nimic la orizont.

N. ARAGEN — Constanța: Reportajul „Cutreierînd prin țară" este lipsit de elemente concrete. De aceea el nu poate fi publicat. Mai scrieți-ne.

M. F. și M. D. — Deva: Toate obiectele alese și preferate sînt de mare perspectivă. Așa că vă rămîne să selecționați din toate, cele care vă pasionează mai mult. Ne-ar interesa și pe noi ce-ați ales pînă la urmă

ECATERINA CONDEI — Comănești: Pentru examen aveți dreptul la concediu fără plată. Organele de control au procedat legal.

meridiane

Succesele poporului coreean

În urmă cu 13 ani, la 9 septembrie 1948, a fost proclamată Republica Populară Democrată Coreeană. La scurt timp însă, după proclamare, poporul din „țara dimineților liniștite" a fost întrerupt de la construcția lui pașnică de agresiunea mîrșavă deslănțuită împotriva lui de către cercurile imperialiste.

Dar, luptînd eroic, poporul coreean a respins agresiunea, cu sprijinul internaționalist al puternicului lagăr socialist și apoi a trecut la reconstrucția țării. În anii care au trecut de atunci, poporul coreean a obținut, sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, importante succese. R.P.D. Coreeană, în trecut o țară înapoiată, a devenit în scurt timp, o țară industrial-agrară în plină dezvoltare. În acești ani au fost obținute succese în domeniile industriei, agriculturii, construcțiilor, transporturilor, învățămîntului, culturii, ocrotirii sănătății, pregătirii de cadre naționale și de specialiști în domeniul tehnic.

Un eveniment important în viața poporului frate coreean îl va constitui cel de-al 4-lea Congres al Partidului Muncii din Coreea, care urmează, potrivit hotărîrii plenarei C.C. al Partidului Muncii din Coreea din martie a.c., să înceapă la 11 septembrie 1961 și care va discuta, printre altele, planul de dezvoltare a economiei naționale a țării pe anii 1961—1967. Realizarea obiectivelor care vor fi fixate prin acest plan, va constitui încă un pas înainte pe calea dezvoltării continue a industriei, agriculturii și ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii din R.P.D. Coreeană.

Succesele obținute în anii puterii populare ca și cele viitoare, vor constitui o bază puternică în înfăptuirea năzuinței naționale a întregului popor coreean—reunificarea pașnică a țării. Guvernul R.P.D. Coreene și-a închinat acestui țel, în toți acești ani care au trecut de la agresiunea din 1950, toate eforturile.

Împreună cu celelalte țări socialiste, R.P.D. Coreeană promovează în mod consecvent o politică de apărare și consolidare a păcii, de respectare a principiilor coexistenței pașnice cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială.

Legat printr-o sinceră și caldă prietenie frățească, poporul nostru urează poporului frate coreean, cu prilejul celei de a 13-a aniversări a proclamării R.P.D. Coreene, noi și importante succese în construirea socialismului. În lupta sa dreaptă pentru unificarea pașnică a țării, pentru apărarea și consolidarea păcii în lumea întreagă.

În căutare de argumente...

Cu cîțiva ani în urmă, agasat de faptul că idealurile socialismului sînt îmbrățișate de o parte tot mai mare a omenirii, un ideolog burghez a propus foarte serios lansarea unui „manifest" al... capitalismului ! În principiu, inițiativa a surîs multora în Occident. Cînd a fost însă vorba de întocmirea „manifestului", de prezentarea unor idei și argumente capabile să convingă lucrurile au fost lăsate mai domol. Pînă la urmă, inițiativa a rămas baltă... Și, „manifestul" capitalist a fost doar una din multele încercări de acest fel care au eșuat lamentabil.

Ce să-i faci, e greu de găsit idei care să atragă masele populare de partea unui sistem social în care sărăcia și bogățiile se îngrămădesc la poluri opuse...

Exasperați și alarmați de succesele tot mai mari ale socialismului, de prestigiul în continuă creștere al țărilor socialiste, de mărețele zboruri în Cosmos ale oamenilor sovietici, ideologii capitaliști au hotărît să-și intensifice căutările. Una din consecințe a fost și convocarea în aceste zile la Atena a unei conferințe cu peste 300 ofițeri în rezervă din nouă țări membre ale N.A.T.O. Această conferință, după cum relatează agenția britanică „Reuter", este menită să găsească noi metode și mijloace „în lupta ideologică împotriva comunismului".

Or fi găsit oare participanții la amintita conferință vreun mijloc de a demonstra cît este de „umană" orînduirea capitalistă în care există zeci de milioane de șomeri, inegalități sociale, de sex, vîrstă și rasă, în care numeroase popoare sînt menținute sub jugul colonialismului ?

Argumente în favoarea unor astfel de teze n-au fost și nici nu puteau fi găsite. După cum n-au putut fi prezentate nici idei convingătoare capabile să combată comunismul.

În schimb, s-a acționat la această conferință pentru însușirea unor altfel de „argumente". După cum relatează aceeași agenție, participanții la conferința ideologică a N.A.T.O. de la Atena organizează „concursuri cu exerciții de aruncări de grenadă de mînă, exerciții de tragere cu arma în mers și exerciții de noapte la orientarea cu busola". După cum se vede, în lupta de idei a fost găsită o argumentare „teoretică" de prima mînă și întru totul pe măsura pactului N.A.T.O...

Este și acesta un semn al neputinței ideologilor capitaliști. Cînd nu mai au ce argumenta, trec la bită. Dar nici aceasta nu le mai ajută în zilele noastre...

Bîtei capitaliste, popoarele i-au scurtat serios capul.

U. VĂLUREANU

„Ciuma brună" bîntuie în Statele Unite

Nu de mult, ministrul Justiției al S.U.A., Robert Kennedy, fratele președintelui Statelor Unite, John Kennedy, a avut un schimb de scrisori cu senatorul republican din partea statului New York, K. Keating. Dacă ar fi avut un caracter pur particular, scrisoarea adresată de R. Kennedy senatorului Keating n-ar fi prezentat prea mare interes. Problemele ridicate în scrisoarea ministrului Justiției al S.U.A. ating însă o chestiune de interes mai general, privind politica internă a guvernului Statelor Unite. Tocmai acest lucru a determinat și o anumită publicitate în jurul acestei corespondențe.

Despre ce este, în fond, vorba în scrisoarea lui Robert Kennedy ?

Actualul ministru de Justiție al S.U.A. și-a expus, în această scrisoare, punctul său de vedere într-o problemă ce se află în controversă astăzi în cercurile sus-puse din Statele Unite cu privire la faptul dacă partidul nazist american se cuvine sau nu să fie inclus pe lista organizațiilor politice subversive din această țară. Robert Kennedy este de părere că nu se cuvine ca această organizație fascistă să fie interzisă, sub pretextul absurd că aceasta i-ar oferi chipurile, „o publicitate gratuită".

Este semnificativ că această luare de atitudine a devenit cunoscută tocmai în momentul intensificării represiunilor împotriva Partidului Comunist și a organizațiilor progresiste. Ciudată coincidență ! În timp ce sub diverse pretexte false, guvernul american a trecut pe lista organizațiilor „subversive" zeci de organizații progresiste, supunîndu-le unui strict control polițienesc, lepădăturile fasciste de tot soiul din Statele Unite își ridică, din ce în ce mai insolente, capul, în condițiile unei vădite îngăduințe din partea autorităților. Semnificative, în această privință, sînt știrile apărute în ultima vreme într-o serie de publicații americane și vest-europene.

Ca ciupercile după ploaie..

Criticînd cu asprime, în paginile buletinului său săptămînal, hotărîrea recentă a Tribunalului Suprem al S.U.A., care, invocînd gogorița arhiuzată a „pericolului comunist", a încălcat în mod flagrant Constituția țării, punînd de fapt în ilegalitate Partidul Comunist din Statele Unite, cunoscutul comentator american A. F. Stone scria, de curînd, că : „...organizațiile fanatice de dreapta (fasciste — n.n.) se înmulțesc ca ciupercile după ploaie..." sub oblăduirea autorităților și că : „... concepțiile lor se răspîndesc în măsură tot mai mare în organele noastre (ale S.U.A. — n.n.) birocratice, militare și de spionaj..." Stone conchide în încheierea articolului său că majoritatea membrilor Tribunalului Suprem „au dat America pe mîna adevăraților ei dușmani — cei care sînt gata să distrugă libertatea în numele anticomunismului".

Temeinicia afirmațiilor lui Stone este confirmată întrutotul de faptul că se înregistrează o recrudescență a grupărilor fasciste. Cele mai reprezentative dintre aceste organizații fasciste sînt : „American Nazy Party" („Partidul nazist american"). „John Birch Society". „Tinerii americani luptători pentru libertate". „Armata revoluționară americană". „Ku Klux-Klan" etc. Principalul obiectiv al tuturor acestor ciuperci fasciste îl constituie „anticomunismul activ" și îndobitocirea unui număr din ce în ce mai mare de cetățeni cu otrava șovinismului, rasismului și bestialității.

Urmași ai lui Hitler își ridică capul

Cea mai virulentă dintre aceste organizații fasciste, care activează astăzi în deplină libertate, este fără îndoială „Partidul nazist american".

După cum a relatat nu de mult ziarul „New York Herald Tribune", această grupare de tip hitlerist a și fost recunoscută deja ca partid politic legal de către autoritățile din statul Virginia.

„Führer-ul" partidului nazist căci, la fel ca predecesorul său german de tristă faimă, își are și el „Führer-ul" său — este un oarecare George Lincoln Rockwell, care și-a însușit „ideile" naziste din faimoasa „operă" a caporalului Adolf Hitler.

Emblema lui „American Nazy Party" este o zvastică combinată cu... stema Statelor Unite, iar pe steag este încrustată crucea încîrligată. Ținuta în care se poartă naziștii ce-și ridică tot mai insistent capul în S.U.A. este aidoma înaintașilor lor hitlerești. „Băieții" noului „führer" sînt îmbrăcați în cămăși cafenii, pe ale căror mîneci stîngi sînt agățate brasarde cu zvastici, iar la gît le sînt atîrnate cravate negre. Salutul pe care-l folosesc în mod curent și pe care-l răcnesc din toți bojocii este același „Sieg Heil" de tristă faimă pe care l-au urlat la vremea lor banditii hitlerești. Crezul acestor lepădături a fost și rămîne reprimarea sîngeroasă a populațiilor de altă rasă. Credincioși ideilor „führer-ului" german, căpeteniile „Partidului nazist american" propăvăduiesc superioritatea de rasă a anglo-saxonilor și îndeamnă la „luptă pe viață și pe moarte".

Nu mai puțin interesant este și „îndreptarul" pentru viitorii membri ai partidului fascist american, pe care l-au editat și difuzat în Statele Unite și, în care ei își încep expunerea „doctrinelor" lor cu următoarea declarație cinică : „Nu ascundem că intenționăm să aruncăm în camerele de gazare sute de mii de evrei... Noi recunoaștem superioritatea omului alb asupra celui negru, ne mîndrim cu această superioritate. Nu vom tolera contactele cu negrii..., care la fel ca și ciinii, ne sînt inferiori ca dezvoltare intelectuală..." Presărînd declarațiile lor despre negri cu injurii și epitete pline de dispreț, naziștii americani pledează pentru izgonirea negrilor din S.U.A. Ei propun să fie anulat amendamentul din Constituția S.U.A. care dă dreptul negrilor să devină cetățeni americani. În „îndreptarul" amintit, se exprimă, de asemenea, disprețul rasiștilor și fasciștilor din Statele Unite față de celelalte popoare ale lumii, se propagă crima și banditismul, ura față de tot ceea ce este înaintat și progresist, față de ideile păcii și socialismului.

În „îndreptarul" sus-amintit, se spune clar că în lupta lui, Partidul nazist din Statele Unite se bizuie pe poliția americană și pe funcționari din aparatul de stat. „În majoritatea cazurilor — se spune în îndreptar — polițiștii și funcționarii Biroului federal de investigații sînt oameni politicoși... Ei sînt, în secret, de partea noastră... Unii dintre ei nu s-au putut abține și ne-au spus că admiră lupta noastră... În orice caz, luptătorii partidului nazist vor colabora întotdeauna cu plăcere cu poliția și cu Biroul federal de investigații".

„Mîna brună" în acțiune...

Neohitleriștii americani nu se limitează însă în activitatea lor, numai la vorbe. Chiar în manifestul pe care l-am amintit se subliniază că în această organizație fascistă sînt primiți numai aceia care „ard de dorință de a face ceva mai mult decît să vorbească în van". Ei formulează tot mai insistent chiar revendicări în vederea obținerii unor funcții importante în viața politică a țării.

Un alt aspect al activității partidului nazist îl constituie trimiterea de cărți poștale și scrisori cu insulte și amenințări unor cetățeni cu vederi democratice și progresiste. În ultimul timp, așa cum a anunțat recent agenția „United Press International", ei au trimis asemenea „răvașe" insultătoare — printre altele, cu osanale închinate lui Verwoerd și Salazar — pe adresele ambasadelor și legațiilor țărilor afro-asiatice din Washington !

Activitatea lui „American Nazy Party" nu se rezumă însă numai la cele enumărate mai sus. „Storn troopers" — care nu se deosebesc cu nimic de batalioanele de asalt naziste „S. A." și „S. S." — se dedau la crime și acte de teroare. Anul trecut, huliganii fasciști ai lui George Lincoln Rockwell l-au asasinat mișelește pe Roby Keard, redactor al agenției de presă din Los Angelos, care pregătea o serie de articole despre fascizarea vieții publice din sudul Californiei. Aceiași „mînă brună" — după cum se exprima anul trecut ziarul „Los Angelos New Service" — a acționat și împotriva actorului de culoare Sammy Devis, pentru faptul că a „îndrăznit" să se căsătorească cu actrița suedeză May Britt.

Totodată, huliganii fasciști se dedau la provocări și acte de diversiune împotriva organizațiilor democratice, la atacuri împotriva sediilor acestora, la spargerea grevelor, la împrăștierea demonstrațiilor.

Iată, așadar, în linii mari, care este adevărata menire a fasciștilor din Statele Unite.

Cu toate acestea, oricît ar părea de ciudat, autoritățile au putut găsi argumente pentru a împiedica scoaterea în afara legii a organizațiilor fasciste.

Emilian GĂINA

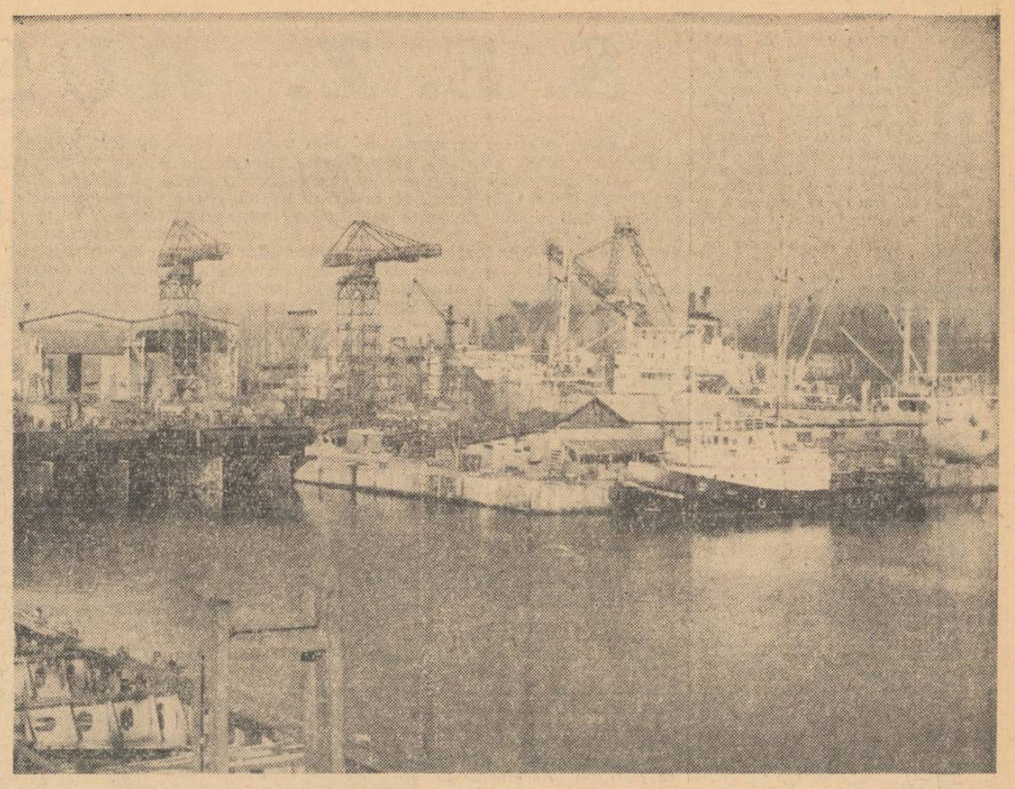

Șantierele navale „Gh. Dimitrov" din Varna

FRUMUSEȚILE ȘI BOGĂȚIILE PLOVDIVULUI

Deși al doilea oraș ca mărime în R.P. Bulgaria, Plovdivul și-a cîștigat încă de timpuriu o faimă cum nu au multe orașe. Documente vechi atestă că primii săi locuitori au fost Tracii. După o bucată de vreme, mica localitate a căzut în mîna lui Filip al Macedoniei. Îndrăgostit de frumusețea poziției, Filip a dat numele său orașului, numindu-l Fil popolis. În documentele vechi se spune că el era situat într-o „cîmpie minunată prin frumusețea și bogăția sa".

Făcînd cunoștință cu vechiul Filipopolis rămîi într-adevăr încîntat de tot ceea ce ți se deschide în fața ochilor. Cîmpia largă se întinde pînă în zare, dincolo de apa Mariței. E o cîmpie mănoasă, irigată în întregime, cultivată cu legume și zarzavaturi. Pe marginea autostrăzei cresc meri și peri.

Ca veche cetate, orașul dispune de o interesantă și greu accesibilă poziție. Cetatea a luat o mai mare dezvoltare în special în epoca dominației romane, cînd s-a numit Trimontium. În prezent „Trimontium" se numește doar un elegant hotel turistic, cu mare capacitate. În curtea sa interioară este amenajat un imens restaurant de vară, cu platouri la diferite înălțimi. E o plăcere să iei seara masa aici, în decorul plantelor exotice, ascultînd o muzică bazată pe instrumente de suflat. Alămurile fac să vibreze boltile grădinii. Becurile așezate în felurite forme dau grădinii o iluminație feerică.

Dar să ne întoarcem la cetatea Trimontium. Hrisoavele glăsuiesc că înlăuntrul ei se găseau forum-uri sclipitoare, temple de marmură, monumente grandioase, băi confortabile, străzi largi. Serbările publice se desfășurau totodeauna în somptuosul stadion de marmură unde aveau loc competiții sportive asemănătoare jocurilor olimpice.

În secolul XIV, spre sfîrșit, Plovdivul a căzut sub jugul otoman. Turcii au numit orașul Filibé, instalînd aici o garnizoană și un centru administrativ. Comercianții au înghebat apoi și un tîrg. Plovdivul a luat parte activă la lupta pentru renașterea națională.

În orașul de pe malurile Mariței a locuit cîtva timp și poetul francez Lamartine care în cartea „Voiaj în Orient", apărută în 1835, descrie în culorile cele mai plăcute oamenii și locurile de aici. Și astăzi se mai păstrează casa care a găzduit pe marele poet. O plăcuță așezată pe frontispiciul ei amintește de acest scurt popas. Dar casa lui Lamartine nu este singurul lucru care impresionează. În același cartier vechi care păstrează patina întunecată a timpului, sînt o sumedenie de alte obiective de mare atracție. Bunăoară, se păstrează o casă, cu etaj, avînd multe camere, complet mobilată. Mobila este autentică, scoarțele și alesăturile la fel. De asemenea se întîlnesc instalații pentru prepararea unor produse alimentare, așa cum erau ele cu multă vreme înainte. Cartierul despre care este vorba duce către creștetul plat al uneia din movilele care împodobesc orașul. De acolo, de la înălțime, orașul prezintă o vastă panoramă. La picioarele dealului se află un pitoresc restaurant, scufundat într-o liniște profundă, ceva mai sus de nivelul orașului.

Nu ne vom ocupa de fiecare colină în parte. Trebuie doar să spunem că fiecare are un specific, fiecare are o gășeală proprie care dă Plovdivului alura unui oraș din cale afară de chipeș.

Nu se cade să nu amintim de prima dintre colinele din mijlocul orașului. Pînă în vîrful ei se merge pe trepte largi de piatră. Urci, urci și parcă nu se mai termină treptele. Pe platforma colinei se află un colosal monument de piatră. Greutatea lui nu se poate exprima decît în zeci de tone. Monumentul este dedicat ostașilor sovietici ce au luptat pentru eliberarea Bulgariei de sub jugul fascist. Înălțimea este amețitoare. O cizmă de piatră măsoară în înălțime cît un stat de om. Omagiul adus eliberatorilor este emoționant. Cred că această puțin obișnuită statuie se vede de la o mare depărtare. Și ce frumos apare ea atunci cînd razele soarelui apunînd, desenează contururile de piatră masivă ale monumentului !

Plovdivul se spune că este atractiv în toate sezoanele. Dar mai atractiv este atunci cînd are loc Tîrgul internațional. Totdeauna succesul i-a fost asigurat de participarea numeroasă a firmelor și oamenilor de afaceri din tot mai multe țări ale lumii.

Pavilioanele sînt așezate pe malul Mariței. Cînd Tîrgul nu mai funcționează, în pavilioane sînt organizate fel de fel de expoziții cu produse bulgare. Cînd am vizitat expoziția, un grup de specialiști studia calitatea și estetica ambalajelor. Produsele bulgare erau gata pregătite pentru a merge peste hotare.

În altă parte, într-o grădiniță de vară, avea loc o gustată paradă a modei. Două ore a durat parada, în care interval as stența se amuza ascultînd muzică, consumînd bere rece și fierăte, comentînd fiecare exponat !

Luna septembrie este luna întîlnirilor la Tîrgul de la Plovdiv. Atunci orașul este pur și simplu invadat de mașini, autocare, motocicilete, de mii de oameni veniți din multe colțuri ale globului. După aprecierile unor specialiști, nelipsiți de la Tîrg, pavilioanele țărilor socialiste se bucură de mare succes în fiecare an.

Despre Plovdiv se mai poate vorbi ca despre un oraș al grădinilor. În general, casele sînt pitulate după pomi cu coroana stufoasă, ceea ce-i dă orașului un aer mereu proaspăt și curat.

Plovdivul nu trebuie însă uitat și sub raportul producției industriale. An de an el își dezvoltă industria, avînd ca ramuri predominante ramura textilă și alimentară.

Ca oraș al celor patru sezoane el este veșnic tînăr, veșnic bună gazdă, veșnic vesel.

Const. SÎRBU

Budissin sau renașterea sorbilor

Note de drum din R. D. G.

Pornim spre Sud-Est. Pe marginea drumului au început să apară mențiuni de direcție în două limbi : germană și sorbă. Am intrat în regiunea sorbă.

Mașina se oprește brusc în fața podului peste Spree. O priveliște neașteptată ni se înfățișează ochilor, aici, în plină autostradă modernă, l'e ceatată parte a podului de piatră peste Spree, pe aici un riușor cu ape destul de firave, se înalță din ceață o altă lume : ziduri de cetate cu bastioane și forturi, turnuri de observație, turle de biserici. Un burg medieval în adevăratul înțeles al cuvîntului.

Priveliștea e de un pitoresc fascinant. Dinspre Spree, probabil vechea fossă medievală se ridică abrupt zidurile groase ale cetății, iar de după ele, etajate în trei niveluri, se cațără pe stînci, îngrămădindu-se, căsuțe înalte și înguste cu acoperișul țuguiat, crescute parcă una din alta, ca totul să fie dominat de bătrînul castel Ortenberg, reședința puterii armate a cavalerilor și de turla catedralei Sf. Petri, simbolul celelalte puteri, clericale.

Părăsind deulul Proitschenberg cu frumoasa sa capelă și trecînd peste podul Friedensbrucke pătrundem în Bautzen sau mai precis, pe vechiul său nume sorb, Budissin.

Budissin este centrul geografic, demografic și bineînțeles, politic al regiunii locuite de o bătrînă populație slavă, sorbii.

Bastioanele Nicolai, Gerber, Schuler, Wendischer și Reichenturm, înseamnă cu precizie punctele prin care a trecut odinioară zidul interior al cetății. Bisericile, catedrala, lăceau și ele parte, ca în orice burg medieval, din sistemul general de apărare. Ele au turnuri de observație, orificii de ochire, și desigur, sînt întărite prin contraforturi.

Ulițele, strîmte și întunecoase, pavate cu dale mari de granit, despart case și lungi ziduri de piatră. Gotica, cu predilecție, cea timpurie, domină stilul orașului. Casele sînt construite pe verticală, înguste și înalte de 2—3 etaje, cu ferestre prelungi și acoperiș țuguiat în olane. Multe din ele poartă încă emblema breslelor, indicînd cu precizie ocupația stăpînului casei.

O asemănare izbitoare cu Sibiul nostru și unele străzi ale vechiului Brașov l Catedrala Sf. Petri pare o soră de mai mici proporții a Bisericii Negre. O asemănare de stil ? Nu numai. Ci și de spirit. Căci sașii colonizați de regii austro-ungari în părțile transilvane par a proveni din aceste părți saxone.

Urmele de la muzeul de istorie al orașului vorbesc de prezența prin aceste locuri a unor vechi civilizații. Se pare că slavii ar fi venit în aceste locuri construindu-și așezările circulare de lemn-pămînt, prin cel de-al 6-lea secol al erei noastre.

Sub regimul fascist s-a luat hotărîrea de a se lichida populația sorbă. Fostul ministru vest-german, cunoscutul ideolog fascist Oberländer, pe atunci hauptsturmführer S A., cere în 1936 energic și categoric „să se termine odată cu „Wenden frage" (problema sorbilor). În 1937 sînt desființate ziarele sorbe, închise tipografiile, învățătorii sorbi sînt mutați în regiuni cu populație germană, iar în școli aduși învățători care nu cunoșteau limba sorbă. Dar nu era suficient. Populația sorbă era prea nesigură pentru fascismul german. Rezista eroic. Își cînta în taină cîntecele populare în limba interzisă. Se bucura de succesele Armatei Roșii. Cu un an înainte de capitulare, Himler iscălește o scrisoare în care dispune transmutarea sorbilor în lagărele din Polonia. Înaintarea victorioasă a Armatei Sovietice i-a împiedicat pe hitleriști să și ducă la capăt criminalul plan de exterminare în masă a unei străvechi populații vinovată de crima de a fi neariană și de a trăi pe teritoriul german.

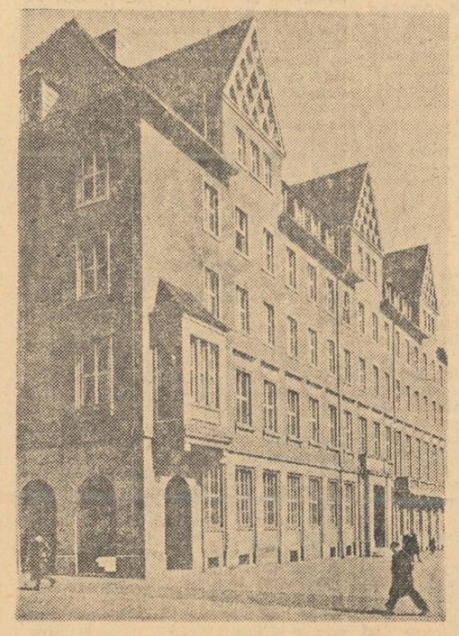

Casa sorbilor, unul din noile edificii ale orașului

Eliberarea de sub fascism a adus eliberarea sorbilor ca națiune de sub cosmarul secularei politici de desnaționalizare. Întregul pămînt cuprins în regiunea deluroasă a Lansitzului a înflorit.

Viața a asaltat triumfătoare piețele, străzile și ulicioarele vechi urbe pe care, alături de inscripțiile în limba germană, au apărut inscripțiile sorbe. Ca într-un focar sufletul străzilor se adună sub Reichentor (Poarta bogaților). Aici este noua gară a autobuzelor moderne care leagă centrul raional (Korcisstadt) de comune și sate. Sute de țărani aduc zilnic pe piață legume și fructe, ouă, lapte, carne. Autobuzele aduc spre uzine și duc spre casele lor țăranii sorbi sau germani deveniți în ultimii ani muncitori. În Bautzen s-a dezvoltat o industrie puternică. Fabrica de biciclete, fabrica de vagoane, uzinele „Robur" fabrica de mașini tipografice, fabrica „Perfecta" au crescut în acești ani împreună cu sectiile lor schimburi prospere ale clasei muncitoare. Dar alături de marile fabrici au cîștigat în vechiul oraș o nouă înflorire vechile bresle. Cooperativele cizmarilor, croitorilor, tăbăcarilor, încununează parcă eforturi și luptele sutelor de ani pentru corporații libere.

Aici, la Bautzen sau Budissin își au sediul toate instituțiile și organizațiile sorbe. Aici se află organizația culturală a populației sorbe „Domowina", aici apare cotidianul sorb „Nowa Doba" (Epoca nouă). Direcția generală pentru problema sorbă a Ministerului de Interne, frumoasa construcție a noii școli superioare sorbe „Jan Skala". Institutul Pedagogic, Casa artei populare, Scena Populară Sorbă, singurul teatru de naționalitate din R.D.G. și vestitul Ansamblu sorb de cîntece și dansuri pe care l-am aplaudat atît de entuziast la Festivalul tineretului și studenților din București.

În „Casa sorbilor" se păstrează în vitrine și rafturi documentele istoriei sorbe. Aici se află muzeul sorb și institutul pentru cercetarea istoriei, literaturii și artei sorbe.

Editura sorbă „Domowina" tipărește publicații periodice, cărți de literatură și manuale didactice în limba sorbă. După cum mi-au referit conducătorii editurii, se tipăresc anual 70—80 de titluri în limba sorbă. Trec prin ulițele vitorești purtînd numele unor personalități ale istoriei germane sau sorbe, mă opresc îndelung în fața vitrinelor sălucitoare, admir munca migăloasă a meșterilor care cățărați pe scheie migălesc la cîte un ornament : „Să arate așa cum a fost", stau de vorbă în vastele hale ale fabricii de vagoane cu noi muncitori sorbi sau germani, întîlnesc în munca de fiecare zi, răsfoiesc publicații și manuale didactice în limba sorbă, vizionez filmul produs de „Defa" despre viața sorbilor. „Zamperstock", și nu-mi vine să cred. Renaște sub ochii noștri la o viață nouă socialistă, o naționalitate căreia i-au fost interzise obiceiurile și însăși limba, o populație sortită morții de fascismul hitlerist și mă copleșește bucuria. E o minune care s-a putut petrece ca un act trevocabil și firesc, după multe veacuri de restriște, numai într un stat într-adevăr democratic, într-o republică liberă a muncitorilor și țăranilor condusă de un partid marxist-leninist.

Toma George MAIORESCU

Aici e Alba Regia...

În primăvara acestui an cetățeanul R P U dr. Hornyánszky Károly și soția sa au fost decorați de către Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu Ordinul Marele Razboi pentru Apărarea Patriei cl II. Totodată, ziarele sovietice au relatat cititorilor povestea unor fapte îndrăznețe și a unei prietenii adevărate născută în focul războiului.

De ce a primit medicul din orașul Székesfehérvár și soția sa această înaltă distincție sovietică ?

Răspunsul a fost dat de ...filmul artistic ungar Alba Regia cunoscut și de către spectatorii din țara noastră. Este un raspuns pe plan artistic, o evocare romanțată a unui eveniment veridic, întîmplat acum 16 ani.

Evenimentele care au stat la baza scenariului filmului Alba Regia (vechea denumire a orașului Székesfehérvári au fost următoarele :

„Era iarna anului 1945 ; frontul sovietic înainta victorios spre Vest eliberînd satele și orașele. Ungariei de sub ocupația fascistă Se dădeau lupte grele în spațiul orașului Székesfehérvár, centru important din punct de vedere strategic. Hitleriștii concentraseră forte importante pentru recucerirea orașului Pentru a evita orașul — și din motive strategice — trupele sovietice s-au retras vremelnic din oraș. Dar înainte de a părăsi orașul comandamentul trupelor sovietice din Székesfehérvár a hotărît să lase aici, în spatele frontului, un radiofonist sovietic cu misiunea specială de recunoaștere. Pentru această misiune grea și plină de răspundere a fost aleasă o fată tînără, comsomolista Lidia Martîșcenco.

Și aici intervine în cursul evenimentelor doctorul Hornyánszky medic în spitalul din Székesfehérvár. Să i dăm cuvîntul :

— Frontul s-a apropiat iarăși de oraș — povestește el. Ne îngrozeam la gîndul că vor veni iar hitleriștii. Am cunoscut îndeaproape barbarie lor.

În acele zile tumultuoase am fost chemat la unul dintre comandanții trupelor sovietice din oraș și anume la maiorul Maria Fortus. O femeie energică, desteaptă care m-a impresionat din prima clipă prin calitățile sale. Am avut mare încredere în ea A stat mult de vorbă cu mine. Mi-a explicat cît de important ar fi ajutorul dat Lidiei Martîșcenco pentru îndeplinirea cu succes a misiunii sale. Înțelegeam că aceasta este datoria mea de om și patriot dar mă gîndeam că am acasă copii mici pe Karcsi care împlinea 5 ani și pe micuța Kati de 3 ani.

Am spus sincer acest lucru maiorului Fortus.

— Te înțeleg perfect — răspunse ea Dar tocmai pentru viitorul lor... E timpul faptelor.

Și a doua zi am făcut cunoștință cu Lidia Martîșcenco Era vioaie, slăbuță, simpatică și cu un optimism care umplea toată casa noastră.

Am ajutat pe Lidia în strîngerea materialului, am introdus o în spital în calitate de soră medicală din Slovacia.

Exact două luni de zile a stat la noi Lidia Martîșcenco. Ne am împrietenit mult. Toată familia mea a îndrăgit-o. În ziua de 23 martie a plecat mai departe Și tot în aceeași zi am primit mesajul personal al mareșalului Tolbuchin prin care m-a felicitat pentru fapta mea

Dar ce s-a întîmplat mai departe cu curajoasa Lidia Martîșcenco ?

Lidia Martîșcenco a rămas în viață și a căutat pe prietenii ei din Székesfehérvár. Dar iată relatată de ea însăși urmarea faptelor :

— ...Frontul m a dus mai departe. În ziua Victoriei mă aflam în Viena De acolo m-am întors în Patrie Am desbrăcat uniforma militară și m-am încadrat în munca pașnică a țării mele. Lucrez în Crimeea la Ievpatoria într-un spital ca soră medicală. Sînt căsătorită, am un copil de 11 ani.

Damós MIKLÓS

DE PRETUTINDENI

PRIMA LINIE de troleibuze din Europa a luat ființă în 1911, în Ceske Budejovice (R. S. Cehoslovacă). In prezent acest oraș care numără 67.000 de locuitori. are o rețea de troleibuze care se întinde pe 53 km. iar numărul călătorilor care folosesc într-un an troleibuzul este de 28 milioane !

●

UZINA de ceasornice nr. 1 din Moscova a creat cel mai plat ceas bărbătesc de mînă din lume. In decursul ultimilor doi ani, întreprinderea a mecanizat în întregime procesul de producție al acestor ceasuri Muncitorii controlează calitatea operațiilor cu ajutorul aparatelor electronice, optice și mecanice. In U.R.S.S. se produc anual peste 26 milioane ceasornice.

●

IN TIMP ce zeci de mii de telespectatori britanici urmăreau desfășurarea meciului de cricket Anglia — Australia, pe teren a apărut cîinele Bruno, urmărit de o armată de polițiști și jucători. Ținînd seama de respectul și cinstea de care se bucură jocul de cricket în Anglia, e ușor de imaginat scandalul provocat de această întîmplare. Meciul a fost întrerupt, dar deîucînd planurile urmăritorilor săi, cîinele a apucat în bot o pancartă care zăcea pe pămînt și a fugit.

●

PRECUM se știe, Gibraltarul este lipsit de resurse naturale de apă de băut. Insă de 9 luni de zile oamenii de știință obțin acolo apă de băut direct din nori. Nu este însă vorba de apa ploilor ! E vorba de un sistem de rețele dispuse vertical. Picăturile de apă conținute în nori ajung în ochiurile rețelei și sînt dirijate spre rezervoarele de recepție. Un m³ de rețea dă în timpul verii 28 l. de apă (iarna mai puțin). 640 m.² de rețele pot asigura în timpul anului nevoile de apă de băut ale populației din Gibraltar.

●

O UZINĂ din Leningrad a început de curînd să producă primele mașini de transport și curățat, de dimensiuni mici, care vor fi utilizate de personalul de servici al blocurilor. Cu ajutorul mașinii „Tum-75" se pot mătura și stropi trotuarele, se poate stringe zăpada și presăra nisip în cazul cînd se formează polei.

●

„EICHMANN IN UNGARIA", o carte de peste 300 pagini consacrată exterminării evreilor într-o singură țară, editată în R. P. Ungară, a fost interzisă în Germania occidentală.

●

LA 5 DECEMBRIE 1664, lîngă Calais s-a scufundat un vas englez. Catastrofa a costat viața pasagerilor și a întregului echipaj. S-a salvat doar o singură persoană, Hugh Williams. Exact după 121 de ani, la 5 decembrie 1785, lîngă insula Man, s-a scufundat o goeletă. Și de data aceasta s-a salvat un singur om pe numele de Hugh Williams.

●

ROMANTISMUL călătoriilor interplanetare atrage pe toți și îndeosebi pe cei mici. Uneori aceștia vor să fie nu numai martori ai cuceririi cosmosului dar și participanți. La Verona (Italia) doi băieți au lansat cu ajutorul unei „rachete cu două trepte" la înălțimea de 1,5 km. o capsulă conținînd o pisică Drept combustibil micii specialiști au folosit praful de pușcă obișnuit.

Experiența s-a soldat însă cu un insucces. La aterizarea capsulei pisica a pierit iar „constructorii" au fost amendați pentru chinuirea animalelor.

●

TINĂRA Eleonora Pig, dintr-un orășel american rămăsese nemăritată. Pînă la urmă ea a ajuns la concluzia că de vină este doar numele de familie pe care-l poartă (în englezește pig înseamnă porc). A strîns timp de doi ani, suma de care avea nevoie pentru schimbarea prin hotărîre judecătorească a numelui de familie.

Își schimbă numele și după un timp făcu cunoștință cu un tînăr simpatic care-i plăcu și care la rîndul său o ceru în căsătorie. Cererea a fost acceptată. Numele soțului era Bernard Pig.

●

PESCARUL Robert Guifette, om în vîrstă de 51 de ani, care trăia de 8 luni în cabina vasului său,, a cîștigat mult în greutate într-o perioadă scurtă de timp. Zilele trecute pentru a putea ieși din cabină el a trebuit să apeleze la ajutorul supraveghetorilor de coastă. Aceștia au scos cabina ambarcațiunii iar pescarul care cîntărea 170 kilograme a fost tras cu ajutorul.., unei macarale. Crezînd că e vorba de o simplă îngrășare pescarul a luat măsuri în consecință, dar fără folos.

Transportat la spital, medicii i-au diagnosticat o hidropizie.

●

SCOARȚA vămîntului în regiunea Mării Mediterane a început să devină neliniștită. Astfel s-au ivit deplasări geologice pe insula Corfu și pe coastele Greciei de-a lungul Mării Ionice, ceea ce arată că se produc schimbări sau sînt în pregătire. De asemenea, se observă și modificări pe insula Pantelleria, situată între Sicilia și Tunisia. Partea de sud a insulei se înalță încet, pe cînd partea de nord se lasă în jos.

●

IN ULTIMUL timp în Anglia a început să se folosească pe scară mare pungi de nylon ca rezervoare de benzină. Intr-o pungă încap 16 litri de benzină care constituie o rezervă bună pentru automobiliști și cei care folosesc bărci cu motor.

S. E. Z. RUȘEȚU

În actele oficiale, caracterul acestei unități este bine precizat: stațiunea experimentală zootehnică (S.E.Z.). Și totuși, în regiunea Galați — căci stațiunea este așezată la marginea unei comune din Bărăgan — este cunoscută mai mult sub numele de „școala de la Rușețu". Intr-adevăr, stațiunea aceasta — care a împlinit mai bine de patru decenii de activitate — datorită rezultatelor obținute în ultimii ani este foarte des vizitată de crescătorii de animale din această parte a țării. Mulți colectiviști urmează periodic cursuri special organizate la Rușețu, iar alții se abat pe aici cu prilejul diferitelor consfătuiri. Am poposit deunăzi la „școala de la Rușețu" în dorința de a afla unele lucruri interesante pentru cititorii noștri.

Recorduri

Dr. Mihai Ștefănescu, directorul stațiunii, era în ziua aceea puțin supărat. Într-un fel avea dreptate. Caii trimiși astă toamnă pe hipodrom nu au scos rezultate valoroase.

— Ne-am cam obișnuit să cîștigăm derbiurile la trap — mărturisește directorul. *Anul trecut, bunăoară, „Straja" a scos un rezultat foarte bun. Să nu mai vorbim de „Monte-Carlo", „Fulg" și alții. Ne mîngîie gîndul că avem adevărate recorduri în alte sectoare...*

Așa am aflat de unele recorduri deosebite, care vorbesc de la sine despre munca plină de entuziasm a cercetătorilor științifici și a îngrijitorilor de animale de aici. Explicațiile necesare mi-au fost date la fața locului. Mai întîi, sîntem „luați în primire" de inginerul Luchian Ionescu. Este inutil să vă spun că este tînăr. Toți cercetătorii științifici de la Rușețu au absolvit acum cîțiva ani facultățile respective. Inginerul Ionescu ne vorbește cu însuflețire de temele pe care le are în cercetare: dezvoltarea însușirilor productive de lapte și de carne la vacile din rasa roșie, elaborarea metodei de formare a unor tipuri noi de taurine pe baza surei de stepă, încrucișată cu rase amelioratoare etc.

Rasele locale de vaci — desconsiderate pe alocuri de unii specialiști — dau aici, în Bărăgan, producții ridicate. Anul trecut, 10 vaci din rasa roșie au dat fiecare peste 5500 litri de lapte, iar de la vacile Daia și Sivca s-a muls cîte 6.000—6.200 litri de lapte. Recordul pe care l-a stabilit vaca Lilica — de 7096 litri de lapte într-un an — nu va dăinui mult. N-ar fi exclus ca pînă la sfîrșitul anului, cîteva reprezentante ale speciei bovine să-l întreacă.

Toate aceste lucruri interesante le-am aflat în timp ce vizitam tabăra de vară a vacilor și a tineretului bovin. Plantele furajere, semănate după sistemul conveierului verde, asigură animalelor hrană din belșug. Pentru a ușura munca oamenilor s-a rezolvat problema ca și în cîmp să se facă mulsul mecanic. Ne despărțim cu părere de rău de inginerul Ionescu, de maistrul zootehnist Petru Vlădescu, de îngrijitorii Ivan Costache și Ion Nuțu. Sîntem așteptați la secția Lunca Veche unde urmează să vizităm sectorul creșterii oilor.

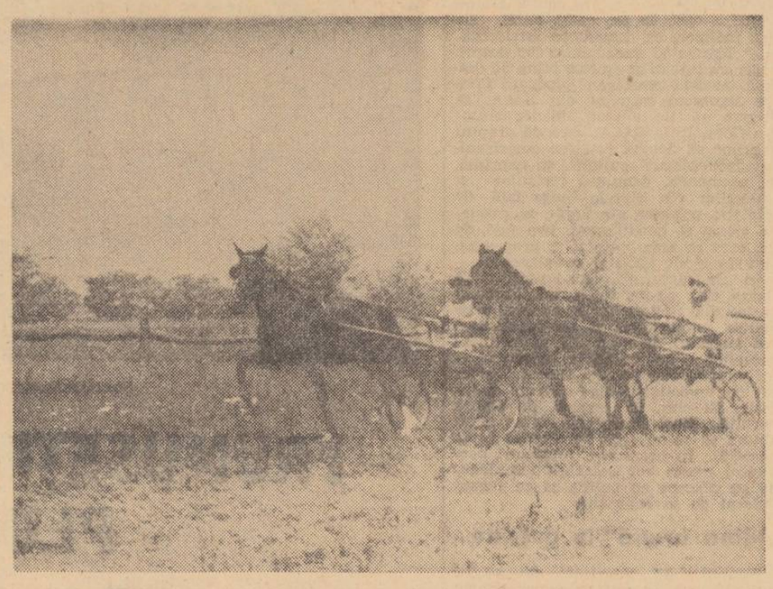

Antrenorii D. Ciobănel și Alex. Toporaș, pe hipodromul stațiunii

Aici, explicațiile ni le dă inginerul Dumitru Georgescu. Efectivul de oi — în afară de tineret — este de peste 2000 capete. Facem cunoștință cu prieceputi ciobani: Nicolae Sandu și Dumitru Bădășanu. Se mîndresc — și pe bună dreptate — cu rezultatele obținute. De cîțiva ani, țigaia de la Rușețu deține recordul în ceea ce privește producția medie de lînă. In ultimii doi ani, producția pe cap de oaie a fost la această rasă de circa 4,500 kg. lînă. Anul acesta, unele exemplare au dat chiar 7 kg. lînă de cea mai bună calitate.

Drumul spre sediul stațiunii trece chiar pe marginea hipodromului. Aici antrenorii Alex. Toporaș și D. Ciobănel erau „în plină cursă", adică pregăteau caii în vederea întrecerilor hipice oficiale. Și aici — ca și în celelalte sectoare — se desfășoară o seamă de lucrări științifice. Se urmărește, bunăoară, să se transforme „arabul" din cal cu rol biologic în cel cu rol economic, necesar agriculturii. S-au obținut și unele rezultate. „Koheilan XXI" a transportat o greutate de 3.500 kg. pe vehicul cu osii obișnuite, pe drum de țară, pe o distanță de 10 km. Nu de mult, urmașul lui „Koheilan XXIV" l-a întrecut. A transportat o greutate de 4.500 kg. plasată în două căruțe pe o distanță de 1,5 km. După cum se vede, familia „Koheilan" a salvat prestigiul în domeniul hipic al stațiunii Rușețu. Tovarășul director Ștefănescu nu are de ce să fie amărît.

Inspirație.. industrială

A produce în cantități industriale — explică dicționarul limbii române contemporane — înseamnă a produce în cantități mari. In dorința de a livra cantități tot mai mari de carne și ouă, zootehniștii au început să se inspire din... industrie. Aici, la Rușețu, se experimentează de aproape un an diferite metode industriale de creștere a porcilor și păsărilor.

Așa, de pildă, există la stațiune o construcție simplă, în care se desfășoară creșterea și îngrășarea porcilor de la naștere și pînă la livrarea lor în greutate de 95—100 kg. Intr-un an, de la o matcă de 50 scroafe se pot livra patru serii a 200 porci îngrășați, adică 80.000 kg. carne de porc socotită în viu. După cum se vede, producerea cărnii de porc se face într-adevăr în cantități industriale.

Un alt exemplu. La secția Mărgineanca s-a dat în toamna anului trecut în exploatare o hală de ouat, cu o capacitate pentru 5.000 de găini. Această construcție este compusă din două corpuri laterale lungi, care formează halele de ouat și un corp central de legătură așezat la mijloc. Distribuirea furajelor se face automat cu ajutorul unor benzi transformatoare rulante iar pentru adăpat se folosește o instalație automată. Pentru a reduce cu 40 la sută munca pentru deservirea păsărilor se aplică metoda de creștere a acestora pe așternut permanent. In lunile de iarnă se folosește metoda iluminatului artificial a cotețului pentru stimularea producției de ouă. Lămpile se atîrnă de plafon în linie dreaptă și la o înălțime de aproximativ 1,80 m. și sînt prevăzute cu abajur pentru a arunca lumina asupra stinghiilor de dormit și automatelor de hrană. Mecanizarea proceselor de producție și introducerea metodelor de creștere intensivă a păsărilor permit realizarea unor producții sporite de ouă și carne, asigură o înaltă productivitate a muncii.

Aminteam la începutul articolului că stațiunea Rușețu este considerată de colectiviștii din împrejurimi o adevărată școală. Vizita făcută a dovedit că aici, crescătorii de animale au într-adevăr ce învăța.

Ing. Th. MARCAROV

O mînă „miraculoasă"

Serghei Zubkov, mecanic la uzina de reparații de mașini de calculat și de scris din Moscova n-are decît mîna stîngă. Mîna sa dreaptă e artificială dar cu ea se servește la toate : la piept-tănat, la mîncat, la demontarea mașinilor etc.

Sînt doi ani de cînd, la Expoziția realizărilor economice de la Moscova a fost prezentat noul aparat denumit „manipulatorul bioelectric". O mînă fixată la o tijă de oțel și legată cu un cablu la un curent amplificator, strîngea și desfăcea degetele și apuca diferite obiecte (în special un mic pahar cu picior fin). Mulți invalizi s-au gîndit atunci că această mașină ar fi salvatoare pentru ei. Intr-adevăr, Institutul de proteze din Moscova a reușit să descopere și să folosească o sursă de energie care poate să pună în acțiune protezele.

Mecanismul mîinii artificiale e foarte simplu. El ridică manșeta mîinii sale și plasează pe antebrațul ei proteza, apoi electrozii. Micile plăcuțe „recuperează" curenții biologici ai mușchilor, care comandă mișcările degetelor și le transmit prin intermediul unor fire fine asemenea nervilor, unui amplificator electronic. Inzestrate cu o energie nouă, curenții trec într-un mic motor care nu cîntărește decît 50 de grame, montat în mîna artificială.

Cazul lui Serghei Zubkov nu e unic. Profesorul de lucru manual Dimitri Rezcikov, căruia îi lipsesc ambele mîini, se descurcă foarte bine în munca sa grație protezelor „vii" pe care le poartă. De asemenea inginerul de mine Lușcenkov, electricianu Kikina și mulți alții sînt posesorii unor asemenea mîini „miraculoase". La ora actuală de această mînă nu pot beneficia decît cei care și-au pierdut antebrațul. Ea strînge și desface degetele dar toate degetele deodată. Creatorii ei se străduiesc să ajungă la stadiul ca fiecare deget să funcționeze separat și mîna să se poată mișca în toate direcțiile.

LEIPZIG 1961

(Urmare din pag. 1-a)

Leipzigul trăiește în zilele de desfășurare a tîrgului o puternică personalitate, o personalitate optimistă, plină de adînci semnificații în lupta pentru întărirea înțelegerii și a păcii între popoare. *„Cine vorbește astăzi despre un embargou al comerțului nu urmărește țeluri pașnice, și acei care cred că prin măsuri economice se pot exercita presiuni, nu au înțeles destul de bine evenimentele recente"*, a declarat la 3 septembrie Bruno Lenschner, vicepreședintele Consiliului de Miniștri al R.D.G,. în discursul rostit la festivitatea de deschidere a tîrgului internațional de la Leipzig.

Ceea ce impresionează în primul rînd miile de vizitatori care parcurg zilnic standurile marilor hale de expunere, este forța economică puternică, oglindită și în cadrul tîrgului din toamna aceasta de la Leipzig, de către țările lagărului socialist. Tîrgurile de toamnă de la Leipzig sînt specializate în prezentarea produselor de larg consum. Exponatele prezentate de către țările lagărului socialist dovedesc că și în domeniul producției bunurilor de larg consum necesare asigurării unei vieți tot mai îmbelșugate, societatea socialistă obține succese dintre cele mai importante.

Suprafața de expunere a U.R.S.S. s-a triplat față de anul trecut. In standuri sugestiv amenajate, în sortimente, calități și forme de prezentare ce dovedesc atingerea unor înalți indici, organizațiile sovietice de comerț exterior prezintă vizitatorilor autoturisme, motociclete, motorete, scutere, aparate de radio și televiziune, ceasornice, aparatai electrocasnic, textile, blănuri, sticlărie, porțelanuri, produse alimentare și delicatese etc.

Prezența la Leipzig a maiorului cosmonaut Gherman Titov, care alături de Gagarin a devenit pentru întreaga omenire simbolul omului sovietic contemporan, stăpînitor și făuritor al celor mai înalte cuceriri ale științei și tehnicii mondiale, realizatorul celor mai îndrăznețe visuri ale omenirii ca și prezentarea unei bogate game de exponate trimise de industria sovietică a bunurilor de consum, deschide adînci semnificații asupra uriașului avînt înregistrat de societatea constructorilor comunismului pe toate fronturile producției materiale.

Standurile de exponate ale țării gazdă demonstrează avîntul rapid al economiei R. D. Germane, creșterea continuă a potențialului său industrial. Expunerea a numeroase produse noi, perfecționate, ale economiei R. D. Germane, ca aparatul electronic pentru prelucrarea de calcule științifice PVR, calculatorul cu tranzistori cu tambur magnetic în dimensiunile unei mese de scris, televizorul „Stadion" cu diametrul ecranului de 59 cm și unghiul de deschidere a tubului de 110° etc. alături de etalarea unor produse cunoscute ale industriei bunurilor de consum, prezentate însă într-un sortiment mai bogat, reprezintă o oglindire a preocupării dovedită și de această ramură a R.D.G. pentru dezvoltarea tehnicii noi și îmbunătățirea continuă a calității și sortimentelor.

După R. D. Germană, R. S. Cehoslovacă deține locul doi în ceea ce privește suprafața de expunere ocupată de țările lagărului socialist. Sînt de asemenea prezentate produse ale economiei R. P. Polone, R. P. Ungare, R. P. Chineze, R. P. Mongole și R. P. Romîne.

Anul acesta participarea țării noastre la ediția de toamnă a tîrgului din Leipzig are o formă organizatorică nouă. Produsele prezentate de întreprinderile românești de stat pentru comerțul exterior sînt expuse pe o suprafață cu 41% mai mare față de anul trecut și cuprind un sortiment mult mai bogat. In standul de produse alimentare întreprinderea de comerț exterior prodexport, de pildă, expune un bogat sortiment de conserve de carne, legume și fructe, produse zaharoase, uleiuri, fructe și legume congelate, mărfuri apreciate peste hotare pentru buna lor preparare și aspectul îngrijit al ambalajelor.

In cadrul aceleiași hale, întreprinderea de comerț exterior „Fructexport" expune mostre de fructe și legume proaspete, marcuri și sucuri, tuică și șliboviță, lichioruri și cunoscute vinuri medaliate Grünsilvaner, Rulanda, Muscat-Ottonel, Furmint și altele, ale căror calități (gust, buchet și conținut în alcool) au fost de nenumărate ori apreciate la concursurile internaționale.

Mostre ale industriei românești de textile și confecții sînt etalate în standul din Ring Messehaus, unde poate fi văzută o gamă variată de țesături cu o bogată paletă coloristică, confecții, elegante și de o calitate foarte bună.

In cadrul aceluiaș stand întreprinderea „Cartimex" expune covoare cu variate motive folclorice românești sau de tip oriental.

Intreprinderea Cartimex este prezentă cu un stand și în Grassimuseum, unde expune obiecte lucrate cu măiestrie, care oglindesc talentul și bunul gust al artizanilor români, ca de pildă : împletituri, ceramică neagră și colorată, obiecte din piele, obiecte din lemn sculptat și altele.

In Hansahaus, întreprinderea Cartimex este prezentă cu un bogat stand de cărți și publicații.

R.P.R. prezintă exponate și în cadrul halelor de expoziție Speckshof (produse de marochinărie) și Dreikönige (încălțăminte).

Suprafața de expunere ocupată toamna aceasta de țările capitaliste este mai mare cu aproape 1000 m.p. față de anul trecut. Printre expozanți se numără firme din Franța, Anglia, Olanda, Austria, Italia, Belgia, Danemarca. Suedia, Elveția, India, S.U.A., Japonia ca și reprezentanți ai unor țări din Africa și America Latină.

In ciuda acțiunilor provocatoare și de boicot întreprinse de autoritățile de la Bonn, inclusiv a introducerii așa numitei „clauze de revocare" (decizie care acordă autorităților de la Bonn dreptul de a revoca oricînd cetățenilor vestgermani licențele de export eliberate pentru R.D.G.), la Leipzig participă și prezintă mărfuri numeroși exportatori din R.F.G. și din Berlinul de vest.

Pe lîngă deosebita sa importanță comercială, tîrgul internațional de mostre de la Leipzig demonstrează lumii întregi și la această ediție a sa unitatea, coeziunea și forța economică a lagărului socialist, influența mereu crescîndă a ideilor coexistenței pașnice.

Silvian PETRESCU

MAGAZIN MEDICAL

„Higiena" și igiena

Prin forța lucrurilor, frizeria reprezintă un loc în care neglijarea unor reguli elementare de igienă expune organismul la îmbolnăviri ținînd în marea lor majoritate de domeniul dermatologiei și provocate de microbi sau ciuperci parazite. In ultimii ani, ca urmare a măsurilor luate de conducerile cooperativelor de frizerie și coafură, ca și mulțumită controlului sistematic efectuat de organele de ocrotire a sănătății, se poate vorbi de mari progrese privind deservirea igienică în toate unitățile. Acest proces de ameliorare continuă, iar la desfășurarea lui sînt chemați să contribuie și clienții unităților de frizerie, cărora le sînt adresate rîndurile de față.

S-ar putea face o analogie — păstrînd, bineînțeles, proporțiile — între frizerie și chirurgie. Ambele au o trăsătură comună : corpul omului este supus acțiunii unor instrumente tăioase.

Orice intervenție de mare sau de mică chirurgie este precedată de o curățire minuțioasă a pielei, chiar și banala mică injecție. Motivul este clar : nu trebuie îngăduit ca microbii aflători pe piele să folosească ocazia de a pătrunde în profunzimea țesuturilor. Bărbieritul oferă și el un astfel de prilej. Briciul deschide porți de intrarea microbilor de pe obraz și aceasta nu numai dacă a produs cumva o tăietură evidentă și curge sînge, ci prin mici efracții foarte superficiale și invizibile, limitate la epiderm și care nu sîngerează. De aceea este mult mai avantajos să fim înaintea bărbieritului, vorbind la propriu, cu obrazul curat. Această măsură de prevedere este îndeosebi de luat în considerare cînd venim de la drum, cînd am umblat prin praf. Săpunul de ras, după cum se știe, are o slabă putere de a curăți și nu ne putem bizui pe el

Dezinfecția briciului, cum știm, se practică cu regularitate, prin cufundarea în borcanul cu „antiseptic". Totuși se poate întîmpla ca atenția lucrătorului să fie distrasă, bunăoară, ca efect al conversației vii și interesante ce se înfiripă, potrivit unei vechi tradiții, cu clientul. In asemenea condiții, să fim siguri că lucrătorul ne va fi recunoscător dacă-i vom semnala că i-a scăpat să mai dezinfecteze o dată briciul, după ce l-a tras la curea.

De altfel, în frizerie ne aflăm sub protecția legislației sanitare, care impune anumite obligații, cunoscute și respectate de cei ce lucrează în această profesiune. Totuși, ar fi poate interesant să cunoaștem și noi unele din prevederile legale, spre exemplu următorul articol, pe care-l reproducem întocmai :

„Inaintea deservirii fiecărui client, personalul unităților de frizerie va trebui să execute în fața clientului următoarele operațiuni :

— ștergerea mașinii de tuns, a briciului, foarfecelor, curelelor pentru brici, pieptenului, instrumentelor pentru manichiură și coafură, cu vată îmbibată în spirt sanitar ;

— schimbarea hîrtiei de la rezemătoarea de cap a scaunului ;

— protejarea îmbrăcămintei clientului cu o pelerină de pînză curată sau cu un șervet de bărbierit, de asemenea curat, neutilizat ;

— spălarea pensulei de săpunit, atunci cînd nu este indicată dezinfecția ei ;

— spălarea castronelului în care se face spuma de săpun pentru înmuierea bărbii".

In ultima vreme au dispărut din frizerii doi vechi și inutili transmițători de infecții : piatra astringentă și pufulde pudră — acesta din urmă fiind înlocuit cu o bucățică de vată care se aruncă după fiecare întrebuințare. A mai rămas însă, pe alocuri, un alt transmițător : creionul de oprit sînge. Persistența lui se explică în bună parte și prin eroarea de a-l considera de neînlocuit. Dar dacă locul ciupit va fi presat (nu șters) cu un tampon de vată muiat în spirt, rezultatul va fi același. Cine nu se poate lipsi de creion, să-și cumpere unul al său, personal și netransmisibil, pe care să-l împrumute lucrătorului, la nevoie.

Insfîrșit, ceva și pentru cei ce suferă de o boală de piele sau de păr. Unitățile de frizerie sînt obligate să refuze deservirea persoanelor care prezintă semne vădite în acest sens. Este adevărat că bolile de piele nu sînt toate molipsitoare, dar lucrătorul frizer n-are nici competența să se orienteze singur, nici dreptul să creadă pe cuvînt.

Dr. AL. GHEORGHIU

Cura balneară a bolnavilor de inimă

Mulți suferinzi de boli ale aparatului cardio-vascular știu că pot beneficia adesea de tratament în numeroasele stațiuni balneoclimaterice din țara noastră. Sînt însă și cazuri la care într-un anumit stadiu de boală, cura prin băi minerale nu este indicată. In asemenea împrejurări, odihna într-o localitate recomandată de medic este mult mai folositoare decît băile.

Printre bolile aparatului cardio-vascular care sînt influențate favorabil de cura balneară este hipertensiunea arterială cu tensiunea maximă pînă la 20 mm. Hg, fără spasme persistente ale vaselor coronariene (dureri accentuate în regiunea pieptului), fără spasme cerebrale (amețeli mari) și fără simptome de angină pectorală (dureri care apar la eforturi în piept).

Pot beneficia de asemenea de cura balneară și alte boli ca endarterita obliterantă în faza preobliterantă ; unele simptome cardiace subiective cu caracter funcțional manifestate prin dureri vagi în regiunea inimii, ușoare palpitații etc. ; stările după miocardite ; hipotensiunea arterială ; acrocianoza ; stările după trombo-flebite; boala lui Raynaud ; afecțiunile ușoare mitrale și aortice etc.

Sechelele după infarct miocardic nu se pretează la tratament balnear decît după cel puțin un an de la accident și numai în anumite situații pe care medicul este în măsură a le aprecia.

Cei operați pe inimă pentru defecte valvulare sînt trimiși la cură balneară numai după 6—7 luni de la intervenția chirurgicală și numai dacă nu sînt semne de revenire a tulburărilor care au existat înainte de operație.

Tratamentul balnear al bolilor cardio-vasculare este în general un tratament complex care acționează atît prin băile minerale, cît și prin climă, odihnă, alimentație dietetică, cultură fizică medicală, cură de teren etc.

Apele minerale care se utilizează curent în țara noastră pentru tratamentul acestor boli sînt în primul rînd apele carbogazoase, adică apele care conțin acid carbonic cum sînt cele de la V. Dornei, Borsec, Buziaș, Tușnad, Covasna, Ozunca, Vălcele, Lipova și altele.

In unele tulburări ale circulației sanguine periferice, precum și în unele stări inflamatorii ale vaselor membrelor inferioare — trombo-flebite, endarterite, ulcere varicoase — tratamentul prin mofete, adică prin băi de acid carbonic uscat, dă rezultate de multe ori satisfăcătoare în stațiunile care au astfel de surse naturale, ca Tușnad, Covasna, Sugaș, Borsec, Buziaș etc.

Apele carbogazoase, datorită bioxidului de carbon pe care îl conțin, produc dilatația vaselor sanguine, care are drept urmare ușurarea circulației sîngelui prin inimă, artere și vene.

De obicei, sub acțiunea apelor carbogazoase se normalizează tensiunea arterială și funcțiunea arterelor coronariene, realizîndu-se astfel o mai bună hrănire a inimii și în general o tonificare a aparatului cardio-vascular.

Apele sulfuroase de tipul celor de la Olănești și Călimănești, ca și apele slab radioactive de la Victoria, Geoagiu, 1 Mai, Vața etc., precum și apele iodurate și bromurate de la Govora, Săcelu sau Bazna sînt, de asemenea, recomandate de specialiști în unele forme de boli cardio-vasculare, mai ales cînd acestea sînt asociate cu alte boli secundare care au indicații de tratament în stațiunile respective.

Alegerea stațiunii pentru tratarea bolnavilor de inimă trebuie lăsată întotdeauna pe seama medicului, iar pentru obținerea unor rezultate cît mai satisfăcătoare, tratamentul urmat în stațiuni trebuie să fie urmat cu rigurozitate de către bolnavi după prescripțiile medicale

Dr. I. LEGIC

Interesant și util de știut

• LA SOVATA și Ocna Sibiului, sînt lacuri unde suferînzii care au indicații pentru tratament balnear cu ape sărate beneficiază de posibilitatea efectuării băilor în lac chiar cînd temperatura de afară este mai scăzută, datorită termalității lacurilor. Aceste lacuri, care se numesc heloterme, își datoresc proprietățile termice faptului că încă din primele zile însorite ale sezonului cald înmagazinează căldura solară și printr-un fenomen fizic special această căldură este păstrată mult timp. In lunile de vară, remperatura lacului Urs. de la Sovata este de circa 35°C la adîncimea de 1 metru și de 40°—60°C la adîncimea de 1,50 m. Heloterme asemănătoare sînt și la Ocnele Mari și Turda, însă cu proprietăți mai mici de acumulare a căldurii solare.

• BAILE HERCULANE, care sînt atît de renumite pentru tratamentul bolilor de natură reumatică, au fost descoperite de romani în timpul războaielor cu dacii. Stațiunea a fost inaugurată în jurul anilor 105—107 din era noastră și izvoarele au fost denumite la început „apele sfinte ale lui Hercule", denumire care se dădea în anticitate tuturor izvoarelor termale folosite pentru tratamentul bolilor.

• CEI CARE urmează la domiciliu cura internă cu ape minerale îmbuteliate și au recomandat'a de a bea încălzite aceste ape, vor ține seama că pentru a nu se degrada, apele minerale nu trebuie încălzite direct la foc. Pentru a obține temperatura apei indicată de medic, se va pune de fiecare dată cantitatea de apă minerală necesară într-un vas care se va cufunda în alt vas cu apă caldă obișnuită, controlîndu se cu un termometru pînă se realizează temperatura dorită.

Medicul vă sfătuiește

ELENA S. — București : Regretăm că în cazul dv. nu vă putem recomanda un tratament. Este necesar să vă prezentați cît mai curînd posibil la un medic specialist ortoped care pe baza examenului clinic vă va putea da cele mai competente indicații.

L. IONESCU : Considerăm că nu e cazul să vă îngrijorați. Desigur că este necesar și un control periodic la Disp. T.B.C. de care aparțineți teritorial.

DARI — București : In limita posibilului și a spațiului rezervat rubricii noastre, vom încerca pe viitor să însemnăm un articol privind problema ce vă interesează.

O. L. 405 — Piatra Neamț: In cazul dv. se impune să faceți un efort de voință. Trebuie să începeți o viață normală din toate punctele de vedere Să nu vă descurajați dacă la început veți avea unele eșecuri. Perseverați. Vă recomandăm să faceți o cură cu injecții de Stricnină, Vit. B1 fortissimum, Bromoval 2 tablete.

O. M. : Vă puteți căsători fără nici o grijă. Nu aveți o situație cîtuși de puțin îngrijorătoare.

DAN V. DAN — Cluj : Pentru verificarea problemei ce vă preocupă e necesară o determinare a grupelor sanguine atît a tatălui cît și a copilului. Determinarea se poate efectua atît la Cluj la Centrul de transfuzii cît și în București la Centrul de Hematologie, str. Dr. Felix nr. 89.

RADU BELDEANU, pensionar — Muscel : Pentru a putea fi consultat în București, medicul specialist dermatolog din policlinica de care aparținești teritorial dacă consideră necesar vă poate da o adresă către centrul de dermatologie și venerologie ce funcționează în incinta Spitalului Colentina București, șoseaua Ștefan cel Mare 89. In acest caz vă este necesar talonul de pensie și buletinul de populație...

JANA BISTRIȚA — reg. Cluj : Am studiat cu atenție scrisoarea adresată de dv. redacției noastre și considerăm că situația este destul de serioasă, motiv pentru care vă recomandăm ca în cel mai scurt timp posibil să vă prezentați într-un consult fie la clinica de dermatologie din Cluj, fie la centrul dermatovenerian din București. Pentru aceasta este necesară o adresă de trimitere din partea policlinicii teritoriale de care aparțineți.

Accidentele de muncă în R. F. Germană

R. F. Germană deține primul loc pe glob în ceea ce privește accidentele în industrie Zilnic, 12 muncitori își pierd viața în accidente de muncă. Revista „Spiegel" din R. F. Germană arată că în ultimii 10 ani au murit 50.000 de muncitori în urma accidentelor de producție. Acest record este legat de insuficienta organizare a securității muncii, de desinteresul guvernului federal față de muncitori.

Imunitatea — arma cea mai puternică a organismului

Imunitatea este însușirea organismului de a se apăra împotriva infecțiilor, prin substanțele diverse pe care le fabrică și le opune agresivității agenților patogeni (microbi, virusuri, toxine etc.).

In funcție de gradul de imunitate, organismul se poate apăra în așa fel încît să nu facă deloc sau să facă o boală foarte ușoară.

Imunitatea poate fi de mai multe feluri.

Este o imunitate naturală, care dă într-o măsură rezistență la orice infecție și o imunitate specifică reprezentînd rezistența la o anumită infecție.

Imunitatea specifică este dată de substanțele pe care organismul le fabrică împotriva unei anumite infecții : diferie, poliomielită, gripă etc. Imunitatea specifică poate fi și ea de mai multe feluri : imunitate moștenită, la copiii nou născuți, care au pentru un timp în sînge substanțele imunității moștenite din sîngele mamei și care se pierd treptat odată cu vîrsta, imunitatea cîștigată în urma unei printr-o boală și imunitatea cîștigată în urma vaccinării sau tratării cu ser imun.

Dar care este mecanismul imunității ?

Microbul ajunge în contact cu organismul după ce a reușit să treacă de barierele naturale de protecție, pielea, mucoasele și produsele lor și de mijloacele de apărare ale sîngelui (globulele albe), invadează organismul, producînd boala fie prin acțiunea microbului propriu-zis, fie prin toxinele (otrăvurile) pe care le produce.

Organismul reacționează prin febră, concentrarea sîngelui în organele atacate (congestie) și printr-o mobilizare generală a sistemului nervos. In același timp organismul își mobilizează forțele în scopul de a fabrica acele substanțe capabile să neutralizeze (să anuleze) puterea agresivă a microbilor, virusurilor și toxinelor lor. Plastic am putea compara această acțiune cu o agresiune armată a microbilor, în fața cărora organismul începe să fabrice niște substanțe care să rotunjească ascuțișul sulițelor și săbiilor, să înfunde țevile puștilor și pistoalelor. Lipsiți de puterea armelor agresivității, agresorii vor putea astfel să fie încarcerați sau uciși și transportați de către globulele albe ale sîngelui, apoi eliminați din organism, distruși (în ficat, splină sau ganglionii limfatici) alteori vii, prin urină, plămîni și secreții.

Specificitatea imunității constă în aceea că organismul fabrică materialele specifice armelor cu care microbul sau virusul atacă iar aceste arme sînt de o construcție diferită pentru fiecare microb sau virus în parte Rareori se întîmplă ca materialele pe care le fabrică organismul pentru un agresor să fie potrivite și pentru armele altui agresor (de exemplu vaccina și variola).

In limbajul medical armele agresorilor se cheamă antigeni iar materialele care le fabrică organismul se numesc anticorpi. Atît antigenii cît și anticorpii sînt substanțe chimice organice care se combină anulîndu-se reciproc. Un microb poate avea mai mulți antigeni (arme diferite) iar în lupta contra unui microb organismul trebuie să fabrice mai multe feluri de anticorpi (materiale care anulează fiecare armă în parte).

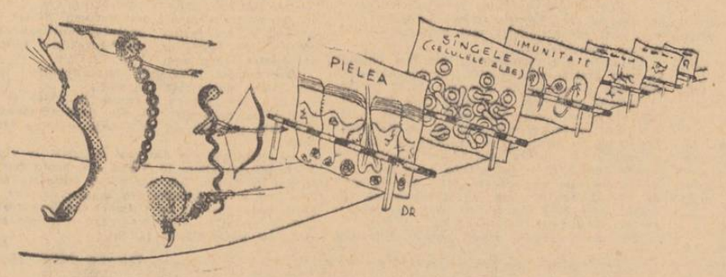

GERO

Săritura cu care Valeri Brumel a stabilit un nou record mondial: 2,25 m.

„Ioli" dă autografe pe afișul „Universiadei", care reproduce propria ei săritură

Studenții romîni au trecut cu brio examenul „Universiadei"

Corespondență specială pentru „Magazin"

Universiada 1961, marea sărbătoare mondială a tineretului studențesc, va rămîne o dată marcantă în istoria sportivă. Timp de 10 zile la Sofia studenți și studente din 83 de țări ale lumii s-au întrecut într-o competiție al cărei interes a depășit porțile stadioanelor. Studenții sportivi ai universităților din Moscova, București, Tokio sau Londra au demonstrat cum, alături de recorduri și performanțe se naște și se dezvoltă prietenia și înțelegerea, aceste bunuri de neprețuit, această aspirație scumpă. Am văzut scene emoționante de fraternizare între tinerii veniți de pretutindeni care au trăit în orășelul universitar din Sofia ca într-o mare și fericită familie.

Impreună cu ceilalți participanți, reprezentanții țării noastre au contribuit și ei la afirmarea dorinței de pace a tineretului. Totodată ei s-au comportat cu bravură și pe terenul de sport, dovedindu-se a fi cea mai puternică echipă după selecționata Uniunii Sovietice. In panoplia de victorii a mișcării noastre sportive, medaliile cucerite de studenți la Universiada de la Sofia aduc o strălucire proaspătă și dătătoare de noi îmboldiri

ECOURILE SUCCESULUI NOSTRU

Tanihita Riodzo (Mainiti-Tokio): „Credeam că vom avea de luptat cu echipele Ungariei, R. F. Germane, Cehoslovaciei în clasamentul pe medalii. Dar ce surpriză pentru noi... romînii. Dacă noi am cîștigat mult la gimnastică și înot, ei ne-au întrecut detașat la atletism și chiar în proba de triplu salt unde speram să luăm două medalii. Știam că Romînia are luptători și handbaliști buni, dar ea este bună și la alte sporturi. Prevăd că va juca un rol important la Olimpiada de la Tokio".

Lucien Grimaud (l'Humanité-Paris): „Indiferent despre ce concurs ar fi vorba, să te clasezi a doua după U.R.S.S este mai mult decît un succes oarecare. Studenții romîni au de ce să se mîndrească. Ei s-au văzut peste tot la Sofia astfel că merită fără rezerve aplauzele noastre".

Gianni Falchi (Stadio-Bologna): „Sînt specialist de atletism și aș vrea să încep cu o remarcă: acel 1,85 obținut de Iolanda în condițiile știute (cu o întindere musculară) face cel puțin cît un record mondial, de aceea ne înclinăm adînc în fața marii campioane. Ion Sorin despre care nu auzisem pînă acum este un atlet de mare clasă ca și Vamoș care putea cîștiga două curse dacă nu și-ar fi subestimat adversarii".

Michel Clare (l'Equipe-Paris): „Ne-am obișnuit în ultimul timp să-i vedem pe romîni primind onorurile arenelor. Totuși performanța lor obținută la Universiadă ne lasă „bouche bée". Trebuie să fii într-adevăr foarte tare ca să bați echipe studențești cum sînt cele ale Japoniei, ale Germaniei occidentale sau Ungariei. Surprizele fac și ele farmecul sportului. La acest capitol romînii au fost primii: Sanda Iordan la înot, Namian-Ilina la tenis, Ion Sorin, au dat de lucru ziariștilor".

PRIN BINOCLU

● După Brumel și Tamara Pres publicul din Sofia așteptа de la Balaș un al treilea record mondial. Cît de mult ar fi dorit și Ioli să ofere această satisfacție celor care cu cîtva timp în urmă o văzuseră sărind 1,91 m. Dar mușchii n-au vrut să asculte comenzile decît pînă la 1,85 m. Numai 1,85 ? Este doar înălțimea cu care ea a cîștigat titlul olimpic. Pentru Ioli care vrea să zboare tot mai sus e totuși puțin. De aceea sub ploaia de aplauze recordmana lumii era tristă. Aproape șchiopătînd ea a venit în tribună unde a găsit-o pe buna sa amică Tamara Pres. Aceasta a renunțat să mai coboare pentru a defila cu delegația sa la festivitatea de închidere, a rămas s-o consoleze pe Iolanda. Le-am văzut apoi cum au aprins făclii ca și ceilalți spectatori amestecîndu-și glasurile în corul uriaș al stadionului ce aclama pe învingătorii Universiadei.

● Intrecerile jocurilor studențești de la Sofia au fost urmărite de peste 300.000 spectatori. Cei mai mulți, 105.000, au fost înregistrați la atletism.

● Pianistul lotului de gimnastică romîn, Eugen Filipescu, a fost felicitat de conducătorii delegației japoneze pentru promptitudinea cu care a improvizat muzică japoneză în seara cînd gimnaștii din Tokio au făcut o demonstrație pe stadionul Vasil Levschi.

● In timpul meciului de baschet feminin R.P.R. — R. P. Ungară o spectatoare nefamiliarizată cu regulile jocului întreabă pe unul din antrenori ce este time out. I se spune că este o întrerupere de un minut al jocului pentru ca antrenorul să dea unele indicații echipei. „Cum s-ar spune cel mai scurt gen de ședință" exclamă spectatoarea nedumerită.

● Cînd săritorii la înălțime au început concursul la ora 15,30 în camera 236 din blocul 1 al orașului studențesc unul din atleții înscriși la probă dormea. Era Valeri Brumel. El a sosit la stadion la ora 17 și după ce a asistat timp de 25 minute la săriturile adversarilor săi, a intrat în concurs la 2,05 m. In mai puțin de o oră Brumel a stabilit un nou record mondial, efectuînd în total opt sărituri.

● Familia Press care deține trei recorduri mondiale și trei titluri olimpice nu s-a desmințit nici la Universiadă. Tamara a cîștigat 2 medalii de aur, iar Irina una de aur și una de argint. De aceea surorile Press au fost favoritele presei inclusiv ale agențiilor France Presse, Agerpres, United Press.

Ilie GOGA

Cuplul Mina Ilina — Julieta Namian, pe podiumul învingătorilor

1850 de kilometri pe bicicletă!

Cea de a X-a ediție a circuitului R. P. R.

M-am încredințat mai de mult că alergătorii cicliști de mare fond au dreptul să fie catalogați în rîndurile cutezătorilor. I-am însoțit de repetate ori, cu stiloul și carnetul în mînă, în temerare competiții, în care-și disputau întîietatea timp de o săptămînă-două aproape continuu. Am păstrat, cu o grijă aparte, toate aceste însemnări, notate în goana mașinii (în urmărirea concurenților) sau, tîrziu în noapte, la capăt de etape. Cele mai multe dintre ele n-au văzut niciodată lumina tiparului, deși cuprindeau fapte demne de a fi relatate. Dar din ele trebuia aleasă numai „porția" reportajului cotidian, care nu cunoaște îngăduințe în materie... Și așa s-a făcut că între scoarțele carnetelor au rămas, în anonimat pentru marele public, oameni cu faptele lor și printre ele chiar mici drame.

Intrecerea zilnică a cicliștilor te aduce pe o culme de munte, repezită drept în sus, aproape ca un zid, sau pe coborîșuri aprig tăiate, cu înclinații ce nu te feresc de amețeli numai privindu-le. Mai sînt „însoțitori" (nedoriți și nepoftiți) arșița, ploaia, vîntul. Plutonul cicliștilor n-are de fel liniște și astîmpăr, zguduit mereu de temerari. Se întinde șerpuind, viteza nu contenește o clipă, ba parcă urcă mereu. Loviturile de pedală capătă ritmuri ce amintesc de bielele locomotivelor în plină cursă. In întrecere sînt însă oameni, cu micile lor mașini, curbați pe ghidoane, cu trupuri parcă tăiate în bronz, dar agitate de mușchi puternici și gînduri ce clocotesc în tîmplele lor. Nici cea mai mică clipă de răgaz nu-și pot îngădui cicliștii, gonind spre țintа lor: victoria. Dar calea nu le este lină iar la capăt de etape cînd răsfoiești însemnările celor ce s-au întîmplat, înțelegi cu mult mai bine adevăratul sens al bucuriei învingătorilor, ca și al lacrimilor grele și fierbinți ale învinșilor. Pentru că, să știți, sportivii aceștia duri, ce se supun la eforturi de multe ori cumplite, cunosc și slăbiciunea lacrimilor, chiar dacă ele sînt fugare, ca o ploaie de vară.

Dacă le spun acestea aici, ca o confesiune, e pentru că ne aflăm, din nou, în ajunul unei competiții de mare amploare, cum este ocolul țării pe bicicletă, „Turul ciclist al R.P.R." pe titulatura lui oficială. Valoroșii lui competitori sînt gata să pornească iarăși în apriga lor întrecere, iar stiloul și carnetul reporterului sînt pregătite pentru însemnări. Dar pînă la prima lovitură de pedală, de la startul de mîine, să vă facem cunoscute cîte ceva despre concurenți și despre treaba la care sînt chemați.

De 13 ori la drum...

Ediția din acest an a „Turului ciclist al R.P.R." este a X-a (jubiliară) din palmaresul competiției. Ea a fost fixată să se desfășoare pe o distanță totală de 1.850 km., împărțiți în 13 etape. Lungimea lor variază în funcție de duritatea parcursului dar și de așezarea orașelor alese drept capete de etapă, pentru că organizatorii competiției (federația de specialitate și ziarul „Sportul popular") au decis — ca și anul trecut — ca sosirile să se facă numai pe stadioane. Marea majoritate a etapelor se vor disputa pe distanțe variind între 100-185 km, excepție făcînd doar două, pentru care titulaturile pot fi: cea mai scurtă etapă (Cluj—Dej, 50 km. cursă contracronometru individual) și cea mai lungă etapă: Brăila—București 202 km, ca final de competiție.

Alergători oaspeți „cu greutate" la start

La startul competiției se vor alinia echipe reprezentative de țări (R.D. Germană, R.P.F. Iugoslavia, Danemarca, R.P.R.) și selecționate de cluburi invitate să participe: Dinamo, C.C.A., Flacăra Roșie. Olimpia Brașov și C.P.B. Dar așa cum se obișnuiește, lupta se va da pe echipe și individual, pe baza clasamentelor ce se vor întocmi.

In lotul participanților oaspeți din acest an se află o serie de alergători „cu greutate", cu faima stabilită în marile competiții rezervate cicliștilor amatori. In echipa Iugoslaviei se află, printre alții, Ivan Levacic și Lino Sebenic. Primul are o „carte de vizită" care indică participarea lui la campionatul lumii, la Jocurile Olimpice de la Roma, la ediții ale „Cursei Păcii", la ediția din acest an a „Turului Viitorului" (Turul Franței rezervat alergătorilor amatori). In această din urmă competiție, ce s-a dovedit a fi una dintre cele mai dificile, Levacic s-a situat printre fruntași, ocupînd locul V în clasamentul general final. Această excelentă comportare a confirmat-o apoi integral în „Turul Iugoslaviei", pe care l-a cîștigat cu autoritate, după ce a devenit lider al cursei din etapa IV-a. Printre cîștigătorii de etapă ai acestei ediții a „Turului Iugoslaviei" a fost și Lino Sebenic, care și-a adjudecat etapa a IV-a.

In echipa R.D. Germană, țară ai cărei cicliști și-au cîștigat o notorie reputație internațională, pot fi găsiți, printre alții, două vechi cunoștințe ale cicliștilor și șoselelor noastre, Jorg Grünzig și M. Brüning, care au făcut parte din lotul olimpic al țării lor. Primul a făcut o excelentă figură în ediția precedentă a „Turului ciclist al R.P.R.", în care a ocupat locul II în clasamentul general individual, la numai 1'35" de învingător. Iar pe Manfred Brüning îl recomandă un loc III ce l-a ocupat în „Turul Egiptului".

Un cuvînt în plus, pentru că spațiul nu ne îngăduie mai mult, vrem să spunem măcar pentru a-l aminti și pe Joergen Joergensen, din echipa Danemarcei, component al echipei olimpice a țării lui și participant în „Cursa Păcii".

Tur de orizont printre cicliștii noștri

Pentru alergătorii noștri „Turul ciclist al R.P.R." este o competiție a cărei adjudecare îi stimulează la maximum, făcîndu-i să marcheze valori superioare. E suficient să amintim în acest sens de învingătorii ultimelor trei ediții: Gabriel Moiceanu (1958), Ion Cosma (1959) și Walter Ziegler (1960). Pe toți acești trei îi vom găsi aliniați și anul acesta la start, în echipa țării noastre, și alături de ei în aceeași echipă sau în formații de club încă mulți alții dintre alergătorii noștri fruntași, printre care Gh. Rădulescu, A. Șelaru, Gh. Calcișcă, L. Zanoni, St. Poreceanu, C. Moiceanu, S. Duță, S. Ariton și alții.

In întrecerea cu excelenții concurenți veniți din străinătate misiunea lor nu este de fel ușoară. Dar tocmai de aceea credem în strădania ce-o vor depune pentru adjudecarea victoriei, pentru o comportare la nivelul reputației în creștere ce și-au cîștigat-o în disputele internaționale la care au participat în ultimii ani. Ei au calitățile și pregătirea necesară ca în lupta cu alergătorii de peste hotare să dea un plus de strălucire ediției din acest an al „Turului R.P.R.", ciclismului nostru în general.

I. BOCIOACA

INTERVIUL NOSTRU

Cît mai multe concursuri, cît mai multe întîlniri între sportivii lumii

De vorbă cu prof. Seichi Hamada, conducătorul delegației gimnaștilor japonezi

Despre gimnastica japoneză a început să se vorbească cu vreo 8—9 ani în urmă, într-o vreme în care evoluțiile unui maestru ca Viktor Ciukarin lăsau impresia că nu poate exista o desăvîrșire mai mare. La Olimpiada de la Helsinki în 1952, cea mai mare parte a medaliilor de aur a revenit reprezentanților Uniunii Sovietice, imbatabili la acea oră. Intr-un interviu acordat ziarului „Sovețki Sport", campionul absolut, V. Ciukarin, menționa:

„Intr-un viitor apropiat vom avea adversari extrem de puternici în persoana gimnaștilor japonezi. Sînt mobili, puternici, foarte agili și, mai cu seamă, au o mare putere de muncă. Tot timpul privesc și învață. Sînt foarte sîrguincioși...".

Nu se înșelase faimosul campion. In 1956, la Melbourne, gimnaști din țara soarelui-răsare emiteau pretenții la supremație. Extraordinara măiestrie a lui Ciukarin a strălucit și atunci dar victoria a fost obținută cu prețul unor mult mai mari eforturi. In sfîrșit, la Roma, anul trecut, cînd campionul celor două ediții anterioare părăsise calul cu minere, bara fixă și paralelele, luînd loc la masa antrenorilor, titlul de campion absolut al Olimpiadei a revenit unui japonez, Takashi Ono, la mare luptă cu Sahlin și Titov. Formația U.R.S.S. ocupa însă primul loc pe echipe. Foarte recent, la Universiada de la Sofia, victoria la individual compus a revenit de asemenea unui japonez, Takashi Mitzukuri (locul 9 la Olimpiada de la Roma) care l-a întrecut cu 0,15 puncte pe Titov.

A fost nevoie de această introducere pentru a-i prezenta pe gimnaștii japonezi, care timp de mai multe zile au fost oaspeții țării noastre, susținînd în compania sportivilor romîni, o foarte aplaudată demonstrație. Cu acest prilej am putut sta de vorbă cu prof. Seichi Hamada, conducătorul și antrenorul lotului de gimnaști japonezi. Tema: secretul succeselor în gimnastică. Prof. Hamada o abordează fără ocolișuri:

„Noi l-am aflat de la excelenții gimnaști sovietici, care de după război domină cu autoritate arena marilor competiții. Gimnastica este sport și artă în același timp, supunîndu-se, în consecință, legilor amîndorura. Se spune că dacă un pianist nu repetă o zi, cel care simte acest lucru este numai el. Dacă nu repetă două zile, observă și soția sa. Și, dacă nu repetă trei zile bagă de seamă... publicul. Aforismul se potrivește de minune gimnastului. Repetarea este mama studiului..."

— Care este izvorul rapidelor succese repurtate?

„Cantitatea trebuie să ofere calitate. La noi gimnaștii cu perspectivă sînt... recoltați încă de pe băncile școlii. Fac o paranteză: nu numai în gimnastică. In orice disciplină, școala trebuie să fie pepiniera sportului de performanță, iar colegiul, cum spuneți dv., facultatea, momentul ascensiunii maxime. Gimnastica sportivă este un obiect de învățămînt în școli, constituind baza orelor de educație fizică. După părerea mea, o țară care are gimnaști buni, se va putea mîndri și cu atleți, baschetbaliști, voleibaliști, înotători de valoare. Luați exemplul Uniunii Sovietice, și vă veți convinge".

— Ce drum urmează în continuare un talentat gimnast elev?

„In general, axăm pregătirea sportivilor pe însușirea unor teme și exerciții de maximă dificultate, cel mai bine răsplătite conform arbitrajului modern. Eforturile maxime la antrenament, cele despre care vorbea faimosul Zatopek, sînt de asemenea o cheie a succesului. Antrenamentul trebuie să fie de o asemenea intensitate, încît concursul să pară sportivului, o adevărată... plimbare".

— Ce perspective are în momentul de față gimnastica japoneză?

„Au fost obținute unele succese de către gimnaștii noștri. Dar progresul pe plan mondial al acestei discipline este atît de mare, încît de la o zi la alta nu mai poți fi sigur de victorie. Intenționăm să pregătim în vederea Olimpiadei ce o va găzdui capitala țării noastre în 1964, o echipă complet nouă. Continuăm să folosim la antrenamente o serie de metode ale specialiștilor sovietici, foarte iscusiți pedagogi. De altfel, în octombrie, așteptăm în Japonia, o selecționată de gimnaști moscoviți care va întreprinde un turneu în nu mai puțin de 10 orașe Schimbul de experiență este de asemenea, una din chezășiile progresului. De aceea, noi ne exprimăm pentru cît mai multe concursuri, pentru cît mai dese întîlniri între sportivii lumii. Cîștigă sportul, dar — și acesta este cel mai important — cîștigă prietenia. Loviți crunt, cu răni încă nevindecate de pe urma celui de al doilea război mondial, cînd am văzut cu proprii ochi moartea atomică, noi ne pronunțăm pentru pace și prietenie, tovarăși nedespărțiți ai fericirii și progresului".

Am mulțumit prof Hamada pentru amabilitatea sa, urînd gimnaștilor japonezi noi succese în activitatea lor.

T. STAMA

În cîteva rînduri

După trei etape echipa de fotbal C.C.A. are un singur punct iar U.T.A. zero.

Cum se vede C.C.A.
A făcut un punct și ea
(U.T.A. e și ea adjunct)
Formei slabe, de-ar putea
Bine-ar fi să-i pule... punct.

Meciul Dinamo-Rapid s-a terminat aproape pe întuneric.

O imagine completă
Dialogul o reflectă:
— Cum? A fost nocturnă oare?
— Da! Dar fără... reflectoare.

Competiția ciclistă „Cursa Victoriei" a fost numită și cursa barierelor de cale ferată.

Gîndurile efemere
La cicliști deci se referă:
De-ar putea la bariere
Să le pule... barieră.

A început campionatul de handbal în 7. La Petroșani, surpriză: S.S.E. Petroșani — Știința București 11—5.

Adevărul nu-l ascund
Are poate, totuși, fler:
In orașul minier
Știința s-a și dat la... fund.

D. TABACU

● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC

● *TALENTATUL ciclist francez Roger Riviere, grav accidentat anul trecut în Turul Franței, a anunțat oficial în cadrul unei conferințe de presă că a abandonat sportul cu pedale. Riviere nu mai este capabil să participe la competițiile rutiere resimțindu-se după accidentul din Tur. In cadrul conferinței de presă, Riviere a declarat că recordul monatai al orei pe care-l deține poate fi bătut de un ciclist sovietic. Riviere a arătat printre altele, că U.R.S.S. dispune de un serios rezervor de cicliști care se pregătesc după o excelentă metodă.*

● *NU DE MULT specialiștii revistei „Ring Magazine" au întocmit tradiționalele clasamente la cele 8 categorii de greutate. Este interesant de arătat că la categoria mijlocie acești specialiști l-au trecut pe vest-germanul Scholtz înaintea fostului campion mondial negru Sugar Robinson. Desigur că „Ring Magazine" a acordat galoane superioare lui Scholtz numai din considerente politice. Aici este cazul să arătăm că Scholtz nu a mai boxat de doi ani în cadrul acestei categorii. El a reintrat acum cîteva zile la Hamburg evoluînd la categoria... semigrea. La fel au procedat specialiștii de la „Ring Magazine" și în cazul greului negru Soni Liston, care din 26 meciuri susținute nu a pierdut nici unul. In schimb specialiștii au plasat printre primii grei mondiali pe George Huvaio (Canada) de care încă nimeni nu a auzit în Europa și Cooper un pugilist posesor a unui mediocru palmares.*

● *CUNOSCUTUL internațional austriac Ockwirk a fost concediat de clubul italian Sampdoria, unde a activat timp de 3 ani. El s-a reîntors în patrie fiind achiziționat de echipa campioană F. C. Austria. Este posibil ca în meciul de la București C.C.A. — F. C. Austria publicul nostru să-l revadă pe Ockwirk.*

● *BOXUL profesionist a făcut o nouă victimă. La Bologna în cadrul unei reuniuni tînărul pugilist Mateuzi a suferit o comoție cerebrală decedînd la spital. Ancheta a constatat că principalii vinovați sînt medicii care au eliberat certificat de bună sănătate cu toate că în realitate acesta era incapabil să mai susțină meciuri.*

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, Piața Scînteii, tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 14.00.

Din pasionanta istorie a Turului ciclist al R.P.R.

1946... Primul Tur ciclist al Romîniei democrate. Țara este în transformare revoluționară după anii de cruntă dictatură fascistă. La doi ani de la eliberare, condițiile nu sînt firești dintre cele mai bune. Totuși ziarul „Sportul popular" organizează înconjurul ciclist al țării. Au participat cicliști din organizața sportivă muncitorească F.S.G.T. Franța, din Italia, Iugoslavia, Albania. A fost o cursă foarte disputată. Pe primul plan bătălia s-a dat între cicliștii francezi, romîni și iugoslavi. La început a condus în clasament francezul Emil Roll, dar în etapa a treia, Făgăraș—Tg. Mureș, bietul ciclist, nevăzînd o spărtură la trecerea peste un pod s-a dat peste cap și a căzut în Tîrnave. Rănit destul de serios, Emil Roll a fost internat la spital. După aceea lupta pentru tricou s-a angajat între iugoslavul Prosinek, francezul Watterschot și romînii Nae Chicomban, Traian Chicomban, Ervant Norhadian, G. Șandru și Straini un alergător din Triest.

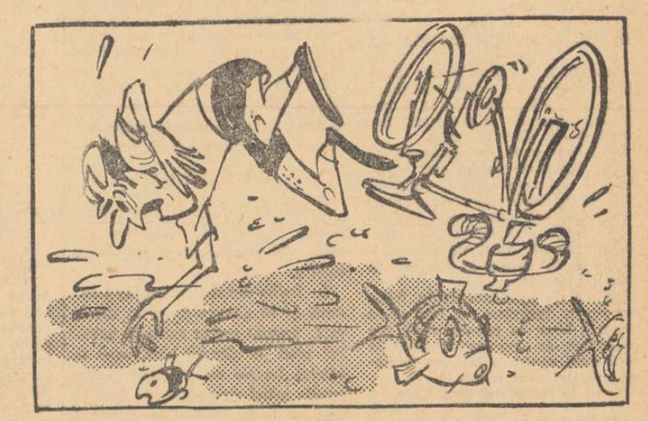

În mod firesc cursa merita să fie cîștigată de Nae Chicomban. Ciclistul din Scheiul Brașovului cu calități polisportive era campion de schi, jucător de fotbal la echipa A C.F.R. Brașov, alergător de cros (clasat al doilea în urma lui Dinu Cristea la un campionat) și foarte bun ciclist cu un stil economic, cu un dar de a-și doza efortul, ducînd o viață cumpătată cum puțini cicliști au știut să o facă. Nae Chicomban domina turul și purta tricoul galben la Tr. Severin, dar schimbînd bicicleta pentru o pană de baieu, a fost penalizat cu 6 minute. Astfel, datorită excesului de zel al arbitrilor, N. Chicomban a pierdut Turul.

O figură pitorească a fost albanezul Piro Angeli, în vîrstă de 17 ani, care a reușit să termine onorabil această grea întrecere. El era obiectul curiozității celorlalți cicliști pentru că în timpul meselor de prînz și seara nu bea decît lapte, orice s-ar fi servit la masă. La vîrsta de 40 de ani vechiul rutier internațional N. I. Țapu își încheia bogata carieră (peste 20 de ani de curse) alergînd în turul Romîniei democrate. Țapu a terminat turul pe locul 10. O frumoasă comportare la încheierea carierei cicliste a actualului antrenor.

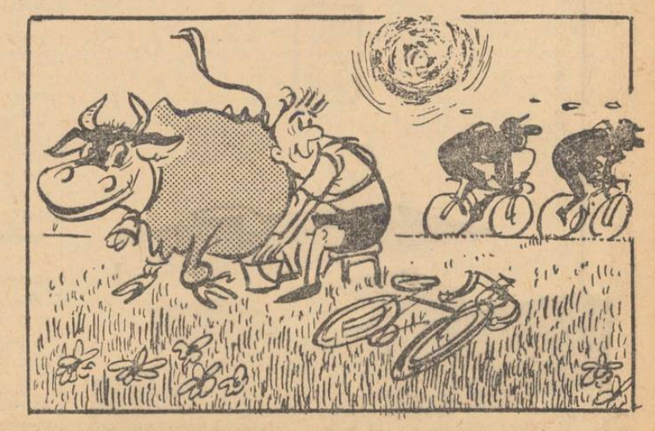

În mișcarea sportivă se produc în anii următori mari prefaceri. Statul democrat-popular acordă tot sprijinul dezvoltării diferitelor discipline și bineînțeles sportul cu pedale nu lipsește dintre ele. În 1950 cei mai buni cicliști participă la înconjurul ciclist al țării care poartă în mod simbolic numele de cursa „Lupta pentru pace". Reluarea popularei întreceri sportive stîrnește un val de entuziasm. Sute de mii de spectatori se înșiră de-a lungul șoselelor, primindu-i pe sportivi cu muzică, urale și flori. Favoritul cursei este Marin Niculescu. El cîștigă prima etapă la Buzău, dar în etapa a doua spre Focșani penele de cauciuc și o barieră buclucașă de cale ferată îl fac să piardă multe minute. Lupta pentru tricoul galben se angajează atunci între Norhadian învingător la Iași și Constantin Șandru, cîștigător la Fălticeni. În tîrgul Fălticenilor unde se oprea pentru prima oară o cursă ciclistă, concurenților li se face o primire sărbătorească. Șandru cîștigă și la Vatra Dornei, dar a doua zi într-o etapă desfășurată contra cronometru de la Vatra Dornei la Bistrița, clasamentul se răstoarnă și Norhadian trece din nou în frunte. În această etapă cu totul neobișnuită și nemaipomenit de grea, cicliștii au trebuit să escaladeze temutul urcuș de la Măgura Calului. Norhadian, Șandru, Niculescu și alți cîțiva au urcat pe bicicletă, dar cei mai mulți se dădeau jos și o luau pe „tălpi" ca să ajungă și mai obosiți în vîrf. Norhadian își apără cu dîrzenie tricoul galben și se părea că va termina învingător, dar la Sibiu îmbolnăvindu-se de furunculoză nu închide ochii toată noaptea. Etapa următoare spre Brașov este o adevărată dramă pentru Ervant. Cu toate îngrijirile date de medici, Norhadian suferea îngrozitor. Se oprește la Făgăraș, apoi pe dealul Perișanilor și ajunge cu 10 minute în urma lui Constantin Șandru care preia tricoul galben și îl

păstrează pînă la București. Un ciclist tînăr și robust, cu mari calități de rouleur s-a impus în lotul fruntașilor, ocupînd locul 8. Îl chema N. Voicu. Astăzi este antrenorul lotului de ciclism iar rezultatele obținute nu sînt deloc rele.

Următorul tur ciclist s-a desfășurat pe un traseu de aproape 2.300 de km. A fost una dintre cele mai grele dar și mai interesante ediții ale cursei. La Focșani, Ion Ionită, un tînăr remarcat la velodrom a cîștigat prima etapă. A doua s-a terminat cu izbînda lui Marin Niculescu, care pierde însă tricoul galben la Vatra Dornei în favoarea lui Nae Chicomban și îl cîștigă din nou la Fălticeni. Norhadian, neîntrecutul cățărător, face o cursă extraordinară peste Măgura Calului, ajunge primul la Cluj după ce alergase singur 160 km. Sosirea lui Norhadian nu s-a făcut însă pe bicicletă, fiindcă pe străzile orașului era atîta lume încît ciclistul nu mai știa exact unde se află linia de sosire. Pe bicicletă nici nu putea să-și facă loc printre mulțimea de curioși care voia să-l poarte în triumf. Așa că descălecă și alergă ca la ciclocros pînă în dreptul liniei albe unde se aflau arbitrii.

În etapa a 8-a. Caransebeș—Petroșani peste dealurile Hațegului, pe un drum complet neasfaltat, cei mai mulți dintre cicliști au spart cîte 10 și chiar 15 cauciucuri. În mașinile ce urmăreau cursa, însoțitorii nu mai pridideau să coase baieurile.

Petre Nuță, un fost păstor de pe meleagurile Cîmpinei, a devenit eroul acelei etape El a sosit la Petroșani cu un avans de peste 10 minute înaintea celorlalți cicliști Marin Niculescu și-a păstrat însă tricoul sosind primul la Craiova și Sibiu Ce-i drept. Marin dispunea și de o echipă devotată în care Octavian Amza, ciclist „elegant", astăzi priceput arbitru, nu era prea mulțumit numai cu rolul de ajutător. El a repurtat victoria, avînd la sfîrșit 30 de minute avans asupra lui Nae Chicomban.

Emil IENCEC
și Ilie GOGA
Desene de A. MATTY

(Va urma)

Faceți înghețată la frigiderul dv.

Dăm mai jos cîteva rețete de înghețată ce se pot face în casă, la frigider.

CREMA DE FRUCTE

Folosiți — căpșuni, fragi, smeură, afine sau mure. Cantități: 125 gr. fructe (din cele arătate mai sus); 120 gr. zahăr; 125 gr. frișcă; 3 gr. sare de lămîie.

Fructele se zdrobesc și se strecoară prin sită, după care se adaugă sarea de lămîie dizolvată în puțină apă încălzită. Separat se bate bine zahărul cu frișcă și apoi se amestecă cu sucul de la fructele zdrobite. Amestecul se face energic pînă se obține o spumă. Cînd totul este gata, preparatul se toarnă în tăviță și se introduc la îngheț timp de 2½—3½ ore.

ÎNGHEȚATĂ DE PORTOCALE

Cantități: ¼ litru lapte; două gălbenușuri de ou; 150 gr. zahăr; 5 gr. gelatină; sucul de la 3 portocale; coaja de la 3-4 portocale; sucul de la ½ — 1 lămîie.

Se fierbe coaja de portocale cu laptele împreună la un foc redus. Separat se bate zahărul cu ouăle pînă se obține o spumă densă, după care se adaugă laptele cald amestecînd energic compoziția. Spre sfîrșit se adaugă sucul de lămîie și portocale în care s-a dizolvat în prealabil gelatina.

Înainte de introducerea în frigider pentru înghețare, se lasă să se răcească bine. În primele două ore de îngheț se amestecă compoziția de 3-4 ori pentru a înlătura formarea cristalelor de ghiață.

Timp de înghețare circa 3 ore.

ÎNGHEȚATA DE LĂMÎIE

Cantități: 3/8 litru apă; 95 gr. zahăr; sucul de la 2—3 lămîi; 20 grame glucoză.

Apa cu zahărul se fierb împreună și se adaugă praful de glucoză preparat cu puțină apă rece. Se adaugă apoi sucul de lămîie și se lasă să fiarbă timp de 3 minute.

După fierbere se trece compoziția printr-o sită fină sau tifon după care se umple tăvițele și se lasă să se răcească, apoi se introduce la înghețare.

În primele 2 ore de înghețare se amestecă compoziția de 3-4 ori pentru a înlătura formarea cristalelor de ghiață.

Timp de înghețare 3—3½ ore.

ÎNGHEȚATĂ DE VANILIE

Cantități: 3/8 litru lapte; 25 gr. zahăr; 10—15 gr. glucoză; 1/2 baton vanilie; 1 gălbenuș de ou.

Laptele se fierbe împreună cu batonul de vanilie (crestat). Separat se dizolvă glucoza în puțină apă rece astfel ca să formeze o pastă și se adaugă în laptele fiert. Se bate gălbenușul de ou cu zahărul pînă se dizolvă, apoi se adaugă laptele cald și se amestecă timp de 5 minute.

Se umplu tăvițele cu compoziția trecută printr-o sită fină sau tifon și după răcire se pun la înghețare.

Timp de înghețare 2—3 ore.

PARFAIT

Cantități: 1/4 litru frișcă; 125 gr. zahăr; 2 ouă; 25 gr. cacao sau cafea; 50 grame lapte; 1/4 baton vanilie.

Se fierbe laptele cu vanilie (crestată) și se adaugă ciocolata dizolvată. Separat se bat ouăle cu zahărul pînă se dizolvă bine, apoi se adaugă laptele cu ciocolată. Compoziția astfel preparată se pune la fiert la un foc mic și se amestecă pînă fierbe. După răcirea compoziției se adaugă frișca și se amestecă bine, apoi se toarnă în tăvițe și se pune la înghețare.

În primele 2 ore se mai amestecă de 3-4 ori compoziția pentru a evita sedimentarea și formarea de cristale de ghiață.

Timp de înghețare 3 — 3½ ore.

Măsuța îngustă

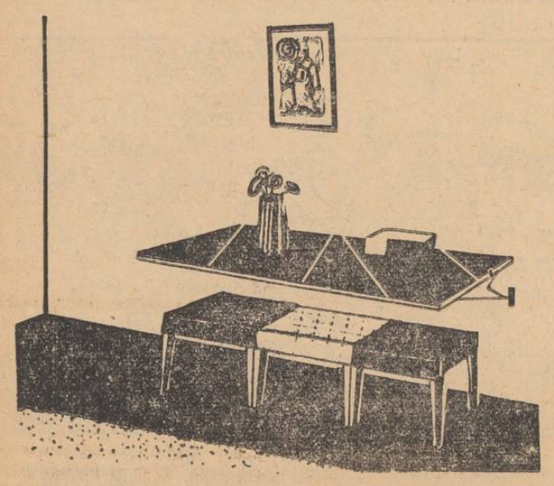

...prinsă la un perete sau în fața unei ferestre ocupă spațiu puțin și este ocazional foarte folositoare. Poate fi fixă și atunci consolele susținătoare trebuie să fie solide și bine fixate (cu dibluri și șuruburi) în perete sau mobilă. În caz că nu e fixă, articulațiile sau balamalele trebuie să fie solide și bine fixate iar la colțurile exterioare să aibe cîte un picior simplu, drept. Sub această măsuță putem ține, foarte la îndemînă și fără a incomoda, cîteva taburete, tapisate sau nu, în culoarea mesei.

Curierul nostru

DESPINA: Intențiile dv. ni se par foarte bune. Dar numai acestea nu sînt suficiente. Fostul soț este și el de aceeași părere cu dv. și fiica dv.? Dacă da, atunci merită să înfruntați orice fel de greutăți, pentru a realiza ceea ce doriți. De aceasta nu trebuie să vă speriați. La început se vor ivi o serie de discuții, de complicații, dar cu timpul vor dispare, se vor uita. Vă trebuie voință și răbdare.

CORINA. — Cluj: Am fi preferat să ne trimiteți adresa. Vă puteam scrie mai pe larg, întrucît cazul dv. este complicat și greu. Pe scurt, părerea noastră este să nu acționați în nici un fel, nici măcar să plecați. De ce să faceți un lucru pe care nu-l doriți? Dacă altcineva va întreprinde ceva în această direcție, expuneți-vă punctul dv. de vedere, iar cei care au datoria, să judece și să hotărască. În funcție de hotărîrea acestora, veți acționa și nu din îndemnurile altora care nu pot fi obiectivi în acest caz. Mai scrieți-ne.

ANDREI O. — Deva: Întrebării dv. finale: „Ce trebuie să fac pentru a scoate caracterul copilăresc din ea?" nu i se poate da decît un singur răspuns: lăsați-o să crească. Ce vreți să facă dacă este un copil? Să se poarte ca o femeie de 50 de ani? Și cum vă puteți gîndi la o monstruozitate ca aceea de a scoate de sub influența părinților un copil? Societatea vă condamnă cu toată asprimea.

CODRUȚA — Iași: Sîntem și noi de părerea părinților dv. și vă răspundem cu nu la întrebarea pusă. Într-adevăr acum acest lucru nu se cunoaște dar peste cîțiva ani vor începe să apară complicațiile. În astfel de situații numai cel interesat direct poate hotărî, respectiv dv. Acționați cum credeți pe propria dv. răspundere. Gîndiți-vă mult înainte de a face acest pas.

A. T. — Caransebeș: Ar fi o greșeală foarte mare din partea dv. să trimiteți copilul în familia respectivă acum. Țineți-l cu dv. Cînd va fi mai mare îi veți explica totul și atunci va judeca singur orice lucru. I-ați face în primul rînd un mare rău copilului, spunîndu-i acum lucruri ce nu pot fi înțelese de el așa cum trebuie.

E bine să știți că...

1 ceașcă obișnuită de cafea cu lapte = 2 dl.
1 ceașcă mare de cafea cu lapte = 2½ dl.
1 lingură cu vîrf de făină = 25 g.
1 lingură rasă de făină = 15 g.
1 ceașcă de făină = ¼ kg.
1 lingură de zahăr = 25—30 g.
1 ceașcă de zahăr = aproximativ 200 g.

SFATURI MODA COSMETICA GOSPODĂRIE

SFATURI COSMETICE

Culoarea părului se datorește unor pigmenți care provin din epiteliul foliculului respectiv. Ea nu este în legătură directă cu pielea care înconjoară părul. Încărunțirea părului nu apare totdeauna în aceeași perioadă a vieții și diferă de la om la om, unele persoane încărunțind în plină tinerețe. Cauzele încărunțirii sînt multiple. Marele savant rus Mecinikov arată că pigmentul normal ar dispărea fiind absorbit de „Celulele pigmentofage". Alți specialiști endocrinologi afirmă că există o strînsă legătură între glanda tiroidă și decolorarea părului la om. Pînă în momentul de față nu este pe deplin elucidată problema de ce încărunțește părul atît de timpuriu și cum putem preveni încărunțirea.

Cert este că încărunțirea este în legătură cu predispoziția ereditară, cu starea sistemului nervos și a organelor interne precum și cu regimul alimentar. Așa se explică cum persoane de 20 ani încep să încărunțească și cum altele de 50—60 ani își mai păstrează culoarea naturală. Încărunțirea pornește de la rădăcina firului de păr deoarece el nu-și pierde pigmentul deodată în toată lungimea sa ci încetul cu încetul. În general, încărunțesc întîi tîmplele apoi restul părului. Un tratament special cu vitamine, alimentație complexă, regim special de viață, cultură fizică poate încetini procesul de încărunțire. Astăzi se fac diverse tratamente cu medicamente speciale care însă trebuie făcute sub supraveghere și control medical.

Pentru a remedia acest neajuns unele persoane obișnuiesc să folosească regeneratoarele de păr. Unul din cele mai frecvente regeneratoare este cel pe bază de săruri de plumb, sulf precipitat 9 g., acetat de plumb 4 g., glicerină 60 g., gumă arabică 3 g., apă distilată 240 ml. Acest regenerator trebuie folosit numai sub supravegherea medicului deoarece este toxic și poate provoca iritații serioase. Un regenerator netoxic este cel pe bază de citrat de bismut care se prepară în felul următor: se dizolvă 25 g citrat de bismut într-o soluție de amoniac peste care se toarnă 250 g. apă. Peste această soluție se adaugă o altă soluție obținută din 30 g. tiosulfat de sodiu dizolvat în 220 g. apă distilată. Regeneratorul pe bază de nitrat de argint este folosit într-o măsură mai mică din cauza faptului că culoarea obținută nu este uniformă și prezintă reflexe roșietice.

Anca BOGDAN

Începe școala

Plin e cerul de cicori
Și de șiruri de cocori.

Piscurile își îndeasă
Cușme de turcană-aleasă.

Dealurile duc din vii
Struguri-n gospodării;

Se ghicesc prin ciob de plumb
Care pline de porumb.

Satul brobodit cu soare
E gătit de sărbătoare.

Școala și-a întins, senină,
Ramurile de lumină...

În recreație, la joacă,
Numai zîmbet de prisacă;

Fuga, fuga o fetiță
A trecut de grădiniță,

Mare cît o portocală,
E în prima zi de școală,

Ochii-s plînși, fiindcă la ușă
N-a primit-o cu păpușă.

...Dar va ride, cînd va ști,
Bine-a scrie și citi!

Vasile DIMA

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- Sote de fasole grasă cu smîntînă; ardei umpluți cu carne: piersici.
- Chiftele de zarzavat; pilaf de pui: struguri.
- Supă de roșii; vinete umplute cu carne; tartă cu fructe.
- Salată orientală; budincă de macaroane; pepene.
- Ciorbă țărănească; sarmale cu varză dulce; mere în aluat.
- Coltunași cu brînză; musaca de vinete; struguri.
- Ouă umplute; pui cu sos de smîntînă; tortă de ciocolată

Conservarea ardeilor

Sînt nenumărate legumele care se conservă pentru iarnă și la fel sînt nenumărate felurile în care ele pot fi conservate. Astăzi vă vom arăta cum se pot conserva ardeii grași și ceea ce se poate face din ei.

Bulion din ardei grași

Se spală bine ardeii, de preferință roșii, se rup în bucățele, se curăță de semințe. Se pun la fiert cu cîteva pătlăgele roșii, pentru a nu se prinde de fundul vasului. În momentul cînd observăm că pielița se desprinde de carnea ardeiului, luăm vasul de pe foc. Trebuie amestecat tot timpul pentru a nu se lipi de fund. Cînd s-a răcit puțin dăm totul prin sită. Îl punem din nou la fiert, cu puțină sare, după gust, pînă capătă consistența dorită. Se toarnă, încă cald, în sticle. Se astupă cu dopuri noi și smoală. Se păstrează la rece.

Ardei umpluți cu varză albă

Se aleg ardeii grași, care nu sînt de loc loviți, se taie în jurul codiței un căpăcel și se curăță de semințe. Separat tocăm varza albă. De asemenea, tăiem subțire puțină țelină, morcovi, păstîrnac, pătrunjel. Presărăm deasupra sare. Lăsăm să stea astfel 1 oră după care stoarcem toate zarzavaturile de apă și umplem ardeii cu ele. Pe deasupra se pune o felie de morcov subțire. Se așează cîte 4-5 ardei în borcane, peste care turnăm o saramură răcită făcută dintr-un litru de apă la care se adaugă 50 g. sare și o ceașcă de oțet. Legăm apoi borcanele bine cu celofan. Se păstrează la loc rece și uscat.

Rochii din stofă subțire

1. Rochie dreaptă, puțin largă în talie, mînecă chimono scurtă. Închisă în gît cu un nasture.

2. Rochie largă, cu pliseuri mărunte pornite de sus, de la corsaj. Închisă în nasturi pînă mai jos de talie.

3. Din nou o rochie dreaptă, decoltată, cu o tăietură cu cîte două tighele care se termină cu cîte o cută mică dublă.

4. O rochie din material în dungi, cu fusta puțin largă cu cute duble mici, mînecile în guler alb.

5. Rochie dreaptă cu o notă mai elegantă, puțin decoltată și închisă într-o parte cu doi nasturi.

Desene de Beatrice BOBOCEA

Moda bărbătească

Venind în întîmpinarea cererilor sutelor de mii de cumpărători care se îmbracă cu confecțiile produse de fabrica de confecții și tricotaje „București", ultimul „Jurnal de modă" editat de această fabrică este dedicat exclusiv modei pentru bărbați.

Acordînd o atenție din ce în ce mai mare și pentru problemele modei bărbătești, Congresul internațional al modei, care s-a desfășurat la începutul anului 1961 la Berlin, a stabilit linia îmbrăcămintei pentru toate sezoanele atît sport cît și pentru după amiază și ocazii festive.

Iată cîteva caracteristici stabilite de participanți la Congres pentru moda anului 1961.

Costumul elegant va fi la un rînd, avînd nasturii (2 sau 3) pornind de la talie în sus. Din nou este modern reverul îngust, ca și pantalonul îngust fără manșetă.

Țesăturile în dungi subțiri, sau pepit în tonuri de verde sau albastru combinate cu sepia sînt recomandate pentru costum elegant.

Bluzele (din bumbac, in sau țesături sintetice) necăptușite, cu croială lejeră, completează garderoba de vară a bărbaților.

„Jurnalul modei" ne înfățișează diferite confecții (costume, pardesie, paltoane) prezentate de participanții la congresul modei.

Sînt modele foarte reușite pe care le recomandăm pentru cititorii noștri. Reține atenție costumul de ocazie la doi nasturi cu rever lung și îngust prezentat de industria noastră de confecții, demiul din stofă tuid la trei nasturi cu reverul îngust și scurt (prezentat de U.R.S.S.), costum din stofă în carouri grej, cu vestă (R. P. Ungară), jacheta din tricot în dungi în tonuri de maro, pentru băieți de 10 ani (R.D.G.) etc.

În general „Jurnalul Modei" prezintă o gamă variată de modele de confecții pentru bărbați. Iată cîteva dintre acestea.

Se poartă talia mai joasă

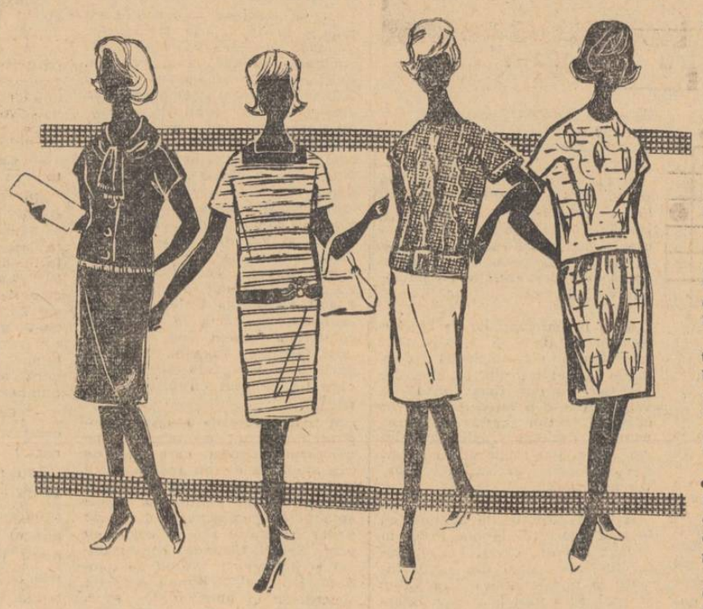

Desene de Tanți PHENINGS

Urmărind să dea cît mai multă suplețe îmbrăcămintei feminine, modeliștii noștri au creat o serie de rochii cu talia mai joasă, mai puțin marcată ca în anii trecuți.

De la stînga la dreapta:

— Deux-pièces de olandă bleumarine: mîneca croită raglan. Eșarfa de la decolteu și partea de jos a jachetei sînt bordisite cu o bentiță de olandă albă cu dungi albastre.

— Deux-pièces dintr-un material de bumbac în dungi. Dungile sînt așezate orizontal. O bentiță uni la decolteu și în partea de jos a bluzonului drept.

— La o fustă albă, o cazacă dreaptă, subliniată de un cordon cu cataramă mare, dintr-un material imprimat.

— Cazacă dreaptă, cu o interesantă croială în față simulînd un cordon. Fusta ușor încrețită în talie.

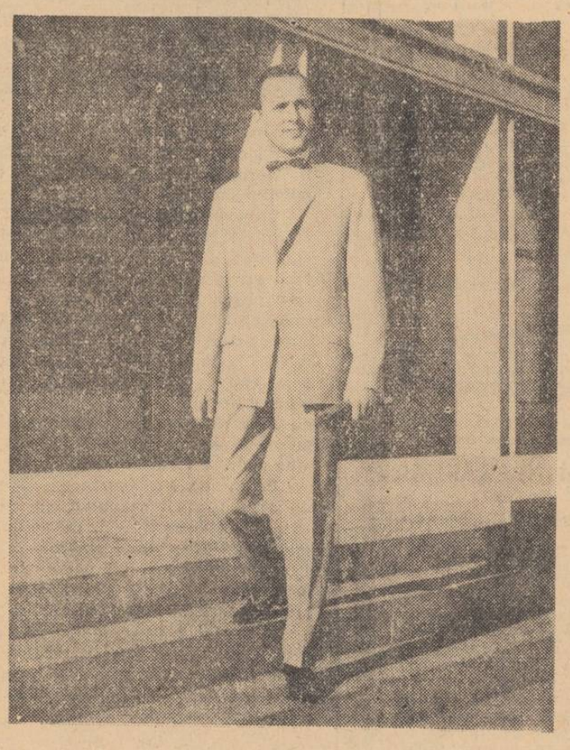

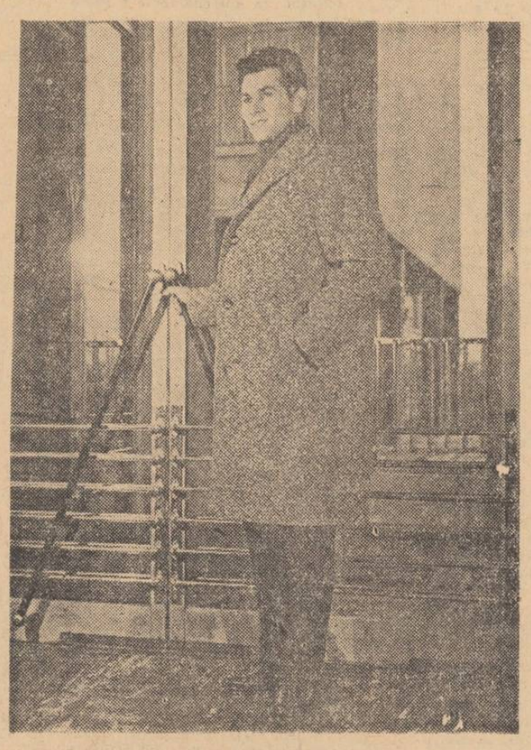

TATĂL MEU CHARLIE CHAPLIN

de Ch. CHAPLIN jr.

Pe măsură ce am ieșit din anii copilăriei, tata și-a pierdut în ochii mei acele trăsături mirifice cu care îl priveam mai înainte; însă acum eram mult mai mîndru de dînsul. Era celebru, îl vizitau oameni mari, dintre care mulți erau genii în domeniul lor. Printre oaspeții tatii au fost de asemenea figuri ca Lion Feuchtwanger, Herbert Wells, Jean Cocteau. Tata ne arăta mereu premiile primite de el din toate colțurile pămîntului, de la diferite organizații cinematografice.

In afară de aceasta, în unele țări el a fost premiat cu premii de stat și, cîte odată, ne permitea, mie și lui Sidney, să privim aceste trofee: diplome, medalii, cordoane, printre ele și Ordinul Legiunii de Onoare Franceze.

Arătîndu-ne ordinele sale, tata nu uita niciodată să sublinieze că le-a moștenit, deși nu terminase nici școala elementară și nimeni nu i-a acordat niciodată cel mai mic sprijin.

Învățătura nu prea îmi reușea. Eram împrăștiat, ca și tata. În schimb, atenția tatei față de munca mea mă compensa din belșug. Trecînd la școala medie, eu și cu Sidney am început să învățăm foarte serios. Se întîmpla ca întorcîndu-ne de la școală, tata să-și lase munca și să înceapă să ne frunzărească cărțile. Arăta un interes deosebit față de gramatică și de retorică.

— Ia să vedem ce ai învățat într-o săptămînă — spunea el, intrînd în rolul unui părinte aspru. Ce înseamnă aceasta, de pildă, fiule? Și îmi punea o întrebare oarecare din gramatică. Îi răspundeam, cîteodată înclina capul și mă-ndrepta. Alteori înclina capul cu mulțumire: — Minunat, fiule!

Atunci, mai mult în glumă, îi puneam și eu o oarecare întrebare. Se isca o dispută prietenească, care era rezolvată, de obicei, de cursul de gramatică. Cîteodată tata se prindea singur într-o greșeală de gramatică și atunci spunea confuz:

— Nu, desigur, nu așa am vrut să zic! Hai să ne gîndim. Și un ceas sau două ne adînceam în studiul gramaticii engleze. Chiar cu mintea mea copilărească, înțelegeam bine că sub motivul controlului cunoștințelor mele tata și le ascuțea pe ale sale proprii. Îmi părea ciudat ca un om în toată firea, căruia nu-i este necesar să gîndească la asemenea lucruri, arată atîta viu interes față de această ocupație nudă, după părerea mea. Dar tata, în decursul multor ani, s-a străduit să-și completeze cunoștințele școlare. Avea un curs vechi și soios de gramatică, pe care îl studia. Voia să stăpînească limba engleză, nu oarecum, ci la perfecție.

Deși tata recunoștea că nu prea se împacă cu ortografia, lexicul lui surprindea întotdeauna prin bogăție. În copilărie ni se părea că știe toate cuvintele care există în dicționar și chiar rădăcinile lor. Purtam în buzunar un mic dicționar, cu care îl controlam în taină. Și oricît m-aș fi străduit, niciodată nu l-am prins cu vreo greșeală.

Încă o trăsătură caracteristică a tatii, care mi-a produs o mare impresie, era dragostea lui pentru citit

În acei ani mi se părea că tata posedă un volum uriaș de cunoștințe. El cunoștea pe Shakespeare, pe Plutarc.

Dintre toți scriitorii, tatii îi plăcea cel mai mult Charles Dickens și Maupassant. Îi plăceau de asemenea Edgar Poe, Oscar Wilde și Mark Twain.

Despre tata există păreri contradictorii: unii îl consideră un gînditor, alții un diletant. Se spune că imită într-atît de perfect rolul omului intelectual încît doar în lipsa lui interlocutorul pricepe că aceasta e doar o strălucire exterioară. Dar oricare ar fi succesele adevărate ale tatii în domeniul științei, în ochii mei el e un om care s-a străduit întotdeauna să cunoască cît mai mult și a căutat posibilități ca să umple golurile de care a fost lipsit în tinerețe.

Era întotdeauna supărat dacă veneam cu note proaste acasă. Odată, cînd am căzut la matematică, mi-a promis că-mi va aduce ca ajutor pe profesorul Einstein.

— E unul dintre puținii oameni din lume care pricepe teoria relativității — a spus tata, care singur nu prea era capabil la matematică. Îl cunosc bine. Sosește aici să cînte cu mine un duet la vioară.

Am avut ocazia să-l văd pe profesorul Einstein doar o singură dată. Mi-l amintesc ca pe un om nu prea înalt, cu o față blîndă și cu o chică uriașă, argintie, nepieptănată. Îl respectam ca pe un dumnezeu. Doar el înțelegea asemenea subtilități matematice care nu puteau fi înțelese de mine și nici de tatăl meu.

*

In decembrie 1938 tata a terminat scenariul la „Marele dictator". Toate personajele căpătaseră claritate. Rolul eroinei, o tînără și frumoasă evreică, a fost scris pentru Paulette. Tata și-a rezervat două roluri: al lui Hitler și al micului evreu frizer. Dar el nu s-a despărțit nici de „micul vagabond". În pantaloni săi largi, el, adică frizerul, iese ca o rătușcă din cadrul final.

Lumea se îngrămădea să-i vadă filmele. Poporul se îngrămădea să-l vadă cînd călătorea. S-au organizat diferite concursuri pentru cel mai bun imitator al lui Charlie Chaplin. Am aflat de la tata despre unul din aceste concursuri, care a avut loc înainte ca eu să fi venit pe lume. A fost organizat în teatrul chinezesc din Hoollywood. Fiecare din cei 30 sau 40 de participanți au demonstrat pe scenă jocul lui Chaplin. Printre acești concurenți se afla și tata. A apărut în taină, căutînd să urmărească ce impresie va produce. I-au acordat... premiul al III-lea.

În romînește de I. SAFIR

(Va urma)

DIN ISTORIA VEHICULELOR

de Rik AUERBACH

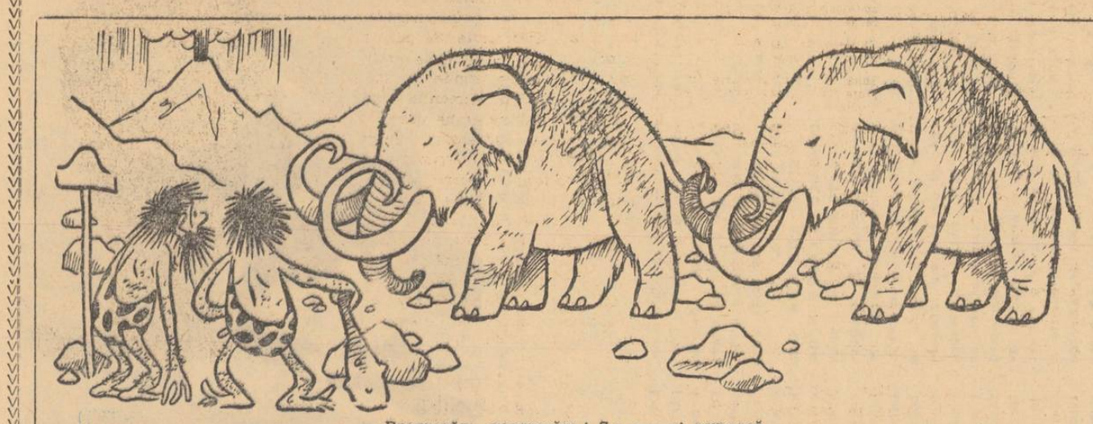

— Progresăm, progresăm! S-a pus și remorcă...

— Dacă nu vă supărați, cum se urcă sus?
— Cu plăcere, dar cum te dai jos?.. .

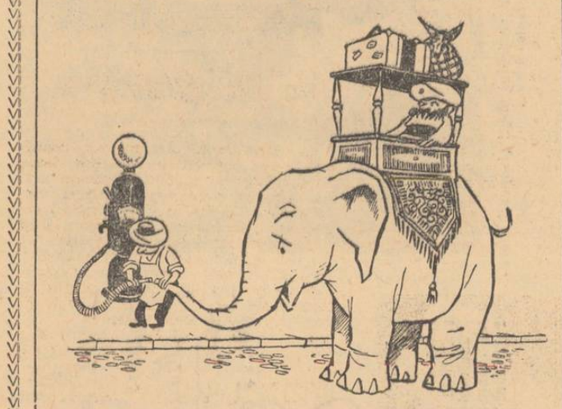

Fără cuvinte

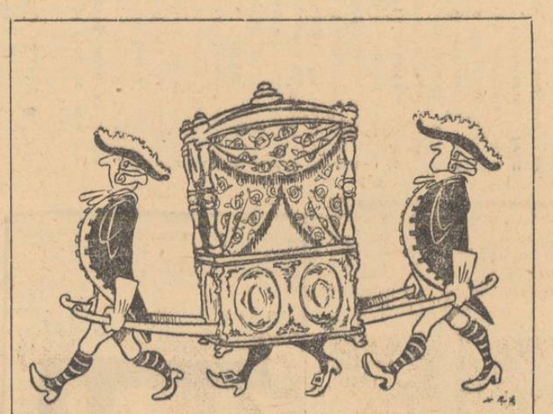

Grabă mare!

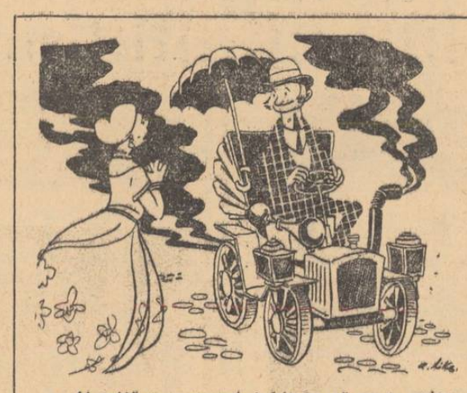

— Ai grijă cum mergi, iubitule, să nu te calce cineva...

• Fel de fel • Fel de fel

SEMNE DE DRUM

Vă aduceți desigur aminte de peripețiile celor doi copii, Hänsel și Gretel, eroii din basmul fraților Grimm. Ei se rătăcesc în pădure, nimeresc la Baba Cloanța-cotoroanța, apoi dau de un castel făcut din turtă dulce și iau parte la numeroase alte întîmplări.

Cineva a făcut însă remarca că dacă acești copii sau părinții lor ar fi cunoscut limbajul semnelor de drum, utilizat de unele popoare și triburi, eroii basmului nu s-ar fi rătăcit în pădure și povestea lor n-ar mai fi fost poveste.

Dar ce este limbajul semnelor de drum?

După cum știm, cuvîntul „urmă" este sinonim cu „iz". La turkmeni găsim oameni remarcabili numiți „izci", care, dacă cunosc urmele tatălui sau ale mamei, pot preciza totdeauna pe baza urmelor lăsate de băiat sau de fetiță, ai cui au fost copiii care au trecut. Unui „izci" îi este suficient să cunoască urmele cămilei, pentru ca să poată recunoaște totdeauna urma puilor ei și să spună care a fost mama micii cămile care a trecut.

Australienii, cînd părăsesc așezarea, fac un semn — o dîră cu piciorul pe nisip și înfig la capătul ei o crenguță. Lasă, cum s-ar zice, o „urmă". Direcția și lungimea dîrei indică încotro și pînă la ce distanță a plecat grupul respectiv.

Pe lîngă acestea, popoarele au găsit și alte mijloace de semnalizare. Astfel, indienii Șoșoni înalță pe grămezi de piatră stîlpi de semnalizare, care arată întocmai în ce parte se află apa. Eschimoșii Kiatexamut însemnează drumul ce-l parcurg în timpul călătoriilor, lăsînd în urmă, la o anumită depărtare unele de altele, bețișoare de care leagă cîte un smoc de iarbă. În Africa, membrii tribului

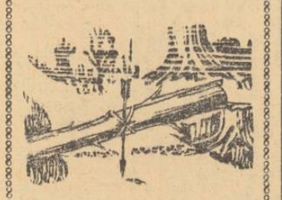

Eve din Togo înseamnă cu multă pricepere cărările din junglă: drumul „cel bun" rămîne liber, pe cînd „cel greșit" e acoperit cu iarbă și frunziș. Tungușii previn pe drumeți de capcanele ce le-au așezat, tăind un pom tînăr și prinzînd de el o săgeată îndreptată în jos. Dacă într-un loc bîntuie o boală molipsitoare, Apacii — un trib din America de Nord — așează pe marginea potecilor, ce duc într-acolo, un „semn al morții": o bufniță moartă sau un chip de bufniță cioplit în lemn. Stîlpii crestați, așezați la încrucișări, sînt la indienii Montagnais — Naskapi din Labrador, care trăiesc într-o climă subarctică și la mari depărtări unii de alții, un mijloc de „chemare în ajutor" pentru caz de nenorocire.

„Semnele de proprietate" la popoarele nomade, aplicate asupra vitelor de către crescători sau „semnele casei", care adesea se întrebuințau chiar ca iscălitură, dacă proprietarul acelor case nu știe să scrie, constituie și ele înștiințări publice, semnalizatoare, că un anumit lucru se află în stăpînirea cuiva.

În sfîrșit, semnalizatoarele moderne de cale ferată, semnele de circulație de pe străzile orașelor și satelor țărilor, indicatoarele turistice, etc. fac parte, de asemenea, din limbajul semnelor de drum.

— E ultimul nostru model: patru cilindri!

Primul ceasornic public

În antichitate, mai cu seamă în Grecia, existau niște stîlpi sau un soi de monumente denumite „gnomon", așezate în anumite locuri, care serveau ca ceasornice publice. Umbra unui asemenea stîlp vertical forma în cursul zilei un unghi a cărui mărime se schimba în raport cu timpul: vara, unghiul era mai mare — iarna, mai mic. Filozoful Anaximandros a construit în Sparta, în anul 547 înaintea erei noastre, un astfel de „gnomon". Acesta era primul ceasornic public.

Acum peste 2300 de ani, Aristofan, într-o comedie a sa, menționează o femeie din Atena, Praxagora, care îi spune soțului ei, Blepiros, următoarele: „Atunci, cînd umbra va fi de zece pași, dă-ți cu ulei îmbălsămat și vino să iei masa de seară". Aceasta înseamnă că dacă atenianul voia să ajle cît e ceasul, măsura umbra cu pasul.

Neajunsul acestor ceasornice era însă că ele deveneau inutilizabile cînd lipsea Soarele. De aceea, gîndul omului, chiar de la începutul epocii civilizate, a început să caute să creeze alte mijloace pentru măsurarea timpului: o luminare crestată cu 24 de linii negre, care arătau orele; fitilul care arde fără flacără — împărțit în secțiuni egale; ceasornicul cu apă, cu lapte sau cu nisip — clepsidra, ca apoi să ajungă treptat la ceasornicele mecanice de diferite tipuri, care au fost perfecționate pînă la modelele care se fabrică astăzi.

Jocuri distractive

EXAGONUL

Dintr-o fișie de hîrtie care-i de cinci ori mai lungă decît lată, vă invităm să faceți un... exagon!...

CU O TĂIETURĂ

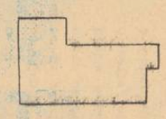

Din scîndura de mai sus vi se cere să formați un pătrat. Aveți dreptul la o singură tăietură (e adevărat cam complicată...).

E POSIBIL?

45—45, fireste egal cu 0. Cineva totuși afirmă că dintr-o asemenea scădere se poate ca rezultatul să fie 45. E posibil?

O LINIE CIUDATĂ

Desenul reprezintă 13 monede. Vă cerem să trageți *o linie neîntreruptă* în jurul lor astfel ca fiecare monedă în urma încrucișărilor să fie izolată iar întregul desen să fie... simetric. (Nu e voie să treceți de două ori peste același drum).

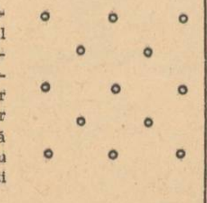

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 204

NUMĂRUL 1

35/70 + 148/296 = 1

ÎMPLETITURA 66

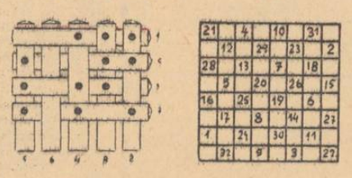

SCÎNDURA GĂURITĂ

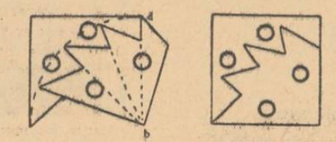

PASĂREA

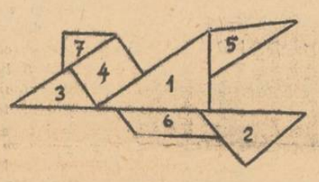

ȘAH

Cel de al II-lea concurs popular de dezlegări de probleme de șah organizat de „Magazin"

Răspunzînd propunerilor formulate de numeroși cititori și cu scopul de a populariza și mai mult problemistica șahistă, revista „MAGAZIN" organizează un nou concurs popular — al doilea — de rezolvare a problemelor de șah, concurs dotat cu premii și deschis oricărui amator de șah, indiferent dacă este începător sau avansat, calificat sau fără categorie de joc.

În ce constă acest concurs?

În patru numere ale revistei noastre, începînd chiar cu numărul viitor, vor apare cîte două probleme de șah propuse spre rezolvare cititorilor. Pentru dezlegarea corectă a fiecărei probleme se va acorda un anumit număr de puncte — punctajul maxim, pentru toate cele opt probleme totalizînd 60 de puncte. În cazul cînd vor fi mai mulți dezlegători care obțin 60 de puncte, cîștigătorul competiției, care va primi premiul I, va fi decis prin tragere la sorți.

Concurenții cu punctaj maxim de 60 de puncte care n-au ieșit la tragerea la sorți pentru premiul I, împreună cu concurenții care au obținut 50 de puncte vor concura la tragerea la sorți pentru premiile II și III. La tragerea la sorți pentru premiul IV vor participa toți concurenții care au obținut 35 de puncte, iar cei care au obținut 20 de puncte concurează pentru mențiunea I. Pentru mențiunea a II-a concurează toți participanții care acumulează 5 puncte.

Iată acum premiile:

Premiul I: UN APARAT DE RADIO „BUCUREȘTI 500"
Premiul II: UNA MAȘINA ARAGAZ CU TREI OCHIURI.
Premiul III: UN PICK-UP SOVIETIC — „JUBILEU";
Premiul IV: UN RUKSAC ȘI O TRUSA STILOU;
Mențiunea I: 10 ABONAMENTE PE UN AN LA REVISTA „MAGAZIN";
Mențiunea II: 20 ABONAMENTE PE ȘASE LUNI LA REVISTA „MAGAZIN".

Soluțiile problemelor vor fi scrise citeț, indicîndu-se la problemele în 2 mutări **numai prima mutare, iar la problemele** cu mat în 3 și mai multe mutări varianta principală.

Soluțiile vor fi trimise toate odată, la sfîrșitul concursului și vor fi însoțite de cele opt cupoane care vor fi publicate în viitoarele patru numere, la sfîrșitul fiecărei rubrici de șah.

Iar acum, pentru antrenamentul viitorilor participanți, două probleme ale căror soluții le vom publica în numărul viitor.

A. ELLERMANN 1961

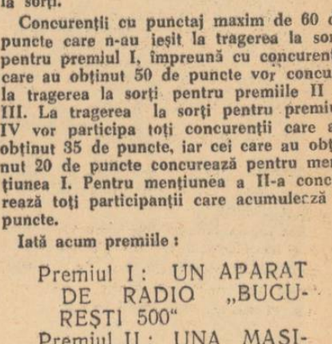

Albul joacă și dă mat în 2 mutări

H. AHUES. 1961

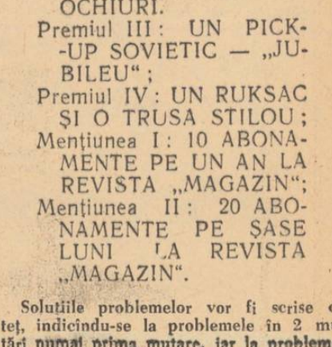

Albul joacă și dă mat în 2 mutări

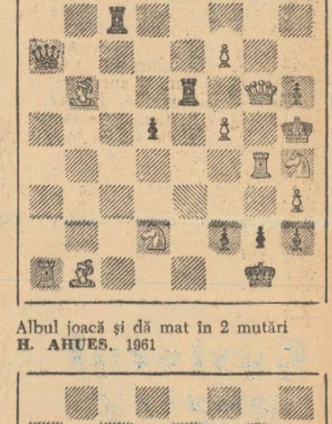

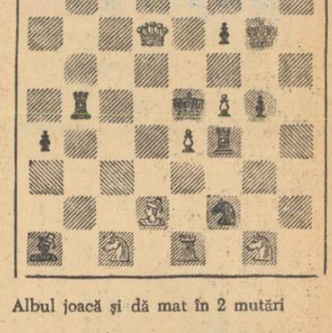

Un cerc șahist neafiliat nici unei asociații sportive: Cișmigiul!

REBUS-magazin

VALURILE MĂRII

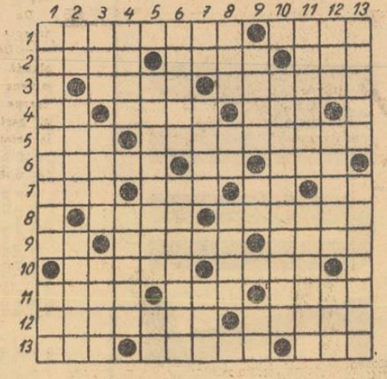

ORIZONTAL: Autorul versurilor: „Dintre sute de catarge / Care lasă malurile / Cîte oare le vor sparge / Vînturile, valurile?"— E vorba de valurile ei. 2) Valuri de... ocară — Una care a stat cam mult pe plajă — Aici se sparg valurile. 3) Indică un punct de pe cursul unei ape — Imobilizează vasele care navighează, nelăsîndu-le prada valurilor. 4) În epavă! — Nu tot aceea — Apă... în perspectivă 5) Specialitate marinărească și pescărească, din sfoară sau frînghie — Cîntec de barcagiu sau de marinar, mai ales de gondolieri venețian, precum și o compoziție muzicală care imită mișcarea legănată a valurilor 6) Vînt care suflă regulat la țărmul mării — Dar — Campionii din Iași 7) Legănare fără valuri—În refrenele vocale — Fluviu în U.R.S.S. — Om sucit! 8) Acolo unde se întîlnește cerul cu marea — Cel mai mare de pe mare 9) George Coșbuc — Izbit — Ioana alintată 10) Erou troian care a înfruntat valurile mării timp de douăzeci de ani — Curier odinioară 11) Privitor la o veche provincie a Greciei — Fluviul african, afluent al Mării Mediterane — Sir 12) Pe canalurile ei, Okeanos „izbește-n ziduri vechi, sunînd din valuri" (M. Eminescu) — Mare e... acest cadril al mării! 13) Posedă... trei sferturi de mare — O mică părticică din mare — Lac artificial.

VERTICAL: 1) Scriitor sovietic, autorul volumului „Al nouălea val" — Plasă de pescuit 2) Muget nesfîrșit! — Oraș cu diguri contra valurilor — Ambarcație mică cu aburi sau cu pînze, avînd forma alungită pentru a se deplasa repede 3) În refrenele populare — Navigator portughez care a înconjurat cel dintîi Africa pe mare — Ape fără valuri 4) Dansatoare pe valurile mării — Pentru vînarea păsărilor 5) Pasăre marină care pare că merge pe valuri — Tese! 6) Se agită (vorbind de valuri) — Reîntors 7) Cere! — Corabie (rar) — Din nou 8) Oprește accesul în casă, în cabina unei nave etc — 101... în Roma antică — Insulă de corali 9) Karenina — Căutat de Diogene — Metri pătrați 10) Corabie... comestibilă 11) Plin de iubire — Faptul de a deveni mai rece (pl.) 12) Din cînd în cînd — Țărm, mal, adăpostit de valurile mării — Unchiul de zăpadă! 13) A provocat războiul troian, făcîndu-i pe greci să colinde mările agitate — Locuitor dintr-o țară situată sub nivelul mării și pe care diguri puternice o pun la adăpostul inundațiilor.

D. BARTOLOMEU

VORBA DULCE...

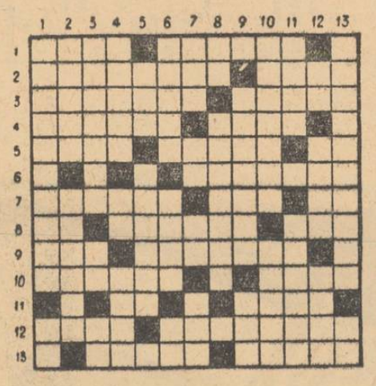

ORIZONTAL. 1) Autorul poeziei: „O, spuneți, spuneți, voi izvoare" — Spuse ale mîncînoșilor (mai mult sau mai puțin... înghițibile!). 2) Cuvîntări de altădată — ... Gîrleanu, nuvelist, unul din volumele sale se intitulează „Din lumea celor care nu cuvîntă". 3) Vorbe goale — Vorba dulce mult ...! 4) „De vorbă cu...", volum de povestiri de Ion Agîrbiceanu — ... — Pașa, explorator egiptean din secolul trecut. 5) „Zică toți ce vor să zică, / Treacă-n lume cine-o trece; / Ca să nu-ndrăgești nimică. / Tu rămîi la toate..." (Eminescu „Glosă") — ... Drăgoi, autorul cîntecului „Cuvîntul minerilor" — Trompeta are cuvîntul. 6) Opus. 7) Afectare în vorbire — Cațavencu, unul dintre „oratorii" lui Caragiale — Întrebare 8) Oare (în limbajul retoric) — Înălbit — Strigăt pentru dreapta. 9) Marcă de motociclete — Și le transmit cei ce se revăd. 10) „Verzi și ...", nimicuri sau minciuni — Ici. 11) Ude pe margini! — Chemare (orală sau în scris). 12) Mod propriu de exprimare — „Spune-mi bade ..", melodie populară românească. 13) „O... de cuvinte", volum de Neculce conținînd povestiri și întîmplări istorice — Fără accent, neintonate.

VERTICAL: 1) Autorul parodiei „La cinematograful mut" — Vorba! 2) Verbale — romanul „Spovedania unui copil al veacului" și piesa „Să nu spui vorbă mare" îi aparțin. 3) Fusta străbunicei — Uzine comunale! — Sînt. 4) Asemenea — Anunț la început! — Săli destinate conferințelor, festivităților etc. 5) A apărea — Obiceiuri. 6) Guraliv — Numele unor plante exotice — Posed. 7) Cap în Africa — Întepătură ... satirică — Buimac la cap! — Poezie sau poem din antichitate cîntate sau recitate cu acompaniament de liră. 8) George Ionescu! — Cauciuc vulcanizat cu sulf. 9) Dusă cu vorba de pe o zi pe alta — Plasă de prins pește. 10) Adunări organizate pentru a discuta, a dezbate și a hotărî ceva — Rostit cu glas tare și ascuțit. 11) Refractar bolilor — Celebru orator roman. 12) Pană — Nu vorbește — Avînt. 13) Vorbărie fără rost — Coadă de pește.

Cuvinte cunoscute mai puțin: One.

Gabi AMZULESCU

PROFESIUNI

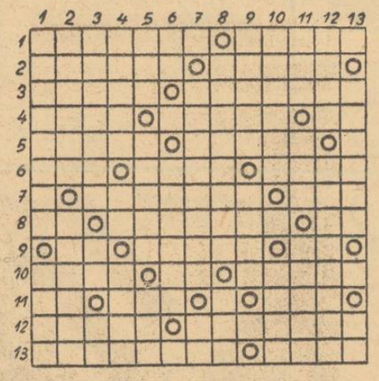

ORIZONTAL: 1) Specialist în tăbăcitul pieilor — Planșe de lemn pe care sînt afișați fruntașii în muncă 2) Pescarul de pe note — Manechin 3) Umblă cu capul în nori! — Locotenent 4) Țară în Asia — Meseria lui Moni Ghelerter — Literă grecească 5) Preț la frizerie — Unelte pentru tăiat cu fierăstrău 6) Nume — Fluviu în U.R.S.S. — Vulcan în Sicilia 7) Face proiecte de viitor — Voci în formație 8) Ion Vasile — Mănîncă cartea (fig.) — Cap de rîndea 9) Usturoi — Uzat — În palmă! 10) Vedetă de cinema — Notă muzicală — A-Mută acul 5) Articulație — Instrument muzical — Moș aducător de somn 6) Suprafață — A sări înapoi 7) Mașiniști — Fluviu în Italia 8) Muncă făcută cu răbdare și minuțiozitate (pl.) — Cu soț 9) Animal acvatic nevertebrat — Cotă dată în termen 10) Boare — Remediu contra unei boli 11) Hotărît — Și celelalte — Foi 12) Meșter în fabricarea obiectelor de lut ars — Controlează ca activitatea să se desfășoare după anumite reguli 13) Învîrtesc toată ziua roțile — Rece!

Mareș S. CLUCERU

„Vikingii" descoperă Bucureștiul...

Motonava românească „Transilvania" a acostat în portul Constanța. De pe bordul ei, ca în atîtea alte dăți, coboară zeci de turiști, belgieni, francezi și elvețieni. Abia au pășit pe uscat și aparatele de filmat și fotografiat pe care le au cu ei intră în funcțiune. Cei care n-au asemenea... ustensile deschid ochii mari și caută să înregistreze pe retină cît mai multe din imaginile pe care le oferă această țară. Popasul e scurt și nu vor să scape nimic...

Iată-i în tren, apoi, după o călătorie agreabilă, în gara Băneasa. Șase autocare ale O.N.T. Carpați îi așteaptă ca să îi plimbe prin „magnificul București", cum aveau să exclame ei după cîtva timp. Ceea ce au văzut i-a uimit. Capetele se întorceau pline de curiozitate, la stînga și la dreapta, cu aceeași repeziciune cu care se succedau și întrebările lor.

Arași de mirajul necunoscutului au plecat să călătorească peste mări și țări. În amintirea vikingilor, stăpînii de odinioară ai mărilor, turiștii belgieni s-au unit în „clubul vikingilor". Tradiția unor mari călătorii este continuată. Dar, spre deosebire de „oamenii nordului" acești „navigatori" moderni nu sînt înarmați cu săbii ci... cu aparate de luat imagini. Bucureștiul în care au poposit le consumă mult film. Dar nici economie nu poți să faci, căci... „acest oraș modern, optimist, este unul dintre cele mai frumoase pe care le-am vizitat", ne-a spus domnul Eude, secretar general al unei agenții de comerț. „Am fost în Madrid și Alger, m-am plimbat prin orașele Italiei și Elveției, dar nici unul dintre ele nu m-au încîntat așa de mult ca Bucureștiul. Pe drept cuvînt pot spune că vizitarea lui a fost pentru mine echivalentă cu vizionarea unui spectacol feeric".

„Toată admirația pentru voi", ne-a spus domnul Loty B., expert contabil. „Privind Bucureștiul mi-am dat seama că sînteți oameni cu foarte mult simț gospodăresc, economi în felul în care construiți, dar în același timp extrem de exigenți în ceea ce privește estetica orașului".

„N-am mai văzut niciodată capitala Rominiei. Aceasta însă nu m-a împiedicat să-mi imaginez cum a arătat în trecut, ne-a spus dl. Lalère, avocat din Paris. Orașul vostru poate fi comparat cu un om îmbrăcat pentru un spectacol de gală", a încheiat acesta.

Decoratorul Müller ne-a rugat să consemnăm și impresiile lui. Iată-le: „Un oraș magnific, aerat cum puține am văzut, în care abundența florilor îți vorbește despre sensibilitatea rominilor. Originalul Muzeu al satului, pe care l-am vizitat, mi-a dat prilejul să cunosc arhitectura voastră rurală. Frumoasă și interesantă arhitectură, frumos și interesant muzeu. Mi-aș permite, totuși o sugestie: însoțitoarele de la muzeu să fie îmbrăcate în portul popular specific diferitelor regiuni".

Sirul impresiilor ar putea fi continuat. Cei mai mulți dintre turiști au vrut să-și exprime admirația pentru Bucureștiul nostru. Vom reda numai ceea ce ne-a spus dl. Lalère, la despărțire: „Vă rog să-mi permiteți să mă consider prietenul vostru și sincer admirator al splendidului București".

V. POPESCU

Sosirea în București a turiștilor care și-au luat denumirea de „Clubul vikingilor"

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

În camera de lucru a lui George Enescu, reconstituită într-una din sălile muzeului vieții și operei marelui artist. În prim plan: Georges Auric, Yvonne Astruc și Lotte Schöne.

Mon salut le meilleur pour les lecteurs de l'Hebdomadaire Magazinul et aussi pour tous les participants du Festival Georges Enesco

Georges Auric

Publicăm mai sus salutul autograf al cunoscutului compozitor francez Georges Auric, autorul, între altele, al celebrului vals lent „Moara Roșie". Iată traducerea facsimilului:

„Salutul meu călduros cititorilor săptămânalului „Magazinul", ca și tuturor participanților la Festivalul „George Enescu".

GEORGES AURIC

Iakovenko (U.R.S.S.) trage emoționat biletul din care va afla ziua și ora prezentării sale în fața juriului.

Acasă la George Enescu

La după amiaza celei de-a doua zile a concursului și festivalului, la casa-muzeu „George Enescu" din Calea Victoriei au sosit oaspeții străini. Aici, în încăperile unde cîndva putea fi văzut chipul blajin, cu priviri pătrunzătoare, în care răsfrîngea flacăra mistuitoare a căutărilor sale neobosite, a efortului artistic uriaș, neîntrerupt ale cărui roade le-a dăruit poporului său și întregii omeniri, ne-a întîmpinat unul din prietenii apropiați ai artistului. Cu o rivnă perseverență stau adunate în vitrinele de cristal ale muzeului, fără încetare, tot ceea ce poate lumina drumul vieții și creației lui George Enescu. Pentru prima oară, în cinstea oaspeților străini, sînt expuse astă-seară scrisorile unor mari muzicieni ai lumii care aduc omagiul lor operei enesciene, arătînd cum ea le-a fecundat arta. Semnează: Leopold Stokovski, Pablo Casals, Bruno Walter, John Barbirolli, Alfred Cortot, Ernest Ansermet, Darius Milhaud, Marcel Ciampi și Yvonne Astruc. Profesoară la conservatorul din Paris, Yvonne Astruc l-a cunoscut personal pe marele dispărut. Acum, ea dorește să adauge celor scrise cîndva, un cuvînt din inimă rostit în fața magnetofonului din muzeu care a înregistrat de-a lungul vremii vocile atîtor muzicieni: „Vizitînd din nou muzeul George Enescu — spune doamna sa — evoc toate amintirile care îmi sînt atît de scumpe. Personalitatea genială a lui George Enescu îmi reînvie în suflet anii cei mai de seamă ai vieții mele". Printre cei prezenți sînt mulți care-și amintesc de George Enescu pe care l-au cunoscut și prețuit nu numai ca artist ci și ca om. Georges Auric ne vorbește despre concertul dat de George Enescu la Paris în 1914 și despre premiera operei „Oedip" despre care doamna sa a scris o cronică și a primit ulterior o scrisoare de la George Enescu. Profesoara Nadia Boulanger îmi atrage atenția asupra unei fotografii expresive a lui George Enescu la vîrsta de 20 de ani, vorbindu-mi despre scrisoarea care se citește pe chipul său tînăr, dar văzînd încă de atunci preocuparea pentru studiu și lectură. Cunoscuta cîntăreață Lotte Schöne, astăzi profesoară de canto în Franța ne relatează ultimul concert interpretat sub bagheta lui Enescu, în 1953 la Versailles cînd doamna sa a interpretat arii de Mozart. „Enescu — ne-a spus Lotte Schöne — a adorat tinerețul și a dat tot ceea ce a putut elevilor săi și tinerilor artiști. Ca și el, socotesc că aceasta este o datorie a noastră și, de aceea, m-am dedicat carierei profesorale".

Emoții, emoții...

În răstimp de numai cîteva zile Capitala noastră s-a transformat într-un oraș al muzicii. Pretutindeni, în tramvai, pe stradă, în fața caselor de bilete se discută numai despre piese muzicale, orchestre și interpreți. În sălile de repetiții și de concert, ce 134 de tineri muzicieni, din 22 de țări, așteaptă emoționat clipa hotărîtoare a înfățișării în fața juriului: a început etapa I-a de selecționare. La rîndul lor, nici oaspeții — artiști cu faimă și experiență — care au ținut să omagieze numele ilustru al lui George Enescu prin prezența și concertele lor la București, nu-și ascund emoția. A spus-o deunăzi chiar marele pianist sovietic Sviatoslav Richter: „Aștept concertul cu plăcere, dar și cu multă emoție pentru că, am avut ocazia să cunosc exigența publicului romînesc față de interpreți". Și publicul are emoțiile lui: De unde să obții un bilet în plus la cutare concert? Va retransmite oare televiziunea cutare recital? Unde să-i găsești pe oaspeți pentru a le solicita un autograf?

Veți înțelege, așadar, că, însoțindu-i pe oaspeți și reporterul a încercat emoțiile sale. Căci nu este ușor să te împarți între atîtea activități felurite prevăzute de programul zilnic al Concursului și Festivalului și, de asemenea, nu este atît de ușor să culegi impresii, relatate binevoitor dar — inevitabil! — fugitiv între două manifestări sau, mai curînd, între două solicitări ale confraților fie de la altă gazetă, de la radio, cinematografe sau televiziune... Așa încît, în atmosfera unei emoții generale, întrutotul justificată de amploarea și însemnătatea pe care — deși abia la a doua ediție — a dobîndit-o Concursul și Festivalul „George Enescu", am pornit să aflăm tot ceea ce interesează cititorul chiar în dimineața zilei de 5 septembrie.

„MUZICA ESTE UNA DIN COMORILE CU CARE ROMINIA SE POATE MÎNDRI" — a spus George Enescu. Și, într-adevăr, primele impresii ale oaspeților străini o confirmă. Simpli participanți veniți la concurs din cele mai îndepărtate țări, critici, profesori, compozitori sau interpreți de peste hotare, ne-au mărturisit încă de la primele discuții interesul și stima ce o nutresc față de tezaurul muzical al poporului romîn căruia George Enescu i-a deschis prin opera sa genială circuitul universal. Criticul englez Marjorie Philips (care este totodată și violonistă) arătîndu-și dragostea ei pentru muzica lui George Enescu, ne-a spus: „am și cumpărat partituri ale lucrărilor marelui compozitor. Enescu a vizitat Londra. El este binecunoscut la noi în Anglia". Compozitorul și criticul francez Georges Auric, impresionat de amploarea mișcării muzicale romînești care, în zilele noastre, verifică în chip strălucit credința lui George Enescu în aptitudinile muzicale ale poporului, n-a aflat alți termeni pentru a exprima primele sale impresii despre sala Palatului R.P.R., despre concertul de deschidere, despre cifrele asupra creșterii vieții muzicale de care a luat cunoștință etc. decît „perfect", „minunat", „admirabil". De altfel, concertul de deschidere a produs asupra oaspeților străini o impresie hotărîtoare în ceea ce privește întreaga desfășurare a Concursului și Festivalului. Este tocmai ceea ce ne-a împărtășit prof. Jean Absil din Bruxelles: „Festivalul a debutat printr-un foarte bun concert care a pus în evidență marile calități ale operei lui Enescu, îndeosebi ale unei lucrări binecunoscute ca Rapsodia I-a creată înaintea vîrstei de 20 de ani. De asemenea, concertul lui Valentin Gheorghiu, un pianist plin de talent, posedă idei muzicale bogate și o admirabilă orchestrație. Organizarea multilaterală — pian, vioară, canto — prezentarea excelentă și desfășurarea de o manieră perfectă și interesantă a Concursului și Festivalului ne-a oferit încă din prima zi posibilitatea să cunoaștem mari talente". Profesorul Fritz Ehlers, de la Academia de muzică „Franz Liszt" din Weimar a comparat concursul cu alte două mari manifestări internaționale de factură similară: cel de la Bruxelles și concursul „Jacques Thibaud — Marguerite Long" afirmînd că „importanța acestui concurs derivă din faptul că Enescu a fost un muzician desăvîrșit din toate punctele de vedere și, în plus, calitățile lui umane joacă, în această apreciere, un rol de seamă. Omul Enescu — ne-a spus dînsul — este prezent la acest concurs peste tot, și în fiecare notă și aceasta impresionează tinerețul". Prof. Ehlers a ținut să adauge că a audiat doi laureați ai concursului trecut — pe Smirnov și pe Ruha — și și-a putut da seama de valoarea deosebită a distincțiilor atribuite la concurs.

Pagină redactată de Eugen ATANASIU (textul) **și Mihai POPESCU** (fotografii)

FESTIVALUL MUZICII

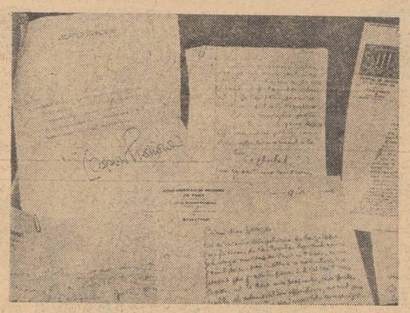

Fotocopia documentelor inedite reprezentînd scrisori ale marilor muzicieni ai lumii despre personalitatea lui George Enescu, expuse în aceste zile la muzeu.

Într-o convorbire prietenească: artistul poporului George Georgescu și compozitorul francez Georges Auric

OMAGIU LUI ENESCU*)

DUPĂ CONCERT

S-a terminat concertul. Sala-i goală.
Ce tristă e după concert o sală!
Pe draperii doar praful se așază.
Albastre flori s-au răsucit în vază.
Cum au putut în sală să încapă
Atîtea lumi? Larg umbra le îngroapă.
Enescu-ntors din sfere eterate
Își șterge tîmplele, de cer brumate.
Și prospețimi de necălcată rouă
I-aprind în ochi luminile-amîndouă.
Neliniști mari din spații virginale,
Abia simțit dau tremur vocii sale.
Și pulberea luceferilor calmă
I-a poleit arcușul strîns în palmă!
Cu-acest arcuș, și stînca s-o lovească,
Ar prinde viață caldă, omenească.
Impovărat, pe umeri largi mai duce
Un univers de vise și năluce.
Și ostenit, grea fruntea-i argintie
O scutură de cer și veșnicie.

ÎN VIZITĂ LA LIVENI

Sta cumpăna fîntînii o mînă argintie,
Întîngă între moarte și între veșnicie!
Pe harfa nesfîrșită a toamnei din podgorii
Trecea prelung arcușul ce-l lunecau cocorii!
Ne-am așezat pe bancă sub nucul din grădină
Și-am așteptat din larguri, stăpînul să revină...
Automnale torțe ardeau nestins pe culme
Să lumineze calea celui întors din lume.
Se ridicau pe vîrfuri, la gărduri, merii goi
S-audă diligența venind din Dorohoi...
Și flori întîrziate, un strat de tufănele
Cald se doresc cuprinse de palmele lui grele!
Ca un dulău la poartă, stîrnit de nerăbdare,
Se gudura o tufă de coacăze amare...
Dar a pornit de-aproape, glas tainic de vioară
Desprins de peste vreme cu brumele în seară.
Și cîntecul pe inimi cu nevăzute fire
A coborît năvodul de armonii, subțire!
Vii coardele întinse păreau meridiane
Înconjurînd tot globul cu foșnet de liane...
Nepămîntean acordul pînă la poli departe
Ne răsfrînge din țară vibrarea fără moarte...
Și noi pluteam în matca de sunete profunde
Larg risipiți în toamnă pe albăstrimi de unde...
Eram și noi o notă din larga melodie
Cutreierînd cupola de azur și veșnicie...
...În inserarea gravă pe cerul lînă mare
Ca o meduză luna din noi parcă răsare...
Din noi răsar acuma înfiorate stele
Timid suind prin nouri buchet de tufănele...
Cînd ne-alungase bruma pe foșnitoare foi
Călca tăcut Enescu alături de noi!

Nicolae TĂUTU

*) Din volumul „Itinerar liric — George Enescu", în pregătire la Editura pentru literatură.

Pianistul american Julien White a venit la concurs tocmai din California pe cînd colegele sale Ruțka Petrova Ciarakcieva și Erika Tschauner au străbătut un drum mai scurt: prima vine de la Sofia iar cealaltă din Berlin.

În pauzele concursului se leagă prietenii.

Ce amintire de la concurs poate fi mai reprezentativă decît o fotografie lîngă statuia maestrului?

Profesoara Nadia Boulanger (Franța) s-a oprit impresionată în fața vitrinei de cristal sub care se află prima vioară a lui George Enescu.

Dans le souvenir de Georges Enesco qui reste présent parmi nous et dans l'espoir de voir les jeunes gens (dont il s'est tant occupé toute sa vie, suivre sa glorieuse et noble trace

Nadia Boulanger

6 sept 1961

Iată autograful profesoarei Nadia Boulanger acordat revistei noastre:

„În amintirea lui George Enescu, care rămîne prezent printre noi și cu speranța de a vedea pe cei tineri, de care el s-a preocupat toată viața lui, urmîndu-i drumul glorios și nobil".

NADIA BOULANGER

AL II-lea CONCURS ȘI FESTIVAL INTERNATIONAL

GEORGE ENESCU

BUCUREȘTI — SEPTEMBRIE 1961

„Odihnește-te de muncă, prin muncă"

În atmosfera de rivnă artistică ce domină concursul încă din prima zi, acest sfat pe care George Enescu l-a adresat cîndva tineretului capătă o deosebită actualitate. Colindînd sălile de repetiție și concurs, am putut constata seriozitatea pregătirii concurenților, dorința lor fierbinte de a dobîndi aprecierea juriului, ca o verificare și un imbold dat străduinței lor. Este, într-adevăr, plăcut să observi cum, deși despărțiți geografic de sute de mii de kilometri, tineri din Statele Unite și Coreea, din Uniunea Sovietică și Franța, din Anglia, Bulgaria, Cuba, Grecia și cîte alte țări sînt uniți în aceste clipe de vraja armoniilor enesciene, prin pasiunea comună pentru artă. Reprezentanții ai noilor generații de interpreți, ei visează să atingă culmile pe care Enescu a ridicat cu pana, cu bagheta și cu arcușul muzica poporului său. În cuvintele lor ei au dat glas venerației pentru acel pe care deși n-au avut posibilitatea să-l cunoască le rămîne dascăl apropiat și, prin pilda întregii sale vieți, le îndrumă pașii. Iată cîteva din părerile tinerilor concurenți:

Violonista americană Claire Hodgkins: „Cunosc destul de bine creația lui George Enescu, față de care mării muzicieni din patria mea nutresc sentimente de adîncă admirație; ei îl prețuiesc pe Enescu pentru muzica lui, în care se simte influența folclorului romînesc, ca și pentru bogata lui activitate de dirijor, interpret și pedagog... Aștept cu mare emoție și speranță concursul pentru care m-am pregătit foarte intens". Un alt concurent, cîntărețul turc Ayhan Baran subliniind bucuria de a se afla în țara noastră „cu oameni atît de minunați și despre a căror ospitalitate mi-am dat seama din primele clipe" a adăugat: „Cunosc foarte bine Rapsodiile lui Enescu și îndeletnicirea lui, pe care le-am auzit de nenumărate ori și le prețuiesc pentru căldura melodiilor lor... Piesele înscrise în programul concursului sînt foarte frumoase și bine alese. Socotesc că voi avea mult de învățat de la muzicienii romîni și mă bucur că am prilejul să cunosc țara dv. Salut inițiativa organizării unor astfel de concursuri și festivaluri care dau posibilitatea muzicienilor din diferite țări să se cunoască, să colaboreze, să-și împărtășească unul altuia experiența, impresiile, punctele de vedere, concepțiile artistice".

Ideea muzicii ca mijloc de cunoaștere, de apropiere și înțelegere între popoare aparține și ea tezaurului gîndirii enesciene. O etapă însemnată către triumful ei deplin o marchează și prezentul concurs și festival prin inițierea căruia partidul și guvernul cinstesc memoria marelui fiu al poporului romîn.

Sosiți la București de pe toate meridianele globului, tinerii concurenți se opresc în fața bustului lui George Enescu din grădina Ateneului R.P.R.

Un grup de concurente din R. P. Polonă consultă programul bogat în manifestări al festivalului.

75

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 206 ★ Sîmbătă 16 septembrie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

SPRE LUMEA MISTERIOASĂ DIN ADÎNCUL PĂMÎNTULUI

Cine nu-și amintește de „Călătoria spre adîncul Pămîntului" a nemuritorului Jules Verne? A fost și este, fără doar și poate, una din cărțile preferate ale copilăriei. Cu cită pasiune urmăream aventurile savanților, coborîți prin craterul unui vulcan din Islanda, în străfundurile planetei noastre... Cu cită plăcere savuram descrierea acestei lumi a nopții eterne, în care mișunau ființe misterioase... Cită admirație purtam eroilor care, înfruntînd nenumărate primejdii, izbuteau în cele din urmă să revină la suprafață, purtați de o plută pe ape clocotitoare și pe torenți de lavă!

Fantezia prodigioasă a marelui vizionar ne-a creat însă o imagine a lumii subpămîntene, pe cît de atrăgătoare, pe atît de puțin corespunzătoare cu realitatea.

Ce se găsește cu adevărat în străfundurile Pămîntului? Ce vor descoperi exploratorii după înlăturarea uriașelor dificultăți care împiedică deocamdată forajele la mari adîncimi?

La această întrebare, care de secole preocupă omenirea, savanții sînt azi pe cale să dea răspuns.

În era noastră măreață, cînd zborul omului în Cosmos s-a transformat dintr-un vis cutezător într-o realitate frapantă, cînd distanțe de sute de mii și de milioane de kilometri sînt pe deplin abordabile, cînd explorarea planetelor vecine cu Terra este o chestiune a viitorului apropiat — în cercetarea scoarței terestre, pe care noi, pămîntenii, ne ducem viața, s-au făcut de-abia primii pași timizi.

Cele mai adînci foraje nu depășesc 7 kilometri, ceva mai mult deci decît a mia parte din distanța ce separă suprafața Pămîntului de centrul său.

Ne aflăm în situația celui care, instalat pe terasa unui bloc-turn cu zeci de etaje, privește cu lupa

Radu NOR

• *(Continuare în pag. 4-a)*

OMUL DEVINE STĂPÎNUL NATURII!

Știința și tehnica sovietică în avangarda uriașelor cuceriri ale epocii noastre

● Lansarea rachetelor spre Lună ● Există viață pe Venus? Savantul sovietic Kozîrev răspunde: Probabil da! ● Un om de sticlă ● Lupta împotriva cancerului ● Cea mai mare oțelărie din lume ● Șantier naval la o altitudine de 1623 m.

CITIȚI ÎN CORPUL REVISTEI PAGINA NOASTRĂ SPECIALĂ

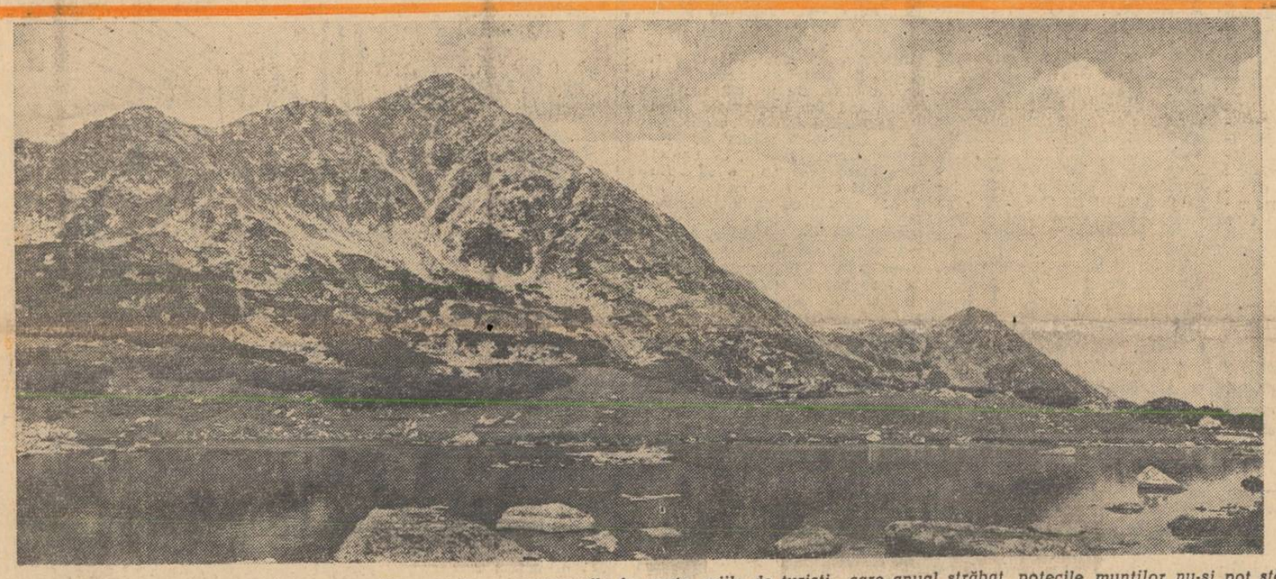

Minunate sînt peisajele patriei noastre. Drumețind cu rucsacurile în spate, miile de turiști care anual străbat potecile munților nu-și pot stăpîni admirația și entuziasmul în fața nebănuitelor frumuseți ale naturii. În fotografia noastră: vedere a lacului Stînișoara din masivul Retezat

Fotografia: A. STOENESCU

FESTIVALUL MUZICII

Momente și aspecte de la cel de al II-lea Concurs și Festival internațional „GEORGE ENESCU"

Orchestra Radioteleviziunii sovietice, dirijată de Ghenadi Rojdestvenski, la concertul dat în sala Palatului R.P.R.

Desfășurarea celui de-al doilea Concurs și Festival internațional „George Enescu" aduce, cu fiecare zi, noi și interesante manifestări muzicale, menite să se fixeze pentru multă vreme în amintirea iubitorilor de muzică.

Impresia extraordinară produsă asupra publicului românesc, ca și a oaspeților străini, de noile noastre săli de concert, este sporită de varietatea de conținut a spectacolelor și concertelor, susținute de mari artiști străini și de unii dintre cei mai reprezentativi interpreți ai noștri.

În decursul aceleași zile se succed, adesea la interval de ore, audiții, concerte, spectacole de operă, menite a da oaspeților de onoare ai Festivalului, ca și publicului larg, o impresie de ansamblu asupra progreselor considerabile, realizate de viața noastră muzicală, în anii regimului democrat popular. În holurile sălilor de spectacol, unde se desfășoară concertele și etapele concursurilor internaționale de pian, vioară și canto, publicul se oprește în fața standurilor cu note și cărți muzicale, a căror apariție chiar în zilele Festivalului, impresionează în mod unanim. Discul românesc, inexistent în trecut, ca de altfel și partitura muzicală, atrag interesul iubitorilor de muzică. Ritmul la care a ajuns producția noastră de microdiscuri este direct impresionant. Un exemplu: remarcabila interpretare a piesei concertante „Burlesca" de Richard Strauss, executată de marele pianist sovietic Sviatoslav Richter în colaborare cu George Georgescu și orchestra Filarmonicii de Stat „George Enescu", a fost pusă, două zile după concert, în vînzare... Faptul a uluit pe muzicienii străini, veniți la concertul de muzică de cameră românească din noua sală a Palatului R.P.R.

Visul unei ere de mare înflorire artistică, pe care-l nutrea George Enescu, este pe cale de a se înfăptui, prin eforturile comune și organizate ale întregului nostru popor muncitor. Acesta simte nevoia arzătoare de artă. Iar cărțile, discurile, partiturile, găsesc imediat cumpărători.

Dacă la concerte se constată o afluență considerabilă, cei care nu și-au putut procura bilete urmăresc concertele și spectacolele radio și televizate la domiciliu. Prin ferestrele deschise ale apartamentelor, trecătorul aude noul semnal de radio, semnalul Festivalului, alcătuit din melodia eroică și avîntată a Simfoniei I-a, în Mi bemol major, de George Enescu, căreia Orchestra simfonică a Radiodifuziunii sovietice, dirijată de Ghenadi Rojdestvenski, i-a dat o remarcabilă interpretare.

În afara concertelor publice, în care alături de capodoperele muzicii universale, creația și interpretarea românească apar în toată diversitatea lor, la Uniunea Compozitorilor din R.P.R., în clădirea fastuoasă în care este adăpostit și muzeul „George Enescu", au loc audiții de muzică românească, creiată în anii regimului democrat-popular, la care participă muzicieni de frunte din întreaga lume, oaspeți ai țării noastre.

La aceste audiții poți întîlni pe compozitorii sovietici Nazib Gaiazovici Jiganov, artist al poporului al U.R.S.S. și Ioana Iraclievici Tuskia, maestru emerit al artei, pe compozitorul francez Georges Auric și pe prestigioasa muziciană franceză Nadia Boulanger, pe Hans Sittner, directorul Conservatorului din Viena, unde a studiat copilul genial George Enescu, pe Erik Schenk, personalitate remarcabilă a muzicologiei mondiale, pe Jacques Feschotte, director al institutului de artă „Ecole Normale de Musique" din Paris, precum și compozitori, inter-

A. HARALAMB

(• *Continuare în pag a 8-a*)

OASPEȚI DE ONOARE AI FESTIVALULUI VORBESC „MAGAZINULUI"

„Sînt pentru prima oară în Rominia și Bucureștiul m-a impresionat foarte mult" — ne-a declarat Simone Rist Rochefort, concurenta franceză la secția canto. „Mi-au plăcut în special noile construcții, șoseaua Kiseleff, Casa Scînteii și locurile pitorești din împrejurimile orașului. Doresc foarte mult să mai cunosc și alte locuri frumoase din țara dv. Îmi pare rău că n-am avut posibilitatea să admir arta de violonist virtuos, pianist și dirijor a lui Enescu, a cărui faimă e foarte mare în țara mea. Îi prețuiesc foarte mult creația și aș vrea să mă folosesc de timpul cît voi sta în Rominia ca să cunosc și alte lucrări ale lui Enescu, să iau contact mai apropiat cu muzica românească. Nădăjduiesc că-mi voi face prieteni aici".

ACTORUL ÎN VIAȚA DE FAMILIE

Citiți foto-reportajul nostru din pagina 2-a

INSTANTANEE DIN TURUL CICLIST AL R. P. R.

În clișeu, Gabriel Moiceanu, în timpul turului de onoare pe stadionul „23 August" după cîștigarea primei etape și a „tricoului galben"

ÎN PAGINA 5-a: RELATĂRILE TRIMIȘILOR NOȘTRI SPECIALI

ȘCOLILE

Cametul scriitorului

Suferind de un patriotism local justificat, de cîte ori părăsesc Bucureștiul pentru o vreme, la întoarcere îl inspectez mînat de o curiozitate mereu vie. Ritmul construcțiilor de la noi este fantastic, așa cum o mărturisesc și unii streini și surprizele urbanistice sînt atît de numeroase încît abia le poți face față. Ca într-un joc năstrușnic, afli pe neașteptate că, un loc viran din cutare colț al Capitalei a fost cărat cu lopata cine știe unde și locul i l-a luat un cvartal modern, cu locuințe, teatre și bulevarde. Fenomenul e general, pentru că lucrul se petrece pretutindeni: la Galați, la Suceava, la Iași, unde vreți.

Între clădirile semețe oferite de către constructorii noștri cu dărnicie, așa cum mi s-a întîmplat de nenumărate ori, am găsit cu privirile numeroase școli. Le recunosc după dulceața colorîtului, după ferestrele largi, luminoase, după grădinile și peluzele ce le înconjoară. Cîteva luni, penițele și globurile pămîntești de carton, hărțile și călimările au fost părăsite. Ziduri proaspete s-au adăugat zidurilor de anul trecut. La Constanța, de pildă, am văzut cum se etajase o veche clădire de liceu și nu știu de ce am simțit o mîndrie de nestăpînit. Uzinele își ridică secții ajutătoare, stadioanele se împodobesc cu cîte o tribună mai încăpătoare, numărul locuințelor crește cu zeci de mii, asta este frumos, dar și mai frumos este faptul că învățăturii i se face loc pe scară mare.

Ajuns aici trebuie să mă întorc puțin înapoi. De școlile de altă-dată se leagă amintiri, nu totdeauna luminoase. Vorba poetului „liceu, cimitir al tinereții mele" nu fusese iscată desigur de vreo bună imagine. Trebuie să evocăm clădirile roșii ca niște cazărmi, cu ferestre înguste, laboratoarele improprii ca să nu mai vorbim de ceea ce se numea cu emfază „școala sătească".

Am avut norocul, dacă se poate spune așa, să cunosc cîteva licee periferice și neînchipuitele cotețe de paiantă unde erau siliți să studieze puținii școlari din mediul rural. Ferestre sparte, pămînt pe jos, o înghesuială cumplită, bănci șubrede, cînd erau, lipsa materialului didactic, iată numai cîteva din caracteristicile acestor lăcașuri de cultură. De unde și numărul mare de analfabeți, de unde explicația neștiinței întinse ca pecinginea, pretutindeni.

Odată cu izbucnirea revoluției culturale numărul școlilor din țara noastră a crescut considerabil. Pentru asta las să vorbească statisticile. Renimul nopular, a înzestrat aceste așezăminte cu tot ceea ce era necesar. Niciodată nu s-a învățat atît și atît de bine în Romînia. Rezultatele n-au întîrziat să se arate și viitorul ne va rezerva multe surprize plăcute în acest sens. S-a pornit de la o premiză realistă, de la o învățătură verificată: nu există progres fără cultură! Știți doar că, pe toți pereții instituțiilor noastre găsești aceste cuvinte imperative: „Învățați, învățați, învățați!" Și pentru că trebuie învățat, Statul oferă condițiile cele mai bune. Elevii au nevoie de lumină, de căldură, de cărți, Manualele, așa cum se știe, sînt gratuite, frecventarea școlilor de toate gradele și formele nu cere de asemenea niciun sacrificiu bănesc.

Ieri școlile din întreaga țară s-au deschis. Sînt uși care, pentru prima oară au fost date de perete. Sînt bănci în care s-au așezat întîia oară ființele plăpînde cu mînți proaspete, dornice de lumină. Știu o mulțime de curți ce n-au cunoscut încă prima gălăgie din prima recreație. Sînt învățători care și-au mînjit pentru prima oară degetele cu praful alb de cridă. Sînt miraculoase table negre pe care vor înflori pentru prima oară literele. Sînt pupitre din care vor ieși pentru prima oară cărțile groase mirosind încă a cernelă proaspătă.

Trăim un moment sacru. Să-l salutăm cum se cuvine. Unii cu înduioșarea amintirii, alții cu cîteva cuvinte bune pentru învățătorii care pretutindeni, pe teritoriul patriei, înlesnesc pașii spre lumină ai cetățenilor de mîine ai Republicii. Între ei sînt poeți nebănuiți, viitori savanți ce abia învață contururile literei a, viitori artiști ce ne vor încînta auzul.

Eugen BARBU

DIN SUMAR:

• 5 minute cu Miklos Gabor

Un interviu cu popularul actor maghiar, interpretul principal al filmului „Alba Regia"

IN PAGINA 2-a

• Știința și tehnica în anul 2000!

Suită de caricaturi de Nell COBAR

IN PAGINA 2-a

• HOMEOPATIA

La rubrica noastră „Magazin medical", un articol lămuritor despre această practică medicală nerecomandabilă și neștiințifică

IN PAGINA 4-a

• Moda zilei

In pagina noastră de Sfaturi — Cosmetică — Modă — Gospodărie, prezentăm noi modele de rochii de seară, bluze, tricotaje.

IN PAGINA 6-a

• BUCUROȘI DE OASPEȚI!

La rubrica „Fel de fel", un reportaj despre datinele ospeției la diferite popoare.

IN PAGINA 7-a

Spectacolul magazin

Stacheta... Porto-Franco... 154... 1...

Pe bordul bătrînului vas Saligny e un freamăt intilnit doar pe vapor. „Uite-o pe Liliana Tomescu, şoptește o elevă către colega ei, dind tircoale unei călătoare care şade la prova şi priveşte în lungul Dunării. Iată-l şi pe Niky... Zău tu, e Niky Atanasiu, din Bădăranii... Ah! acela e Geo Barton.. E grozav... exclamă fetele, ducînd vestea colegelor aflate în excursie în Deltă.

In adevăr, pe bordul vasului Saligny călătorește echipa care filmează la Sulina „Porto-Franco". Iată-l pe cuceritorul căpitan Deliu (Dichiseanu) în port şi fără pipă... Iată-l pe cafegiul Stamate (Ciubotăraşu) fratele presupusului milionar Nik Americanul (Geo Barton). Frumoasa Penelopa (Simona Bondoc) şi strania Evantia (Ileana Iordache) îndrăgostite deopotrivă de căpitanul Deliu şi aprige duşmance în film, impart acum, fără minie, bomboane din aceeaşi pungă. Vechiul „lup de mare" (Receanu) cercetează tainele canalului Sulina cu un autentic binoclu marin, în vreme ce „roşcata pasageră" de pe Albatros (Milena Rizescu) suride ascultind snoavele „marinarului" (Ulmeni). Nicu Politicu (Mihai Fotino) sparge cu o uimitoare dexteritate seminţe, obicei contagios aici în Deltă, în vreme ce Mexicanul (Costel Petruţ) ciupeşte strunele chitarei acompaniat din glas de primarul Sulinei (Nucu Păunescu).

Se cunoaşte povestea... Jean Bart şi-a intitulat romanul, Europolis. După el, Mihnea Gheorghiu a scris un scenariu cinematografic intitulat „Porto-Franco". In adevăr, Sulina, era pe vremuri Porto-Franco. Dincolo de stilpul de fier, care se mai vede şi astăzi, marfa n-avea taxă de vamă. Aici zahărul 33 lei kg. dincolo 7 lei. Aici cafeaua 80 lei kg. dincoace 20 de lei... Aci mătasea, cheresteaua, griul... dincoace... Prin Sulina „port internaţional" se scurgeau bogăţiile ţării spre occident. Contrabandă, speculă, afaceri. Vapoare gemind cu grîu românesc, cu cherestea, zahăr... Profitul în buzunarele lacome ale marilor negustori... Şi între atitea frămîntări, o poveste de dragoste.

Din zori s-au montat pe piatou aparatele, uriaşele reflectoare, şinele pentru traveling, grelele cordoane cauciucate pentru curentul electric. Maşiniştii nu stau o clipă. Dacă e soare, se filmează pe vasul Albatros, dacă sînt nori se mută toate aparatele la cafeneaua lui Stamate.

Actorii machiaţi, îmbrăcaţi în costume de la 1913 aşteaptă. Aşteaptă şi Albatrosul cu care Nik Americanul (Geo Barton) va veni la Sulina împreună cu fiica lui Evantia. Soarele, pînă atunci strălucitor, a fost acoperit de nori. Toată lumea contemplă cerul. Se fac previziuni cu privire la goluriile de senin ce se întrevăd... Se va putea filma măcar un cadru, pentru care actorii şi figuranţii au făcut pînă acum 7—8 probe?

In sfîrşit soarele a răzbit. Arde... Machieuzele se reped pentru un ultim retuş. Şefa croitoriei mai potriveşte faldul exoticei rochii a Evantiei. Maimuţa, prietena Evantiei, dă semne de nelinişte... Să nu se repete cumva figura de ieri, cînd speriată de atita lume s-a smuls din lesă şi a pornit nebună pe Albatros, gata să cadă în Dunăre, compromiţînd filmarea. Astăzi i s-a făcut o injecţie calmantă.

In sfîrşit, toate sînt bune. Soarele a lărgit borta de senin. Regizorul (Paul Călinescu), fluieră scurt. Se aude comanda asistentei Geta Tarnovschi: „Linişte! se filmează". Actorii, figuranţii, populaţia curioasă, strînsă la marginea piatoului amuţeşte. O altă comandă: Stacheta!... Pak! a răsunat tăblia de lemn, pe care e însemnat titlul filmului, cadrul şi numărul imaginii: „Porto-Franco... 154... 1..." Microfonul a răsărit şi el discret, să nu intre în cadru. Operatorul Cosma a dat drumul aparatului de filmat. Geo Barton, purtînd în mîini două valize pintecoase coboară de pe vapor, soarele arde, reflectoarele revarsă asupra lui valuri de lumină fierbinte. Aparatul filmează... Hamalul (Dabija) se repede pe punte. Exclamă: „Tu eşti Nik?" Stop! strigă regizorul. Norii au acoperit seninul. Reflectoarele se sting, actorii îşi reiau locurile şi aşteaptă. Aşteaptă o nouă spărtură în cer, mincînd seminţe... Uneori vine, alteori nu. Atunci filmarea trece la cafeneaua lui Stamate. Se transportă aparatele, reflectoarele, şinele pentru traveling. Pe cer s-au grămădit norii. O birje se opreşte înaintea intrării de la cafenea. Cai, birjar, sînt ciuciulete. Apa Dunării absorbită cu pompa, „ploua cu găleata" printr-un furtun. Frumoasa Penelopa (Simona Bondoc) cu chipul învelit într-o voaletă şi trupul într-o manta de mătase, coboară în fugă din trăsură. Apa se revarsă asupra ei din abundenţă. Se face o probă, două, nouă... Cînd să se filmeze, birjarul nu opreşte la locul indicat de regizor. A doua oară, soarele bucălucaş a spart norii. Se aşteaptă revenirea lor. A treia oară, jetul de ploaie nu cade „natural", a patra oară, în cadru a intrat un localnic neştiutor. In sfîrşit, răsună: Stacheta! Pak... Se filmează. Un ripăit straşnic se revarsă asupra birjei, asupra Penelopei. De data asta e ploaie „naturală" căzută din „cer" după ore de pregătiri cu ploaie artificială...

Aşa se face un cadru... Şi într-un film sînt cam 600 de cadre. Pentru zece metri de peliculă, care durează cîteva secunde, se lucrează o zi, două, chiar şi trei. Un film cere muncă multă, răbdare multă, disciplină şi mare dragoste pentru arta cinematografică. Toate acestea au existat la Porto-Franco. Aşteptăm noua producţie românească, cu nerăbdare.

Ioana POSTELNICU

5 MINUTE CU MIKLOS GABOR

Numele talentatului actor maghiar a figurat, recent, pe genericul unuia din filmele distinse cu medalia de argint la Festivalul Filmului desfăşurat în vara aceasta, la Moscova. E vorba de *Alba Regia*, film în care Miklos Gabor a apărut, alături de Tatiana Samoilova, în dificilul rol al doctorului.

— Personajul acesta — doctorul — m-a pasionat în mod deosebit (ne declara nu de mult, Miklos Gabor, pe care l-am întîlnit, împreună cu soţia sa, cunoscuta actriţă maghiară de film şi teatru, Eva Ruttkay, într-unul din marile restaurante ale Budapestei). *M-a pasionat în primul rînd pentru că drumul lung şi anevoios pe care-l parcurge doctorul, sau, mai bine zis, conştiinţa lui, descoperind Adevărul într-un timp relativ scurt — mai precis într-o oră şi jumătate, cît durează filmul — presupunea şi cerea din partea actorului rezolvări veridice, şi — dacă se poate, interesante. Pe scurt, era un rol greu, care se cerea gîndit. Acum, mult timp după terminarea filmului revăzîndu-l, am impresia că unele lucruri ar fi putut fi întruchipate altfel. Poate mai bine. Dar, din păcate, — aici intervine, pentru actor, marele dezavantaj al filmului. Şi anume faptul că munca lui, (nu îndrăznesc să spun „creaţia" lui), odată înregistrată pe peliculă, nu mai poate fi îmbunătăţită. Chiar dacă ulterior actorul ar fi putut da mai mult. Poate de aceea prefer teatrul...*

Afirmaţia aceasta nu trebuie să surprindă. Popularul actor de film, este, în Ungaria şi un preţuit actor de teatru. După succesul mondial al filmului *„Undeva în Europa"* — în care a debutat şi s-a făcut „peste noapte" cunoscut Miklos Gabor, au urmat, pe rînd, multe şi remarcabile creaţii pe scenele budapestane.

In ultima vreme, Miklos Gabor a interpretat, pe rînd, o serie de personaje — cu cele mai variate contururi psihologice aparţinînd unor pături sociale diferite din piese maghiare clasice şi de actualitate, dintre care ultimul este personajul complex şi interesant din piesa „Paradisul pierdut" a scriitorului maghiar Sarkady, stîrnind mai întotdeauna aprecierea publicului şi a criticii. De asemenea s-a făcut remarcat prin strălucite creaţii artistice din multe piese clasice, aparţinînd literaturii universale. Amintim numai cîteva jucate în stagiunea trecută: „Lorenzaccio", „Dona Diana". „Cercul de creţă caucazian".

In prezent, el e angajatul teatrului *Madach*, teatru care, ca „profil" corespunde „Municipalului" nostru. In această calitate a vizitat anul trecut, cu prilejul unui turneu pe larg comentat în presa de specialitate, ţara noastră. Bucureştiul i-a plăcut — după cum afirmă — foarte mult.

— ...E foarte colorat, viu, aş zice zimbitor. Am vizitat multe capitale europene, şi pot să afirm că e unul din oraşele cele mai atrăgătoare. Mi-a plăcut în special arhitectura nouă, colorată, îndrăzneaţă, optimistă. Şi m-a uluit ritmul în care se construieşte. Cred că în primul rînd acest lucru ar trebui să-l înveţe vizitatorii din ţările occidentale de la dumneavoastră: ritmul elanul, înflăcărarea. Aş vrea să vizitez, împreună cu soţia mea, litoralul dv. Acum e prea tîrziu. Dar o vom face negreşit la vară. Se spune că e de o rară frumuseţe!

Silvia KERIM

Actorul în viaţa de familie

Fanteziei spectatorului nu-i trebuie eforturi deosebite pentru a şi-l imagina pe Beligan, de pildă, sub chipul şi înfăţişarea unui fals revizor rus din secolul trecut sau poate a unui faimos gangster de peste ocean. Şi asta, chiar înainte de a fi văzut spectacolele respective. Nu i se pare deloc uimitoare nici metamorfoza lui Giugaru din secularul Orgon al lui Molière, într-un foarte contemporan preşedinte de colhoz ucrainean. Actorul de pe scenă poate trăi în faţa publicului orice rol, orice existenţă, în orice veac, şi acesta îl va crede, firească dacă rolul va fi bine jucat. Cere-i însă spectatorului din stal să şi-l imagineze pe înflăcăratul marchiz de Posa, de la rampă, preschimbat în civilitate într-un duios tată de familie, preocupat intens de creşterea dinţilor puştiului său, ori pe celebrul 702 jucîndu-se cu un nodulet de fată şi făcînd pe calul de curse!... Treaba nu i se va mai părea atît de simplă. Şi totuşi, după ce-şi scoate peruca şi strălucitorul costum de epocă, după ce-şi şterge grima şi o porneşte spre casă, actorul îşi recapătă toate atributele omului obişnuit, cu oneste şi omeneşti preocupări familiste.

Viaţa de familie nu frînge inspiraţia, nu zdrobeşte elanul creator ci, dimpotrivă, îmbogăţeşte universul sufletesc al artistului, oferindu-i inedite şi intense trăiri lăuntrice.

Am aflat toate acestea — odată în plus — făcînd cîteva vizite acasă, la unii din marii noştri artişti şi înregistrînd dovezile, negru pe alb, cu ajutorul indiscretului nostru tovarăş: aparatul de fotografiat. In cadrul primitor şi odihnitor al căminului, actorii respectivi — fie ei pe scenă tragedieni ori comici — trăiau toţi (îl trăiau, nu îl jucau) acelaşi rol: cel de tată.

● Nu ne-am îndurat să deranjăm acest intim tête-à-tête între Radu şi Ana-Maria Beligan (sau, cum se recomanda ea cînd era „mică", acum 6 luni, A-Maia Bang— fotografia 1 din pagina 1-a). Mai ales că problema discutată de ei, sub arbitrajul cu totul şi cu totul obiectiv al lui Martin, era foarte importantă: va mai cînta Aida acum, cînd cineva (cine o fi oare?!) i-a scos, din curiozitate absolut ştiinţifică, ochii? Şi totuşi, înclinaţiile A-Maiei Bang nu merg spre medicină ci — precum au confirmat-o şi bunii ei amici Mareţkaia şi Zavadski — spre comedie. Să sperăm că directorul Teatrului de Comedie o va angaja — cînd va veni vremea — în colectivul de actori... In orice caz, Ana Maria se pregăteşte de pe acum cu seriozitate, asistînd, nu odată, la repetiţiile spectacolelor în care joacă tatăl ei.

● Ne permiteţi să vă recomandăm familia Giugaru: Alexandru I (mijloc), Alexandru II şi Alexandra (fotografia 2). „Ştiţi, să n-avem bătaie de cap cu zilele onomastice... Aşa, le sărbătorim pe toate trei deodată". Gospodar „emerit", popularul actor al Naţionalului e şi un tată grijuliu. Urmăreşte cu ceasul în mînă dacă Alexandra şi-a făcut orele zilnice de exerciţii la pian, controlează dacă Alexandru-junior şi-a învăţat ca lumea lecţia la istorie Şi dacă toate treburile sînt în ordine, merg toţi trei la cofetărie. Dacă cumva mama nu le-a făcut în acea zi prăjitura preferată...

● „Pe mine mă cheamă Eva Maria Anghelescu, iar pe tătuţul îl cheamă tot Anghelescu şi pe deasupra şi Petre Marcel. Ştiţi, actorul Marcel Anghelescu, că pe afişe nu scrie şi Petre. Eu îi spun Ursuleţul, că seamănă cu Misa al meu, dar lui Misa i-am rupt un picior şi nu mai seamănă aşa bine. Iar pe mutti o cheamă Eva Pătrăşcanu, am văzut-o şi eu cum joacă la teatru, dar tătuţul îi spune Bita. Eu nu mă fac artistă, mă fac dansatoare sau pianistă. Nu ştiu încă sigur. Acum sînt mică şi sînt rea cîteodată, dar la anul, cînd o să împlinesc şase ani, o să fiu mare şi cuminte".

Am redat, cu scrupulozitatea stenografului, tot ce mi-a povestit, dintr-o răsuflare, interlocutoarea mea. A fost cel mai uşor interviu luat vreodată: nu a fost nevoie să pun nici o întrebare. (Fotografia nr. 3).

● Fotografia de faţă (4) a fost luată la o oră după prima noastră întîlnire cu Bogdan Sever. Atunci l-am găsit pe Dudu (cum s-a autodenumit, spre simplificare) singurel şi trist în camera lui).

— Ce-i cu tine, Dudule?

— Stăteam amăît. Mă ceitam pe mine că am supăiat-o pe mămica.

Asemenea simţ autocritic ne-a cucerit pe toţi. Drept care Septimiu Sever s-a transformat din tată în tigru (fireşte, îmblînzit de marele dresor Dudu), Erastia Peretz şi-a lăsat manuscrisul noii operete şi a redevenit mama cea mai uşor de păcălit.

Iar veselia familiei Sever a fost surprinsă în cîteva imagini fotografice, din care vă reproducem aceasta (nr. 4).

● „Vioara lui Ingres" a lui Jules Cazaban, (fotografia 6), pasiunea orelor sale libere, este... violoncelul. Dar cum răgazul de odihnă al artistului poporului este socotit cu sgîrcenie, iată o soluţie ingenioasă de a împăca misiunile educative paterne cu pasiunea muzicală. Artistul poporului cîntă împreună cu fiul său Ninel — care îl acompaniază la pian... Nu vă luaţi însă după severitatea pe care o sugerează gestul actorului — violoncelist, Jules Cazaban este un tată din cei mai cumsecade. Care a consimţit ca fiul său să rupă tradiţia actoricească a familiei şi să... urmeze o alta, la fel de încetăţenită de-a lungul generaţiilor:... se va face inginer.

● S-a rătăcit, printre actorii de faţă şi un muzician: talentatul nostru violonist Ion Voicu. Nu putea lipsi din prezentarea părinţilor „model". Despre această însuşire vă vorbeşte elocvent şi alăturata fotografie (5): Mădălin şi Raluca au pus stăpînire pe tatăl lor şi se pare a-l fi convins că sunetele trompetei-jucărie sînt mai încîntătoare ca cele ale Stradivariusului său.

Sanda FAUR—DIMA
Fotografii: Ileana MARIN

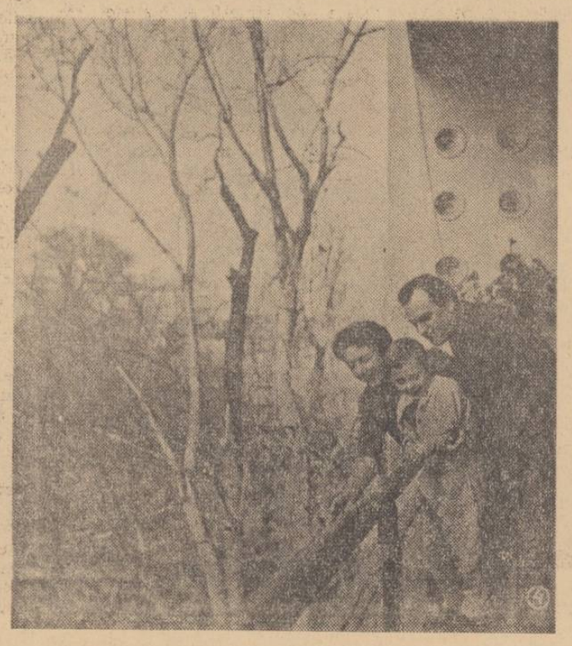

POSTA REDACŢIEI

MARIAN ALINU — comuna Băbăiţa, regiunea Bucureşti: Ne pare rău, dar nu vă putem satisface dorinţa. De altfel cifrele materialelor respective din revista noastră nu este suficientă pentru a deveni... cosmonaut. Pentru aceasta este necesară o pregătire complexă, aşa după cum probabil aţi citit în presă.

IONICA MICU — comuna Ceptani, raionul Feteşti, regiunea Bucureşti: Vom ţine seama de sugestia dv. După cum vedeţi, v-am satisfăcut şi dorinţa de a vă publica adresa pentru schimb de vederi.

ALIS NECŞULESCU — Bacău: Este justificată dorinţa ca copilul să realizeze ceea ce nu aţi putut dv. Credem însă că este prea tîmpuriu, dacă ţinem seama de faptul că feliţa nu are decît 5 anişori. Adresaţi-vă totuşi şcolii de artă populară din oraşul de reşedinţă care are şi secţie de coreografie, unde veţi primi toate lămuririle necesare.

I. C. — Hunedoara: Nu este greu de rezolvat problema veniri viitoarei soţii la Hunedoara. După căsătorie, fiatul popular este acela care rezolvă această chestiune, iar cît priveşte serviciul, chiar dacă în împrejurimi nu sînt fabrici textile, puteţi să-i faceţi transferul şi la altă unitate — depinde de preferinţa ei.

VEDEL DAGMAR, satul Movila, raionul Răcari: Proprietarul nu are dreptul să vă scoată din locuinţă, mai ales în împrejurările dv. Dacă încearcă acest lucru, adresaţi-vă Procuraturii raionale, care va lua măsurile necesare.

VLAD MAIER — Cluj: Nu este unul şi acelaşi. Primul este scriitor, al doilea actor.

TEODOR CHIŞU — Staţia C.F.R. Fiad: Dacă la şcoala tehnică C.F.R. aţi fost trimis din producţie şi apoi de aci aţi plecat pentru satisfacerea stagiului militar, vi se socoteşte vechimea şi pentru această perioadă, cu condiţia să vă fi reluat cerviciul, în cel mult 90 de zile de la lăsarea la vatră. După cîte am înţeles din scrisoare, lucrurile nu stau aşa. Lămuriri mai detaliate vă poate da comisia pentru întocmirea cărţilor de muncă, care posedă toate instrucţiunile.

N. POPA — Brăila: Asemenea şcoli se fac în general la propunerea întreprinderilor. In prezent însă este prea tîrziu, deoarece candidaţii au fost recrutaţi încă din primăvară. Rămîne ca pentru anul şcolar 1962/1963 să vă interesaţi din timp.

Ştiinţa şi tehnica în anul 2000!

văzute de Nell COBAR

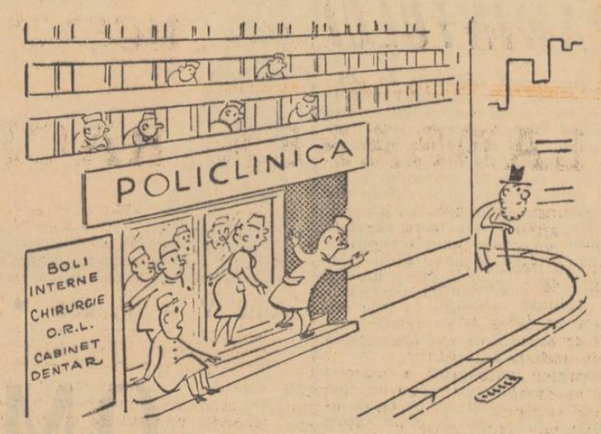

MEDICII: Ura, fraţilor, se pare că însfîrşit se iveşte un bolnav!...

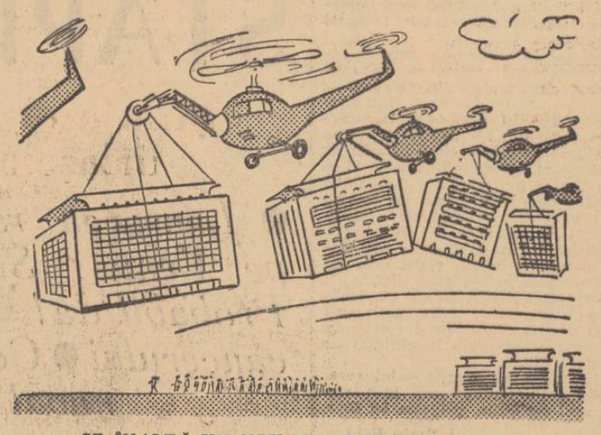

SE ÎNALŢĂ UN NOU CARTIER DE LOCUINŢE

DELEGATUL SFATULUI POPULAR: — Noii locatari să aştepte cu cheile în mînă; peste 10 minute vă veţi instala în noile apartamente gata mobilate...

MAMA: — Mie să nu-mi spuneţi că veniţi de la şcoală. Ia uite cum mirosiţi a trandafiri!...

ŞUT DE LA 40 DE METRI

— Tăticule, de ce s-au grăbit toţii să fotografieze „bara" asta?
— Pentrucă un şut la poartă ratat nu s-a mai văzut de 10 ani...

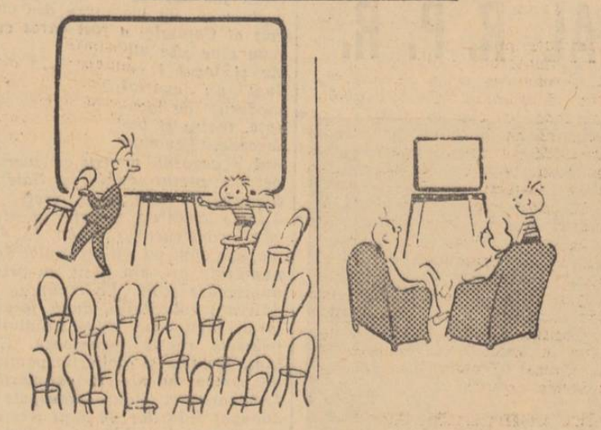

— Mitică, acum că s-a golit casa de musafiri poţi face ecranul mai mic...

— Alo, Nicule, te rog întoarce-te puţin să mă îmbrac; m-ai sunat tocmai cînd eram sub duş...

OMUL DEVINE STĂPÎNUL NATURII!

Ştiinţa şi tehnica sovietică în avangarda uriaşelor cuceriri ale epocii noastre

LANSAREA RACHETELOR SPRE LUNA

Luna septembrie 1959 era pe sfîrşite. În secţia uriaşă clocotea munca. Toţi ştiau că în curînd trebuie să aibă loc lansarea celei de a treia rachete cosmice cu o staţiune automată interplanetară care va fotografia reversul Lunii. Chiar şi în puţinele clipe de odihnă, adunîndu-se să fumeze o ţigară, mecanicii dezbăteau furtunos cum să se monteze mai repede şi mai bine şi cum să se regleze ansamblele noii solii sovietice care urma să vlece în Cosmos.

Ei şi-au amintit şi de frămîntările prin care trecuseră nu de mult, despre care a vorbit N. S. Hruşciov în timpul vizitei sale în Statele Unite ale Americii : „Racheta a fost pregătită şi dusă la locul de lansare, dar atunci cînd a început să se verifice aparatajul s-a văzut că el nu funcţiona cu totul precis. Atunci, pentru a înlătura orice posibilitate de risc, oamenii de ştiinţă au înlocuit racheta cu alta".

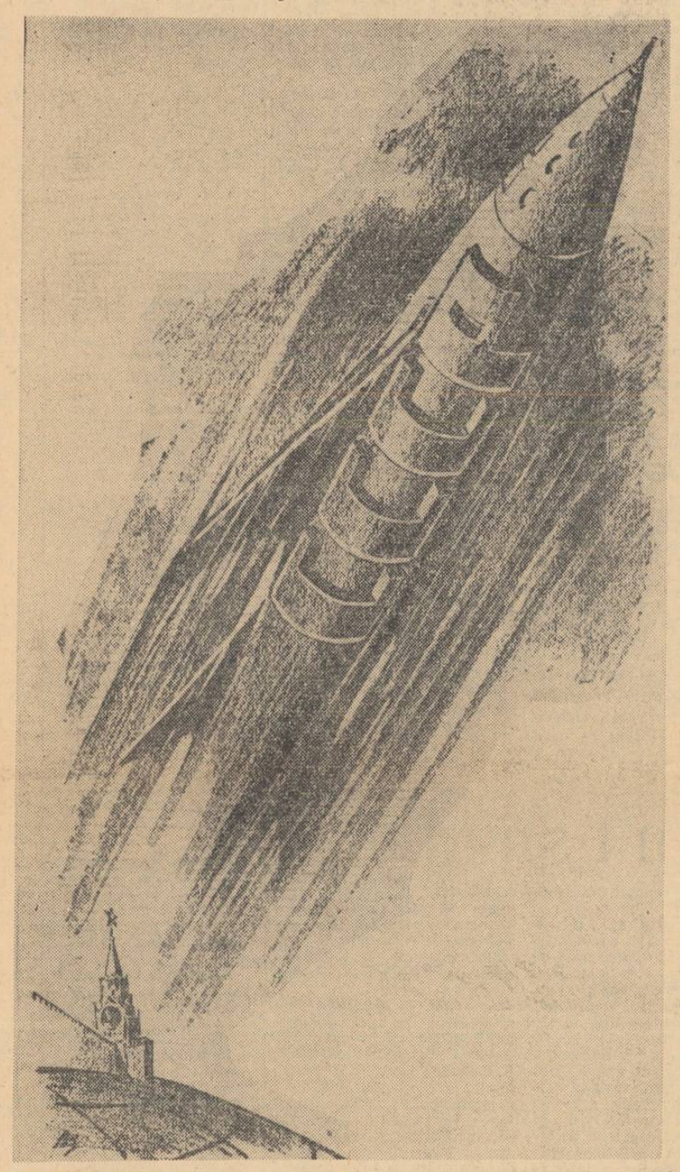

Pe cosmodrom

...Strălucind în lumina razelor soarelui, la start se află o puternică rachetă cu mai multe trepte care este gata, pentru prima oară în istorie, să trimeată pe Lună fanionul sovietic Ultima verificare a tuturor pieselor importante. Minute numărate pînă la lansare. Lucrătorii montatori şi întregul personal de serviciu au trecut în adăpost. Şi iată că atunci cînd la tabloul de comandă a fost conectată reţeaua electrică de la bord, la tabloul de comandă s-a aprins repede un beculeţ roşu. Acesta raporta : „Defecţiune ! Defecţiune ! Defecţiune !"

Strigătul mut al beculeţului îţi încorda nervii ca o strună. Inima a început să bată cu putere. La punctul de comandă s-a lăsat o linişte apăsătoare Nu era vorba de a găsi şi de a lichida defecţiunea. Era important să se lanseze racheta în secunda stabilită cu precizie iar pînă la lansare nu rămăsese decît un minut. Trebuia să se adopte o hotărîre urgentă.

Mai complicat decît lovirea unei ţinte mişcătoare dintr-un avion supersonic

— Prieteni, — a început să explice emoţionat omul de ştiinţă. — Pentru prima oară în întreaga existenţă a Pămîntului se rezolvă în practică sarcina întîlnirii a două corpuri cosmice. Noi am ales durata zborului rachetei noastre pînă la Lună egală aproximativ cu 36 de ore. Şi noi trebuie s-o orientăm astfel încît ea să ajungă exact în acel loc unde va ajunge Luna după 36 de ore.

Aceasta este cu mult mai complicat decît să nimereşti de la bordul unui avion supersonic într-o ţintă mişcătoare. Căci pînă la Lună sînt aproape 400.000 de kilometri ! Exigenţele rigide nu sînt născocite. Ele sînt dictate de calcule. Dacă vom greşi în ce priveşte viteza zborului ultimei trepte a rachetei pe care ea o va dezvolta în momentul în care motoarele nu vor mai funcţiona, dacă vom greşi, repet, în ceea ce priveşte această viteză nu-mai cu 1 la sută, traiectoria zborului rachetei se va abate de la cea de calcul cu 250 km.

În afară de aceasta, planul traiectoriei rachetei se roteşte împreună cu Pămîntul în timpul revoluţiei lui timp de 24 de ore în jurul axei. De aceea şi vremea lansării trebuie de asemenea respectată cu o precizie deosebită. Dacă dintr-un motiv oarecare în timpul lansării rachetei va avea loc o întîrziere chiar cu 10 secunde, punctul de calcul de întîlnire pe suprafaţa Lunei se va deplasa cu 200 de km. Aş vrea ca toţi să se gîndească permanent la precizia de o secundă a lansării...

Aceste cuvinte ale savantului au revenit fulgerător în memoria conducătorului echipei de lansare atunci cînd s-a aprins beculeţul roşu. Pălind din cauza surprizei, el s-a repezit spre constructorul principal.

Şi de îndată a urmat dispoziţia : „Să se oprească lansarea rachetei. Să se verifice ce s-a întîmplat. Să ni se raporteze imediat !"

În tăcere stăteau lîngă rachetă oamenii care au lansat primul satelit al Pămîntului din lume, prima rachetă cosmică din lume. Cîte nopţi lipsite de somn au petrecut ei la bancurile de încercare luptînd pentru funcţionarea uniformă şi fără greş a ansamblelor !

După cîtva timp au devenit clare cauzele insuccesului. A răsunat vocea constructorului principal :

— Nu vă bosumflaţi şi nu vă pierdeţi firea. Îndepărtaţi racheta şi luaţi alta de acelaşi tip. Revizuiţi minuţios toate ansamblele şi organizaţi un control dublu. După cum ştiţi, peste cîteva zile Nikita Sergheevici Hruşciov pleacă în vizită în S.U.A. Iar noi vom face o vizită Lunei. Este adevărat că traiectoriile acestor zboruri sînt diferite. Dar scopul lor este acelaşi — „misiune de bunăvoinţă". Aţi înţeles, tovarăşi ?

Cum să nu înţelegi ! Şi munca a pornit cu o nouă vigoare, cu o energie dublă.

Ce spectacol ! Ţi se tăia respiraţia !

La 11 septembrie 1959 noua rachetă era instalată la marginea pădurii. În jurul ei se adunaseră inginerii şi mecanicii, precum şi furnicile. A doua zi vremea era excepţional de frumoasă, senină. Fuseseră deja fixate gurile de control ale rachetei. Toţi, pînă la unul, s-au dus la adăpost şi s-au apropiat de difuzor. Prin radio s-au auzit cuvintele — „atenţiune, atenţiune, atenţiune", iar apoi un ordin scurt :

— Pornirea

Toţi au tăcut. Ştiau că acum va urma al doilea, ultimul ardin. La tabloul de comandă secundele se prelungesc. O aşteptare încordată. Şi iată că se aude o voce :

— Contact.

Şi în aceeaşi clipă răsună şuieratul asurzitor al motoarelor. Lansarea a fost realizată cu o abatere de circa o secundă de la momentul fixat.

A doua rachetă cosmică s-a desprins lin de Pămînt şi s-a îndreptat spre Cosmos ! Ce spectacol a fost acesta ! Ţi se tăia respiraţia !

Cu ochiul liber se vedea cum şi-a încheiat funcţionarea prima treaptă a rachetei cu mai multe trepte. Şi Pămîntului este aproape egală cu distanţa de la Pămînt la Lună şi înapoi.

★

Va veni ziua cînd cosmonauţii sovietici, coborînd de la bordul noilor şi puternicelor nave cosmice sovietice vor păşi pe Lună şi vor povesti omenirii despre tainele satelitului natural al Pămîntului. Se realizează cuvintele profetice ale marelui savant K. E. Ţiolkovski : „De un singur lucru sînt ferm convins — întîietatea va aparţine Uniunii Sovietice" Şi mai departe : „Acum, tovarăşi, sînt ferm convins că şi un alt vis al meu — călătoriile interplanetare, — fundamentat de mine din punct de vedere teoretic, va deveni realitate.

Am lucrat timp de 40 de ani la motorul cu reacţie şi m-am gîndit că plimbarea pînă la planeta Marte va începe abia după multe sute de ani. Dar termenul se schimbă. Cred că mulţi dintre noi vor fi martorii primei călătorii dincolo de atmosferă".

K. LEONIDOV

Articol apărut în ziarul „Izvestia" din 14 septembrie 1961.

Peste un minut, racheta va lovi Luna

Comunicate despre deplasarea rachetei erau transmise din oră în oră Şi, pe la miezul nopţii după ora Moscovei, din difuzor s-a auzit o voce emoţionată :

— Tovarăşi, acum va avea loc un eveniment extraordinar. Racheta se îndreaptă vertiginos spre Lună. După 1—2 minute Luna va îmbrăţişa racheta noastră sovietică. A rămas numai un minut... Tovarăşi, mă auziţi ? Chiar acum s-a aflat : la orele 0,02 minute 24 de secunde, ora Moscovei, cea de a doua rachetă cosmică sovietică a atins suprafaţa Lunii. Fanionul nostru sovietic se află pe Lună. Pentru prima oară în istoria omenirii a fost realizat un zbor cosmic de la Pămînt la Lună. Mă înţelegeţi, mă auziţi, înţelegeţi ce aţi făcut ? Vă felicit şi vă îmbrăţişez pe toţi.

Mecanicii ascultau emisiunea încercînd să nu scape nici un cuvînt rostit de crainicul lor. Şi atunci cînd radioul a transmis : „Fanionul nostru sovietic se află pe Lună" s-a întîmplat ceea ce se întîmplă în timpul străpungerii digului : inginerii şi muncitorii cu mîinile cărora a fost lansată în Cosmos solia cu steaua roşie a ştiinţei sovietice, erau aruncaţi în aer de mecanici. Apoi cineva a început să cînte „Mare eşti patria mea nepărmurită".

Din nou cosmodromul

Au trecut cîteva zile. Din nou cosmodromul. De data aceasta urma să se lanseze o rachetă cosmică în jurul Lunii. Această sarcină era cu mult mai complexă decît cele precedente. Staţiunea automată interplanetară trebuia să fotografieze reversul Lunei, să prelucreze pelicula şi să transmită pe Pămînt fotografii unice. Multe piese ale acestei instalaţii complexe erau de-a dreptul microscopice — nu puteai renunţa la lupă în timpul asamblării.

A venit ziua de 4 octombrie 1959 — a doua aniversare a lansării primului satelit al Pămîntului din lume. Toţi credeau că în această zi fericită şi însemnată totul va merge bine.

In sfîrşit, totul este gata. Au răsunat una după alta ordinele de lansare şi, tremurînd cu corpul său armonios şi puternic, cea de a treia rachetă cosmică s-a ridicat deasupra cosmodromului pentru a părăsi pentru totdeauna Pămîntul. Iar după cîteva zile lumea întreagă a fost zguduită de fotografiile reversului Lunei făcute la 7 octombrie 1959.

Cînd va fi trimis un om în Lună ?

Cum să se coboare racheta pe Lună fără a o sfărîma ? Pînă acum oamenii de ştiinţă din toată lumea discută în contradictoriu despre structura suprafeţei astrului nostru nocturn : unii afirmă că suprafaţa Lunei este acoperită cu un strat dens de praf, alţii declară că ea are un strat acoperitor stîncos, dur, iar alţii consideră că învelişul exterior al Lunei este format din zgură poroasă.

Pe cine să crezi ? Căci dacă Luna are un înveliş stîncos, dur, pe rachetă trebuie instalate piese de amortizare care ar slăbi lovitura rachetei de Lună. Dacă acolo se află un strat dens de praf, acesta va amortiza coborîrea rachetei dar trebuie prevăzute nişte planuri de reazem căci în mod contrar racheta se va cufunda adînc în praf.

Cum se va simţi omul în stare de imponderabilitate ? Cum va suporta el sarcinile la ridicarea şi coborîrea pe planetă ? Cum şi cu ce se va alimenta el în timpul zborului cosmic ? Zeci, sute, mii de probleme trebuiau să fie rezolvate şi să se verifice în repetate rînduri rezolvarea lor înainte de a trimite omul în Cosmos.

La 12 aprilie 1961 Uniunea Sovietică a realizat visurile îndrăzneţe ale omului. Cetăţeanul nostru sovietic, Iuri Gagarin, a înconjurat globul pămîntesc pe nava cosmică „Vostok I" şi a aterizat cu bine în regiunea stabilită.

Dar zborul în Lună şi înapoi va dura cu mult mai mult. Cum se va simţi cosmonautul în acest caz ? In afară de aceasta trebuie să se lămurească cum vor funcţiona mecanismele şi piesele navei cosmice într-un zbor îndelungat.

La aceste întrebări a răspuns al doilea erou al nostru — cosmonautul Gherman Titov.

„Mă simt foarte bine, suport bine imponderabilitatea. Toate piesele şi mecanismele funcţionează fără greş. Nava cosmică poate fi bine dirijată şi execută cu docilitate toate ordinele mele" — a comunicat el pe Pămînt. Iar distanţa străbătută de el în timpul celor 17 rotaţii în jurul

Vîntul în slujba omului

Peninsula Apşeron este bogată în soare şi vînt. Geografii din întreaga lume cunosc forţa distructivă a vîntului care bate la nord de Baku, despre el circulau numeroase legende. Dar iată că oamenii au hotărît să silească vîntul să lucreze în folosul lor. Pe una din colinele Kobistan, pe un poligon al Academiei de Ştiinţe a R.S.S. Azerbaidjene, se construiesc cîteva instalaţii eoliene experimentale de forţă. Aici se va începe încercarea unor noi motoare eoliene. Cu ajutorul energiei ieftine a vîntului va fi pompată apa pentru irigarea perdelelor forestiere, a livezilor de pomi fructiferi şi a viilor colhozurilor situate în jurul lacului Djeiran-Batan.

Un om de sticlă

Un interesant exponat — „Un om de sticlă" — a fost expus recent în una din sălile Muzeului de ocrotire a sănătăţii din Leningrad. La Leningrad există doi reprezentanţi ai acestei „rase transparente" — „un frate" şi „o soră" ai acestui „Om transparent", a cărui apariţie a stîrnit la timpul său senzaţie în întreaga lume. Ambele modele au fost executate din sticlă organică transparentă care permite urmărirea amplasării şi funcţionării organelor interne ale omului. În timpul explicaţiilor, înregistrate pe bandă de magnetofon, lămpi speciale luminează dinăuntru organul despre care este vorba.

Scheletul executat din metal, inima, plămînii, rinichii şi alte organe executate din mase plastice şi firele de sîrmă kilometrice care ţin locul arterelor, venelor, sistemului nervos, toate acestea uimesc prin precizia executării lor artistice.

PRIMII COSMONAUŢI

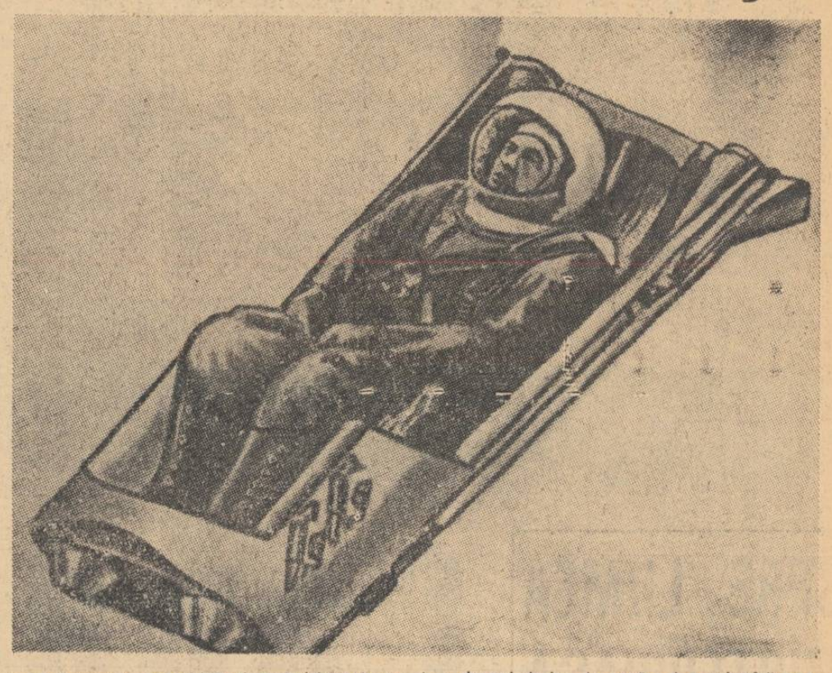

Cum a stat cosmonautul Titov în cursul istoricului său zbor cu nava „Vostok-2" ? În ce condiţii a trebuit el să lucreze, să mănînce şi să se odihnească ? Iată numai cîteva din întrebările pe care şi le-au pus mulţi din cei dornici să afle cît mai multe amănunte privitoare la călătoria îndelungată în jurul Pămîntului a lui Gherman Stepanovici.

În fotografia alăturată, primită prin telefoto de la Moscova, este înfăţişat cosmonautul într-unul din momentele călătoriei cosmice. Cosmonautul este aşezat — dacă putem spune aşa, ţinînd seama de starea de imponderabilitate din timpul zborului — într-un fotoliu. Firesc, nu este vorba de un fotoliu obişnuit. După cum arată şi imaginea, fotoliul cosmic reprezintă un complex de sisteme şi dispozitive prin care se asigură cosmonautului posibilitatea rămînerii în cabină timp îndelungat, ca şi a desprinderii de navă şi a coborîrii pe Pămînt, în caz de nevoie.

Amintim că în cazul aterizării cosmonautului separat de navă, sistemul de paraşutare a fotoliului asigură coborîrea lui stabilizată şi lină pe Pămînt sau pe apă. Fotoliul este înzestrat cu o ambarcaţiune care se desfăşoară şi se umflă în mod automat în momentul amerizării. În afară de aceasta chiar şi costumul de scafandru al cosmonautului, poate să-l menţină un timp pe apă, în stare culcată, pe spate.

Cea mai mare oţelărie din lume

Un grup de specialişti sovietici de la Institutul de stat pentru proiectarea uzinelor metalurgice din Dnepropetrovsk a elaborat proiectul unei oţelării care va fi una din cele mai mari din lume. Noua oţelărie gigantică, care va ocupa o suprafaţă de 40.000 m.p., va fi înzestrată cu cuptoare electrice cu arc supraputernice, care vor avea un volum de 2,5 ori mai mare decît al cuptoarelor similare, existente în prezent în Uniunea Sovietică.

La construirea acestor puternice agregate de oţelărie s-a ţinut seama de ultimele realizări ale tehnicii metalurgice sovietice. Cuptoarele sînt prevăzute cu nişte mecanisme originale, cu ajutorul cărora se va putea realiza uşor şi repede ridicarea şi rotirea bolţii cuptorului şi se va putea înclina şi roţi cuva lui. Aceste perfecţionări vor permite să se reducă simţitor durata şarjelor.

Cuptorul este înzestrat cu nişte dispozitive speciale destinate amestecării metalului în stare fluidă şi evacuării zgurei formate. Se prevede folosirea unei instalaţii cibernetice care va efectua calcule precise cu privire la alegerea materialelor de încărcătură pentru elaborarea şarjei şi va stabili care este cel mai raţional regim termic de topire.

Pentru încărcarea cuptorului într-o singură repriză a fost proiectată o benă de încărcare cu o capacitate de 165 m.c. Ea va fi transportată la cuptor cu ajutorul unui pod rulant cu o capacitate de ridicare de 300 de tone.

Asemenea mecanisme se realizează pentru prima oară în practica mondială.

Şantier naval la o altitudine de 1623 m !

În partea de nord-est a Kirghiziei, pe malul lacului Issik-Kul, situat la o altitudine de 1623 m., s-a început construirea unui şantier naval — primul şantier din lume construit la mare altitudine.

Constructorii urmează să scoată din lac circa 10.000 m.c. de pămînt. Şantierul, a cărui construcţie se va termina în 1964, va avea numeroase secţii, o electrocentrală, un debarcader pentru alimentarea cu petrol şi alte obiecte.

Pe acest şantier se vor construi în special nave cu fundul plat, cu un deplasament de 500—1000 tone.

Construirea şantierului naval pe malul lacului Issik-Kul a fost dictată de creşterea continuă a transporturilor de utilaj industrial, petrol şi vite pe această „mare kirghiză", a cărei suprafaţă este de peste 6000 km.

Lupta împotriva cancerului

Ştiinţa medicală cucereşte pas cu pas anumite poziţii ale groaznicului duşman al omenirii — cancerul. Au fost elaborate metode de diagnosticare precoce a numeroase forme ale acestei maladii. Tratamentul combinat — intervenţia chirurgicală, radioterapia şi medicamentele anticanceroase (preparate chimico-terapeutice şi antibiotice) dau deja roade. Numeroase forme de cancer, pînă nu de mult mortale pot fi acum vindecate radical, iar în cazurile unde nu se poate obţine vindecarea, viaţa bolnavului este prelungită cu mulţi ani. În ultimii ani sute de mii de persoane au fost salvate în felul acesta.

Dar problema cancerului este încă departe de a fi soluţionată. **Paralel cu perfecţionarea metodelor de tratament, oamenii de ştiinţă sovietici depun eforturi susţinute pentru stabilirea naturii acestei boli şi ei au obţinut în această direcţie rezultate importante. Teoria care consideră că maladia canceroasă este provocată de un virus este din ce în ce mai recunoscută.** Potrivit acestei teorii, virusul sau virusurile care provoacă degenerarea celulelor în celule canceroase pot exista în stare latentă în organism. Sub acţiunea a diferite cauze ele contribuie la dezvoltarea cancerului, sarcomului, leucemiei şi altor forme ale acestei maladii. S-a dovedit că anumite substanţe, denumite cancerigene, favorizează în mod deosebit acţiunea virusului. Multe elemente rămîn încă obscure şi teoria însăşi nu este încă riguros stabilită, întrucît virusurile care provoacă cancerul nu au fost descoperite pînă acum decît la animale, nu şi la om. **Studierea cauzelor cancerului continuă în Uniunea Sovietică pe un front larg.**

Mai multe uzine sub acelaşi acoperiş

La Kriukovo — primul oraş-satelit al Moscovei — lucrările de construcţie au luat o mare amploare. Au fost construite unul după altul două microraioane, iar recent s-a terminat proiectarea celui de-al treilea microraion, care va ocupa o suprafaţă de 23 ha. Aici se vor construi, în special, blocuri cu 3 etaje, cuprinzînd 2.000 de apartamente cu o suprafaţă locuibilă totală de 55.000 m.p. Problemele privind sistematizarea, crearea de zone verzi, amplasarea şcolilor, spitalelor, grădiniţelor de copii şi creşelor, magazinelor, cinematografelor se rezolvă aici ţinîndu-se seama de ultimele realizări ale urbanisticii socialiste.

În oraşul-satelit se vor construi diferite fabrici şi uzine care, spre deosebire de celelalte, nu vor mai emana fum şi funingine.

O mare parte a întreprinderilor din oraşul-satelit Kriukovo vor fi mutate din Moscova, dar atît în ce priveşte aspectul lor exterior, cît şi planificarea interioară, ele se vor deosebi de vechile întreprinderi. Întreaga industrie a oraşului va fi concentrată la maximum. Întreprinderile, care în condiţii obişnuite ar necesita zeci de clădiri, vor fi amplasate aici în patru corpuri construite pe trei terenuri în diferite părţi ale oraşului. Pe unul din aceste terenuri, situat în partea de nord-vest a oraşului-satelit, se vor construi două clădiri. Într-o clădire vor fi amplasate patru uzine, iar în cealaltă — o întreprindere poligrafică

Clădirea cu pereţi de sticlă în care vor fi amplasate cele patru uzine are patru intrări. Ea se întinde pe o distanţă de peste jumătate de kilometru. În vestiar se află garderobele — separate pentru îmbrăcămintea de stradă şi de lucru, iar de-a lungul întregului corp al clădirii vor fi amplasate cabinele de duş, punctele sanitare, camerele de odihnă. Cantina va avea două săli de mese, cu peste 500 de locuri fiecare.

Cea de-a doua clădire este planificată la fel, diferă doar dimensiunile — lungimea ei este de trei ori mai mică.

Există viaţă pe Venus ?

— Savantul sovietic Kozîrev răspunde: PROBABIL DA ! —

- *Stratul dens de nori — un înveliş împotriva surplusului de raze solare*
- *Descoperirea unui fenomen nou: luminiscenţa de pe Venus*

Una din problemele pasionante ale astronomiei o constituie desigur problema existenţei vieţii pe planeta Venus. Generaţii întregi de savanţi au încercat să răspundă la întrebarea dacă există vreo formă de viaţă pe acest corp ceresc, cel mai strălucitor pe cer, după Soare şi Lună, cel mai apropiat de Pămînt. Dar răspunsul la această întrebare nu s-a putut da. Venus este învăluit de straturi dense de nori care îi ascund suprafaţa de privirile indiscrete ale pămîntenilor...

Astronomii sovietici au efectuat cercetări importante asupra planetei Venus. Către Venus a fost trimisă la 12 februarie 1961 o staţie automată interplanetară. Asupra planetei s-au efectuat observaţii importante cu ajutorul radiolocaţiei. Unul din cei mai reputaţi cercetători venusieni — Nikolai Aleksandrovici Kozîrev, doctor în ştiinţe fizico-matematice, astrofizician la Observatorul din Pulkovo, — a obţinut recent date noi cu privire la structura lui Venus. În legătură cu concluziile pe care le-a tras în urma cercetărilor sale, Kozîrev a arătat într-un interviu publicat la 14 septembrie în ziarul „Trud" că este foarte probabil ca pe Venus să existe viaţă.

Referindu-se la stratul dens de nori care înconjoară planeta, Kozîrev arată că „existenţa acestui strat de nori permite să tragem unele concluzii. Datorită acestui înveliş, suprafaţa planetei Venus este apărată de surplusul de raze solare. De aceea, în pofida apropierii de Soare, condiţiile de climă de pe această planetă pot fi asemănătoare cu cele de pe Pămînt. Temperatura suprafeţei este mai mult ca sigur moderată — circa 30—50 grade. Iată de ce este foarte probabil ca pe planeta Venus să existe viaţă. Dar, pentru a vorbi despre aceasta cu mai multă certitudine, este important să cunoaştem compoziţia atmosferei. În ultimii ani s-a stabilit prezenţa în aceasta a unei mari cantităţi de bioxid de carbon. Există de asemenea azot iar în straturile superioare s-a descoperit oxigen. Dar aceste date nu sînt nici pe departe complete".

Subliniind că în primăvara aceasta planeta s-a aflat în condiţii deosebit de favorabile spre a fi observată, fiind perioada apropierii ei de Pămînt, Kozîrev arată că a reuşit să stabilească existenţa unui fenomen nou, necunoscut pînă atunci pe planeta Venus — luminiscenţa învelişului ei de nori.

„Strălucirea luminiscenţei — scrie Kozîrev — este asemănătoare cu cea pe care o creează la noi luna plină. În atmosfera terestră nu se observă acest fenomen. Ce provoacă aşadar luminiscenţa straturilor dense, inferioare, ale atmosferei planetei Venus ? Posibil că aceasta este o manifestare a electricităţii atmosferice, fulgere sau descărcări electrice care luminează noaptea învelişul de nori al vecinei noastre astrale ? Sau poate că este luminiscenţa microorganismelor în atmosfera ei, aşa cum luminează apele mărilor şi oceanelor la noi pe Pămînt ?

Fotografia de mai sus arată momentul lansării unei rachete balistice. Asemenea rachete au fost folosite pentru cucerirea Cosmosului de către oamenii sovietici

Observaţiile efectuate de mine la Observatorul de astrofizică din Crimeea au arătat inconsistenţa acestor explicaţii posibile. Spectrul luminiscenţei păturilor inferioare ale atmosferei planetei Venus s-a dovedit a fi spectrul formaldehidei.

Un tablou similar poate fi observat în laborator, la arderea la rece, adică la oxidarea hidrocarburilor complexe. Mai mult ca sigur că aceste hidrocarburi sînt degajate şi de suprafaţa planetei Venus. În timpul oxidării lor în atmosferă se formează formaldehidă luminiscentă.

La prima vedere poate să pară că prezenţa acestui gaz toxic ucide orice viaţă pe planetă. Căci aproape fiecare ştie ce proprietăţi puternice posedă o soluţie apoasă de formaldehidă, aşa-numita formalină .Dar credem că existenţa formaldehidei în atmosfera planetei Venus nu este periculoasă vieţii. Căci luminiscenţa care a putut fi văzută este obţinută în cazul unui conţinut foarte mic al acestui gaz toxic.

Mai curînd se poate trage următoarea concluzie : existenţa formaldehidei luminiscente în timpul nopţii indică degajarea hidrocarburilor de pe suprafaţa planetei Venus şi prezenţa în atmosfera ei a oxigenului. Iar aceasta reprezintă indicii foarte favorabile pentru posibilitatea existenţei vieţii pe planeta Venus.

Aceasta este concluzia la care am ajuns analizînd fenomenul recent descoperit al luminiscenţei în planeta Venus. Sper că aceste cercetări vor continua".

Candidații

Proverbial, pentru boboci toamna are o anumită semnificație : numărătoarea, după o prealabilă selecție, pare că le dă certificatul maturității. Ca și în alte domenii, noii sosiți, cei ce urcă pentru prima oară în viață treptele facultăților sau institutelor de învățămînt superior primesc, convențional, numele de boboci : cei mai tineri dintre tineri.

Capitala, aidoma tuturor centrelor universitare din țară, cunoaște o afluență deosebită, afluența celor ce dau examen de admitere în învățămîntul superior. Numărătoarea lor se face în mii.

Pregătite din timp, candidaților li s-au creat condiții optime în cadrul cursurilor de pregătire. Întreg corpul didactic, organizațiile U.T.M. și Asociațiile studenților au depus toate eforturile pentru ca viitorii studenți să intre în examen cît mai bine pregătiți. În București, la Universitatea „C. I. Parhon", chiar de la începutul lunii august peste 1.000 de candidați au fost organizați în grupe de studiu ; candidații înscriși la Institutul de științe economice „V. I. Lenin" au fost împărțiți în grupe după nivelul de pregătire urmărindu-se aducerea celor mai slab pregătiți la nivelul celor buni ; la Institutul de arhitectură „Ion Mincu", aproape zilnic, numărul grupelor de pregătire (o grupă cuprinde cca. 40 candidați) se mărea iar pentru examenul de desen liniar și ornamental, institutul le-a asigurat materialul necesar. Exemplele enumerate nu sînt izolate; oriunde în institute și facultăți întîlnești lucruri asemănătoare. Candidații au cunoscut în fapt acum condițiile minunate de care se bucură studenții : laboratoare utilate cu aparataj modern, biblioteci înzestrate cu sute de mii de volume, căminele și cantinele nou construite.

Lui Victor Zamfirescu care în urmă cu 7 ani era operator la I.C.O.S. Ploiești faptul că întreprinderea l-a trimis să se facă inginer de foraj i-a produs o bucurie pe care cu greu mi-o putea descrie.

— Am avut multe bucurii care s-au succedat continuu. Munca mea a fost răsplătită cum nu-și poate închipui decît un om care trăiește într-o țară ca a noastră — îmi spune interlocutorul meu. În întreprindere am fost primit în rîndul membrilor de partid, după aceea ca activist de partid am primit diploma de onoare a C.C. al U.T.M.. am fost delegat la Congresul al III-lea al U.T.M., astăzi, sînt trimis la facultate. Poate cineva să dorească mai mult ? Sînt fericit și nu-mi voi precupeți nici un efort să fiu demn de încrederea care mi s-a acordat. Este de datoria mea.

Reîntors de curînd în țară, după ce timp de aproape trei ani a făcut parte dintr-un grup de specialiști geologi care au vizitat Afganistanul, Marius Dăscălescu s-a înscris la Facultatea de geologie. Cunoștințele practice căpătate, la început în cadrul Școlii medii de geologie iar apoi la Comitetul Geologic vrea să și le completeze cu cele teoretice pentru a deveni un specialist bine pregătit.

Eugenia Bulichi a venit din depărtatul Moinești, cunoscută regiune petroliferă, pentru a-și îndeplini visul de a deveni inginer de utilaj petrolifer. Fiica muncitorului I. Bulichi poate astăzi să facă ceea ce, în vremea tinereții, tatăl ei nu îndrăznea să gîndească.

Aceștia sînt tinerii care astăzi au păși cu încredere în facultăți pentru a-și da examenul de admitere. Exponenții unei societăți în care problema viitoarelor cadre stă la loc de frunte.

Cornel TABACU

SPRE LUMEA MISTERIOASĂ DIN ADÎNCUL PĂMÎNTULUI

(Urmare din pag 1-a)

O zgîrietură pe o placă de beton, încercînd să deducă ce se petrece... în subsolul clădirii !

„Mantia" de oțel și 3000 de tone pe cm. pătrat

În lipsa unor utilaje care să permită pătrunderea în adîncul Pămîntului, oamenii de știință au fost nevoiți să recurgă la presupuneri, la ipoteze mai mult sau mai puțin veridice și adesea contradictorii.

În această problemă, de un real folos au fost... cutremurele ! Ele, sau mai bine zis undele seismice ne-au furnizat date prețioase cu privire la natura straturilor din adîncime. Anumite modificări în viteza de deplasare a acestor unde ne-au indicat existența unei suprafețe de discontinuitate extrem de spectaculoase, la nivelul de 2.900 km. Aci, unda transversală încetează să se propage, iar viteza undelor longitudinale scade de la 14 la 8 km. pe secundă. De aci concluzia că grupul de unde a trecut de la un mediu cristalin solid la un mediu fluid.

Cercetările au mai arătat că nucleul se află într-o stare fizică necunoscută pe suprafața Pămîntului, determinată de uriașa presiune de 3.000 de tone pe cm². Dincoace de acest nucleu (adică la 2.900 km. de centrul Pămîntului) se găsește un strat cu o rigiditate superioară oțelului, așa-zisa „mantie".

Puțuri de 15.000 metri adîncime

Fără îndoială că știința nu se poate opri la aceste ipoteze, fără să le verifice temeinicia. Iar verificarea nu poate fi făcută decît prin foraje din ce în ce mai adînci.

Acum cîteva zile, la Ministerul Geologiei și Protecției Subsolului al U.R.S.S. s-a examinat un plan îndrăzneț, care prevede pătrunderea în adîncul Pămîntului la adîncimi încă neexplorate.

S-a stabilit mai întîi amplasamentul a cinci puțuri, avînd adîncimi pînă la 15 km. fiecare, locurile fiind astfel alese încît să dea o imagine fidelă a tuturor tipurilor de rocă ce alcătuiesc scoarța terestră.

Primul puț, care va fi săpat pe malul mării Caspice, va traversa straturi puternice de roci sedimentare, ajungînd la o adîncime de 12-14 km. Cu ajutorul lui va putea fi determinată limita inferioară a zăcămintelor de petrol și descoperite noi surse de „aur negru".

Un al doilea puț este prevăzut în Carelia. El va da indicații asupra graniturilor planetei noastre, vechi de 3,5 miliarde ani. Cu ajutorul acestui puț vor putea fi rezolvate probleme geologice deosebit de importante, ca cea a formării continentelor sau dezvoltării stratului de magmă. Adîncimea la care se va ajunge aci va fi de 15 kilometri.

Al treilea puț, cel din Ural, va atinge rădăcina acestui lanț muntos. În afara bogățiilor subterane care vor fi descoperite aci, geologii vor avea prilejul să studieze „la fața locului" procesul de formare a imenselor zăcăminte de cupru. Traversînd probabil vechi regiuni de magmă, puțul va permite geologilor să dezvăluie tainele formării mărilor subterane de fuziune.

Va fi adusă la suprafața Pămîntului materie necunoscută ?

Proiectul mai prevede săparea unui al patrulea puț, în Azerbaidjan. Acesta va îngădui cercetarea straturilor inferioare ale scoarței terestre, a bazalturilor. Se va descoperi în ce fel amestecurile calde de vapori și apă depun filoanele de metal, de ce scoarța se împarte în straturi de bazalt și în straturi de granit, cum sînt vehiculate elementele de la adîncime spre suprafață.

Momentul cel mai pasionant al acestor cercetări îl va constitui însă săparea, pe insulele Kurile, a celui de al cincilea puț, care urmează să atingă discontinuitatea lui Mohorovici.

★

Desigur că experiențe ca acestea întîmpină încă mari dificultăți. Presiunea enormă, temperaturi de 200—600 grade — la care apa subterană, transformată în vapori, dobîndește forța dinamitei, iată doar cîteva din obstacolele care stau în calea oamenilor de știință.

Dar mijloacele tehnice există, se perfecționează pe zi ce trece și vor asigura — împreună cu studiile teoretice — izbînda gigantici acțiuni.

În cursul convorbirilor, profesorul Kravțov a menționat că în curînd știința sovietică va realiza proiecte și mai cutezătoare, ca, de pildă, forarea unor puțuri de 20.000 de metri adîncime.

Iată-ne deci, în preajma unor noi descoperiri epocale ! Omul sovietic, înarmat cu știința și tehnica erei atomului imblînzit, va izbuti să dezlege tainele adîncului Pămîntului.

Radu NOR

fantezia

CEL MAI BUN APARAT DE RADIO PRODUS DE UZINELE

Electrarica

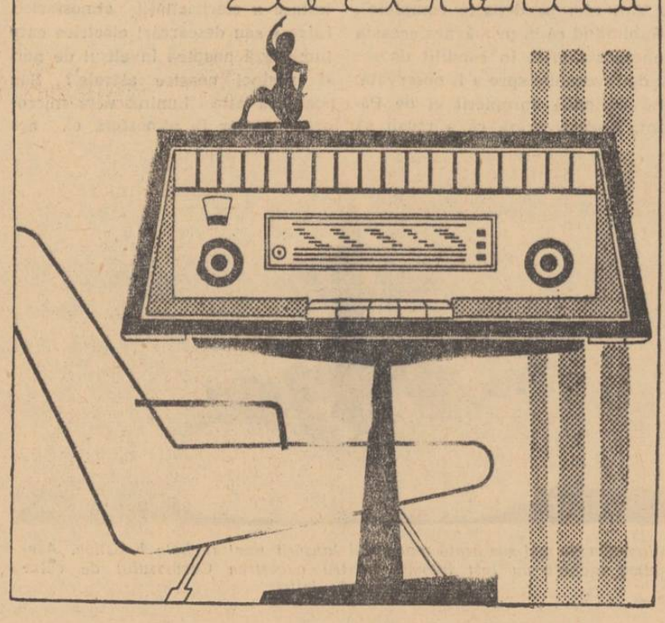

Știința pentru toți

Pisica și .. brățara doamnei Thales

Este știut că fenomenul electrizării prin frecare a fost cunoscut de Thales din Milet cu cca. 600 ani î.e.n. Thales consemnează însușirea chilimbarului, care, frecat de o țesătură de lînă sau de o blană, atrage anumite corpuri. De altfel, electricitatea își trage numele chiar de la chilimbar (în elenă — electron).

Este probabil, deși faptul nu e confirmat întrutotul istorește, că pe cînd soția învățatului elin își mîngîia pisica, brățara de chilimbar de la mînă să fi căpătat proprietatea pe care mai apoi soția a împărtășit-o soțului

O altă versiune spune că Thales a aflat acest lucru de la o țesătoare ; fapt este că n-a descoperit el însuși fenomenul.

De ce se juca Franklin cu zmeul

Cercetînd fenomenele electrice, învățatul american B. Franklin, în 1752 înălță un zmeu pe o furtună grozavă și legă de vîrful acestui zmeu o cheie, izbutind astfel să obțină scîntei electrice.

Văzînd reușita experienței se spune că Franklin plînse de bucurie și exclamă ca Arhimede : „am găsit" !

Această experiență îi folosi ca bază pentru inventarea paratrăznetului care s-a aplicat în Europa începînd cu anul 1762.

Galileu și turnul din Pisa

Marele învățat al secolului al XVI-lea, Galileu, nu avea decît 20 de ani cînd descoperi și formulă legea izocronismului și celelalte legi ale pendulului.

Vizitînd într-una din zile catedrala din Pisa, el observă oscilațiile unui candelabru atîrnat de bolta catedralei iar acest fapt fu punctul de pornire al descoperirii legilor pendulului.

Aruncînd diferite corpuri din clopotnița înclinată a aceleiași catedrale, Galileu mai constată că numai rezistența aerului este de vină că ele nu cad cu aceeași viteză.

Ochelarii și microscopul

În anul 1590 în orașul Middelburg din Olanda trăia unul dintre cei mai iscusiți ochelariști ai timpului: Zaharia Jansen.

Examinînd într-o zi diferite sticle de ochelari în scop pur profesional, Jansen observă privind prin două lentile de ochelari că imaginea obiectelor se mărea de mai multe ori. Mărirea întrecînd posibilitățile celei mai bune lupe. El construi imediat un dispozitiv care este strămoșul microscopului modern.

Din galoș.. un nas

Tînărul medic rus Pirogov prezenta în 1836 în cadrul Academiei de Științe din Petersburg, prima operație a nasului după metoda rinoplastiei

La sfîrșitul demonstrației, un profesor bătrîn îl întrebă cu ce material a înlocuit pielea și Pirogov răspunse zimbitor :

— Cu o bucată dintr-un galoș uzat !

Așa intră cauciucul în medicină iar azi chirurgia nu s-ar mai putea lipsi de el.

MAGAZIN MEDICAL

Cum să ne ferim ?

Într-o după amiază, în sala de așteptare a cabinetului de boli de ochi de la policlinica Colțea. Cîțiva bărbați tineri și mai în vîrstă își așteaptă rîndul la consultație și aproape toți au, ca un semn distinctiv în mînă, cîte o batistă cu care, din cînd în cînd, își șterg lacrimile sau apasă pe ochiul înroșit.

Sînt accidentați. Toți au în ochi corpi străini. Unul strungar, de exemplu, care s-a apropiat de strung dintr-o poziție nepermisă, neferită de scutul de protecție, o bucățică aproape invizibilă de șpan i-a sărit în ochi. S-a înfipt în pleoapă și pas de o mai înlătură, Dar medicul a înlăturat-o. Din ochiul altuia a scos nu un pai, ci o fărîmă aproape invizibilă din piatra de polizor. Își scoase omul ochelarii de protecție și... iată-l în sala de așteptare.

Da, praf, nisip, șpan, praful de la polizor, var, cărbune, toate acestea, în particule mici, pot pătrunde în ochi din neatenție, din lipsă de grijă, din întîmplare.

Durerile devin aproape insuportabile. Geana se contractă, încep să curgă lacrimile. După cîtva timp conjunctiva se infectează, în jurul ochiului apare umflătura care se accentuează și mai mult atunci cînd ochiul e frecat cu mîna sau batista.

Cu toate că organismul are măsuri de apărare împotriva acestor accidente (lacrimația abundentă, contractarea pleoapei etc.), totuși nu în toate cazurile sînt suficiente. Și atunci intervine medicul.

Ce poate face însă accidentatul pînă la sosirea medicului sau pînă ajunge la policlinică ?

Dacă din întîmplare a pătruns în ochi o substanță chimică, cum ar fi de exemplu cerneala, soda de rufe, substanțele folosite la stropitul pomilor sau viei, varul etc., este bine ca imediat să spălăm abundent ochiul cu apă curată sau, și mai bine, cu o soluție foarte slabă de hipermanganat de caliu.

Accidentele pot fi însă înlăturate. Există ochelari, strungurile sau polizoarele au scuturi de protecție. Toate acestea sînt suficiente pentru a preveni o complicație atît de gravă, cum e pierderea vederii ca urmare a accidentelor de mai sus.

Am văzut cu toții strălucirea ca de fulger a electrodului de la aparatul de sudură autogenă. Sînt suficiente cîteva minute pentru ca puternicele raze ultraviolete emanate de acesta să-și joace rolul nefast și să simțim, după 8—10 ore, o usturime a ochilor : conjunctivita.

Măsurile de protecție în asemenea cazuri sînt simple. Pentru cei care lucrează, ochelari de protecție, pentru spectatori lămurirea asupra pericolului pe care-l reprezintă lumina albăstruie a electrodului.

Se discută mult despre influența televiziunii asupra vederii. S-au spus păreri pentru (mai multe) și contra (mai puține) ecranului de televiziune. Pericol nu există, numai că totul trebuie făcut cu măsură. Se recomandă, de exemplu, ca distanța dintre ochi și ecran să fie de cel puțin trei metri. O asemenea distanță, pe lîngă faptul că nu obosește privirea, oferă și o imagine clară, fără acele liniuțe jucătoare. Ecranul trebuie privit din față. Nu fără importanță este durata vizionării. Uneori adulții obosesc după două-trei ore. În asemenea cazuri este de-ajuns să se închidă ochii pentru cîteva minute ca senzația de oboseală să dispară. Ochiul copilului e mai puțin rezistent. Pentru a preîntîmpina acest neajuns, se recomandă o scurtă pauză, după fiecare oră de vizionare.

Sînt recomandări simple, ușor de îndeplinit, dar care pot înlătura multe neajunsuri dar mai ales contactul cu medicul oftalmolog.

Dr. T. S.

Ce nu trebuie făcut

1. Un furuncul nu trebuie stors. Prin acest procedeu nu facem altceva decît să-l inoculăm în straturile învecinate și astfel să răspîndim infecțiunea.

2. O tuse cu expectorație (umedă) nu va fi oprită, căci ar însemna să-nchidem lupul în stîna de oi. Vom căuta să fluidificăm sputa și apoi să recurgem la calmante.

3. În cazul unui epistaxis (hemoragii pe nas) poziția cuicată favorizează pătrunderea sîngelui în faringe și cavitatea bucală (gură). Vom căuta ca închegarea ce începe să se producă, să nu fie împiedicată prin diverse manipulări în nas.

4. După o extracție dentară nu ne vom clăti mereu gura, pentru că în felul acesta îndepărtăm coagulul (chiagul) format, putîndu-se astfel provoca o hemoragie.

5. Cînd cineva suferă o sincopă (stare de leșin), nu vom căuta să punem pe bolnav în poziție șezînd sau verticală. Fiind în poziție orizontală adică alungit, anemia cerebrală va fi mult redusă.

6. Vom evita frecarea intensă a pielii în caz de prurit (senzație de mîncărime), deoarece în felul acesta riscăm să declanșăm un erisipel (brîncă), făcînd să pătrundă în piele microbii ce trăiesc în stare saprofită, pe piele.

7. Nu vom mînca la intervale foarte mari. Procedînd astfel se instalează staqnarea bilei (fierii) ce are drept urmare, formarea calculilor biliari (pietre la ficat).

8. Nu vom evita sîngerarea gingiei, printr-o atingere cît mai ușoară cu periuța de dinți ci vom căuta cauza acestei sîngerări. În majoritatea cazurilor e provocată de paradentoză, care necesită instituirea unui tratament adecvat.

9. De frica răcelii nu vom suprima aerisirea camerei, ținînd bolnavul cu ferestrele închise.

10. În caz de arsuri, flictenele (bășicuțele) nu vor fi sparte.

11. Antibioticele și sulfamidele nu trebuie să fie considerate ca antitermice. Nu vom recurge la ele decît după indicație medicală.

Dr. I. HARAS

Convulsiile

La copii, mai ales în perioada primei copilării, convulsiile apar mult mai des decît la adulți. De aici și părerea încetățenită, mai ales la sate, că această boală face parte din manifestările obișnuite ale copilului.

O fărîmă de adevăr în această afirmație există, deoarece, de multe ori, organismul copilului reacționează la intoxicațiile alimentare, la infecțiile acute, la sperietură, cu convulsii sporadice, care dispar odată cu boala care le-a provocat, chiar dacă ele s-au repetat de mai multe ori.

La doi, trei ani, dispar de obicei și convulsiile provocate de boala numită spasmofilie. Un asemenea copil bolnav necesită tratament, îngrijire deosebită, un regim alimentar și de viață corect.

Totuși, nu întotdeauna convulsiile sînt atît de nevinovate precum par. De obicei convulsiile care se repetă sistematic pot să aibă drept cauză o suferință încă nedescoperită, ca de exemplu o infecție care influențează asupra circulației sanghine în creier, sau pot să fie o urmare a dizenteriei, dispepsiei toxice sau, în fine, simptome ale unei boli grele, ca de exemplu epilepsia.

Epilepsia cu accesele de convulsie se manifestă mult mai acut la copii și poate avea urmări grave. Asemenea copii nu vorbesc, merg greu, întîrzie în dezvoltarea psihomotorie. Dar datorită faptului că creierul copilului mic are o mare putere de adaptabilitate de refacere, în cazurile în care se aplică corect tratamentul, se obțin rezultate bune. Accesele încetează, se reface mersul, copilul începe să vorbească De aceea copiii trebuie tratați cu grijă, cu perseverență timp îndelungat. Copilul trebuie tratat nu după metode auzite sau povestite, nu după experiența străinilor, a oamenilor care de obicei n-au nimic comun cu medicina. Ceea ce s-a dovedit a avea efect într-un caz, poate dăuna în altul. De aceea, la primele semne de boală, este absolut necesar să ne adresăm medicului. Numai el poate indica tratamentul cel mai eficace. Pentru că, în afară de tratamentul cu medicamente, copilul are nevoie de regim alimentar, de regim igieno-dietetic, de îngrijire corespunzătoare, pe care numai medicul o poate recomanda și doza corect.

ȘTIAȚI CĂ...

...durata existenței diferitelor molecule de diverse substanțe, din care este alcătuit corpul nostru nu este mare ? De pildă, moleculele diverselor proteine se distrug în cîteva săptămîni de la formarea lor. În trei luni se preschimbă, se reînnoiesc peste 50 la sută din toate proteinele corpului omenesc. Schimbul de substanțe și schimbul de energie, strîns legat de primul, nu încetează cît timp trăiește omul. Cercetările de finețe în acest domeniu s-au făcut cu metoda atomilor marcați.

...scoarța creierului are aproximativ 14 miliarde de celule nervoase ?

...însușirea procesului de muncă trebuie să se facă treptat ? Să lucrăm ritmic, fără „asalturi". În orice activitate să se respecte o anumită succesiune și sistematizare. Deci să lucrăm după plan. Să alternăm corect diversele feluri de muncă, ca și alternarea muncii cu ore de odihnă. Să avem o atitudine corectă față de muncă. Munca stă la baza dezvoltării multilaterale a omului și a societății noastre.

...o metodă veche și încercată de călire este mersul desculț prin iarbă umedă ? Se cere însă ca înainte de a încerca acest lucru, să se adapteze organismul prin băi de picioare cu apă răcită treptat cîteva zile la rînd. Durata mersului prin iarbă umedă a dimineții, în scopul călirii corpului, este de 5—15 minute și mai mult. După „plimbarea matinală" picioarele trebuie șterse bine și să ne încălțăm continuînd plimbarea pînă cînd simțim că picioarele s-au încălzit.

Circelul sau crampa musculară...

...constituie unul din cele mai frecvente accidente de educație fizică și sport și se întîlnește indeosebi în practica înotului și atletismului.

Se produce datorită a doi factori : apa sau mediul rece pe de o parte și acumularea exagerată de toxine, rezultate din travaliul muscular, pe de altă parte. Și unul și celălalt pot produce circelul și pe socoteala lui proprie.

Un înotător complet odihnit, care intră în apă rece, poate suferi de circel, mecanismul de producere în cazul acesta fiind pur reflex. Excitarea suprafeței cutanate de factorul termic rece, declanșează crampa musculară reflexă.

De cele mai multe ori însă, cei doi factori conlucrează la producerea circelului, mecanismul reflex declanșîndu-se mai ușor pe un teren obosit.

Uneori circelul se instalează prin mișcarea în gol a piciorului, lucru ce se poate întîmpla cînd înotătorul este luat pe creasta unui val și piciorele rămîn afară, sau la atletism, în cazul unei mișcări necoordonate.

Circelul de natură reflexă cedează destul de ușor, prin producerea unei senzații mai brutale, care anulează pe prima. Lovitura cu pumnul a mușchiului interesat se poate realiza și în timpul înotului, prin ghemuirea genunchiului la piept și scoaterea piciorului afară din apă. Imediat după lovitură sau înțepătură, mușchiul are o fază de supracontracțiune, apoi circelul cedează. Circelul în care a intervenit un factor intern, adică acumularea toxinelor rezultate din efort, cedează mai greu și numai prin menținerea cît mai îndelungată a grupei musculare respective într-o poziție cît mai odihnitoare, timp în care toxinele sînt inactivate.

Instalarea circelului duce de multe ori la înec, prin durerile mari pe care le produce, făcînd pe înotător să-și piardă calmul. Totdeauna, în asemenea cazuri, trebuie să se păstreze calmul și să se procedeze cu luciditate. Este bine ca înotătorii să poarte un ac cu gămălie, cu ajutorul căruia să înțepe grupa mușchiulară unde s-a produs crampa. Dacă nu cedează circelul, înotătorii vor înota pe spate cu minimum de efort, pînă la inactiunea toxinelor, după care de obicei circelul cedează de la sine sau prin metodele descrise.

Dr. A. T.

Interesant și util de știut

● SE ȘTIE că unele ape minerale îmbuteliate ca cele de la Borsec, Covasna Tămășeu, Zizin și altele, pot fi utilizate și ca ape de masă înlocuind apa obișnuită sau sifonul. Utilizarea pentru o perioadă mai îndelungată în acest scop a apelor minerale necesită totuși și avizul medicului, pentru a se preîntîmpina contraindicațiile față de unele eventuale stări latente de boală, incompatibile cu apa respectivă.

● INCĂLZIREA nămolului în multe din stațiunile noastre balneare în care se aplică acest prețios mijloc de tratament, se efectuează de curînd pe cale electrică cu ajutorul unui aparat nou, numit electropeliodoterm Prin acest procedeu modern se asigură nămolului o încălzire rapidă și uniformă precum și garanția menținerii intacte a calităților sale terapeutice.

Homeopatia

După cum se știe îndeobște, homeopatia este acea metodă de tratament medical care se bazează pe administrarea unor doze minimale de medicamente. Această caracterizare însă nu este completă, pentru că într-adevăr caracteristic pentru homeopatie este faptul că se întrebuințează numai anumite medicamente. Anume, acele substanțe care, în doze mari, produc asupra unui organism sănătos simptome asemănătoare simptomelor bolii respective. Cel care a pus bazele acestei metode de tratament a fost medicul german S. Hanneman. După cum spune însuși numele metodei (din grecescul homoios — similar și pathos — boală) homeopatia caută să vindece prin mijloace similare, adică cu totul contrar principiului de tratament prin mijloace contrarii (allopatia).

În afara principiului tratării similarului cu mijloace similare și a principiului creșterii puterii de acțiune a medicamentelor cu cît s-ar micșora dozele, homeopatia are ca principiu stabilirea efectului medicamentelor pe oameni sănătoși și nu pe bolnavi, avînd ca criteriu de bază îmbunătățirea stării subiective a bolnavului și nu a semnelor obiective ale bolii, atunci cînd se aplică tratamentul.

La începutul secolului al XIX-lea, cînd a apărut această metodă, deși părintele ei avea o concepție idealistă despre boală, considerînd-o ca o tulburare a unei „puteri vitale" divine, prin faptul că utiliza medicamentele ca mijloc de tratament ea a făcut un oarecare rol progresist. În acele vremuri dominau convingerile terapeutice energice, pînă la exagerări dăunătoare. Repetatele emisiuni de sînge, abundente, folosirea unor doze uriașe de medicamente, lipitori, purgative, comitive etc. caracterizau tratamentele medicale din acea vreme, cu intenția de a elibera organismul de „sucuri otrăvitoare". Răspîndirea mijloacelor homeopatice în acele timpuri a avut de făcut un rol pozitiv în îndepărtarea acestor mijloace grosolane și periculoase, de tratament.

Cu timpul însă, chiar partizanii homeopatiei nu puteau să nu-și dea seama de inconsistența și caracterul nestiințific al unor poziții stabilite de Hanneman. Cîteva congrese internaționale de homeopatie (1836, 1896 și 1901) au revizuit unele din vechile poziții. Astfel, s-a introdus posibilitatea folosirii unor medicamente complexe, alcătuite din mai multe substanțe și nu din una singură, cum decretase autorul metodei De zele cintizimale au fost cresc ute la doze decizimale.

Dozele minimale se realizează prin diluții mari sau prin amestecarea substanței cu lactoză.

Modul de stabilire a efectului unui medicament prin administrarea unor doze toxice unui om sănătos, pentru a provoca apariția simptomelor similare unei boli date, nu are nimic științific și uman. În afară de aceasta, acțiunea multor substanțe medicamentoase asupra organismului bolnav este ou totul diferită față de aceea asupra organismului sănătos In medicina contemporană acțiunea medicamentelor se studiază științific, în cadrul disciplinei farmacologiei clinice, cu doze terapeutice și nu cu doze toxice, după o prealabilă experimentare pe animale.

Tratamentele medicale de azi urmăresc să îndepărteze cauza bolilor și nu un singur simptom sau numai cele subiective.

În 150 de ani de existență, metoda homeopatiei nu a reușit să-și justifice latura științifică prin rezultatele sale clinice sau experimentale. Sortimentul substanțelor curative folosite și azi de homeopați, ca și deosebește aproape deloc de cel folosit la începutul veacului trecut, rămînînd mult în urma progreselor contemporane ale medicinei și industriei chimico-farmaceutice.

Toate acestea fac ca homeopatia să nu poată fi considerată ca o doctrină medicală aparte. Cazurile izolate de succese terapeutice din partea homeopaților, după toate probabilitățile, trebuie explicate ca un rezultat al psihoterapiei.

Sugestionarea bolnavului că la un medicament real și eficace, se pare că este singurul aport concret în cazul folosirii mijloacelor homeopatice

Dr. I. V.